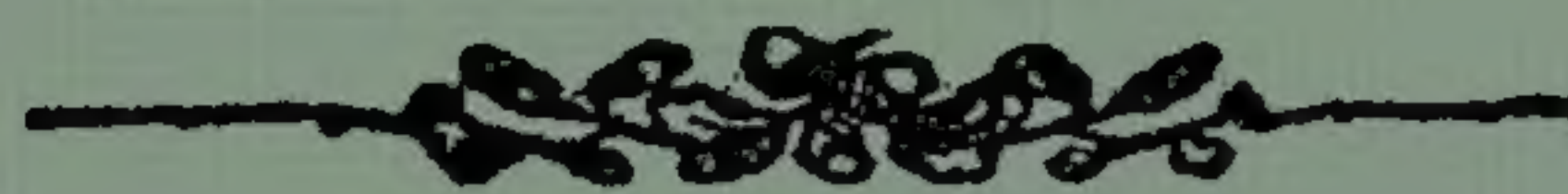

ജാതിഭൈര്യം
എന്ന
സീമിതവ്യവഹാരം

രത്നകുമാർ

കെ. കെ. ചാത്തു.

ജാതിഭൈര്യം
എന്ന
സീവിൽവ്യവഹാരം

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

കെ. കെ. ചാത്തു.

പറളി-കാടനൂർ.

അക്കാദമി

തച്ചങ്ങാട്ടിൽ പി. കണ്ടുണ്ണി അമ്പലക്കുളം

ചി ല വി നേ രു

തൃശ്ശിവപേരൂർ

ഭാരതവിലാസം മൂലാലയത്തിൽ

അച്ചടിപ്പിച്ചത്.

എം.എസ്.

3-1

വി.

പകർപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥകർത്താവിനുള്ളതാകുന്നു.

കാം തത് സത്

അഹിംസാ പരമോ ധർമ്മഃ

അവതാരിക

പൂർവ്വ-ഭക്തി-പശ്ചിമഭാഗങ്ങൾ പാരാവാരങ്ങളായ കിട
ങ്ങുകളാലും ഉത്തരഭാഗം നഗാധിരാജനായ മതിലിനാലും അ
തിരുകളാക്കിയെടുത്തതായും ഏറ്റവും ശോഭനമാനമായി
സ്ഥാവരജംഗമപ്രാണികൾക്ക് ഇഹലോകഭോഗങ്ങൾക്കുപയുക്ത
മായ സമസ്തോപകരണോല്പത്തിക്കുപേരായ വാതവർഷീതോ
ണ്ണാദികൾ തത്തല്പാലാസുതവാഹിനിയായുംതപോരാ സർവ്വച
രാചരപ്രാണുനഭവോപയുക്തസംഗ്രിഗഭിന്നിയായും വിശേഷേ
ണ മനുഷ്യസമുദായങ്ങൾക്ക് അന്യാശ്രയമെന്നിയെ ഇഹലോ
കഭോഗോപയുക്തവസ്തുവാദി സമൃദ്ധിയും അയസ്യാമൃസുവ
ണ്ണാദി ലോഹചർമ്മങ്ങളും ഫലഭൂലധാന്യഭൃംഹാരവസ്തുക്ക
ളും കാഷ്ഠികളും സുലഭമായിനിയായും സർവ്വഭവനങ്ങളിലും വി
പ്രാതിയോടുകൂടി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായും നമ്മുടെ ജന
തീത്രിയായും ഭാരതീ എന്നും ഇന്ത്യാ എന്നും ഉള്ള നാമാലംകൃത
യായുചിരിക്കുന്ന ഭാരതമാതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചുതന്നിവാസശീല
നാരായ നമ്മുടെയിടയിൽ നിർഭാഗ്യവശാൽജാതിഘ്രന്നേര ബ്ര
ഹ്മരക്ഷസ്സും തന്മോദനനായ അതുഭാപിശാചനും എങ്ങിനെ
യൊക്കെകൂടി ഇന്ത്യാനിവാസികൾക്ക് അതിഭയങ്കരമായ ഉന്നാ

ഭത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതിനാൽ സഹോദരസ്നേഹം സമഭാവന
ചൈകമത്വം ഇതുകുളില്ലാതാക്കിത്തീർത്തു. എന്നതന്നെയല്ല ജ്ഞാ
നവിസ്മൃതി അജ്ഞാനാധിക്യം ഇതുകളെയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു.
തപോരാ നമുക്കു ഭാഗധേയവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അന്ത്യാധീന
മായിത്തീർന്നു.

അതുമാത്രമല്ല ക്ഷേത്രഭൂമി തീർത്ഥഭൂമി ഉപവാസഭൂമി യാഗ
ഭൂമി അതിരൂപം മുദ്രാപം ഹിരണ്യഗർഭം മുതലായ അനേകവിധ
ഭൂമിങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത് വൃഥാ ദ്രവ്യവ്യയംചെയ്യുന്ന ക്ഷുദ്രാ
ജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു; സർവ്വാഭിരുചി നൽകുന്ന വിദ്യാ
ദ്വാസം കൃഷി കൈത്തൊഴിൽ ഇതുകളെ നിന്ദ്യമെന്നും നീചമെ
ന്നും ആക്കിത്തീർത്തു. ഈ വക ഭിന്നസ്വഭാവസ്ഥകളാൽ ഇന്ത്യാ
നിവാസിജനങ്ങളിൽ അനേകരേയും വിപുലവും വിസ്മിത്തവു
മായ മാനുഷപഥത്തിൽ സഞ്ചരിപ്പാൻ സമയംകൊടുക്കാതെ
അന്ധതാമിസ്രത്തിലേക്കുനീങ്ങിത്തള്ളി ആഴ്ത്തിവെച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ
ജാതിരാക്ഷസനും തത്സഹോദരനായ അതുഭാപിശാചനും മാത്ര
മാണ്. ഇവർ രണ്ടാളേയും നശിപ്പിക്കുകയോ നാട്ടിൽനിന്നു
ടിക്കുകയോ ചെയ്തല്ലാതെ ഇന്ത്യാനിവാസി ഹിന്ദുസമുദായങ്ങ
ളെ പാടെ പിടികൂടിയ ഉന്മാദത്തിന്റെ ശമനത്തിന് മറ്റു യാ
തൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ലെന്നുണ്ട് ജാതിരാക്ഷസനേയും സ
ഹോദരനേയും ആട്ടിക്കളകയോ വധിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ വല്ല
ഉപായവുമുണ്ടാക്കേണമെന്നുകരുതി അനേകകാലമായി അല്പ
ജ്ഞാനം സാധുവുമായ ഞാൻ എന്റെ എളിയ ബുദ്ധിക്കെത്തി
യവരെ ശ്രുതിസ്മൃതിതിഹാസപുരാണാദികളും പൂർവ്വന്ത്യാചരിത്ര
ങ്ങളും നോക്കി അറിഞ്ഞു ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതിയാലോ എ
ന്നു സംശയിച്ചിരിക്കെ ഒരു ദിവസം മിതവാദിയിൽ പ്രഭാതഗാ
ഥ മുതലായ പല വിഷയങ്ങളെച്ചേർത്ത ഒരു ബുക്കായച്ചുടിച്ച്

പ്രസിദ്ധം ചെയ്യതിൽനിന്നു മുതിരിങ്ങാട്ടു ഭവത്രാതൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർക്കു സമുദായമെത്രീ എന്ന തലവാചകത്തിൽ ഒരു ഉപന്യാസം ചെയ്യതിനെ മുഴുവനും വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ഏഴുതേണമെന്നു മനസ്സിൽ കരുതിയിരുന്ന പ്രബന്ധത്തിന്ന് അനുകൂലസഹായിയായിക്കണ്ടതിനാൽ അല്പം കൃതാർത്ഥത തോന്നി.

ആ പ്രബന്ധത്തെ വായനക്കാർക്ക് അറിവാൻ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

ഒരു പൂർ്വ്വാചാരമോ മദ്യലോ അന്ധാസ്യഗർഭത്തിൽ രക്തിയോടുകൂടി ആശ്ചക്യയല്ലാതെ മാനവസമുദായത്തിന്റെ അഭിലഷണീയമായ അഭിവൃദ്ധിക്ക് ഒരുകാലത്തും കരേടത്തും പര്യാപ്തമായിട്ടില്ല. ഏതൊരു സമുദായം പൂർ്വ്വാചാരങ്ങളിലും പഴുന്നടപ്പുകളിലും അത്യധികം ആസക്തമായി ചമയുന്നവോ ആ സമുദായം വിളംബംവിനാ അധഃപതനപാതാളത്തിൽ ആണ്ടുപോകുന്നതു നമുക്കു നിത്യാനുഭവമുള്ള ഒരു വാസ്തവമാണ്. ഈ പൂർ്വ്വാചാരഭീരുത ജനസാമാന്യത്തെ വിപ്ലാതങ്ങളും വിശേഷാത്തരങ്ങളുമായ ആധുനികസംരംഭങ്ങളിൽനിന്നു ബഹുധാ പിൻവലിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ പൂർ്വ്വാചാരം ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസമുദായത്തെ ദേശാന്തരഗമനത്തിൽനിന്നും ഉപരിവിദ്രാഭ്യംസത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിക്കുകയും തദപരാ ആ സമുദായത്തെ അന്ധതാമിസ്രത്തിൽ താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

മറ്റൊരു സമുദായത്തെ അനുഗൃഹീതവും അത്യുൽകൃഷ്ടവുമായ ജീവിതാഹവമാടുന്നതിന്നും തന്മൂലം അനന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിജയവൈജയന്തി പാറിപ്പറപ്പിക്കുന്നതിന്നും അനുവദിക്കുന്നില്ല. ജനങ്ങളെ ഭീരുക്കളും വിമുന്ധന്മാരുമാക്കിത്തീർക്കു

നതും പ്രായേണ ഈ പൂർ്വാചാരപ്രസക്തിയാണ്. പിന്നെ മനുഷ്യരെ പിറന്നപ്പോടെ ഇരുത്തി അവരുടെ ശേഷിയും ശേഷിയും നാമാവശേഷമാക്കുന്നതും മറ്റൊന്നല്ല. ഈ പൂർ്വാചാരസക്തിതന്നെ—കരാർ എത്രതന്നെ കെൽപ്പം കോപ്പമുള്ളവനായാലും അയാളിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കിക്കുന്ന ആ മഹത്വത്തെ ലോകസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ അയാൾക്ക് അവസരം കൊടുക്കാതെ അയാളെ കേവലം മൃഗപ്രായം ജീവിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ ഈ പൂർ്വാചാരം ജനസാമാന്യത്തെ വിപുലവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായ ലോകത്തിൽനിന്ന് ആവാഹിച്ച അധഃപതിതവും അവഹേളിതവുമായ ഒരു സംക്ഷിപ്തപരിധിക്കുള്ളിൽ കുറുപ്പിച്ച് ജീവിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

എന്നാൽ ഈ ഹിന്തുജനങ്ങളെ ഒന്നൊഴിയാതെ തീരാബാധപോലെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്ന ഈ പൂർ്വാചാരം എത്രമേത്രം വിലയുള്ള ഒന്നാണെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. പൂർ്വാചാരസക്തിയും പഴംപുരാണഭക്തിയും ജനസമുദായത്തെ ക്രമേണുപമായ അഭിവൃദ്ധിപഥത്തിൽനിന്നും ക്ഷയോന്മുഖമായ അധഃപതനസിന്ധുവിലേക്കുതുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്നതിൽനിന്നുതന്നെ ഉല്പാതകഹേതുതപത്തെപ്പറ്റി ഊഹിക്കാമല്ലോ.

അബദ്ധപ്രചുരവും അന്ധവിശ്വാസജടിലവുമായ പൂർ്വാചാരം കേവലം വിമുഗ്ധതയുടേയും വിജ്ഞാനവിഹീനതയുടേയും അനുരൂപസാന്താനമാണ്.

എന്നാൽ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ കിരണം വിതരണമേൽക്കുന്നത് അതു നില്ക്കുമില്ല. വിജ്ഞാനവൽനയോടുകൂടി അബദ്ധപ്രചുരമായ അന്ധവിശ്വാസവും ജടിലമായ പൂർ്വാചാരപ്രസക്തിയും ദൂരതഃ പരിവർജ്ജിതമാകുന്നതാണ്.

പൂർവ്വാചാരമെന്നാൽ ജനസമുദായത്തെ തേജോവധം ചെയ്യാൻ ഉപയുക്തമായ ഒരു പൈശാചികായുധമെന്നല്ലാതെ അമോഘവും ആവശ്യാനുഗുണവുമായ ഒരാചാരപദ്ധതിയല്ല. ലോകത്തിൽ അന്ധവിശ്വാസത്തെയും പൂർവ്വാചാരത്തെയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും തദ്പാദ ലോകത്തെ അധഃപതനഗർത്തത്തിൽ ആഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു പ്രായേണ പുരോഹിതവർഗ്ഗമാണ്. അവരുടെ അലസവും അചേതനവുമായ ജീവസന്ധാരണത്തിന് ഏകാവലംബമായ കന്നാണിത്.

വാസ്തവത്തിൽ ഈ പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ അധികാര പ്രമത്തതക്ക് കരതിരിട്ടാൽ മാത്രമേ നമുക്കു അഭിവൃദ്ധിപഥത്തെ തരണം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഈ വിഷയത്തെ അനുകരിച്ചു ലോകമുതൽ ശ്രീവിവേകാനന്ദ സ്വാമികൾ മദിരാശിക്കാക്കുള്ള കരടത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്തവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു താഴെ ചേർക്കാം.

നിങ്ങൾ മനുഷ്യാരാജ്യത്തിൽക്കു. അഭിവൃദ്ധിക്കു വിചാരം വരുത്തുന്ന പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുക. ഇവരുടെ ആശയം കരിക്കലും വിശാലവും വിജ്ഞാനസമ്മിളിതവുമാകുന്നില്ല. ഇവർ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റേയും സേപജ്വാപ്രഭുത്വത്തിന്റേയും നിത്യഷ്ടസന്താനങ്ങളാണ്. ആദ്യമായി ഇവരുടെ കരുത്തുങ്ങളെ സമൂലം നശിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. സങ്കചിതവും അന്ധതാമിസ്രങ്ങളുമായ ഗഹപരങ്ങളിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നു വിപുലമായ ലോകത്തെ വീക്ഷിക്കുക. മഹാരാഷ്ട്രങ്ങൾ പ്രവൃദ്ധമായ ജീവിതപഥത്തെ തരണം ചെയ്യുതടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ മനുഷ്യരേയും മാതൃഭൂമിയേയും തെല്ലെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അഭിവൃദ്ധിക്കും ഉപരിസ്ഥാനലബ്ധിക്കുമായി പോരാടുവിൻ.

ഈ ദശങ്ങളിൽനിന്നു സപരാജ്യക്കാരനേയും പ്രതികൂലശക്തിയാ ളുള്ള രോദനംപോലും നിങ്ങളെ പിന്തിരിയ്ക്കരുത്. പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തേയും രാജന്യങ്ങളായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും എത്രമാത്രം ഗർഹണീയങ്ങളായ സത്പവിശേഷങ്ങളായിട്ടാണ് ലോകഗുരുവായ ആ മഹാനഭാഗൻ വീക്ഷിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക. സർവ്വലോകങ്ങളേയും അതുകളിലെ നിഗൂഢഹിതങ്ങളായ രഹസ്യങ്ങളേയും കരതലാമലകംപോലെ കണ്ടു ലോകതത്വങ്ങളെ ലോകമദ്ധ്യത്തിൽ വിതരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ഗംഭീരാശനാണ് ഈ വിധം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ഒരു ലോകതത്വവിചക്ഷണനാണ് ഇപ്രകാരം ഉച്ചൈസ്കരം ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ ദുർഗ്ഗന്ധപൂണ്ണങ്ങളായ അന്ധവിശ്വാസപരമ്പരകളെ ചോരസംഘടനങ്ങളിൽനിന്നും നമുക്കു ഏതൊരു സമയം വിമോചിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുവോ അന്നു മാത്രമേ നമുക്കു അഭിവൃദ്ധിസൂര്യന്റെ ഉദയഃപലാരോഹണം കാണുവാൻ കഴിയുള്ളൂ.

ഭവത്രാതൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടു അവർകളും സമസൃഷ്ടികളിൽ എത്രസ്നേഹത്തോടും അധഃപതനത്തിൽ എത്ര പശ്ചാത്താപത്തോടുമാണ് രേഖാമൂലം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു; നോക്കുവിൻ. ഇതുകൾ തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഇന്ത്യാവിൽ നടക്കുന്ന സംഗതികളേയൊ ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മെണ്ടു ഈഴവസമുദായങ്ങൾക്കും മറ്റും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ചെയ്യാവുന്നതുമായ സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരങ്ങളേയൊ ലേശവും സ്മരിക്കാതേയും ലേശവും ഉണരാതേയും ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ അടിമത്വത്തിൽതന്നെ ചവിട്ടിതാഴ്ത്തിയ പാടെ കിടക്കുന്നതല്ലാതെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്ന് അല്പമെങ്കിലും തലപൊക്കി സ്വാതന്ത്ര്യരാവേണ്ടതിന്നോ സ്വസമുദായം

ലോരണം ചെയ്യേണ്ടതിന്നോ ഉന്നമനത്തിന്നോ ഇച്ഛിക്കാതെ അജ്ഞാനനിദ്രാവശന്മാരായി ഉത്സാഹശൂന്യന്മാരായി അധോഗതിയിൽ വീണ് പാടെ കിടക്കുന്നതു ഈഴവസമുദായം ഒന്നുമാത്രമെ ഉറക്കമുണരാതെ അന്ധതാമിസ്രത്തിൽതന്നെ സുഖമെന്നു കരുതി ലേശവും ബോധദൃഷ്ടിയെ തുറക്കാതിരിക്കുന്നത്. അതിനാലുള്ള പശ്ചാത്താപത്തെ പറഞ്ഞുതീർക്കാവുന്നതല്ല. ഈ സാധുവായ ഞാൻ പശ്ചാത്തപിച്ചിട്ടു എന്തു പ്രയോജനമുണ്ടെന്ന് എന്നുവെങ്കിലും ഈഴവസമുദായത്തിൽ ധനികന്മാരും പ്രാപ്തന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടും സമുദായോന്നതി ചെയ്യാനുള്ള സാമുദായികസ്നേഹമുണ്ടാകുന്നില്ലല്ലോ. അതാണ് കഷ്ടം.

അയൽദേശങ്ങളായ കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ വടക്കെ മലയാളം ഈ വക ദേശങ്ങളിലെ ഈഴവസമുദായങ്ങൾക്കു നാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ കാരുണ്യലേശത്താൽ എത്ര ഉന്നതവസ്ഥ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു നോക്കുവിൻ. ആ ഗുരുവയ്ക്കുന്റെ കാരുണ്യം നമ്മളിലുണ്ടാകയില്ലയോ? തീർച്ചയായും ഉണ്ടാകും. ഗുരുസ്വാമികൾ എല്ലാവരിലും അഗ്നി എന്നപോലെ സർവ്വസാമ്യനാകുന്നു. അഗ്നി സർവ്വസാമ്യനായിട്ടും ശീതശമനത്തിന്നോ പാചകാദികൾക്കോ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ അഗ്നിയെ ആശ്രയിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രമെ ശീതശമനവും പാചകാദികൃത്യകളും സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇല്ലെങ്കിൽ സാധിക്കുന്നമില്ല. അതെപ്രകാരം നമ്മുടെ ലോകഗുരു സ്വാമികളേയൊ അവരുടെ പാദസേവകന്മാരായതികളേയൊ ആശ്രയിക്കാത്ത ഒരു ദോഷത്താലാണ് നമ്മളിൽ കടാക്ഷമില്ലെന്നു തോന്നുന്നത്. 'പാലക്കാട്' താലൂക്കിലും കൊച്ചിശ്ശീമ ചിറമ്പർ താലൂക്കിലുമുള്ള ഈഴവസമുദായങ്ങൾ സ്വാമികളിൽ ഭക്തിയൊ അവരുടെ അനുയായികളുമായുള്ള സ്നേ

ഹവിശ്വാസങ്ങളോ ഉണ്ടാക്കുകയോ സമുദായോന്നതിക്കു ചിന്തനം ചെയ്തയോ ചെയ്യാത്തതായ ഒരു സ്തൂനതമാത്രമാണ് ഈഴവസമുദായം ഇതരസമുദായങ്ങളോടു മുകളിലും കാലടിയിലും കിടക്കേണ്ടിവന്നതു.

അപ്പൊതെ ധനം പ്രാപ്തി സംഘം ഗവണ്മണ്ടാനുകൂല്യം സാമന്ത്രിം ഈ വകകളില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. ഇതെല്ലാം ഉണ്ടായും ഉത്സാഹമെന്ന കന്നില്ലാത്ത ഒരു ദോഷത്താലാണ് ഈഴവസമുദായം അടിമതപത്തിൽ കിടക്കേണ്ടിവന്നത്.

സ്വാതന്ത്ര്യം സുഖം. അസ്വാതന്ത്ര്യം ദുഃഖം. സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിന് ഉത്സാഹം ഒരു മാത്രമേ വേണ്ടൂ.

ഉത്സാഹിനം പുരുഷസിംഹമുപൈതി ലക്ഷ്മീഃ

ദൈവം പ്രമാണമിതി കാപുരുഷന്മാരവന്തി

ദൈവം നിഹന്ത്യ കുരു പൊരുഷമന്ത്രശക്ത്യാ

യദേന കൃതേ തദി ന സിദ്ധ്യതി കോത്ര ദോഷഃ (ഭർതൃഹരി)

ഉത്സാഹിയായിരിക്കുന്ന പുരുഷശ്രേഷ്ഠനെ സമ്പദുപിണിയായ ലക്ഷ്മി പ്രാപിക്കുന്നു (ചേരുന്നു) ചിലർ ദൈവാനുകൂല്യമാണ് പ്രധാനമെന്നു പറയുന്നു. അവർ കാപുരുഷന്മാരാകുന്നു. ദൈവമില്ലെന്നു കരുതിത്തന്നെ തന്നാൽ കഴിയുന്നത്ര ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കണം. യത്നം ചെയ്തിട്ടും ഫലസിദ്ധി ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിൽ എന്താകുന്നു ദോഷം. ഈശ്വരങ്കൽസമർപ്പിക്കാമല്ലോ. ദൈവാനുകൂല്യം സഹകാരിയും അതായതു പിഞ്ചെ വരുന്നതും പ്രവൃത്തി പ്രതിഫലമുമാം അതായതു മുമ്പെ നടക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടും ഉത്സാഹമാണ് പ്രധാനം എന്നു സാരം.

ഉത്സാഹാലുതേ കാൽം ദുർബ്ബലേന ബലേന ചാ
ഏകദിഗ്വിമാത്രേണ സമദ്രോ വ്യാകുലീകൃതഃ. 2

ബലവാനായാലും ദുർബ്ബലനായാലും ഉത്സാഹത്താൽ മം
ത്രമാണ് കാൽസാധ്യമുണ്ടാകുന്നത്. കരേ കുളക്കോഴി (കൂരിച
ക്ഷി) സമദ്രത്തെ തുട്ഛവാൻസാഹിച്ചു ജലം പ്രാപിച്ചു എന്നു ക
ുന്നു. ഉത്സാഹമില്ലാതാകുന്നതു കദാസിന്ത്യം അല്ലെങ്കിൽ മടി (ഭീ
രുത്വം) എന്നും പറയാം. ഈ ഭീരുത്വം മുതലായതുകളെ ന
മ്മുടെ സമുദായമാന്യരിൽ ചിലർ തുണീകരിച്ചു മഹത്തരക്ക
ളും ഇല്ലെന്നില്ല. അവരിൽ ഉൾപ്പെട്ട കരാളം വംശോന്നാരികു
സശ്രദ്ധം യത്നിക്കുന്ന മാന്യനും എന്റെ ആപ്തമിത്രവുമായ
ശ്രീമാൻ വി. പി. കണ്ടുണ്ണി അവർകളോടു സമുദായാധിപത
നത്തെയും ജാതിഭേദത്തെയും സംബന്ധിച്ചു ഒരു പുസ്തക കെഴുതേ
ണമെന്നും വേദശാസ്ത്രങ്ങളാൽ ജാതിഭേദമെന്ന കാപട്യത്തെ പ
ണ്ഡിക്കാവുന്നതാണെന്നും മറ്റും ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അങ്ങി
നെ ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതുന്നതായാൽ അറിന്നു വേണ്ടതായ
എല്ലാ സഹായങ്ങളും താൻ ചെയ്യാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തതും
എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനാലാണ് ഞാനിങ്ങി
നെ സീവിൽപ്രപഹാരരീതിയിൽ ഈ പ്രബന്ധത്തെ എഴുതിയ
ത്. അല്ലാതെ വിദ്യാശൂന്യനായ ഞാൻ വിഭാവനം ഗർവ്വ
ത്താലോ ദുരഭിമാനത്താലോ എഴുതിയതല്ല. എന്നാൽ ശ്രീ
മാൻ കണ്ടുണ്ണി അവർകളുടെ പ്രേരണയാലും സാഹായ്യത്താലും
സാമുദായികർ നന്ദിക്കുമെന്നു തരുതിയും ചെയ്തതാകുന്നു. ഇ
തിൽ വാചകപുഷ്ടിയും ചമല്ക്കാരവും നന്നെ കുറയുമെങ്കിലും മന
സ്സികത്തി സംവധാനേന വായിക്കുന്നതായാൽ ഇല്ലാത്ത ജാതി

ഭേദം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തത് ഒരു കുതന്ത്രമെന്നു ഏവർക്കും അറിയാ
വുന്നതാണ്.

ഇതിൽ വല്ല അബദ്ധങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽ തിരുത്തി വായി
ച്ചു വിവരം അറിയിക്കുവാൻ വായനക്കാരോടു വിനയപൂർവ്വം അ
പേക്ഷിക്കുന്നു.

എസ് ഗ്രന്ഥകർത്താ.

ശുഭമസ്തു.

*****

കെ. കെ. ചാത്തു അവാർകൾക്ക്.

നിങ്ങളുടെ കൃതി ഒന്നു കണ്ടോടിച്ചു വായിച്ചു. ജാതിയോട് ഒരു വമ്പിച്ച പോരാട്ടംതന്നെയാണ് നിങ്ങൾ നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. സമതപത്തേയും സാഹോദര്യത്തേയും വിഴുങ്ങി ബീഭത്സവേഷംപൂണ്ട് പല്ലിളിച്ചുനടക്കുന്ന ജാതിരക്ഷസ്സിനെ ഉച്ചോടനംചെയ്യുന്ന ഇത്തരം കൃതികൾക്കു സ്വാഗതം ചെയ്തതന്നെ വേണം. ഈ വിസ്തൃതവ്യവഹാരം അനീതിയുടെ മുരടറക്കുന്നതിനും ജാതിമേധാവിത്വത്തിന്റെ നട്ടെല്ലു തകർക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമായതാണ്. കൈതവാക്യതികളായ ശ്രുതിസ്മൃതികളെ സൂസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ച് തള്ളുകയും കൊള്ളുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അനേകനാളായ് അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽക്കിടന്നു കൂർക്കംവലിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ജനതയുടെ ഹൃദയത്തിൽ വെളിച്ചം വിട്ടുതുണന്നതിനും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും, സമതപത്തിനും വേണ്ടി വാദിച്ചു ജയംനേടുന്നതിനും ഇക്കൂതി ഉപകരിക്കാതിരിക്കയില്ല. മാർഗ്ഗചാര്യരുടെ മർമ്മം ഇതിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കണ്ണടച്ച് ബ്രാഹ്മണപാദോദകം കുഴിക്കുന്ന പച്ചപ്പാവങ്ങൾ ഇനിയെങ്കിലും കൺമിഴിച്ച് ആ വക കപടമാറാലമരകളെ നീക്കിക്കളയേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം കൃതികൾ നിയമമായും കുറിക്കുകൊള്ളുന്നവയാണ്. വ്യവസായശീലനായ നിങ്ങളുടെ ഈ മഹനീയോദ്യമത്തെ ഞാൻ മനസാ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

15-3-1931

പാലക്കാട്

എസ് പള്ളത്ത് രാമൻ.

സാമ്രാജ്യം, സാഹോദര്യം, സത്യം, ജീവകാരുണ്യം
ഇവകളെല്ലാം ജയിക്കട്ടെ.

വൈദികധർമ്മികളായ ഹിന്ദുക്കളുടെ സർവാഭിപ്രായത്തെ
ആശീർക്കുന്ന മഹാശയരേ!

താങ്കൾ ഏഴുതിയ, ജാതിദൈത്യാരി സീവിൽപ്രവഹാരം മറ്റു
ന്ന പുസ്തകം അച്ചിടുന്നതിന്നു മുമ്പേ ഞാൻ ഒരു പ്രാവശ്യം മന
സ്സിൽ തിരിച്ചു വന്നിട്ടു. കേരളത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യാഭിപ്രായം മാത്രം ല
ക്ഷ്യപ്പെടുത്തി കാപട്ടമായി ഉയർന്നു ജാതിക്കാരെന്നു പോരെടു
ത്തും എത്രയൊ ലക്ഷം ഹൈന്ദവസഹോദരന്മാരെ അവർണ്ണരെ
ന്നും ഹീനരെന്നും മാരം പേരു കല്പിച്ചും അവരെ അധോഗ
തിയിൽ തള്ളിവിട്ട അമാനുഷന്മാർക്കു പുരോരുത്തനായ ത്രിശൂ
ലം ഈ പുസ്തകം തന്നെ എന്നുള്ളതിൽ യാതൊരു സന്ദേഹവു
മില്ല. ആയുരകൊണ്ടു കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ രഹസ്യമായും പ
രസ്യമായും നടക്കുന്ന ദുരാചാരങ്ങളെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേ
യും സഭാഷം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു സയുക്തം സപ്രമാണം അവരെ
സമാഗ്ധത്തിലേക്കു നയിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വഴിമൂണ്ടിയായ ഈ പു
സ്തകത്തെ കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്യുന്നത്
അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദംതന്നെ എന്നു നിഖിലജനസുഖകാംക്ഷി

8-3-31

സ്വാമി ചിട്ടാലനാനന്ദഗിരി.

*****

ഒ ഓ തൽ സൽ
അ ഹിം സ ഓ പരമോ ധമഃ
ജാതിഭൈത്യാരി എന്ന
സീവിൽ വ്യവഹാരം

- സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രായ സഭാത്മാദൈവതവേദിനേ
ശ്രീമതേ ശങ്കരാർച്ചായ വേദാന്തഗുർവേ നമഃ. 1
- യോവതീണ്ണ് ഇഹാചാർച്ചരൂപേണ യരിനാം മുദേ
ശ്രീമന്നാരായണം വന്ദേ തം ഹരിം കരുണാകരം. 2
- നതപാ ശ്രീഭാരതീതീർത്ഥവിദ്യാരണ്യമനീശപരേ
കരോമി ജാതിഭൈത്യാരിപ്രബന്ധം ഗുർവ്വനുഗ്രഹാൽ. 3
- ജാത്യദ്ധ്യാസവിമോക്ഷായ സമഭാവനലബ്ധയേ
സർവ്വസാമ്യേനാവസിതം സർവ്വേഷാം മർത്യജന്മിനാം. 4
- ദുഷ്ടയജ്ഞവിഘാതായ പശുഹിംസാനിവൃത്തയേ
ബ്രഹ്മാഭരൂപം ദധൗ യോസൗ തസ്മൈ ദേവായ തേ നമഃ. 5
- നിന്ദതി യജ്ഞപിഡേരഹഹ ശ്രുതിജാതം
സഭയഹുദയദർശിതപശുഘാതം
കേശവ ധൃതബുദ്ധശരീര
ജയ ജഗദീശഹരേ. 6

സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോടതിയിലേക്ക്

കല്യൺ 5031-ൽ ആദ്യം നമ്പ് 1.

<p>സഭാസനൻ മകൻ 1 മുക്കു, ധർമ്മാർ ക്ഷി മക്കൾ 2 വിഷയി 3 അനുജൻ പാമരൻ, പരപ്രേരിതൻ മകൻ 4 പഞ്ചമൻ മൈനർ 1-ാം മന്ത്രിയം മുക്കു സ്വന്തം നിലയിലും 4-ാമന്ത്രി യം പഞ്ചമനെന്തമൈനരുടെ ഉററ ബന്ധുവി ന്റെ നിലയിലും കൂടി ബോധിപ്പിക്കുന്ന</p>	}	അയ്യായം
--	---	---------

ജഡാഭിമാനി മകൻ കുഡുംബമാനേജർ 1 }
 ക്ഷേത്രഭൂമൻ ദുരഭിമാനി മകൻ 2 അയിത്തോച്ചാ } പ്രതികൾ
 ടനൻ അജ്ഞാനകുഞ്ജരൻ മക്കൾ 3 തീർത്ഥാടന }
 ഭ്രാന്തൻ 4 അനുജൻ ജാതിമദാസ്യൻ }

ഹൈന്ദവനടവടിനിയമം 5ാം കല്ലന 1ാം നൽ പ്രകാരം
 ബോധിപ്പിക്കുന്ന അന്യായം.

എ. അന്യായക്കാർ ഭാരതവണ്ഡം താലൂക്ക് ധർമ്മപുരം
 അംശം ദേശത്ത് പാളുവരുത്തുന്നു.

ബി. പ്രതികൾ മേപ്പടി താലൂക്ക് ദുഷ്കർമ്മപുരം അംശം അ
 ധർമ്മപട്ടണത്തിലും താമസിച്ചുവരുന്നു. അന്യായപ്രതികൾക്കു
 ജ്ഞാനോദ്ദീപ്തി മുതലായ കല്ലനകൾ മേപ്പടി സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു
 കേൾക്കുന്നു.

1. അന്യായപ്രതികൾ അനാദികാലംമുമ്പ് ഒരു പിതാ
 വിൽനിന്നുണ്ടാവിച്ച പാരമ്പര്യംവഴിക്കു ശാഖോപശാഖകളായി പ
 ലേ ഉൾപിരിവുകളായി വേറിട്ടതാമസിച്ചുവരുന്ന ഒരു വിഭാഗ
 കുഡുംബികളാകുന്നു.

2. അന്യായപ്രതികൾക്കു പൈതൃകം വഴിക്കു ഒരുപോ
 ലെ തുല്യാവകാശമായതും ഇഹപരദുഃഖനിവൃത്തിസുഖപ്രാപ്തിക
 ലേയും മോക്ഷത്തേയും പ്രാപിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഉപായങ്ങളേയും മാ
 ത്തങ്ങളേയും കാണിക്കുന്നതും അന്യായപ്രതികളുടെ പിതാമഹ
 നാൽ അന്യായപ്രതികൾക്കുവേണ്ടി ഏറ്റവും കൃപയോടുകൂടി
 സംഭരിച്ചു വെക്കപ്പെട്ടതുമായ വേദവേദാംഗങ്ങളും ഉപനിഷത്തു
 മുതലായ ബ്രഹ്മവിദ്യകളും അതുടക്കം വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളും
 അന്യായക്കാർ മൈനർമാരായിരുന്ന കാലത്തു ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായ
 1ാംപ്രതി കുഡുംബകാര്യങ്ങൾ നടത്തിവരുമ്പോൾ താൻ കൈ
 വശപ്പെടുത്തി കാര്യാദികൾ നടത്തിവരികയും തന്റെ സ്വന്തം
 കൈവശത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ
 യ്തു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ 1ാംഅന്യായം മുദുക്ഷു മേജരായ ശേഷം

പല തവണയും നേരിട്ടും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ മുഖാന്തരവും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും തന്നിട്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, 2 മുതൽ പ്രതികരിക്കുകൊടുത്തില്ല. അതുകൊണ്ട് അന്യായപ്പെട്ട സ്വത്തുകളിൽ അന്യായക്കാരും മറ്റും അവകാശമില്ലെന്നും 1-ാം പ്രതിയുടെ സ്വത്തുസ്വത്താണെന്നും കളവയ്ക്കി വാദിക്കുന്നു.

3. അന്യായക്കാരും മറ്റും അന്യായപ്പെട്ട സ്വത്തുകളിൽ അവകാശമില്ലെന്നു ദൃഷ്ടി പരഞ്ഞപ്പോൾ ലായർ നോട്ടീസ്സുമൂലവും ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന്നും ന്യായരഹിതവും കർത്താക്കളും കളവുമായ കാരണങ്ങൾ കാണിച്ച് മറുപടി അയക്കുകയും ചെയ്തു.

4. മേൽപറഞ്ഞ വേദാഭിപ്രായങ്ങൾ അന്യായപ്രതികരിക്കു മാത്രമല്ല ഭൂലോകനിവാസികളായ സർവ്വമനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ സമാവകാശമായതും അതുകളിൽ സർവ്വാധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉള്ളതായാൽ ഏല്ലാമനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ അനഭവിഷവാൻ കിട്ടേണ്ടതും കിട്ടുവാനവകാശമുള്ളതുമാകുന്നു.

5. പലകാലമായി മേപ്പടി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ 1-ാം പ്രതി മാത്രം കൈവശംവെച്ചും അതുകളുടെ ഉൽകൃഷ്ടഭാഗങ്ങളെ താനും നോക്കി അറിഞ്ഞു ഉപയോഗിച്ചു തൽഫലങ്ങളെ അനുഭവിക്കാതെയും 2 മുതൽ പ്രതികരിക്കും അന്യായക്കാരും കൊടുക്കാതെയും കാലവിളംബം വരുത്തിയതിനാൽ അന്യായക്കാരും നഷ്ടവും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്യായക്കാരോടൊപ്പമുള്ളവരെയും അന്യായക്കാരെ ഹീനജാതികളെന്നും അവകാശമില്ലാത്ത സ്വത്തുകളെ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു ദുർമ്മാഹമാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു ദുഷ്ടവിചാരത്തോടുകൂടി ന്യായരഹിതവും കളവുമായ ജാതി എന്നുള്ള ദുഷ്ടാരോപം കരബലത്താലും ധനബലത്താലും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു ദോഷിച്ചതായ ദോഹവും പ്രതികളാൽ അന്യായക്കാർ അനുഭവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

6. മേൽപറഞ്ഞ സ്വത്തുകളിന്മേൽ പൈതൃകം വഴിക്ക

1-ാംപ്രതിയെപ്പോലെ അന്യായക്കാർക്കും 2 മുതൽ പ്രതികൾക്കും കരുപോലെ അധികാരാവകാശങ്ങളുള്ളതും അവകാശബലത്തിന്മേൽ വാങ്ങിക്കിട്ടേണ്ടതും അതിന്നുപേക്ഷയുള്ളതുമാകുന്നു.

7. 1-ാംപ്രതി മുതൽക്കയ്ക്കുശക്കാരനും 2 മുതൽ പ്രതികൾ 1-ാംപ്രതിയുടെ ഭര്യവേല നടത്തുന്നവരും അതിന്നു വല്ലതും സ്വപ്നപ്രതിഫലം 1-ാംപ്രതിയാൽ കിട്ടുന്നത് വലുതെന്നു കരുതിയും 2 മുതൽ പ്രതികൾക്കു വിചാരശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു 1-ാംപ്രതിയുടെ കളവായ ദുരപദേശത്തെ സത്യമെന്നു ഭ്രമിച്ചതുകൊണ്ടും അന്യായസ്വത്തുക്കളിൽ രണ്ടുമുതൽ പ്രതികളായ തങ്ങൾക്കുതന്നെ അവകാശമില്ലാതിരിക്കെ ജാരിഹീനരായ അന്യായക്കാർക്കു കരിക്കലും അവകാശമില്ലെന്നു 2 മുതൽ പ്രതികൾ വാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഈ അന്യായത്തിൽ അന്യായക്കാരായി ചേരുവാൻ അനുവദിക്കാത്തതുകൊണ്ടും ഈ അന്യായതീപ്പ് 2 മുതൽ പ്രതികൾക്കും ബാധകമാകേണ്ടതുകൊണ്ട് 2 മുതൽ പ്രതികളെ കക്ഷിചേർത്തതാകുന്നു.

8. 1-ാംമന്ത്യായക്കാരൻ മേജരായത് കല്പെണ്ണും 5030 മാച്ച്മാസം 5-ാംനും 2-ാം 3-ാം അന്ത്യായക്കാർ 5031-ാംമാറ് കൊല്ലം ആദ്യത്തിലും ആകുന്നു.

9. ഈ പ്രവഹാരകാരണം 1-ാംമന്ത്യായക്കാരൻ മേജരായ 5030 മാഘം 5-ാംനും മുതൽക്കും അതിന്നുശേഷവും ഈ കോടതി അധികാര അതിർക്കകമായ ഭാരതവണ്ഡത്തിൽവെച്ചും ഉണ്ടായിട്ടു.

10. ഈ പ്രവഹാരനിവൃത്തിയുടെ സല താഴെ ചേർത്ത പ്രകാരമാകുന്നു.

അപേക്ഷ-എ. അന്ത്യായക്കാർക്കും പ്രതികൾക്കും കരുപോലെ അധികാരാവകാശബലത്തിന്മേലുള്ളതും 1-ാംപ്രതിയുടെ കയ്ക്കും കളിവിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ 1-ാംപ്രതികളിൽനിന്നു അവകാശബലത്തിന്മേൽ വാങ്ങി കിട്ടുവാനും,

ബി. കാലതാമസം വരുത്തിയതിനാലുള്ള നഷ്ടം കിട്ടുവാൻ,

സി. 1-ാം പ്രതി ഹൈന്ദവനിയമത്തിന്നും നടപടികൾക്കും വിരുദ്ധമായി ഹിംസാദിനീചകർമ്മങ്ങളും ജാത്യഭ്യൂതം മുതലായ കുറ്റവും അനിതികളും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത് അന്യായക്കാരെയും മറ്റും ദ്രോഹിച്ചതായ ദ്രോഹകുറ്റത്തിന്നും പ്രാണിഹിംസ മുതലായ കുറ്റത്തിന്നും നിയമപ്രകാരം ശിക്ഷ കൊടുപ്പാനും,

ഡി. ഈ വ്യവഹാരത്തിലെ സകല കോർട്ട് ചിലവും പലിശസഹിതം വാങ്ങി കിട്ടുവാനും,

ഇ. ഈ വ്യവഹാരമധ്യേ അന്യായക്കാരപേക്ഷിക്കുന്നതും കോടതി അനുവദിക്കാവുന്നതും യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നതുമായ മരണിപുത്തികളെ കൂടി കല്പിച്ചും ഒരു വിധിയുണ്ടാവാൻ പേക്ഷിക്കുന്നു.

വ്യവഹാരസല.

മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മതിപ്പുവില ക. 10000_0_0
ശാങ്കരഭാഷ്യം വിവരണം വാർത്തികം മുതലായ

ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ ക. 15000_0_0

വക 2-ൽ 25000_0_0

25000_കയിൽ കോട്ടഹി 3-ൽ 1-ക്ക് ക. 8333_5_4

കാലതാമസത്തിന്നു കിട്ടേണ്ടും നഷ്ടം അ

ന്യായക്കാർ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ക. 2000_0_0

ആകെ. 10333_5_4

എന്നു 5031 ആരോപനമാസം 10_൦൯_ക്ക് 1104 തുലാം 1_൦൯.

1-ാമന്യായം മുദക്ഷ സ്വന്തം നിലയിലും 4-ാമന്യായം മയിനരുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ നിലയിലും (കല്പ്)

2-ാമന്യായം വിഷയി (കല്പ്)

3-ാമന്യായം പാമരൻ (കല്പ്)

അന്യായചക്രീൽ സാധുനിശ്ചലദാസ് അവാർകൾ രേഖാ സഹിതം ബോധിപ്പിച്ചു.

എന്ന 5031 ആശപിനമാസം 10-ാംനം

രേഖാ ലിസ്റ്റ് .

ഇന്ദ്രപുരം തപാലാപ്പിസ്റ്റ് 5030-ൽ 119-ാംനമ്പ് രശീതി 1

കുമ്പേരപുരം തപാലാപ്പിസ്റ്റ് 5030-ൽ 417-ാംനമ്പ് റജി

സ്ട്രീറ്റ് മറവടി കുത്ത് 1

പ്രതികൾക്കയച്ച ലായർനോട്ടീസിന്റെ പകുപ്പ്. 1

എല്ലാ കക്ഷികൾക്കും നോട്ടീസ്സയച്ചു.

പ്രഥമ 5031-കാർത്തികമാസം 12-ാംനം-ക്ക് 1104 വൃശ്ചികം 3-ാംനം

ടി ന-ക്ക് 1-മുതൽ 4 പ്രതികളും വെച്ചേറെ പത്രിക കൊടുത്ത് തെളിവും പത്രികയും പകർത്തുവാങ്ങി. 1-ാംപ്രതിയുടെ പത്രിക.

സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോടതി

കല്യാണം 5031-ൽ 3-ാം നമ്പ് 1.

മുക്കുളമുതൽ 4-ാം അന്യായം.

ക്ഷേത്രഭൂമി മുതൽ 4-ാം പ്രതികൾ

മേൽനമ്പിൽ 1-ാം പ്രതി ക്ഷേത്രഭൂമി ഹൈന്ദവനിയമം 1-ാം വകുപ്പുപ്രകാരം ബോധിപ്പിക്കുന്ന കാര്യവിവരപത്രിക.

1. ഈ പ്രതി അന്യായത്തെ തീരെ നിഷേധിക്കുന്നു.

2. അന്യായം 1-ാം വകുപ്പിൽ അന്യായപ്രതികൾ കരേപിതാവിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച് പലേപിരിവുകളായി താമസിക്കുന്ന കരേകുടുംബികളാണെന്നു കാണിച്ചതു നേരല്ല.

3. ലോകസ്രഷ്ടാവായ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖജാതനും ശ്രേഷ്ഠജാതിയുമാകുന്നു ഈ പ്രതി. ബ്രഹ്മാവിന്റെ പാദങ്ങളിൽനിന്നു ജനിച്ച ശുഭജാതിയിലും താണജാതികളാകുന്നു അന്യായ

ക്കാർ. അതുകൊണ്ട് ഒരു കുടുംബികളെന്ന് കാണിച്ചത് ശുദ്ധമേ കളവാണു്.

4. അന്യായപ്പെട്ട വേദാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും ബ്രഹ്മമുഖജാതനും ജാതിയിൽ ആധ്യന്തമായ ഈ പ്രതിയുടെ ഇല്ലം വക സ്വന്തസ്വത്താകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രതിക്കും തന്റെ വംശപ്രസാരവർക്കും മാത്രമേ വേദപഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും അധികാരാവകാശങ്ങളുള്ളൂ. എന്നാൽ ബ്രഹ്മാവിന്റെ ബാഹ്യജാതനായ ക്ഷത്രിയവൈശ്യർ ധനംകൊടുത്തോ മറ്റോ ഈ പ്രതിയെ സന്തോഷിപ്പിച്ചാൽ മാത്രം അവർക്ക് ഉപദേശിക്കുന്നതും അങ്ങിനെ ഉപദേശം മൂലം അറിഞ്ഞതിനെ ക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാർ മറ്റു യാതൊരാൾക്കും ഉപദേശിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നും മറ്റും മനുസ്മൃതിമുതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളാൽ നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടും ഉണ്ട്. പാദജന്മം ശുദ്ധമായ അന്യായക്കാർ 2 മുതൽ പ്രതികൾക്കോ യാതൊരുവിധത്തിലും വേദാദിഗ്രന്ഥത്തിന്നധികാരമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല മറ്റു മൂന്നുജാതികൾക്കുവെങ്കിലും വേദപാരായണം ചെയ്യുന്നതിനെ കേൾക്കുവാനും ചെയ്യുകയും അക്ഷരാഭ്യാസവും കൂടി ശുദ്ധനും ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ മനു വിധിച്ചിരിക്കയാൽ അതുകൂടി ചെയ്യുകയും ചെയ്യാത്തതാണ്.

5. ബ്രഹ്മണനാകുന്ന ഈ പ്രതിപരയുംപ്രകാരം. 1 മുതൽ 3 കൂടി അന്യായക്കാർ കേട്ട ഊഴിയംചെയ്ത് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നതല്ലാതെ യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ ധർമ്മശാസ്ത്രവിധിയിരിക്കെ, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽപെട്ട സ്ഥലത്തു് നില്ക്കുപോലും പാടില്ലാത്ത 4-ാം മന്വയം പഞ്ചമനെകൂടി അന്യായക്കാരനായിചേർത്ത് വേദാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തങ്ങൾക്കും സമാവകാശമാണെന്നും ജാതിയിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ ഈ പ്രതിയും അന്യായക്കാരും ഒരു കുടുംബികളെന്നും ഈ പ്രതിയുടെ സ്വന്തസ്വത്തായ വേദാദികളിൽ അന്യായക്കാർക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നുംകാണിച്ചതു ശുദ്ധമേകളവും ദൈവവിരോധവും അനീതിയും കാലവൈഭവവും എന്നുമാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

6. അന്യായം 4-ാം വകുപ്പിൽ 2 മുതൽ പ്രതികൾക്കും അന്യായസപത്തുകളിൽ അവകാശമുണ്ടെന്നും അന്യായക്കാരെ ആവശ്യത്തിനുപയോഗിപ്പാൻ കിട്ടാതെ കാലതാമസം വരുത്തിയതിനാൽ നഷ്ടമുണ്ടെന്നും കാണിച്ചതും ഇല്ലാത്ത അവകാശത്തെ ഉണ്ടെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ ഒരു ഭർത്താവിനെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാതെ വാസ്തവമല്ല. 2 മുതൽ പ്രതികൾക്കും വേദാധികാരവും തദവകാശവും ഇല്ല. യാതൊരു നഷ്ടത്തിനും ഹേതുവില്ല.

7. അന്യായക്കാരെ ജാതിഹീനരെന്നും ഈ പ്രതിമാത്രം പറയുന്നതല്ല. പുരാതനമേ ദൈവകല്പിതമായ ബ്രാഹ്മണാദി ജാതിഭേദവും യഥാർത്ഥമായുള്ളതാണ്. അതേപ്രകാരം വേദാദി പറഞ്ഞവയെക്കൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് ബ്രഹ്മകല്പിതമായിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഈ പ്രതിയാലോചനയ്ക്കനുസരണമോ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രതിയാതൊരു ദ്രോഹവും അന്യായക്കാരെക്കണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ദ്രോഹക്കാരും ഇല്ലാത്തതാണ്.

8. ഈ കേസിൽ മിസ്ജോയിണ്ടർ തടസ്ഥമുണ്ട്.

അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സ്ഥാപിച്ച് അന്യായം നീക്കി ചിലവു പലിശസഹിതം തടവാൻ വിധിയുണ്ടാവാൻ പക്ഷിക്കുന്നു.

എന്ന 5031 കാർത്തികം 12-ാം അന്യായവക്കീൽ കമ്മമാത്രൻ
2-ാം പ്രതിപത്രിക.

(1) അന്യായം നേരല്ല.

(2) അന്യായക്കാർ പ്രതികളിൽനിന്ന് എത്രയോ തന്നെ ജാതികളും പ്രതികളുടെ അടുക്കൽ വരുവാനോ സമം ഇരിക്കുവാനോ പാടില്ലാത്ത അനുഭവജാതികളുമാണ്.

(3) ഈ പ്രതിക്കു ജാതിശ്രേഷ്ഠനായ 1-ാം പ്രതിയുടെ അടുക്കലും ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മതിലകത്തും പോകുന്നതിനു വിരോധമില്ല. ഈ പ്രതിയെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കേണമെന്നു ഉള്ള. അങ്ങിനെയായിട്ടു കൂടി അന്യായക്കാരാപശ്ചാത്തപ്യം വേദാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ

തൊട്ടുകയോ പഠിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയോ ഈ പ്രതിപെ യുനില്ല.

(4) അതുകൊണ്ട് ഹീനജാതികളായ അന്യായക്കാർ വേദാദികളിലവകാശമുണ്ടെന്നും അന്യായപ്രതികൾ കരോജാതികളാണെന്നും കാണിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഈ അന്യായം ദൈവവിരോധവും അക്രമവും നിയമവിരുദ്ധവുമാകുന്നു.

(5) അന്യായത്തിൽ ഈ പ്രതിയും മറ്റും അവകാശികളാണെന്നു കാണിച്ചു നോക്കൂ. ഈ പ്രതികൾ മറ്റും അന്യായപ്പെട്ട വേദാദികളിൽ യാതൊരുവകാശവുമില്ല. ഈ പ്രതിയെക്കൂടി അന്യായമായി ചേരുവാൻ 1-ാം അന്യായക്കാരൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അധർമ്മകാര്യത്തിന്നു ഞാൻ ചേരുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ എന്നെ ക്ഷമിക്കുക ചേർത്തതാണ്.

അതുകൊണ്ട് എന്റെ വാദത്തെ സ്വാധീച്ച് അന്യായം നീക്കി ചിലവു പലിശസഹിതം തരുവാൻ വിധിയുണ്ടായിരുന്നേണ്ടതാകുന്നു.

വക്കീൽ മുരളീശങ്കരൻ ബോധിപ്പിച്ചു.

3-ാം പ്രതിപത്രിക.

(1) അന്യായം നോക്കൂ.

(2) ഈ പ്രതി വളരെക്കാലമായി കാശി രാമേശ്വരം കാവേരി ഗോകുണ്ഠം കന്യാകുമാരി മുതലായ ദിവ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനം ചെയ്തും പുണ്യക്ഷേത്രദർശനം ചെയ്തും പുണ്യം നേടിക്കൊണ്ടു ഇരിക്കുന്നതും ഇനി മേലും അതേമാതിരി ചെയ്യേണമെന്നും വിചാരിക്കുന്നതല്ലാതെ അധർമ്മതയല്ലാത്ത വേദാദികളെ പഠിക്കുവാനോ കേൾക്കുവാനോ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല.

(3) ശുഭ്രനു വേദം പഠിക്കുവാനോ പഠിക്കുന്നതിനെ കേൾക്കുവാനോ അധർമ്മതയില്ലാത്തതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൽ മഹാപാപം നേരിടുന്നത് 1-ാം പ്രതി പലപ്പോഴും എന്നോട് ഉപദേശിക്കാറുണ്ട്. ഈ പ്രതി ആ ഉപദേശത്തെ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചാണ് ഇരിക്കുന്നത്.

(4) ഈ പ്രതിക്ക് വേദാദികളിൽ യാതൊരുവകാശവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് അന്ത്യായംനീക്കി ചിലവു പലിശസഹിതം തക്കവാൻ വിധി ഉണ്ടാവാൻപേക്കിക്കുന്നു.

വക്കീൽ പിണ്ഡോദന ഭോജി ഹാജരാക്കി.
4-ാംപ്രതിപത്രിക.

1. അന്ത്യായം നേരല്ല. 1-ാംപ്രതി ജാതിശ്രേഷ്ഠനും 2 മുതൽ പ്രതികൾ 1-ാംപ്രതിയിൽനിന്നു താണജാതികളും അവരിലും എത്രയോ താണജാതികളാണ്. 1 മുതൽ 3 കൂടി അന്ത്യായക്കാര തീണ്ടലുള്ളവരുമാണ്. 4-ാംഅന്ത്യായക്കാരൻ 1-ാം 2-ാം 3-ാം അന്ത്യായക്കാരേക്കാൾ താണജാതിയും അധികത്ത് ഇല്ലാത്തവനാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള അന്ത്യായക്കാരനും ജാതിശ്രേഷ്ഠനായ 1-ാംപ്രതിയും മറ്റും ഒരു കഡംബികളാണെന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു അധോഗതിക്കു ഹേതുവായ ഈ അന്ത്യായം ധർമ്മത്തിനും നടപ്പിനും വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ പ്രതി ക്ഷേത്രഭൂമൻ അവർകളുടെ പാദസേവമാത്രം ഇച്ഛിച്ചു ഭജിക്കുന്നവനാണ്. ഈ പ്രതിക്കു വേദാദികൾക്കു യാതൊരുവകാശവും ഇല്ല.

അതുകൊണ്ട് അന്ത്യായംനീക്കി ചിലവു പലിശസഹിതം തക്കവാൻ വിധിയാവേണ്ടതിന്നുപേക്കിക്കുന്നു.

വക്കീൽ ദ്വീപകാ രകൻ ബോധിപ്പിച്ചു.
തെളിവുയാദാസ്യം.

1. അന്ത്യായംപ്രതികൾ ഒരു വംശക്കാരാണോ?
2. 1-ാംപ്രതി ബ്രഹ്മമുഖജാതനാണോ?
3. ബ്രഹ്മമുഖജാതനായതിനാൽ ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടോ?
4. ജാതി എന്നതുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ദൈവകല്പിതമോ?
5. ദൈവകല്പിതമല്ലെങ്കിൽ എങ്ങിനെ ജാതി എന്നു വ്യവഹാരം ഉണ്ടായിച്ചു?

6. ശുഭ്രകർമ്മം ബ്രാഹ്മണാദി മൂന്നുവർണ്ണങ്ങളെ തുല്യമായിക്കൊണ്ടാണോ?

7. ശുഭ്രന് അക്ഷരാബ്രാഹ്മണം ചെയ്യുകയോ?

8. വേദാദികൾ എല്ലാമനുഷ്യർക്കും സമാന കാര്യമാണോ?
9. കാലത്തിനു ദോഷമുണ്ടോ?
10. അന്ത്യായക്കാർ താണജാതികളാണോ?
11. വിഗ്രഹാരാധനം തീർത്ഥാടനം ഇതുകൾ പുണ്യകർമ്മവും പുണ്യവുമാണോ?
12. മിസ്സ് ജോയിണ്ടുണ്ടോ?
13. അന്ത്യായക്കാർക്കു ഹൃദയം നേരിട്ടിട്ടുണ്ടോ?
14. ദ്രോഹം കുറവ് ശരിയാണോ?

മേൽപറഞ്ഞ എല്ലാ സംഗതികളും രേഖാമൂലവും സാക്ഷികൾമൂലവും തെളിയിക്കണം. എന്ന് 5031 കാർത്തികം 13-ാം-നു-

ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി സഹസ്രാക്ഷൻ (ഒപ്പ്)

തീച്ചവിചാരണ 5031 മാഗ്സീഷ് 10-ാം-നു-ക്ക് 1104 ധനു 1-ാം-നു.

അന്ത്യായഭാഗം-സാക്ഷിപട്ടിക.

1. ശ്രീകൃഷ്ണൻ
  2. വേദവ്യാസൻ. } രണ്ടുപേർക്കും 1-ാംക്ലാസ്സ് ബത്തകെട്ടി.
- 1-ാംപ്രതി സാക്ഷിപട്ടിക.

1. നമസ്കാരപ്രിയൻ.
2. ഭേരീകുശലൻ. } രണ്ടാൾക്കും ബത്ത കെട്ടി.

രണ്ടുമുതൽ പ്രതികൾ സാക്ഷി വേണ്ടെന്നുവെച്ചു.

മാഗ്സീഷ് 10-ാം-നു- സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോർട്ടിൽ.

ഡിസ്ട്രിക്ട് കോട്ട് ജഡ്ജി സഹസ്രാക്ഷൻ അവർകൾ ഹാജർ.

അന്ത്യായചക്കിൽ സാധുനിശ്ചലദാസനവർകൾ.

1-ാംപ്രതിവക്കീൽ കമ്മമാത്രൻ അവർകൾ.

2-ാംപ്രതിവക്കീൽ മുരളീശങ്കരൻ അവർകൾ.

3-ാംപ്രതിവക്കീൽ പിണ്ണോദനഭോജി അവർകൾ.

4-ാംപ്രതിവക്കീൽ ദീപകാരകൻ അവർകൾ.

ഇവരും മറ്റു അനേകവക്കീൽമാരും അന്ത്യായംപ്രതികളും

മാറ് അന്യകുക്ഷികളും ഹാജരണ്ടായിരുന്നു. മേൽനമ്പ്ര് വിചാര
ണ കൊടുത്ത് അന്യായം പ്രതികളെ വിളിച്ചുനിർത്തിയശേഷം.

അന്യായവക്കീൽ മിസ്റ്റർ സാധുനിശ്ചലദാസ് എണീട്ട് കേ
സ്സിന്റെ സാരത്തെ കോടതിയെ ധരിപ്പിപ്പാൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ഞങ്ങളെ കേസ്സ് അന്യായം പ്രതികൾ ഒരു പിതാവിൽനി
ന്നു ജനിച്ചവരും ഇപ്പോൾ പലേ പിരിവുകളായി പലേ സ്ഥല
ങ്ങളിലും പാതു് വരുന്ന ഒരു കുഡുംബികളും ആകുന്നു.

അന്യായം പ്രതികളുടെ പിതാമഹനാൽ തന്റെ പുത്രപൗ
ത്രാദിപാരം പത്ത് സന്താനങ്ങൾക്ക് പ്രളയപത്നും ദുഃഖനിവൃത്തി
സുഖപ്രാപ്തികളെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഉപായങ്ങളേയും വഴികളേ
യും കാണിക്കുന്നതും ഭൂലോകനിവാസികളായ സർവ്വമനുഷ്യർക്കും
യാതൊരു ഭേദമെന്നിയെ അനിഷ്ടനിവൃത്തി ഇഷ്ടസാദ്ധ്യങ്ങളെ
ചെയ്യുകൊള്ളുവാനും വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിവെക്കപ്പെട്ടതും പൈതൃകം
വഴിക്കു തുല്യാവകാശബലത്തിന്മേലുള്ളതുമായ വേദവേദാംഗവേ
ദാന്താദിഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അനുകൂലശാങ്കരഭാഷ്യം മുതലായ വ്യാ
ഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മറ്റും അന്യായക്കാർ മേജരാവുന്നതിന്നു
മുമ്പു 1-ാം പ്രതി കുഡുംബകാരുണ്യങ്ങൾ നടത്തിവരുമ്പോൾ കയ്യുൾ
പ്പെടുത്തി അന്യായക്കാർക്കും മറ്റും ആവശ്യങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാതേ
യും കാണിക്കാതേയും തന്റെ സ്വന്തസ്വത്താണെന്നും താൻ ജാ
തിശ്രേഷ്ഠനാണെന്നും ദുരഭിമാനം നടിച്ചും അന്യായക്കാരെയും മ
റ്റും ഹീനരെന്നു നിന്ദിച്ചും അന്യായക്കാർക്കു അവകാശബലത്തി
ലിരിക്കുന്ന വേദാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ തൊടുകപോലും പാടില്ലെന്നും
മറ്റും ആക്ഷേപിച്ചും 1-ാം പ്രതി ഒളിവിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതായ മേൽ
പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അന്യായക്കാ
രുടെ അവകാശബലത്തിന്മേൽ 1-ാം പ്രതിവക്കൽനിന്നു വാങ്ങി
കിട്ടുവാനും,

1-ാം പ്രതി ഇപ്രകാരം അനവധികാലം മാച്ചുവെച്ചതിനാൽ
അന്യായക്കാരുടെ കുഡുംബങ്ങളിലേക്കു നേരിട്ടതായ നഷ്ടം വാ
ങ്ങിക്കിട്ടുവാനും അവകാശപ്പെട്ട സ്വത്തുക്കളെ അവകാശമില്ലെ

നാക്കിത്തീർപ്പാൻ വേണ്ടി ഭൂഷ്ടവിചാരത്തോടുകൂടി കുതന്ത്രന്മാർ ഹീനജാതികളെന്നും മറ്റും ഭൂഷ്ടാരോപചെയ്തു ദ്രോഹിച്ചു കുറ്റത്തിന്നും യാഗമെന്ന കപടതന്ത്രത്താൽ പ്രാണിഹിംസചെയ്തു മാംസം മദ്യം ഭുജിച്ചു ജനങ്ങളെ അധഃപരിപ്പിച്ചതായ കുറ്റത്തിന്നും നിയമാനുസാരം ശിക്ഷ കൊടുപ്പാനുമാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് അന്യായവക്കീലിരുന്നു.

1ാം പ്രതിവക്കീൽ കമ്മമാത്രനവർകൾ എണ്ണിട്ട് പ്രതിവാദത്തെ പറവാൻ ഭാവിച്ച ഉടൻ ജഡ്ജി നിങ്ങൾക്കു ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ വിപരീതമല്ലെ പറയാനുള്ളതെന്നു ചോദിച്ചു. വക്കീൽ അതെ എന്നു ബോധിപ്പിച്ചു. ജഡ്ജി അതു പറയേണമെന്നില്ല.

വക്കീൽ കമ്മമാത്രൻ ഞങ്ങൾക്കു വേറെ ഒന്നുകൂടി ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്:

ജഡ്ജി—അതെന്താകുന്നു.

കമ്മമാത്രൻ—ജാതിശ്രേഷ്ഠനായ 1ാം പ്രതിയേയും ഹീനജാതികളായ അന്യായക്കാരേയും ഒരു കുഡുംബികളെന്നും സഹോദരരെന്നും അന്യായത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു മാനനഷ്ടം—എന്നു പറയുമ്പോഴേക്കും

ജഡ്ജി—അതെല്ലാം തെളിവിൽനോക്കാം. ഇരിക്കു എന്നു കല്പിച്ചു.

കമ്മമാത്രൻ ഇരുന്നു.

1ാം മന്ത്രിയും മുമുക്ഷുവിനെ കൂട്ടിൽക്കയറ്റി സത്യം ചെയ്യിച്ചു—അന്യായവക്കീൽ ചോദ്യം—

സാ—നിങ്ങളുടെ പേരെന്തു

മു—മുമുക്ഷു

സാ—നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെ പേരെന്തു?

മു—സദാസനൻ

സാ—നിങ്ങൾ ഈ കേസിൽ ആരാണ്.

മു—അന്യായക്കാരനാണ്.

സാ—നിങ്ങളുടെ അന്യായം എന്താകുന്നു.

മു—വേദോപനിഷദാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഖ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളും വാങ്ങി കിട്ടുവാനും താമസിപ്പിച്ചതിന്നു നഷ്ടംകിട്ടുവാനും ദ്രോഹത്തിന്നു ശിക്ഷകൊടുപ്പാനും

സാ—നിങ്ങളും പ്രതികളും ഒരു കഡുംബികളാണോ

മു—അതെ

സാ—അന്ത്യായപ്പെട്ട സ്വത്തുക്കൾ ആരുടേതാണ്.

മു—അന്ത്യായംപ്രതികളുടേയും ഭൂലോകവാസിസർവ്വമനുഷ്യരുടേയും.

സാ—അതുകൾ ട്രാംപ്രതിയുടെ പ്രത്യേക കയ്യാശമായതെങ്ങിനെ?

മു—അന്ത്യായക്കാരും മുതൽ പ്രതികളും മേജർമാരാവുന്നതിന്നു

മുമ്പ് ജ്യേഷ്ഠനായ ട്രാംപ്രതി കഡുംബകായ്ക്കങ്ങൾ നടത്തിവന്നിരുന്നപ്പോൾ കയ്യാശമാക്കിയതാണ്.

സാ—അതുകളെ നിങ്ങളാവശ്യപ്പെടുവാ.

മു—ആവശ്യപ്പെട്ടു. തന്നിട്ടില്ല.

സാ—നോട്ടീസ്സുമൂലം ആവശ്യപ്പെടുവാ

മു—ഉച്ച. ലായർ നോട്ടീസ്സായിട്ടാണ്.

സാ—(കത്തിന്റെ പകുപ്പ് മുറുക്കുവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്ത്) ഇതുതന്നെയൊ കത്തിന്റെ നേർ പകുപ്പ്.

മു—വാങ്ങി വായിക്കുന്നു രാജമാന്യരാജശ്രീ ബ്രഹ്മശ്രീ ദുഷ്കുന്ധ പരംശംഭരേണ അധർമ്മപട്ടണത്തിലിരിക്കും ജഡാഭിമാനിമകൻ ക്ഷേത്രഭൂമി അവർകൾക്ക്.

സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോട്ട് വക്കീൽ സാധുനിശ്ചലദാസ് എഴുതി അറിയിക്കുന്ന നോട്ടീസ്സ്—ഭൂലോകനിവാസികളായ സർവ്വമനുഷ്യർക്കും സമാവകാശമായ വേദോപനിഷദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മറ്റും താങ്കൾ പൊതു കഡുംബകായ്ക്കം നടത്തിവന്നിരുന്ന കാലത്ത് നിങ്ങളുടെ കൈവശം വെച്ചിരുന്നതുകളെ നിങ്ങളുടെ സഹോദരരായ മുറുക്കുമുതലായവർ പലേതവണയും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും കൊടുത്തിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ നിങ്ങളേയും മറ്റും ചേരിൽ വ്യവഹാരം കൊടുപ്പാനായി മുറുക്കുമുതലായവർ എന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കയാൽ ഈ കത്തിന്നു കാരണമായതും കത്തുകിട്ടിയ ഒരു മാസത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മുറുക്കുമുതലായവർക്ക്

കൊടുത്ത് ബോധ്യപ്പെടുത്താത്തപക്ഷം അതിന്നുള്ള നിവൃത്തി നോക്കുന്നതും നഷ്ടത്തിന്നുകൂടി ഉത്തരവാദിയാവുമെന്നും അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ നിങ്ങളെ ഭൂതന്മാരായ അയിത്തോച്ചാടനം തീർത്താടനഭ്രാന്തൻ ജാതിമദാസൻ ഇവരും മേപ്പടി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അവകാശികളാകയാൽ അവർ നിങ്ങളെ ദുർബ്ബോധനയാലോ മറ്റോ നിങ്ങളോടാവശ്യപ്പെടുന്നില്ലെന്നും അന്യായക്കാരനായി ചേരുവാൻ എന്റെ കക്ഷികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിന്നു മനസ്സില്ലെന്നും മാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും അവരെക്കൂടി അന്യായത്തിൽ കക്ഷി ചേർക്കുമെന്നുള്ള വിവരം അറിയിക്കേണമെന്നു കൂടി വീണ്ടും അറിയിക്കുന്നു എന്നു 5030-മാലം 25-ാം-

സാധുനിശ്ചലദാസ് (ഒപ്പ്)

മു—മുഴുവൻ വായിച്ചു. പകുപ്പിത്തന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു. സാ—മറുവടി കത്ത് മുദക്ഷുകയിൽ കൊടുത്ത് ഇതാണോ മറുവടി.

മു—വാങ്ങി വായിക്കുന്നു.

സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോട്ട് വക്കീൽ സാധുനിശ്ചലദാസ് വായിച്ചറിവാൻ ജഡാഭിമാനി എന്നു തിരുനാമമായ നമ്പൂതിരി മഹൻ ക്ഷേത്രമേനെന്ന തിരുനാമധേയമായ നമ്പൂതിരി അവർകൾ ഇരുന്നരുളുന്നേടത്തുനിന്ന് നമ്മുടെ കായസ്ഥൻ ഉണ്ണാമൻ മുഖേന ഏഴുതി തുകക്കെവിളയാടി അയക്കുന്നമറുവടി തിരുവെരത്ത്.

താൻ മുദക്ഷു മുതലായവർക്കുവേണ്ടി നമ്മുടെ തിരുനാമപേർ കയ്യച്ചു കത്തുകിട്ടി. അതിൽ വിവരിച്ച എല്ലാ സംഗതികളും വെളിയാണ്. നമ്മെപ്പോലുള്ളവർക്കും നമുക്കും തന്നെപ്പോലുള്ളവരും മാത്രം ഏഴുതാരുള്ളത് ഉണ്ണാമൻ വായിച്ച് തിരുമനസ്സുണർത്തിപ്പാൻ ചാൽ എന്നൊക്കെയാണ് പതിവ്. ക്ഷേ സാധുനിശ്ചലൻ ഇങ്കിരീസ്സു പഠിച്ചതിനാൽ നാട്ടുപഴക്കം അത്രപോരാഞ്ഞിട്ടാണെന്ന് നമ്മുടെ തിരുമ്പാകെ ഉണ്ണാമൻ വിടകൊള്ളണോളി. അതിരിക്കട്ടെ ആവ്യനായ നമ്മേയും ആ മുദക്ഷുമുതലായ ഹീന

ജാതികളേയും നമ്മുടെ സഹോദരരെന്ന് എഴുതിയത് അത്ര നന്നായില്ല. അവർക്ക് കത്തിൽ പ്രസ്ഥാപിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരു പറകപോലും അരുതാത്തതും പാപവുമാണ്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ആ വക വേദങ്ങളെ വായിക്കേണമെന്നും മറ്റും ആ വിസ്തരിച്ച മുദ്രയും മറ്റും ആവശ്യപ്പെടുന്നത് വളരെ ദോഷവും അഭംഗിയുമാകുന്നു. അവർക്ക് ചേദാധികാരമില്ല. അവകാശവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ കലികാലദോഷത്താലും പൊക്കുകടിയന്മാരുടെ നാടുവാഴ്ചയാലും പൂർവ്വാചാരം മറന്ന് ഇപ്രകാരം ദുർമ്മാഹത്താൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ഈ വക സംഗതികളെല്ലാം സാധുനിശ്ചലൻ അറിയേണ്ടതാണ്.

അതുകൊണ്ട് മുദ്രയും മുതലായവരോട് അഹ്തയല്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നതു പാപവും അനാവശ്യവുമെന്നപദേശിക്കേണ്ടതിന്ന് സാധുനിശ്ചലനെ നാം ഈ തിരുവെഴുത്തുമൂലം എല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

തന്റെ കത്തിൽ പ്രസ്ഥാപിച്ച സംഗതികളെ അയിത്തോച്ചാടനൻ മുതലായവരോട് നാം നേരിട്ടതന്നെ സാധുനിശ്ചലനവേണ്ടി അരുളിച്ചെയ്യേണ്ടായി. അവർ നമ്മുടെ തിരുമ്പാകെ വിടകൊണ്ടത് അടിയങ്ങൾ അഹ്തയില്ലാത്തതും നിന്ദിതവുമായ കാര്യങ്ങളെ വിടകൊള്ളില്ലെന്നാണ് നമ്മോടു വിടകൊണ്ടത്. നാം അവരോട് ചാത്തൊരു ദുരുപദേശവും അരുളിച്ചെയ്യാറില്ല. സാധുനിശ്ചലദാസൻ ആ വക വചനരത്നം ധരിക്കവയാത്തതാണ്. എന്നു 5030 മാഘം 29-ാംനു ക്ഷേത്രഭൂമൻ അവർകൾ (കുപ്പ്)

മു—വായിച്ചതിന്നുശേഷം ഇതുതന്നെ പറവടി എന്നു പറഞ്ഞു. സാ—രണ്ടു കത്തുകളും ഫയലിൽ കൊടുത്തു.

സാ—നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ എത്ര വയസ്സായി.

മു—പത്തൊമ്പതു വയസ്സ്. ഇതു കഴിഞ്ഞ് അന്യായവക്കീലിരുന്നു.

1-ാം പ്രതി വക്കീൽ കമ്മിഷൻ ഏതിർവിചാരണം. ക—നിങ്ങൾ ഒന്നുമന്ത്യായക്കാരനാണോ.

മു—അതെ.

ക—നിങ്ങൾ എന്നാ ജാതി.

മു—ഞാൻ മനുഷ്യൻ

ക—അതെ, മനുഷ്യരിൽ നിങ്ങൾ ഏതുജാതി എന്നാണ് ചോദിച്ചത്.

മു—ഏതു ജാതിയെന്നാൽ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയില്ലല്ലോ.

ക—ഹോ ഹോ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയില്ലയൊ.

മു—ഇല്ല.

ക—എന്നാ നിങ്ങളിങ്ങിനെ പറയുന്നത്. മനുഷ്യരിൽ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്ന നാലു ജാതിയില്ലയോ.

മു—ഇല്ല. ബ്രാഹ്മണാദി നാലുവിധം പറയുന്നതു ജാതിയല്ല, വർണ്ണമാണ്.

ക—വർണ്ണമെന്നാൽ ജാതിയല്ലയോ? പിന്നെന്താണത്.

മു—കാരോരോ തൊഴിലാസ്സുദിച്ചു തിരിച്ചറിവുവേണ്ടി വർണ്ണമെന്ന ഒരു വേദസംജ്ഞ എന്നല്ലാതെ അതു ജാതിയല്ല.

ക—നാലാമന്ത്ര്യാം മൈനർ ആരാണ്.

മു—അയാളും മനുഷ്യൻ.

ക—അയാളുടെ പേരെന്തു?

മു—പഞ്ചമനെന്നാണ്.

ക—പഞ്ചമനെന്നതു ജാതിയല്ലയോ.

മു—അല്ല. പേരാണ്.

ക—നിങ്ങൾ മഹാ വല്ലാത്തവനെന്നു തോന്നുന്നു.

മു—കുറും പറഞ്ഞില്ല.

ക—നിങ്ങളുടേയും കുറും പ്രതിയുടേയും അച്ഛൻ കുറുളാണോ?

മു—അല്ല. എന്റെ അച്ഛൻ സദാസനൻ എന്നാളാണ്.

ക—ശരി. നിങ്ങൾ അന്ത്ര്യാം 1-ാം വകുപ്പിൽ ഒരു പിതാവിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച അന്ത്ര്യാം പ്രതികൾ ഏതെഴുതീട്ടില്ല?

മു—അങ്ങിനെ എഴുതിയതു അനാദി മുമ്പാകെ പിതാവിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച പലേ പിരിവായി താമസിക്കുന്ന ഒരു കുടുംബികളെന്നാണ്.

ക—പലേ ചിരിവായി താമസിക്കുന്നവരെ ഒരു കഡംബികളെ നെങ്ങിനെ പറയും.

മു—ആദ്യോത്ഭവം ഒരു കഡംബികളും കാലാന്തരാൽ ജനപ്പെരുപ്പത്താൽ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി വേറിട്ടു താമസിക്കുന്നതിനാൽ പലേ കഡംബികളെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. ഒരു കഡംബികളെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടതും ഒരു കഡംബികളും തന്നെ സംശയമില്ല.

ക—നിങ്ങൾക്കു നിത്യകർമ്മം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

മു—നിത്യകർമ്മത്തെ വലിയൊരു കാര്യമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.

ക—പിന്നെന്താ മനുഷ്യന്റെ വലിയ കാര്യമായുള്ളത്?

മു—മനുഷ്യജന്മം ലഭിച്ചാൽ വേണ്ടത് അഹിംസാ സത്യം അസ്തമ്യം സമഭാവന പരദുഃഖാനശോചനം പരോപകാരതല്പരത മുതലായ സൽഗുണങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകളുള്ളവർ യാതൊരു സന്ധ്യാവന്ദനാദി നിത്യകർമ്മങ്ങളും ചെയ്യേണമെന്നില്ല. ഇല്ലാത്തവർ നിത്യകർമ്മം ചെയ്യും ഫലമില്ല.

ക—(അല്പദോഷത്തോടെ) തന്നോടൊത്തൊന്നും ചോദിച്ചിട്ടില്ല. തനിക്കു നിത്യകർമ്മം ചെയ്യാനധികാരമുണ്ടോ എന്നാണ് ചോദിച്ചത്.

മു—നിത്യകർമ്മത്തിന്നെന്നല്ല നിത്യനൈമിതിക പ്രായശ്ചിത്തോപാസന മുതലായ സർവ്വ കർമ്മങ്ങളും എനിക്കു മാത്രമല്ല സർവ്വ മനുഷ്യർക്കും ചെയ്യാൻ ഒരുപോലെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ സഹജമായിട്ടുണ്ട്.

ക—അതുകളെ നീ നടത്തിവരുന്നുണ്ടോ?

മു—ഈ വക കർമ്മങ്ങൾ അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാകയാൽ ഞാൻ വിട്ടുകളഞ്ഞു.

ക—ഹോ ഹോ നീ വലിയ വേദാന്തിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

മു—ഞാൻ വേദാന്തിയായിട്ടില്ല. മനുഷ്യനുവേണ്ട സൽഗുണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കേണമെന്നിച്ഛിക്കുന്നവനാണ്.

ക—താൻ വലിയ തത്വജ്ഞാനിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

മു—തത്വജ്ഞാനിയായ്ക്കൂടെന്നില്ലല്ലോ. ആവേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ക—അധികാരമില്ലാത്തതിൽ ദുരാഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നതു കാലധർമ്മം തന്നെ.

മ—കാലധർമ്മത്തിന് യാതൊരു ഭേദവുമില്ല. ഇതെല്ലാം മനുഷ്യധർമ്മമാണ്.

ക—മനുഷ്യധർമ്മം. തനിക്കു മന്ത്രപുരസ്സരം കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു വിധിയുണ്ടോ?

മ—മനുഷ്യക്കു ഊർദ്ധ്വഗതിക്കുപയുക്തവും സാത്വികവുമായ സർവ്വകർമ്മങ്ങളും എന്നിങ്ങനെ മാത്രമല്ല സർവ്വമനുഷ്യക്കും ത്രിവിധകർമ്മങ്ങളാലും ചെയ്യപ്പെട്ടവാനുള്ളധികാരം സ്വഭാവേന ഉള്ളതിനെ കരാർ വിധിക്കേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ക—ബ്രാഹ്മണാദി നാലുജാതികൾക്കും ഇന്നിന്നതുചെയ്യാം ഇന്നിന്നതു ചെയ്യുകയും എന്ന് മനു മുതലായവർ വിധിച്ചിട്ടില്ലയോ.

മ—അങ്ങിനെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മനു മുതലായവരും രാഗദോഷവൃത്തിയോടുകൂടിയവരാണ്. അതിനാൽ ആ വിധി സ്വീകാര്യമല്ല.

ക—മനു മുതലായവരും രാഗദോഷവൃത്തിയുള്ളവരാണ്?

മ—മനു മുതലായവർ വിധിച്ചതിൽ പക്ഷഭേദം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ബോധിപ്പിച്ചതു ശരിയാണ്. ചില ആദർശപുരുഷന്മാരും അവതാരേശ്വരന്മാരുമായവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ പക്ഷഭേദവും ഇല്ല. അനുഭവവും ഉണ്ട്. അവകൾ സത്യവും സ്വീകാരയോഗ്യവും തന്നെ.

ക—ആദർശപുരുഷന്മാരും അവതാരേശ്വരന്മാരും ആരാകുന്നു.

മ—ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ, ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ, ശ്രീബുദ്ധദേവൻ, ക്രിസ്തുദേവൻ, മുഹമ്മതുനബി തുടങ്ങിയ അവതാരേശ്വരന്മാരും, വസിഷ്ഠൻ, വ്യാസൻ, ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ, ഉഞ്ചത്തുരാമാനുജാചാര്യർ, വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ, നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ, ഗാന്ധിമഹാത്മാ മുതലായവർ ആദർശപുരുഷന്മാരും യഥാർത്ഥവക്താക്കളും ആകുന്നു.

ക—മനു പരാശരർ മുതലായവർ പറഞ്ഞതിൽ കുളവുണ്ടെന്നോ പറയുന്നത്.

മു—അവർ പറഞ്ഞതിൽ പൂർ്വാപരവിരുദ്ധവും ശ്രുതിവിരുദ്ധവും അനുഭവവിരുദ്ധവുമുണ്ടെങ്കിൽ കളവുതന്നെ.

ക—മനസ്സു മുതലായവർ പറഞ്ഞതായ സൂതികളിൽ പൂർ്വാപരവിരുദ്ധവും അനുഭവവിരുദ്ധവുമുണ്ടോ?

മു—കരേപിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചത് അവയവഭേദമോ ആത്മഭേദമോ ഇല്ലാത്ത കരേപിതാമനസ്സിൽ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നു വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശ്രുത്യനുഭവങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധംതന്നെ. പക്ഷെ ആ വക പ്രമാണങ്ങൾ ചില സ്വപ്രഭുതപക്ഷത്തോടു കൂടിയവരും ജഡാഭിമാനികളുമായ ധുർത്തന്മാരാൽ എഴുതിച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടതായിരിക്കാമെന്നും പറയാം.

ക—(വളരെ ക്രോധേന കണ്ണുതുറിച്ചുനോക്കിട്ട്) ഇതു കോടതിയെന്നോർക്കണം. അസംബന്ധം പറയുന്നവോ.

മു—ഞാൻ അസംബന്ധം പറയുന്നില്ല.

ക—പിന്നെന്താകുന്നു കള്ളപ്രമാണമെന്നും ധുർത്തന്മാരെഴുതിക്കൂട്ടി എന്നും പറഞ്ഞത്?

മു—കള്ളപ്രമാണത്തെ കള്ളപ്രമാണമെന്നും അതുണ്ടാക്കിയവരെ ധുർത്തന്മാരെന്നും തന്നെയാണ് പറയേണ്ടത്.

ക—തനിക്കു വേദാധികാരമുണ്ടോ?

മു—എന്റെ അന്ത്യായം വേദത്തിന്നു മാത്രമല്ല വേദാന്തമായ ഉപനിഷത്തുകൾക്കുകൂടി അധികാരാവകാശിയാണെന്നും അതുകൾ വാങ്ങിക്കിട്ടുവാനുമാണല്ലോ.

ക—(വളരെ ക്രോധത്തോടുകൂടെ) തനിക്കു ധോഗതിക്കുള്ള കാലമായി. ബ്രാഹ്മണാദികളുടെ കാലടിയിൽക്കിടക്കുന്ന ശൂദ്രനിലും ഹീനൻ ഈ വക അധികപ്രസംഗങ്ങളും മറ്റും ഏതാ നീ ച ദൃഷ്ട്യ എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഉടൻ ജഡ്വി മിസ്റ്റർ കമ്മമാത്രൻ ഇരിക്കു എന്നു കല്പിച്ചു.

കമ്മമാത്രൻ മുമുക്ഷുവിന്റെ നേരെ മിഴികളിൽനിന്നു കനൽ ചിതരമാറ് ഉണ്ണിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ജഡ്വി മുമുക്ഷുവിനോട്.

ജ—മനസ്സു മുതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും മറ്റും കള്ളപ്രമാണങ്ങളുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചവരാരാണ്?

മു—വസിഷ്ഠർ മുതലായ ശാസ്ത്രകൃത്തുകൾതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയാ നോക്കുന്നതായാൽ എനിക്കും എല്ലാവർക്കും കണ്ടുപിടിക്കാം.

ജ—കള്ളപ്രമാണം ഇന്നതെന്ന് എങ്ങിനെ അറിയാം?

മു—പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധവും അനുഭവവിരുദ്ധവും ആയിക്കാണെന്നതെല്ലാം കള്ളപ്രമാണമാണ്.

ജഡ്ജ്—ശരി. എന്നുകല്പിച്ച് 2-ാം പ്രതി വക്കീലോട് ക്രോസ്സിന്നാജ്ഞാപിച്ചു.

മു—ശ—നിങ്ങൾക്കു എന്താ ജാതി.

മു—മനുഷ്യൻ—എന്നു പറഞ്ഞു തീരുന്നതിന്നുമുമ്പ് ജഡ്ജി ഈ വക ചോദ്യങ്ങൾക്കു ചശ്വമില്ല. തെളിയിന്നാശ്വമുള്ളതു ചോദിക്കു എന്നു കല്പിച്ചു.

മു—ശ—നിങ്ങൾക്കു പ്രതികളുടെ അടുക്കൽ വരാമോ?

മു—ധാരാളം വരാം.

മു—ശ—പിന്നെന്താ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മറ്റും വരാത്തത്.

മു—പ്രതികൾ ക്രൂരങ്ങളായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെപ്പോലെ പരോപദ്രവം ചെയ്തയാൽ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മറ്റും വരാത്തതാണ്.

മു—ശ—അനേകദ്രവ്യ പുയംചെയ്തു ക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടാക്കി അഭിഷേക നിവേദ്യാദികളാൽ ആരാധിക്കുന്നതു മൃഗധർമ്മമാണോ?

മു—എന്താ സംശയം. മൃഗധർമ്മങ്ങളിലും നീചമെന്നുപറഞ്ഞാൽ പോരാ. ഹീനവും മൃഗധർമ്മമാണെന്നും കൂടി പറയണം.

മു—ശ—(വളരെ ദേഷ്യത്തോടെ) ഇതു കോടതിയെന്നറിവില്ലയോ. അനാവശ്യവും അക്രമവും ഇവിടെയല്ല. ഹീനജാതിക്കാരന്റെ ധിക്കാരംകണ്ടുപോ. എന്താ നിന്നെ ഞാൻ എന്നൊക്കെ മിരട്ടി കണ്ണുതുരിച്ചു ഇടത്തും വലത്തും നോക്കുന്നസമയം.

മു—മുക്കു കണ്ണുംമിണ്ടാതെ മന്ദഹാസേന നിന്നു.

ജ—മുരളീശങ്കരൻ അരുത് ഇരിക്കു എന്നു കല്പിച്ചു. മു—ശ—ഇതന്നു.

ജ—ബിംബാരാധന ചെയ്യുന്നതു മൃഗധർമ്മത്തേക്കാൾ നീചമെന്നും മൃഗമെന്നും എന്തുകൊണ്ടാണ് പറഞ്ഞത്?

മു—(ഈ കോടതി ചോദ്യംകേട്ടവുടൻ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി ജഡ്ജിയെ ഇരുകയ്യുംകൂപ്പി താണതൊഴുത്ത്) ഏജമാനനെ ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കുകളാൽ മതിയാവാത്തതിനാൽ അതിന്റെ ഏല്പാ അവയവങ്ങളേയും പഠഞ്ഞുതീർക്കുന്നതുവരെ അങ്ങയുടെ വിലയേറിയ സമയത്തെ സാധുവായ എനിക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുവാൻ വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നു എന്നു ബോധിപ്പിച്ച് വീണ്ടും താണതൊഴുതു.

ജഡ്ജി—(ഇതുകേട്ടവുടൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ആവാം. പറഞ്ഞൊള എന്നു കല്പിച്ച് സ്റ്റീൽപെൻ മേശപ്പുറത്തുവെച്ച് മന്ദഹാസേന കസേരയിൽ ചാരിയിരുന്നു. മുമ്പു പറഞ്ഞതുടങ്ങി.

മു—കല്പമരങ്ങളാലൊരു വീടുണ്ടാക്കി അതിനെ ക്ഷേത്രമെന്നു പേരിട്ടു അതിനുള്ളിൽ മറ്റൊരു കല്ലിനെ സ്ഥാപിച്ച് പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ ജീവപ്രതിഷ്ഠ മുതലായ നിഷ്പലകപടക്രിയകളെ ചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞതിനുശേഷം വീണ്ടും ജഡ്ജിയെ തൊഴുതു യജമാനനെ റിക്കാട്ടാക്കണ എന്നപേക്ഷിച്ചപ്പോഴും ജഡ്ജി വളരെ സ്നേഹഭാവംനടിച്ചുകൊണ്ടു ബാറിലിരിക്കുന്ന ഏല്പാ വക്കീൽമാരേയും അല്പപുഞ്ചിരിയോടുകൂടി കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഏല്പാം റിക്കാട്ടാക്കാം, മുഴുവൻ പറയൂ എന്നു കല്പിച്ചതിനെ കേട്ട് ഏല്പാ വക്കീൽമാരും അന്യോന്യം നോക്കി തലകുലുക്കി അന്യായക്കാരൻ സമർത്ഥനെന്നുള്ള ഏഴതാസട്ടിഫിക്കററാൽ നൽകി എന്നു പറയുന്നതെന്നോത്തുകൊണ്ടു നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. മുമ്പു പറഞ്ഞതുടങ്ങി.

മു—ദൈവമെന്നു കല്പിച്ചു യാതൊരു ചേഷ്ടയും ചെയ്തതുമില്ലാത്ത ജഡമായ കല്ലിനെ ദൈവമെന്നു കരുതിയും യാതൊരു മനുഷ്യാലും ചെയ്തതുകളാലും ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതും ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ (പ്രകൃതിയാൽ) സ്വാഭാവികമായി ജനിക്കുന്നു വളർക്കുന്നു ഇരിക്കുന്നു നടക്കുന്നു മരിക്കുന്നു എന്നു മുതലായ വികാരങ്ങളോടുകൂടിയതും ദൈവമാകുന്ന ചൈതന്യത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായിട്ടുള്ളതും ശബ്ദ-സ്പർശ-രൂപ-രസ-ഗന്ധങ്ങളെ പ്രത്യേകമറിയുവാൻ യോഗ്യമായ ശ്രോത്രതപക്ച

ക്ഷുർജിഹ്വപ്രാണങ്ങളാകുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സംഘടനയോടു കൂടിയതും കാൽകാൽവിവേകജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ മനസ്സ് ബുദ്ധി എന്ന അനുഭവരണത്തോടു കൂടിയതും ആയ ഈ നരശരീരമാകുന്ന ഉത്തമക്ഷേത്രത്തേയും ഈ ക്ഷേത്രം നിലനില്ക്കുന്നതുവരെ ജാഗ്രൽസ്വപ്നസൂഷ്മ്വി എന്ന അവസ്ഥാത്രയങ്ങളെ അറിഞ്ഞ് അതുകളിൽനിന്നു വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന ഏകസാക്ഷിയായി സത്ത് ചിത്ത് ആനന്ദമെന്ന സ്വരൂപമുള്ളതായി വാക്കിന്നും മനസ്സിന്നും എത്താത്തതായി വാങ്മനസ്സുകളെ നിയമനം ചെയ്യുന്നതായി ബുദ്ധീന്ദ്രിയാദികളിൽനിന്ന് അന്യനായി നിവ്വികാരിയായി നിരഞ്ജനനായി നിവ്വികല്പനായി പൗരഷമന്യ യാതൊരു മന്ത്രതന്ത്രങ്ങളാലും പ്രതിഷ്ഠിക്കാതെ സ്വഭാവമായി പ്രകൃത്യാ ഈ ഗാത്രക്ഷേത്രമാകുന്ന നരശരീരത്തിൽ ദൈവികമായി പ്രതിഷ്ഠിതമായതും ക്ഷേത്രജ്ഞനെന്നും ആത്മാവെന്നും പുരുഷനെന്നും മറ്റുമുള്ള നാമങ്ങളോടു കൂടിയതായുമിരിക്കുന്ന മഹാമഹത്തരമായ ആത്മാവാകുന്ന ദൈവത്തേയും അറിയാതേയും മേൽവിവരിച്ച മഹത്വത്തോടു കൂടിയ ഈ നരശരീരത്തിലോ അതിൽ സ്വഭാവേന കുടികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാവിലോ എന്നുള്ള നിശ്ചയമില്ലാത്തതും ഐഹികപാരത്രികവിരുദ്ധമായ ജാതിയുണ്ടെന്നും അശുഭമുണ്ടെന്നും നിരനുഭവമായ കൃത്രിമം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത മനുഷ്യശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും യാതൊരു അംഗവ്യത്യാസമോ അവയവഭേദമോ ഇല്ലാതിരിക്കെ ഈ പ്രതികൾ ഞങ്ങൾ ജാതിശ്രേഷ്ഠരാണെന്നും മറ്റുള്ളവർ ഹീനന്മാരെന്നും മറ്റും ഉണ്ടാക്കിത്തീർപ്പാനായി കളവും അശാസ്ത്രീയവുമായുള്ള കപടപ്രമാണങ്ങളെ നിമ്മിച്ചു സ്വാത്മതല്പരരായ അജ്ഞാനികളുടെ പരോപദ്രവമായ മൂഢകർമ്മങ്ങളേക്കാൾ സ്വഭാവേന വിശേഷജ്ഞാനമില്ലാത്ത തിര്യക്കുകളായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ സ്വഭാവമായ ക്രൂരത യാതൊരുമനുഷ്യർക്കും ഉപദ്രവമാകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിഗ്രഹാരാധന മുതലായ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെല്ലാം മൃഗധർമ്മത്തെക്കാൾ നീചവും മൂഢവുമെന്നു ഖ്യാധിപ്പിച്ചത്.

ഇതെല്ലാം കേട്ട് പ്രതിവക്കീൽമാരാഴികെ എല്ലാവക്കീൽ
മാരും ജഡ്ജിയും ചിരിച്ചു. ജഡ്ജി കയ്യിൽ ഏഴുതുവാൻ ഭാവിച്ച
പ്പേർ 1-ാം പ്രതിവക്കീൽ ഇതെന്നും കയ്യിത്താക്കുവാൻ പാടി
ല്ല. ഹൈന്ദവനിയമത്തിന്നും നടപ്പിന്നും വിരോധമായിട്ടുള്ളതും
വല്ല കൃഷ്ണാനിയമം ബൌദ്ധനോ മുഹമ്മദീയനോ ആരോ അ
ന്യായക്കാരന് ഉപദേശിച്ചതുകേട്ട് പറയുന്നതാണ്. ഇതൊ
ന്നും തെളിയിൽസ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല. ശാസ്ത്രവിരോധമുണ്ട്. എ
നിക്കിതിൽ ക്രാസ്സുണ്ട്. കോടതി അനുവദിക്കേണമെന്നപേക്ഷി
ച്ചു. ജഡ്ജി ക്രാസ്സുചെയ്താം. കയ്യിത്താക്കുന്നുണ്ട് എന്നു കല്പിച്ചു.
അന്യായക്കാരനോട് രണ്ടാമത് കന്നൊന്നായി പറയിച്ച് ഏഴു
തിയതിന്റെ ശേഷം വക്കീൽ കർമ്മമാത്രനോട് ക്രാസ്സിന്നാ
ജ്ഞാപിച്ചു.

ക—ബ്രാഹ്മണരേയും ക്ഷേത്രത്തേയും ദൈവത്തേയും നിന്ദിക്കുന്ന
ഈ വക അനാവശ്യങ്ങൾ തനിക്കാരാണുപദേശിച്ചത്.

മു—ആരും ഉപദേശിച്ചു തന്നതല്ല. യഥാർത്ഥ ബ്രാഹ്മണരേയും
ക്ഷേത്രങ്ങളേയും ദൈവത്തേയും നിന്ദിക്കുന്നുമില്ല.

ക—പിന്നെന്താ അധോഗതിക്ക് ഹേതുവായ ക്ഷേത്രനിന്ദ ചെ
യ്ക്കൂത്.

മു—ഞാൻ ക്ഷേത്രനിന്ദ ചെയ്തിട്ടില്ല ചെയ്യുന്നതുമല്ല.

ജഡ്ജി അതെഴുതുവാൻ മടിച്ചു. ക—വക്കീൽ സമ്മതിച്ചില്ല ഏഴു
തിച്ചു.

ക—നിങ്ങളെന്താ ദൈവത്തെ കല്പിക്കും ജഡമെന്നും പറഞ്ഞ
ത്.

മു—ദൈവത്തെ കല്പിക്കും ജഡമെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇതു കഴിഞ്ഞു കർമ്മമാത്രൻ ഇരുന്നു.

3-ാം പ്രതി വക്കീൽ പിണ്ഡോദനഭോജി ക്രോസ്.

പി—നിങ്ങൾ ക്ഷേത്രത്തേയും മറും നിന്ദിക്കുന്നുളാണല്ല.

മു—അല്ല.

പി—പിന്നെന്താ ജഡമെന്നും കല്പിക്കും കപടക്രിയ എന്നും
ബോധിപ്പിച്ചത്.

മു—ജഡത്തെ ജഡമെന്നും കല്ലിനെ കല്ലെന്നും യാതൊരനുഭവ
വുമില്ലാത്ത പ്രകൃതിയെ കപടക്രിയയെന്നും തന്നെയാണ്
അറിവുള്ളവർ പറയാറ്.

പി—നിങ്ങൾ തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ.

മു—ഇല്ല.

പി—മനുഷ്യജന്മം ലഭിച്ചാൽ തീർത്ഥസ്നാനം വ്രതം മുതലായ പ
ണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

മു—തീർത്ഥസ്നാനം വ്രതം മുതലായവ പണ്യകർമ്മങ്ങളല്ല അജ്ഞാ
നകർമ്മങ്ങളാണ്.

പി—തീർത്ഥസ്നാനാദികൾ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളാണോ.

മു—എന്താ സംശയം. അജ്ഞാനവും മൂഢവും നിഷ്പലവുമാകുന്നു.

പി—സ്മൃതീതിഹാസപുരാണങ്ങളിൽ തീർത്ഥസ്നാനാദികൾ പ
ണ്യങ്ങളെന്നു വിധിച്ചു കാണുന്നുവല്ലോ.

മു—സ്മൃത്യാദിപുരാണങ്ങളിലെല്ലാം തീർത്ഥസ്നാനവ്രതാദികളെ പൂ
ണ്യമെന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ളത് അനുഭവത്തിലില്ലാത്തതുകൊണ്ട്
അജ്ഞാനിജനങ്ങളെ വഞ്ചിപ്പാൻ ചില വഞ്ചകന്മാരും സ്വാ
ർത്ഥികളുമായ പുരോഹിതപരിഷ്കളാൽ അവരുടെ ജീവിതോ
പായത്തിന്നുവേണ്ടി എഴുതി ചേർക്കപ്പെട്ടതല്ലാതെ അതു സ
ത്യവും പണ്യവും അല്ല.

പി—എന്നാൽ അനേക ജനങ്ങളും ഇപ്പോഴും അനുഷ്ഠിച്ചു വര
ുന്നുവല്ലോ.

മു—സൂക്ഷ്മതപത്തെ ചിന്തിക്കാതെ ഗതാനുഗതികമായി ചെ
യ്ക്കുതു ചെയ്തു എന്നല്ലാതെ അതിനാൽ യാതൊരു ഫലവും
ഇല്ലാത്ത മൂഢതയാണ്.

പി—നിങ്ങൾ മനുസ്മൃതി മുതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളേയും അതുക
ളുടെ കർത്താക്കളേയും നിന്ദിക്കുന്നുവല്ലോ.

മു—ധർമ്മശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്ന സ്മൃതീതിഹാസപുരാണങ്ങളെ
സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയാ നോക്കുന്നതായാൽ അധർമ്മശാസ്ത്രമെന്നും അതു
ണ്ടാക്കിയവരെ അധർമ്മിഷ്ഠരെന്നും പറയുന്നതിൽ യാതൊരു
ദോഷവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ പറയുന്നതു നിന്ദയല്ല സ
ത്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

പി.—സ്മൃതി മുതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അധർമ്മമായി നിങ്ങൾ കണ്ടതെന്താകുന്നു.

മു.—അധർമ്മത്തെ ധർമ്മമെന്നും നശപരത്തെ അനശപരമെന്നും സ്വർഗ്ഗാദ്യനിത്യസുഖത്തെ പരമപുരുഷാത്മമെന്നും നിത്യസുഖമെന്നും മറ്റു അനേക പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധവും അസംഭാവിതവും അയുക്തമായ അനേക ദർശനങ്ങളെ ചോഷിക്കുന്നവയേദമായാലും ധർമ്മശാസ്ത്രമായാലും അതുകളെല്ലാം പുള്ളുപൊലെ നിന്ദ്യവും അതുകളുണ്ടാക്കിത്തീർത്തവർ നിന്ദ്യരും നീചരമെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു ദോഷവുമില്ല. വിചാരിച്ചാൽ ഗുണമാണുള്ളത്.

പി.—(ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ബഹു കോപേന മുദുക്ഷുവിനെ നോക്കി) എന്താ പാപി ഗുരുതപമില്ലാത്തവനേ സർവ്വസമ്മതമായ വേദാദി ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളേയും വേദങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച ഈശ്വരന്മാരേയും മഹാത്മാക്കളായ ധർമ്മശാസ്ത്രകൃത്തുക്കളേയും പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളേയും അധർമ്മങ്ങളെന്നും മറ്റും ഭിക്ഷിച്ച് അധോഗതി അടയുന്നവല്ലോ. അയ്യോ കഷ്ടം നിന്നെക്കു മഹാരൗരവാദി നരകമല്ലാതെ ഫലമെന്തുണ്ട്.

മു.—യഥാർത്ഥം പറഞ്ഞതു അഥയാത്മമെന്നു തോന്നിയത് ക്ലമസ്സർവ്വൻ അന്ധകാരമായി കാണും പോലേയും ഇത്ര കേവലമുണ്ടാവുന്നത് ഹിംസാദിപാപകർമ്മദോഷത്താലും എന്തെ പാപി നീചാ എന്നു പറഞ്ഞത് അങ്ങനെ പാപിതപനീചതപം സ്തൂരിക്കുന്നതും എന്തെ നരകവാസി എന്നു പറഞ്ഞതു താങ്കളുടെ ഭാവി അനുഭവവും ആകുന്നു. എനിക്കതു കൊണ്ടു യാതൊരു ഹാനിയും ഭവിക്കുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരം ഉളരുന്നത് ഭിക്ഷുലക്ഷണമാണ്.

പി.—എന്തുകൊണ്ടാണ് വേദം ധർമ്മശാസ്ത്രം ഇതുകൾ നിന്ദ്യമെന്നും അതുകളുണ്ടാക്കിയവർ നീചരെന്നും ബോധിപ്പിച്ചത്.

മു.—യാഗമെന്ന കപടം ഉണ്ടാക്കി മദ്യമംസം ഭുജിപ്പാൻവേണ്ടി പത്മഹിംസ ചെയ്യാൻ വിധിച്ചതും നശപരസ്വർഗ്ഗാദികളെ അനശപര പരമപുരുഷാത്മമെന്നു വിധിച്ചതും പൂർവ്വപക്ഷവും

മായ ജ്വാലി വേദങ്ങളും തീർത്ഥസ്നാനപ്രതാപികൾ മുഖ്യപുരുഷാർത്ഥപര്യടിക്കു കാരണമെന്നു വർണ്ണിക്കുന്ന സൂതീരിഹാസപുരാണങ്ങളും വൃഥാ പറയുന്നതല്ലാതെ യാതൊരനുഭവവും ഉണ്ടാവാത്തതും പരോക്ഷപലം ഉണ്ടാവുമെന്ന വെറും വിശ്വാസം ചെയ്യുന്നമെന്ന് ശാസിക്കുന്നതല്ലാതെ അതുകൂടെ അനുഭവം ഒരു കാലത്തും കരാൾക്കും ഉണ്ടാവാത്തതുകൊണ്ടും അജ്ഞാനത്തെ മേൽക്കുമേൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആ വക വിധികളെ വിധിച്ചു വേദാദികൾ ഏറ്റവും നിന്ദ്യമെന്നും അതുകൂടാക്കിയവരുടെ ആശയം വിജ്ഞാനസമീതമല്ലാത്തതിനാൽ അവർ നീചന്മാരെന്നും പറയുന്നതു സാധാരണയല്ലയൊ. അതിലൊന്നാകുന്നു വിരോധം—ഇതു കേട്ട ജഡ്ഢി

ജ—യാഗം വ്രതം തീർത്ഥസ്നാനം ഇവകൾ അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവയാണോ.

മു—സംശയമില്ല. കർമ്മജ്ഞാനം വർദ്ധത്തി എന്ന ആപ്തവാചനം ഉള്ളതുകൊണ്ടും അനുഭവത്തിൽ അജ്ഞാനം വർദ്ധിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടും.

ജ—പിന്നെ.

മു—അജ്ഞാനിജനങ്ങളെ പിന്നെയും കർമ്മത്തിൽ വലിച്ചിറക്കി വൃഥാ ദ്രവ്യവ്യയവും ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ടും.

ജ—പിന്നെ

മു—അതുകൾ നടത്തുന്ന പുരോഹിതന്മാരുടെ ലാഭത്തിന്നു മാത്രം വേണ്ടി കപടം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു കൊണ്ടുമാകുന്നു നിന്ദ്യമെന്നും അധർമ്മമെന്നും നീചമെന്നും ബോധിപ്പിച്ചത്. ഇതു കഴിഞ്ഞു വക്കിൽ

പി—നിങ്ങൾക്കു നഷ്ടമുണ്ടെന്ന അന്വേഷത്തിൽ പ്രസ്ഥാപിച്ചതു എന്താകുന്നു.

മു—അവരവരുടെ അവകാശസ്വത്തുക്കളെ സമയത്തു കിട്ടാതാക്കിയതുതന്നെ നഷ്ടം.

പി—പ്രതികളാൽ നിങ്ങൾക്കെന്താകുന്നു ദ്രോഹമുണ്ടായത്.

മു—സമസൃഷ്ടികളും സഹോദരരും സമാവകാശികളുമായവരെ

ഹീനമെന്നും അധികാരികളല്ലെന്നും മറ്റും ഭൂഷ്ണരോപങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതിൽപരം ദ്രോഹം ചെയ്തതാണുള്ളത്.

ഇതു കഴിഞ്ഞ് പിണ്ഡോദനഭോജി വക്കീലിരുന്നു.

4ാം പ്രതി വക്കീൽ ദീപകാരകന്റെ ക്രാസ്സ് ദീ-നിങ്ങൾ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്. മു-അത. ജസ്സി-ഈ വക ചോദ്യങ്ങൾ മിസ്റ്റർ കമ്മൗൺ മുതലായവർ ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങൾക്കു അനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥകളും വരുത്താനുണ്ടെങ്കിൽ അതു ചോദിക്ക. വ്യഥാ സമയം കളയരുത്. ഇതുകേട്ടു വക്കീൽ അപ്പവിഷ്ണുസഭാവേദന ഇരുന്നു.

അന്യായം മുഖ്യവിനെ കൂട്ടിൽ നിന്നിറക്കി.

അന്യായം 1ാം സാക്ഷി ശ്രീകൃഷ്ണനെ വിളിച്ചു കൂട്ടിൽ കയറ്റി സത്യം ചെയ്യിച്ചു അന്യായവക്കീൽ ചോ-

സാ-നിങ്ങളുടെ പേരെന്തു?

ശ്രീ-ശ്രീകൃഷ്ണൻ

സാ-അച്ഛന്റെ പേരെന്തു?

ശ്രീ-വസുദേവൻ

സാ-നിങ്ങൾ അന്യായഭാഗം സാക്ഷിയാണോ

ശ്രീ-അല്ല.

സാ-പിന്നെന്തിന്നു കോടതിക്കു വന്നു.

ശ്രീ-കോടതിയിൽ നിന്നൊരു കല്പനയുണ്ടായിരുന്നു. അത് നസരിച്ച്

സാ-ആ കല്പനയിൽ അന്യായഭാഗം സാക്ഷി പറയാൻ ഇന്നു തിയ്യതിക്കു കോടതിയിൽ ഹാജരാവേണമെന്നു തീർത്തില്ലയോ.

ശ്രീ-ഉണ്ട്. ഞാനങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

സാ-അല്ല പക്ഷങ്ങികൊണ്ട് താങ്കൾ പ്രതിഭാഗമാണോ സാക്ഷി പറയാനൊരുക്കം.

ശ്രീ-അല്ല.

സാ-താങ്കളെന്തിന്നായി കോടതിക്കു വന്നു?

കൃ—കല്പനക്കുണെന്നു ഞാൻ മുന്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ

സാ—സാക്ഷിപറവാൻ അക്കമില്ലയോ

കൃ—പറയേണമെന്നു കരുതിയാണു വന്നത്.

സാ—ആർക്കുവേണ്ടിയാണു പറയുന്നത്

കൃ—ആർക്കുവേണ്ടിയും പറവാൻ ഭാവിക്കുന്നില്ല.

സാ—പിന്നെ ഈ പറവാനാണ് നിങ്ങളുടെ ഭാവം

കൃ—എന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടേടത്തോളം സത്യം വസ്തു

സാ—അന്യായം പ്രതികളെ അറിയുമൊ

കൃ—ഇല്ല.

സാ—ഈ നിലക്കു മുറുക്കു, വിഷയി, പാമരൻ, പഞ്ചമൻ, ഇവരെ അറിയുമൊ.

കൃ—ഉവ്വ്.

സാ—ഈ ക്ഷേത്രഭൂമൻ, അയിത്തോച്ചാടനൻ തീർത്ഥാടനഭ്രാന്തൻ, ജാതിമദാസ്യൻ ഇവരേയോ.

കൃ—ഇവരേയും അറിയും.

സാ—പിന്നെ അന്യായം പ്രതികളെ അറിയില്ലെന്നു ബോധിപ്പിച്ചത്.

കൃ—അന്യായക്കാരാർ പ്രതിതളാർ എന്നറിയില്ലെന്നാണ് പറഞ്ഞത്.

സാ—ഹോ ഹോ അങ്ങിനെയൊ. ഈ മുറുക്കു മുതലായവരും ക്ഷേത്രഭൂമൻ മുതലായവരും ഒരു കുഡുംബികളാണോ?

കൃ—അതെ.

സാ—ഇവർക്കു തുല്യാവകാശമായ വല്ല മുതലുമുണ്ടോ?

കൃ—ഉവ്വ്.

സാ—അതുകൾ എന്താകുന്നു.

കൃ—വേദോപനിഷദാദികൾ

സാ—അതുകൾ ആരുടെ കൈവശമാണ്.

കൃ—ക്ഷേത്രഭൂമന്റെ വക്കലാണ്

സാ—പൊതുവായ സ്വത്തുകൾ ക്ഷേത്രഭൂമന്റെ പ്രത്യേകകയ്ക്കു ശം എങ്ങിനെ കിട്ടി.

കൃ—മുറുക്കു മുതലായവർ കുട്ടികളായപ്പോൾ ക്ഷേത്രഭൂമൻ കുഡുംബകാര്യം നടത്തിയിരുന്നു. അപ്പോൾ കയ്ക്കുശമായതാണ്.

സാ—അതുകൾ കിട്ടേണമെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അന്യായക്കാർ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ.

കൃ—ആവശ്യപ്പെട്ടു കൊടുത്തിട്ടില്ല.

സാ—കൊടുക്കാത്തതിനാൽ അന്യായക്കാർക്ക് നഷ്ടമുണ്ടോ?

കൃ—അവകാശസ്വത്തു ആവശ്യത്തിന്നു കിട്ടാത്ത നഷ്ടമാണല്ലോ.

സാ—പ്രതികൂലാൽ അന്യായക്കാർക്ക് വല്ല ദ്രോഹവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ.

കൃ—അവകാശസ്വത്തുകൾ അനുഭവിപ്പാൻ കൊടുക്കാത്തതും ഇല്ലാത്ത ജാതിഭേദം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതും മനുഷ്യശരീരവും ദ്രോഹവുമാണല്ലോ.

ഇതു കഴിഞ്ഞു അന്യായവക്കീലിരുന്നു.

പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

ക—നിങ്ങൾ അർജ്ജുനന്റെ തേർ തെളിക്കുന്നില്ലേ.

കൃ—യുദ്ധകാലത്ത് സാരത്വം വഹിക്കേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം ആ ആവശ്യത്തിന് കുറച്ചുദിവസം തേർതെളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക—എന്തായിരുന്നു മാസ്സി.

കൃ—പ്രതിഫലം ഒന്നും ഇച്ഛിച്ചിട്ടില്ല.

ക—പിന്നെ നിന്നുപേണ്ടി തേർ തെളിച്ചു.

കൃ—ധർമ്മപ്രതിഫലം സഹായിപ്പാൻ.

ക—നിങ്ങൾക്കു ദുഷ്ടോധനരാജാവു ജേൽശിക്ഷ കല്പിച്ചില്ലേ.

കൃ—അയാൾ അങ്ങിനെ ചെയ്യാനാഗ്രഹിച്ചിരിക്കാം. പക്ഷെ സാധിക്കാത്തതാണ്.

ക—നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ അമ്മ പിടിച്ചു കെട്ടിയിട്ടില്ലേ.

കൃ—മാതൃസ്നേഹത്താൽ ഞാൻ അനുവദിച്ചിട്ടാണ്.

ക—നിങ്ങൾ മോഷണം ചെയ്തിട്ടില്ലേ.

കൃ—സ്വാല്പ്രകാശത്തു ബ്രഹ്മചാരിചേഷ്ടയാ ചെയ്തിരിക്കാം.

ക—നിങ്ങൾക്ക് എത്ര ഭാര്യമാരുണ്ട്.

കൃ—പതിനാറായിരത്തുണ്ട്.

ക—നിങ്ങൾ അമ്മാവനെ കൊല ചെയ്തിട്ടില്ലേ.

കൃ—എന്നെ ചതിച്ചു കൊല്ലുവാൻ ഭാവിച്ചതിനാൽ ആത്മരക്ഷക്കു ചെയ്യതാണ്.

ക—നിങ്ങളെ ലാളിച്ചു മുലപ്പാൽ തന്ന മാതൃപുത്രനായ പുത്രനെയേയും കൊന്നില്ലെ.

കൃ—അതും എന്നെ ചതിയാൽ കൊല്ലുവാൻ വിഷം തന്നതിനാലാണ്.

ക—നിങ്ങൾ ശുഭനായ വിദൂരന്റെ വീട്ടിൽ ഊണുകഴിച്ചിട്ടില്ലെ.
കൃ—ഉവ്വ്.

ജഡ്ജി ഇതെല്ലാം കേട്ട് അനാവശ്യചോദ്യം ചെയ്യരുതെന്നു കല്പിച്ചു.

ക—അന്യായക്കാരും പ്രതികളും ജാതിവ്യത്യാസമില്ലയോ.

കൃ—യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല.

ക—മനുഷ്യരിൽ ജാതിവ്യത്യാസമില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്.

കൃ—അതെ.

ക—നിങ്ങൾ മനുഷ്യരിൽ നാലു ജാതികളെ ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലെ.

കൃ—അങ്ങിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ക—സത്യത്തിന്മേൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നതെന്നും കോടതിയാണെന്നു മോക്ഷണം.

കൃ—നല്ലവണ്ണം കാക്കുന്നുണ്ട്.

ക—നിങ്ങൾ ഭാരതയുദ്ധാരംഭത്തിൽ അജ്ഞനന്റെ തേരിലിരുന്നുവെങ്കിൽ നാലു ജാതികളെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അർജ്ജുനനോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലെ.

കൃ—അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ക—(ഭഗവൽഗീതാ പുസ്തകം എടുത്തു വീടത്തി 4ാമദ്ധ്യായം 13-ാംശ്ലോകത്തെ തൊട്ട്) ഇതു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതല്ലെ.

കൃ—അതേ.

ക—പിന്നെ ഞാൻ ജാതി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ബോധിപ്പിച്ചത്.

കൃ—അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ തന്നെ.

ക—വൃന്ദകത്തെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു മേൽപറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തെ ചൊല്ലാൻ പറഞ്ഞു.

കൃ—“ചാതുർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ
തന്യകർത്താരഥപി മാം വിദ്യുകർത്താരഥവ്യയം” എന്നുവായിച്ചു.
ക—അതിന്റെ അർത്ഥം നാലു ജാതികൾ എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നല്ല.

കൃ—ഈ ശ്ലോകത്തിൽ അങ്ങിനെ കർത്താമില്ല തെറ്റിദ്ധരിച്ചു പറയുകയാണ്.

ജ—അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥമെന്താണ്.

കൃ—ഗുണങ്ങളുടേയും കർമ്മങ്ങളുടേയും വിഭാഗം ഹേതുവാൽ നാലു വർണ്ണങ്ങളെന്ന് വ്യവഹരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യമായ വർണ്ണത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നാകുന്നു.

ജ—വർണ്ണമെന്നതു ജാതിയല്ലയോ.

കൃ—കർമ്മവ്യത്യാസത്താൽ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഒരു വെറും ചേർ.

ജ—മേൽപറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ കർത്താവെന്നും അകർത്താവെന്നും പറയുന്നുവല്ലോ. അതിന്റെ അഭിപ്രായമെന്താകുന്നു.

കൃ—അന്ത്യായവക്കിലോടു ചോദിച്ചാൽ വിവരമയ്യി പറയും.

ജ—(സാധുനിശ്ചലദാസരോട്) ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താകുന്നു.

സാ—ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ—ഗുണകർമ്മങ്ങളുടെ വിഭാഗം ഹേതുവായിട്ട്. അതായത് സാത്വികാധികകർമ്മത്തിൽ ജ്ഞാനോപശോഭമുള്ളതിനാൽ ബ്രാഹ്മണമെന്നും രജോഗുണാധിക്യകർമ്മം വീര്യശൗര്യങ്ങളെ ഉളവാക്കുന്നതിനാൽ ക്ഷത്രമെന്നും രജോഗുണതമോഗുണസാമ്യമായ കർമ്മം കൃഷിദ്വാരാങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാകയാൽ വൈശ്യമെന്നും തമോഗുണാധിക്യവും ജ്ഞാനശൂന്യവുമായ കർമ്മം അജ്ഞാനവൽക്കമാകയാൽ ശൂദ്രമെന്നുമുള്ള വർണ്ണങ്ങളെ വിഭജിച്ചറിയുവാൻ തക്കതായ വർണ്ണത്തെ (വർണ്ണമാവു എന്നുള്ള അവസ്ഥയെ) എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. (എന്നതു) സർവ്വചരാചരങ്ങളായ ഉപാധികളിലും

ജീവരൂപനായും വിശേഷണ മനുഷ്യശരീരങ്ങളിൽ തപമഹം പദങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യാത്മമായും പ്രജ്ഞാനരൂപനായും സാക്ഷിയായും പ്രകാശിക്കുന്ന എന്നാൽ (വർണ്ണത്തെ) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട എന്നും.

അതിന്റെ കർത്താവും അകർത്താവും നാശരഹിതനായ എന്നെ അറിഞ്ഞാലും. എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഉദാസിനതയാൽ വിചാരം ചെയ്യാതെ അജ്ഞാനത്താൽ മറക്കപ്പെട്ട ബുദ്ധിയോടുകൂടിയ അവിവേകികളാൽ ഞാൻ ജീവൻ ജനിച്ചവൻ കർത്താവും ഭോക്താവുംമാകുന്നു. എന്നു മുതലായ അജ്ഞാനവൃത്തിയോടുകൂടിയവൻ നിവ്വീകാരിയും കൂടസ്ഥനുമായ പ്രജ്ഞാനസ്വരൂപത്തെ അറിയാതെ ഇരിക്കുന്നതുവരെ കർത്തൃത്വം തോന്നുന്നതിനാൽ കർത്താവെന്നും (കോഹം കഥമിദം ജാരം) ഞാൻ ആർ ഈ ജഗത്തെങ്ങിനെയുണ്ടായി. എന്നുതടങ്ങിയ വിചാരത്തോടുകൂടിയ പുരുഷൻ സൽഗുരുവിൽനിന്നു തപമസ്യാദി മഹാവാക്യത്തിന്റെ തൽപദലക്ഷ്യാത്മരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്നും തപസ്വലക്ഷ്യാത്മരൂപകൂടസ്ഥചൈതന്യത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള അഭേദത്തെ യുക്തിചിന്തനനിദിദ്യുസനത്താൽ കരതലാമലകം പോലെ അനുഭവജ്ഞമായ ജ്ഞാനികളുടെ വിചാരജ്ഞാനത്തിന്നു രഞ്ജിതസ്തപ്തമെന്ന പോലേയും സ്വപ്തമെന്ന പോലേയും ഈ പ്രപഞ്ചം മിശ്രാത്വം അനുഭവപ്പെടുന്നതിനാൽ ഈ പ്രപഞ്ചാദിനാനാതപഭ്രമവും സാക്ഷിരൂപനായ പരമാത്മസ്വരൂപത്തിൽ കർത്തൃത്വമെന്നത് പരമാത്മത്തിലില്ലാത്തതാകയാൽ അകർത്താവെന്നും അറിയേണം എന്നാകുന്നു.

ഇതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ ബ്രഹ്മമായിരുന്നെ ഇരിക്കുന്ന കൃഷ്ണനെ വിട്ട് അന്യമായി ജഗത്ത് നില്ക്കാത്തതിനാൽ ജഗദധിഷ്ഠാനഭൂതനായ ബ്രഹ്മചൈതന്യമാകുന്നു സർവ്വജഗത്തുമെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ വർണ്ണവ്യത്യാസമെന്നതു അതാതുശരീരികളുടെ ഗുണകർമ്മാനുസാരമായ പ്രവൃത്തിനുസാരമായ വർണ്ണങ്ങളെന്നു വ്യപഹരിക്കമാത്രമല്ലാതെ മനുഷ്യരിൽ ജാതി എന്നൊന്നില്ല എന്നു തന്നെ മേൽ പറഞ്ഞ ഗ്ലോകത്തിന്റെ ശ

രിയായ സാരം — അതല്ലാതെ ഈ കർമ്മമാത്രൻ പറയും പ്രകാരം ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ജാതികൾ ദൈവസൃഷ്ടിയായും യഥാർത്ഥമായി ഉള്ളതായുമിരുന്നാൽ നാലിലധികം ജാതികളുണ്ടാവാൻ കാരണമില്ല.

അനുഭവത്തിൽ ക്രിസ്തുൻ മുഹമ്മദൻ ബുദ്ധൻ ഹിന്ദു യഹൂദൻ സിക്ക് എന്നു മുതലായ അനവധി മതങ്ങളും അതനുസരിച്ച ജാതിയും ദേശാന്തരങ്ങളും ഭാഷാന്തരങ്ങളും അനുസരിച്ച ജാതി എന്നു പൂവഹാരം ഉള്ളതും ഇനിയും ഉണ്ടാക്കേണ്ടിരിക്കുന്നതും അനുഭവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യരിൽ ജാതി പൂവഹാരം വാസ്തവമല്ല. കാര്യം പ്രവൃത്തിയും മറ്റും അനുസരിച്ചു കാര്യം നാമങ്ങളായി പൂവഹരിക്കുന്നത് ജാതിയല്ല. മനുഷ്യരെല്ലാം കരേ ജാതിയെന്നതിന്നു യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ല.

ജ—(കൃഷ്ണനോട്) മനുഷ്യരിൽ ദൈവസൃഷ്ടിയായി ജാതിയില്ലെന്നു തന്നെയൊ താങ്കളും പറയുന്നതു.

ശ്രീകൃ—മനുഷ്യരിൽ ജാതിയെന്നത് യാതൊരു പ്രകാരവും ഇല്ല. ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വിവേകമില്ലാത്തതിനാലാണ്.

ഇതു കഴിഞ്ഞു ശ്രീകൃഷ്ണനെ കൂട്ടിൽനിന്നിറക്കി.

2ാം സാക്ഷിവേദവ്യാസരെ കൂട്ടിൽക്കയറ്റി സത്യം വെയ്യിച്ചു.

സാ—നിങ്ങളുടെ പേരെന്തു

വ്യാ—വ്യാസൻ.

സാ—അച്ഛന്റെ പേരെന്തു.

വ്യാ—പരാശരൻ.

സാ—നിങ്ങൾ അന്യായം പ്രതികള അറിയുമോ.

വ്യാ—ഉവ്വ്.

സാ—അന്യായം പ്രതികൾ കരേ ദായാദന്മാരാണോ.

വ്യാ—അതെ.

സാ—അന്യായം പ്രതികൾക്കു പുരാതനവും സമാവകാശവുമായ വല്ല സ്വത്തുക്കളുമുണ്ടോ.

വ്യാ—ഉവ്വ്.

സാ—അതാരുടെ കയ്യിലാണത്.

പ്രാ — കന്നം പ്രതി ക്ഷേത്രമേൻറ.

സാ — കന്നം പ്രതിയുടെ പ്രത്യേകകണ്ഡശമാവാൻ കാരണമെന്താകുന്നു.

പ്രാ — അന്യായക്കാർ മൈനന്മാരായിരുന്നപ്പോൾ 1-ാം പ്രതി ക്ഷേത്രം ക്ഷേത്രമായിട്ടു നടത്തിവന്നിരുന്നപ്പോൾ കണ്ഡശമാക്കിയതാണ്.

സാ — അന്യായക്കാർ പ്രതിയോടാവശ്യപ്പെട്ടുവെ.

പ്രാ — ആവശ്യപ്പെട്ടു കൊടുത്തില്ല.

സാ — ഈ സ്വത്തുകളിൽ രണ്ടു മുതൽ പ്രതികൾക്കും അവകാശമുണ്ടാ.

പ്രാ — 2 മുതൽ പ്രതികൾക്കു മാത്രമല്ല. സർവ്വമനുഷ്യർക്കും അവകാശമുള്ളതാണ്.

സാ — നിങ്ങൾ വേദോപനിഷത്തുകളുടെ സാരത്തെ ഒരു ഗ്രന്ഥമായെഴുതിയില്ലേ.

പ്രാ — എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

സാ — അതെന്തിന്നു വേണ്ടി ചെയ്യൂ.

പ്രാ — ഉപനിഷത് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനേകവും അനേകായിരമത്രങ്ങളുള്ളതും മനുഷ്യർ അനേകരും അല്പബുദ്ധിയുള്ളവരും ആകയാൽ എല്ലാവർക്കും യഥാർത്ഥതയും എളുപ്പത്തിൽ അറിവാൻവേണ്ടി ചെയ്യൂ.

സാ — ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരെന്താകുന്നു.

പ്രാ — ഉത്തരമീമാംസ എന്നും ബ്രഹ്മസൂത്രമെന്നും.

സാ — അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ആരെല്ലാം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ആരെഴുതിയ വ്യാഖ്യാനമാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളത്.

പ്രാ — രാമാനുജർ മാധ്വൻ ഭട്ടൻ ഇവരും മറ്റും വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ശാങ്കരഭാഷ്യമാണ് യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളത്.

സാ — താങ്കൾ ഇതുകൂടാതെ ഭാഗവതാദി പുരാണങ്ങളും എഴുതിയില്ലേ.

പ്രാ — ഉവ്വ്.

സാ — വേദോപനിഷത്തുകളിൽ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു

താങ്കൾ കാണുകയോ താങ്കൾ നിർമ്മിച്ച പുരാണങ്ങളിലും മറ്റും ജാതിയുണ്ടെന്നു തുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ.

പ്രാ—യാതൊരു വേദാദികളിലും മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു കാണുകയോ ഞാൻ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു തുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് ചെയ്തിട്ടില്ല.

സാ—മനുഷ്യരിൽ ഉത്ഭവിച്ചതായ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളെന്ന് പറയുന്നവയിൽ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു തുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് കാണുന്നവല്ലോ.

പ്രാ—അങ്ങിനെ കാണുന്നത് വല്ലവരും കളവായി ചേർത്തതായിരിക്കാം. യഥാർത്ഥമല്ല.

ഇതു കഴിഞ്ഞു അന്ത്യായവക്കീൽ ഇരുന്നു.

1ാം—പ്രതിവക്കീൽ കർമ്മമാത്രന്റെ ക്രോഡ്.

ക—താങ്കൾ ബ്രാഹ്മണനല്ലേ.

പ്രാ—അതെ.

ക—അന്ത്യായക്കാർ ആരാണ്.

പ്രാ—അവരും ബ്രാഹ്മണർ.

ക—ബ്രാഹ്മണ കുത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രരെന്നു നാലു ജാതിയിലല്ലേ.

പ്രാ—ഇല്ലെന്നു മുഖത്തു ഞാൻ ഖോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക—ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നതു ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ജാതിയുണ്ടെന്നല്ലോ.

പ്രാ—അത് പ്രവൃത്തികളനുസരിച്ചു വ്യവഹാരം മാത്രമാണ്. അതു ജാതിയല്ല.

ക—വണ്ണമെന്നു പറയുന്നതു ജാതിയല്ലയോ.

പ്രാ—അല്ലെന്നു ഞാൻ പല തവണയും പറഞ്ഞുവല്ലോ.

ക—പോട്ടെ നാലു വണ്ണികൾക്കും കർമ്മങ്ങൾ വേറെ വിധിച്ചിട്ടില്ല.

പ്രാ—അങ്ങിനെ വിധിച്ചതായി യാതൊരു ശാസ്ത്രവും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ജനങ്ങളുടെ പൂർവ്വാസനക്കനുസാരമായി ഒരു പിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചവരിൽകൂടി ചിലർക്കു ഞാനാത്തിലും ചിലർക്കു ലോകവാസനയായ ശാസ്ത്രത്തിലും ചിലർക്കു

അജ്ഞാനകർമ്മത്തിലും ചിലർക്കു കയ്യാഴിയിലും ചിലർക്കു കൃഷിയിലും ചിലർക്കു കച്ചോടത്തിലും ചിലർക്കു ഉദ്യോഗത്തിലും മറ്റും മുഖ്യത പ്രാപിക്കുന്നതു അവരവരുടെ പൂർവ്വാസനക്കനുസരിച്ചു ഉള്ളതുകയാൽ അതനുസരിച്ചു ഇന്നിന്ന തൊഴിൽ കാരനെന്നു തിരിച്ചറിവാൻ വേണ്ടി വ്യവഹരിച്ചു വരുന്നതല്ലാതെ ഇന്നിന്നചർക്കിന്നിന്നതേ ചെയ്യുകയുണ്ടെന്നു വിധിയുണ്ടെന്നു യാതൊരു വേദശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഉള്ളതായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല അങ്ങിനെ ഉള്ളതായി വല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു മുഴുവൻ കളവും പുരോഹിതന്മാരുടെ ലാഭത്തിന്നു വേണ്ടി അവർക്കു ഏഴുതി ചേർക്കപ്പെട്ടതും ആയിരിക്കാം.

ക—നിങ്ങൾ പുരാണങ്ങളും മറ്റും വിചിന്തിച്ചാൽല്ല.

പ്രാ—അതെ.

ക—ഭാഗവതാദി പുരാണങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മണാദി നാലു ജാതിയുണ്ടെന്നും അവർക്കു നാൽപ്പത്തിയെട്ടു കർമ്മങ്ങൾ വെച്ചുവെച്ചാണെന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നുവല്ലോ.

പ്രാ—ഞാനെഴുതിയ പുരാണങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ ഏഴുതി കാണില്ല. അങ്ങിനെ കാണുന്നതു ജ്ഞാനാദി സത്ഗുണമുള്ളവൻ ഏതു വണ്ണമായി വ്യവഹരിക്കുന്നതിൽ ജനിച്ചവനായാലും അവൻ ബ്രഹ്മണനാണെന്നും വീര്യശൗർയാദികളുള്ളവൻ ക്ഷത്രിയനെന്നും കൃഷിപ്രാപാരശീലൻ വൈശ്യനെന്നും അജ്ഞാനം സപശകുതിചീനനും ആയവൻ ശൂദ്രനെന്നും വ്യവഹരിക്കാവുന്നതാണെന്നല്ലാതെ വംശപരമ്പരയാ ബ്രഹ്മണാദി നാലു ജാതിതലാണെന്നോ പാരമ്പര്യക്രമമനുസരിച്ച് ഇന്നിന്നകർമ്മങ്ങൾ മാത്രമേ ചെയ്യുകയുണ്ടെന്നോ ഞാൻ ചെയ്തതായ ഇതിഹാസ പുരാണാദികളിൽ ഏഴുതീടെ ഇല്ല. അങ്ങിനെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വല്ലവരും കളവായി ഏഴുതികുട്ടിയതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞ വാക്യാർത്ഥം തെറ്റിദ്ധരിച്ചതായിരിക്കാം എന്നു സംശയമുണ്ട്.

ക—നിങ്ങളുടെ ഗോത്രമതാണ്.

പ്രാ.—പരാശരപുത്രനാണ് ഞാൻ.

ക.—നിങ്ങളെ അമ്മ ഭാഗനാരിയല്ലേ.

പ്രാ.—ഭാഗവണ്ണത്തിലാണ് എന്റെ അമ്മ ജനിച്ചത്.

ക.—നിങ്ങളെ അച്ഛൻ ശപഥചനാരിപുത്രനല്ലേ.

പ്രാ.—ആയിരിക്കാം.

ക.—താങ്കൾ മീൻപിടുത്തക്കാരന്റെ മകളിൽനിന്നു ജനിച്ചു ക
റെ വിദേവതപം ഉണ്ടായപ്പോഴേക്കും ബ്രഹ്മണനെന്ന ബ്രഹ്മമുഖ
ജാതമായ ശ്രേഷ്ഠതപവും ബ്രാഹ്മണനെന്ന ജാതിയും ഇല്ലെ
ന്നും എല്ലാമനുഷ്യരും ബ്രാഹ്മണരാണെന്നും ജാതിഹീനരായ
അന്യായക്കാർ ഏതോ വല്ലതും സ്വപ്നം നന്നായും പറ
ഞ്ഞ് സാക്ഷികളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന ഹീനജാതിനീചന്മാരേയും
ബ്രാഹ്മണരെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈ സ്വജനാഭിമാനമില്ലാ
തെ നീചതപം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കഷ്ടമാണ്.

പ്രാ.—താങ്കൾ അപ്പം ഇംഗ്ലീഷുപരിചിതനാൽ വലിയ വക്കീ
ലെന്നും മറ്റും ഗർവ്വിച്ച് മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഘലമെന്നെന്ന
റിയാതെയും—വേദാന്തത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ബ്രഹ്മമുഖജാത
രെന്നു വല്ലാ ഗർവ്വിച്ച് സമസൃഷ്ടികളായ മനുഷ്യരിൽ ജാതി
യുണ്ടെന്നും അതുഭേദമുണ്ടെന്നും കല്പിച്ച് വിഗ്രഹാരാധന പ്രാ
ണിഹിംസ മുതലായ നീചകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന ക്ഷേത്രഭ്രമൻ
തരുന്ന പണത്തിനുവേണ്ടി ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെ അറിയാതെയും
വിവേകമില്ലാതെയും മൂഢതപത്താൽ ജഡാഭിമാനിയായി ഉള്ള
രുന്നതാണ് ഏറ്റവും കഷ്ടമായിട്ടുള്ളത്. ബ്രാഹ്മണവണ്ണ
ത്തിൽ ജനിച്ചവളാണ് എത്രയോ ജനങ്ങൾ ബുദ്ധിഹീനരായി
ട്ടും ചണ്ഡാളരായിട്ടും ചണ്ഡാളരെന്നഭിമാനിക്കപ്പെട്ടവരിൽ
നിന്നുത്ഭവിച്ചവർ ഏറ്റവും വിവേകികളായി ബ്രഹ്മണ്യം
സമ്പാദിച്ചവരും അനേകരുണ്ട്. അതൊന്നും അറിയാതെ
ജാത്യന്ധൻ രത്നവിഷയമെന്നപോലെ വിവേകമില്ലാതെ വെ
റും ഭരഭിമാനത്താൽ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണൻ ആവ്യൻ ശ്രേഷ്ഠൻ
എന്നൊക്കെ അർത്ഥവത്തല്ലാത്ത ജഡാഭിമാനത്താൽ ഗർവ്വിഷ്ഠ
ന്മാരായി അഹങ്കരിക്കുന്ന നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള അജ്ഞാനശി

രോമണിജനങ്ങൾ ലോകത്തിൽ നിറഞ്ഞരിനാലും വീണ്ടും അജ്ഞാനവൽക്കനുള്ള ഹിംസാദികർമ്മങ്ങളെ മാത്രം ദ്രവ്യാശയം ചെയ്യുന്നതിനാലും താങ്കൾ അതിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നാളും പണത്തിന്നുപേണ്ടി പച്ചക്കുളവുപറവാൻ മടിയില്ലാത്ത ദുരഭിമാനി വർണീലായതിനാലും ആകുന്നു കോടതിമുമ്പേ അറാവശ്യം പറയുന്നത്.

ശ്രുതിസ്മൃതീതിഹാസപുരാണങ്ങളേതിലും മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. അതുകൾക്കു യതോരു തത്വവും നോക്കി അറിയാതെ ഗതാനുഗതികന്യായേറാ വിവേകമില്ലാതെ ഈ ഭാരതവണ്ഡനിവാസിമനുഷ്യരെ വൃഥാ കലഹിപ്പിപ്പാനും ദേഹിപ്പാനും പൊരോഹിത്യസ്ഥാനലബ്ധിക്ക് സ്വാർത്ഥതയ്ക്കുപേണ്ടി ജാതിരാക്ഷസനേയും അശുഭപിശാചനേയും വലിച്ചുകൂട്ടി ദേഹബുദ്ധിനിമിത്തം കുത്സിതബുദ്ധികളായ ജാതിബ്രാഹ്മണർതന്നെ അന്ധാധുവിൽ ആണ്ടുതുടങ്ങി.

ക—ലോകഗുരുവായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നും അതിൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനെന്നും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിന്നു വിരോധമായിട്ടുണ്ടോ താങ്കൾ പറയുന്നത്.

വ്യാ—ലോകഗുരു ശ്രീശങ്കരൻ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിച്ചതായാ അതനുസരിച്ചു വല്ല ശാസ്ത്രവും എഴുതിയതായാ ഞാൻ ഇതേവരെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഇല്ല. ഉണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു സത്യമല്ല.

ക—കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന ജാതിവ്യത്യാസം ശാശ്വതബുദ്ധിയമങ്ങൾ ക്ഷേത്രപ്രവേശാപ്രവേശങ്ങൾ മുതലായ നടപടികൾ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ നിജപ്പെടുത്തിയതാണ് എന്നല്ല സർവ്വജനങ്ങളും പറയുന്നത്.

വ്യാ—ജനങ്ങൾ പറയുന്നു എന്നതിന്നു യാതൊരുതർക്കമില്ല. സൂക്ഷ്മഗ്രഹിക്കാതെ വല്ലതുംപറക എന്നേ അതിന്നർത്ഥമുള്ളു. ലോകഗുരുവും ഭാഷ്യകാരനുമായ ശങ്കരൻ മൂപ്പത്തിരണ്ടുവയസ്സുവരെ മാത്രമേ ജീവിച്ചിട്ടുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത

കാലത്തിൽ നടത്തിട്ടുള്ളതും നടന്നിട്ടുള്ളതുമായ സകലവിധരവും അദ്ദേഹത്തോടു കൂടെ പിരിയാതിരുന്നിരുന്ന ശിഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളിൽ സനാതനൻ മുതലായവർ അന്നന്നുതന്നെ ചരിത്രങ്ങളെ ഐശ്വര്യത്തിലൊഴുകിയ കങ്കരവിജയമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഈ വക അസംഖ്യങ്ങളാകുന്നു. പാഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല കേരളത്തിലെന്നല്ല ഇന്ത്യമുഴുവനും വേദാന്തമെന്ന അദ്വൈതമതത്തെയാണ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുവിട്ട് അന്യമായ ദൈവമെന്ന സേവ്യസേവകഭാവം കർത്തൃകർത്തവ്യഭാവം മുതലായ ഇതരദൈവഭജനത്തെക്കൂടി തുണവൽക്കരിച്ച ബ്രഹ്മഭജനനായ ശങ്കരൻ ഭൂമതിലും ഭൂമായതും ഇല്ലാത്തതുമായ ജാതിവ്യത്യാസം അതുഭൂം മുതലായ ഭ്രാന്തും ക്ഷേത്രപൂജ തീർത്ഥടനം വ്രതം മുതലായ ഉന്മാദവും നിയമിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു ശ്രദ്ധേയമകളുമാണ്.

ക—ശങ്കരാചാര്യർ ഇന്ത്യയിൽ നിയമിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നു പറയാമൊ?

പ്രാ—ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ജനിച്ചു. മുപ്പത്തിരണ്ടാം വയസ്സിൽ ബ്രഹ്മചര്യം ചേർന്നുവരെയുള്ള സർവ്വജീവചരിത്രവും സംക്ഷേപമായി ഞാൻ കോടതിയിൽ പറയാം.

ക—ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവചരിത്രം മുഴുവൻ പറയുവിൻ.

പ്രാ—കാലടിഗ്രാമത്തിൽ ശിവഗുരുവെന്നും യജ്ഞാവെന്നും വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ആയ്ക്കെന്നു പേരായ തന്റെ ഭാര്യയോടുകൂടി വസിക്കുകയായ്ക്കലത്തു സന്താനമില്ലാതെ ദുഃഖിച്ചിരിക്കെ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ ആയ്ക്ക സുമുഹൂർത്തത്തിൽ ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിക്കയും ആ കുട്ടിക്കു ശങ്കരനെന്ന പേർവിളിക്കയും ചെയ്തു. ശങ്കരൻ ഒന്നാം വയസ്സിൽ സ്വഭാവവും അക്ഷരങ്ങളും അച്ഛനിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കയും രണ്ടാം വയസ്സിൽ അക്ഷരംനോക്കി വായിക്കാരാകുകയും മൂന്നാം വയസ്സിൽ അച്ഛനിൽനിന്നുതന്നെ കാവ്യപുരണങ്ങളും മറ്റും അറിവായി. സ്വതഃവേ അന്യമായ ചിലതും ഉൾക്കൊള്ളുകയും

എതു കാഴ്ചയും കരിക്കൽകേട്ടാൽ ദ്രവമായി മനസ്സിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നതും സഹജമായിരുന്നു. മൂന്നാംവയസ്സിൽ ചെറുളം (കുട്ടമവെക്കൽ) കഴിച്ചു തക്കാലങ്കാരാദികളും പഠിച്ചു. മൂന്നാം വയസ്സിൽ അച്ഛൻ മരിച്ചു. അച്ഛന്റെ ആബ്ദികശ്രാദ്ധം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അഞ്ചാംവയസ്സിൽ അമ്മ ഉപനയനം (പൂണെ ലിടൽ) കഴിപ്പിച്ചു. ഉടൻ ഗുരുക്കുലവാസംതുടങ്ങി. നാലുവേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ആരശാസ്ത്രങ്ങളും അഞ്ചാംവയസ്സിൽ പഠിച്ചുറപ്പിച്ചു. ജനങ്ങളെല്ലാം ശങ്കരന്റെ അമാനുഷ തപഃകണ്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ടു സ്തുതിച്ചുപറഞ്ഞുതുടങ്ങി. നൂറും എഴും വയസ്സിൽ ഗൃഹത്തിൽ അമ്മയോടൊന്നിച്ചു അമ്മയെ ശ്ര ശ്രുചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അമ്മയോടു ഞാൻ സന്യസിക്കാനിച്ഛിക്കുന്നു അമ്മ അനുവദിക്കേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു.

ഏകപുത്രനായതിനാൽ സന്യസിപ്പാൻ അമ്മ അനുവദിച്ചില്ല. എട്ടാംവയസ്സു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു ദിവസം പുഴയിൽ കുളിക്കാനിറങ്ങിയസമയം ശങ്കരന്റെ കാലിൽ മുതലുകടിച്ചു വെള്ളത്തിൽ താഴ്ന്നതിനെ വേർപെടുത്താൻ കഴിയാത്തതിനാൽ അമ്മയെ ഉറക്കെ വിളിച്ചു. അമ്മ ഓടിവന്നു മുതലയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ പരിഭ്രമിക്കുമ്പോൾ അമ്മ ഏതെന്ന സന്യസിപ്പാൻ സമ്മതിച്ചാൽ മുതല വിടുമെന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മരിക്കുമെന്നും ശങ്കരൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു ജീവിച്ചിരുന്നാൽ കാണാമല്ലോ. മരിച്ചാലതുമില്ലല്ലോ. എന്നറച്ച സന്യസിപ്പാൻ സമ്മതിക്കയും ഉടൻ മനസാ സന്യസിക്കയും മുതല വിടുകയും ചെയ്തു. ഉടൻ പുഴയിൽനിന്നു കയറി അമ്മേ ഞാൻ സന്യാസിയായി. എന്നെക്കൊണ്ടമ്മക്കു വേണ്ടതെന്തെന്നുപറയണമെന്നു ശങ്കരൻ അപേക്ഷിച്ചു. നീ സന്യസിപ്പാലും ഏന്റെ മരണാനന്തരക്രിയകളെല്ലാം നീ നടത്തേണമെന്നും ഞാൻ വിചാരിക്കുമ്പോളെല്ലാം നിന്നെ കാണേണമെന്നും അമ്മ അപേക്ഷിച്ചു. അപ്രകാരമാവാമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ശങ്കരൻ അവിടെനിന്നിറങ്ങി നമ്മുദാനന്ദിതീരത്തിൽ ഗോവിന്ദനാഥാരണ്യത്തിൽ ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ഗോവിന്ദാചാര്യൻ താമസിക്കുന്നതായി അന്വേഷിച്ചുറി

ഞാൻ ഗുഹയെ മൂന്നു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്ത് ഒരു ചാണകലമുള്ള ഗുഹാമുഖം നോക്കി വീണു നമസ്കരിച്ച് ഗുരുവിനെ സ്തുതിച്ചു. അതുകേട്ടു ഗോവിന്ദാചാർച്ചർ നീ ആരെന്ന് ചോദിച്ചു.

അതുകേട്ടു ശങ്കരൻ ഞാൻ ഭൂമിയല്ല അഗ്നിയല്ല തേജസ്സും വ്യോമവുമല്ല സ്വപ്നത്തിൽ തൽഗുണങ്ങളുമല്ല ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമല്ല എന്നാൽ ഞാനാണെന്നോർക്കുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞവകളിൽനിന്നു ന്യായമായി സർവ്വോത്തമനായി കർത്തൃത്വഭോക്തൃത്വം ഉപേക്ഷിച്ച് ഗുഹാമുഖമുള്ളവനാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതിനെക്കേട്ട് ഗോവിന്ദാചാർച്ചർ സന്തോഷിച്ചു നീ മംഗളസ്വരൂപൻതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു ലോകരീതിക്കനുസരിച്ച് ഗുഹാമുഖത്തേക്കു തന്റെ പാദങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ശങ്കരൻ പാദപൂജ ചെയ്തു നമസ്കരിച്ചു.

(പുണ്യപറഞ്ഞതിന്നുശേഷം വ്യാസർ പറയുന്നു) ഏന്റെ പുത്രനും ശിഷ്യനുമായ ശുകൻ ശുകന്റെ ശിഷ്യൻ ഗൌഡപാദൻ ഗൌഡപാദന്റെ ശിഷ്യൻ ഗോവിന്ദൻ ഗോവിന്ദന്റെ ശിഷ്യനായിത്തീർന്നു ശങ്കരൻ. എന്നുമാത്രമല്ല പരമഹംസനെന്ന പേരു ലഭിച്ചു— (വ്യാസർ പറയുന്നു.) ശങ്കരൻ യോഗാഭ്യാസവും പഠിച്ചു. ഒരു വർഷത്തോളം ഗോവിന്ദാചാർച്ചസന്നിധിയിലിരുന്നു. അതിന്നുശേഷം കാശിയിൽ പോയിരുന്നു. ഞാനുണ്ടാക്കിയ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്നു ശർമ്മദാ എന്ന ഭാഷ്യം എഴുതി ലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാക്കേണമെന്ന് ഗുരു കല്പിച്ചപ്രകാരം കാശിയിൽ ചെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ചോളദേശത്തുകാരനായ സനാതനൻ എന്നൊരാളും ചിൽസുഖൻ ആനന്ദഗീരി മുതലായവരും ശിഷ്യരായിച്ചേർന്നു. ഒരു ദിവസം മാധ്യാഹ്നികത്തിന്ന് ഗംഗാക്ഷേപോകുമ്പോൾ ശിവൻ ചണ്ഡാളവേഷം ധരിച്ചു നേരിട്ടുവരുന്നതുകണ്ട് വഴിമാറുവാനായി ശങ്കരൻ പറഞ്ഞതിനാൽ തന്മൂലം ചോളന്മാരും ചണ്ഡാലാദിവ്യവഹാരം ന്യായമല്ലെന്നും ജ്ഞാനാദിസൽഗുണങ്ങളുള്ളവർ ആരായാലും അവരെ ഏന്റെ ഗുരുവായിതന്നെ ഞാൻ കരുതുമെന്നും ശങ്കരൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു ചണ്ഡാലരൂപിയായ ശിവൻ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്നും മറ്റും രാമാനുജാദികൾ കമ്മഹര

മായും ദൈവതമായും തെറ്റിപ്പൊയ്ക്കുന്നിച്ച് ജനങ്ങളെ ഭീഷിച്ചു
 കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനാൽ തന്നിവാണെന്നും ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനും
 മറ്റും യഥാർത്ഥമായ അദ്വൈതബോധ്യം ചെയ്യാനും കർമ്മപരമായ ഭാ-
 സ്കരഭേദൻ മണ്ഡനമിശ്രൻ മുതലായ കർമ്മന്മാരെ വാദിച്ചതോ-
 ളിച്ച അദ്വൈതമതം സ്ഥാപിക്കേണമെന്നും പറഞ്ഞു അവിടെ
 മറഞ്ഞു. ശങ്കരൻ മാദ്ധ്യമികം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ഭാ-
 ഷ്യം ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു. അതു പത്രങ്ങളാമത്തെ വയസ്സിലാകുന്നു.
 വിശിഷ്ടപണ്ഡിതസന്യാസികളും ശങ്കരനൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു.
 ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനും ഴസിംഹതാപിനിമുതലായ ഉപനിഷത്തു-
 കൾക്കും ഭഗവൽഗീതയ്ക്കും ഭാഷ്യം എഴുതുകയും ഉപദേശസ-
 ഹസ്രിക മുതലായ അനവധി അദ്വൈതഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ശ-
 ങ്കരൻ ഉണ്ടാക്കി ശിഷ്യന്മാർക്കുപദേശിച്ചുകൊണ്ടു പരിനാമവ-
 യസ്സുവരെ കാശിയിൽ തന്നെ ശിഷ്യസമേതം അധിരസിച്ച്
 കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ നേരിൽ ചെന്നു കണ്ട് മണ്ഡനമി-
 ശ്രൻ മുതലായ കർമ്മകാണ്ഡികളെ വാദിച്ചു ജയിക്കേണമെന്നും
 അദ്വൈതത്തെ നടപ്പിൽ കൊണ്ടുവരേണമെന്നും പറഞ്ഞപ്ര-
 കാരം പതിനേഴാം വയസ്സിൽ മണ്ഡനമിശ്രനെയും മണ്ഡന-
 ന്റെ ഭാര്യ ശാരദയേയും വാദിച്ചു ജയിച്ചു അദ്വൈതമതം സ്ഥാ-
 പിച്ച് മണ്ഡനമിശ്രനെ സന്യസിപ്പിച്ച് ശങ്കരന്റെ ശിഷ്യനാ-
 ക്കിച്ഛേതു. അതിന്നുശേഷം ഗോകണ്ഠത്തിൽ പോയി. മൂകാം-
 ബിയിൽ വെച്ചു മരിച്ച ഒരു കുട്ടിയെ ശങ്കരൻ ജീവിപ്പിച്ചു. ഈ
 മരായിരുന്ന ഒരു കുട്ടിയോട് ശങ്കരൻ നീ ആരെന്ന് ചോദിച്ചു
 തിന്നു ആ കുട്ടി വേദാന്തസാരാർത്ഥത്തെ പദ്യരൂപമായി ശങ്കര-
 നോട് സമാധാനം പറഞ്ഞു. പദ്യഗ്രന്ഥത്തിന്നു ഹസ്താമലക-
 മെന്നു പേർ വിധിച്ചപ്രകാരം അതുണ്ടാക്കിയ കുട്ടിക്കും ഹസ്താ-
 മലകെന്നു പേർ വിളിച്ചു ശിഷ്യനാക്കി വരിച്ച് ശിഷ്യസമേ-
 തം മൈസൂർ ശൃംഗഗിരിയിൽ പോയി ഭദ്രാദികൾക്കെ ഇ-
 പ്പോഴും ശാഭിക്കുന്ന ശൃംഗേരിമഠവും ശാരദാപീഠവും സ്ഥാപി-
 ച്ചു. ശങ്കരൻ അവിടെ ഇരുന്നു കൊണ്ട് അദ്വൈതമതപ്രചാ-
 രണാർത്ഥം അനേകർക്കും ഭാഷ്യത്തേയും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചു. വി

ദ്രാപിഠവും കല്പിച്ചു. മണ്ഡനമിശ്രനെ പീഠധിപനാക്കി
 ചെയ്തു. അനേകജനങ്ങൾക്കു അദ്വൈതോപദേശം ചെയ്തുകൊ
 ട്തതു ദൈവതമതത്തെ വിരസിച്ചു. അവിടെവെച്ച് വിദ്വേ
 തപം കുറഞ്ഞവനും ശാന്തശീലനും ഗിരിയെന്നു പേരോടു കൂടിയ
 വനമായ കരുവൻ ഏററവും ഭക്തിയോടുകൂടെ ശങ്കരന്റെ ശി
 ഷ്യനായി ചേർന്നു. ഇരുശുശ്രൂഷന്മാർ ശങ്കരന്നു അവനിൽ ഏ
 ററവും പ്രീതി ജനിച്ചു. വിദ്വേതത്തിൽ കുറവുള്ളതിനാൽ മറ്റൊ
 ശിഷ്യർ ഗിരിയെ അത്ര ഗണ്യമാക്കത്തക്കതുകണ്ടു ഒരുദിവസം ശ
 ങ്കരൻ സംഗതിവശാൽ അനുഗ്രഹിക്കയും ഗിരി ഉടൻ തോടക
 വൃത്തത്തിൽ ഇരുന്നേക്കാതും ചെയ്തതിനാൽ തോടകാചാര്യനെന്ന്
 സ്ഥാനം ലഭിച്ചു.

ആ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചിലതു ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

ശ്ലോ — വിദിതാഖിലശാസ്ത്രസുധാജലധേ

മന്ദിതോപനിഷൽകഥിതാത്മനിയേ

ഹൃദയേ കലയേ വിമലം ചരണം

ഭവ ശങ്കര ഭേശിക മേ ശരണം. I

കരുണാവരുണാലയപാലയ മാം

ഭവശാഗരദുഃഖവിദ്വനഹൃദം

രചിതാഖിലദർശനതത്ത്വവിദം

ഭവ ശങ്കരഭേശിക മേ ശരണം. 2

ഇങ്ങിനെയുള്ള എട്ടു ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു ഗുരുവിനെ സ്തു
 തിച്ചത്.

ശ്രീശങ്കരന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഏററവും പ്രധാനികൾ
 നാലാളാകുന്നു. അതിൽ 1 ചന്ദ്രപാദൻ 2 ഹസ്താമലകൻ 3
 മണ്ഡനമിശ്രൻ 4 തോടകൻ ഇവരാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കെ
 ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിന്നു വാത്തികം ചെയ്യാൻ ശങ്കരൻ മണ്ഡ
 നമിശ്രനോടു പറയുന്നതിനെക്കേട്ടു മറ്റൊശിഷ്യർ മണ്ഡനൻ
 ദൈവതിയും കർമ്മിയുമായിരുന്നവനാണ്. സ്വാമിയോടു തോററ
 തിനാൽ കർമ്മത്തെവിട്ട് സന്യസിച്ചു എന്നുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. അ
 വന്റെ ഹൃദയം ശുദ്ധമായിട്ടില്ല. അവനെക്കൊണ്ട് വാത്തികംചെയ്

ജിച്ഛാൽ അങ്ങയുടെ ഭാഷ്യത്തെ കർമ്മപരമാക്കിതിട്ടു അദ്വൈതവിരുദ്ധമാക്കിതീർക്കുമെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ ശങ്കരൻ മണ്ഡനമിശ്രനോടു ഒരു അദ്വൈതശാസ്ത്രം സ്വന്തം എഴുതുവാനുണ്ടാവിച്ചു. അതനുസരിച്ചു മണ്ഡനൻ നൈഷ്കർമ്മസിദ്ധി എന്നു പ്രസിദ്ധമായി ഇന്നും നടപ്പുള്ള അദ്വൈതശാസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കി ശ്രീശങ്കരനെ കാണിച്ചു. അതു നോക്കി ശങ്കരനും ശിഷ്യന്മാരും വളരെ അതിശയിച്ചു.

ശ്രീശങ്കരൻ മണ്ഡനനെക്കൊണ്ട് തൈത്തിരീയോദ നിഷ്ഠാത് കാണപായനം ബുദ്ധദോരണ്യകം എന്ന ശാഖകളുടെ ഭാഷ്യത്തിന്നു വാത്തികം എഴുതിച്ചു. ശ്രേഷ്ഠയായ ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിന്നു സനാതനനെക്കൊണ്ട് പഞ്ചപാദികയെന്നും മൂത്തിയെന്നും പേരായ രണ്ടു ഭിക്ഷ എഴുതിച്ചു.

ശൃംഗഗിരിമഠത്തിൽ നിന്നു പത്മപാദൻ ഗുരുകല്പനവാദി കാശിക്കുപോയി. അക്കാലത്തു ശങ്കരാചാര്യർക്കു പത്തൊമ്പതു വയസ്സായി. തന്റെ അമ്മയ്ക്ക് സുഖക്കേടാണെന്നു ദിവ്യദശകണ്ടറിഞ്ഞ് ആകാശമാഗ്ഗമായി കാലഭിയിലെ ജനനഗൃഹത്തിലെത്തി അമ്മയെകണ്ട് അമ്മയ്ക്ക് സുഖമുണ്ടെന്നു ലഭിച്ചിട്ടു. പ്രേതഭവനത്തിന്ന് ജ്ഞാതികൾ അങ്കുരന തീപോലും കൊടുക്കാതെയും ശങ്കരനെ ഭ്രഷ്ടനെന്നു് അപമാനിക്കയും ചെയ്തു എന്നു മാത്രമല്ല യാതൊരു സഹായവും ശവസംസ്കാരത്തിന്നു കാലടി ഗ്രാമക്കാരൊ അയൽവാസികളൊ ചെയ്തുകൊടുക്കാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയും താനേകനായി ശവദാഹവും മരണാനന്തരക്രിയകളും നടത്തേണ്ടിവന്നു. തൽക്കാരത്താൽ ശങ്കരാചാര്യർ കോപിച്ച് കാലടി ഗ്രാമനിവാസികൾക്കു വേദാധികാരമില്ലെന്നും മലയാള ബ്രാഹ്മണക്കുടുംബം ഗുഹത്തോടുത്തുതന്നെ ശ്മശാനമായിരിക്കുമെന്നും ശാപമൂലമായി നിയമിച്ചു. അരിപ്പോഴും നടന്നു വരുന്നു. ഈ നിയമമാണ് ശങ്കരാചാര്യർ മലയാളത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചത്. ഇതല്ലാതെ ചേറാ യാതൊരു നിയമങ്ങളൊ ആചാരങ്ങളൊ കേരളത്തിൽ നിയമിക്കുകയൊ സ്ഥാപിക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു ഇനിമേലുള്ള ജീവചരിത്രത്താലും വ്യക്തമാകും. അതും വിവരിക്കാം.

ഈ കാലങ്ങളിൽ ശൃംഗേരിയിൽനിന്നു ഗുരുക്ഷേത്രവാണി
 കാശിക്ഷേപായ പത്മപാദന്റെ ചരിത്രവും അല്പം ഇവിടെ പ
 രയുവാത് ഉപയാഗമായിരിക്കും. പത്മപാദൻ കാശിമുതലായ
 സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ച് സ്വരാജ്യമായ ചോളദേശ
 ൽ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽചെന്നു സന്തോഷസല്പാപങ്ങൾ കഴി
 ണ്തശേഷം ഭാഷ്യത്തിന്നുഴുതിയ ടീക വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കയും
 കർമ്മകാണ്ഡത്തെ തീരെ പണ്ഡിച്ചതായും അദ്വൈതത്തെ സ്ഥാ
 പിച്ഛതായും കണ്ടു മാതുലൻ കർമ്മത്തെ സ്ഥാപിപ്പാൻ വളരെ
 വാദിച്ചുനോക്കി. യുക്തികളാലും ശ്രുതികളാലും അനുഭവങ്ങളാ
 ലും പത്മപാദൻ കർമ്മകാണ്ഡത്തെ മുഴുവനും ഉടച്ചെറിഞ്ഞു അ
 ദ്വൈതത്തെ യുക്താനുഭവങ്ങളാൽ ബലമായി സ്ഥാപിച്ചു. അതു
 കേട്ടു മാതുലൻ വളരെ നല്ലതെന്നു പുറമെ പറഞ്ഞു സന്തോഷി
 ച്ചു പത്മപാദൻ മാതുലന്റെ കപടത്തെ അറിയാതെ ടീകാഗ്ര
 ന്ഥത്തെ മാതുലൻവശം സൂക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്ത് രാമേശ്വരത്തേ
 ൽ തിരിച്ചു. പത്മപാദൻ മടങ്ങി വരുന്നതിന്നു മുമ്പായി മാതു
 ലൻ ടീകാഗ്രന്ഥം കർമ്മത്തിന്ന് വിരോധിയായതിനാൽ ഇതു
 ലോകത്തിൽ പ്രചരിച്ചാൽ ക്ഷേത്രതീർത്ഥപ്രതദാനാദികളാലുള്ള
 സമ്പാദ്യം മുടങ്ങി കൊററിന്നു മുടക്കം വരുമെന്ന ഭയത്താലും
 അസൂയയാലും ഗ്രന്ഥത്തെ നശിപ്പിപ്പാൻവേണ്ടി ഒരു ദിവസം
 അലംരാത്രി പുരയിൽ തീ കൊളുത്തി പുസ്തകത്തോടൊന്നിച്ച് ദ
 ഹിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. പുറ അമ്പലത്താൽ വെന്തതെന്നും അതി
 ചുണ്ടായിരുന്ന സാമാന്യജാതകളിൽ ഗ്രന്ഥവും ദഹിച്ചുപോ
 യതിനാൽ ഞാൻ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു എന്നും മാരം ഭോ
 ഷ്ടുണ്ടാക്കിപത്മപാദനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. പത്മപാദൻ കർമ്മത്തി
 ന്നു വിരോധിയെന്നറിഞ്ഞ് ബുദ്ധിമാന്ദ്യമുണ്ടാവാൻ ഭക്ഷണസാ
 ധനത്തിൽ ചതിയായി കൗഷഡം കലൻകൊടുത്തു. അതുകൊ
 ണ്ടു പുസ്തകം നഷ്ടമായതുകൊണ്ടും പത്മപാദൻ വളരെ കുണ്ഠി
 തം ഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ രാജരാജ കേരളത്തിലെന്ന് കേട്ടറി
 ണ്ത് രാജന്റെ അമ്മയുടെ ശേഷക്രിയ കഴിഞ്ഞ് നാലുദിവ
 സത്തിനുളളിലായി പത്മപാദൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെക്കൊണ്ടിച്ച്

തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള അനന്തശതനക്ഷത്രത്തിൽപെന്ന് ശങ്കരഗുരുവിനെ കണ്ട് മാതൃലത കണ്ടതും വാദിച്ചതും പുസ്തകം നഷ്ടമായതും വിഷമേല്പിച്ചതെല്ലാം ഗുരുവിനോടറിയിച്ച് വൃസനിന്നതിനെകണ്ട് ഗുരു പത്മപാദനോട് നീ ദീക എഴുതിയവുടൻ ശൃംഗേരിയിൽവെച്ച് എന്നെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചതു ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല എന്നുപറഞ്ഞ് മുഴുവൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു രണ്ടാമതു ദീകയെ എഴുതിച്ചു കൗഷധത്താലുള്ള ബുദ്ധിമാന്ദ്യതയേയും തീർത്തു.

പിന്നെ ശ്രീശങ്കരൻ അക്കാലത്തു കേരളരാജാവായിരുന്ന രാജശേഖരചെങ്കമ്മാളിനെകണ്ട് കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ യാഗാദിദൃഷ്ടകർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം അറിയിച്ചും കാലടി ഗ്രാമക്കാരെ വേദപാരായണത്തിന്നുവദിക്കരുതെന്നും എല്പിച്ചും ശങ്കരഗുരു പത്മപാദൻ മുതൽ അനവധി ശിഷ്യരോടും സുധനപാവെന്ന രാജാവോടും രാജാവിന്റെ ചതുരംഗസേനകളോടും കൂടി ഇന്ത്യാരാജ്യമൊട്ടുക്കെ കർമ്മകാണ്ഡനടവടികളെ തീരെ നിർത്തി വേദാന്തമതസ്ഥാപനത്തിന്നുവേണ്ടി ഉടനെ രാമേശ്വരത്തുപോയി അവിടെ പാർവ്വതീപൂജയെന്ന വ്യാജത്താൽ മദ്യമാംസഭക്ഷകളായ ശാക്തന്മാരെ വാദിച്ചു തോല്പിച്ചു അതേവരെ ചെയ്ത ശക്തിപൂജാദോഷപരിഹാരാർത്ഥം പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്ത് ശക്തിപൂജ നിർത്തിൽ ചെയ്ത് അദ്വൈതമതം സ്ഥാപിച്ചു.

പിന്നെ പാണ്ഡ്യചോളദ്രാവിഡദേശവാസികളേയും വാദത്തിൽ ജയിച്ചു കർമ്മകാണ്ഡബന്ധനംചെയ്ത് അദ്വൈതമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. കാഞ്ചീപട്ടണത്തിൽപോയി താന്ത്രികരെ വാദിച്ചു ജയിച്ചു. ആന്ധ്രന്മാരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഹൈന്ദവചലം വിദർഭം ഇവിടങ്ങളിൽപോയി. വിദർഭരാജൻ ഭക്തിപുരസ്സരം ഗുരുവിനെ വണങ്ങി അദ്വൈതത്തെ സ്വീകരിച്ചു. തദ്ദേശഭൈരവമതസ്ഥരെ ശിഷ്യരോട് വാദിപ്പിച്ചു ജയിച്ചു സദ്വൃത്തരാക്കി. പിന്നെ കണ്ണാടകരാജ്യത്തുപോവാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ പോകരുതെന്നും അവിടെ നരബലി നടത്തുന്ന കാപാലികരുണ്ടെന്നും അവിടെപ്പോയാലപകടമുണ്ടാകുമെന്നും പോകരുതെന്നും വിദർ

രാജാവു പറഞ്ഞതിന്നു സുധനപരാജൻ-സൈന്യസമേതനും സപായുധപാണിയുമായ ഞാൻ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ ഭയപ്പെടേണ്ടുന്നപറഞ്ഞു അവിടെ പോകയും കാപാലികചാതുനായ കൃകചൻ മനുഷ്യതലയോടും ചുടലഭസ്മവും ധരിച്ച് ശൂലപാണിയായും അതേവിധ വേഷധാരികളും കൃകചശിഷ്യന്മാരായ അനേകകാപാലികന്മാരൊന്നിച്ചു ശങ്കരാചാര്യരുടെ അടുക്കൽ വന്നു നിന്ന് ഭസ്മധാരണം കൊള്ളാം. തലയോട് ധരിക്കാഞ്ഞതെന്തു? എന്തിനു കാവിവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നു എന്നും എന്തുകൊണ്ടു കാപാലീശപരനെ ഭജിക്കുന്നില്ല എന്നും ചോരയൊലിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മനുഷ്യശിരസ്സും നല്ല മദ്യവും വെച്ചു പുജിക്കാഞ്ഞാൽ ദൈവമുന്തിരിയായ ഈശ്വരൻ പ്രസാദിക്കുമോ എന്നും മറ്റും യാതൊരു കൂസൽകൂടാതെ ദൈവചാഗമങ്ങളെ കൃകചൻ ശങ്കരാചാര്യരോടു ജല്പിച്ചുതുടങ്ങി.

അതുകേട്ടു സുധനപരാജൻ അവനെ ഭസ്മിച്ചു ഭൂതൃരോടു അവനെ പുറത്തു തള്ളിവിട്ടു. അവൻ കാപാലികസൈന്യസമേതനും യുദ്ധത്തിന്നുവന്നു. സുധനപരാജൻ സൈന്യസമേതനും ചുറ്റത്തു യുദ്ധം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കെ മറ്റൊരു കാപാലികസൈന്യം ശങ്കരാചാര്യരേയും ശിഷ്യരേയും ചുറ്റത്തു. സ്വാമികൾ യോഗബലത്താലും രാജാവു യുദ്ധത്താലും എല്ലാ സൈന്യങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ചു. കൃകചൻ വൃസനാക്രാന്തനായി ശങ്കരാചാര്യരുടെ മുമ്പിൽ തലയോട് കയ്യിൽവെച്ചു കണ്ണുംചിമ്മി ധ്യാനിച്ചിരുന്നു. അവന്റെ കയ്യിലുള്ള തലയോട് നിറയെ മദ്യം ഉണ്ടായി. അതിൽ പകുതി അവൻ കുടിച്ചശേഷം ദൈവനെ സ്തോത്രം ചെയ്തു. ദൈവൻ പ്രത്യക്ഷമായി.

കൃകചൻ ഉടൻ ഇവനാകുന്നു ഏന്റെ ശത്രുവെന്നും ഇവനെ കൊല്ലേണമെന്നും ആചാര്യരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ദൈവൻ നീ എന്നെത്തന്നെ ഭവിക്കുന്നുവോ എന്നു പറഞ്ഞു കൃകചന്റെ ശിരസ്സോടും ചെയ്തു. ശങ്കരൻ ദൈവനെ സ്തുതിച്ചു. ദൈവൻ അന്നഭാഗം ചെയ്തു.

പിന്നെ നിരീശ്വരവാദികളായ പാണ്ഡ്യന്മാരേയും സഭ

പദേശംചെയ്തു ഭക്തന്മാരാക്കിത്തീർത്തു. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ സമുദ്രപുഷ്പമുള്ള ദേശവാസികളെ മുഴുവനും അദ്ദൈവതപ്രസംഗത്താൽ ജയംസ്വാദിച്ചു അദ്ദൈവതമതത്തെത്തന്നെ ബലമായി സ്ഥാപിച്ചു.

പിന്നെ രണ്ടാമതും ഗോകുണ്ഠത്തിലേക്കുപോയി ശിവഭജംഗസ്തോത്രം അതിശയവൃത്തത്തിൽ ചമച്ചു. അവയിൽ ചിലതു ഞാൻ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

ശിവഭജംഗം—ഗളഭാനഗന്ധം മിളർത്തുഗന്ധം ചലച്ചാരുതൂണ്ഡം ജഗത്രാണശൗണ്ഡം ലസദ്വന്തകാണ്ഡം വിപരംഗചണ്ഡം ശിവപ്രേമപിണ്ഡം ഭജേ വക്ത്രതൂണ്ഡം (1) അനന്ദപ്രസാദം പരം തത്വമത്വം ചിദാകാരമേകം തുരീയം തപമേയം ഹരിബ്രഹ്മമൃഗ്യം പരബ്രഹ്മരൂപം മനോവാഗതീതം മഹശ്ശൈവമീഡേ (2) സ്വശക്ത്യാദിശക്ത്യന്തസിംഹാസനസ്ഥം മനോഹരരിസദ്വാംഗരത്നാദിഭൂഷം ജടാചന്ദ്രാംഗംഗാസ്ഥി സമ്പക്മൗലിം പരാശക്തിമിത്രം നമഃ പഞ്ചവക്ത്രം (3) ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങിയുള്ള ശിവഭജംഗത്തെ രചിച്ചതിന്നു ശേഷം ഗോകുണ്ഠത്തുവെച്ചു അനേകശിഷ്യന്മാർക്ക് വേദാന്തവിദ്യോപദേശം ചെയ്ത് പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ഹരഭക്തനെന്നൊരുവൻ തന്റെ ഗുരുവായ നീലകണ്ഠനോട് ഭട്ടപാദൻ മുതലായ കർമ്മകാണ്ഡവിദ്വാന്മാരെ വാദിച്ചുജയിച്ചു അദ്ദൈവതമതം സ്ഥാപിച്ചു സത്യാസിനി നിരുപദിതേയും ജയിപ്പാൻ ഗോകുണ്ഠക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് ശിവഭക്തരിൽ മുന്ധനം അനേകരെ ശൈവമതദ്വൈതശാസ്ത്രങ്ങളെ നിമ്നിച്ചവരും ശിവഭക്തനും ഇതരദേവമതദ്വൈതജനരും ശൈവസൂത്രഭാഷ്യകാരനും മഹാകവിയുമായ നീലകണ്ഠൻ അനേകശിഷ്യസമേതം ശങ്കരനെ വന്നുകണ്ടു സംശയം കൂടാതെ സ്വപക്ഷമായ ശൈവാഗമങ്ങളാൽ ശൈവമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. പറഞ്ഞതു കേട്ടവുടൻ ശങ്കരഗുരുവിനെ തട്ടത്ത് മണ്ഡനൻ വാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയവുടൻ നീലകണ്ഠൻ ശങ്കരൻതന്നെ എന്നോടു വാദിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം ശങ്കരൻ നീലകണ്ഠന്റെ ശൈവാഗമന്ത്യായനുള്ളൊരു ശിപി.

ലമായുടച്ചെരിഞ്ഞു നീലകണ്ഠനേയും തൽശിഷ്യരേയും മറ്റനേകശൈവരേയും ശൈവമതത്തിൽ നിന്നുവേർപെടുത്തി അദ്വൈതമതസ്ഥരാക്കി. എന്നുതന്നെയല്ല അനേകരും ശങ്കരന്റെ ശിഷ്യന്മാരായും വന്നിട്ടു.

പിന്നെ ശങ്കരൻ സൗരാഷ്ട്രരാജ്യത്തും അദ്വൈതം സ്ഥാപിച്ചു. ഭാരതത്തിൽ സർവ്വന്മാരും രണ്ടുകൈകളിലും ശംഖചക്രകൃതിയിൽ പൊള്ളിച്ചടുത്താളമാക്കിയും ഊർദ്ധ്വപുണ്ഡ്രധാരികളും ശൈവാഗമാദി ഇതരദൈവമതദ്വേഷികളുമായ വൈഷ്ണവമതസ്ഥരേയും അവിടെയുള്ള ശൈവരേയും ശാക്തരേയും സൗരരേയും പ്രത്യേകം വാദിച്ചുജയിച്ചു കരേ അദ്വൈതമതസ്ഥരാക്കി തീർത്തു. തദനന്തരം ഉജ്ജയിനിയിൽപോയി കാളഹസ്തിക്ഷേത്രത്തിലെ മുഖമണ്ഡപത്തു ചെന്നിരുന്നു ഭാസ്കരഭട്ടനെ അറിയിപ്പാൻ ശങ്കരൻ പത്മപാദനെ അയക്കുകയും പത്മപാദൻ ഭാസ്കരഭട്ടനോട് അദ്വൈതമതസ്ഥാപകനായ ലോകഗുരു ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ദൈവതവാദമായ സൂത്രഭാഷ്യാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭൂതലിമച്ചെരിഞ്ഞു അദ്വൈതമതത്തെ സ്വീകരിക്കണമെന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം വാദത്തിൽ ജയിച്ച് ദൈവതത്തെ സ്ഥാപിക്കണമെന്നും എന്നോടു പറഞ്ഞയച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നുപറഞ്ഞു കേട്ട ഭാസ്കരഭട്ടൻ അല്പഭേഷ്യത്തോടെ നിന്റെ സ്വാമി എന്ന അറിയാതെപറഞ്ഞതാണ്. നിന്റെ സ്വാമിക്ക് എന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുവാൻ സാധ്യമാവാത്തതാണ് എന്നുപറഞ്ഞുകേട്ട പത്മപാദൻ നീ അറിവില്ലാതെ ഗർവ്വിക്കുന്നതാണെന്നുപറഞ്ഞ് മടങ്ങിവന്നു ഗുരുവിനോടു വിവരം അറിയിച്ചു. ഭട്ടഭാസ്കരൻ ആചാര്യസ്വാമിയെ വന്നുകണ്ട് വാദിച്ചു തോല്പയും കർമ്മകാണ്ഡത്തെ തുച്ഛമെന്നു സ്വാമികൾ സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ സർവ്വജനങ്ങളാലും ശങ്കരാചാര്യർ മാന്യനായിഭവിച്ചു. ശ്രേഷ്ഠരായ വിഷ്ണുധന്മാരിൽ ബാണദണ്ഡിപ്രഭൃതികളായ അവന്തിദേശസ്ഥരായവരുടെ ദൈവതവാദാഹംകാരം ഭാസ്കരഭട്ടനെ ജയിച്ചു എന്നുകേട്ടവുടൻ നിശ്ശേഷം നശിച്ച് ശങ്കരാചാര്യരുടെ പാദഭക്തന്മാരായി അദ്വൈതമതത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ഇ

തുക്കഴിഞ്ഞു ബാല്യം കഴിഞ്ഞു പോയി ശങ്കരൻ ശിഷ്യർക്കുമാപ്പോ
പദം ചെയ്യുന്നതുകേട്ട് അഹതരെന്നകൂട്ടർ അസൂയയാ ആ
ത്മാവിനെപ്പറ്റി അണുതപം മദ്ധ്യമതപം ബഹുതപം മുതലായ
അനേകവാദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ച് കടുവിൽ തോറാ അദ്വൈ
തത്തെത്തന്നെ സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നെ ഭരതമുതലായ
ഭേദങ്ങളിലും അദ്വൈതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. കാമരൂപഭേദ
ത്തിലേക്കു പോയി അഭിനവഗുപ്തൻ ശാക്താഗമഭാഷ്യം ചെയ്ത
തിനെ ഖണ്ഡിച്ച് അദ്വൈതമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. അതിനാ
ലവൻ ശങ്കരാചാര്യരെ ആഭിചാരം ചെയ്തു കൊല്ലാമെന്നുകരു
തി സ്വാമിയുടെ പിന്നാലെ ശിഷ്യഭാവം നടിച്ചുകൂടി നടക്കുന്ന
കാലത്ത് സ്വാമികൾ ഉദ്ദിച്ചുവന്നൊരെയെല്ലാം തന്റെ ശിഷ്യരാ
ക്കിയെ. അതിന്നുശേഷം മിഥില കോസലം അംഗ വംഗ ഭേ
ദങ്ങളിലും അദ്വൈതമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. ഗൌഡഭേദത്തു
പോയി മുരാരി മിശ്രാദ്രൻ തുടങ്ങിയുള്ളവരെ വാദത്തിൽജയിച്ച്
അവിടേയും മാനുനായിട്ടുണ്ടി.

ദ്വൈതവാദത്തെപ്പറ്റി ലോകത്തിലെങ്ങും ഇല്ലാതാക്കി സം
ശയില്ലാതെ അദ്വൈതമാഗ്ഗ്ത്തെ വിസ്മിത്തമായി ലോകമെങ്ങും
പരത്തിനിലനിൽക്കി.

വാദത്തിൽ തോറാ ശിഷ്യഭാവത്തിൽ പിന്മുറകൂടിയ അ
ഭിനവഗുപ്തൻ ദേവബുദ്ധിയോടുകൂടി സ്വാമിയെ കൊല്ലുവാനാ
യിചെയ്തതായ ക്ഷുദ്രകർമ്മത്താൽ ശങ്കരാചാര്യർ ഭഗവദ്
ഭക്തവുണ്ടായെന്നും അതിനെ തോടകൻ വേണ്ടും വിധം തൃശ്ശു
ക്കിച്ച് പൊരുപ്പിച്ചുവെന്നും തന്നിമിത്തം അഭിനവഗുപ്തൻ
മരിച്ചുവെന്നും മാറുപറയുന്നു.

ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ശങ്കരാചാര്യർ വീണ്ടും കാശിയിൽ വ
ന്നു താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഗംഗക്കരയിൽ മണൽതി
ട്ടിൽ ബ്രഹ്മഭൂതാന്തിലിരുന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ഗൌഡപാദാചാ
ര്യർ അവിടെ വന്നു കണ്ട് ശങ്കരാചാര്യർ ഉടൻ ഉത്ഥാനം
ചെയ്ത് വന്ദിച്ചു ഭക്തിപൂർവ്വം നിലക്കുമ്പോൾ ശങ്കരാചാര്യരോട്
ഗൌഡപാദാചാര്യർ - ജനനദുഃഖവിവൃത്തിചെയ്യുന്നതായ പര
മാത്മജ്ഞാനം നിന്നാൽ ഗോവിന്ദൻ ഉപദേശിച്ചിട്ടില്ലെ? പരാ
ല്ലഭമായ ചിറ്റുപത്തെ നീ ശരിയായി അറിയുന്നില്ലെ. പാപര

ഹിതനായനിന്നെ ശിഷ്യന്മാർ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നില്ല. ശത്രുക്കളായ കാമാദികളെ നീ ജയിച്ചില്ല. പിന്നെ വിമലമായ ശാന്ത്യാദികൾ നിന്നിലില്ല എന്നിങ്ങനെ അദ്വൈതഗുരുവായ ഗൌഡപാദമുനി ശങ്കരനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അങ്ങനെയോ ചോദിച്ചതെല്ലാം പ്രയാസം കൂടാതെ എറിക്കുസാധിക്കും. അങ്ങയുടെ കൃപയുള്ള എനിക്ക് ഏതൊന്നാണ് അസാധ്യമായിട്ടുള്ളത്. നിന്ദിതവടി ഒരിക്കൽ കടാക്ഷിച്ചാൽ സർവ്വം സാധിക്കും. അങ്ങക്ക് ശുക്ലബ്രഹ്മി ഉപദേശിച്ചു. അങ്ങയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ എറിക്കും സാധിച്ചു എന്നുശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗൌഡമുനി പറഞ്ഞതു നിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ തീരില്ലെന്നതു ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞറിഞ്ഞു. ഞാനതിനാൽനിന്നൊന്നും നായുന്നതാണ്. ഏന്റെ കാര്യങ്ങൾ സരോജഭാസ്കരത്തിനും നീ ഭാഷ്യം ചെയ്ത കേട്ടപ്പോൾ എറിക്കു വളരെ സന്തോഷമായി. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ശങ്കരാചാര്യർ ഭാഷ്യം മുഴുവനും വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. വിശേഷാൽ മാന്യുകൃപാപനിഷത്ഭാഷ്യവും കേൾപ്പിച്ചു.

അതുകേട്ടു ശുക്ലബ്രഹ്മനായ ഗൌഡപാദൻ വലിയ സന്തോഷമായെന്നും നിണക്കൊരുവരും തരണമെന്നിച്ഛിക്കുന്നു. നീ ധാരണമെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ ശങ്കരാചാര്യർ ജനനദുഃഖം തീർക്കുന്ന ഹരിതുല്യനായ അങ്ങയെ കണ്ടതിനാൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി. അതിൽമീതെ ഒരുവരും വരിപ്പാനില്ല എങ്കിലും അങ്ങയുടെ ചിത്തവിചാരവിഷയമായിരുന്നെ ഏന്റെ ഹൃദയവും ഭവിക്കട്ടെ എന്നുപറഞ്ഞു. അപ്രകാരം ഭവിക്കുമെന്നുപറഞ്ഞു ഗൌഡപാദജ്ഞി മറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നും ശങ്കരാചാര്യർ ഗംഗാനദിക്കരയിൽ മണൽ തിട്ടിലിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കിംവദന്തി കേട്ടു. കാശ്മീരത്ത് സരസ്വതീപ്രസാദത്തോടു കൂടിയും നാലു നടകളോടുകൂടിയുമുള്ള ഒരു ശാരദാമണ്ഡപമുണ്ടെന്നും സർവ്വജ്ഞന്മാർക്കുമാത്രമേ അതിൽ കുയിൽ ഇരിക്കുവാൻ സാധ്യമാകയുള്ളുവെന്നും കിഴക്കും വടക്കും പടിഞ്ഞാറും വാതിലുകൾ തുറന്നു അതാതു ദിക്കുകൾ ഇരുന്നു കഴിഞ്ഞുവെ

നും തെക്കേ വാതിൽ ഇതേവരെ ആരുംതുറന്നു മണ്ഡപത്തിലിരുന്നിട്ടില്ലെന്നും.

ഈ വിവരം കേട്ട് സാമികൾ കാശ്മീരത്തുപോയി മണ്ഡപത്തിന്റെ തെക്കേവാതിൽ തുറന്നു ഉള്ളിൽകടപ്പാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അനേകശാസ്ത്രവാദികൾ അരുതരുത് ഇത്രതിടുക്കമെന്നു പറഞ്ഞു തടുത്തുനിൽക്കി ഈ പീഠത്തിൽ കയറേണമെങ്കിൽ ചോരിച്ചുതിന്നെല്ലാം ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞതിന്നു ശേഷം മല്ലാതെപോകുവാൻപാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു ശങ്കരാചാര്യർ ഹോഹോ അങ്ങിനെയോ അതിന്നുവിരോധമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. ശങ്കരാചാര്യർ അവിടെനിന്നു അപ്പോൾ താക്കീകന്മാരിൽ കണാഭയം കൌതമമതാനുസാരികളും നൈയായികന്മാരും ഏറ്റവുഗർവ്വിഷ്ടരും സാംഖ്യന്മാരും സൌത്രാന്തിക തത്ത്വഗതന്മാരും ദിഗംബരമതാനുസാരികളും മീമാംസകന്മാരായ കർമ്മന്മാരും അപരവർഗ്ഗമതാനുസാരന്മാരും അതുകളുടെ പ്രത്യാസമെന്നെന്നും മാരം അവരാൽ കഴിയുന്നത്രചോദ്യങ്ങൾ ചെയ്തുതിന്നെല്ലാം ശരിയായ മറുപടിപറഞ്ഞു. അവരെല്ലാവരും ശരിയെന്നു പറഞ്ഞു സമ്മതിച്ചു തൊഴുതു കൊണ്ടു പിൻമാറിനിന്നു.

ശങ്കരാചാര്യർ രണ്ടാമത് പീഠത്തിൽ കയറുവാനൊരുങ്ങി മണ്ഡപത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു പത്മപാദന്റെ കൈപിടിച്ചു ഭദ്രാസനമോൻതുടങ്ങുവാൻ തതീശപര ഭവാനുസർപ്പജന്മപമുണ്ടെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. എന്നിരിക്കിലും സ്രീഭോഗം ചെയ്യുവോന്ന് ഭദ്രാസനമേരുന്നതിന്നർഹതയില്ലെന്നു അശരീരിവാക്യം കേട്ടപ്പോൾ ശങ്കരാചാര്യർ ഈ ശരീരംകൊണ്ടു ഞാൻ യാതൊരു സ്രീഭോഗവും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അശരീരിവാക്കിന്നും മതിയായ സമാധാനം നൽകി ഭദ്രാസനം കരറി സർപ്പജന്മപമുണ്ടെന്നും സന്ധാദിച്ചു. ഈ സർപ്പജന്മപീഠം കയറിയത് മാനത്തെ ഇച്ഛിച്ചല്ല. തന്നാൽ സ്ഥാപിതമായ അദ്വൈതമതത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കുവിശ്വാസമുണ്ടാവാൻ താൻ സർപ്പജന്മനാണെന്നു ലോകസമ്മതമാക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് — ഇതുകഴിഞ്ഞ് ശൃംഗഗിരിമഠത്തിൽ സുരേശ്വരനേയും ജഗന്നാഥമഠത്തിൽ പത്മ

പാദനേയും ദാഹകാമത്തിൽ ഹസ്താമലകനേയും ബദരികാമത്തിൽ തോടകാചായ്വനേയും മോഡിപന്മാരായി നിയമിച്ച ചില ശിഷ്യരോടൊന്നിച്ചു ബദരികാശ്രമത്തിൽ പോയി പരഞ്ജലി സൂത്രജ്ഞരായ പരഞ്ജലിതന്ത്രജ്ഞരെ ബ്രഹ്മസൂത്രാദി ഭാഷ്യം പഠിപ്പിച്ച് അദ്വൈതമതസ്ഥരാക്കി ചെയ്തു.

അപ്പോഴേക്കു മൂപ്പത്തിരണ്ടാം വയസ്സായി. അദ്വൈതവിചാരവും അതിലുള്ള വിശ്വാസാനുഭവങ്ങളും ലോകം മുഴുവനും പരന്നു. ശ്രീശങ്കരൻ കേദാരകുത്തിൽ പോയി തണുപ്പുകൊണ്ടു കഴങ്ങുന്ന ശിഷ്യരിലുള്ള സന്തോഷത്താൽ അവിടെയുള്ള നദീജലത്തെ മന്ദോഷ്ണമായൊഴുകിച്ചു. ഇപ്പോഴും ആ നദീജലം മന്ദോഷ്ണമായൊഴുകുന്നുണ്ട്.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ കേദാരത്തുവെച്ചു മൂപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞപ്പോൾ ബ്രഹ്മപദം ചേർന്ന് പരമാനന്ദസ്വരൂപമായി.

മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം ശ്രീശങ്കരൻ അഞ്ചുവയസ്സുവരെ ഗുരുക്കുലവാസം ചെയ്തു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു. ആരും ഏഴും വയസ്സിൽ അമ്മയെ സശ്രൂഷിച്ചു വീട്ടിലിരിക്കുകയും ചെയ്തു കാലങ്ങളിൽ യാതൊരു ആചാരങ്ങളോ ജാതിഭേദമോ രീതികൾ തൊടൽ മുതലായ അനീതികളോ ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഉണ്ടാകുവാൻ ഹേതുവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. 8-ാം വയസ്സിൽ സന്യസിച്ച് അന്നുതന്നെ കാലടിഗ്രാമത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുപോയി ഗോവിന്ദനാഥാരണ്യത്തിൽ ചെന്നു ഗോവിന്ദാചാര്യരുടെ ശിഷ്യനായി ഒരു കൊല്ലംവരെ ഹരയോഗം മുതലായത് അഭ്യസിച്ചു അണിമാദ്യഷ്ടസിദ്ധികളും സമ്പാദിച്ചു ഗുരുക്കുലനപ്രകാരം കമ്പതാം വയസ്സുമുതൽ പതിനാറാം വയസ്സുവരെ ഉപനിഷത്തുക്കൾക്കും ബ്രഹ്മസൂത്രം മുതലായതുകൾക്കും മറ്റും ഭാഷ്യവും അനേകവേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി ശിഷ്യന്മാർക്കുപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും പതിനേഴാം വയസ്സുമുതൽ മണ്ഡനമിശ്രൻ മുതലായ അനേകകർമ്മകാണാഹിതന്മാരെയും ദൈവതവാദികളേയും ശൈവം വൈഷ്ണവം ഭൈരവം കാപാലികം സൗരം ഗാണപത്യം ശാക്തം മുതലായ അനേകമതക്കാരെയും ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ അന്നു

യ്യാമിമുതൽ തുണപയ്ക്കുന്നമുള്ള വസ്തുക്കളിൽ ഈശവാദികളായ സർവ്വമതസ്ഥരേയും ശ്രുതിയുക്തനഭവങ്ങളെ തെളിയിച്ചു അവരുടെ മതങ്ങളേയും മതസംബന്ധമായ ഔഗമപ്രമാണങ്ങളേയും നിശ്ശേഷം ഖണ്ഡിച്ചു രണ്ടെന്ന ഭാവമില്ലാത്ത കരേ ബ്രഹ്മചൈതന്യമാത്രമാണ് ഈ ചരാചരപ്രപഞ്ചമെന്നും ഉപാധിഭേദത്താൽ നാനാത്വമായിരുന്നാലും അതു വാസ്തവമല്ലെന്നും അഖിന്നെയുള്ള ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യാജന്മം ലഭിക്കുന്നത് ഏറ്റവും ഭർല്ലഭമായിട്ടുള്ളതും അതു ലഭിച്ചാൽ ഭുവനിവൃത്തിസുഖപ്രാപ്തിരൂപമായ മോക്ഷം ലഭിക്കുന്നതാണ് പരമപുരുഷാത്മമെന്നും ആ മോക്ഷലബ്ധിക്കുള്ള ഉപായം ജീവചരന്താരൊന്നെന്നുള്ള ബോധാനഭവം മാത്രമല്ലാതെ കർമ്മാപാസനാദികൾ മോക്ഷോപയോഗികളാവുന്നതല്ലെന്നും അതുകൾ ഭുവത്തിന്നു കാരണമാകുന്നതാണെന്നും മറ്റും അതിപണ്ഡിതന്മാരും തർക്കശ്യായമീമാംസകാദിശാസ്ത്രജ്ഞാനത്താൽ ശംഭീരാശയന്മാരുമായ മണ്ഡനമിശ്രൻ ഭാസ്കരഭട്ടൻ മുതലായ വിദ്വാന്മാരോമണികളെയും മറ്റും ശാസ്ത്രങ്ങളാലും യുക്തികളാലും അനുഭവങ്ങളാലും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി സമസ്ത ദൈവതമതങ്ങളേയും ന്യായേന അടിച്ചുടച്ചു അദൈവതമെന്ന വേദാന്തൈകമതത്തെ ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും സ്ഥാപിച്ചു സമഭാവന സമസൃഷ്ടിസ്തേഹം സർവ്വഭൂതദയ മുതലായ അനന്തകല്യാണഗുണനിധിയുംലോകഗുരുവുമായ ശങ്കരാചാര്യർ — സ്വപരമോഹവും സമസൃഷ്ടിമർദ്ദനവും അജ്ഞാനവർദ്ധനവും ഹിംസാദിദോഷഭൂയിഷ്ടവും ജഡിലവും ക്രൂരവും ഭുവപ്രസൂനവും അന്ധാസുചാതനവും നരകയാതസോപാനവുമായ വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളും വിഗ്രഹാരാധനകളും ഹിംസാദിയാഗങ്ങളും തീർത്ഥസ്നാനവ്രതങ്ങളും ആകുന്ന വിമുഖാജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളും കർകാലത്തും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ഉണ്ടാക്കുവാൻ അവസരവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഏതെന്നതല്ല. മേൽപറഞ്ഞ അജ്ഞാനനീചകർമ്മങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു നശിപ്പിക്കുകയാണ് ശങ്കരാചാര്യർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു.

എന്നിരിക്കെ വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളും കേരളത്തിലുള്ള അരപത്തിനാലാചാരങ്ങളും ശങ്കരാചാര്യരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നുള്ള

കിംവദന്തിക്കുള്ള കാരണമെന്നെന്നാൽ ശങ്കരാചാര്യർ തന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും കർമ്മകാണ്ഡം അനന്തകർമ്മങ്ങളെനിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു അനന്തകാണ്ഡത്തെ സ്ഥിരമായുറപ്പിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തിയതിന്നു ശേഷം താൻ ബ്രഹ്മൈക്യം പ്രാപിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ സർവ്വമനുഷ്യരും അനന്താത്മ്യം ചെയ്തതും അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ തീരെ വിടുകയും ചെയ്തതിനാൽ വിഗ്രഹാരാധനം ഹിംസയോടുകൂടിയ യാഗാദികൾ മുതലായ കപടക്രിയകളാൽ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന പുരോഹിതകർമ്മങ്ങളെ കൊറ്റിനു മാറ്റമില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിലായപ്പോൾ പുരോഹിതന്മാരെല്ലാം ചേർന്ന് വിദ്വാജ്ഞയായ അജ്ഞാനിജനങ്ങളോടു ലോകഗുരുവായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ശൃംഗഗിരിയിലും ജഗന്നാഥത്തും ബദരികാമരത്തിലും ഭാരതകയിലും ക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടാക്കി പൂജിച്ചു വരുന്നില്ലയോ? സ്വാമികൾ കാശിയിൽ പോയി ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്തിട്ടില്ലയോ? ഈ വക പുണ്യകർമ്മങ്ങളും വണ്ണാശ്രമങ്ങളും സ്വാമികൾ കല്പിച്ചതല്ലയോ? എന്നും മറ്റും നബിപറഞ്ഞ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ പുരോഹിതപരിഷ്കരുടെ വയറു പുലർത്താൻ വേണ്ടി രണ്ടാമതും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതും വിഗ്രഹാരാധന മുതലായ കപടകർമ്മം പുരോഹിതന്മാരുടെ അധീനത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി വണ്ണാശ്രമനിയമം ധർമ്മമാണെന്നും വണ്ണങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകകർമ്മങ്ങൾ ലോകഗുരു വിധിച്ചതാണെന്നും അതിന്നു വിരോധമായി നടന്നാൽ ലോകം നിലനില്ക്കയില്ലെന്നും മറ്റും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത കപടമാകുന്നു. അല്ലാതെ സത്യമല്ല.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ശൃംഗഗിരിമുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ മഠങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചതു ക്ഷേത്രം കെട്ടി പായസാദി നിവേദ്യങ്ങളാൽ പൂജകഴിപ്പാനും അത്താഴ് കഴിപ്പാനും നൈവിളിക്ക് വെപ്പാനും നിരമാല ചാർത്തുവാനും മറ്റും വേണ്ടി പണം വാങ്ങുവാനായി ചെയ്തല്ല. അങ്ങിനെ പണം വാങ്ങിട്ടില്ല. മഠം കെട്ടി വിദ്വാപീഠം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് അനന്തവിദ്വാത്മ്യം ചെയ്തുകൊടുപ്പാൻ വേണ്ടി തന്റെ അധീശ്വരന്മാരായി ഉൾപ്പെട്ട പൂണ്ണ അനന്തരീതിക

ഞായരെ മധ്യഹ്നമായി നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ സാരം ഇതാകുന്നു.

അല്ലാതെ വിഗ്രഹാരാധനം ചെയ്ത് കൂലിവാങ്ങുന്ന രീതിയല്ല സ്വാമികൾ എല്പിട്ടുത്തരിച്ചത് എന്നു മനസ്സാധനത്തിന്റെ രഹസ്യം അറിഞ്ഞവർക്കറിയാം— സ്വാമികൾ തീർത്ഥാടനം ചെയ്തു പുണ്യം നേടാമെന്നോ ക്ഷേത്രദർശനംകൊണ്ടു മുക്തനാവാമെന്നോ കരുതി ചെയ്തല്ല. ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഗുരുവിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചു ഉപനിഷദാദി ബ്രഹ്മവിദ്യകളുടെ ഭാഷ്യം എഴുതുമ്പോൾ ശിഷ്യവർഗ്ഗസമേതം സൗകന്യസ്ഥലത്തിരുന്നു എഴുതുവാനും ശങ്കരാചാര്യരും ശിഷ്യരും സന്യസിച്ചവരായാൽ അവർക്കുള്ള ആഹാരാദികൾക്ക് സൗകന്യമായിരിപ്പാനും വേണ്ടി മാത്രം ഭാഷ്യം എഴുതുന്ന കാലത്തു കാശിയിൽ പോയി താമസിച്ചതല്ലാതെ കാശി പുണ്യദേശമാണ് അവിടെ പോയാൽ പുണ്യം ലഭിക്കും മോക്ഷം കിട്ടും. എന്നു ഈ വിചാരം ശങ്കരാചാര്യർക്കോ ശിഷ്യന്മാർക്കോ ത്രിവിധകരങ്ങളിലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നതു ശ്രീശങ്കരഗുരുവുണ്ടാക്കിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു വേദാന്ത ഗ്രന്ഥമാ ഭാഷ്യമോ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷമായറിയാം— അതുകൂടാതെ കാശിയിലിരുന്നു ഭാഷ്യം മുതലായത് എഴുതി കഴിഞ്ഞവുടൻ 17-ാം വയസ്സുമുതൽ 32-ാം വയസ്സുവരെ നിന്ദ്രമാത്ര കർമ്മകാണ്ഡത്തെയും യാഗാദിനീചകർമ്മങ്ങളേയും അതുകൂടെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന മണ്ഡനമിശ്രൻ ഭാസ്കരഭട്ടൻ മുതലായ അനേകരെപതവാദികളേയും അദ്ദേഹതപാദത്താൽ ഖണ്ഡിച്ചും തോല്പിച്ചും ജ്ഞാനകാണ്ഡമായ അദ്ദേഹതമതം സ്ഥാപിച്ച സൽഗുരുവായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ യാഗാദിനീചകർമ്മങ്ങളും വിഗ്രഹാരാധനമുതലായ അജ്ഞാനകർമ്മവും അതുപ്രബലപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വണ്ണാശ്രമനിയമവും അതുന്നിലനിർത്താനുള്ള ശങ്കരസ്മൃതിയെന്ന കപടശാസ്ത്രവും ശങ്കരാചാര്യരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു പുരോഹിതപരിഷ്കരുടെ മാലിന്യമായ ഹൃദയത്താൽ കെട്ടിക്കൂട്ടിയ കള്ളതന്ത്രമല്ലാതെ സത്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഉപാദ്ധ്യായന്മാരുടെ ലാഭത്തിനുവേണ്ടി ശങ്കരാചാര്യർ ബ്രഹ്മപദം ചേർന്നശേഷം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത വഞ്ചനയാണ്

ജസ്തി ഇതെല്ലാം കസ്തിത്താക്കി. വ്യാസരെ കൂട്ടിൽനിന്നിറങ്ങാൻ കല്പിച്ചു.

1-ാംപ്രതി ക്ഷേത്രഭൂമി കൂട്ടിൽ കയറി സത്യം ചെയ്തിച്ച വടക്കിൽ കർമ്മമാത്രൻ ചോ— നിങ്ങളെ പേരെന്തു ക്ഷേ—ക്ഷേത്രഭൂമൻ.

ക—അച്ഛന്റെ പേരെന്തു.

ക്ഷേ—ജഡാഭിമാനി.

ക—നിങ്ങളും രണ്ടുമുതൽ പ്രതികളും അന്ത്യായക്കാരുടെ ഒരു കഡും ബികളാണോ.

ക്ഷേ—ഞാനത്രയോ ഉയർന്നുജാതി ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. 2 മുതൽ പ്രതികളും അന്ത്യായക്കാരുടെ താണുജാതികളാകുന്നു. അതിനാലൊരു കഡുംബികളല്ല.

ക—പ്രഥമസൃഷ്ടിയിൽ ഒരു പിതാവിൽനിന്നുതന്നെവിചിതനാൽ ഒരു കഡുംബികളാണെന്നാകുന്നു അന്ത്യായക്കാർ പറയുന്നത്.

ക്ഷേ—അതവർക്കറിവില്ലാത്തതിനാലും കലികാലദോഷത്താലും ഭരാഗ്രഹത്താലും അവർക്കു നാശകാലമായതിനാലും പറയുന്നതാണ്.

ക—ഒരു പിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചവരെന്നു നിങ്ങളും സമ്മതിക്കുന്നുവോ.

ക്ഷേ—ഒരു പിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചവരായാലും മുഖത്തിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണനും കൈകളിൽനിന്നു ക്ഷത്രിയനും ഉറക്കുകളിൽനിന്നു വൈശ്യനും പാദങ്ങളിൽനിന്നു ശൂദ്രനും ജനിച്ചതിനാൽ മുഖജാതനായ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനെന്നു വേദവിധിയുണ്ട്. അതിനാൽ മുഖജാതനും ബ്രാഹ്മണനുമായ ഞാൻ ശ്രേഷ്ഠനാണ്.

ക—ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വിഗ്രഹാദികൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനും പൂജിക്കാനും അധികാരമാകുന്നു.

ക്ഷേ—എന്താ അതിൽ സംശയം? ബ്രാഹ്മണനാകുന്ന എനിക്കു മാത്രം.

ക—അന്ത്യായക്കാർക്കു വേദോപനിഷത്തുകൾ പഠിപ്പാനോ കേൾപ്പാനോ അധികാരാവകാശങ്ങളുണ്ടോ.

ക്ഷേ—അന്യായക്കാർ ഹീനജാതികളാണ്. അതിനാലവർക്കധികം രമിപ്പു.

ക—പിന്നെത്താക്കുന്നു വേദാദികൾക്കുവകാശമുണ്ടെന്ന അന്യായത്തിന്നു കാരണം.

ക്ഷേ—ഇപ്പോഴത്തെ നാടുവാഴിയുടെ ദോഷത്താലും കലികാലദോഷത്താലും.

ക—രാജാവു ഇവരോടു അന്യായം കൊടുപ്പാൻ പറഞ്ഞുവെ.

ക്ഷേ—ക്ഷത്രിയരാജാക്കളായിരുന്ന കാലത്തു ശൂദ്രൻ വേദം പഠിക്കേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടില്ല. എന്നതന്നെയല്ല അക്ഷരാഭ്യോസംകൂടി ശൂദ്രനു പാടില്ലെന്ന നിയമം പാസ്സാക്കിത്തന്നിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഹ്രണ്യദോഷക്കാരനും ക്രിസ്തുമതസ്ഥനും രാജാവായതിലാണ് ഹീനന്മാരിൽ മേൽപ്പട്ടവന്നതും ബ്രാഹ്മണർക്കു ഇടിച്ചുൽ തട്ടിയതും. അതു നിവൃത്തിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ് സ്വരാജ് ലബ്ധിക്കു തുനിയുന്നത്. അതു ലഭിച്ചാലിതെല്ലാം ഹും. ഇതു കഴിഞ്ഞു പ്രതിവർക്കീലിരുന്നു.

അന്യായവർക്കീൽ ക്രാസ്.

സാ—താങ്കൾ ബ്രഹ്മമുഖജാതനായതിനാൽ ശ്രേഷ്ഠനെന്ന് ഞാ പറയുന്നത്.

ക്ഷേ—അതിന്നെന്താ ആക്ഷേപം. മുഖജാതനായതിൽതന്നെ ശ്രേഷ്ഠൻ.

സാ—എല്ലാ ബ്രാഹ്മണരും ബ്രഹ്മമുഖജാതരാണോ.

ക്ഷേ—അതെ.

സാ—ബ്രാഹ്മണരിൽ ചില ഗോത്രമുണ്ടെന്നു പറയാനുണ്ടോ.

ക്ഷേ—ഗോത്രങ്ങളുണ്ടെന്നു പറയുന്നത് ശരിയാണ്.

സാ—ആ ഗോത്രമെന്നത് എന്തെല്ലാമാണെന്നു പറയാമോ.

ക്ഷേ—അതു മുഴുവനും ഏനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമില്ല.

സാ—നിശ്ചയമുള്ളതു പറയ.

ക്ഷേ—അത്രിഗോത്രം, പുലസ്ത്യഗോത്രം, കൌശികഗോത്രം, കണ്ഡപായനഗോത്രം.

സാ—ഇതുകൂടാതെ ഗോത്രങ്ങളില്ലയോ.

ക്ഷേ — ഉണ്ടായിരിക്കാം എനിക്കറിവില്ല.

സാ — മെൽഗലും; ഗാർഗ്ഗം, ശൈനം എന്നും മറ്റും ഗോത്രങ്ങളില്ല.

ക്ഷേ — ഉണ്ടായിരിക്കാം എനിക്കത്ര നിശ്ചയമില്ല.

സാ — പോട്ടെ താങ്കളുടെ ഗോത്രമെന്താണ്.

ക്ഷേ — അത്രിഗോത്രമാണ്.

സാ — അത്രിഗോത്രമെന്നാൽ അത്രിമുഖിയിൽനിന്നു ജനിച്ച പാരമ്പര്യമെന്നല്ല അതിന്റെ അർത്ഥം. ചിന്നെന്താ താങ്കൾ ബ്രഹ്മമുഖജാതനായ ശ്രേഷ്ഠനെന്നു ബോധിപ്പിച്ചത്.

ക്ഷേ — സാധാരണ പറയാറ് ബ്രാഹ്മണൻ ബ്രഹ്മമുഖജാതൻ എന്നാണ്.

സാ — അപ്പോൾ യഥാർത്ഥം അറിഞ്ഞു പറയുന്നതല്ല. സാധാരണ പറയുന്നതിനെ പറഞ്ഞു എന്നുമാത്രമാണ് അല്ലെ.

ക്ഷേ — ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനെന്നതന്നെ എല്ലാവരും പറയുന്നത്.

സാ — (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഞാൻ അല്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. കൗശികഗോത്രമെന്നതു വിശ്വാമിത്രനിൽനിന്നുണ്ടായതല്ല.

ക്ഷേ — അങ്ങിനെയായിരിക്കാം.

സാ — വിശ്വാമിത്രൻ ആരായിരുന്നു.

ക്ഷേ — ക്ഷത്രിയൻ.

സാ — അയാളെങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണഗോത്രകാരകനായി.

ക്ഷേ — തപസ്സിനാൽ വിശ്വാമിത്രൻ ബ്രാഹ്മണനായി ഭവിച്ചതാണ്.

സാ — കാന്ധപായനം, മെൽഗലും, ഗാർഗ്ഗം, ശൈനം എന്നുള്ള ഗോത്രങ്ങളുടെ ഉത്ഭവകർത്താക്കൾ ക്ഷത്രിയരല്ലെ.

ക്ഷേ — അങ്ങിനെ ആയിരിക്കാം.

സാ — എന്താ ആയിരിക്കാമെന്ന്? അവരെല്ലാം ക്ഷത്രിയസന്താനങ്ങളല്ലയോ.

ക്ഷേ — അതെ.

സാ — ബ്രാഹ്മണരിൽ പുലസ്ത്യമെന്നൊരു ഗോത്രമില്ലയോ.

ക്ഷേ—ഉവ്വ്.

സാ—ലങ്കാധിപനായിരുന്ന രാവണകുടുംഭക്കുടുംഭാദികൾ ആരുടെ മക്കളാണ്.

ക്ഷേ—എനിക്കറിവില്ല.

സാ—നിങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണനല്ലെ.

ക്ഷേ—എന്നാ സംശയം. ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നുള്ളതു വ ക്കീലറിയില്ലയോ.

സാ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ദേവപുത്രനല്ലേ. താങ്കൾ ബ്രാഹ്മണ നായിട്ടും ഇതിഹാസപുരാണാദികളും മറ്റും എന്താ വായി ചിട്ടില്ലെ.

ക്ഷേ—ചെറുപ്പംമുതൽക്കേ രണ്ടുമൂന്നു സംബന്ധം നടത്തിയറി നാൽ പഠിപ്പിലത്ര തൃപ്തിയുണ്ടായില്ല. അമ്പലത്തിൽ ശാന്തി യുണ്ടു്.

സാ—താങ്കൾ രാമായണം വായിച്ചിട്ടില്ലയോ.

ക്ഷേ—ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞില്ലെ. സംബന്ധം വെച്ചതിനാലും ശാന്തിയുള്ളതിനാലും വേദോക്താസത്തിന്നും സൽകഥാശ്രവണ ത്തിന്നും അത്ര തൃപ്തിയുണ്ടായില്ലെന്ന്.

സാ—ശാന്തി ക്രമമായി നടത്തേണമെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള മന്ത്രത ന്ത്രങ്ങളറിഞ്ഞേണ്ടയോ.

ക്ഷേ—ഹേ അതു സാരമില്ല. ചിലപ്പോൾ മേൽശാന്തി പരീക്ഷ ക്കുവതും. അപ്പോൾ ചുരുക്കം വല്ലതും കൈമടക്കും. ശരിയെ ന്നു സർട്ടിഫിക്കറ്റുതരും.

സാ—താങ്കൾ കന്നം പഠിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും മുത്തശ്ശിക്കുടയുടെ കൂട്ട ത്തിൽ വല്ലവരും രാമായണകഥ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടില്ലെ.

ക്ഷേ—ഉപന്യം കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പായി അമ്മ പറഞ്ഞതായ ക രോമം തോന്നുന്നുണ്ടു്.

സാ—ശരി ശരി അതുമതി. അതെന്താ കേട്ടതു പറയു.

ക്ഷേ—മാനാദൃഷ്ടനായ രാവണനെന്നൊരു രാക്ഷസനുണ്ടായിര ന്നു. അവൻ വളരെ ബ്രാഹ്മണരേയും മറ്റും ഉപദ്രവിച്ച് വൈദികകർമ്മങ്ങളേയും മുടക്കി. അവനെ കൊല്ലാൻവേണ്ട വിഷ്ണു—എന്നു പറയുമ്പോഴുടനീളം

സാ—ആദ്യ രാവണാദികളുടെ അച്ഛനാണെന്ന് പറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.

ക്ഷേ—ഉപ്പ് ഉപ്പ്, അതു ഞാൻ പറയാൻ വിട്ടു. പൊലസ്ത്രന്റെ പുത്രനെന്നാണ് പറഞ്ഞത്.

സാ—പൊലസ്ത്രൻ പുലസ്ത്രപുത്രനല്ല.

ക്ഷേ—ആയിരിക്കാം എനിക്കറിവില്ല.

സാ—പൊലസ്ത്രനെന്നും വിശ്രവസ്തനെന്നും പേരായ ഋഷി പുലസ്ത്രഋഷിയുടെ പുത്രനാണെന്ന് അനേക ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നതന്നെയല്ല അയാളുടെ പേരുതന്നെ അതിന്നു ലക്ഷ്യമാണ്. പുലസ്ത്രസ്തപത്രം പുമാൻ പൊലസ്ത്രഃ എന്ന പേര് പുലസ്ത്രപുത്രനായതിനാലാണ്.

ക്ഷേ—ശരിയായിരിക്കാം.

സാ—പൊലസ്ത്രപുത്രനായ രാവണനെക്കുറിച്ച് അമ്മ പിന്നെ ഞെല്ലാം പറഞ്ഞു.

ക്ഷേ—രാവണനെ പരമദുഷ്ടൻ, മഹാപാപിയായ രാക്ഷസൻ അനേക പതിവ്രതാശ്രീകളെ അവമാനിച്ചവൻ, മാംസഭക്ഷകൻ, ഏറ്റവും നിന്ദ്യൻ എന്നും മറ്റും അമ്മ അനേകം പറഞ്ഞു.

സാ—ആ രാവണൻ പുലസ്ത്രന്റെ ഗോത്രത്തിലല്ല ജനിച്ചത്.

ക്ഷേ—അതെ.

സാ—അങ്ങിനെയായിട്ടും അയാളെന്താ ഇത്ര ദുഷ്ടനായത്.

ക്ഷേ—അവന്റെ ദുഷ്ടമുത്താൽതന്നെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

സാ—ദുഷ്ടമുത്താൽ ഹീനതയും, സൽക്കമുത്താൽ ശ്രേഷ്ഠതയും ഉണ്ടാവുമല്ലോ.

ക്ഷേ—ധമുത്താൽ പുണ്യവും, അധമുത്താൽ പാപവും സഹജമല്ലോ.

സാ—അതു നോക്കുമ്പോൾ ശ്രേഷ്ഠതക്കും ഹീനതക്കും ഉയർന്ന പാതയിലോ താണവംശത്തിലോ ജനിക്കുന്നതല്ലകാരണം. അവരുടെ കർമ്മമാണ് കാരണം അല്ലെ?

ക്ഷേ—ഹേ അതു നിറു്യാമല്ലെ. സൽക്കർമ്മം മേലുമയം, ദുഷ്ടർക്കും താഴ്മയും ഉണ്ടാക്കുന്നു.

സാ—താങ്കൾ സ്വജനത്തിൽനിന്ന് വേട്ടിട്ടുണ്ടോ.

ക്ഷേ—വേൾക്കാൻ പാടില്ല അതുകൊണ്ടു വേട്ടിട്ടില്ല. സംബന്ധമുണ്ട്.

സാ—ഇരിക്കട്ടെ. അതു പിന്നെ ചോദിക്കാം. എന്തുകൊണ്ട് വേട്ടുകൂടാ.

ക്ഷേ—എനിക്കു ജ്യേഷ്ഠനാണ്. അയാൾക്കുമാത്രമേ സ്വജനത്തിൽ വേൾക്കാൻ പാടുള്ളൂ. മലയാളബ്രാഹ്മണർക്കു പരശുരാമന്റെ നിശ്ചയം ഇങ്ങിനെയാണ്.

സാ—പരശുരാമൻ ഒരു പിതാവിന്റെ മക്കളിൽ ജ്യേഷ്ഠനാത്രം വേളികഴിപ്പാനും അനുജന്മാരെ എന്തുചെയ്യാനാണ് നിശ്ചയം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ക്ഷേ—എത്ര അനുജന്മാരുണ്ടായാലും ബാലസന്യാസം ചെയ്തെന്നെന്നും ആദ്യം വേട്ട ജ്യേഷ്ഠൻ സന്താനം ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി കാലഗതി പ്രാപിച്ചാൽ അതിന്നടുത്താളും, അയാളും അതേവിധമായാൽ അയാൾക്കടുത്താളും സന്താനത്തിന്നു വേണ്ടി വേൾക്കാമെന്നല്ലാതെ എല്ലാവർക്കും വേളികഴിച്ചുകൂടുന്നു. ബ്രഹ്മസപം ദേവസപം ഭാഗിച്ചുകൂടുന്നുമാണ് പരശുരാമന്റെ നിശ്ചയം.

സാ—അങ്ങിനെ വേളികഴിക്കാത്തവർ എല്ലാം സന്യസിക്കുന്നുണ്ടോ.

ക്ഷേ—എയ്യീ! ഇക്കാലത്തൊ. സന്യാസമെല്ലാം ശുഭ്രാലയത്തിൽ അതല്ലെ ഞാൻ ചെറുപ്പംമുതൽ ശുഭ്രവീട്ടിൽ കൂടിയത്.

സാ—ശുഭ്രസ്മിയിൽ ബ്രാഹ്മണരാൽ ജനിച്ച സന്താനങ്ങൾക്കു ബ്രഹ്മസപത്തിന്നവകാശമില്ല.

ക്ഷേ—ഹേ അതല്ലെ രസം. എട്ടു വിധം വിവാഹത്തിലും പെടാത്ത കന്യതാമത്തെ അസംബന്ധവിവാഹമാണ്. അതിനാൽ സന്താനങ്ങൾക്കു സ്വത്തിന്നവകാശമില്ല. എന്നതെന്നെയല്ല അച്ഛൻ മരിച്ചാലോ ഭാര്യയ്ക്കു മരിച്ചാലോ അ

ന്യോന്യം പുല ആചരിക്കലൊ മരണാനന്തരക്രിയകളൊ ഇല്ല. മക്കളേയും ഭാര്യായേയും തൊട്ടാൽ കുളിക്കയും വേണം. സംബന്ധനിശ്ചയംതന്നെ ആരമാസത്തെ വന്നുപോകാമെന്നാണ്. പിന്നെ സംബന്ധത്തിന്നു പോകുന്നവന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ആരമാസമൊ നാലുമാസമൊ കന്നൊ രണ്ടോ പ്രസവിച്ചു നവയൗവനം നശിച്ചാലൊ മാറി പിടിക്കാം. അതിന്നവർക്കു മിണ്ടാൻ പാടില്ല. സംബന്ധം നടക്കുന്ന കാലത്തു കൊല്ലത്തിൽ കന്നൊ രണ്ടോ കച്ചു ചുറ്റാനും തേക്കൊന്നൊരു ശോതന ഏണ്ണയും മാത്രം കൊടുക്കുന്നതല്ലാതെ ജലപാനം കൊടുക്കില്ല. അവർ ചോദിക്കുമില്ല. ഏത്ര ഭരിദ്യമായാലും അവരധ്വാനിച്ച് അപ്പിടിച്ചുചോളണമെന്നും അല്ലാതെ അവർക്കു യാതൊരു മുതലവകാശമില്ലെന്നും, ശുഭസ്മിതിയിൽ ബ്രാഹ്മണക്കുണ്ടായ സന്താനങ്ങൾ അച്ഛനെ അച്ഛാ എന്നു വിളിച്ചുകൂടണം അഥവാ വിളിച്ചാൽ അതിന്നു പ്രായശ്ചിത്തം വേണമെന്നും ആവ്യന്മാരാൽതന്നെ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സാ—ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ അയാൾ ശുഭസ്മിതിയിൽ ജനിപ്പിച്ചു മകനോ മകളോ അച്ഛാ! എന്നു വിളിച്ചാൽ ഏ,ന്നാ പ്രായശ്ചിത്തം.

ക്ഷേ—രണ്ടാളുടേയും അവസ്ഥാനുസാരം പിഴ ചെയ്യിക്കും.

സാ—രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും അവസ്ഥാനുസരണമെന്നതു മനസ്സിലായില്ല.

ക്ഷേ—ശുഭസ്മിയുടെ വീട്ടിലുള്ള സ്വത്തനുസരിച്ചും ബ്രാഹ്മണന്റെ കുലമഹിമ അനുസരിച്ചും നൂറുപണത്തിൽ കുറയാതെ ആയിരത്തിൽ കവിയാതെ ഒരു പിഴ ശുഭവീട്ടിൽ നിന്നു വസൂൽ ചെയ്യും.

സാ—ശുഭയിൽ ജനിച്ച ബ്രാഹ്മണപുത്രനോ പുത്രിയോ ആയവരോട് മറെ വല്ലവരും നിങ്ങളെ അച്ഛനാണെന്നോ അച്ഛന്റെ പേരെന്തെന്നോ ചോദിച്ചാൽ ഇന്നു തമ്പുരാണെന്നോ നമ്പൂരിപ്പാടെന്നോ നമ്പൂരിയെന്നോ ഏന്ത്യാണെന്നോ പട്ട

രെന്നോ ഭേദരിപ്പാടെന്നോ അവർ പറഞ്ഞാൽ അതിനുള്ള ശിക്ഷയെന്നായിരിക്കും.

ക്ഷേ—അതു അവർക്ക് പറയുവാൻ പാടില്ല പറയുമില്ല. അവരുടെ അച്ഛനെന്നാണെന്നു പറയാനിട വരാതിരിക്കത്തക്ക നിയമം മുമ്പുതന്നെ പാസ്സാക്കിട്ടുണ്ട്.

സാ—അതെന്താകുന്നു.

ക്ഷേ—ശുഭ്രൻ് വീട്ടുപേരാണു് പ്രധാനമെന്നാക്കിട്ടുണ്ട്. ചക്കി കുൽചക്കിയമ്മ മകൻ കോതി, ചിത്തയമ്മ മകൻ കോരപ്പൻ എന്നിങ്ങിനെ ആയതിനാൽ അമ്മയുടെ പേരും വീട്ടുപേരുമാണു് സാധാരണ ചോദിക്കലും പറയലും. അതുകൊണ്ടു് അച്ഛന്റെ പേരു പറയാൻ ഇടവരില്ല.

സാ—ശുഭ്രന്മാരുടെ സ്മിരത്തങ്ങളെ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നതിൽ അവർക്കു യാതൊരു ഉപകാരവും ഇല്ലെന്നു മാത്രമല്ല യൌവന ച്ഛേദനം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി മാത്രം ചെയ്യുന്നതിന്നു് ശ്രേഷ്ഠന്മാരായ നിങ്ങളാലുള്ള പ്രതിഫലം ഏററവും ള്യാലനീയം തന്നെ.

ക്ഷേ—ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷക്കുവേണ്ടി ജനിച്ചവരും അതിനാൽ ആവ്യന്മാരായ കായിക്കന്മാരാൽ തീച്ചുപ്പട്ടത്തിൽ വിധിയും അനുസരിച്ചുള്ള നടവടിയും അങ്ങിനെയാണു്.

സാ—നല്ല ധർമ്മാനുസാരമായ നിശ്ചയമാണല്ലോ. അങ്ങിനെ തന്നെയല്ല വേണ്ടതും—എന്നു പുഷ്പരസത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ക്ഷേ—ബ്രഹ്മമുഖത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച ള്യാപ്യത ഇല്ലാതാകാമം.

സാ—ശരി താങ്കൾ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനാത്രമെ വേളി പാടുള്ളവെന്നും അതിനാൽ താങ്കൾ വേട്ടിട്ടില്ലെന്നും ശുഭ്രയോടു് സംബന്ധമെന്നും ബോധിപ്പിച്ചുവല്ലോ. താങ്കളുടെ മരണശേഷം ഉള്ള പിതൃതപ്തം മുതലായ ശ്രാദ്ധാദികർമ്മങ്ങൾ ശുഭ്രപുത്രനല്ലെ ചെയ്യുന്നതു്.

ക്ഷേ—ഹേ ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രാദ്ധമുട്ടുകയൊ. ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണനെ തൊട്ടാൽ അശുഭമാകും. അശുഭലക്കാരൻ ശ്രാദ്ധം ഊട്ടുകയൊ. നല്ലക്കാര. കരിക്കലും പാടില്ല. സാധുനിശ്ചലൻ ഇങ്കിരീസ്സും മറും പഠിച്ചു് കോടതിയിൽ തന്നെ അധി

വസിക്കയാലാണ് പൂർണ്ണചാരവും നാട്ടുനടപ്പും അറിയാത്ത വാക്കു പറയുന്നത്. ഹേ വഷള ഇങ്ങിനെയാണെന്നും പറക വയ്യാത്തതാണ്.

സാ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) സാജാതിയിൽ വേർക്കാത്തവക്ക് സ്വജനസന്താനമുണ്ടാവാൻ തരമില്ലല്ലോ. അവർ മരിച്ചാൽ ശ്രാദ്ധം ഉറപ്പാക്കുള്ള ആളാരാണ്. അവർക്ക് മരണശേഷക്രിയ ഇല്ലെന്നോ. കോടതിക്കുറിവാൻ ചോതിക്കുന്നതാണെ! തിരുവുള്ളക്കേടേതത്.

ക്ഷേ—ജ്യേഷ്ഠന്റെ പുത്രന്മാർ നടത്താറുണ്ട്.

സാ—കൗരസപുത്രന്മാരില്ലാത്തതാൽ പിതാവിന്നു ഗതിയില്ലെന്നും അങ്ങിനെയായാൽ ഭരതേട്ടക്കേണമെന്നും അല്ലാതെ അന്യന്മാരാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ശ്രാദ്ധാദി കർമ്മഫലം പിതൃക്കൾ ഭജിക്കാതെ നരകത്തിൽ പതിക്കുമെന്നും വേദത്തിലും സ്മൃതിയിലും മറ്റും വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ നിഷേധിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ.

ക്ഷേ—ഇതൊന്നും പറവാൻ സാധുനിശ്ചലന് അധികാരമില്ല.

സാ—അധികാരമില്ലെന്നും മറ്റും കോടതിയിൽ പറവാൻ പാടില്ല. എന്നെപ്പോലുള്ളവർക്കും എനിക്കും എല്ലാവരിന്നും അധികാരമുണ്ട്.

ക്ഷേ—എനിക്കതൊന്നും അറിവില്ല. വേണെങ്കിൽ കായിക്കന്മാരോടു ചോതിച്ചറിഞ്ഞ് ഉടനെ മറുപടി പറയാം.

സാ—എതൊരു ബ്രാഹ്മണനും ശുഭ്രയോടുകൂടി ഒരു ദിവസം ശയിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണ്യം അധഃപതിച്ചുവെന്നും ശുഭ്രയിൽ സന്താനം ജനിപ്പിച്ചാൽ അയാളുടെ വംശത്തോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണത്വം നശിച്ച് ശുഭ്രത്വം പ്രാപിക്കുമെന്നും മനസ്മൃതിയിലും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ക്ഷേ—ഹേ അസഹ്യം. ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തില്ലെ എനിക്കത്ര പരിപ്ലിപ്പെന്ന്. പിന്നെന്തിന്നാ എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത്. എടുത്താൽ ഇതിന്നെല്ലാം സമാധാനം പറയത്തക്ക കായിക്കനേയോ ശാസ്ത്രിയേയോ കൂട്ടിവരാം. എടുക്കിട്ടണം.

ജ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുന്നതിനെല്ലാം നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഉത്തരം പറയേണ്ടത്. അറിവില്ലെങ്കിൽ അറിവില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. ബുദ്ധിമുട്ടേണമെന്നില്ല.

ക്ഷേ—ഇതിനെല്ലാം ശരിയായ മറുപടി പറയുന്ന ഉപാദ്ധ്യായനാകും മറ്റും ഉണ്ട്.

സാ—താങ്കൾ കായിക്കനേയോ അക്കിത്തിരിയേയോ സോമേതിരിയേയോ ശാസ്ത്രികളേയോ കൂട്ടിവരാം. എട്ടു കിട്ടണമെന്നു ബോധിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഇവരെല്ലാം കാരോ ജാതിക്കാരാണോ?

ക്ഷേ—അല്ലല്ല. ഇവരെല്ലാം കരേജാതി. ബ്രാഹ്മണർതന്നെയാണ്.

സാ—ചിന്നെന്നും കായിക്കൻ അക്കിത്തിരി സോമേതിരി ശാസ്ത്രീ എന്നെല്ലാം പറയുന്നത്?

ക്ഷേ—വേദമോതുവാനും കാതിക്കുവാനും അറിയുന്നാളെ കായിക്കനെന്നും അഗ്നിഹോത്രംചെയ്യാളെ അക്കിത്തിരിയെന്നും സോമയാഗംചെയ്യാളെ സോമേതിരിയെന്നും ശാസ്ത്രംപഠിച്ചാളെ ശാസ്ത്രികൾ എന്നുമാണ് പറയാനുള്ളത്. അതു ജാതിയല്ല.

സാ—കാരോ പ്രവൃത്തിയാസരിച്ച് കാരോ പേരുപറയാനുള്ളതു ജാതിയല്ല അല്ലേ.

ക്ഷേ—കാരോ പ്രവൃത്തിക്കനുസരിച്ചുള്ള പേർ പറയുന്നത് ജാതിയല്ല.

സാ—ശരി. അഗ്നിഹോത്രം സോമയാഗം ഇതുകൾ ചെയ്യുമ്പോൾ പതുക്കിംസയും മദ്യപാനവും ചെയ്യേണ്ടതോ?

ക്ഷേ—വേദവിധിപ്രകാരം മന്ത്രത്താലാണ് ഹിംസിക്കുന്നത്. അതു ഹിംസയാവില്ല.

സാ—മന്ത്രം ഉച്ചരിച്ചാൽ യാഗപതു തനിയെ ചാകുമോ?

ക്ഷേ—അതില്ല. പതുവിന്റെ വായും മൂക്കും അടക്കിപ്പിടിച്ച് ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു കൊല്ലേണം. അതു വേദവിധിയാണ് ദോഷമില്ല.

സാ—വേദവിധി എന്നതിരിക്കട്ടേ. യാഗത്തിന്നു മദ്യവും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതോ?

ക്ഷേ—അതും ചേണം. ഇതെല്ലാം വേദവിധിയാണ്.

സാ—ഹേ ക്ഷേത്രമേൻ എന്താണിത് പ്രാണിഹിംസചെയ്ത മാംസം പചിച്ചുതിന്നുന്നതും മതിമയക്കുന്ന മദ്യം കുടിക്കുന്നതും വേദവിധിപ്രകാരമുള്ള ശ്രേഷ്ഠവും പുണ്യവുമായ കർമ്മമാണെന്ന് താങ്കളെപ്പോലുള്ള വിശ്വസ്തികളോടു പറയാമെന്നല്ലാതെ അതു പുണ്യവും അതു വിധിച്ചിട്ടുള്ള വേദം വേദവും ആകുമോ? എന്തൊക്കെയാണീ താങ്കൾ പറയുന്നത്.

ക്ഷേ—വേദവിധി അങ്ങിനെയാണെന്നാണ് ഋത്വിജ്ഞാക്കൾ പറയുന്നത്.

സാ—ബ്രാഹ്മണരെ നമിക്കുന്ന നിങ്ങളും നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരും തീർച്ചപ്പെടുത്തി നടത്തുന്നത് എത്ര നീചകർമ്മമായും അതെല്ലാം പുണ്യകർമ്മമെന്നും വേദവിധിയെന്നും സമ്മതിക്കണം എന്നാണോ പറയുന്നത്.

ക്ഷേ—വൈദികന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടതല്ലേ? നാം അതു സ്വീകരിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ?

സാ—താങ്കൾ വേദപഠനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

ക്ഷേ—ഇല്ലെന്നു മുന്പുതന്നെ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടില്ലയോ.

സാ—ആളെ ദേഹിച്ചുപെടേണ്ട. ബ്രാഹ്മണനായാൽ വേദം കാതേണ്ടയോ?

ക്ഷേ—വേണ്ടതാണ്. എല്ലാവരും വേദം കാതൽ പഠിവില്ല.

സാ—വേദം കാതാത്താൽ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ വംശത്തോടെ ബ്രാഹ്മണത്വം നശിച്ചു ശൂദ്രത്വം പ്രാപിക്കുമെന്ന് മനുസ്മൃതി പറയുന്നില്ലേ?

ക്ഷേ—മനുസ്മൃതിയിലങ്ങിനെ വിധിയുണ്ടെങ്കിലും സന്ധ്യഃപന്ദനം നമസ്കാരം മുതലായ നിത്യകർമ്മങ്ങളാൽ ആ ദോഷം തീരും എന്നു പറയുന്നുണ്ട്.

സാ—നിത്യകർമ്മങ്ങളാൽ വേദമോതാത്ത ദോഷം തീരമെന്നു വല്ല പ്രമാണവുമുണ്ടോ?

ക്ഷേ—എനിമറിവില്ല. പ്രമത്തൻ മുതലായ കായികരും മറ്റും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

സാ—കാതിക്കൻ മുതലായവർ പറഞ്ഞുകേട്ടറിവല്ലാതെ താങ്കൾക്ക് പഠിച്ചറിവില്ലല്ലോ.

ഷേ — ഇല്ല. നിത്യകർമ്മങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാ — നിത്യകർമ്മഗുണങ്ങൾ ഏഴുതിപ്പഠിച്ചതോ വായ്പാരം കേട്ടുപഠിച്ചതോ?

ഷേ — ചൊല്ലിത്തന്നു കേട്ടുപഠിച്ചതാണ്.

സാ — താങ്കൾക്ക് ഏഴുത്തറിയാമോ?

ഷേ — കഷ്ടിച്ചറിയാം.

സാ — കഷ്ടിച്ചു എന്നാൽ എന്താ അതിന്റെ സാരം.

ഷേ — ഒരുവിധം ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം വായിക്കാം.

സാ — എന്നാൽ ഈ ശ്ലോകം ഓയിക്കു. — ഏ നമ്പരത്തെ താഴെപറയുന്ന ശ്ലോകമെഴുതി കയ്യിടുകൊടുത്തു.

ശ്ലോ — ഭോജനം ദേഹിരാജേന്ദ്ര പുതസുചസമനപിതം
മാഹിഷം ച ശരശ്വരൂപന്ത്രികാധവളം ദധി.

ഷേ — വായിക്കുന്നു. ബോജനന്തേ — ഹിരാജേന്ദ്രകൃ — തസുചസമനപിതംമാ — ഹിഷം ച ശരശ്വരൂപന്ത്രികാധ — വളം ദധി — എന്നിങ്ങിനെ വായിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. ജഡ്ഢി വായന നിർത്താൻ കല്പിച്ചു.

ഷേ — എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുമാസമേ പഠിക്കാൻ തരമായുള്ളൂ. അപ്പോഴും സംബന്ധം തുടങ്ങി. പഠിപ്പിലത്ര ശ്രദ്ധവെച്ചില്ല. അല്ലെങ്കിൽ നല്ലവണ്ണം വായിക്കുമായിരുന്നു. സംബന്ധം തീച്ചയാക്കാൻ പോകുമ്പോൾ തുല്യനെക്കൂടെ കൂട്ടാരാണ് പതിവ്. അദ്ദേഹം ഈ വക ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം ധാരാളം. ചൊല്ലും.

സാ — സംബന്ധം തീച്ചപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ശ്ലോകം ചൊല്ലേണമോ?

ഷേ — പെൺകുട്ടികൾക്കും അവരുടെ അമ്മമാർക്കും നല്ല വിദ്യാനാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ശ്ലോകം ചൊല്ലാറുണ്ട് അത്രമാത്രം.

സാ — താങ്കൾ വിദ്യാനെന്നു തോന്നിക്കുവാൻ അന്യൻ ശ്ലോകം ചൊല്ലിയാൽ താങ്കൾ വിദ്യാനെന്നെങ്ങിനെ ഊഹിക്കും?

ഷേ — ഹേ അതിനുള്ള സൂത്രം എന്നിങ്ങനെ നല്ല വശമുണ്ട്. തുല്യൻ ശ്ലോകം ചൊല്ലുമ്പോൾ ചില അക്ഷരങ്ങൾ എടുത്തിൽ ഞാനും പറഞ്ഞ് ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞാണെന്നു നട്ടിച്ചുകൊണ്ടു

തലകുലുക്കി രസഭാവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. സ്ത്രീകൾക്കുതേ കാണുമ്പോൾ എന്നെ നല്ല വിഭാഗനാണെന്നു ഞാൻ തോന്നിക്കും. ചിന്ത എന്നെക്കുറിച്ച് നല്ല വിഭാഗനാണെന്നു പലരോടും പറയുന്നതായി ഞാൻ പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകളെ ചെരട്ടാനെത്രവേണം.

സാ—ശരി. അക്ഷരജ്ഞാനംപോലും നല്ലവണ്ണം ഇല്ലാത്ത താങ്കൾ ബ്രാഹ്മണൻ ബ്രഹ്മമുഖജാതനാണെന്നു വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

ക്ഷേ—വേദംവായിച്ചിട്ടുള്ള വൈദികന്മാർ പറഞ്ഞറിഞ്ഞു.

സാ—വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടറിവല്ലാതെ പഠിച്ചറിവില്ലല്ലോ.

ക്ഷേ—ഇല്ല. കേട്ടറിവുമാത്രമാണ്.

സാ—താങ്കൾ ചെറപ്പത്തിൽതന്നെ സംബന്ധംവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എവിടെയാണ് സംബന്ധം?

ക്ഷേ—ചെറപ്പത്തിലെ അങ്ങിനെയൊന്നു വേണ്ടിവന്നു. അങ്ങേതിലാണ്.

സാ—എന്താ വേണ്ടിവന്നു എന്നു? വല്ലവരും നിശ്ചിതമായിട്ടുവോ?

ക്ഷേ—നിശ്ചിതമായിട്ടില്ല. അങ്ങേതിലെ ചിന്തക്കാരവശംകൂടുണ്ടി. ഭൂഷ്ടാവുന്നതു കഷ്ടമെന്നോത്തു. ആ പെണ്ണിന്റെയും തള്ളയുടേയും കുറച്ചുതുകണ്ട് ഭൂഷ്ട് തീർത്തു.

സാ—അതു വലിയ ധർമ്മമാണല്ലോ. പരശോചനത്തിലല്ലെ അനുശോചനം വേണ്ടത്? ഇപ്പോഴും അതുതന്നെയോ സംബന്ധം.

ക്ഷേ—അല്ല അത് 5-ാംമാസം പ്രസവിച്ചു. പ്രസവിച്ചാൻ അതു വിട്ടു. ഇപ്പോൾ കാളം തൊടി കാളിയോടാണ്.

സാ—ആട്ടെ അതു ശരിയായിട്ടുണ്ടെന്നു സംബന്ധംതന്നെയോ?

ക്ഷേ—അല്ല. അതും ഇതേമാതിരി പിണഞ്ഞതാണ്. എന്നാ പറയേണ്ടത്? എന്റെ ശാന്തിക്കേന്ദ്രത്തിന്നടുത്താണ് ഈ കുഴക്കങ്ങളുടെ വീട്. ഞാൻ കുളിച്ച് അമ്പലത്തിൽകടന്നാൽ വന്നു കറുത്തുണ്ടാകും. എനിക്ക് സങ്കടംകാണ വയ്യ. അതുകൊണ്ടു വളരെ ഭൂഷ്ട് തീർത്തു. ഞാൻ സംബന്ധംതുടങ്ങി 7-ാംമാസമേ

പ്രസവിച്ചു. പെണ്ണ് നല്ലപ്പോ. അതിനെ വിട്ടിട്ടില്ല. അതു കൂടാതെ ശരിയായി നടത്തിയ സംബന്ധം കന്ന രണ്ടു വേറേയും ഉണ്ട്.

സാ—താങ്കൾ നല്ല ഭാഗ്യവാൻതന്നെ. (എന്നു ചിരിച്ചുപറഞ്ഞ ശേഷം) ഈ സ്ത്രീകളെല്ലാം എന്തു ജാതികളാണ്?

ക്ഷേ—ശുഭ്രൻ വട്ടക്കാട്ടെ ആണ്ണുരെയും മററുമാണ്.

ഇതു കഴിഞ്ഞു ക്ഷേത്രമേനെ കൂട്ടിൽനിന്നിറക്കി.

1-ാംപ്രതിയുടെ കന്നാസാക്ഷി നമസ്കാരപ്രിയനെ കൂട്ടിൽക്കുറുപ്പി സത്യംചെയ്യിച്ചു.

1-ാംപ്രതിവക്കീൽ കമ്മമാത്രൻ ചോദ്യം.

ക—നിങ്ങളെ പേരന്ത്?

ന—നമസ്കാരപ്രിയൻ.

ക—അച്ഛന്റെ പേരെന്തു?

ന—ശൗണ്ടിഭോജകൻ.

ക—അന്യായംപ്രതികളെ അറിയുമോ?

ന—അറിയും.

ക—അന്യായക്കാർക്ക് വേദം പഠിക്കുവാനോ മറ്റോ അധികാരമുണ്ടോ?

ന—വേദംപഠിക്കുകയോ ഹീനജാതികൾ? അവർക്കതിന്നധികാരമേ ഇല്ല.

ക—അവർക്ക് ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ കടക്കാമോ?

ന—ഹേ! കരിക്കലും പാടില്ല. അവർ ക്ഷേത്രത്തിൽ കടന്നാൽ ക്ഷേത്രമയുത്താകും.

ഇതുവരെ പറയിച്ച് കമ്മമാത്രനിറുന്നു.

അന്യായവക്കീൽ ക്രോസ്.

സാ—നിങ്ങൾക്കെന്താ പ്രവൃത്തി?

ന—ആദിത്യനമസ്കാരം.

സാ—നമസ്കാരം ഒരു പ്രവൃത്തിയാണോ? നിത്യേന ചെയ്യുവാനു കൃത്യമല്ലേ?

ന—എനിക്കിങ്ങിനെയല്ല. ഉപജീവനമാർഗ്ഗം നമസ്കാരത്താലാണ്.

സാ—ഹോ! ഹോ!! അങ്ങനെയോ നമസ്കാരംകൊണ്ടെങ്ങനെയെ
ഉപജീവനമാഗ്നമാകും?

ന—ബ്രട്ടീഷുഭരണം തുടങ്ങിയമുതൽ പണ്ടത്തെപ്പോലെ മല
യാളത്തിൽ ഫലിക്കില്ല. നാട്ടുരാജാക്കൾ ഭരിക്കുന്ന തമിഴ്നാ
ട്ടിൽച്ചെന്ന് ചില ചെട്ടികളോടു നിങ്ങളെ ചേരിൽ നമസ്കാ
രംകഴിക്കാമെന്നും നമസ്കാരംകഴിച്ചാൽ വളരെ ഗുണമുണ്ടെ
ന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുപിരിട്ടി അവരുടെ പേർക്ക് നമസ്കാരം നട
ത്തും. രണ്ടും നാലും കിട്ടും.

സാ—രണ്ടും നാലും തരുന്നതിന്നു എത്രനേരം കരാൾക്കുവേണ്ടി
ചെയ്യേണം?

ന—കുരുപ്പികൾ രണ്ടുദിവസം വേണം. പുറമെ ചിലവുതരും.

സാ—കുരുദിവസം നമസ്കരിക്കുന്നത് എത്ര മണിക്കൂർവരെ വേ
ണം?

ന—മുമ്പാകെ രണ്ടുരണ്ടു മണിക്കൂർ മതിയായിരുന്നു. ഇ
പ്പോൾ അതിന്നുവേണ്ടി നടക്കുന്ന പട്ടന്മാർ വളരെപ്പേരു
ണ്ട്. അധികനേരം നമസ്കരിച്ചു കാണിച്ചതിനാൽ കാല
ത്തു ഏഴുമണിമുതൽ പന്ത്രണ്ട് കുരുമണിവരെ വേണ്ടിവരുന്നു.

സാ—കുരിനവെയിലേല്ലേണ്ടിവരില്ലേ?

ന—അവർക്കുതീലാണ് അധികസന്തോഷം. നമസ്കരിക്കുന്നവർ
വെയിലേറാൻ കുട്ടിക്കരണം കുത്തുന്നതിനെ ചെറുപ്പക്കാർ
ചെട്ടികൾ നോക്കി ചിരിക്കയും ഇത്തവേലൈ ഉങ്കളാൽ മട്ടം
ആകിത്തേതവിർ യാതുപേരാലും മുടിയാതുസപാമി എന്നും മ
റ്റും പറയാറുണ്ട്.

സാ—വളരെ അദ്ധ്വാനമുണ്ട്. ആട്ടെ നിങ്ങൾക്കു നമസ്കാരമ
ത്രങ്ങൾ അറിയുമോ?

ന—ഹേ! കന്നം തോന്നില്ല. എല്ലാം ഉപായത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടും.

സാ—എങ്ങനെയൊണ് ഉപായത്തിൽ കഴിക്കുക. മന്ത്രം ചൊ
ല്ലേണ്ടയോ?

ന—മന്ത്രമെല്ലാം മേപ്പടിതന്നെ. വല്ലതും കുറു പിറ പറഞ്ഞുക
ഴിക്കും.

സാ—അതവർ കേട്ടാൽ വിരോധമല്ലേ?

ന—നാം വല്ലതും വായിൽവന്നതു കരാ പിറാ എന്നു പറയുന്നതെല്ലാം മന്ത്രമെന്നു വിചാരിക്കും. ചെട്ടിനാട്ടിൽ ലേശവും സംസ്കൃതം അറിയുന്നവരില്ല.

സാ—നിങ്ങൾ സംസ്കൃതം വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ന—ഞാനോ? സംസ്കൃതം എന്നല്ല മലയാളംപോലും പഠിച്ചിട്ടില്ല. പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുമില്ല.

സാ—എന്തുകൊണ്ടു പഠിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല?

ന—എന്റെ ചെറുപ്പന്നു അച്ഛന്നു ഹോട്ടൽകച്ചവടമായിരുന്നു. എന്നെ അരി അരയ്ക്കാനും ചെപ്പാനും വിളമ്പാനും പലഹാരം ചെയ്യാനും നിർത്തി. എനിക്കു പ്രായപൂർത്തിക്കുമുമ്പു അച്ഛനും മരിച്ചു. പിന്നെ കുറേക്കാലം ഞാൻ ഹോട്ടൽ നടത്തി നോക്കി. നഷ്ടമാണുണ്ടായത്. സ്വഭാവത്തിൽ നാലഞ്ചുകുട്ടികൾ. സംബന്ധത്തിൽ അഞ്ചാറ്. വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടിലായപ്പോൾ ഈ വിദ്യകണ്ടുപിടിച്ചു.

സാ—വളരെ നന്നായി—എന്നു പറഞ്ഞു വക്കീലിരുന്നു.

നമസ്കാരപ്രിയനോടു പ്രതിവക്കീൽ പുനർക്രോസ്.

ക—നിങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണനല്ലേ?

ന—(തന്റെ നെറ്റിയിൽതൊട്ട്) ഇതു നോക്കുവിൻ എന്നു പറഞ്ഞു നെറ്റികാണിച്ചു.

ക—അതെന്താകുന്നു?

ന—നമസ്കാരക്കല. എന്നു പറഞ്ഞു താൻ ധരിച്ച കുപ്പായത്തെ മുൻഭാഗം കഴുത്തോളം ചൊക്കിപ്പിടിച്ചു പോരെങ്കിലിതു നോക്കുവിനെന്നു പറഞ്ഞു പുണുൽപിടിച്ചു കാണിച്ചു. ഇതു കണ്ട് ജഡ്ജി.

ജ—നമസ്കാരവട്ടവും പുണുതലും മാത്രമാണോ ബ്രാഹ്മണന്നു അടയാളം?

ന—പുണുൽ ബ്രഹ്മമല്ലേ? അതുതന്നെ ബ്രാഹ്മണന്നു മുഖ്യാടയാളം.

നമസ്കാരപ്രിയനെ കൂട്ടിൽനിന്നിറക്കി.

2ാംസാക്ഷി ഭേദീകൾക്കു കൂട്ടിൽക്കയറ്റി സത്യംചെയ്യിച്ചു കുന്നിങ്ങടെ പേരെന്ത്?

ഭേ—ഭേദീകൾക്കു.

ക—കുന്നിങ്ങടെ അർത്ഥം പേരെന്ത്?

ഭേ—ഞങ്ങൾക്കു അർത്ഥം പേരുപറയാനും എഴുതാനും പാടില്ലാത്തതു വക്കീലരിയില്ലയോ?

ക—കാണോ ശരി ശരി. അങ്ങടെ പേരെന്ത്?

ഭേ—ചെറീക്കിമാരപ്പാർ.

ക—അന്യായംപ്രതികളെ അറിയുമോ?

ഭേ—അറിയും.

ക—അന്യായക്കാരെ എന്നാ ജാതി?

ഭേ—ശുദ്ധരേക്കൾ താണു ഹീനജാതികളാണ്.

ക—ഇവർക്കു വേദംപഠിക്കുവാൻ അധികാരമുണ്ടോ?

ഭേ—വേദംപഠിക്കുകയോ അമ്പലത്തിൽ കടക്കുപോലും പാടില്ലാത്ത ഹീനജാതികൾ. അവർക്കു വേദപുസ്തകം തൊടാൻ പാടില്ല. തീണ്ടലുള്ളവർ—ഇതു പറയിച്ചു കർമ്മമാത്രനിന്നു.

അന്യായവക്കീൽ ക്രോസ്സ്.

സാ—കുന്നിങ്ങൾ മനുഷ്യരിലുള്ള ജാതിഭേദത്തെയും അവരിലുള്ള യോഗ്യതായോഗ്യതകളെയും അറിയുന്നില്ല. നിങ്ങളെന്താ ജാതി?

ഭേ—ഞാൻ അമ്പലവാസിയാണ്.

സാ—അമ്പലവാസിയെന്നൊരു ജാതിയുണ്ടോ?

ഭേ—അമ്പലവാസി എന്നൊരു ജാതിയില്ല. അതിലും ഉൾപിരിയുണ്ട്.

സാ—അമ്പലവാസികളിലെ ഉൾപിരിവ് എന്തെല്ലാമെന്നു പറയാമോ?

ഭേ—പറയാം. വാരിയർ. പൊതുവാൾ. പിഷാരോടി. അടിയോടി. അണ്ടയോടി. ഏറാടി. മാരാർ. നായർ. ഇവരെല്ലാം അമ്പലവാസികളാണ്.

സാ—ഇവർ മാത്രമേ ഉള്ളൂ.

ഭേ—ഇവർ മാത്രമെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്.

സാ—ചോവത്തോൻ, വെളുത്തേടൻ, വെളിച്ചപ്പാട് ഇവരും
അമ്പലവാസികളല്ലേ?

ഭേ—ഇവർ അമ്പലവാസികളിൽ ഉൾപ്പെടില്ല.

സാ—എന്താ നിങ്ങളിങ്ങിനെ പറയുന്നത്? ചോവത്തോനല്ലേ
ഭദ്രാക്ഷേത്രത്തിൽ പൂജകൻ. അയാൾ എന്തുകൊണ്ട് അമ്പ
ലവാസിയാവില്ല.

ഭേ—ശരിയാണ്. ചോവത്തോൻ അമ്പലവാസിയാണ്. വെളു
ത്തേടൻ അമ്പലവാസിയല്ല.

സാ—എന്തുകൊണ്ടല്ല ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ബിംബങ്ങളിൽ രിതവു
ടയാടചാത്തുന്നത് വെളുത്തേടന്റെ അവകാശമല്ലേ? അതു
കൊണ്ടു വെളുത്തേടനും അമ്പലവാസിയല്ലയോ?

ഭേ—വെളുത്തേടനും അമ്പലവാസിതന്നെ. വെളിച്ചപ്പാട് അ
മ്പലവാസിയല്ല.

സാ—അമ്പലത്തിലെ ദേവിയോ ദേവനോ പ്രസാദിച്ചു് ഒരു
ശരീരത്തിലാവാഹിച്ചു് ഉറഞ്ഞുചാടിക്കല്പിക്കുന്നത് വെളിച്ച
പ്പാടല്ലേ? അതിനാൽ എല്ലാ അമ്പലവാസികളിൽ ശ്രേഷ്ഠ
നായ അമ്പലവാസി വെളിച്ചപ്പാടാണല്ലോ.

ഭേ—ശരിയാണ്. വെളിച്ചപ്പാട് അമ്പലവാസിയാണ്.

സാ—ഭദ്രാക്ഷേത്രങ്ങളിലും ചില ക്ഷുദ്രമുന്തിക്ഷേത്രങ്ങളിലും അ
നേക ആടുകോഴി മുതലായ പ്രാണികളുടെ കണ്ണുപ്ലേദംചെയ്തും
നൊന്മുളി ആയുധപ്രാണിയായിനിന്നു പ്രാണിഹിംസ ചെയ്യു
ന്നാൾ അമ്പലവാസിയല്ലയോ?

ഭേ—ഒരു കണക്കിൽ അയാളും അമ്പലവാസിതന്നെ.

സാ—എന്തിന്നാ ഒരു കണക്കിലെന്നുവെക്കുന്നത്. ആ ഹിംസ
കനെയാണ് അമ്പലവാസികളിൽ കന്നാമനായി ഗണിക്കേ
ണ്ടത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രാണിഹിംസചെയ്തിട്ടില്ലെ
ങ്കിൽ ക്ഷുദ്രമുന്തികൾ പ്രസാദിച്ചു് അനുഗ്രഹിക്കില്ലെന്നാണ
ല്ലോ ഈ കർമ്മങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അതിനാൽ പ്രാണിഹിംസ
ചെയ്തു് ക്ഷുദ്രമുന്തികളുടെ അനുഗ്രഹത്തെ ഹിംസയാൽ ഉ
ണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനാൽ ഈ ഹിംസകനെ അമ്പലവാ
സികളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനിയെന്നാണ് ഗണിക്കേണ്ടത്.

ഭേ—നിങ്ങൾ പറയുന്ന ന്യായത്താൽ ഹിംസകനും ശ്രേഷ്ഠനായ അമ്പലവാസിയിന്നു തീർച്ചയായും പറയാം.

സാ—ഈ ചർച്ച കൂട്ടത്തിൽ താങ്കളും ഒരു അമ്പലവാസിയാണ്ല്ലോ. അതിൽ താങ്കളുടെ ജാതിപ്പേരെന്താകുന്നു?

ഭേ—എന്റെ ജാതിപ്പേർ മാരാറാ.

സാ—ചിന്നത്താ കന്നം പറയുന്നില്ല.

ഭേ—മാരാറാ.

സാ—ഹേ! അതു ഞാൻ കേട്ടു. നിങ്ങളുടെ ജാതിപ്പേർ മുഴുവൻ പറയൂ?

ഭേ—മാരാർ. എന്നാൽ ജാതിപ്പേർ.

സാ—മാരാർ എന്നൊരു ജാതിയുണ്ടോ? ഹോ ഹോ ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി.

ഭേ—മാരാർ എന്ന ജാതിയുണ്ട്.

സാ—മാരാർ എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണരിൽ പെട്ടതോ ക്ഷത്രിയരിലോ വൈശ്യരിലോ ശൂദ്രരിലോ ഏതിൽ പെട്ടതാണ്?

ഭേ—അമ്പലവാസിയിൽ പെട്ടതാണ്.

സാ—നിങ്ങളെ കക്ഷി ക്ഷേത്രമേൻ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മൂലാഭിനവയവങ്ങളിൽ നിന്ന് ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ, ശൂദ്ര എന്ന നാലു ജാതി അവയവപ്രത്യായത്താൽ വേർതിരിച്ചുവെന്നും അതിൽ മുഖജാതനായ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനെന്നും മറ്റുള്ളവർ ക്രമത്തിൽ താണജാതികളെന്നും ആകുന്നു കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചത്. ഈ നാലു ജാതികളിലും ഉൾപ്പെടാതെ അമ്പലവാസിയിന്നൊരു ജാതിയുണ്ടെന്നും അതിലും അനേക ഉൾപിരിവുണ്ടെന്നും നിങ്ങളും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു അഞ്ചാമതായ അമ്പലവാസികൾ ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഏതവയവങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ജനിച്ചതെന്നു താങ്കൾക്കു പറയാമോ.

ഭേ—അമ്പലവാസികൾ ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഏതവയവങ്ങളിൽ നിന്നുജനിച്ചു എന്നുള്ളവിവരം പറയുവാൻ ഏനിക്കുറുപ്പില്ല.

സാ—പോട്ടെ മാരാറാകുന്ന താങ്കൾ ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഏതവയവത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചു.

ഭേ—അതും എനിക്കു പറയുവാൻ അറിവില്ലാത്തതിനാൽ സാധിക്കയില്ല.

സാ—നിങ്ങളുടെ സ്വജാതിയെ കുറിച്ച് യാതൊരരിവു ഇല്ലാത്ത നിങ്ങൾ എന്റെ കക്ഷികളെ ഹിനജാതികളെന്നു ഏന്തിണിട്ടാണ് പറഞ്ഞത്.

ഭേ—ക്ഷേത്രഭ്രമനവർകൾ അന്ത്യായക്കാർ ഹിനജാതികളെന്നു പറയേണമെന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു പറഞ്ഞതാണ്.

സാ—അല്ലാതെ മനുഷ്യരിലുള്ള ജാതിവ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു വല്ല അരിവുമുണ്ടോ.

ഭേ—എനിക്കതിനെ കുറിച്ച് യാതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂട.

സാ—നിങ്ങൾ അമ്പലവാസികളിൽ ഫലേ പിരിയുമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിൽ കാരോരുത്തർക്കും ഉള്ള പ്രവൃത്തികളെന്തെല്ലാമാണ്?

ഭേ—ചിലർക്കു പൂചരിക്കൽ ചിലർക്കു ഏല മുറിക്കൽ ചിലർക്കു ചെണ്ട മട്ടളം, കുഴൽ, താളം, എടക്കു, ഉടുക്കു, മൃദംഗം, മുതലായ വാദ്യങ്ങൾ വദിക്കൽ. അടിച്ചുതളി മുതലായ കാരോതൊഴിലുകാർക്കു പ്രത്യേകം പേരുകളും ഉണ്ട്.

സാ—ഈ വക നിശ്ചയങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തത് ആരാണ്.

ഭേ—ഈ ക്ഷേത്രഭ്രമനും അയാളുടെ കൂട്ടുകാരും.

സാ—മേൽപറഞ്ഞ പ്രവൃത്തികളിൽ നിങ്ങളുടെ ജോലി എന്താണ്.

ഭേ—എന്റെ ജോലി ചെണ്ടകൊട്ടാണ്. അതിനാൽ ഞാനും അമ്പലവാസിയാണ്.

സാ—ആട്ടെ അമ്പലവാസിയല്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. ദേവൻ പ്രസാദിക്കണമെങ്കിൽ അമ്പലത്തിൽ ചെണ്ട മുതലായ വാദ്യവും വേണമോ.

ഭേ—ഇതെല്ലാം ക്ഷേത്രഭ്രമന്റെയും ക്ഷേത്രാധിപന്മാരുടേയും ന്യായമാണ്.

സാ—നിങ്ങൾക്കു് ചെയ്തുകൊട്ടിന്നു മംസം കന്നിന്നു എന്തുതരും.
 ഭേ—മാസം കന്നുക്കു മൂന്നുപറ നെല്ലുവീതം കൊല്ലം തികയു
 സ്വാർ കന്നായി മുപ്പത്താറു പറ നെല്ലുതരും. വിശേഷവിധി
 ക്കു വേറേയും തരും.

ഇതു കഴിഞ്ഞു ഭേരീകുശലനെ കൂട്ടിൽ നിന്നിറക്കി.

2-ാമന്ത്രിയും വിഷയിയെ കന്നാപ്രതി ഭാഗം സാക്ഷിയായി
 സമൻകൊടുത്തു വിചാരണക്കു വിളിച്ചു കൂട്ടിൽ കയറി
 സത്യം ചെയ്യിച്ചു. കർമ്മമാത്രം ചൊ—നിങ്ങളെ പേരെന്ത്.

വി—വിഷയി

ക—അച്ഛന്റെ പേര്

വി—ധർമ്മകാർക്കി

ക—നിങ്ങൾ ഈ കേസിൽ ആരാണ്?

വി—ഞാൻ രണ്ടാമന്ത്രിയെക്കാരൻ

ക—നിങ്ങൾ തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

വി—മുമ്പ് തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അന്നത്ര അറിവുണ്ടായി
 രുനില.

ക—ഏതെല്ലാം തീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്?

വി—കാശി രാമേശ്വരം കാവേരി ഇതുകളിൽ.

ക—എത്രപ്രാവശ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്?

വി—അനേകപ്രാവശ്യം.

ക—ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാല നിവേദ്യം ഇതുകൾ നടത്തിട്ടുണ്ടോ?

വി—മാല നിവേദ്യം എന്നല്ല അഭിഷേകവും ഗണപതിഹോമവും
 മാരം നടത്തിട്ടുണ്ട്.

ക—ഇതു കൂടാതെ ഗ്രാമണാദി പുണ്യകാലങ്ങളിൽ ദാനങ്ങൾ
 ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

വി—അതും യഥാശക്തി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ക—ഇതെല്ലാം ആരോടാണ് നടത്തിച്ചത്?

വി—എല്ലാം ഈ ക്ഷേത്രഭൂമിനോടും അയാളുടെ കൂട്ടുകാരോടും.

ക—ഇതുകൂടാതെ വല്ല വൃതങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

വി—ഏകാദശി പ്രഭാതം ഷഷ്ഠിമുതലായുള്ള വ്രതങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ക—ഇത്ര പുണ്യവാനായ താങ്കൾ എന്തിന്നാ ഈ തോന്യാസി മുരുകുവിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ദർബ്ബേധന കേട്ട് അനാവശ്യ കേസ്സിൽ ചേർന്നത്?

വി—ഞാൻമേൽപ്രകാരം അറിവില്ലാതെ തീർത്ഥസ്നാനവും വ്രതദാനങ്ങളും നടത്തിയതു കൂടാതെ കാലതോരം വൃശ്ചികമാസത്തിലെ കാർത്തികയുടെ തലേന്ന് കരിക്കലുണ്ട് പിറേറന്ന് സൂര്യോസ്തമനശേഷം ശിവക്ഷേത്രത്തിലെ ദീപദർശനം ചെയ്യശേഷമേ ആഹാരം കഴിക്ക പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങിനെ നടത്തിവരുമ്പോൾ ഒരു വൃശ്ചികത്തിലെ കാർത്തിക ദിവസം മേൽപ്രകാരം വ്രതമിരുന്ന് ക്ഷേത്രത്തിലേക്ക് ദീപദർശനത്തിനുവേണ്ടി പകൽ സൂര്യൻ മൂന്നുമണിക്ക് പട്ടിണിയായ് ക്ഷീണിച്ച് ശിവക്ഷേത്രത്തിലേക്കു പോകും വഴിയിൽവെച്ച് ഈ പുണ്യവാനായ മുരുകുവിനെ കാണുകയും മുരുകു എന്നോട് എന്താണിത്ര ക്ഷീണമെന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ പട്ടിണിയായ് ക്ഷീണിച്ചതും വ്രതത്തിന്റെ വിവരവും മുരുകുവിനെ അറിയിച്ചു. മുരുകു അതു കേട്ട് വൃസനഭാവത്തിൽ മനുഷ്യജന്മം ലഭിച്ചിട്ടും മൃഗതുല്യമായി കാലം കളയുന്നുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു. ഞാൻ മുരുകു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിനാലും വ്രതാദികളായ് യാതൊരു മനസ്സുമാധാനമൊ അനുഭവമൊ ഇല്ലാത്തതിനാലും മനസ്സു മടുത്തതിനാൽ മനുഷ്യർക്കു സർഗ്ഗതിക്കു തീർത്ഥസ്നാനവ്രതാദികളല്ലാതെ വല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നിങ്ങിനെ മുരുകുവിനോടു താഴ്മയിൽ വിനയത്തോടെ ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടവുടൻ പ്രതിവർഷീൽ കർമ്മമാത്രനിരുന്ന.

അന്യായപക്ഷിൽ സാധുനിശ്ചിതാസ് എണീറ്റ്

സാ—നിങ്ങൾ വ്രതാദികളനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കെ യദൃച്ഛയാ മുരുകുവിനെ കണ്ടുവെന്നും മുരുകുവോടു സർഗ്ഗതിക്കു മാർഗ്ഗമെന്നു ചോദിച്ചു എന്നും ബോധിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അതിന്നു മുരുകു എന്തു പറഞ്ഞു.

വി—മുതുകുട്ടി എന്തോട് പറഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വാദപ്രതിവാദം ഉണ്ടായി. അതു സവിസ്തരം കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

സാ—മുതുകുട്ടിയും നിങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണം എന്തെന്നു പറയൂ.

വിഷയി മുതുകുട്ടിയോടുണ്ടായ സംഭാഷണം ചോദ്യോത്തരപൂർവ്വം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി—

മുതുകുട്ടി—ഈവിധം പട്ടിണികിടന്നു കായശ്ലേശം ചെയ്തും ക്ഷേത്രോപവാസം ദാനം ഇതുകൾ ചെയ്തും എന്താകുന്നു പ്രയോജനം.

ഞാൻ—ക്ഷേത്രോപവാസം വ്രതം തീർത്ഥാടനം ബ്രാഹ്മണദാനം ഇതുകൾ ചെയ്യാൽ കൈലാസശ്രാദ്ധ്വിയുണ്ടാകുമെന്ന് ശൈവാഗമങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ.

മു—ആഗമാദികൾ പറയുന്നതിന്നു വല്ല അനുഭവവും ഉണ്ടോ?

ഞാ—അനുഭവമുള്ളതായി ആരും പറഞ്ഞുപോകുന്നില്ല. എനിക്കുമില്ല. പലരും ചെയ്യുന്നതുകണ്ടു ഞാനും ചെയ്യുമാണ്.

മു—അനുഭവമില്ലാത്ത പുഷ്പിതവാക്കിൽ ഭ്രമിച്ചു പലരും ചെയ്യുന്നതുകണ്ട് അല്പം വിചാരമുഖിയുള്ളവർ ചെയ്യുമോ? അഥവാ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു മൃഗാതയല്ലയോ.

ഞാ—ശരി. മനുഷ്യർക്കു മോക്ഷമാർഗ്ഗമായതും അനുഭവമായിട്ടുള്ളതും എന്താകുന്നു.

മു—നിങ്ങൾ ഞാൻ പറയുന്നതിനെ ശ്രദ്ധാഭക്തികളോടു കൂടിക്കേൾക്കുമെങ്കിൽ പറയാം. ശ്രദ്ധാഭക്തികളോടുകൂടി നല്ല വണ്ണം കേട്ടാൽ അനുഭവവും ഉണ്ടാകും.

ഞാ—അനുഭവമുണ്ടാകുമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ശ്രദ്ധാഭക്തികളോടുകൂടി കേട്ട് അതിൻവണ്ണം അനുഷ്ഠിക്കാം.

മു—ശരി. എന്നാൽ നാളെ കാലത്തു എന്റെ വീട്ടിൽ വരുവിൻ!

ഞാ—അന്നേവരെ തീർത്ഥാടനം വ്രതം ക്ഷേത്രോപവാസം മുതലായതെല്ലാം അനുഷ്ഠിച്ചും യാതൊരു ഫലമൊ മനസ്സുമാശ്വാസമൊ ഇല്ലാത്തതിനാലും പട്ടിണിയായ് ക്ഷീണിച്ചതിനാലും

ഈ ഭ്രാന്തിര മതി എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി മുറുക്കുവിന്റെ മധുവാക്കിനെ പൂണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു ഉടൻ മുറുക്കുവിനോടു യാത്രപറഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ഊണുകഴിച്ച് അന്നു സുഖമായുറങ്ങി. പിറേന്നു നേർത്ത കുളിയുണുകഴിച്ച് മുറുക്കുവിന്റെ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ മുറുക്കു കുളി ഊണുകഴിഞ്ഞു ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

എന്നെക്കണ്ടുടൻ അയാൾ ചേഗം ഡ്രബ്ബിംഗ് ഏരിക്കിരിപ്പാനൊരാസനം എടുത്തുവെച്ച് എന്നെ ഇരിപ്പാനാജ്ഞാപിച്ചു. ഞാനിരുന്നശേഷം മുറുക്കുവും ഇരുന്നു.

മുൻമുക്കു ഒരു സ്ഥലത്തു പോകുവാനുണ്ട്. ഞാൻ ഇന്നലെ പറഞ്ഞത്.

മുറുക്കു അതിന്നുതന്നെ എന്നുപറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും ഉടൻ അവിടെനിന്നിറങ്ങി. രണ്ടുനാഴിക ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ വിശിഷ്ടമായ ഒരു മഠം കണ്ടു. അതിൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പോയ സമയം ദിവ്യതേജസ്വിയും സർവ്വലോകാനുഗ്രഹംചെയ്യാൻ സാക്ഷാദീശ്വരൻ മനുഷ്യരൂപിയായവതരിച്ചതും എന്നു ആ മഹാഭാഗന്റെ കൃപപൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള നോട്ടവും വൃദ്ധനും പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചെറുപ്പക്കാരെപ്പോലെ ഉത്സാഹഭരിതമായ വാക്കും ഭയാശീലതപവും കാണുന്ന ഏവർക്കും രോണാവുന്നതിൽ ലേശവും കുറവിലൊതെ എന്റെ മനസ്സിന്നു പറഞ്ഞു തീർക്കാൻ കഴിയാത്ത കരാനന്ദം ജനിക്കുമായി ആ മഹാത്മാവും ഒരു ദിവ്യസിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നരുളുന്നതിനെയും അവരുടെ പരോഭാഗത്തിൽ അനേകമഹാത്മാരായ ശിഷ്യന്മാർ വിനയാനവിതരായിക്കുന്നതുംകണ്ടുടൻ സിംഹാസനാവിയുനായ ആ മഹാനുഭാഗന്റെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ ഞങ്ങളിവരും സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്യണമിട്ടുടൻ ഞങ്ങൾ രണ്ടാളേയും ഇരിക്കുവാനാജ്ഞാപിച്ചു. ഞങ്ങളിരുന്നശേഷം.

മുൻ(സ്വാമികളോടായി എന്നെക്കുറിച്ചു) ഈ ആൾ അങ്ങയുടെ പാദസേവയ്ക്കുവാൻ വന്നതാണെന്നുണർത്തി. സ്വാമികൾ അങ്ങിനെയാ വിരോധമില്ലെന്നു മധുരസ്വരത്തിലരുളിച്ചെയ്തു ഡുടൻ എന്നെ അടുക്കലേക്കു വിളിച്ചു.

ഞാ—അടുക്കൽ ചെന്നു വിനയപൂർവ്വം തൊഴുതുനിന്നു.

സ്വാമിഎന്റെ മുഖത്തു നല്ലവണ്ണം കടാക്ഷിച്ചു. അവരുടെ വലഞ്ഞ തൃക്കുയിനെ എന്റെ ശിരസ്സിൽവെച്ചു. എനിക്കപ്പോളെന്റെ ശരീരമെല്ലാം രോമാഞ്ചമുണ്ടായി. എന്നുമാത്രമല്ല. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്നുണ്ടായ ആഘാദത്തെ ഇന്നവിധത്തിലെന്നു തിരിച്ചറിവാനും പറയാനും കഴിയാത്ത കരപൂർവ്വാനന്ദമുണ്ടായി എന്നുമാത്രമേ എന്നാൽ പറയാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. എന്നുതന്നെയല്ല തത്സമയംമുതൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്നു ഒരു വിശേഷ മാറാവുമുണ്ടായി. സജ്ജനസംഗത്താലുള്ള ഗുണം സദ്യുഃഫലമാണല്ലോ. സ്വാമികൾ അല്പനേരം കഴിഞ്ഞ് എന്റെ ശിരസ്സിൽ നിന്നു കയ്യെടുത്തു എന്നോടു പോയ്ക്കൊള്ളൂ. മുതുകുചറുന്നതിനെ ഭക്തിശ്രദ്ധാലോകമോടു കേട്ടാചരിച്ചു കൊള്ളൂ. ക്ഷേമം ഭവിക്കുമെന്നുള്ളിചെയ്യൂ.

അതുകഴിഞ്ഞ് അല്പം വിശ്രമിച്ച് സ്വാമികളോടു വിടവാങ്ങി വരുംവഴിയിൽ വെച്ച്,

ഞാ—ആ മഹാനേടാഗൻ ആരെന്ന് മുതുകുവോടു ചോദിച്ചു.

മു—കാ ഹോ നിങ്ങളറിയില്ലയോ. അതു നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ.

ഞാനിതുകേട്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിനെശപിച്ചും ശരിച്ചും ഇത്രകാലം മുമ്പനാക്കി ജഡമായ ക്ഷേത്രതീർത്ഥങ്ങളിൽ ഭ്രമിപ്പിച്ച് ഉഴലാറാക്കിത്തീർത്തവല്ലോ കഷ്ടം. ഇനിമേൽ ഞാനാവുകോണ്ടു ചെയ്തതെല്ല എന്നുള്ളവാക്ക് ഞാനറിയാതെ തനിയെ വായിൽനിന്നു പുറത്തുക്കു വന്നതുകേട്ടു

മു—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഇപ്പോൾ ബോധം വന്നുവോ.

ഞാ—ബോധംവന്നില്ല. ക്ഷേത്രോപവാസം വ്രതം തീർത്ഥസ്നാനം ദാനം ഇവകളെല്ലാം അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ മോക്ഷമാർഗ്ഗമാവില്ലെന്നു ബോധ്യമായി എന്നുപറഞ്ഞു തീർച്ചപ്പെടുത്തും മുതുകുചിന്റെ വീട്ടിലെത്തിയിരുന്നു. ശേഷം മോക്ഷമാർഗ്ഗത്തെ താങ്കൾ ദേവ്യചെയ്യ് ഉപദേശിക്കണം.

മു—മോക്ഷമെന്നത് എന്തെന്നു മുഖ്യ അറിയണം. എന്നാൽ മാത്രമെ മോക്ഷമാഗ്നം മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. അതിനാൽ മോക്ഷസ്വരൂപത്തെയും മോക്ഷം ലഭിക്കുവാനുള്ള 1 അധികാരി 2 സംഖ്യ 3 വിഷയം 4 പ്രയോജനം ഇങ്ങിനെ നാലു അനുബന്ധങ്ങളും ഉണ്ട്. ഈ അനുബന്ധങ്ങളേയും അറിയാതിരുന്നാൽ വിവേകിക്ക് മോക്ഷമാഗ്നത്തിൽ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാകയില്ല. ആകയാൽ അനുബന്ധത്തെ മുന്പു പറയാം.

1 അധികാരിലക്ഷണം

മനുഷ്യരുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ മലം വിക്ഷേപം ആവരണം എന്ന മൂന്നുദോഷങ്ങളുണ്ട്. പരോപകാരാദി നിഷ്ഠാമകമ്ങ്ങളാൽ മലമെന്നദോഷവും ഭക്തിയാൽ വിക്ഷേപദോഷവും ജ്ഞാനത്താൽ ആവരണദോഷവും നിവൃത്തിക്കപ്പെടും—യാതൊരുത്തന്റെ മലവിക്ഷേപദോഷങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞവിധം നിവൃത്തിച്ചും സ്വസ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കുന്ന ആവരണം (അജ്ഞാനം) മാത്രം പിത്തത്തിലിരിക്കുന്നുവോ പിന്നെ നാലുസാധനങ്ങളോടുകൂടിയു മിരിക്കുന്നുവോ അവൻതന്നെ അധികാരി.

നാലുസാധനങ്ങൾ 1 വിവേകം 2 വൈരാഗ്യം 3 ശമാദി ഷർക്കസമ്പത്തി 4 മുമുക്ഷുത ഇവകളാകുന്നു.

1 വിവേകമെന്നത് ആത്മാവു നാശരഹിതനായും ക്രിയാരഹിതനായും ജഗത്ത് നാശസഹിതമായും ക്രിയാസഹിതമായും ഇരിക്കുന്നു. എന്നറിയുന്നതുതന്നെ വിവേകം—ഈ വിവേകം മറ്റു മൂന്നുസാധനങ്ങൾക്കും ആധാരമാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ കന്നാമത്തെ ഈ വിവേകമുണ്ടായാൽ മാത്രമെ വൈരാഗ്യാദി മറ്റു മൂന്നുസാധനങ്ങളുണ്ടാകയുള്ളൂ. വിവേകം ഉണ്ടാകാതിരുന്നാൽ മറ്റു സാധനങ്ങളും ഉണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ട് വൈരാഗ്യാദി മൂന്നുസാധനങ്ങൾക്കും വിവേകം ഹേതുവായിരിക്കുന്നു.

വൈരാഗ്യലക്ഷണം

ബ്രാഹ്മലോകപത്മമുള്ള ഭോഗങ്ങളിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാകാതെ

അതുകൂടെ തൃജിക്കുന്നതതന്നെ വൈരാഗ്യമെന്നു വേദാന്തത്തെ അറിഞ്ഞ മുനികൾ പറയുന്നു.

ശമാദിഷ്ടർക്കസമ്പത്തി.

1 ശമം 2 ദമം 3 ശ്രദ്ധ 4 സമാധാനം 5 ഉപരതി 6 തിതിക എന്നു ആറാകുന്നു— ഇതുകളിൽ മനസ്സിനെ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു ശമാകുന്നു.

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു ദമമാകുന്നു. വേദവാക്യങ്ങളിലും ഗുരുവാക്യത്തിങ്കലും വിശ്വാസംവെക്കുന്നതു ശ്രദ്ധയാകുന്നു— മനസ്സു ചഞ്ചലിക്കാതെ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നത് സമാധാനമാകുന്നു.— സാധനങ്ങളോടു കൂടി സകലകർമ്മങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ചും വിഷയഭോഗങ്ങളെ വിഷമെന്നുപോലെ വിചാരിച്ചും സ്രീയെ വേദത്തും ഇരിക്കുന്നത് ഉപരതിയാകുന്നു— ശീതം ഉഷ്ണം വിശപ്പ് ദാഹം മുതലായ ദുഃഖങ്ങളെ സഹിക്കുന്നത് തിതികയെന്നു മുനികൾ പറയുന്നു.

ഈ ശമം മുതലായ ആറും കൂടി ഒരു സാധനമായിതന്നെ വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു— അതുകൊണ്ടുതന്നെ ശമാദിഷ്ടർക്കസമ്പത്തി എന്നുപറയുന്നതും. അതിനാൽ സാധനങ്ങൾ കമ്പതാകയില്ല എന്നും നാലുതന്നെ എന്നും വിവേകികൾ പറയുന്നു.

മോക്ഷസംഗ്രഹം മുമുക്ഷുത.

ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയും അനന്തർനിവൃത്തിയും മോക്ഷത്തിന്റെ സ്വരൂപമാകുന്നു.

മു—അതുകളിലുള്ള തീവ്രേച്ഛയെ മുമുക്ഷുത എന്നു പറയുന്നു.

ബ്രഹ്മപ്രാപ്തി അനന്തർനിവൃത്തിരൂപമായ മോക്ഷം നമുക്കെങ്ങിനെ കിട്ടും എന്നു മുന്പറിയേണം.

മോക്ഷോപായം

സ മോക്ഷോ ബ്രഹ്മജ്ഞാനാദേവ സദ്ധ്യതി. അർത്ഥം— ആ മോക്ഷം ബ്രഹ്മജ്ഞാനം കൊണ്ടുതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നുള്ള ശ്രുതിവാക്യത്താലും.

തമേവം വിദിതപാതിമൃത്യുമേതി നാത്യഃ പന്ഥാ വിദൃതേ
യനായബ്രഹ്മവിദാപ്ലോതിപരം. അതിനെബ്രഹ്മത്തെ (ആത്മാവി
നെ) ഇപ്രകാരം അറിഞ്ഞിട്ട് ജനനമരണങ്ങളെ കഴിക്കുന്നു (എ
ന്നാൽ) മോക്ഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അതല്ലാതെ മോക്ഷത്തിന്നാ
യ്ക്കൊണ്ട് വേറെ വഴിയില്ല എന്നശ്രുതിയാലും

ബോധോന്യസാധനേദ്യോഹി സാക്ഷാനോക്ഷസ്യ കാരണം
പാകസ്യ വഹ്നിവൽ ജ്ഞാനം വിനാ മോക്ഷോ ന സിദ്ധ്യതി

അർത്ഥം — ബോധം കൂടാതെ അന്യസാധനങ്ങൾ കൊണ്ട്
മോക്ഷത്തിന്നു കാരണമാകുന്നില്ല. പാകം ചെയ്യാൻ അഗ്നി കൂടാതെ
സാധിക്കാത്തതു പോലെ ജ്ഞാനം കൂടാതെ മോക്ഷം സിദ്ധിക്ക
യില്ല—എന്നു ശ്രീമച്ഛങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ആത്മബോധത്തി
ൽ പറഞ്ഞതിനാലും.—

വന്തേ ശാസ്ത്രാണി യജന്തേ ദേവാൻ

കുപ്വന്തേ കർമ്മാണി ഭജന്തേ ദേവതാഃ

ആത്മൈക്യബോധേന വിനാപി മുക്തി

ൻ സിദ്ധ്യതി ബ്രഹ്മശതാന്തരേപി

അ—നമബ്രഹ്മാവിന്റെ ആയുഷ്കാലപര്യാന്തം ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠി
ച്ചാലും ദേവന്മാരെ യാഗാദികർമ്മങ്ങളാൽ പൂജിച്ചാലും നിത്യ
നൈമിത്തികാദി യാഗ-വ്രത-ദാനാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താലും ദേ
വന്മാരെ ഭജിച്ചാലും ജീവപരയോരൈക്യജ്ഞാനം കൂടാതെ മോ
ക്ഷം സിദ്ധിക്കയില്ല. എന്നു ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ വി
വേകമുഡാമണിയിൽ പറഞ്ഞതിനാലും.

ബ്രഹ്മൈവാഹമിതി ജ്ഞാതപാ വീതശോകോ ഭവൈന്മുനിഃ.
അർത്ഥം—മുനിയായവൻ (മനനശീലൻ) ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു
എന്നറിഞ്ഞിട്ട് ശോകം അറവനായി ഭവിക്കുന്നു എന്നും.

അഥം ബ്രഹ്മേതി നിയതം മോക്ഷഹേതുമഹാത്മനാം.
ബ്രഹ്മമാകുന്നുഞാൻ എന്നുള്ളസ്ഥിതി മഹാത്മാക്കൾക്ക് എപ്പോ
ഴും മോക്ഷകാരണമാകുന്നു. എന്നു മഹോപനിഷത്തിലും

അലേപഗോഹമജരോ നിരഗാശ്ഛാന്തവാസനഃ

നിരംശോന്മിചിദാകാശ ഇതിമതപാ ന ശോചതി.

അ—ഞാൻ കന്നിപ്പുറംപാലാതവൻ ജരയില്ലാതവൻ രാഗമില്ലാതവൻ ശാന്തൻ വാസനയില്ലാതവൻ അശമില്ലാതവൻ ആകാശമെന്ന പോലെ വ്യാപകൻ ജ്ഞാനരൂപൻ എന്നിപ്രകാരം അറിഞ്ഞിട്ട് അവൻ ഭവിക്കുന്നില്ല. എന്നു അനുപമോപനിഷത്തിലും.

അഹം ബ്രഹ്മേതിവിജ്ഞാനാൽ കല്പകോടിശതാജ്ജിതം

സഞ്ചിതം വിലയം യാതി പ്രബോധാൽ സ്വപ്നകർമ്മവൽ,
അ—ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നുള്ള ജ്ഞാനത്താൽ നൂറുകോടി കല്പകാലങ്ങളിൽ ആജ്ജിതമായിട്ടുള്ള സഞ്ചിത കർമ്മങ്ങളെല്ലാം സ്വപ്നാവസ്ഥയിലുള്ള കർമ്മങ്ങൾ ജാഗ്രദവസ്ഥയിലെന്ന പോലെ നാശത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. എന്നു അനുപമോപനിഷത്തിലും.

മു—തദേവനിഷ്ഠം ബ്രഹ്മ നിർവ്വികല്പം നിരഞ്ജനം

തൽ ബ്രഹ്മാഹമിതി ജ്ഞാതപാ ബ്രഹ്മ സമ്പദ്യതേ ക്രമാൽ.
അ—നിഷ്ഠമായി നിർവ്വികല്പമായി നിരഞ്ജനമായിരിക്കുന്ന അതുതന്നെ ബ്രഹ്മം. ആ ബ്രഹ്മമാകുന്നു ഞാൻ. എന്നിപ്രകാരമായിട്ട് ക്രമത്തിൽ ബ്രഹ്മമായി പ്രാപിക്കുന്നു. എന്നു ത്രിപുരതാപിന്യുപനിഷത്തിലും.

മു—ജ്ഞാതപാ ബ്രഹ്മാഹമസ്മിതി ബ്രഹ്മൈവ ഭവതി സ്വയം.

അ—ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു. എന്നിപ്രകാരം അറിഞ്ഞിട്ട് താനെതന്നെ ബ്രഹ്മമായി ഭവിക്കുന്നു എന്ന് കറോപനിഷത്തിലും.

മു—യദാ സർവാണി ഭൂതാനി സ്വാത്മന്യേവ ഹി പശ്യതി

സർവ്വഭൂതേഷു ചാത്മാനം ബ്രഹ്മ സമ്പദ്യതേ തദാ.

അ—യാതൊരു സമയത്തിൽ സർവ്വഭൂതങ്ങളും (പ്രാണികളും) തന്നെപ്പോലുള്ളതാകുന്നു എന്നും താൻ സകല ജീവകൾ നിന്ന് അന്യനല്ലെന്നും അറിയുന്നുവോ അപ്പോൾ അവൻ ബ്രഹ്മമായി ഭവിക്കുന്നു. എന്നു ഭർഗ്ഗോപനിഷത്തിലും.

മു—മയി ജീവതപമീശതപം കല്പിതം വസ്തുതോ നഹി

ഇതി യസ്യ വിജാനാതി സ മൂർക്ഷോ നാത്ര സംശയഃ.

അ—ജീവനെന്നും ഇശനെന്നും ഉള്ളത് വാസ്തവമല്ല. എങ്കൽ

കല്പിതമാകുന്നു. വിചാരബുദ്ധ്യോ നോക്കുമ്പോൾ എന്നിൽ അതില്ലാത്തതാകുന്നു എന്നു യാതൊരുവൻ അറിയുന്നുവോ അവൻ മുക്തനാകുന്നു. എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നു സരസ്വതീരഹസ്വ്യോപനിഷത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ മോക്ഷകാരണം ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരജ്ഞാനംതന്നെ എന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല കർമ്മം മോക്ഷത്തിന്നു വിരോധിയാണെന്നും പറയുന്നു.

ശ്ലോ—അമൃതതപസ്യ നാശാസ്മി വിത്തേനേത്യേവ ഹി ശ്രുതിഃ
ബ്രഹ്മീതി കർമ്മണോ മുക്തേരഹേതുതപഃ സ്തൂടം യതഃ. 7

അ—ധനംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ അമൃതതപമാകുന്ന മോക്ഷത്തിന്ന് നാശമായിട്ടാണ് ഭവിക്കുന്നത്. എന്നു ശ്രുതി ഘോഷിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു കർമ്മം മുക്തിക്കു കാരണമല്ലെന്നും മുക്തിക്കു വിഘ്നമാകുന്നു എന്നും തീച്ചയാകുന്നു. എന്നു ശ്രീമദാചാര്യസ്വാമികൾ വിവേകചൂഡാമണിയിലും ഇതുകൂടാതെ,

ശ്ലോ—യോഗിനോ ഭോഗിനോ വാപി ത്യാഗിനോ രാഗിണോ—
(പി ച

ജ്ഞാനാനുമോക്ഷോ ന സംഭവേ ഇതി വേദാന്ത ഡിംഡിമഃ. 11

നവണ്ണാശ്രമസങ്കേതൈർനകർമ്മോപാസനാഭിഭിഃ

ബ്രഹ്മജ്ഞാനം വിനാ മോക്ഷ ഇതി വേദാന്ത ഡിംഡിമഃ. 12

അസത്യസ്തവ്യാസംസാരോ രസാഭാസാഭിദൃഷിതഃ

ഉപേക്ഷ്യ ബ്രഹ്മ വിജ്ഞേയമിതിവേദാന്ത ഡിംഡിമഃ. 13

വൃഥാക്രിയാം വൃഥാലാപാൻ വൃഥാവാദാൻ മനോരഥാൻ

ത്വക്കൈതപകം ബ്രഹ്മ വിജ്ഞേയമിതിവേദാന്ത ഡിംഡിമഃ. 14

അ—യോഗാഭ്യാസിയായാലും സർവ്വഭോഗാനുഭവിയായാലും സർവ്വസംഗങ്ങളും വിട്ടവനായാലും സർവ്വസംഗങ്ങളിലും രാഗമുളളവനായാലും യാതൊരു ഫലവും ഇല്ല. ജ്ഞാനമെന്നു കണ്ടെങ്കിൽ സംശയം കൂടാതെ മുക്തനാകുന്നു. എന്നു വേദാന്തമാകുന്ന വാക്യം ഘോഷിക്കുന്നു. 11 വണ്ണാശ്രമമെന്ന കൂട്ടികെട്ടൽകൊണ്ടും യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു കൊ

ണ്ടും ഉപാസനകളെക്കൊണ്ടും ബ്രഹ്മജ്ഞാനമില്ലെങ്കിൽ മോക്ഷം ലഭിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ വർണ്ണശ്രമാദിവ്യവഹാരങ്ങളും യാഗാദിനീചകർമ്മങ്ങളും യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്ന് വേദാന്തമെന്ന വാദ്യം ഘോഷിക്കുന്നു. 12 സർവ്വസംസാരവും അസത്യമാകുന്നു. അത് തൽക്കാലരസമെന്നു തോന്നിക്കുന്നതും ആദാസമായതും ദൃഷിതമായതുമാകുന്നു. അതിനാൽ സംസാരം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതും ബ്രഹ്മജ്ഞാനം സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതും ആകുന്നു എന്നു വേദാന്തമാകുന്ന വാദ്യം ഘോഷിക്കുന്നു. 13 യാതൊരു ഫലവുമില്ലാത്ത യാഗാദികർമ്മങ്ങളേയും അതുകൾ പുകയ്ക്കുന്ന കർമ്മകാണ്ഡപുഷ്പിതപ്രലാപങ്ങളേയും സ്വർഗ്ഗലോകാദി പുണ്യലോകം ലഭിക്കുമെന്നു മനോരാജ്യം ചെയ്യുന്ന വേദവാക്കുകളേയും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് സ്വാനഭവത്തോടുകൂടിയ ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തെ സ്വീകരിച്ചാലും എന്നിപ്രകാരം വേദാന്തമെന്ന വാദ്യം ഘോഷിക്കുന്നു. 14 എന്നു ലോകഗുരുവും തീർത്ഥപാദനുമായ ശ്രീമദാചാര്യസ്വാമികൾ തന്നെ വേദാന്തസിംധിമെന്ന ഗ്രന്ഥത്താലും പഠിത്തിരിക്കുന്നു. ഈവക യുക്ത്യനുഭവങ്ങളുള്ളതായ പ്രബലശ്രുതികളാൽ മോക്ഷമാഗ്നം ജ്ഞാനംമാത്രവും യാഗാദി യാതൊരു കർമ്മങ്ങളും (കർമ്മാജ്ഞാനം വർണ്യതി) കർമ്മം അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു എന്നുള്ള പ്രബലശ്രുതിയാലും കർമ്മത്താൽ അജ്ഞാനം വർദ്ധിക്കുന്നത് അനുഭവമാകയാലും കർമ്മം നിഷ്പ്രയോജനമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്നാലൊ മോക്ഷോപയോഗിയായ ജ്ഞാനം എങ്ങിനെ യുണ്ടാകും. അതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗമെന്താകുന്നു എന്നാലോചിക്കാം. ജ്ഞാനസാദ്ധ്യോപായം.

ശ്ലോ—നോലുദ്യതേ വിനാ ജ്ഞാനം വിചാരേണാനൃസംധനൈഃ യഥാ പദാർത്ഥഭാനം ഹി പ്രകാശേന വിനാ കപചിൻ. 11 അ—പ്രകാശമില്ലെങ്കിൽ യാതൊരു പ്രകാരം പദാർത്ഥങ്ങളെ കണക്കാക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം വിചാരത്തോടുകൂടാതെ ജ്ഞാനവും ഉണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ജ്ഞാനത്തിന്നു കാരണം

വിചാരമാകുന്നു. എന്നു ശ്രീമദാചാര്യർ അപരോക്ഷാനുഭൂതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ വിചാരസാഗരകർത്താ വിവേകം വൈരാഗ്യം ശമാദിഷ്ടർക്കുസമ്പത്തി മുമുക്യത്വം എന്ന നാലും ശ്രവണം മനനം നിദിദ്ധ്യാസനം എന്ന മൂന്നും തത്ത്വപദാർത്ഥപരിശോധനമെന്ന കന്നം കൂടി ചുട്ടു സാധനങ്ങളാകുന്നു ജ്ഞാനത്തിന്നു കാരണമെന്നും പറയുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ ആചാര്യസ്വാമികൾ ജ്ഞാനത്തിന്റെ അന്തരംഗസാധനത്തെ മാത്രമാണ് പറഞ്ഞത്. വിചാരസാഗരകർത്താവ് ജ്ഞാനത്തിന്റെ ബഹിരംഗങ്ങളേയും ചേർത്തു പറഞ്ഞതാകുന്നു.

അന്തരംഗബഹിരംഗങ്ങൾ.

ഏതൊന്നിനാൽ ശ്രവണമൊ ജ്ഞാനമൊ പ്രത്യക്ഷഫലമാകുന്നുവോ അത് അതിന്റെ അന്തരംഗസാധനമാകുന്നു. വിവേകാദികൾ നാലും ശ്രവണത്തിന്നു സാക്ഷാൽ സാധനമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വിവേകാദികൾ നാലും ജ്ഞാനത്തിന്നു ശ്രവണാദികളെ കുറിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ബഹിരംഗവും ശ്രവണാദികൾ ജ്ഞാനത്തിന്നു അന്തരംഗവുമാകുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിവേകാദികളില്ലാത്ത കേവലബഹിർമുഖപുരുഷൻ ശ്രവണം കരിക്കലും സിദ്ധിക്കയില്ല. ശ്രവണത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതു വിവേകാദികളാകയാൽ ജ്ഞാനത്തിന്നു വിവേകാദികൾ ബഹിരംഗങ്ങളാകുന്നു. ജ്ഞാനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു ശ്രവണമനനനിദിദ്ധ്യാസനകളാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു ശ്രവണാദികളാകുന്നു ജ്ഞാനത്തിന്റെ അന്തരംഗസാധനം വിവേകാദികളല്ല. എന്നാൽ വിവേകാദികൾ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലമല്ലെങ്കിലും ജ്ഞാനത്തിന്നു പ്രത്യക്ഷഫലത്തെ കൊടുക്കുന്ന ശ്രവണത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകയാൽ കർമ്മങ്ങൾ എന്നപോലെ ത്യാജ്യങ്ങളല്ല. സ്വീകാർത്ഥങ്ങളാകുന്നു. വിചാരമെന്നു പറയുന്നതും ശ്രവണാദികൾ തന്നെ. അതുകൊണ്ടു

കുന്നു വിചാരത്തെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ അന്തരംഗസാധനമെന്നു പത്തെതു.

ശ്രവണാദികളുടെ ലക്ഷണം.

ശ്രവണമെന്നത് വേദാന്തവാക്യാത്മത്തെ യുക്തികൊണ്ടു നിശ്ചയിക്കുന്നതാകുന്നു. ജീവബ്രഹ്മങ്ങളുടെ അഭേദത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതും ഭേദത്തെ ബാധിക്കുന്നതുമായ യുക്തികളാൽ അഭിപ്രീതിയബ്രഹ്മത്തെ നിരന്തരചിന്തനം ചെയ്യുന്നതിനെ മനനമെന്നു പറയുന്നു. നിദിദ്ധ്യാസനമെന്നത് അനാത്മകാരവൃത്തി സംബന്ധമില്ലാതെ ബ്രഹ്മാകാരമാത്രമായ വൃത്തിയെ നിദിദ്ധ്യാസനമെന്നു പറയുന്നു. ഈ നിദിദ്ധ്യാസനം ചഞ്ചലമില്ലാതെ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്ന അവസ്ഥതന്നെ സമാധി എന്നതു. അപ്പോഴെ സമാധി എന്നത് വേറല്ല. നിദിദ്ധ്യാസനയുടെ പൂർണ്ണാവസ്ഥയാകുന്നു.

ജ്ഞാനത്തിന്നു പ്രത്യക്ഷസാധനം.

ജ്ഞാനത്തിന്നു സാക്ഷാൽ സാധനം ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു ശ്രോത്രസംബന്ധപ്പെട്ട വേദാന്തവാക്യമാകുന്നു. അത് അവാന്തരവാക്യമെന്നും മഹാവാക്യമെന്നും രണ്ടുവിധമാകുന്നു. പരമാത്മജീവാത്മാക്കളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവ അവാന്തരവാക്യമെന്നും ജീവാത്മപരമാത്മാക്കളുടെ ഏകത്വത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത് മഹാവാക്യമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. അവാന്തരവാക്യത്താൽ പരോക്ഷജ്ഞാനവും മഹാവാക്യത്താൽ അപരോക്ഷജ്ഞാനവും ഉണ്ടാകുന്നു.

ബ്രഹ്മം ഉണ്ടു് എന്നുള്ളത് പരോക്ഷജ്ഞാനവും ബ്രഹ്മം ഞാനാകുന്നു എന്നത് അപരോക്ഷജ്ഞാനവുമാകുന്നു. അതെങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുമെന്നാൽ നീ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നു ഗുരുവിനാൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ട വാക്യം ശ്രോതാവായ ശിഷ്യന്റെ ശ്രോത്രത്തിൽ സംബന്ധിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നു അപരോക്ഷാനുഭവജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങിനെ ശ്രോതാവായ ശിഷ്യന്റെ കണ്ണത്തിൽ വാക്യങ്ങൾ സംബന്ധപ്പെടാതെ അപരോക്ഷജ്ഞാനമുണ്ടാകയില്ല. ആകയാൽ ശ്രോത്രത്തിൽ

സംബന്ധപ്പെട്ട മഹാവാക്യം മാത്രം അപരോക്ഷജ്ഞാനത്തിന്നു ഹേതുവായും അവാന്തരവാക്യം ചരോക്ഷജ്ഞാനത്തിന്നു ഹേതുവായും ഭവിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ലോകഗുരു ജ്ഞാനത്തിന്നു വിചാരമാകുന്നു കാരണമെന്നു പറഞ്ഞതും.

തത്ത്വമന്ത്യാദി മഹാവാക്യത്താലാണല്ലോ അനുഭവജ്ഞാനമാകുന്ന അപരോക്ഷജ്ഞാനമുണ്ടാവുന്നതും. പിന്നെന്തിനാകുന്നു അവാന്തരവാക്യങ്ങളെ ശ്രവണാദികൾ ചെയ്യുന്നത്. എന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം.

ശ്രവണാദികളുടെ പ്രയോജനം.

വേദാന്തവാക്യപ്രമാണത്തിലും പ്രമേയമായ ആത്മാവിലും ദേഹാദികളായ പ്രപഞ്ചങ്ങളിലും ബുദ്ധിദോഷത്താൽ ഉള്ള സംശയങ്ങളാകുന്ന മനോദോഷങ്ങളെ കളയുവാൻ ശ്രവണാദികൾ മുഖ്യകാരണമായിരിക്കുന്നു. ഈ ശ്രവണാദികൾ ജ്ഞാനത്തിന്നു സാക്ഷാൽ സാധനമല്ല. എന്നു ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ബുദ്ധിദോഷങ്ങളാകുന്ന അസംഭാവന വിചരീതഭാവനസംശയഭാവന ഇതുകളെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രവണാദികൾ സമർത്ഥങ്ങളാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ,

വേദാന്തവാക്യം അദിപിതീയബ്രഹ്മത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുവാെ മറ്റു വല്ല അർത്ഥത്തെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നുവാെ എന്നു പ്രമാണത്തിലുള്ള സംശയം ശ്രവണത്താലും ജീവബ്രഹ്മങ്ങളുടെ അഭേദം സത്യമോ ഭേദം സത്യമോ എന്നു പ്രമേയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അസംഭാവന മനനത്താലും ദേഹാദികൾ സത്യമെന്നും ജീവബ്രഹ്മഭേദം സത്യമെന്നുമുള്ള വിചരീതഭാവന നിദിദ്യോസനത്താലും നിവൃത്തിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശ്രവണാദികൾ മഹാവാക്യത്തെക്കുറിച്ച് ജ്ഞാനത്തിന്നു ബഹിരംഗവും മഹാവാക്യമന്തരംഗവുമാകുന്നു. ശ്രവണാദികളും കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ലെ ത്യാജ്യമല്ല. സ്വീകാർത്ഥമാകുന്നു.

ഞാൻ—മുമ്പു ഇതുവരെ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ ദുഃഖനിവൃത്തി സുഖപ്രാപ്തികളെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉപദേശിപ്പാൻ മതിയായ ഗുരുവാണെന്നു വിശ്വാസം വരി

കയാലും ഗുരുസ്വാമികളുടെ വചനത്തെ കാത്തും ഉടൻ ഏഴു നീറം വിനയാനപിതനായി മുരുകുവാകുന്ന മൽഗുരുവിന്റെ പാദങ്ങളെ സന്തോഷാശ്രുക്കളാൽ കുളനം ചെയ്യുകൊണ്ട് വീണ്ടു നമസ്കരിച്ചു ചോദിച്ചു.

സ്വാമിൻ ഗുരോ അങ്ങുന്ന് ഭയാനിധിയായും സദാശിവൻ സാനായ സച്ചിത്തനായുമാഭിഷേകം. ഞാൻ ജനനമരണാഭിഭുവരൂപസംസാരത്താൽ ഭയപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജനനമരണാഭിഭുവനിവൃത്തിക്കും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിക്കും ഉള്ള ഉപായത്തെ അരുളി ചെയ്യേണമെ. ഞാൻ ഇതേവരെ അനേക ഉപാസനകളേയും തീർത്ഥസ്നാനവ്രതാദികളേയും മാത്രം ചെയ്തിട്ടും ഇച്ഛിക്കുന്ന ഫലത്തെ പ്രാപിക്കുകയോ മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകയോ ചെയ്തില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല അജ്ഞാനത്തേയും സംസാരബന്ധത്തേയും ബലപ്പെടുത്തുന്നു. ആയതുകൊണ്ട് ഏതുപായത്താൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനാകുമോ ആ ഉപായത്തെ ഉപദേശിച്ചുരുളേണമെ.

മു—ഭുവനിവൃത്തിക്കും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിക്കും മോക്ഷമെന്നു പേർ. വിഷയിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ മോക്ഷേച്ഛ ഉള്ളതായി കണ്ടു അതിന്നു ഉപയുക്തമായ വേദോക്തജ്ഞാനത്തെ ഉപദേശിക്കാം കേൾക്കൂ.

ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വരൂപം അനേകവിധമായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടാലും ജീവബ്രഹ്മഭേദത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന ജ്ഞാനംതന്നെ മോക്ഷസാധനമെന്നു വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ ആ ജ്ഞാനത്തെ ഉപദേശിക്കാം.

അല്ലയോ വിഷയിൻ പരമാനന്ദപ്രാപ്തിക്കും ജനനമരണാഭിഭുവരൂപസംസാരനിവൃത്തിക്കും നിന്നെക്കു ഇച്ഛയുണ്ടായത് ഭ്രാന്തിയാലാണെന്നു അറിയുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിന്റെ സ്വരൂപംതന്നെ പരമാനന്ദരൂപമാകുന്നു. അതിനാൽ അതിനെ പ്രാപിപ്പാൻ നീ ഇച്ഛിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ ഏതൊന്നു ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതൊ അതിനെ പ്രാപിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കാം. നിന്റെ സ്വരൂപമാകട്ടെ എപ്പോഴും നിന്നെക്കു പ്രാപ്തമായിത

ന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതിനെ പ്രാപിക്കേണമെന്നുള്ള ഭ്രാന്തി (ഭ്രമം) കൂടാതെ ഉണ്ടാകയില്ല.

പിന്നെ ജനനമരണാദി സംസാരം നിങ്ങൾക്കു എല്ലോഴെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ഇച്ഛയുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ആ സംസാരം അല്പംപോലും നിന്നിലില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അനുഭവിക്കപ്പെടാത്ത ഭുജത്തെ നിവൃത്തിക്കുവാനുണ്ടാകുന്ന ഇച്ഛ ഭ്രാന്തിയില്ലാതെ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഭവനിവൃത്തിയെ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഭ്രാന്തി (ഭ്രമം) ആകുന്നു. ഹേ വിഷയിൻ ജനനമരണരഹിതചൈതന്യരൂപ ബ്രഹ്മതന്നെ നീയാകുന്നു. അതിനാൽ നിന്റെ ചുറ്റേത്തിൽ ജന്മമുദയം വെളുത്തുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കേണ്ട.

ഞാ—സ്വാമിൻ എന്റെ ആത്മാവ് ആനന്ദസ്വരൂപമായിരുന്നാൽ വിഷയസംബന്ധത്താൽ ആത്മാവിൽ ആനന്ദം തോന്നുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ അനുഭവത്തിൽ വിഷയസംബന്ധത്താൽ ആത്മാവിൽ ആനന്ദം ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനാൽ ആനന്ദസ്വരൂപനാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

മു—ഹേ വിഷയിൻ ആരുടെ ബുദ്ധി ആത്മസ്വരൂപത്തെ അറിയുന്നില്ലയോ അവൻ വിഷയങ്ങളിൽ അതിരായ ഇച്ഛയുണ്ടാകുന്നു (ഭോഗസാധനങ്ങളെ വിഷയമെന്നു പറയുന്നു). തന്റെ പുത്രാദികളും വിഷയങ്ങൾതന്നെ. വിഷയങ്ങളിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാകുമ്പോൾ ബുദ്ധി ചഞ്ചലിക്കുന്നു. ഈ ചഞ്ചലബുദ്ധിയിൽ ആത്മസ്വരൂപാനന്ദത്തിന്റെ പ്രതിബിംബം പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. ഇച്ഛിക്കപ്പെട്ട വിഷയത്തെ ലഭിച്ച ഉടൻ ക്ഷണമാത്രം ബുദ്ധി ചലനം വിട്ട് സ്ഥിരപ്പെടുമ്പോൾ തൽസമയം ബുദ്ധിവൃത്തി അന്തർമുഖമായി ഭവിക്കുന്നു. ഈ അന്തർമുഖവൃത്തിയിൽ ആത്മാവിന്റെ സ്വരൂപാനന്ദം പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. ഈ ആനന്ദപ്രതിബിംബത്തെ അനുഭവിക്കുന്ന പക്ഷം ഷണ് വിഷയത്താലാനന്ദമുണ്ടായതാണെന്നു ഭ്രാന്തി (ഭ്രമം) ഉണ്ടാകുന്നു. പരമാർത്ഥത്തിൽ വിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദമുണ്ടാവുന്ന പക്ഷം ഒരു വിഷയാനന്ദത്തെ കരിക്കൽ ലഭിച്ചവൻ മറ്റൊരു വി

ഷയത്തിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാകുമ്പോഴും മുമ്പുണ്ടായ വിഷയാനന്ദം ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ലെന്നു ഇരിക്കേണ്ട. എന്നാൽ അനുഭവത്തിൽ അങ്ങിനെ കാണുന്നില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ ന്യായപ്രകാരം രണ്ടാമത്തെ വിഷയത്തിലുണ്ടായ ഇച്ഛയാൽ ബുദ്ധി ചഞ്ചലിക്കുന്നതിനാൽ ആ ചലനബുദ്ധിയിൽ സ്വരൂപാനന്ദത്തിന്റെ പ്രതിബിംബം പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. ബുദ്ധി ചഞ്ചലിക്കുമ്പോൾ സ്വരൂപാനന്ദം പ്രതിബിംബിക്കാത്തതിനാലാണ് ആനന്ദം തോന്നാത്തത്.

ഇതു കൂടാതെ വിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം കരുവന്റെ പ്രിയപുത്രൻ ബഹുകാലം ദേശാന്തരവാസം ചെയ്ത് വന്നവുടൻ അവനെ കാണുമ്പോൾ പിതാവിന്നുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദം മറ്റാതെ ദീപ്തമായി നില്ക്കണം. എന്തെന്നാൽ ഈ ആനന്ദത്തിന്നു കാരണമായ പുത്രൻ സമീപത്തുതന്നെ ഉണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ സമീപത്തുണ്ടായിട്ടും ദീപ്തകാലം അന്യദേശവാസം ചെയ്ത മടങ്ങിവന്നവനുവുടൻ പിതാവിന്നുണ്ടായ ആനന്ദം പോലെ പുത്രൻ സദാ പിതാവിന്നൊന്നിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആനന്ദം ഉണ്ടാകുന്നതാത്തതിനാൽ വിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദമില്ലെന്നു അനുഭവമാകുന്നു. എന്നാൽ ദേശാന്തരഗതനായ പുത്രനെ കാണാതെ ബുദ്ധിവൃത്തി ചഞ്ചലിക്കുകയും അപ്പോൾ ദുഃഖംതോന്നുകയും പുത്രനെ കണ്ടുവുടൻ വൃത്തി ചലനമില്ലാതെ സ്ഥിരപ്പെടുകയും ആ സ്ഥിരബുദ്ധിയിൽ സ്വരൂപാനന്ദത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമുണ്ടാകുകയും അതിനാലാനന്ദമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ സൂക്ഷ്മ ചിന്തനം ചെയ്യാത്തതിനാൽ വിഷയത്താലാണ് ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നതെന്നു തോന്നലിനെതന്നെ ഭ്രമമെന്നും ഭ്രാന്തി എന്നും പറയുന്നതിന്.

പുത്രനെ കണ്ടുവുടൻ ഉണ്ടായ ആനന്ദത്താൽ സ്ഥിരപ്പെട്ട ബുദ്ധി ചഞ്ചലസ്വഭാവമാകയാൽ ഉടൻ മറ്റൊരു വിഷയത്തിലേക്കു തിരിയുന്നു. അപ്പോൾ സ്വരൂപാനന്ദപ്രതിബിംബം പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ആനന്ദവും തോന്നുന്നില്ല. ഈവക അനുഭവശൃംഖലകളാൽ പദാർത്ഥങ്ങളിലല്ല ആനന്ദം. തന്റെ സ്വരൂ

പഠനത്തെ ആനന്ദമെന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി ചിന്തിക്കുന്നവർക്കു അനുഭവമാകുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ വിഷയങ്ങളിൽതന്നെ ആനന്ദമെന്നു പറയുന്നപക്ഷം സൂഷ്മപിയിലും സമാധിയിലും ആനന്ദമുണ്ടാവാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൂഷ്മപിയിലും സമാധിയിലും യാതൊരു വിഷയസംബന്ധവും ഇല്ലല്ലോ. വിഷയസംബന്ധമില്ലാത്ത സൂഷ്മപിസമാധികളിൽ ആനന്ദം സർവ്വാനുഭവസിദ്ധമാകയാൽ വിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദമില്ലെന്നു അനുഭവമാകുന്നു.

ഇനിയും വിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദമുണ്ടെന്നു പറയുന്നപക്ഷം എല്ലാവിഷയങ്ങളും എല്ലാവർക്കും കരേവിധത്തിൽ ആനന്ദമായെന്നു ഇരിക്കണം. അതു കാണുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ സിംഹത്തെ കാണുമ്പോൾ സിംഹിണിക്കും സപ്തത്തെ കാണുമ്പോൾ സപ്തിണിക്കും ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇതരപ്രാണികൾ കാണുമ്പോൾ ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് വിഷയങ്ങളിലല്ല ആനന്ദമെന്നതെന്നു അനുഭവമാകുന്നു.

ഈവക യുക്തികളാൽ ചിന്തിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആത്മസ്വരൂപാനന്ദം തന്നെ എല്ലാവരും അനുഭവിക്കുന്നതും പ്രകാശിക്കുന്നതും. അതുതന്നെ അല്ലാതെ വിഷയങ്ങളിൽ ആനന്ദമേ ഇല്ല എന്നതു തീർച്ചതന്നെ.

അതു ഹേതുവാൽതന്നെ—ആനന്ദോബ്രഹ്മ. ആനന്ദരൂപമാകുന്നു ബ്രഹ്മമെന്നു ശ്രുതിയും പറയുന്നു. ഇതുകൂടാതെ പഞ്ചദശ പ്രകരണം അദ്വൈതാനന്ദപ്രകരണത്തിൽ പറഞ്ഞതു, ശ്ലോ—ആനന്ദാദേവതജ്ഞാതം തിഷ്ഠത്യാനന്ദ ഏവ തത്

ആനന്ദ ഏവ ലീനം മേത്യുക്താനന്ദാൽ കഥം പൃഥക്. 2 അ—ഈ സർവ്വ ജഗത്തും ആനന്ദത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ഉണ്ടായതും ആനന്ദത്തിൽതന്നെ നിലനില്ക്കുന്നതും ആനന്ദത്തിൽതന്നെ ലയിക്കുന്നതും എന്നു വേദം പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആനന്ദത്തിൽനിന്നു എങ്ങിനെ വേറെയാകും. വേറെയാകുന്നില്ലെന്നുസാരം—അങ്ങിനെയുള്ള ആത്മസ്വരൂപാനന്ദത്തെ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു എല്ലാം ആനന്ദരൂപമാകുന്നു എന്നു വേദത്തിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം അതാകുന്നു.

അല്ലയോ വിഷയിൻ ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞ ശ്രുതിസ്മൃതികളാലും അനുഭവത്താലും ആത്മാവു ആനന്ദരൂപനാകുന്നു എന്നറിയുക. ആത്മാവിന്നുതന്നെനുള്ള യഥാർത്ഥബോധമില്ലാത്തതിനാൽ വിഷയാസക്തനായ പുരുഷൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ അത്യാശയോടുകൂടി ആഗ്രഹിക്കുകയും സംഗതിവശാൽ അതു ലഭിക്കാതെ ബുദ്ധി ചഞ്ചലിക്കുകയും അതിനാൽ ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യേ യദൃച്ഛയാ ആ വിഷയലബ്ധി ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു ഉടൻ ചഞ്ചലിച്ച് ദുഃഖിച്ചിരുന്ന ബുദ്ധി ചഞ്ചലംവിട്ട് സ്ഥിരപ്പെടുകയും ആ സ്ഥിരബുദ്ധിയിൽ ആത്മാനന്ദസ്വരൂപം പ്രതിബിംബിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അജ്ഞാനത്താൽ വിഷയത്തിലാണാനന്ദമെന്ന് കരുതുന്നു. അതു അജ്ഞാനത്താലുണ്ടായ ഭ്രമമാണെന്നു മറിയുക. ഇതിൽ വല്ല സംശയവും നിണക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ മനസ്സിൽ വെക്കാതെ ഏതെന്ന അറിയിക്കുക. ഞാനതിന്നു സമാധാനം പറയാം.

ഞാ—പരമഗുരോ നിന്തിരുവടി വിഷയസംബന്ധത്താൽ ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നതായി മുൻപറഞ്ഞത് അജ്ഞാനികൾക്കല്ലാതെ ജ്ഞാനികൾക്കല്ല. ഏങ്ങിനെയാണെന്ന് ആഴ്ചെ ബുദ്ധി ആത്മസ്വരൂപത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലയോ അവനെ പററിയാണ് അങ്ങന്ന് പ്രസ്ഥാപിച്ചത്. അതിനാൽ ജ്ഞാനിക്ക് വിഷയങ്ങളിൽ ഇച്ഛ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം വിഷയസംബന്ധത്താൽ ആനന്ദത്തിന്റെ പ്രകാശം ഇവകൾ ഉണ്ടാകുന്നുവോ ഇല്ലയോ എന്നതുകൂടി അരുളിച്ചെയ്യേണമെ.

മു—അല്ലയോ ശിഷ്യ! ഞാൻ പറയുന്നതിനെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടിക്കേൾക്കുക. ഏതുബുദ്ധി ആത്മസ്വരൂപത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലയോ എന്നു ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞതു അജ്ഞാനിയെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചല്ല. അത് അജ്ഞാനിക്കും ജ്ഞാനിക്കും സംബന്ധിക്കും. ഏങ്ങിനെയാണെന്ന് ജ്ഞാനിയുടെ ബുദ്ധിയും ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പോൾ അവനും അവന്റെ തത്വത്തെ മറന്ന് അജ്ഞാനിയെപ്പോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ജ്ഞാനിയുടെ ബുദ്ധി ഏപ്പോഴും ആത്മാകാരവൃത്തിയായെന്നു ഇരുന്നാൽ

അയാൾക്ക് ഭോജനാദിവ്യവഹാരംകൂടി സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ വ്യവഹാരദശയിൽ ആത്മാകാരവിമുഖ ബുദ്ധി ജ്ഞാനിക്കും അജ്ഞാനിക്കും ഒരുപോലെ തന്നെയാകുന്നു—എന്നാൽ ജ്ഞാനിക്കും അജ്ഞാനിക്കുമുള്ള ഭേദം എന്തെന്നാൽ അജ്ഞാനിയുടെ ബുദ്ധി ഐച്ഛോഴ്യാം ആത്മാകാരവിമുഖമായെന്നു ഇരിക്കുന്നതല്ലാതെ കരിങ്കല്പം ആത്മാകാരോന്മുഖമാകുന്നില്ല—ജ്ഞാനിയുടെ ബുദ്ധിയാകട്ടെ ആത്മാകാരവിമുഖമാകുമ്പോൾ മാത്രം വിഷയേച്ഛയും വിഷയസംബന്ധത്താൽ ആത്മസ്വരൂപാനന്ദത്തിന്റെ പ്രകാശവും അജ്ഞാനിക്കെന്നപോലെ ജ്ഞാനിക്കും ഉണ്ടാകുന്നു.

അജ്ഞാനിക്കും ജ്ഞാനിക്കും തമ്മിലുള്ള ഭേദമെന്നെന്നുവെച്ചാൽ വിഷയസംബന്ധത്താൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടതായ ബുദ്ധിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതായ ആനന്ദത്തെ തന്റെ സ്വരൂപാനന്ദത്തിൽ നിന്ന് വേറെ അല്ലെന്നും സ്വരൂപാനന്ദത്തിന്റെ ആഭാസ (പ്രതിബിംബ)മാകുന്നുവെന്നും ജ്ഞാനി അറിയുന്നു. ഇതിനാലുണ്ടാവുന്നതെന്നാൽ വിഷയാനുഭവകാലത്തിലും കൂടി ജ്ഞാനിക്കു സമാധിയുടെ ഫലമാണ് സിദ്ധിക്കുന്നത്.

അജ്ഞാനിയാകട്ടെ തന്റെ സ്വരൂപംതന്നെ ആനന്ദമാകുന്നു എന്നറിയുന്നില്ല. പരമാർത്ഥത്തിൽ സർവ്വപ്രാണികളുടെ സ്വരൂപവും ആനന്ദം തന്നെയാകുന്നു. ഈ ജ്ഞാനം അജ്ഞാനിക്കില്ലാത്തതിനാൽ കേവലം അജ്ഞാനിക്ക് വിഷയങ്ങളിൽ മാത്രം ഭ്രാന്തി ഉണ്ടാകുന്നു.

ഞാ—അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ഞാൻ പരമാനന്ദസ്വരൂപനാണെന്നു താങ്കൾ മുമ്പു പറഞ്ഞതു ഞാനറിഞ്ഞു. എന്നാൽ ജനനമരണാദിസംസാരദുഃഖം എന്നിലില്ലാത്തതിനാൽ അതിനെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കേണ്ട എന്നും അങ്ങുന്നരുളിച്ചെയ്തു. ആ വിഷയത്തിൽ ഒരു സംശയം ജനിക്കുന്നു. ജന്മാദിദുഃഖങ്ങളെ നിവൃത്തിയാക്കുന്നതിനാൽ എന്നെകൂടാതെ മറ്റേതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നരുളിച്ചെയ്യേണം. അതിനെ ഞാനറിയുന്നതായാൽ എന്നിൽ സംസാരമില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കും. അല്ലാതെ എന്റെ സംശയം തീരുന്നില്ല.

മു—ഏന്റെ വാക്കിനെ നീ കേൾക്കുക. സന്ദേഹങ്ങളെല്ലാം തീരും. ഈ ജഗത്ത് നിന്നിലാകട്ടെ മറ്റൊരേടത്താവട്ടെ ശുദ്ധമായിട്ടില്ല.

ഞാ—സ്വപ്നമിൻ ഗുരോ! ജന്മാദിസംസാരദുഃഖം എന്നിലാവട്ടെ മറ്റൊരേടത്താവട്ടെ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുന്നവല്ലോ. ഇല്ലാത്ത വസ്തു തോന്നിക്കൂടല്ലോ. വസ്തുപുത്രനും ആകാശകുസുമവും തോന്നുന്നില്ലല്ലോ. അതുപോലെ സംസാരം ഇല്ലാതിരുന്നാൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ സംസാരം ഉള്ളതായി അനുഭവം തോന്നുന്നതിനാൽ ജനനമരണാദി സംസാരദുഃഖം ഇല്ലെന്നുള്ളിടയ്ക്കത് അനുഭവവിരുദ്ധമാകുന്നു.

മു—ജനനമരണാദിജഗത്ത് പരമാർത്ഥത്തിലില്ല. എന്നാലും ആത്മാവിനെ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമെന്നറിയാത്തതിനാൽ ജഗത്തിന്റെ മിത്യാപ്രതീതി ഉണ്ടാകുന്നു. ഏതുപോലെയാണാൽ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്ന പദാർത്ഥം ആകാശത്തിൽ തോന്നുന്ന നീലവർണ്ണം രജ്ജുവിൽ തോന്നുന്ന സ്പർശം ഇവ പരമാർത്ഥത്തിലില്ലാതിരുന്നിട്ടും ഇവകളുടെ മിത്വമായ പ്രതീതി ഉണ്ടാവുന്നു. രജ്ജുവിൽ സ്പർശം മിത്വമായോന്നുന്നതുപോലെ ആത്മാവിൽ സംസാരദുഃഖമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന ഭ്രമം മിത്വയാകുന്നു. അതറിയേണ്ടതിലേക്ക് രജ്ജുസ്പർശമുണ്ടാണെന്നെ പറയാം. ദൃഷ്ടാന്തജ്ഞാനമില്ലാതെദാർഢ്യാന്തികജ്ഞാനമുണ്ടാകാത്തതിനാൽ ദാർഢ്യാന്തികജ്ഞാനമുണ്ടാവാൻവേണ്ടി രജ്ജുസ്പർശാസദൃഷ്ടാന്തത്തെ പറയാം. രജ്ജുവിൽ സ്പർശം ഇങ്ങിനെ തോന്നുന്നു. രജ്ജുവിൽ സ്പർശം ശുക്തിയിൽ രജതം മുതലായവ വെറും ഭ്രമമാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ നാലു മതങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ 1 ശൂന്യവാദിയുടെ അസൽപ്പ്രാതി എന്നും 2 ക്ഷണികവിജ്ഞാനവാദിയുടെ ആത്മപ്രാതിയെന്നും 3 ന്യായവൈശേഷികമതസ്ഥന്മാരുടെ അന്ത്യമാപ്രാതിയെന്നും 4 സംഖ്യപ്രദാകരന്മാരുടെ അപ്രാതിയെന്നും ഇങ്ങിനെ നാലു മതങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അഞ്ചാമത്തെ അനിർവ്വചനീയപ്രാതിയെ

ന്ന ഒരു മതവും ഉണ്ട്. അതാകുന്നു ശാസ്ത്രാനുസാരവും അനുഭവമായിട്ടുള്ളതുമായ മതം. അതുകൊണ്ട് മുൻപ്രസ്താവിച്ച നാലു മതങ്ങളിൽകൊണ്ടുതന്നെ മൂന്നു മതങ്ങളും ഒന്നിനൊന്നു വിരോധമായതിനാൽ അതുകൾ അന്യോന്യം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലാമത്തെ അഖ്യാതിമതത്തെയും ഖണ്ഡിക്കാം. എങ്ങിനെയെന്നാൽ അഖ്യാതിവാദികളുടെ മതപ്രകാരം ഇതു സപ്തം എന്ന ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്ന ദിക്കിൽ ഇത് എന്നത് രജ്ജുവിന്റെ സാമാന്യപ്രത്യക്ഷജ്ഞാനമാകുന്നു. സപ്തം എന്നത് മന്യ കണ്ടിട്ടുള്ള സപ്തത്തിന്റെ സ്മരണരൂപജ്ഞാനമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു ജ്ഞാനങ്ങളും കൂടി ചേർന്ന് രജ്ജുവിൽ സപ്തജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നു. അഖ്യാതിമതം ഇപ്പോൾ മുഖ്യകണ്ടതായ സപ്തത്തിന്റെ സ്മരണരൂപജ്ഞാനത്തെ അംഗീകരിച്ചു നേരിൽകണ്ടതായ രജ്ജുവിൽ സപ്തജ്ഞാനമില്ലെന്നാകുന്നു അഖ്യാതിമതത്തിലെ സിദ്ധാന്തം. അങ്ങിനെ പറയുന്ന പക്ഷം ഒന്നാമത് നേരിൽ കിടക്കുന്ന രജ്ജുവിനെ കണ്ടു പുരുഷൻ ഭയപ്പെട്ടോടുവാൻ കാരണമില്ല. എന്നാൽ അനുഭവത്തിൽ മന്ദാസ്ഥകാരത്തിൽ മാഗ്ഗമദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന രജ്ജുവിനെ കണ്ടു സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിക്കാതെ പെട്ടെന്നു സപ്തമെന്നോത്തു ഭയപ്പെട്ടോടുന്നു. ആകയാൽ നേരിൽ കിടക്കുന്ന രജ്ജുവിൽ സപ്തമെന്ന ഭ്രമം തോന്നുന്നതല്ലാതെ മുമ്പേകണ്ട യഥാർത്ഥസപ്തത്തിന്റെ സ്മരണകൊണ്ടല്ല കാട്ടുന്നത്. രണ്ടാമതു രജ്ജുവിന്റെ യഥാർത്ഥജ്ഞാനമുണ്ടായ ശേഷം എനിക്കു രജ്ജുവിൽ സപ്തമെന്ന തോന്നൽ മിശ്രിയായി തോന്നിയിരുന്നു എന്നുള്ള ജ്ഞാനം പുരുഷനു ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് രജ്ജുവിൽ സപ്തം തോന്നുന്നതല്ലാതെ മുമ്പേ കണ്ട സപ്തത്തിന്റെ സ്മരണ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. മൂന്നാമത് ഇതു സപ്തം എന്നുള്ള സമയത്തു കരേ ജ്ഞാനമുണ്ടാവുന്നതല്ലാതെ രണ്ടു ജ്ഞാനമുണ്ടാവുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അന്തഃകരണത്തിൽ കരേ കാലത്തിൽ സ്മരണരൂപജ്ഞാനവും പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനവും കൂടിയുണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ട് അഖ്യാതിമതവും സപീകരിക്കത്തക്കതല്ല. ഈ നാലു മതങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ഖ

സ്ഥാനങ്ങളും വിവരണം സപരാജ്യസിദ്ധി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിസ്മയമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. യുക്തികൾ കഠിനമായ കയറും ഗ്രന്ഥബാഹുല്യത്താലും ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞതാണ്. അഞ്ചാമത്തെ അനിവൃത്തമാണിത്.

സിദ്ധാന്തപക്ഷത്തിൽ അനിവൃത്തമാണിത് എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അന്തഃകരണവൃത്തി നേത്രാഭിമുഖീയമായി വെളിയിൽ ചെന്നു വിഷയകാരമായ് നിൽക്കുന്നു. അപ്പോൾ വിഷയത്തിലുള്ള ആവരണം നീങ്ങി വിഷയത്തെ ശരിയായി തിരയുന്നു. അതിന്നു പ്രകാശവും സാധകമായിരിക്കുന്നു. പ്രകാശത്തെ കൂടാതെ പദാർത്ഥം പ്രകാശിക്കുകയുമില്ല. രജ്ജുവിൽ സുപ്തമുണ്ടാകുമ്പോൾ അന്തഃകരണവൃത്തി നേത്രാഭിമുഖീയമായി വെളിയിൽ ചെന്നു രജ്ജുവാദ സംബന്ധപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും മനോധർമ്മകാരോട് ദോഷങ്ങളുടെ പ്രതിബന്ധത്താൽ രജ്ജുവിന്റെ ആവരണം (മറവ്) മുഴുവൻ നീങ്ങുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു അന്തഃകരണവൃത്തി രജാകാരമാകുന്നില്ല. ഈ വിധത്തിൽ ആവരണം നീങ്ങുവാൻ വൃത്തി വിഷയത്തോടു സംബന്ധപ്പെട്ടിട്ടും മനോധർമ്മകാരോട് താൽ രജ്ജുവിന്റെ ആവരണം മുഴുവൻ നീങ്ങാതിരിക്കുകയും അപ്പോൾ രജ്ജുപരിതലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അവിദ്യയിൽ (അജ്ഞാനത്തിൽ) ഒരു ക്ഷോഭം അതായതു കലശം ഉണ്ടായി. ആ അവിദ്യ (അജ്ഞാനം) സപ്തകാരപരിണാമത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു അവിദ്യാകാരമായ സപ്തത്തിന്നു സത്ത ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ സത്ത രജ്ജുവിന്റെ ജ്ഞാനത്താൽ നിവൃത്തിപ്പാൻ കാരണമില്ല. എന്നാൽ അനുഭവത്തിൽ നിവൃത്തിച്ചു കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു രജ്ജുസപ്തം സത്തല്ല. പിന്നെ ആ രജ്ജുസപ്തം അസത്തായിരുന്നാൽ വസ്തുപര്യന്തം എന്നപോലെ പ്രതീതമാവാൻ പാടില്ല. അനുഭവത്തിൽ രജ്ജുസപ്തം പ്രതീതമാകുന്നുമുണ്ട്. ആകയാൽ അതു അസത്തല്ല. അതു ഹേതുവാൽ സദസത്തുക്കൾക്കു വിലക്ഷണമായ അനിവൃത്തമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്നെ ശുക്തി മുതലായവയിൽ രജതം മുതലായവയും അനിവൃത്തമായിരുന്നെ തോന്നിവരുന്നു.

സ്വപ്നാനന്ദം അവിദ്യാപരിണാമം.

കരേ രജ്ജുവിൽ പത്താറേക്കു, ചിലക്കു സപ്തം ചിലക്കു ഭ

ണ്ഡം ചിലർക്കു പുഷ്പമാലാ ചിലർക്കു ഭൂമിയുടെ വിളൽ ചിലർക്കു ജലധാര ഇങ്ങിനെ ഭിന്നങ്ങളായ ഭ്രമങ്ങൾ തോന്നാറുണ്ട്. ചില സമയം എല്ലാവർക്കും സുപ്തമെന്നുതന്നെയും തോന്നാറുണ്ട്. രജ്ജുവിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരജ്ഞാനമുണ്ടായ ഉടനെ അവരവരുടെ വൃത്തിചൈതന്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭ്രമം നീങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏവന്നു രജ്ജു ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നില്ലയോ അവന്നു ഭ്രമം നീങ്ങുന്നമില്ല. ആകയാൽ വൃത്തിചൈതന്യം തന്നെ കല്പിതഭ്രമത്തിന്നു അധിഷ്ഠാനമായിരിക്കുന്നു. അല്ലാതെ രജപാദി വിഷയോപഹിതചൈതന്യം അധിഷ്ഠാനമാകുന്നില്ല. രജ്ജുപഹിതചൈതന്യത്തെ സുപ്തദണ്ഡാദികൾക്കു അധിഷ്ഠാനമായി പറയുന്നപക്ഷം പത്തുപേർക്കു തോന്നുന്ന പദാർത്ഥം ഒന്നായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണം. അനുഭവത്തിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്നതാജ്ഞാണെന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു അവരുടെ വൃത്തിചൈതന്യത്തിൽ ഏതു പദാർത്ഥം കല്പിതമാകുന്നുവോ അതു അവന്നുമാത്രം തോന്നുന്നതല്ലാതെ വേറെ ഒരുവനും തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം വെളിയിലുള്ള സുപ്താദികൾക്കു അവയുടെ ജ്ഞാനത്തിന്നും വൃത്തുപഹിതസാക്ഷിഅധിഷ്ഠാനത്തിന്നും കൂടി അനുഭവരണോപഹിതസാക്ഷിതന്നെ അധിഷ്ഠാനമായിരിക്കുന്നു. ഈവിധത്തിൽ സദസത്തുക്കൾക്കു വിലക്ഷണമായും അനിവൃച്ഛനീയമായുമിരിക്കുന്ന അവിദ്യയുടെ പരിണാമമായ അനിവൃച്ഛനീയരജ്ജുസുപ്താദികളുടെ പ്രാതി (പ്രതീതിയും കഥനവും) അനിവൃച്ഛനീയപ്രാതിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ഞാ—സ്വാമിൻ മിത്ത്യയായി തോന്നുന്ന ഈ അപാരമായ ജഗത്തിന്നു് ആധാരമെന്ത്? അതിനെ ഉപദേശിക്കേണമെ.

മു—അല്ലയോ ശിഷ്യ, നിന്റെ സത്യമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ നീ അറിയാത്തതിനാൽ നിണക്കു മിത്ത്യയായ ജഗത്ത് തോന്നുന്നു. അതിനാൽ ജഗത്തിന്നു് ആധാരവും അധിഷ്ഠാനവും നീതന്നെയാകുന്നു. രജ്ജുവിനെ അറിയാത്തതിനാൽ മിത്ത്യയായസുപ്തം തോന്നുന്നദിക്കിൽ മിത്ത്യയായ സുപ്തത്തിന്നു് രജ്ജു ആധാരമായും അധിഷ്ഠാനമായുമിരിക്കുന്നു എന്നു സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയെ അനുസരിച്ചു പറയുതാകുന്നു. സൂക്ഷ്മദൃ

ഷ്ടം നോക്കുന്നതായാൽ വൃത്യപഹിതചൈതന്യം തന്നെ ആധാരാധിഷ്ഠാനങ്ങൾ — ഒന്നാമത്തെ പക്ഷത്തിൽ രജ്ജ്വപഹിതചൈതന്യവുമാകുന്നു. ഏതുപക്ഷത്തിലും രജ്ജ്വ അധിഷ്ഠാനമല്ലാതിരുന്നാലും പ്രഥമപക്ഷത്തിൽ അധിഷ്ഠാനചൈതന്യത്തിന്ന് രജ്ജ്വ ഉപാധിയായിരിക്കുന്നതിനാൽ സ്ഥൂലദൃഷ്ടിക്ക് രജ്ജ്വിനെതന്നെ അധിഷ്ഠാനമായി പറയുന്നു — മിത്യാസപ്തത്തിന്നു രജ്ജ്വ അധിഷ്ഠാനവും ആധാരവുമായിരിക്കുന്നതുപോലെ മിത്വയായ ജഗത്തിന്ന് നീതന്നെ അധിഷ്ഠാനവും ആധാരവുമായിരിക്കുന്നു.

ആധാരാധിഷ്ഠാനങ്ങളുടെ വിവരം.

ഇവിടെ ഒരു രഹസ്യം അറിയേണ്ടതുണ്ട്. ഏതെന്നാൽ രജ്ജ്വിന്നു രണ്ടു സ്വരൂപങ്ങളുണ്ട്. അതിലൊന്നു ഇത് എന്ന സാമാന്യരൂപം. മറ്റൊരു രജ്ജ്വ എന്ന വിശേഷരൂപം. ഇത് സപ്തം എന്നു രജ്ജ്വിൽ മിത്യാസപ്തം തോന്നുന്ന ഭ്രാന്തികാലത്തിലും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇത് എന്നത് രജ്ജ്വിന്റെ സാമാന്യരൂപമാകുന്നു. ഭ്രാന്തികാലത്തിൽ ഏതുസ്വരൂപം പ്രകാശിക്കുന്നില്ലയോ എന്നാൽ ഏതു സ്വരൂപം പ്രകാശിക്കുന്നതിനാൽ ഭ്രാന്തി നീങ്ങുന്നുവോ അതു രജ്ജ്വിന്റെ വിശേഷരൂപമാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ ആത്മാവിന്നും രണ്ടു സ്വരൂപങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നു സാമാന്യരൂപം. മറ്റൊന്നു വിശേഷരൂപം. അതിൽ സദൃപം (സൽ=ഉണ്ട്) എന്നതു സാമാന്യരൂപം. അസംഗത നിത്യമുക്തത കൂടസ്ഥത ആനന്ദത മുതലായതു ആത്മാവിന്റെ വിശേഷരൂപം. എങ്ങിനെ എന്നാൽ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മശരീരങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നതിൽ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളിൽ ഞാനെന്ന ഭ്രാന്തി തോന്നുന്നസമയത്തിലും മിത്യാശരീരങ്ങൾക്കു ഭിന്നമല്ലാതെ സദൃപം പ്രകാശിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആത്മാവിന്റെ സദൃപം സാമാന്യമാകുന്നു. സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളിൽ ഞാനെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷത്രിയൻ എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭ്രാന്തിസമയത്തിൽ ആത്മാവിന്റെ അസംഗ കൂടസ്ഥ നിത്യമുക്ത ആനന്ദാദിസ്വരൂപങ്ങൾ

തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ശ്രവണാദികളാലുണ്ടാവുന്ന ജ്ഞാനത്താൽ ആത്മാവിന്റെ അസംഗതസ്ഥിതിമുക്താനന്ദാദിസ്വരൂപങ്ങൾ ആത്മാവിൽ തോന്നുന്നതിനാൽ ശരീരത്തിലുള്ള ഭ്രാന്തി വിവൃത്തിക്കുന്നു. അതിനാൽ അസംഗാദികൾ വിശേഷരൂപങ്ങളാകുന്നു. എല്ലാ ഭ്രാന്തികളിലും സാമാന്യരൂപം ആധാരമെന്നും വിശേഷരൂപം അധിഷ്ഠാനമെന്നും പറയുന്നു. ഭ്രാന്തി സ്പർശത്തിന് ആശ്രയമായിരിക്കുന്നു. രജ്ജുവിൽ ഇത് എന്ന സാമാന്യരൂപം സ്പർശത്തിന് ആധാരമായും രജ്ജുവെന്ന വിശേഷരൂപം അധിഷ്ഠാനമായുമിരിക്കുന്നതുപോലെ മിത്യാപ്രപഞ്ചത്തിന് ആശ്രയമായിരിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ സാമാന്യസ്വഭാവം ആധാരമായും അസംഗാദി വിശേഷരൂപം അധിഷ്ഠാനമായുമിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ആധാരാധിഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ഭേദം ശ്രീമദ്ഭക്തചാർയ്യസപാമികളുടെ പ്രശിഷ്ടനായ സർവ്വജ്ഞാത്മമുനിയാൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഞാ—സപാമിൻ! അനന്തമായ ജഗത്തിന് ദൃഷ്ടാവ് ആരാകുന്നു.

എവൻ അധിഷ്ഠാനമായും ആധാരമായും ഇരിക്കുന്നുവോ അവൻതന്നെ ദൃഷ്ടാവായാൻ പാടില്ല. ജഗത്തിന് അധിഷ്ഠാനവും ആധാരവും ആത്മാവാകുന്നു. അതിനാൽ ആത്മാവിനെ കൂടാതെ വേറെ ദൃഷ്ടാവിനെ പറയേണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മിത്യാസ്പർശത്തിന് അധിഷ്ഠാനവും ആധാരവുമായിരിക്കുന്ന രജ്ജുവിൽനിന്നു ഭിന്നനായ പുരുഷനാകുന്നു രജ്ജുസ്പർശത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാവ്. അല്ലാതെ രജ്ജു ദൃഷ്ടാവായില്ല. അതുപോലെ ജഗത്തിനെ കാണുന്ന ദൃഷ്ടാവ് ആരാകുന്നു എന്ന് അങ്ങുന്ന് അരുളിച്ചെയ്യേണമെ.

മു—ജഗത്തിൽ എത്ര വസ്തു മിത്വമൊ അതു അധിഷ്ഠാനത്തിൽ കല്പിതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അധിഷ്ഠാനം രണ്ടു വിധത്തിലാകുന്നു. അതിൽ ഒന്ന് ചേതനവും മറേത് ജഡവുമാകുന്നു. അധിഷ്ഠാനം ജഡമാകുമ്പോൾ അധിഷ്ഠാനത്തെ കൂടാതെ ദൃഷ്ടാവ് വേറെ ആകുന്നു. ചേതനം തന്നെ അധിഷ്ഠാനമാകുമ്പോൾ അധിഷ്ഠാനം തന്നെ ദൃഷ്ടാവായിത്തീർന്നതല്ലാതെ ദൃ

ഷ്ടാപ്തവേദം ആകുന്നില്ല. എതുപോലെയാണോ സപ്തത്തിന് അധിഷ്ഠാനം സാക്ഷിചൈതന്യമാകുന്നു. അത് ആ സപ്തത്തിന് ദൃഷ്ടാവായുചിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ആത്മാവ് ജഗത്തിന് അധിഷ്ഠാനമായും ദൃഷ്ടാവായും ഇരിക്കുന്നു. സ്വലദൃഷ്ടിക്ക് രജ്ജ അധിഷ്ഠാനമെന്ന പറയുന്ന ഭാഗം ഈ ചേർദ്യോത്തരങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നു. സിദ്ധാന്തത്തിലാകട്ടെ രജ്ജസപ്തത്തിന്നധിഷ്ഠാനം സാക്ഷി ചൈതന്യമാകുന്നു. അതുതന്നെ ദൃഷ്ടാവു. അതുകൊണ്ടു സകലകല്പിതങ്ങൾക്കും അധിഷ്ഠാനംതന്നെ ദൃഷ്ടാവായെന്നും. ഇതിൽ ശങ്കയ്ക്കും സമാധാനത്തിന്നും അവകാശമില്ല. അല്ലയോ വിഷയിൻ മേൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം മന്ദാസ്ഥകാരത്തിൽ രജ്ജവിനെ കണ്ട് സർപ്പമെന്ന് ഭ്രമിച്ചതു പോലെ അജ്ഞാനത്താൽ ആത്മജ്ഞാനമില്ലാതെ സംസാരദുഃഖവും ഭ്രാന്തിയാൽ നിന്നിൽ തോന്നുന്നതല്ലാതെ പരമാർത്ഥത്തിൽ നിന്നിൽ സംസാരബന്ധമില്ല. അതുകൊണ്ട് മിത്യാദുഃഖത്തെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു ഇന്ദ്രജാല വിദ്വാൻ തന്റെ ഇന്ദ്രജാല വിദ്യയാൽ ഒരുവന്റെ ശരൂവിനെ കാണിക്കുന്നതായാൽ ആ ശരൂവിനെ കൊല്ലുവാൻ ആരെങ്കിലും ശ്രമിക്കുമോ ഇല്ലല്ലോ. അതുപോലെ മിത്യാസംസാരവും നിന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു മിത്യാസംസാരത്തെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കുവാൻ കാരണമില്ല.

അതാ — സപ്തമിൻ ജഗത്ത് എന്നിൽ മിത്വയായിരിക്കുന്നു. സത്യമായിട്ടില്ല എന്ന് അങ്ങുന്ന് അരുളിച്ചെയ്ത സത്യമാണെങ്കിലും ജനനമരണാദി സംസാരദുഃഖം സത്യമായുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ. എതുപായത്താലാണ് ജനനമരണാദി ദുഃഖങ്ങൾ എന്നിൽ തോന്നാതിരിക്കുന്നത് ആ ഉപായത്തെ നിന്ദിക്കുവതി അരുളി ചെയ്യേണം.

മിത്വയെ നിവൃത്തിപ്പാൻ സാധനങ്ങളെ അന്വേഷിക്കരുതെന്ന് പറഞ്ഞതും സത്യമായിരുന്നാലും മിത്വയാൽ ഏതൊരുവനും ദുഃഖമുണ്ടാവുന്നുവോ അവൻ അതിനെ നിവൃത്തിപ്പാൻ

ഉത്സാഹിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലയൊ. എന്തെന്നാൽ കർവന് ദിവസംതോറും ഭയങ്കരമായ സ്വപ്നമുണ്ടാകുന്നു. അതു മിത്വമായും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാലും ആ മിത്വം സ്വപ്നം അവന്നു ദുഃഖത്തിന്നു കാരണമായുമിരിക്കുന്നു. അതിനാലവൻ ആ സ്വപ്നനിവൃത്തി ചെയ്യാൻ വേണ്ടി പാദപ്രക്ഷാളനം ജപം മുതലായ അനേക ഉപായങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നതു സാധാരണമല്ലയൊ. അതുപോലെ ഈ സംസാരം അസത്യമാണെങ്കിലും എനിക്കു ജന്മാഭിദുഃഖത്തിന്നു ഹേതുവെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു സംസാരത്തെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. ഭയമുചെയ്തു അതിന്നുള്ള ഉപായമെന്തെന്നു കളി ചെയ്യേണമെ.

മുഹൂർത്തശിഷ്യ ജഗദുപസംസാരദുഃഖത്തെ നിവൃത്തിപ്പാൻ എത്ര ഉപായത്തെ നീ ചോദിച്ചുവൊ ആ ഉപായത്തെ ഞാൻ മുമ്പു നിന്നെക്കു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനെ തന്നെ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുക എന്നാൽ ജഗദുഃഖം നിന്നെക്കുണ്ടാകയില്ല. അതിനെ തന്നെ ഇനിയും വ്യക്തമായി പറഞ്ഞുതരാം. സാവധാനം കേൾക്കുക. നീ നിന്റെ ആത്മസ്വരൂപത്തെ അറിയാത്തതിനാൽ ജഗദുഃഖം നിന്നെക്കു തോന്നുന്നതാണ്. ആ തോന്നൽ ആത്മജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ ഇല്ലാതാകും. എന്തൊന്ന് എന്തൊന്നിന്റെ അറിവില്ലായ്മയാൽ ഉണ്ടാവുന്നുവൊ അത് അതിന്റെ അറിവിനാൽ ഇല്ലാതാകുന്നു. എത്രപോലെ എന്നാൽ രജ്ജുവിന്റെ അറിവില്ലായ്മയാൽ സ്വപ്നമാണെന്നു തോന്നുകയും തന്നിമിത്തം ഭയാഭി ദുഃഖം തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു. രജ്ജുവിനെ രജ്ജുവാണെന്നറിഞ്ഞ ക്ഷണത്തിൽ സ്വപ്നമെന്ന തോന്നലും തല്പാരണാലുണ്ടായ ഭയവും ഇല്ലാതാകുന്നു. ഇതുപോലെ ആത്മാവിനെ അറിയാത്തതിനാൽ ജനനമരണാഭി ജഗത്തും ദുഃഖവും തോന്നുന്നു. ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായമാത്രയിൽ ജഗത്തും ദുഃഖവും നിവൃത്തിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആത്മജ്ഞാനത്തെ നിന്നെക്കുപദേശിക്കാം.

ഭൂതവർത്തമാനഭാവി എന്നുള്ള മൂന്നുകാലങ്ങളിലും ജഗത്ത് എന്നിലില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജഗത്ത് അസത്യമായി

രിക്കുന്നു. ഏത് അസത്യ (അനൃത)മൊ അത് സത്യമായ അധിഷ്ഠാനത്തിന് ഏതുവിധ ഹാനിയേയും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഏതുപോലെയെന്നാൽ മൃഗതുണ്ണാജലം ഭൂമിയെ നനക്കുന്നില്ലല്ലോ. അതുപോലെ (മൃഗതുണ്ണാജലം പോലെ) ജഗത്ത് പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മിത്ത്യയായിരിക്കുന്നു. മിത്ത്യയായപ്രപഞ്ചത്തിന് സത്യമായ ഏനിക്കീഹാനിയെ ഉണ്ടാകാവാൻ അല്പംപോലും കഴിയുന്നതല്ല. എന്റെ സ്വരൂപം (ഞാൻ) സമീപദാനം ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദൃശ്യനിശ്ചയംതന്നെ ജ്ഞാനമാകുന്നത്. ഇതുതന്നെ മോക്ഷസാധനമാകുന്നതും. അല്ലാതെ മോക്ഷസാധനം വേറെ ഇല്ല. ഈ ജ്ഞാനത്തെ ഞാൻ നിന്നു കേൾപ്പ് ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

അല്ലയോ പ്രിയശിഷ്യ ജഗത്തിന്റെ ഉപാദാനകാരണം അജ്ഞാനമാകുന്നു. ഈ അജ്ഞാനം നശിക്കുമ്പോൾ ജഗത്ത് തന്നെ നശിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഉപാദാനം നശിച്ചാൽ പിന്നെ കാഴ്ച ഉണ്ടാവുന്നില്ലല്ലോ. അതിനാൽതന്നെ. എന്നാലോ ഈ അജ്ഞാനനാശം എങ്ങിനെ ഉണ്ടാവുമെന്നാൽ കേവലം ജ്ഞാനത്താലുണ്ടാവുന്നതല്ലാതെ കർമ്മത്താലോ ഉപാസനയാലോ ഒരു കാലത്തും ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അജ്ഞാനത്തിന്നു വിരോധി ജ്ഞാനമെന്നു മാത്രമല്ലാതെ കർമ്മാപാസനാദികളായ യാതൊന്നും അജ്ഞാനത്തിന്നു വിരോധികളല്ല—എന്നതിന്.

ശ്ലോ. അവിരോധിതയാ കർമ്മ നാവിദ്യം വിനിവർത്തയേൽ
വിദ്യാവിദ്യാം നിഹന്ത്യേവ തേജസ്വിമിരസംഘവൽ.

അർത്ഥം—അജ്ഞാനത്തിന്നും കർമ്മത്തിന്നും അവിരോധിതപംഗേതുവായിട്ട് കർമ്മം അജ്ഞാനത്തെ നിവൃത്തിക്കുന്നില്ല (നശിപ്പിക്കുന്നില്ല.) തിമിരസംഘങ്ങളെ തേജസ്സെന്നപോലെ—ജ്ഞാനം അജ്ഞാനത്തെ ഹനിക്കുന്നു—എന്നു ലോകഗുരു ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ആത്മബോധത്തിൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും അജ്ഞാനത്തിന്നു വിരോധി ജ്ഞാനമാകുന്നു. ഏതുപോലെയെന്നാൽ വേനാന്തർഭാഗത്തിലുള്ള അന്ധകാരം ഏതുവിധകർമ്മങ്ങളാലും

നീങ്ങുന്നില്ലല്ലോ. കേവലം പ്രകാശത്താൽ (വെളിച്ചത്താൽ) നീങ്ങുന്നത് അനുഭവമല്ലയോ. അതുപോലെ അജ്ഞാനരൂപാധികാരം ജ്ഞാനരൂപപ്രകാശത്താൽ മാത്രം നിവൃത്തിക്കുന്നതല്ലാതെ ചേറെ ഏതൊരു യാഗാദി കർമ്മങ്ങളാലും ഉപാസനാദികളാലും തീർത്ഥസ്നാന ഭാഗ വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളാലും വിഗ്രഹാരാധന മുതലായ കൃത്രിമ നീചകർമ്മങ്ങളാലും അജ്ഞാനം വർധിക്കുന്നതല്ലാതെ നിവൃത്തിക്കയില്ല.

അപ്പയ്യോ ശിഷ്യ ജഗത്തു നിവൃത്തിക്കുംപ്രകാരമുള്ള ഉപദേശത്തെ ഞാൻ നിനക്കു പൂർണ്ണമായി പദേശിച്ചു. ഇതിനെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിൽ ധരിച്ചു സത്യകവിചാരം ചെയ്ത് വല്ല സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ ചോദിക്ക.

(ജീവബ്രഹ്മഭേദം) ഉപദേശിച്ചു വിഷയപുരുഷം.

ഞാ—അപ്പയ്യോ കൃപാഭാവമായ ഗുരോ അങ്ങുന്നരുളിച്ചെയ്യുന്ന ഈ ജഗത്തിന്റെ കാരണം അജ്ഞാനവും ആ അജ്ഞാനത്തെ ജ്ഞാനത്താൽ നിവൃത്തിക്കപ്പെട്ടാൽ അജ്ഞാനകാൽമായ ജഗത്തും നിവൃത്തിക്കുന്നു എന്നും ജഗത്ത് മിത്ത്യാ എന്നും ജീവൻ ആനന്ദസ്വരൂപൻ എന്നും ആ ജീവൻ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു വേറെയല്ലെന്നും ബ്രഹ്മരൂപൻതന്നെ എന്നും ഉള്ള ഈ നിശ്ചയം ജ്ഞാനമാകുന്നുവെന്നും എങ്കൽ ഈ ജഗത്തു മിത്ത്യായായിത്തീരുന്ന ജീവൻ ആനന്ദസ്വരൂപനായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ജ്ഞാനസ്വരൂപത്തെയും ഞാൻ സത്യമായറിഞ്ഞു. എന്നാൽ ജീവനും ബ്രഹ്മവും ഒന്നാകുന്നു എന്നുള്ളതിനെ ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജീവബ്രഹ്മങ്ങളുടെ ഭേദത്തെ കാണിക്കുന്ന സംശയങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിന്നു തോന്നുന്നു—എന്തെന്നാൽ ഗുരോ—ഞാൻ പുണ്യപാപകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നു. അവകളുടെ ഫലങ്ങളാകുന്ന മരണം ജനനം സുഖം ദുഃഖം ഇവകളെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനേകവിധമായ ജഗത്ത് എങ്കൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ജഗൽക്കാരണമായ അജ്ഞാനത്തെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിന്നുകൂടെ പുണ്യപാപങ്ങൾ ജനനമരണങ്ങൾ സു

ഖദിരങ്ങൾ ഇവകളിലു. മരവിധത്തിലുള്ള ക്ലേശവും ബ്രഹ്മത്തിലില്ല. ജ്ഞാനസമ്പാദനേച്ഛയും ഇല്ല. അതിനാൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റേയും എന്റേയും സ്വരൂപങ്ങൾ പരസ്പരം ഭേദമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജീവബ്രഹ്മങ്ങൾക്ക് ഏകത്വം പറയുവാൻ വഴികാണുന്നില്ല.

ഇതുകൂടാതെ ജന്മാഭിസംസാരം പരമാർത്ഥമായില്ലാത്തതായും അന്യജന്മാദികൾ എന്നിങ്ങ ഭ്രാന്തിയാൽ തോന്നുന്നതല്ലെന്നും ഈ ഭ്രാന്തി ബ്രഹ്മത്തിലൊട്ടില്ലതാനും. ജീവനും ബ്രഹ്മത്തിനും ഇത്രത്തോളം ഭേദമുള്ളതിനാൽ ബ്രഹ്മവും ജീവനും ഒന്നെന്നു പറയാൻ കരിക്കലും പാടില്ല.

അല്ലയോ ഗുരോ എന്നിങ്ങനെയൊരു സംശയവുമുണ്ടാകരുത് അതും ഉണർത്തിക്കാം. വേദത്തിൽ പറഞ്ഞതാകുന്നു—ബുദ്ധിരൂപമായ ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ രണ്ടു പക്ഷികളുണ്ടെന്നും അവ രണ്ടും സമാനങ്ങളാകുന്നുവെന്നും അവയിൽ ഒന്നു കർമ്മഫലങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നവനാണെന്നും മററവൻ ഭോഗരഹിതനായും ഇല്ലായ്മയും അസംഗനായും കർമ്മഫലഭോക്താവായ മുൻപറഞ്ഞ ഒന്നാമനെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇതിൽ കർമ്മഫലഭോക്താവ് ജീവനെന്നും മററതു പരമാർത്ഥമെന്നും വേദത്തിൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും എവിടത്തു ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും രണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതുകൊണ്ടും അതുകൾ ഒന്നെന്നു എങ്ങിനെ പറയും. കരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാത്തതാണെന്നും തോന്നുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ വേദത്തിൽത്തന്നെ കർമ്മോപാസനകളെ സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജീവനും ബ്രഹ്മവും ഒന്നെന്നുള്ള പക്ഷത്തിൽ കർമ്മോപാസനകൾ വ്യർത്ഥമായി പോകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ജീവനും ബ്രഹ്മവും ഒന്നെന്നു പറയുമ്പോൾ ബ്രഹ്മത്തിൽ ജീവസ്വരൂപം അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ജീവജാല ബ്രഹ്മസ്വരൂപം അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ എന്നുള്ള ആകാംക്ഷ ജനിക്കുന്നു. ഒന്നാമത് ബ്രഹ്മത്തിൽ ജീവൻ അനുഭവിച്ചതായി പറയുന്നപക്ഷം ജീവൻതന്നെ ബ്രഹ്മരൂപിയാകുന്നതിനാൽ അ

ധികാരിതന്നെ ഇല്ലാതാകുന്നു. അതുനിമിത്തം കർമ്മപാസനകൾ വേദത്തിൽ പറഞ്ഞതു വ്യക്തങ്ങളായിരിക്കും. രണ്ടാമത് ജീവജാലങ്ങൾ ബ്രഹ്മം അന്തർവിചിതമായി പറയുന്നുവെങ്കിൽ ബ്രഹ്മംതന്നെ ജീവരൂപനായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഉപാസ്യൻ ഇല്ലാതാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ഏതിനെ ഉപാസിക്കേണമോ ആ ഉപാസ്യം മുൻപറഞ്ഞ രീതിപ്രകാരം ജീവനായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ ഉപാസ്യനെന്നൊരു ഇതരവസ്തു ഇല്ലാതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് വേദത്തിൽ പറഞ്ഞ ഉപാസനയും നിഷ്ഫലമാകുന്നു.

എന്നുമാത്രമല്ല കർമ്മഫലദായകമായ പരമാത്മാവുതന്നെ ഇല്ലാതാവുന്നതിനാൽ കർമ്മം നിഷ്ഫലമായി തീരുന്നു. പിന്നെ മീമാംസകന്മാർ പറയുന്നതു കർമ്മംതന്നെ ഈശ്വരനാകുന്നു. അതിനാൽ കർമ്മത്താൽതന്നെ ഫലമുണ്ടാകുന്നുവെന്നും പറയുന്നു. അതു യുക്തമല്ല. എന്തെന്നാൽ, കർമ്മമെന്നതു ജഡമാകുന്നു. ഫലത്തെ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന സാമർത്ഥ്യം കർമ്മത്തിന്നില്ല. കർമ്മഫലത്തെ ഈശ്വരൻതന്നെ കൊടുക്കുന്നു. ഈ വക ത്ര്യായങ്ങളാൽ ജീവനും പരനും കണന്നുപറവാൻ പാടില്ല എന്നാകുന്നു. ഈ വക സംശയനിവൃത്തി ചെയ്യുതരേണം.

മുഹൂർത്ത ശിഷ്യ ഈ വക സംശയനിവൃത്തിക്കുള്ള വിചാരത്തെ പറയാം കേൾക്കുക. കരേ ആകാശത്തിൽ 1. ഘടാകാശം, 2. ജലാകാശം, 3. മേഘാകാശം, 4. മഹാകാശം എന്നിങ്ങിനെ നാലു ഭേദങ്ങൾ ആകാശത്തിന്നുള്ളതുപോലെ കരേ ചൈതന്യമാകുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ 1. കൂടസ്ഥൻ, 2. ജീവൻ, 3. ഈശ്വരൻ, 4. ബ്രഹ്മം എന്നിങ്ങിനെ ബ്രഹ്മത്തിന്നും നാലു ഭേദങ്ങളുണ്ട്. ഇതുകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെ എപ്പോൾ നന്നായി കേട്ടറിയുന്നുവോ അപ്പോൾ നിണക്കുണ്ടായ സംശയത്തിന്നു സമാധാനം നിണക്കുതന്നെ തോന്നും. അതുകൊണ്ട് മേൽ പറഞ്ഞ ആകാശദൃഷ്ടാന്തത്തെയും ദർശ്യാന്തികമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപ നാനാത്വ കല്പനാസ്വരൂപങ്ങളേയും വിവരമായി പറയാം. അതു കേൾക്കുന്നതിനാൽ നിണക്കു സംശയരഹിതമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായി ജന്മാദിദുഃഖങ്ങൾ നശിക്കും.

1. ഘടാകാശലക്ഷണം—ജലം നിറച്ചിട്ടുള്ള ഘടത്തിൽ

ആകാശം എത്രത്തോളം വ്യാപകരൂപേണ അവകാശം കൊടുക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളമുള്ള ആകാശത്തെ ഘടാകാശമെന്നു പറയുന്നു.

ജലാകാശലക്ഷണം—ജലം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഘടത്തിൽ നക്ഷത്രാദിസഹിതമായ ആകാശം പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. ഈ ആകാശപ്രതിബിംബവും ഘടാകാശവും രണ്ടും ചേർന്നതിനെത്തന്നെ ജലാകാശമെന്നു പറയുന്നു.

മേഘാകാശലക്ഷണം—മേഘം ൾ ആകാശം എത്രത്തോളം അവകാശം കൊടുക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ആകാശവും മേഘജലത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ആകാശപ്രതിബിംബവും ചേർന്നതിനെ മേഘാകാശമെന്നു പറയുന്നു.

മഹാകാശലക്ഷണം—ബ്രഹ്മാണ്ടത്തിനുള്ളിലും പുറത്തും കരേവിധമായും വ്യാപകമായുമിരിക്കുന്ന ആകാശസ്വരൂപത്തെ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ മഹാകാശമെന്നു പറയുന്നു.

ഹേ വിഷ്ണുവിൻ! നാലുവിധ ആകാശലക്ഷണങ്ങളെ പറഞ്ഞു. ഇനി നാലുവിധമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ചൈതന്യത്തിന്റെ (ബ്രഹ്മത്തിന്റെ) ലക്ഷണത്തെ പറയാം കേട്ടുകൊൾക. അതിനാൽ വിചാരഫലമായ ജ്ഞാനമുണ്ടാകും.

കൂടസ്ഥലക്ഷണം—ബുദ്ധിയുടെ (വൃഷ്ടിജ്ഞാനത്തിന്റെ) അധിഷ്ഠാനചൈതന്യത്തിന്നു കൂടസ്ഥനെന്നുപേർ. ഏതു പക്ഷത്തിൽ ബുദ്ധിസഹിതചൈതന്യം ജീവനാകുന്നുവോ ആ പക്ഷത്തിൽ ബുദ്ധ്യധിഷ്ഠാനചൈതന്യം കൂടസ്ഥനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഏതു പക്ഷത്തിൽ വൃഷ്ടിജ്ഞാനസഹിതചൈതന്യം ജീവനെന്നു പറയപ്പെടുന്നുവോ ആ പക്ഷത്തിൽ അതിന്റെ അധിഷ്ഠാനചൈതന്യം കൂടസ്ഥനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതിനാൽ സിദ്ധിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ ജീവതപത്തിന്നു ഏതു വിശേഷണമോ അതിന്റെ അധിഷ്ഠാനത്തിന്നു കൂടസ്ഥനെന്നു പേരാകുന്നു. ഈ കൂടസ്ഥൻ ഉല്പത്തിരഹിതനാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ഭിന്നനായി എങ്ങിനെ ചിദാഭാസനാണ്ടാകുന്നുവോ അതുപോലെ കൂടസ്ഥനാണ്ടാവുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ കൂടസ്ഥൻ ബ്രഹ്മരൂപമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഏതുപോലെയെ

ന്നാൽ ഘടാകാശം മഹാകാശത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമല്ലാതെ മഹാകാശരൂപമായെന്നു ഇരിക്കുന്നതുപോലെ കൂടസ്ഥൻ ബ്രഹ്മഭിന്നനല്ലാതെ ബ്രഹ്മരൂപനായെന്നു ഇരിക്കുന്നു. ഈ കൂടസ്ഥൻ ആത്മപദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. ഈ കൂടസ്ഥനാതന്നെ പ്രത്യക് എന്നും നിജരൂപനെന്നും ജീവസാക്ഷിയെന്നും പേർ പറയുന്നു. കൂടസ്ഥൻ ഘടാകാശത്തിന്നു തുല്യൻ.

ജീവലക്ഷണം.—ബുദ്ധിപ്രതിബിംബിതമായിരിക്കുന്ന അനേകകാമകർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയ ബുദ്ധിയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ചൈതന്യപ്രതിബിംബത്തിന്നു വിഭാസമാർ ജീവനെന്നും പേർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേവലം പ്രതിബിംബത്തെ മാത്രം അവർ ജീവനെന്നു പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഘടാകാശസഹിതാകാശപ്രതിബിംബത്തെ ജലാകാശമെന്നു പറയുന്നതുപോലെ കൂടസ്ഥസഹിതചിദാഭാസനെ ജീവനെന്നു പറയുന്നു. അതിനാൽ ബുദ്ധിയുള്ള ചിദാഭാസനും ബുദ്ധിയുടെ അധിഷ്ഠാനചൈതന്യവും രണ്ടും കൂടിച്ചേർന്നു ജീവനെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ആഭാസലക്ഷണം.—പ്രതിബിംബം കൂടസ്ഥചൈതന്യത്തിന്റേതാകുന്നു. വെളിയിലുള്ള ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്റേതല്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഏറ്റവും ചൂകുന്ന പുഷ്പത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള സ്വച്ഛമായ സ്തൂപ്പത്തിൽ ആ പുഷ്പത്തിന്റെ ചുരുളപ്പൊക്കത്തിന്റെ കാന്തിതട്ടുന്നു. അതു ആ ചൂകുന്ന പുഷ്പത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാകുന്നു. ഇതുപോലെ കൂടസ്ഥനെ ആശ്രയിച്ച് ബുദ്ധിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കൂടസ്ഥന്റെ പ്രകാശത്തെ ചിദാഭാസൻ എന്നു പറയുന്നു. സ്തൂപ്പികം ഏറ്റവും ശുദ്ധമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ബുദ്ധിയും പൂർണ്ണാഭിസൂക്ഷ്മവസ്തുഭൂതങ്ങളുടെ സത്വഗുണാശങ്കളിൽനിന്നുണ്ടായതാകയാൽ തുലാം ശുദ്ധിയുള്ളതാകുന്നു. അതിനാൽ കൂടസ്ഥന്റെ പ്രകാശത്തിന്നു പ്രതിബിംബമെന്നു പേർ. അല്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്നു പ്രതിബിംബവും ഉണ്ടാവാം. ഘടത്തിലുള്ള ജലത്തിൽ മഹാകാശത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമുണ്ടാവുന്നതല്ലാതെ ഘടത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ആകാശത്തിന്റെ പ്രതിബിംബം ഉണ്ടാവുന്നില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ

എത്ര വിസ്മയം ജലത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുവോ അത്ര വിസ്മയം ഘടാകാശത്തിലില്ല. ഈ വിസ്മിത ആകാശത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമായിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ അതു ബാഹ്യാകാശത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. പ്രാപകചൈതന്യത്തിന്നു പ്രതിബിംബമുണ്ടാകയില്ലെന്നു കരുവൻ പറയുന്നതായാൽ ആകാശദൃഷ്ടാന്തത്താൽ ആ ശംക നിവൃത്തിക്കുന്നു. ഏതെന്നാൽ, ആകാശം പ്രാപകമായിട്ടും അതിന്നു പ്രതിബിംബമുണ്ടാവുന്നതു പോലെ പ്രാപകചൈതന്യത്തിന്നും പ്രതിബിംബമുണ്ടാവാം.

പിന്നെ രൂപമുള്ള പദാർത്ഥത്തിന്നു രൂപമുള്ള പദാർത്ഥമെന്ന വേണം പ്രതിബിംബിക്കേണമെങ്കിൽ എന്നും നിയമമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രൂപമില്ലാത്ത ശബ്ദത്തിന്നു രൂപമില്ലാത്ത ആകാശത്തിൽ പ്രതിബിംബമുണ്ടാകുന്നു. ഏങ്ങിയെന്നാൽ ശബ്ദത്തിന്റെ പ്രതിരൂപനി പ്രതിബിംബമാകുന്നു. ആകയാൽ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്നും പ്രതിബിംബമുണ്ടാവുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല.

ഈ വിധത്തിൽ ബുദ്ധിയിലുള്ള ആഭാസനും ബുദ്ധിയുടെ അധിഷ്ഠാനചൈതന്യവും ചേർന്നു ജീവനെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഈ ജീവൻ തപസ്വത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥമാകുന്നു. ജീവജലമുള്ള ചിദഭാസനെ തള്ളി ശേഷിച്ച കേവലകൂടസ്ഥൻ തപസ്വത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥമാകുന്നു. അഹംശബ്ദത്തിന്നു കേവലജീവൻ വാച്യാർത്ഥവും കൂടസ്ഥൻ ലക്ഷ്യാർത്ഥവുമാകുന്നു. ചിദഭാസനും കൂടസ്ഥനുമായ രണ്ടുചേർന്നു ജീവനായാലും ജീവതപത്തിന്റെ സകല ധർമ്മങ്ങളും ആഭാസനിൽമാത്രം ഇരിക്കുന്ന പുണ്യപാപങ്ങൾ തൽഫലങ്ങളാകുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ ലോകാന്തരപ്രാപ്തി ഇഹ ലോകാഗമനം മുതലായതെല്ലാം ആഭാസസഹിതബുദ്ധിയിൽ ചേർന്നതാകുന്നു. നിവൃത്തിയായ കൂടസ്ഥനിൽ ചേർന്നല്ല. എന്നാൽ കൂടസ്ഥങ്കൽ കേവലം ഭ്രാന്തിയാൽ തോന്നുന്നു. ഈ ഭ്രാന്തിപ്രതീതിയും ബുദ്ധിസഹിതാഭാസന്ന് ഉണ്ടാവുന്നതല്ലാതെ കൂടസ്ഥനുണ്ടാവുന്നില്ല.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൂടമെന്നതു ലോഹകാരന്റെ അയോധനം (ചുറ്റിക) പോലെ നിവൃത്തികാരമായിരിക്കുന്നതിനാൽ

കൂടസ്ഥനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. “കൂടവന്നിട്ടികാരേണ സ്ഥിതഃ കൂടസ്ഥ ഉച്യതേ” കൂടമെന്ന ചുറ്റികപോലെ നിർവ്വീകാരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനാൽ കൂടസ്ഥനെന്നു പറയുന്നു എന്നു വിദ്വാ രണ്യസപാമികൾ പഞ്ചദശിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആയതു കൊണ്ടു കൂടസ്ഥങ്കൽ ഭ്രാന്ത്യാദികൾ സംഭവിക്കയില്ല. ഭ്രാന്ത്യാദി കൾ ചിദാഭാസനേരതാകുന്നു.

വേണ്ടതുപോലെ വിചാരിച്ചു നോക്കിയാൽ പുണ്യപാപ ങ്ങൾ സുഖദുഃഖങ്ങൾ ലോകാന്തരഗമനാഗമനങ്ങൾ ഇവകൾ കേവലബുദ്ധിയെ ചേർന്നതല്ലാതെ ആഭാസനിലും ചേർന്നതല്ലെ ന്നു വ്യക്തമാകും. ബുദ്ധിസംബന്ധത്താൽ ആഭാസനിൽ തോ ന്നുന്നു. ജലസഹിതഃ ഘടം വക്ത്രമായാലും നേരെ ഉള്ളതായാലും കരുവനാൽ കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടാലും കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടാലും ഘട സംബന്ധത്താൽ ആകാശത്തിന്റെ ആഭാസവും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നു. ആകാശം സ്വാതന്ത്ര്യേണ കണ്മ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇ തുപോലെ കാമകർമ്മരൂപജലം നിറഞ്ഞ ബുദ്ധിരൂപമാകുന്ന ഘ ടം പുണ്യപാപമുതലായ സകല വികാരങ്ങളേയും ധരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിസംബന്ധത്താൽ ആഭാസൻ അവയെ ധരിക്കുന്നു. കൂട സ്ഥൻ യാതൊരു വികാരവുമില്ലാതെ ജലംനിറഞ്ഞ ഘടത്തി ന്റെ വികാരങ്ങളില്ലാത്ത ഘടാകാശംപോലെ ഇരിക്കുന്നവനെ ന്നറിയുക. അതിനാൽ ജീവധർമ്മങ്ങൾ ചിദാഭാസനിൽ പ്രകാ ശിക്കുന്നു. എന്നാലും കൂടസ്ഥനിൽ അജ്ഞാനത്താൽ തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിയിലുള്ള കൂടസ്ഥസഹിതചിദാഭാസന്നു ജീ വനെന്നു ചേർ പറയപ്പെട്ടതാകുന്നു. കൂടസ്ഥൻ ജീവനല്ല.

ഈശ്വരവണ്മന.

മായയിലുള്ള ചൈതന്യത്തിന്റെ ആഭാസം മായയുടെ അ ധിഷ്ഠാനചൈതന്യം ഇവ രണ്ടും ചേർന്നു ഈശ്വരനാകുന്നു. ഈ ശ്വരൻ മേഘാകാശത്തിന്നു സമാനനാകുന്നു. ഇവൻ അന്തർാ മിയാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലാവരുടേയും ഉള്ളിലിരു ന്നു പ്രേരണചെയ്യുന്നു. ഇവൻ സദാ മുകതനാകുന്നു. ഇവന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ ആവരണമില്ല. അതിനാലിവന്നു ജനനമരണം ദിബ്ബം തോന്നുന്നില്ല. ഈ കാരണത്താൽ ഈശ്വരനെ നി

ത്വമുക്തനെന്നു പറയുന്നു. പിന്നെ ഈശ്വരൻ സർവ്വജ്ഞൻ. സകലപദാർത്ഥങ്ങളേയും അറിയുന്നവൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശുദ്ധസത്വഗുണമുണ്ട്. തമോഗുണരജോഗുണങ്ങളാൽ മറക്കപ്പെടാതെ അതുകളെ മറക്കുന്ന സത്വഗുണത്തെ ശുദ്ധസത്വഗുണമെന്നു പറയുന്നു. സത്വഗുണത്തിൽനിന്നു ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നു. അതിനാൽ സത്വഗുണം പ്രകാശസ്വഭാവമുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സത്വഗുണത്തോടുകൂടിയ മായയിലുള്ള ചൈതന്യാഭാസത്തിന്നു സ്വരൂപത്തിലാകട്ടെ വേറെ പദാർത്ഥത്തിലാകട്ടെ ആവരണം സംഭവിക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ ഈശ്വരൻ മകന്തം സർവ്വജ്ഞനാകുന്നു.

ബ്രഹ്മസ്വരൂപം

ബ്രഹ്മബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഉള്ളിലും പുറത്തും മഹാകാശമെന്നപോലെ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചൈതന്യം ബ്രഹ്മമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ ബ്രഹ്മം ദൂരത്തിലുമല്ല, സമീപത്തിലുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എതുവസ്തു തനിക്കു ഭിന്നമായും ദേശരൂപോപാധിയോടുകൂടിയതായുമിരിക്കുന്നുവോ അതിനെ സമീപത്തിലും ദൂരത്തിലും ഇരിക്കുന്നതായി പറയാം. ബ്രഹ്മമൊ ഭിന്നമല്ല. എന്നാൽ എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ആത്മാവായും ദേശാഭിസരോപാധിരഹിതമായും ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു അതിനെ ദൂരത്തിലും സമീപത്തിലും ഇരിക്കുന്നതായി പറയുവാൻ പാടില്ല. ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ വാച്യം ഉപാധിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ വ്യാപകവസ്തുവിന്നു ബ്രഹ്മമെന്നു പേർ. ഈ വ്യാപകത്വം സാപേക്ഷകമെന്നും നിരാപേക്ഷകമെന്നും രണ്ടുവകയാകുന്നു. എതു വസ്തു എതു പദാർത്ഥത്തെ അപേക്ഷിച്ചു വ്യാപകമായും എതിനെ അപേക്ഷിച്ചു വ്യാപകമല്ലാതായുമിരിക്കുന്നുവോ ആ വസ്തുവിൽ സാപേക്ഷകവ്യാപകത്വത്തെ പറയുന്നു. ഉദാഹരണം - പൃഥ്വിയാദികളെ അപേക്ഷിച്ച് മായ വ്യാപികയായിരിക്കുന്നു. ചൈതന്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് മായ വ്യാപികയല്ല. അതിനാൽ മായയിൽ സാക്ഷേപകവ്യാപകത്വം ഭവിക്കുന്നു. എതുവസ്തു എല്ലാറ്റേയും അപേക്ഷിച്ച് വ്യാപകമായിരിക്കുന്നുവോ

ആ വസ്തുവിൽ ഉള്ള വ്യാപകതയെ നിരപേക്ഷകളെന്നു പറയുന്നു. ഈ നിരപേക്ഷകവ്യാപകത ചൈതന്യത്തിലുണ്ട്. എത്രകൊണ്ടെന്നാൽ ചൈതന്യത്തിന്നു സമാനമായോ അധികമായോ വ്യാപകമായിട്ടുള്ളതു മറ്റൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ ചൈതന്യം തന്നെ എല്ലാവിധവുംവെച്ചു അധികവ്യാപകമായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ചൈതന്യത്തിൽ നിരപേക്ഷകവ്യാപകത ഭവിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുവിധവ്യാപകത്തോടു കൂടിയ വസ്തു ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ വാച്യാത്മമാകുന്നു. മായാവിശിഷ്ടചൈതന്യത്തിൽ ഈ രണ്ടു വിധവ്യാപകതകളും ഉണ്ട്. ഏങ്ങിനെയെന്നാൽ മായയിൽ സാപേക്ഷകവ്യാപകതയും ചൈതന്യത്തിൽ നിരപേക്ഷകവ്യാപകതയും ഭവിക്കുന്നു. ചൈതന്യത്തിന്റെ ഏകദേശത്തിൽ മാത്രം മായ ഇരിക്കുന്നതിനാലും മായാവിശിഷ്ടചൈതന്യത്തെ കൂടാതെ ശുദ്ധചൈതന്യം അധികവ്യാപകമായിരിക്കുന്നതിനാലും ശുദ്ധചൈതന്യത്തിൽ നിരപേക്ഷകവ്യാപകതമുള്ളതല്ലാതെ മായാവിശിഷ്ടചൈതന്യത്തിൽ അതിനെ പരമാർത്ഥമാക്കി. എങ്കിലും മായാവിശിഷ്ടചൈതന്യം പരമാർത്ഥത്തിൽ ശുദ്ധചൈതന്യത്തിന് ഭിന്നമല്ലാതെ അതായിതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മായാവിശിഷ്ടചൈതന്യത്തിലുള്ള ചൈതന്യാംശത്തിന് നിരപേക്ഷകവ്യാപകതമുണ്ട്. ഈ വിധത്തിൽ മായാവിശിഷ്ടത്തെ തന്നെ ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ വാച്യമെന്നു പറയുന്നത്. ശുദ്ധചൈതന്യം ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാത്മമാകുന്നു. അതിനാൽ ഈശ്വരബ്രഹ്മശബ്ദങ്ങൾക്കു കേരള അർത്ഥം പ്രതീതമാകുന്നു. ഭിന്നാർത്ഥങ്ങൾ പ്രതീതമാകുന്നില്ല — എന്നാലും ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്നാൽ അന്തരക സ്ഥലങ്ങളിൽ ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തെയും ചിലസ്ഥലങ്ങളിൽ വാച്യാർത്ഥത്തെയും തരുന്നതാകുന്നു — ഈശ്വരശബ്ദത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്നാൽ അധികസ്ഥലങ്ങളിൽ വാച്യാർത്ഥത്തെയും ചിലസ്ഥലങ്ങളിൽ ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തെയും തരുന്നതാകുന്നു. ഈവിധഭേദമുള്ളതിനാൽ ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന് അർത്ഥം പ്രത്യേകമായി പറഞ്ഞതാകുന്നു.

അല്ലയോ ശിഷ്യ നാലുവിധചൈതന്യങ്ങളേയും പറഞ്ഞു. അതിന്റെ ജീവന്റെ സ്വരൂപത്തിലുള്ള മിത്യാഭാസമാകുന്നു പുണ്യപാപങ്ങളെയെല്ലാം അവയുടെ ഫലങ്ങളാകുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതായി അജ്ഞാനത്താൽ തോന്നുന്നത്. കൂടാതെ ചൈതന്യമാകട്ടെ എപ്പോഴും നിർദ്വികാരിയായി കല്യാണരൂപനായെന്നു ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിരൂപവൃക്ഷത്തിൽ രണ്ടുപക്ഷികൾ വസിക്കുന്നു എന്നു നീ മുമ്പു സംശയിച്ചതു പരമാത്മാവ് ജീവാത്മാവ് എന്നു രണ്ടു പക്ഷികളാകുന്നു. പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവും രണ്ടെന്നുവിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. ആവിചരം ഞാൻ നിന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കൂടാതെ എന്ന പരമാത്മാവു വിഷയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ആഭാസനായ ജീവൻ ഭോഗങ്ങളെ ഭുജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാകുന്നു അതിന്റെ അർത്ഥം.

ഇനി ജീവസ്വരൂപത്തിലുള്ള ചൈതന്യത്തിന്റെ ഹരായാകുന്ന ആഭാസാംശം കർമ്മത്തെ ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ കർമ്മം ചെയ്യുന്ന ആഭാസാംശത്തിന് ഈശ്വരന്റെ ആഭാസാംശം വലുതെ കൊടുക്കുന്നു.

ഇടനാഴിയിലിരിക്കുന്ന ദീപം അതിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ഭോഗങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ അവയോടു പ്രകാശം സംബന്ധിക്കുന്നതു പോലെ ചൈതന്യമായ ഈശ്വരനിലും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലും സംബന്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആഭാസൻതന്നെ കർമ്മം ചെയ്യുന്നവൻ. ആഭാസൻതന്നെ ഫലഭാതാവ്. ഇതിനാൽ സിദ്ധിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ ജീവസ്വരൂപത്തിലുള്ള ആഭാസാംശം പുണ്യപാപങ്ങളെ ചെയ്ത് അവയുടെ ഫലങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നു. ഈശ്വരനിലുള്ള ആഭാസാംശം കർമ്മഫലങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുകൂട്ടത്തേയും ചൈതന്യാംശത്തിൽ ഒരു വാദവും ഭവിക്കുന്നില്ല. വിവരമായി പറയുന്നതായാൽ ജീവചൈതന്യത്തിൽ കർമ്മം കർമ്മഫലഭോഗം ഇവയുടെ സംബന്ധമില്ല. ഈശ്വരചൈതന്യത്തിൽ കർമ്മഫലത്തെ കൊടുക്കുന്ന സംബന്ധവും ഇല്ല. ഈ ചൈതന്യങ്ങളിൽ ഇവ ഉണ്ടെന്നു പ

റയുന്നവൻ മൃഗമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചൈതന്യം രണ്ടു ദിക്കിലും അസംഗമായും ഏകരൂപമായും ഇരിക്കുന്നു. അധിഷ്ഠാനത്തിന്നു ഒരു ഭേദമില്ല. ജീവചൈതന്യത്തെ ഈ ശപരചൈതന്യത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നവനും നിന്ദ്യനാകുന്നു. എന്നിങ്ങിനെ മുമ്പു പറഞ്ഞതിനാൽ ജീവനും പരമാത്മാവും ഒന്നെന്നു അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതു ഹേതുവാൽ കമ്മോപാസനകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വേദം നിഷ്ഠലമാകുമല്ലോ. എന്നു നീ രണ്ടാമതായി സംശയിച്ചതിന്നും സമാധാനം പറയപ്പെട്ടു. ജീവേശ്വരന്മാരുടെ ചൈതന്യഭാഗം അഭേദമായും ആഭാസഭാഗം ഉപാധിവശാൽ ഭേദമായും ഇരിക്കുന്നു. അതിനാൽ രണ്ടും ശരിയാകുന്നു.

അല്ലയോ പ്രിയശിഷ്യ നിന്റെ ചോദ്യത്തിലെ രണ്ടുപക്ഷികൾ 1 കൂടസ്ഥനും 2 ബുദ്ധിയിലുള്ള ആഭാസനാകുന്നു. ഇതുകൾ ഞാൻ മുമ്പുപറഞ്ഞ ഘടാകാശവും ആകാശപ്രതിബിംബവും പോലെ ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ മറ്റൊരു ചോദ്യത്തിൽ കർമ്മിയും ഫലഭാതാവും ജീവേശ്വരന്മാരാണെന്നു വിചാരിക്കരുത്. ജീവന്റെ ആഭാസഭാഗം കർമ്മിയും ഈശ്വരന്റെ ആഭാസഭാഗം ഫലഭാതാവുമാകുന്നു. ഈ ജീവേശ്വരന്മാരുടെ ചൈതന്യഭാഗം ഘടാകാശമരാകാശങ്ങൾപോലെ ഭേദമില്ലാത്തതാകുന്നു. ഇതുപ്രകാരം ജീവബ്രഹ്മങ്ങൾക്ക് ഏകത്വം സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഹേ ശിഷ്യ നീ ഞാൻ ബ്രഹ്മമെന്ന് നിന്നെ അറിയുക. ഞാൻ എന്നതു നിർവ്വീകാരിയായ കൂടസ്ഥനേയും ബ്രഹ്മമെന്നതു മഹാകാശമെന്നപോലെ അഖണ്ഡരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാത്മത്തേയും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഞാൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റേയും ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റേയും വാച്യാത്മങ്ങൾ ഒന്നാകുന്നില്ല. ലക്ഷ്യാത്മങ്ങൾ ഒന്നാകുന്നു. അല്ലയോ ശിഷ്യ നീ ഏതുവരെ നിന്നെ ബ്രഹ്മമെന്നറിഞ്ഞില്ലയോ അതുവരെ നീ ഭീനൻ നീ ദുഃഖി എന്നു നിന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. പരമാത്മാവാകുന്ന ബ്രഹ്മത്തെ നിന്നിൽ നിന്നു വേറെയായി നീ വിചാരിക്കുന്നതു നിന്നെക്ക് ഭയത്തിന്നു കാരണമാകുന്നു. ദ്വിതീയാദൈവഭേ

യം ഭവേൽ എന്ന ശ്രുതിയും അതുതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നു നിന്നെ നീ അറിയുക. എന്നാൽ നീ കൃതാത്മനായി ഭവിക്കും.

ഞാ—സ്വാമിൻ മഹാഗുരോ! എനിക്ക് ഇനിയും ഒരു സംശയം ജനിക്കുന്നു. അതിനേയും ഭയപ്പെടുത്തി നിവൃത്തിച്ചുതരണമേ! എന്നെന്നാൽ അങ്ങൻ അരുളിച്ചെയ്ത ഏന്റെ സ്വരൂപം നിവൃത്തിയായി ബ്രഹ്മഭാവനയായ കൂടസ്ഥചൈതന്യമാകുന്നുവെന്നും ജീവൻ ആഭാസനും വികാരിയുമായ മിത്യാരൂപമാകുന്നുവെന്നും ആകുന്നുവല്ലോ. അതു ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ കൂടസ്ഥനും ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്ന ജ്ഞാനമുണ്ടാവുന്നപക്ഷം കൂടസ്ഥൻ വികാരിയായും. അല്ല ആഭാസരൂപമായ ജീവനും (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്ന) ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം ജീവൻ മിത്യാരൂപനായതിനാൽ ജ്ഞാനത്തിനും മിത്യാരൂപം ഭവിക്കും. അതുകൊണ്ട് (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്നുള്ള ജ്ഞാനം ആർക്കൊണ്ടാവുന്നതെന്ന് അരുളിച്ചെയ്യേണമേ!

മു—അല്ലയോ ശിഷ്യ! ഈ ആഭാസജീവൻ ഏഴവസ്ഥകളുണ്ടെന്നു ജ്ഞാനികൾ പറയുന്നു. ആ ഏഴവസ്ഥകളേയും ഞാൻ നിങ്ങളുപദേശമായി പറഞ്ഞുതരാം. സാവധാനേന കേൾക്കുക.

ശ്ലോ—അജ്ഞാനമാവുതിസുദൃഢപിക്ഷേപശ്ച പരോക്ഷധീഃ

അപരോക്ഷമതിശ്ലോകഹതിസുപിന്നിരങ്കശാ(പഞ്ചദശി) ക്കന്ന് അജ്ഞാനം രണ്ട് ആവരണം മൂന്ന് വിക്ഷേപം നാല് പരോക്ഷജ്ഞാനം അഞ്ച് അപരോക്ഷജ്ഞാനം ആറ് ശോകനാശം ഏഴ് അതിഹിതം ഇങ്ങിനെ ഏഴവസ്ഥകളും ആഭാസജീവനുള്ളതാകുന്നു. ഈ ഏഴവസ്ഥകളും ചൈതന്യരൂപമായ കൂടസ്ഥനുള്ളതാകുന്നു. ആഭാസജീവന്റെ സ്വഭാവമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ഏഴവസ്ഥകളുടേയും സ്വരൂപത്തെ പറയാം (അജ്ഞാനാവരണങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങൾ)—

ഹേ ശിഷ്യ! ഞാൻ ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുന്നില്ലെന്നുള്ള വ്യവഹാരത്തിനു കാരണം അജ്ഞാനമാകുന്നു. ബ്രഹ്മം ഇല്ലെന്നും പ്ര

കാശിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്നു കാരണം അജ്ഞാനകാശ്യമായ ആവരണവുമാകുന്നു. ഈ ആവരണത്താൽ രണ്ടു വ്യവഹാരങ്ങളുണ്ടാവുന്നു. അതിന്നുള്ളപ്പോൾ അജ്ഞാനത്തിന്റെ രണ്ടു ശക്തികളാകുന്നു. അതിൽ ഒന്നു അസത്യാപാദകം. മറ്റൊന്ന് അഭാവപാദകം. ഈ രണ്ടിന്നും ആവരണമെന്നു പേർ.

അജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു ജന്മമായ ഒന്നാമത്തെ ശക്തി വസ്തു ഇല്ലെന്നു തോന്നുന്നപ്രകാരം ചെയ്യുന്നപ്രകാരം ചെയ്യുന്ന ശക്തി അസത്യാപാദകമാകുന്നു. വസ്തു പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നവിധം ചെയ്യുന്ന രണ്ടാമത്തെ ശക്തി അഭാവപാദകമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മമില്ലെന്നുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്നു കാരണം അജ്ഞാനത്തിന്റെ അസത്യാവരണമെന്ന ശക്തിയും ബ്രഹ്മം പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്നു കാരണം അജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭാവാവരണമെന്ന ശക്തിയും ആകുന്നു. ഇതു രണ്ടിന്നും കൂടി ആവരണമെന്നു പേർ.

(വിക്ഷേപസ്വരൂപം)

വിക്ഷേപത്തെ ഭ്രാന്തിയെന്നും പറയും. കൂടസ്ഥനിൽ തോന്നുന്ന ജന്മാദിസംസാരത്തെ വേദത്തിൽ ഭ്രാന്തിയെന്നു പറയുന്നു. ഇതിന്നു ശോകമെന്നും പേർ പറയും.

(പരോക്ഷാപരോക്ഷജ്ഞാനങ്ങൾ)

ബ്രഹ്മം ഇല്ലെന്നുള്ള അസത്യാവരണംശക്തി ബ്രഹ്മമുണ്ടെന്നുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനം നശിപ്പിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ബ്രഹ്മം സത്യജ്ഞാനാനന്ദസ്വരൂപനായിരിന്നു എന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്നു പരോക്ഷജ്ഞാനമെന്നു പേർ. ഈ പരോക്ഷജ്ഞാനം ബ്രഹ്മമില്ലെന്നുള്ള രോണപിന്നു വിരോധിയായിക്കുന്നു. മറ്റൊന്നും വിരോധിയാകുന്നില്ല.

ഞാൻ ബ്രഹ്മമെന്ന അപരോക്ഷജ്ഞാനം എല്ലാ അവിദ്യാസമൂഹത്തിന്നും വിരോധിയായിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ബ്രഹ്മത്തെ ഞാനറിയുന്നില്ല. എന്ന അജ്ഞാനവും ബ്രഹ്മമില്ല. പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. എന്നു രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള ആവരണങ്ങളും ഞാൻ ബ്രഹ്മമല്ല പുണ്യാപകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്ത് സുഖദുഃഖങ്ങൾ

ഒരു അനുഭവിക്കുന്ന ജീവനാകുന്നു എന്ന ഭ്രാന്തി (വിഷേപവും) യും ആകുന്ന ഈ അവിദ്യാസമൂഹത്തെ അപരോക്ഷജ്ഞാനം നശിപ്പിക്കുന്നു.

(ഭ്രാന്തിനാശവണ്ണം)

എങ്കൽ ജന്മമില്ല മരണമില്ല സുഖദുഃഖാദികളുമില്ല സംസാരത്തിന്റെ ഒരു ധർമ്മവും എങ്കലില്ല. ഞാൻ ജനനമരണരഹിതനായ കൂടസ്ഥനാകുന്നു എന്നു ഹേ ശിഷ്യ! ഈ വിധത്തിൽ മനോനിശ്ചയം ചെയ്ത സർവ്വാനന്ദങ്ങളേയും നിഷേധിക്കുന്നതത്രെന്ന ഭ്രാന്തിനാശത്തിന്റെ സ്വരൂപം.

ഇവിടെ കൂടസ്ഥനിൽ ജനനമരണത്തെ നിഷേധിച്ചതിനാൽ സർവ്വാനന്ദങ്ങളേയും നിഷേധിച്ചതായി അറിയേണ്ടതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജനനശേഷംമാത്രമേ ബാക്കിയുള്ള സർവ്വാനന്ദങ്ങളും പ്രതീതമാകുന്നുള്ളൂ. ജനനത്തെ നിഷേധിച്ചതിനാൽ സകലാനന്ദങ്ങളും നിഷേധമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഭ്രാന്തിനാശത്തിന്നു ശോകനാശമെന്നും പേരുണ്ട്.

(ഹർഷലക്ഷണം.)

അല്ലയോ ശിഷ്യ! നിണക്ക് നിന്നെ അദ്വൈത്വബ്രഹ്മസ്വരൂപമെന്ന സംശയരഹിതമായ സ്വരൂപജ്ഞാനം എപ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്നുവോ അപ്പോഴുണ്ടാവുന്ന ആനന്ദത്തിന്നു ഹർഷമെന്നുപേര്.

അല്ലയോ ശിഷ്യ! ഞാനിപ്പോൾ നിണക്ക് ഏഴവസ്ഥകളേയും വിവരമാണ് പറയുന്നത്. ഇവയെല്ലാം ആഭാസന്നു മാത്രമുള്ളതാകുന്നു. ഇവയിൽ ഞാൻ ബ്രഹ്മമെന്ന ജ്ഞാനം ആഭാസന്നതെന്ന ആകുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ പറയാം കേൾക്കുക. അതിനാൽ നിന്റെ ഹൃദയത്തിലുള്ള ശങ്ക നിവൃത്തിക്കും. അല്ലയോ പ്രിയശിഷ്യ! ഞാൻ ബ്രഹ്മമെന്ന ജ്ഞാനം ബുദ്ധിസഹിതാഭാസന്ന് ഉണ്ടായും കൂടസ്ഥന്ന് ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യാലും ആഭാസൻ തന്റെ സ്വരൂപത്തെയും കൂടസ്ഥനേയും തന്റെ ആത്മാവായി (അതായത്) താനായെന്ന അറിയുന്നു. ഈ ഞാനെന്ന ശബ്ദത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന കൂടസ്ഥനും ബ്രഹ്മത്തിന്നും ഘടാകാശത്തിന്നും മഹാകാശത്തിന്നും എപ്പോഴും

ഭേദമില്ലാത്തതുപോലെ കൂടസ്ഥബ്രഹ്മങ്ങൾക്കും ഭേദമില്ല. ഈ കാരണത്താൽ കൂടസ്ഥൻ ബ്രഹ്മത്തോടുള്ള മുഖ്യസാമാന്യീകരണവും വേദത്താൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതുവസ്തുവിന് ഏതു വസ്തുവോടുള്ള ചേർച്ച എപ്പോഴും അഭേദമായിരിക്കുന്നുവോ ആ വസ്തുവിന് അതിനോടുള്ള ചേർച്ചയെ മുഖ്യസാമാന്യീകരണമെന്നു പറയുന്നു.

ഘടാകാശത്തിന്നു മഹാകാശത്തോടുള്ള ചേർച്ച മുഖ്യസാമാന്യീകരണമാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ കൂടസ്ഥൻ ബ്രഹ്മത്തോടുള്ള ചേർച്ച മുഖ്യസാമാന്യീകരണമെന്നു പറയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൂടസ്ഥനും ബ്രഹ്മത്തിനും എപ്പോഴും അഭേദമുണ്ട്. അതിനാൽ ഞാൻ എന്നു ശബ്ദത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന കൂടസ്ഥൻ ബ്രഹ്മത്തോടുള്ള ചേർച്ച എപ്പോഴും അഭേദമായതിനാൽ ബ്രഹ്മവും കൂടസ്ഥനും രണ്ടു ഒന്നുതന്നെ.

ഈ ജ്ഞാനമെന്നു മുക്തി എന്നതു. ഇതുതന്നെ ജീവപരയോരൈക്യസാക്ഷാൽക്കാരം. ഹേ ശിഷ്യ! ഈ അറിവുണ്ടാകേണ്ട മെക്കിൾ ഞാൻ നിന്നെക്കു ഇതുവരെ പറഞ്ഞുതന്നതായ വഴിയല്ലാതെ യോഗികർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഉപാസനകളെക്കൊണ്ടും തീർത്ഥസ്നാനാദികളെക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല യോഗികർമ്മങ്ങൾ ജ്ഞാനത്തിന്നു വിരോധികളും ആകുന്നു. നിന്നെക്കു ഇനിയും വല്ല സംശയങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽ സംശയിക്കാതെ ചോദിക്കുക.

ഞാൻ സ്വാമിൻ സൽഗുരോ! നിന്തിരുവടി ഇതേവരെ എനിക്കു യുക്തിയുക്തമായും അവക്രമായും ഉപദേശിച്ചതിനാൽ എങ്കലുണ്ടായിരുന്ന ജീവഭ്രമം ജനനമരണഭ്രമം കർമ്മഭ്രമം പരലോകഭ്രമം മുതലായ സർവ്വഭ്രമങ്ങളും അജ്ഞാനാധികാരത്താലുണ്ടായതാകുന്നു. ഈ അജ്ഞാനാധികാരം അങ്ങയുടെ ഉപദേശത്താൽ ജന്മമായ ജ്ഞാനമാകുന്ന ചണ്ഡഭാസ്കരോദയപ്രകാശത്താൽ നിശ്ശേഷം നീങ്ങി പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനരൂപമായി ബ്രഹ്മരൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്ന എന്റെ സ്വരൂപത്തെ ഞാൻ ഉള്ളവിധം ഉണർന്ന് മുക്തനായി കൃതാർത്ഥനായി ഭവിച്ചു. ഈ

വിഷയത്തിൽ എതിർക്കു യാതൊന്നും അറിയേണ്ടതില്ല. എ
ന്നിരിക്കിലും നിന്തിരുവടി മുമ്പ് അനുബന്ധചതുഷ്ടയമുണ്ടെ
ന്നും അവകൾ 1. അധികാരി. 2. സംബന്ധം. 3. വിഷയം.
4. പ്രയോജനം എന്നിവയാകുന്നു എന്നും അതിൽ അധികാ
രിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളും പറഞ്ഞതല്ലാതെ സംബന്ധവിഷയപ്ര
യോജനങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളേയും അനുബന്ധങ്ങളുടെ ആവ
ശ്യകതയും ഇന്നതാണെന്നുകൂടി അർത്ഥമെടുത്തേണമേ!

മു—അല്ലയോ ശിഷ്യ! അനുബന്ധത്തെ അറിയാതിരുന്നാൽ വി
ചേർക്കുകകൂടി ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തി ഉണ്ടാകയില്ല. അതു
കൊണ്ട് അനുബന്ധത്തെ പറയാം. അധികാരിലക്ഷണം മു
ന്യ പറഞ്ഞുവല്ലോ.

സംബന്ധലക്ഷണം

1 സംബന്ധമെന്നത് ഗ്രന്ഥത്തിന്നും വിഷയത്തിന്നും ത
മ്മിലുള്ള സംബന്ധമാകുന്നു. അത് പ്രതിപാദ്യപ്രതിപാദകഭാ
വസംബന്ധമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥം പ്രതിപാദകം വിഷയം പ്രതിപാ
ദ്യം. യാതൊന്നും വിഷയത്തെ പറയുന്നുവോ അതു പ്രതിപാദകം.
എതിനെ പറയുന്നുവോ അതു പ്രതിപാദ്യം. 2. ഗ്രന്ഥത്തിന്നും
ജ്ഞാനത്തിന്നും ജന്യജനകഭാവസംബന്ധമുണ്ടാകുന്നു. വിചാര
മൂലമായി ഗ്രന്ഥം ജ്ഞാനത്തിന്നു ജനകമാകുന്നു ജ്ഞാനം ജന്യമാ
കുന്നു ഏതു ജനിപ്പിക്കുന്നുവോ അതു ജനകം എതിനെ ജനി
പ്പിക്കുന്നുവോ അതു ജന്യം. 3 അധികാരിക്കും വിഷയത്തിന്നും ക
രുതകർത്തവ്യഭാവസംബന്ധമാകുന്നു. അധികാരി കർത്താവ് വി
ചാരകർത്തവ്യം. ചെയ്യുന്നവൻ കർത്താവ് ചെയ്യേണ്ടത് കർത്ത
വ്യം. 4 അധികാരിക്കും ഫലത്തിന്നും പ്രാപ്യപ്രാപകഭാവസംബ
ന്ധമാകുന്നു. ഫലം പ്രാപ്യം അധികാരി പ്രാപകൻ. യാതൊന്നും
വസ്തുവിനെ പ്രാപിക്കുന്നുവോ അതു പ്രാപ്യം. ഏവൻ പ്രാപിക്ക
ുന്നുവോ അവൻ പ്രാപകൻ. ഇനിയും അനേകസംബന്ധങ്ങളെ
ഉപരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്.

വിഷയലക്ഷണം

ഈ ഗ്രന്ഥം അജ്ഞാനം ഹേതുവായി ജാതിവർണ്ണശ്രാ മാദി
നിന്ദകങ്ങളെയും യാഗം വ്രതം തീർത്ഥസ്നാനാദി അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ

മേലും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. പൂർവ്വപക്ഷവേദസ്പൃതീതിഹാസം പൂർവ്വ
 ഞാദികളാകുന്ന അജ്ഞാനകപടകർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര
 ഖണ്ഡിച്ച് സിദ്ധാന്തപക്ഷമാകുന്ന ഉപനിഷദാദി വേദാന്ത
 പ്രസിദ്ധമാതൃശാസ്ത്രാനുസാരമായ ജീവബ്രഹ്മൈകത്വത്തെ
 തന്നെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിഷയം
 ഉപനിഷത്തുസാരാനുസൃതജ്ഞാനമാകുന്നു. ഇതിന്നു വിരോധം പറ
 യുന്നവർ വേദാദിരോധികളും ശരണമുമാകുന്നു. എന്നാൽ നേ
 ളിൽ സ്പൃതീതിയും കാണാതെ നിന്ദിക്കുന്നവരുമാകുന്നു.

പ്രയോജനലക്ഷണം

പ്രപഞ്ചത്തിന്നു ഹേതുവായ അജ്ഞാനവും പ്രപഞ്ചവും ജ
 നനമരണരൂപഭൂഷണിന്നു കാരണമാകുന്നതിനാൽ അനന്തം
 മെന്നു പറയുന്നു. ഈ അനന്തത്തിന്റെ നിവൃത്തിയും പരമാനന്ദ
 പ്രാപ്തിയും മോക്ഷമെന്നു പറയാപ്പെടുന്നു. ഈ മോക്ഷംതന്നെ ഈ
 ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരമപ്രയോജനമാകുന്നത്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു
 ജ്ഞാനവും പ്രയോജനം തന്നെ. പക്ഷെ ജ്ഞാനപ്രയോജനം അ
 വാന്തരപ്രയോജനമാകുന്നു. ഏതൊന്നിൽ പുരുഷൻ ഇച്ഛിയുണ്ടോ
 വന്നുവെങ്കിലും അതിനെയാകുന്നു പരമപ്രയോജനമെന്നും പുരുഷാ
 ത്വമെന്നും പറയുന്നത്. ആ ഇച്ഛ ഭൂഖനിവൃത്തിക്കും സുഖപ്രാ
 പ്തിക്കും വേണ്ടി എല്ലാജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാവുന്നു. ഭൂഖനിവൃത്തി
 സുഖപ്രാപ്തി ഇതുകൾ തന്നെയാകുന്നു മോക്ഷത്തിന്റെ സരൂപ
 വും. അതുകൊണ്ടു പരമ പ്രയോജനം മോക്ഷമാകുന്നു. ജ്ഞാനം പ
 രമ പ്രയോജനമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മോക്ഷമാകുന്ന പരമ
 പ്രയോജനത്തിന്നു ജ്ഞാനം സാധനമാകുന്നതല്ലാതെ ഭൂഖനിവൃ
 ത്തി സുഖപ്രാപ്തി രൂപമാകുന്നില്ല. അതിനാൽ ജ്ഞാനം അവാ
 ന്തര പ്രയോജനമാകുന്നു. ഏതൊന്നിനാൽ പരമപ്രയോജനം ല
 ഭിക്കപ്പെടുന്നുവോ അത് അവാന്തരപ്രയോജനമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥ
 ത്താലുണ്ടാവുന്ന ജ്ഞാനത്താൽ മൂർത്തിരൂപമായ പരമ പ്രയോജ
 നം ലഭിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ ജ്ഞാനം അവാന്തരപ്രയോജനമെന്നു
 തീർച്ചപ്പെടുന്നു.

ഞാ — പരമഗുരോ ഇതിൽ ഏകീകൃത സംശയം ജനിക്കുന്നു.

എന്തെന്നാൽ അനന്തർനിമിത്തവും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിയും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരമപ്രയോജനമെന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സർവ്വ വേദങ്ങളും ജീവനെ പരമാനന്ദരൂപമെന്നു വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. താങ്കളും അതിനെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ലഭിക്കാത്ത വസ്തുവാകുന്നു ലഭിക്കേണ്ടത്. ആത്മാവാകട്ടെ സർവ്വമാർക്കും നിത്യപ്രാപ്തമായുൾക്കൊള്ളുന്നു. അങ്ങിനെ നിത്യപ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന പരമാനന്ദസ്വരൂപത്തെ പ്രാപിക്കുക എന്നു പറയുന്നത് യുക്തമല്ല. അതുകൊണ്ടു പരമാനന്ദ സ്വരൂപനായ ആത്മാവിന് പരമാനന്ദപ്രാപ്തി ഉണ്ടാവുമെന്നു പറയുന്നതു അസംഭാവ്യമല്ലെങ്കിലും.

മു—ഈ വിധം ശങ്കിച്ചിട്ട് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തിൽ ശ്രദ്ധയില്ലാതിരിക്കരുത്. ആത്മാവിദ്യോപദേശമായ ഗുരുകൃപയാൽ ഈ സന്ദേഹങ്ങളെല്ലാം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ തീർത്തുവാം. കേൾക്കൂ...

ഒരു പുരുഷന്റെ കണ്ഠത്തിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന കണ്ഠാഭരണത്തെ ഭ്രമാകൊണ്ടാ മറ്റൊരു ഇല്ലെന്നു തോന്നി അതു പോയതായി വിചാരിച്ച് അവൻ ദുഃഖിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അന്യപുരുഷന്റെ വാക്കിനാൽ കണ്ഠത്തിൽ തന്നെ ഊരിക്കുന്ന ആഭരണത്തെ ഉണ്ടെന്നറിയുന്നു. അപ്പോൾ അവൻ പോയതായി വിചാരിച്ചിരുന്ന ബുദ്ധിക്ക് നന്മനമായി കിട്ടിയപോലെ ഒരു ജ്ഞാനം ഉണ്ടാവുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ മുമ്പെ ലഭിച്ചിരുന്ന കണ്ഠാഭരണവും പുതുതായി ലഭിച്ചപോലെ അവന്റെ ബുദ്ധിക്ക് തോന്നുന്നു.

ഇതേപ്രകാരം പരമാനന്ദസ്വരൂപനായ ആത്മാവിൽ അവിദ്യാബലത്താൽ ആത്മാവ് പരമാനന്ദസ്വരൂപനല്ലെന്നും ബ്രഹ്മംതന്നെ പരമാനന്ദരൂപമെന്നും ആ ബ്രഹ്മത്തിന്നും തനിക്ക് വിയോഗം വന്നതായും ഉപാസനയാൽ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രാപിക്കാമെന്നും മൂഢന്മാർ ഭ്രാന്തിയുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങിനെപറയുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും മൂഢന്മാരും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജീവ

ബ്രഹ്മദേവത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നവൻ മൃഡനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

അങ്ങിനെയുള്ള മൃഡനാക്ക് പരോപകാരതല്പരത പ്രാണിയെ അഹിംസ സമസൃഷ്ടിസ്നേഹം, സത്യം മുതലായ ഉത്തമസംസ്കാരത്താൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയായ ആചാര്യങ്കൽനിന്ന് കരിക്കൽ വേദാന്തവാക്യശ്രവണം സിദ്ധിച്ചാൽ അപ്പോൾ പരമാനന്ദം തങ്ങൾക്ക് ആചാര്യന്റെ കൃപയാലും, ഗ്രന്ഥത്താലും ലഭിച്ചതായി തോന്നുന്നു. ആത്മാവു മുഖ്യതന്നെ പരമാനന്ദരൂപനായിരിക്കെ അത് അവർ പ്രകാശിക്കാതെ പരമാനന്ദം തങ്കലില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇരുമൂലമായി ഗ്രന്ഥത്തെ കേൾക്കുന്നതിനാൽ പരമാനന്ദം ബുദ്ധിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. അതു നൂതനമായി ലഭിച്ചതായും പറയുന്നു. ഈ വിധത്തിലും ഒരു സ്ഥലത്ത് ഒരു കിണറു കഴിച്ചാൽ ആ കിണറു കഴിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പും വ്യാപകമായിരിക്കുന്ന ആകാശത്തെ ആ കിണറിന്നുള്ളിൽ അകാശം പുതുതായി ഉണ്ടായതായി പറയുംപോലേയും ലഭിച്ചതിനേയും ലഭിപ്പാൻ കഴിയുമെന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ട് പരമാനന്ദപ്രാപ്തി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പരമപ്രയോജനമെന്നു പറഞ്ഞതു യുക്തംതന്നെ.

അതുപോലെ നിത്യനിവൃത്തമായതിന്റെ നിവൃത്തിയും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രയോജനമെന്നു പറഞ്ഞതും ശരിയാകുന്നു. രജ്ജുവിൽ സപ്പം നിത്യനിവൃത്തമായിരിക്കുന്നു. നിത്യനിവൃത്തമായ സപ്പം രജ്ജുജ്ഞാനത്താൽ തോന്നപ്പെടുന്നു. രജ്ജുജ്ഞാനമാത്രത്താൽ സപ്പനിവൃത്തി ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതുപോലെ ആത്മാവിൽ സംസാരവും നിത്യനിവൃത്തമായിരുന്ന ഇരുന്നിട്ടും അജ്ഞാനത്താൽ ജനനമരണാദിസംസാരം ആത്മാവിൽ തോന്നുന്നു. ആത്മജ്ഞാനത്താൽ സംസാരനിവൃത്തി ഉണ്ടാവുന്നു. ഇതുപോലെ നിത്യനിവൃത്തിയുടെ നിവൃത്തിയും നിത്യപ്രാപ്തിയുടെ പ്രാപ്തിയും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരമപ്രയോജനമായിരുന്ന ഇരിക്കുന്നതായ്കുന്നു.

ഞാ - സ്വാമിൻ നാലു സാധനങ്ങളുള്ളവൻ ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നു അധികാരിയെന്നു താങ്കൾ മുമ്പു പറഞ്ഞു. ആ നാലു സാധനങ്ങളിൽ ഒന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞു എന്നും അതുകൊണ്ടു. മുമ്പു പറഞ്ഞു എന്നതു മോക്ഷേച്ഛയാകുന്നു. കാരണസഹിത ജഗത്തിന്റെ നിവൃത്തിയും ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയും മോക്ഷമെന്നും അങ്ങനെയ്ത അതുകൊണ്ടു ചെയ്യുവല്ലോ. ഇതിൽ എനിക്കുള്ള ശങ്കയെ താഴെ ഉണർത്തിക്കാം.

എന്തെന്നാൽ കാരണമായിരിക്കുന്ന മൂലവിദ്യാസഹിതമായ ജഗന്നാശത്തെ ആരും ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ മൂന്നു വിധഭൂതങ്ങളെ നിവൃത്തിപ്പാൻ വിവേകികൾ ഇച്ഛിക്കുന്നു. മൂന്നു വിധഭൂതങ്ങൾ - 1. ആത്മീയം. 2 ആധിഭൗതികം. 3 ആധിദൈവികം ഇതുകൊണ്ടു. രോഗം ദാഹം വിശപ്പു മുതലായതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകാവുന്ന ഭൂതം ആത്മീയമെന്നും തന്മൂലം പ്രസപ്താദികളാലുണ്ടാകാവുന്ന ഭൂതം ആധിഭൗതികമെന്നും യക്ഷരാക്ഷസ ഭൂതപ്രേതപിശാചാദികളാലും ശീതവാതാതപങ്ങളാലും ഉണ്ടാകുന്ന ഭൂതം ആധിദൈവികമെന്നും വിവേകികൾ പറയുന്നു. ഈ വിധമുള്ള മൂന്നുഭൂതങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുവാൻ എല്ലാവരും ഇച്ഛിക്കുന്നു. ഭൂതത്തിൽ നിന്നുതന്നെയും യാതൊന്നിനെയും നിവൃത്തിക്കുവാൻ വിവേകികൾ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു അജ്ഞാനസഹിതജഗത്തിന്റെ നിവൃത്തിയെ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ ആരും ഇല്ല.

പിന്നെ എല്ലാവരും ഭൂതനിവൃത്തിയെ ഇച്ഛിക്കുന്നവരായാലും അജ്ഞാനസഹിതസകലജഗന്നിവൃത്തി കൂടാതെ ഭൂതനിവൃത്തിയുണ്ടാകയില്ല. അതിനാൽ ഭൂതനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി അജ്ഞാനസഹിതസർവ്വജഗത്തിന്റെ നിവൃത്തിയേയും ജനങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കുന്നു. എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആയുർവ്വേദത്തിൽ പറഞ്ഞ കൗഷ്ഠങ്ങളാൽ രോഗജന്യഭൂതങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കുന്നു. പാനഭോജനങ്ങളാൽ ദാഹം വിശപ്പു മുതലായതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഭൂതം നിവൃത്തിക്കുന്നു. യക്ഷരാക്ഷസാദികളാലുണ്ടാവുന്ന ഭൂതം മന്ത്രംജപം

മുതലായി അതാതു കർമ്മ പഠത്തെ പരിഹാരങ്ങളാൽ നിവൃത്തിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അജ്ഞാനസഹിതജഗന്നിവൃത്തിയെ കൂടാതെയും ഭൂഖനീവൃത്തിയുണ്ടാകുന്നു. ഭൂഖനീവൃത്തിക്കു അജ്ഞാനസഹിതജഗന്നിവൃത്തി ആവശ്യമില്ല.

ഇപ്രകാരം കാരണസഹിതജഗന്നിവൃത്തിരൂപമായ മോക്ഷത്തിന്റെ കണാമത്തെ അംശത്തിൽ ആർക്കും ഇച്ഛയുണ്ടാകയില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിരൂപമായ മോക്ഷത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ അംശത്തിലും ആർക്കും ഇച്ഛയുണ്ടാകയില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഏതുവസ്തുവിനെ മുന്പു അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ പിന്നെയും അതിനെ ലഭിപ്പാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടാകും. ഏതൊരു മുൻ ലഭിച്ചിട്ടും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായ്മ അതിനെ ലഭിക്കണമെന്ന് ആർക്കും വിചാരമുണ്ടാവാൻ കാരണമില്ല. ഏതുപോലെ എന്നാൽ അന്യദേശങ്ങളിൽ നാം അനുഭവിക്കാത്തതും അറിയാത്തതുമായ അനേകപദാർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നുകിട്ടേണമെന്ന് ആരും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ആഗ്രഹിപ്പാൻ കാരണവുമില്ല. അതുപോലെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത വസ്തുവിനെ പ്രാപിക്കേണമെന്നു എങ്ങിനെയാണ് ഇച്ഛയുണ്ടാവുക. കരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല. അതുപോലെ അധികാരിക്ക് ബ്രഹ്മസംഗ്രഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനമില്ല. ആർക്ക് ബ്രഹ്മജ്ഞാനമുണ്ടോ അവൻ അധികാരിയുമല്ല. അവൻ മുക്തനാകുന്നു. അവൻ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാവാൻ പാടില്ല. ആകയാൽ വേദാന്തശ്രവണത്തിനു മുൻപ് അറിയപ്പെടാത്തതായ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രാപിപ്പാൻ ആർക്കും ഇച്ഛയുണ്ടാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു അജ്ഞാനസഹിതജഗന്നിവൃത്തിയും ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയുമാകുന്ന മോക്ഷത്തിലിച്ഛയുള്ള മുദുക്ഷുക്കൾ ഒരുവരും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല.

ഇതുകൂടാതെ അധികാരിതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലാവരും വിഷയസുഖത്തെ മാത്രമേ ഇച്ഛിക്കുന്നുള്ളൂ. സകല വിഷയങ്ങളേയും തൃപ്തിച്ചു തപസ്സുചെയ്യുന്നവരും പരലോകത്തിലുള്ള ഉത്തമസുഖഭോഗങ്ങളെ ഇച്ഛിച്ചു അ

നേകശ്ലേഷങ്ങളെ സഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു എല്ലാവരും ഇഹലോകത്തിലോ പരലോകത്തിലോ വിഷയസുഖങ്ങളെ മാത്രം ഇച്ഛിക്കുന്നു. ഈ വിഷയസുഖം മോക്ഷത്തിലില്ല. അതുകൊണ്ടു മോക്ഷസാധനത്തെ ആരും ഇച്ഛിക്കയില്ല. ഈ വക ന്യായങ്ങളാൽ മോക്ഷേച്ഛാരൂപമുദക്ഷിത എന്നത് സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ എല്ലാവരും വിഷയസുഖേച്ഛയുള്ളായതിനാൽ വൈരാഗ്യം, ശമം, ദമം, ഉപരതി ഇവകളും ആരിലും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ടു സാധനചതുഷ്ടയസഹിതനായ അധികാരിതന്നെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഗ്രന്ഥാരംഭം നിഷ്പ്രയോജനം തന്നെ. മ—ഈ വക ശങ്കകളാൽ ഗ്രന്ഥാരംഭം നിഷ്പ്രയോജനമെന്ന് വിചാരിക്കരുത്. അതിന്നുള്ള സമാധാനങ്ങളെ പറയാം. ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുക.

ജഗത്തിന് മൂലകാരണമായിരിക്കുന്ന അജ്ഞാനം ജഗത്ത് ഇവകൾ നശിക്കാതെ വേറേയുള്ള ഉപായങ്ങളാൽ മൂന്നവിധഭൂതങ്ങൾ നശിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല. മൂലവിദ്യാനിവൃത്തിയാൽ സകല ഭൂതങ്ങളും ഭൂതങ്ങൾക്കു കാരണമായ രോഗാദികളും രോഗാദികൾക്കു ശ്രേയമായ ശരീരാദികളും നശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മൂന്നവിധഭൂതങ്ങളുടെ നാശത്തിന്നുവേണ്ടി കാരണസഹിതജഗത്തിന്റെ നിവൃത്തിരൂപമായ മോക്ഷത്തിന്റെ കന്നാളത്തെ അംശത്തെതന്നെ എല്ലാവരും ഇച്ഛിക്കും.

ഇതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ യാതൊരുവൻ കൗഷധാദ്യപായങ്ങളെ കൊണ്ട് രോഗശാന്തി മുതലായ ഭൂതവിവൃത്തി ചെയ്യാൻ സമർത്ഥനാകുന്നുവോ അവന്നും ഭൂതം നിയമമായി നിവൃത്തിച്ചു കാണുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രോഗാദികളാലുണ്ടാവുന്ന ഭൂതങ്ങൾ കൗഷധാദികളാൽ നിവൃത്തിക്കുന്നു. ചിലർ നിവൃത്തിക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ കൗഷധാദികളാൽ രോഗാദികളാലുള്ള ഭൂതങ്ങൾ നിയമമായി നിവൃത്തിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ യാതൊരുവൻ കൗഷധാദ്യപായത്താൽ ഭൂതം നിവൃത്തിച്ചാലും അവൻ പിന്നെ രണ്ടാമതും രോഗാദികൾ ഉണ്ടായതും

യും കാണുന്നു. ആകയാൽ കൗഷധാദ്യപായങ്ങളാൽ ദുഃഖത്തിന് അത്യന്തനിവൃത്തിയുണ്ടാവുന്നില്ല.

ഏതൊന്ന് നിവൃത്തിച്ചശേഷം അതു രണ്ടാമതുണ്ടാവുന്നില്ലയോ അതാകുന്നു അത്യന്തനിവൃത്തി. കൗഷധാദ്യപായങ്ങളാൽ രോഗാദിദുഃഖങ്ങളുടെ നിവൃത്തി നിയമേന ഉണ്ടാവത്തക്കൊണ്ടും നിവൃത്തിച്ച ദുഃഖം രണ്ടാമതും ഉണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടും മേൽ പറഞ്ഞ ഉപായങ്ങളാൽ ദുഃഖം മൂലത്തോടുകൂടി നിവൃത്തിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ദുഃഖത്തിന്റെ സകല സാധനങ്ങളും നശിച്ചാൽ മാത്രം സകലദുഃഖങ്ങളും നിയമമായി നിശ്ശേഷം നിവൃത്തിക്കും. ദുഃഖസാധനങ്ങൾ നശിച്ചാൽ രണ്ടാമത് ദുഃഖമുണ്ടാകുവാൻ കാരണവുമില്ല. അത് ഹേതുവാൽ ദുഃഖനിവൃത്തിക്കു ദുഃഖസാധനങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുവാൻ എല്ലാവർക്കും ഇച്ഛയുണ്ടാവും.

ആ ദുഃഖസാധനങ്ങൾ അജ്ഞാനവും അതിന്റെ കാര്യമാകുന്ന പ്രപഞ്ചവുമാകുന്നു എന്ന് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ ഭൂമാവിദ്യാവിഷയത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതൊന്നിനെയെന്നാൽ ഒരു സമയത്തിൽ സനൽകുമാരമഹർഷിയുടെ അടുക്കൽ നാരദമഹർഷി ചെന്നു പറഞ്ഞതാവിത്. സ്വാമിൻ ആത്മജ്ഞാനിയായ പുരുഷൻ ദുഃഖമില്ല. ഞാൻ ദുഃഖസ്വരൂപനാകയാൽ അജ്ഞാനിയാകുന്നു. ഏനിക്ക് അജ്ഞാനം നീങ്ങുമാറ് ഉപദേശിച്ചുരുളേണമേ എന്നു പറഞ്ഞതിനെ കേട്ട് സനൽകുമാരമഹർഷി നാരദമഹർഷിയെ നോക്കി പറഞ്ഞത്, അല്ലയോ നാരദ ഭൂമാവ് ശോകരഹിതമായും സുഖരൂപമായും മിരിക്കുന്നു. ഭൂമാവിൽ നിന്നുന്തമായ സർവ്വവും തുച്ഛമായും ദുഃഖസാധനമാണു മിരിക്കുന്നു. ഭൂമാവ് എന്നു പറയുന്നതു ബ്രഹ്മമാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഏതുവസ്തുവും സകലദുഃഖങ്ങൾക്കും സാധനമായിരിക്കുന്നു. അജ്ഞാനവും അതിന്റെ കാര്യമായ പ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മഭിന്നമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ദുഃഖത്തിന്നു സാധനമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു അജ്ഞാനവും അജ്ഞാനകാര്യമായ പ്രപഞ്ചവും നിവൃത്തിക്കുന്നതിനാൽ സകലദുഃഖങ്ങളും നിയമമായി കാരണത്തോടുകൂടെ നിവൃത്തിക്കു

ന. അതിനാൽ സകലഭുജനിവൃത്തിക്കു ഇച്ഛിക്കുന്നവർക്കു അജ്ഞാനസഹിത പ്രപഞ്ചനിവൃത്തിരൂപമായ മോക്ഷത്തിന്റെ കനാമത്തെ അംശത്തിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാവുന്നു.

ഹേ ശിഷ്യ! നീ ഏതുവസ്തു അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതിനെ പ്രാപിപ്പാൻ ഇച്ഛയുണ്ടാകുമെന്നും ബ്രഹ്മം ആരാലും അറിയപ്പെടാത്തതിനാൽ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിരൂപമോക്ഷത്തിന്റെ ഭേദമത്തെ അംശത്തിലും ആർക്കും ഇച്ഛയുണ്ടാകയില്ലെന്നും പറഞ്ഞതിന്നു സമാധാനം പറയാം. ശ്രദ്ധയോടുകൂടി സാധധാനേന കേൾക്കുക.

മു.—ഏല്പാവരം സുഖത്തെ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സുഖത്തിൽ ഏല്പാവർക്കും ഇച്ഛയുണ്ടാകുന്നു. ബ്രഹ്മം നിത്യസുഖരൂപമാകുന്നു. എന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ കേൾവിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഉത്തമവിവേകിയായ പുരുഷൻ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാവും സംശയമില്ല.

പിന്നെ നീ പറഞ്ഞത് സകലജനങ്ങളും വിഷയസുഖത്തെയാണ് ഇച്ഛിക്കുന്നത് എന്നും വിഷയജന്യസുഖം മോക്ഷത്തിലില്ലെന്നും വിഷയസുഖം പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടാകുന്നു എന്നും അതിനാൽ മോക്ഷേതരമായ അധികാരിതന്നെ ഇല്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥാരംഭം നിഷ്പ്രയോജനമാകുന്നുവെന്നുമാണല്ലോ.

നീ പറയുന്നതു മുമുക്ഷുവായിട്ട് ആരും ഇല്ലെന്നു ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവൻ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാവുന്നില്ലെന്നോ— രണ്ടായാലും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ ഏല്പാവരം സർവ്വഭുജനാശത്തെയും നിത്യസുഖപ്രാപ്തിയേയും ഇച്ഛിക്കുന്നു. ഭുജനാശവും സുഖപ്രാപ്തിയും തന്നെ മോക്ഷത്തിന്റെ സ്വരൂപവും. അതുകൊണ്ട് ഏല്പാവരം മുമുക്ഷുക്കളെന്നുതന്നെ പറയാം. രണ്ടാമത് ഏല്പാവരം വിഷയസുഖത്തെ മാത്രമാണ് ഇച്ഛിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞതും ശരിയല്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ ഏല്പാവരം സുഖത്തെ മാത്രം ഇച്ഛിക്കുന്നതല്ലാതെ വിഷയസുഖത്തെ മാത്രമേ ഇച്ഛിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നതുശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെ

ന്നാൽ സുഷുപ്തിസുഖത്തിൽ വിഷയസംബന്ധമേ ഇല്ല. അങ്ങിനെയുള്ള സുഷുപ്തിസുഖത്തിൽ ഇച്ഛയില്ലാത്തവരാകിലുമുണ്ടോ? അതുമോക്ഷസ്ഥാർ സുഖമാത്രത്തെയാണ് എല്ലാവരും ഇച്ഛിക്കുന്നത് അല്ലാതെ കേവലം വിഷയജന്യസുഖത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. അതിന്നു വിപരീതമായ ആത്മസുഖത്തെയാണ് ഇച്ഛിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ വിഷയസുഖത്തെയല്ല. എല്ലാവർക്കും വിഷയസുഖം ഏറ്റക്കുറച്ചുലോടുകൂടിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എത്രകാലത്തും നശിക്കാത്തതായ കരേവിധമായ സുഖം തങ്ങൾക്കുണ്ടാ വേണമെന്നുള്ള ഇച്ഛാ എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള സുഖം ആത്മസ്വരൂപാനുഭവമാകുന്ന മോക്ഷമല്ലാതെ വേറൊന്നുമല്ല. അതുകൊണ്ടു മുമുക്ഷുക്കൾതന്നെ എല്ലാവരും. മുമുക്ഷുക്കളാകും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല.

പിന്നെ മുമുക്ഷു ഉണ്ടായാലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാകാത്തതിനാൽ ഗ്രന്ഥാരംഭം നിഷ്പ്രയോജനമെന്നു ആക്ഷേപിക്കുന്നവരോടു ചോദിക്കേണ്ടത് 1. ഈ ഗ്രന്ഥം മോക്ഷസാധനമാകാത്തതിനാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാവുന്നില്ലെന്നോ 2. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കൂടാതെ വേറെ സംഗ്രഹങ്ങളുള്ളതിനാൽ ഇതിൽ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാവുന്നില്ലെന്നോ 3. എത്ര ശമാദികളുണ്ടായാൽ ഗ്രന്ഥത്തിലധികാരമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവോ അങ്ങിനെയുള്ള ശമാദികളോടുകൂടി ജ്ഞാനത്തിന്നധികാരിയായി ആരും തന്നെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവൃത്തി ഉണ്ടാകയില്ലെന്നോ പറയുന്നത്?—

1-ാമതു ഗ്രന്ഥം മോക്ഷസാധനമാകുന്നില്ലെന്ന് പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ മോക്ഷം ജ്ഞാനത്താൽ നിയമമായുണ്ടാകുന്നു എന്നതു വേദാന്തസിദ്ധാന്തമാകുന്നു. ആ ജ്ഞാനം ശ്രവണത്താലുണ്ടാവുന്നു. ശ്രവണം രണ്ടുവിധമാകുന്നു. 1. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിന്നും ശ്രോത്രേന്ദ്രിയത്തിന്നുമുള്ള സംയോഗശ്രവണമെന്നും 2. വേദാന്തചക്രവിചാരശ്രവണമെന്നുമാകുന്നു ഇതുകളിൽവെച്ച് ജ്ഞാനത്തിന്ന് ഹേതു കണക്കാക്കത്തക്കതാകുന്നു രണ്ടാമത്തേതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശബ്ദജന്യജ്ഞാനത്തിന്

ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുള്ള ശബ്ദസംയോഗംതന്നെ ഹേതുവാകുന്നു. ആകയാൽ വേദാന്തവാക്യം ശ്രോത്രം ഇതുകളുടെ സംയോഗരൂപശ്രവണംതന്നെ ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിന്നു കാരണം. അവാന്തരവാക്യശ്രവണം പരോക്ഷജ്ഞാനത്തിന്നും മഹാവാക്യശ്രവണം അപരോക്ഷജ്ഞാനത്തിന്നും ഹേതുക്കളെന്നു ഞാൻമുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മോക്ഷത്തിന്നു കാരണം ജ്ഞാനവും ജ്ഞാനത്തിന്നു കാരണം വേദാന്തവാക്യശ്രവണവുമാകുന്നതിനാൽ ഈ ഗ്രന്ഥവും ശ്രവണപരമാ ജ്ഞാനോല്പത്തിക്കു ഹേതുവായിരിക്കുന്നു.

ശ്രവണംചെയ്യേണ്ടത് വേദാന്തവാക്യത്തെയാകുന്നു. വേദാന്തമെന്നാൽ ഉപനിഷത്താണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഈ ഗ്രന്ഥം എങ്ങിനെ ജ്ഞാനസംധാനമാകുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം—ഉപനിഷദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിൽ നിന്നുത്ഭവമായിരുന്നാലും ആ ഉപനിഷത്തുകളുടെ അർത്ഥത്തെതന്നെയാണ് മുഖ്യമായി ഈ ഭാഷാഗ്രന്ഥത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്റെ ശ്രവണത്താലും ജ്ഞാനമുണ്ടാവും. അതുകൊണ്ടു ഉത്തമാധികാരിക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥം മുഖ്യമായിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും എല്ലാവരും വിഷയസുഖത്തെ മാത്രമേ ഇച്ഛിക്കുന്നുള്ളൂ. നിത്യമായ ആത്മസുഖത്തെ ആരും ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. എന്നു മുമ്പുപറഞ്ഞതിന്നു വേറൊരു സമാധാനവും പറയാം. എന്തെന്നാൽ പാമരൻ വിഷയി ജിജ്ഞാസു മുക്തൻ ഇങ്ങിനെ പുരുഷന്മാർ നാലുവിധമാകുന്നു. ഇവരിൽ ഇഹലോകത്തിൽ നിഷിദ്ധമായും വിചിതമായുമുള്ള ഭോഗങ്ങളിൽ ആസക്തനും ശാസ്ത്രസംസ്കാരരഹിതനുമായവൻ പാമരനാകുന്നു. ശാസ്ത്രാനുസാരമായി വിഷയഭോഗങ്ങളിൽ ആസക്തിയോടുകൂടി ഇഹപരലോകഭോഗലബ്ധിക്കുവേണ്ടി കർമ്മംചെയ്യുന്നവൻ വിഷയി ആകുന്നു—എന്തൊരു പുരുഷൻ ഉത്തമസംസ്കാരത്താൽ സച്ഛാസ്ത്രങ്ങളാകുന്ന ജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളെ ശ്രവണം ചെയ്യുന്നുവോ അവന്നു താഴെ പറയുംപ്രകാരമുള്ള വിവേകമുണ്ടാകുന്നു.

1. ദുഃഖം എന്തെന്നാൽ വിഷയസുഖം അനിത്യമായിരിക്കുന്നു അതുളളവരെ എന്തെങ്കിലും ഒരു ദുഃഖമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെന്നു

യാകുന്നു. അവയുടെ പ്രസിദ്ധമായ ഭൂഖം പാപകർമ്മലവു
 നിദ്ര, മൈഥുനം, ക്രീഡാഭിസുഖം ഇവകൾ പുണ്യകർമ്മലവുമാ
 കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ എല്ലാ ശരീരങ്ങളും പുണ്യപാപങ്ങളാൽ
 ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ദേവശരീരം അധികപുണ്യത്താലും അ
 ല്ലപാപത്താലും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്താലാകുന്നു ദേ
 വശരീരം കേവലപുണ്യകർമ്മലമെന്നു ശാസ്ത്രത്തിലും പറഞ്ഞ
 ത്ത്. അതിനാൽ വിരോധമില്ല. എന്നെന്നാൽ അധികബ്രാഹ്മ
 ണൻ വസിക്കുന്ന ഗ്രാമത്തെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഗ്രാമമെന്നു പറയാ
 റുണ്ടു്. ആ ഗ്രാമത്തിൽതന്നെ ശുഭ്രം താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. ബ്രാ
 ഹ്മണൻ അധികമുള്ളതിനാൽ ബ്രാഹ്മണഗ്രാമമെന്നു പറയുംപോ
 ലെ ദേവശരീരം പുണ്യാധിക്യഫലമാകയാൽ കേവലം പുണ്യഫ
 ലമാണെന്നു പറഞ്ഞതാകുന്നു. പരമാർത്ഥത്തിൽ, കേവലപുണ്യ
 ഫലമല്ല. തിര്യക്കുകളായ പശുപക്ഷാദികളുടെ ശരീരം അധിക
 പാപത്താലും അല്പപുണ്യത്താലും ഉണ്ടാകുന്നു. ഉത്തമമനുഷ്യ
 ന്റെ ശരീരം, ദേവശരീരത്തിന്നു സമമെന്നുതന്നെ പറയാം. നീ
 ചമനുഷ്യന്റെ ശരീരം സപ്താദികളുടെ ശരീരത്തിന്നു സമമാക
 ന്നു. നീചമനുഷ്യനെന്നതു ലേശവും ജ്ഞാനമില്ലാതെ, ഹിംസാ
 ദിക്രൂരകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നവനും ജഡവും നശപരവുമായ ഈ
 ശരീരത്തെ മാത്രം അറിഞ്ഞും ശരീരവ്യതിരിക്തനായി നാശരഹി
 തനായിരിക്കുന്ന ആത്മസ്വരൂപത്തെ അറിയാതെയും ജഡമാകു
 ന്ന ദേഹത്തിൽ, ഞാൻ ആഡ്യൻ, ശ്രേഷ്ഠൻ, ബ്രാഹ്മണൻ എ
 ന്നു തുടങ്ങിയ ഭരഭിമാനത്തെ ഏതൊരുവൻ വഹിച്ചുകൊണ്ടി
 രിക്കുന്നുവോ അവനാകുന്നു നീചൻ. അവന്റെ ശരീരം സപ്
 ത്വാശ്രാദികളുടെ ശരീരത്തെക്കാൾ എത്രയോ നൂറിരിട്ടി ക്രൂരമാ
 യിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സപ്തവാശ്രാദികൾ അ
 വരിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു നാം പോയാലോ, അവരെ ഉപദ്രവി
 ച്ചാലോ, മാത്രമേ നമ്മെ ഉപദ്രവിക്കുന്നുള്ളൂ. അവരെ സ്നേഹിച്ചു
 നാം അവർക്കു ഇഷ്ടഭക്ഷണാദികളെ കൊടുത്തു ലാളിക്കുന്നപക്ഷം
 തിര്യക്കകൾകൂടി മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല ത
 ന്റെ സ്നേഹഭാജനമായ മനുഷ്യനുവേണ്ടി, അവരുടെ പ്രാണനെ

ഇരിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളിൽ വല്ല സുഖവും അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ മടുവിൽ ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നു. സുഖാനുഭവകാലത്തും ഈ സുഖം പോകുമോ എന്ന ഭയത്താൽ സുഖവും ദുഃഖത്തിന്നു ഹേതുവായിരിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ വിഷയസുഖം ദുഃഖത്താൽ കലന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ദുഃഖമായെന്നു സുഖവും ഇരിക്കുന്നു. ഈ ദുഃഖം ലൗകികോപായങ്ങളാൽ കരിക്കലും നിവൃത്തിക്കുന്നില്ല. ഉപായത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നവരും സകലദുഃഖങ്ങളും നിവൃത്തിച്ചതായിക്കാണുന്നില്ല. അഥവാ നിവൃത്തിച്ചാലും രണ്ടാമത് ഉണ്ടായതായും കാണുന്നു.

2.ശരീരം. ഈ ശരീരമുള്ള കാലംവരെ ദുഃഖം നിവൃത്തിക്കുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ ശരീരങ്ങളെല്ലാം പുണ്യപാപങ്ങളാലുണ്ടാവുന്നു. മനുഷ്യശരീരം മിശ്രകർമ്മഫലമാകുന്നു. ദേവശരീരവും മിശ്രകർമ്മഫലംതന്നെ. ദേവശരീരം കേവലപുണ്യകർമ്മഫലമെന്നു പറയുന്നതായാൽ ദേവന്മാരിൽ ചിലർക്ക് ഇതരദേവന്മാരുടെ വിശേഷവിഭൂതി കണ്ട് താപം ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു. പുണ്യഫലമായിരുന്നാൽ അതുണ്ടാവാൻ പാടില്ല. എല്ലാ ദേവന്മാരിലും ശ്രേഷ്ഠനായ ഇന്ദ്രനുപോലും രാഗദോഷങ്ങളുണ്ടായതായും അനേകദൈത്യദാനവന്മാരുടെ ഉപദ്രവങ്ങളാൽ ദുഃഖമുണ്ടായതായും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദേവശരീരം കേവലം പുണ്യഫലമായിരുന്നാൽ അവർക്ക് ദുഃഖമുണ്ടാവാനവകാശമില്ല. അവർക്കും ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു ദേവന്മാരുടെ ശരീരവും മിശ്രകർമ്മഫലംതന്നെ. പിന്നെ ദേവന്മാർ പാപരഹിതന്മാരാകുന്നു എന്നു ശ്രുതിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ അർത്ഥം കർമ്മാധികാരം മനുഷ്യശരീരികൾക്കു മാത്രമല്ലാതെ ഇതരശരീരികൾക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു ദേവശരീരത്താൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ശുഭാശുഭകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം ദേവന്മാർക്കുണ്ടാകുന്നില്ല. ദേവശരീരത്തിന്നു മുമ്പുള്ള ശരീരത്താൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ശുഭാശുഭകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം ദേവന്മാരുടെ ശരീരത്തിലും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ വിധം ദേവന്മാരുടെ ശരീരവും മിശ്രകർമ്മഫലമായിരുന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

പിന്നെ തിജ്ജക്കളുടെ ശരീരങ്ങളും മിശ്രകർമ്മഫലംതന്നെ

കൂടി ഉപേക്ഷിച്ച യജമാനപ്രീതി നേടുന്നു. ഇതിന്നു ചില ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഹിന്തുക്കളായ നീചമനുഷ്യരെ ഏതുസ്ഥയത്തും സമസൃഷ്ടികളും കരേ മതസ്ഥരും കരേ ദൈവഭക്തരും സാധുലക്ഷണം തികഞ്ഞവരുമായ സ്വസഹോദരന്മാരെ അലട്ടുന്നതുകണ്ടാൽ അവരെ ക്രൂരസപ്തമെന്നോ, ചൂഷണമെന്നോ, വൃശ്ചികമെന്നോ, കാകോളവിഷമെന്നോ പറഞ്ഞാൽ മതിയാകുന്നില്ല; മറ്റൊരു പേരിട്ടവാൻ എനിക്കറിയില്ല; അതു നില്ക്കട്ടെ; പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം. മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം എല്ലാ ശരീരങ്ങളും മിശ്രകർമ്മജന്യങ്ങളാകുന്നു. പാപത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു ദുഃഖം. അതു ഹേതുവായിട്ടു ശരീരം ഉള്ളതുവരെ ദുഃഖം നീങ്ങുകയില്ല.

ധർമ്മധർമ്മം—ഈ ശരീരം ധർമ്മധർമ്മങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. ധർമ്മധർമ്മങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കാതെ ശരീരം നിവൃത്തിക്കുകയില്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇപ്പോഴുള്ള ശരീരം പോയാലും പുണ്യപാപങ്ങൾകൊണ്ടു വേറെ ശരീരം ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പുണ്യപാപനിവൃത്തി ചെയ്യല്ലാതെ ശരീരം നിവൃത്തിക്കുകയില്ല.

രാഗദോഷങ്ങൾ—ഈ പുണ്യപാപങ്ങൾ രാഗദോഷങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ രാഗദോഷങ്ങൾ നശിക്കാതെ പുണ്യപാപങ്ങൾ നശിക്കുകയില്ല. എന്നെന്നാൽ ഇപ്പോഴുള്ള പുണ്യപാപങ്ങൾ നശിച്ചാലും രാഗദോഷങ്ങളാൽ പിന്നെയും പുണ്യപാപങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു രാഗദോഷങ്ങൾ നശിക്കാതെ പുണ്യപാപങ്ങളും നശിക്കുകയില്ല.

അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനം—രാഗദോഷങ്ങൾ അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. അനുകൂലജ്ഞാനമുള്ളതതു രാഗവും പ്രതികൂലജ്ഞാനമുള്ളതതു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കാതെ രാഗദോഷങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കുകയില്ല.

ഭേദജ്ഞാനം—അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനങ്ങൾ, ഭേദജ്ഞാനത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നു. എങ്ങിനെ എന്നാൽ താതൊരുവനും, ഏതൊരുവനുവിനെ തന്റെ സ്വരൂപത്തിൽനിന്നു അന്യമെന്നു

അറിയുണ്ടാകുന്നുവോ അവനും അതിൽ അനുകൂലമോ, പ്രതികൂലമോ ആയ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നു. തന്റെ സ്വപത്രപത്തിൽ അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. സുഖകാരണമായതു അനുകൂലവും ദുഃഖകാരണമായതു പ്രതികൂലവുമാകുന്നു. തന്റെ സ്വപത്രപം, സുഖത്തിന്നോ ദുഃഖത്തിന്നോ കാരണമല്ല. സുഖത്രപമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആത്മാവു സുഖസാധനമാകുന്നില്ല. അതിനാൽ സ്വപത്രപത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമെന്നറിയുന്ന വസ്തുവിൽ അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ പദാർത്ഥങ്ങളിൽ, തനിക്കുന്യമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഭാവം അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനങ്ങൾക്കു കാരണമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഭേദജ്ഞാനം നിവൃത്തിക്കാതെ അനുകൂലപ്രതികൂലജ്ഞാനങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കയില്ല.

അവിദ്യ—ഈ ഭേദജ്ഞാനം അവിദ്യയാലുണ്ടാകുന്നു. സകലപ്രപഞ്ചവും അതിന്റെ ജ്ഞാനവും ബ്രഹ്മസ്വപത്രപത്തെ അറിയാത്തതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നു സകലോപനിഷത്തുകളും ശാസ്ത്രങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു എല്ലാ ദുഃഖങ്ങൾക്കും കാരണം സ്വപത്രപത്തെ മറക്കുന്ന അവിദ്യയാകുന്ന അജ്ഞാനം തന്നെ.

സ്വപത്രപജ്ഞാനം—ഈ അജ്ഞാനം സ്വപത്രപജ്ഞാനംകൂടാതെ നിവൃത്തിക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഏതു വസ്തുവിൽ ഒരുവന്നു അജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നുവോ ആ വസ്തുവിനെ അറിയുന്നതിനാൽ ആ അജ്ഞാനം നിവൃത്തിക്കുന്നു. ഏതുപോലെ എന്നാൽ, രജ്ജുവിന്റെ അജ്ഞാനത്താൽ സ്പർശമെന്നു തോന്നിയതായ തോന്നൽ രജ്ജുവിനെ രജ്ജുവെന്നറിഞ്ഞ ജ്ഞാനത്താൽ സ്പർശമെന്നുതോന്നിയ അജ്ഞാനം പോകുന്നതുപോലെ ആകുന്നു. ആ അജ്ഞാനം മറയ്ക്കത്താണിനാലും നിവൃത്തിച്ചതായി കാണാത്തതിനാലും സ്വപത്രപജ്ഞാനത്തെ, സ്വപത്രപജ്ഞാനംതന്നെ നിവൃത്തിപ്പാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടു സ്വപത്രപജ്ഞാനത്താൽ അജ്ഞാനനിവൃത്തിമൂലമായി ദുഃഖനിവൃത്തിക്കു ഹേതുവായിരിക്കുന്നു.

സ്വപത്രപജ്ഞാനത്താൽ ബ്രഹ്മം പ്രാപിക്കപ്പെടുന്നു. ആ

ബ്രഹ്മം നിത്യമായും ആനന്ദസ്വരൂപമായും ദുഃഖസംബന്ധരഹിതമായും ഇരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തിന്റെ ആനന്ദം ലഭിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങിനെ ദുഃഖവിവൃത്തിക്കും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിക്കും കാരണം സ്വരൂപജ്ഞാനം തന്നെയാകുന്നു. ആകയാൽ സ്വരൂപം അറിയത്തക്കതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ആർക്കു വിവേകമുണ്ടാകുന്നുവോ അവനെ ജിജ്ഞാസു എന്നു പറയുന്നു.

മുക്തലക്ഷണം

സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മശരീരങ്ങൾക്കു ഭിന്നനായിരിക്കുന്ന തന്റെ സ്വരൂപത്തെ ബ്രഹ്മമായി അപരോക്ഷമായറിയുന്നവൻ മുക്തനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ഇപ്രകാരം നാലുവിധപുരുഷന്മാരിൽ പാമരവിഷയികൾക്കു വിഷയസുഖത്തിൽ തൃപ്തിയുണ്ടാകുന്നു. ചില വിഷയികൾക്കു പരമസുഖത്തിൽ ഇച്ഛയുണ്ടായാലും അതിനെ പ്രാപിപ്പാൻ ഏതുവഴിയല്ലയോ, അതിനെ വഴിയെന്നു വിചാരിച്ച് അവർ അതിൽക്കിടന്നുഴലുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൽസംഗവും സച്ഛാസ്രഗ്രഹണവും പരമസുഖത്തെ പ്രാപിപ്പാൻ ഉപായങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകളെ പാമരവിഷയികളുന്പോലുള്ളവർക്കു അറിയാത്തതിനാൽ സുഖപ്രാപ്തിക്കായ്ക്കൊണ്ടു അവർക്കുഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തി ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അവർക്കു ദുഃഖവിവൃത്തി വേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹംനിമിത്തം പരമാനന്ദപ്രാപ്തിക്കു കാരണമല്ലാത്ത യാഗം, വ്രതം, തീർത്ഥസ്നാനം, ക്ഷേത്രോപവാസം മുതലായ അജ്ഞാനമുദാകർമ്മങ്ങളിൽതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ സൽസംഗമതിന്നും സച്ഛാസ്രഗ്രഹണത്തിന്നും ഏതവരാത്തതിനാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തിയുണ്ടാവുന്നില്ല. ആകയാൽ ദുഃഖവിവൃത്തിസുഖപ്രാപ്തികൾക്കുവേണ്ടി പാമരവിഷയികൾക്കു ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തിയുണ്ടാവുന്നില്ല.

മുക്തനും ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തിയുണ്ടാകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മുക്തൻ ജ്ഞാനിയാകുന്നു. അവൻ കൃതകൃത്യൻ. അവന്നു ചെയ്യേണ്ടതൊന്നുമില്ല. മുക്തൻ വിനോദമായി ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചാലും അവന്നു ഗ്രന്ഥത്താൽ ഒരു പ്രയോജനം

വും സിദ്ധിക്കേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ട് മുക്കനെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയാക്കിയില്ല. എന്നാൽ ജിജ്ഞാസുവിനു വിഷയസുഖത്തിലിളക്കമുണ്ടാവുന്നില്ല. പരമസുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലുമുള്ള ഇളക്കമുണ്ടാവുന്നു. ഈ പരമസുഖപ്രാപ്തിയും ദുഃഖത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലുമുള്ള ഇളക്കമുണ്ടാവുന്നു. ഈ പരമസുഖപ്രാപ്തിയും ദുഃഖത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലുമുള്ള ഇളക്കമുണ്ടാവുന്നു. ഈ പരമസുഖപ്രാപ്തിയും ദുഃഖത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലുമുള്ള ഇളക്കമുണ്ടാവുന്നു.

അതിനാൽ മേൽവിവരിച്ച അനുബന്ധ ചതുഷ്ടയത്തെ നന്നായറിഞ്ഞു ജ്ഞാനമുള്ള ഗുരുവിൽനിന്നു യാതൊരുവൻ ഗ്രന്ഥത്തെ പഠിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുവോ അവൻ മോക്ഷമാഗ്നമാകുന്ന ജ്ഞാനത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. വേദാഭ്യയനം ചെയ്തു അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ അറിഞ്ഞു ജീവബ്രഹ്മൈക്യനിഷ്ഠയത്താൽ ആത്മജ്ഞാനിയാകുന്നവൻ തന്നെ ഗുരുവാകുന്നു. വേദാഭ്യയനംമാത്രം ചെയ്തു ആത്മജ്ഞാനത്തെ ലഭിക്കാത്തവൻ ഗുരുവാകയില്ല. വേദാഭ്യയനം ഇല്ലാതെ ആത്മജ്ഞാനത്തെ ലഭിച്ചവർ തങ്ങൾ മുക്കന്മാരായിരുന്നാലും അന്യന്മാർക്ക് പദേശിക്കുതക്ക ഗുരുവാവാൻ സാധിക്കുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജിജ്ഞാസുവിന്റെ സംശയങ്ങളെ കളയുവാൻ അവർക്ക് യുക്തിയുക്തമായ ന്യായങ്ങൾ ശാസ്ത്രാഭ്യസമിപ്താത്തതിനാൽ തോന്നുകയില്ല. ഉത്തമജിജ്ഞാസുവിന് ഉപദേശിപ്പാൻ അവൻ മതിയാവുന്നതുമാണ്.

ശാസ്ത്രാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടും ദേവാദികളായും കർമ്മത്തെ പൂർത്തീകരിക്കുന്നവരായും വിഗ്രഹാരാധന തീർത്ഥസ്നാനം വ്രതം, യാഗം, മൃതലായവകൾ ചെയ്യുന്നവരും ചെയ്യിക്കുന്നവരുമായ കർമ്മന്മാരുടെ വാക്കിനെ കേൾക്കുകയോ അവരോടു സംസാർഗ്ഗം ചെയ്തതോ അർത്ഥാത്തതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരോ അജ്ഞാനികൾ. പിന്നെയും അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന കർമ്മത്തെത്തന്നെ ചെയ്തും സർവ്വജനങ്ങളേയും യാഗാദി ഹിംസാസാനീചകർമ്മങ്ങളിലേക്കു അവരുടെ ലാഭത്തിന്നു വേണ്ടി വലിച്ചിറക്കി അന്യന്മാരേ

യും കെട്ടുകുന്നവരാകയാൽ ശുഭത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്ന യാതൊരുവനും കർമ്മഫലപ്രദനാരുടെ സംസർഗ്ഗത്തെയും അവരുമായുള്ള സംഭാഷണത്തെയും ദൂരെ നീക്കേണ്ടതാണ്.

അ—എന്നിങ്ങിനെ എന്റെ ഉത്തമഗുരുവും യോഗ്യമായ മുദുക്ഷു എന്ന മഹാനഭാഗൻ ഉപദേശിച്ച വിഷയങ്ങളെ തന്നെ ഭക്തിയോടുകൂടി വീണ്ടും വീണ്ടും വിചാരിച്ച് ആനന്ദത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതല്ലാതെ ഇനിമേൽ അജ്ഞാനവും വഞ്ചകനായ ഹിംസാദികർമ്മങ്ങളുടെ വാക്കിനെ കേൾക്കുകയോ അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു ശേഷം വിഷയിലെ കൂട്ടിൽനിന്നിറക്കി. മേൽവിവരിച്ച സംഭാഷണങ്ങൾ മുഴുവനും ക്ഷോഭാന്റെ റ്റുടൻ്റെ പ്രൈം ചെയ്ത് തന്റെ വിഷയിലേയും മുദുക്ഷുവിനേയും ക്ഷിപിച്ച് റിക്കാർട്ടൊന്നിച്ച് പയലിൽവെച്ചു.

2ാംപ്രതി അഭിഷേകചാടനനെ വിളിച്ച് കൂട്ടിൽകേറി സത്യം ചെയ്യിച്ചു.

2ാംപ്രതി വക്കൽ മുരളീശങ്കരൻ ചോദ്യം.—

മു—നിങ്ങളുടെ പേരെന്തു.

അ—അയ്യത്തോച്ചാടനൻ.

മു—അച്ഛന്റെ പേരെന്തു.

അ—ഞങ്ങൾക്ക് അച്ഛന്റെ പേർ പറയുവാൻ പാടില്ല. അമ്മയുടെ പേരാണ് പറയാനുള്ളത്.

മു—അമ്മയുടെ പേരെന്തു.

അ—ചക്കി എന്നാണ്.

മു—ചക്കി എന്നൊ ചക്കിഅമ്മ എന്നൊ എഴുതേണ്ടത്.

അ—ക്ഷേത്രഭ്രമണം അയാളുടെ കൂട്ടുകാരും കേൾക്കെ ചക്കി എന്നു മാത്രമെ പറയാൻ പാടുള്ളൂ. കോടതിയിലായതുകൊണ്ടു ചക്കിയമ്മ എന്നെഴുതാം.

മു—നിങ്ങൾ അന്യായക്കാരെ അറിയുമോ.

അ—അറിയും. അന്യായക്കാരെ. ഒന്നാമന്ത്രിയും മുദുക്ഷു വലിയ

അധികപ്രസംഗി. കച്ചാടനം ചെയ്യാൽ കൂട്ടാക്കില്ല. വഴിമറ
 ധ്രുയില്ല.

മുശ—അന്യായക്കാരെ എന്തു ജാരിക്കാരാണ്.

അ—അയ്യത്തമുള്ള നീചജാരികളാണ്. എന്നിട്ടും മുക്കുവി
 ന്റെ നടവടി കണ്ടാൽ തമ്പുരാക്കളോ എന്നു ശങ്കിച്ചുപോയും.

മുശ—അന്യായക്കാർക്ക് വേദം പഠിക്കാമോ.

അ—വേദം പഠിക്കുകയൊ. കേൾക്കുവോലും പാടില്ലെന്നു ജന
 ദ്രോഹത്തു മനസ്സൽ പാമരൻ തമ്പുരാൻ എന്നോടു ചെ
 പോഴും അരുളി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല മനസ്സൽ ചെല്ല
 വിശേഷവിധിക്കും കായിക്കന്മാരായ ആസ്ത്രന്മാർ ചന്ദ്ര
 വേദം കാതുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഞങ്ങളെക്കൂടി വളർപ്പു
 നില്ക്കാൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഞങ്ങളെല്ലാം കാടി പുറത്തു പോയി
 നില്ക്കും. അങ്ങിനെയാണ് പതിവ്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഈ
 അധിത്തക്കാരായ അന്യായക്കാർക്ക് വേദം പഠിക്കുവാനോ
 കേൾക്കുവാനോ പാടില്ല.

മുശ—നിങ്ങളെന്താ ജാതി.

അ—ഞാൻ പത്തുശുഭ്രനാണ്.

മുശ—പത്തുശുഭ്രനെന്നാൽ വേറേയും ശുഭ്രനാണോ.

അ—എങ്കുമശുഭ്രനും ഉണ്ട്. അതിൽ പത്തുശുഭ്രനായ ഞാനാണ്
 ശ്രേഷ്ഠൻ.

മുശ—നിങ്ങളെ അയ്യത്തമുണ്ടോ കന്നാമ്പ്രതിക്ക്.

അ—എന്നെ തൊട്ടാൽകൂടി മാത്രമേ ഉള്ളൂ. എനിക്ക് അമ്പല
 ത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലൊഴിച്ച് നാലമ്പലത്തിലേറ്റും കട
 കാം.

മുശ—തൊട്ടാൽകൂടി മാത്രവും അമ്പലത്തിൽ അഗ്രശാലയിൽ
 കടക്കാവുന്ന നിങ്ങൾക്കു കൂടി വേദം ഉച്ചരിക്കുന്നതു കേൾക്കു
 വാൻ പാടില്ല അല്ലെ.

അ—എന്താ സംശയം. ഞങ്ങൾക്കും കേൾക്കാൻ പാടില്ല. പി
 ന്നെ അമ്പലത്തിൽ കടക്കാൻ പാടില്ലാത്തവർക്ക് വേദം കേൾ

പ്രാൻ പാടുണ്ടോ? ഈയിടെ ഒരു കാഴ്ചമുണ്ടായി. ജനദ്രോഹ
 ത്ത് പാമരൻ തമ്പുരാനൊരുമിച്ചു ഞാനും ലക്കടി ആപ്പി
 സ്സിൽ നിന്നു തീവണ്ടി കയറി. ആ മുറിയിൽ ഈ മുറുക്കുവും
 ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തമ്പുരാൻ മുറുക്കുവിന്റെ അരികെ
 ചെന്നിരുന്നു. മുറുക്കു യാതൊരു നക്കവും ബഹുമാനവും ഇല്ലാ
 തെയും ആചാരമാനം പറയാതെയും തമ്പുരാൻ തീവ്രമായി
 രുന്നും കൊണ്ട് എന്തൊക്കെയോ അയ്യത്തത്തെ കുറിച്ചും ജാ
 തിയെ കുറിച്ചും പറഞ്ഞുവെട്ടി. എന്നുതന്നെയല്ല. മുറുക്കു
 സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും മറ്റും പൊടിപൊടിചൊടങ്ങി. ഏക
 ദേശം കോഴിക്കോട് അടുക്കുന്നവരെ അഞ്ചാറനാഴ്ചരം പറ
 ണ്തു. തമ്പുരാനതെല്ലാം കേട്ട് ശരി ശരി എന്നുരുളി ചെയ്യുത
 ല്ലാതെ മുറുക്കുവോട് യാതൊന്നും എത്രത്തരളിച്ചെയ്യില്ല.
 ഞാൻ ഇതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ട് വായ പൊത്തികൊണ്ടുനിന്നു.
 മുറുക്കു കോഴിക്കോടാപ്പിസ്സിൽ ഇറങ്ങിപ്പോയശേഷം തമ്പു
 രാൻ അടിയനോട് കച്ചാടനം ആ ഈഴോന്റെ അഹമ്മതി
 കണ്ടു. എന്ന് തിരോളക്കോടായി അരുളിച്ചെയ്തു. അടിയൻ
 റാൻ എന്നു വിടുകൊണ്ടു വായ പൊത്തികൊണ്ടുതന്നെനി
 ന്നു. തമ്പുരാൻ അന്നുമുതൽ മുറുക്കുവിന്റെ പേരിൽ തൃത്തി
 യില്ലാതെന്നു. തിരോളക്കോടാണുളത് ഇതു. പറഞ്ഞതിന്നു
 ശേഷം ജസ്തി വക്കീലോടായി

ജ— മിസ്റ്റർ മുരളീശങ്കരൻ! നിങ്ങളുടെ കക്ഷി അടിയൻ എന്നും
 റാൻ എന്നും പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ് നമുക്ക്. മ
 റുക്കുവിലായില്ല.

മു— പാമരൻ തമ്പുരാൻ ഉയന്നജാതിയും അയിത്തോച്ചാട
 നൻ താണജാതിയും ആയതിനാൽ ഉയന്ന ജാതികളോട് തീ
 ണജാതിയിലുള്ളവർ സംസാരിക്കുന്നത് നാടുനടപ്പു ഭാഷ
 യിൽനിന്ന് ഹീനശബ്ദങ്ങളായ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു മാത്രമെ
 പാടുള്ളുവെന്നും അത് ആചാരമാണെന്നും ക്ഷേത്രഭരൻ മുത
 ലായ ഉയന്ന ജാതിക്കാർ നിശ്ചയിച്ചതിന്നനുസരിച്ചു ഞാൻ
 എന്ന വാക്കിന് അടിയൻ എന്നും ശരി എന്നെന്നുസരണ

ത്തിന് രാൻ എന്നും വിടകൊണ്ടു എന്നത് കല്പിച്ചതിനെ സ്വീകരിച്ചു എന്നും മറ്റും പറയാനുള്ളത് പരിവാണ്.

ജ—ഇതുകൂടാതെ മറ്റുള്ള വാക്കുകളുടെ മാറ്റം എന്നെല്ലാമാണ്.

മു—താണജാതികളുടെ വീട്ടിന്നു കുപ്പാട് എന്നും ഉണ്ണുന്നതിനെ കഞ്ഞിആകരിക്ക എന്നും കുളിക്കുന്നതിനെ നനയൽ നാണയത്തിനെ ചെമ്പുകാശ് നെല്ലിന് കഞ്ഞികുറപ്പാൻ (കരിക്കാടി) അരിയെ കല്പരി മരണത്തെ പഴംകാടുവീഴൽ (കുറം പിഴക്കൽ) കല്യാണത്തെ പുരകൊണ്ടുവരൽ (പുരക്കൊടുക്കൽ) വെററിലയെ പഴുത്തില അടക്കിയ കഴുങ്ങിൻകായ പുകയിലയെ ഞെട്ടി ചുണ്ണാമ്പിനെ വെളുത്തത് (തൊട്ടനക്കുന്നത്) ഉപ്പിനെ മത്തിക്കുന്നത് ശക്കരയെ മധുരിക്കുന്നത് വസൂരിനെ പഴയത് എന്നുതടങ്ങി എല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളേയും ശബ്ദമാറ്റങ്ങളാൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചുകൂട്ടൂ എന്നും ഇതാചാരമാണെന്നും ഇതുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു തെറ്റി ശരിയായ നാട്ടുനടപ്പുഭാഷയിൽ പറഞ്ഞുപോയാൽ അവൻ ആചാരഹീനനാവുമെന്നും അങ്ങിനെയുള്ളവരെ ശിക്ഷിപ്പാനും ക്ഷേത്രമേൻ മുതലായവക്ക് അധികാരമുണ്ട്.

ജ—ഉയന്നജാതിയെന്നു പറയുന്നവരുടെ വീട്ടുമുതലായതിനെ എങ്ങിനെ പറയണം.

മു—ആഡ്യന്മാരുടെ വീട്ടിനെ മന (ഇല്ലം) ഉണ്ണുന്നതു അമരേത് കുളിയെ നീരാട്ടുകുളി മരണത്തെ മുടിഞ്ഞരുളൽ വാക്കുപറയുന്നതിനെ അരുളിച്ചെയ്ത് നിങ്ങൾ എന്നതിന്നു തിരുമനസ്സ് കല്യാണത്തിനെ വേൾവി വസൂരിനെ തിരുവുടയാട ഇതു മുതലായ സർപ്പങ്ങൾക്കും മഹിമയേറിയ ശബ്ദങ്ങളാൽ മാത്രമേ പറവാൻ പാടുള്ളൂ എന്നാണ് കേരളത്തിലെ രൂപം.

ജ—ഇതെല്ലാം ശാസ്ത്രനിശ്ചയമാണോ.

മു—ശാസ്ത്രനിശ്ചയമാണെന്നും വേദവിധിയാണെന്നുമാണ് പറയുന്നത്.

ജ—നിങ്ങൾ ഈവക നിശ്ചയങ്ങൾ വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ.

മു—ശ—ഞാൻ അമ്പലവാസിയാണെന്നാൽ വേദാധികാരമില്ല. അതിനാൽ വേദം വായിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് കണ്ടിട്ടില്ല. ജ—ശരി.

(മുരളീശങ്കരൻ ഇരുന്നു.)

അ. വക്കീൽ സാധുനിശ്ചലദാസന്റെ ക്രോസ്.

സാ—നിങ്ങളെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു.

അ—ജനദ്രോഹത്തു മനക്കൽ.

സാ—അതു മനസ്സിലായി. പ്രവർത്തി എന്നെന്നാണ് ചോദിച്ചത്.

അ—പാമരൻ തമ്പുരാന്റെ കല്പം.

സാ—തമ്പുരാന്റെ കല്പം എന്നാൽ തന്റെ പ്രവർത്തി എന്നു അതു പറയൂ.

അ—തമ്പുരാന്റെ കൂടെ നടക്കുകയാണ്.

സാ—കൂടെ നടക്കൽ മാത്രമാണോ പ്രവർത്തി.

അ—അല്ല തമ്പുരാൻ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടുവോൾ കമ്മ്യൂട്ടലും സംബന്ധത്തിന്നു പോകുമ്പോൾ ചെല്ലവും വെളക്കുമെടുത്ത് കല്പം പോകയും.

സാ—നിങ്ങളെ തമ്പുരാൻ സ്വജാതിയിൽ വേട്ടിട്ടില്ല.

അ—ഇല്ല. സംബന്ധം മാത്രമേ ഉള്ളൂ.

സാ—ഇതല്ലാതെ വേറെ വല്ല ജോലിയുമുണ്ടോ!

അ—മനക്കലേക്ക് എലമുറിച്ചു കൊടുക്കയും ഉണ്ട്.

സാ—തനക്ക് എന്താ ശമ്പളം.

അ—ചിശേഷാൽ ശമ്പളമൊന്നുമില്ല. മനക്കൽനിന്ന് ചോരതരം.

സാ—ഇതുമാത്രമാണോ ശമ്പളം.

അ—അല്ല തമ്പുരാൻ അമരേത്തുകഴിഞ്ഞ ഇലയും എനിക്കാണ്. അതിന്റെ പുറമെ തമ്പുരാൻ ഉടുത്ത പഴകികീറിയതു ചുറ്റാനും തരും.

ഇതു കഴിഞ്ഞ് അന്യായവക്കീലിരുന്നു.
അധിഞ്ഞാച്ചാടനനെ കൂട്ടിൽനിന്നിറക്കി
പ്രാപ്രതി തീർത്ഥാടനഭ്രാന്തനെ കൂട്ടിൽ കയറ്റി സത്യം ചെയ്യിച്ചു.
വക്കീൽ പിണ്ഡാദനഭോജിചോദ്യം—

പി—നിങ്ങളുടെ പേരെന്തു.

തീ—തീർത്ഥാടനഭ്രാന്തൻ.

പി—അച്ഛന്റെ പേരെന്തു.

തീ—അച്ഛന്റെ പേർ പറയുന്ന പതിവില്ല.

പി—അന്യായത്തിൽ അച്ഛന്റെ പേരെഴുതിക്കാണുന്നവല്ലോ.

തീ—അതു അന്യായക്കാർക്കു് അറിവില്ലാതെ ചെയ്യതാണ്.

പി—അയ്യമ്മുടെ പേരെന്തു.

തീ—ഇടുങ്ങുലി എന്നാണ്.

പി—ഇടുങ്ങുലിയെന്നു മാത്രമൊ ഇടുങ്ങുലി അമ്മ എന്നൊ എഴുതേണ്ടത്.

തീ—തമ്പുരാക്കന്മാരെല്ലാം ഇടുങ്ങുലിഎന്നു മാത്രമെ എഴുതാറുള്ളു.

പി—നിങ്ങൾ ഈ കേസിൽ എത്രാം പ്രതിയാണ്.

തീ—മൂന്നാം പ്രതി

പി—നിങ്ങളെന്താ ജാതി

തീ—ഏരിമശുഭ്രനാണ്

പി—നിങ്ങൾക്കു് മനക്കൽ പോകുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടോ?

തീ—മനക്കൽ നാലുകെട്ടിന്റെ മുറത്തും പത്തായപുരയുടെ കോലായിലും പോകാം—നാലുകെട്ടിന്റെ കോലായിൽ കയറിക്കൂടാ.

പി—നിങ്ങൾക്കു് വേദം പഠിക്കാമൊ ?

തീ—ഹേ കരിക്കലും പാടില്ല. അതുപഠിക്കുന്നതും കേൾക്കുന്നതും പാപമാണ്.

പി—നിങ്ങൾ തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്യിട്ടുണ്ടോ ?

തീ—ഞാൻ പല തവണ തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്യിട്ടാണ് സതി ഭാഗ്യത്തുമനക്കൽ നിന്ന് തീർത്ഥാടനഭ്രാന്തനെന്നു പറിട്ടത്. എനിക്കിട്ടപേര് കോന്തി എന്നാണ്.

പി—ഹോഹൊ. അപ്പോൾ കേന്തി എന്നും തീർത്ഥാടനഭ്രാന്തനെ
ന്നും രണ്ടുപേരാണല്ലെ.

തീ—രണ്ടുപേരാണെങ്കിലും തീർത്ഥാടനഭ്രാന്തൻ എന്നു തന്നെ ഇ
പ്പോൾ വിളിക്കാൻ.

പി—ഏതു തീർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം സ്നാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്

തീ—കാശി, രാമേശ്വരം, അരുണാചലം, കാവേരി, ഇവിടങ്ങ
ളിലെല്ലാം സ്നാനം ചെയ്തു മാത്രമല്ല കഴിയുന്നത്ര ബ്രാഹ്മണ
ദാനവും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പി—ദാനങ്ങൾ ചെയ്യതെല്ലാം ആകാണു്

തീ—അതെല്ലാം ബ്രാഹ്മണക്കുതന്നെ. പക്ഷെ കാശിയിൽവെച്ചു
വാല്യാർ എന്റെ കയ്യിൽ അരക്കാത്തുപോലും വഴിച്ചിലവി
ന്നു കൂടി കരുതാനാക്കാതെ ഗോദാനദക്ഷിണ തിലദാനദ
ക്ഷിണ എന്നെന്തെല്ലാമൊ പറഞ്ഞ് എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായി
രുന്ന കാത്തുമുഴുവൻ പറിച്ചു. അന്നത്തെ ഊണിന്നുള്ള രണ്ട
ണ കെഞ്ചീട്ടും മടക്കിതന്നില്ല. പട്ടിണികിടക്കേണ്ടിവന്നു. ഇ
ങ്ങോട്ടു മടങ്ങിഎത്തുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി. ഭിക്ഷ എടുക്കു
വാൻ തീച്ചയാക്കി. ഭാഷയറിയാതെ അതീലധികം മുട്ടായി.
എന്തിന്നേറെ പറയുന്നു. വായും വയറും തട്ടിക്കാണിച്ച് കരു
വിയം നിവൃത്തിച്ചു. നടന്നുവരുന്നവഴിക്കു പനിയും ചൊരി
യും പിടിപെട്ടു പാതിജീവനോടെ ചാവായെ ചത്തു പാടുപെ
ട്ടു വീട്ടിലെത്തി. തീർത്ഥസ്നാനത്തിലെ കഷ്ടം കാക്കുമ്പോൾ സ്മ
രിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പി—ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും പുണ്യം നേടുവാൻ സാധിച്ചുവല്ലോ.

തീ—അതുമ്മ. നിങ്ങളെല്ലാവരും തീർത്ഥവാസി പുണ്യവാൻ എ
ന്നെല്ലാം പറയുമ്പോൾ സന്തോഷവും കഷ്ടപ്പാടോക്കുമ്പോൾ
സമാധാനമില്ലായ്മയുമുണ്ട്.

പി—എന്താ സമാധാനമില്ലായ്മ.

തീ—വാല്യാനാരുടെ പിടിച്ചുപറി സഹിക്കുവയ്യ. അവർക്ക് പ
ണം കിട്ടേണമെന്നുള്ള കററവിചാരമെ ഉള്ളു. നമ്മളോടു പ
ണമെല്ലാം വാങ്ങികഴിഞ്ഞാൽ കമ്മം ചെയ്യിക്കുന്നതിൽ ലേ

ശം ശ്രദ്ധയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വല്ലതും കുറവിനു പറഞ്ഞു എല്ലാം മതി മതി എന്നു പറയുന്നതോടുകൂടി വേറെ ആളെ കിട്ടാൻ നോക്കും. കാശൊന്നു കയ്യിലുണ്ടെങ്കിൽ വല്ല ഉപായവും പറഞ്ഞു പിടുങ്ങാതെ വിടിലൂ.

പി-പുണ്യം നേടേണമെങ്കിൽ വാല്യുമാരെ സന്തോഷിപ്പിക്കണം. ബ്രാഹ്മണരെല്ല.

എന്നുപറഞ്ഞു പിണ്ഡോദനഭോജി വക്കീലിരുന്നു.

അന്ത്യായവക്കീൽ എത്രവിചാരണം.

സാ-നിങ്ങൾ കാശി രാമേശ്വരം കാവേരി മുതലായ തീർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം സ്നാനം ചെയ്യതായി ബോധിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അതുകൾക്കെല്ലാം കരേ ഫലമൊ? വെച്ചേറെ ഫലമൊ?

തീ-വാല്യുമാരും മറ്റും വെച്ചേറെ ഫലമെന്നാണ് പറഞ്ഞത്.

സാ-അവർ പറഞ്ഞതല്ലാതെ നിങ്ങൾക്കു വല്ല അനുഭവവുമുണ്ടോ?

തീ-കാരേ തീർത്ഥങ്ങൾ കാരേ പാപങ്ങൾ തീർപ്പാൻ പ്രത്യേകശ്ലാഘ്യതയുണ്ടെന്നു അവർ പറഞ്ഞതല്ലാതെ അനുഭവം യാതൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല.

സാ-അനുഭവപ്പെടാത്ത വാക്കിനെ വിശ്വസിക്കാമൊ?

തീ-അവർ ബ്രാഹ്മണരെല്ല. അവർ പറയുന്നതിനെ ശുഭ്രൻ വിശ്വസിക്കേണ്ടതൊ.

സാ-ബ്രാഹ്മണരെന്നവർ പറയുന്നതെല്ലാം ശരിയെന്നു വിശ്വസിച്ചതിനാൽ വല്ലഗുണവും അനുഭവത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

തീ-കുറും പറയത്തക്കതായില്ല.

സാ-പറയത്തക്കതായില്ലെങ്കിൽ പറഞ്ഞു കൂടാത്തതായ അനുഭവമുണ്ടോ?

തീ-യാതൊരു അനുഭവവും ഇല്ല. ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നതു ശുഭ്രൻ വിശ്വസിക്കേണമെന്നല്ലേ വേദവിധി.

ാ-ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നതെല്ലാം ശുഭ്രൻ വിശ്വസിച്ചോളണമെന്നു വേദവിധിയുണ്ടെന്നു വേദത്തിൽ പറഞ്ഞതായി നിങ്ങൾക്കറിവുണ്ടോ?

തീ—അയ്യോ! വേദം ശുദ്ധൻ പറിക്കാതെ കേൾക്കാനോ പഠിക്കാനോ പറ്റാതെ ?

സാ—പറിക്കാനും കേൾക്കാനും പാടില്ലാത്ത വേദത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങളെങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു.

തീ—ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നതിനെ ശുദ്ധൻ വിശ്വസിക്കേണമെന്ന് വേദവിധിയുണ്ടെന്നു ബ്രാഹ്മണർ പറഞ്ഞിരുന്നു. അവരങ്ങിനെയാണ് പറയുന്നത്.

സാ—കരിക്കൽ തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്യാൽ സർവ്വപാപമോചനമാകുമെന്നല്ലെ ബ്രാഹ്മണരും പറയുന്നത്.

തീ—അതെ.

സാ—ചിന്നെന്തിനാകുന്നു പലതവണ തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്യുന്നത്.

തീ—ചില ബ്രാഹ്മണർ രാമേശ്വരം മുഖ്യമാണ്. അവിടെ സ്നാനം ചെയ്യാൽ സർവ്വപാപവിമോചനം വരുമെന്നും ചിലർ കാശിഗംഗയാണ് മുഖ്യം എന്നും ചിലർ കാവേരിയാണ് മുഖ്യമെന്നും ചിലർ കാവേരിയും ഭവാനിയുംകൂടുന്ന കൂട്ടുകാവേരിയാണ് ശ്രേഷ്ഠമെന്നും ചിലർ കാവേരിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായ തലക്കാവേരിയാണ് ശ്രേഷ്ഠമെന്നും ചിലർ ഭഗീരഥൻ തപസ്സുചെയ്ത ആകാശഗംഗയെ കൊണ്ടുവന്നതാണ് കാശിഗംഗ എന്നും അതിനാൽ സർവ്വപാപനാശിനിയാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ് വീടുകളിലും റൈൽവേസ്റ്റേഷനിലും നടന്നു ക്ഷണിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുവാനായി പലേ ബ്രാഹ്മണരും ഇപ്പോഴും നടക്കുന്നുണ്ട്. അവരോട് ഞാൻ മുമ്പു തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇനിയും ചെയ്യുന്നത് അധികഗുണമാണെന്നും ‘അധികസ്ത്വാധികം ഫലം’ ഇത് വേദത്തിൽ പറഞ്ഞ മന്ത്രമാണ്. നിങ്ങൾ പുണ്യചാനായതു കൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതന്നത് എന്നും മറ്റാർക്കും ഈ മന്ത്രത്തെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കയില്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പുണ്യം പിടിച്ചു ഈ ബ്രഹ്മം തന്നെയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം സത്യമാണ് എന്നൊക്കെ പറയും വിധംതന്നെ അവർ

നേകജനങ്ങളോടും മേൽപറഞ്ഞ മന്ത്രത്തെ നിങ്ങളോടൊന്നും പറഞ്ഞതാണ് മറ്റൊരും പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നും അവരോടു പൂണുൽപിടിച്ചു സത്യം പറയുകയും ചെയ്യുന്നത് എനിക്കുവേമാണ്. അതുകൊണ്ട് എനിക്കും ഈ ബ്രാഹ്മണരുടെ കാര്യത്തിൽ സംശയം തോന്നാതിരുന്നിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും ഞാൻ മനമല്ലാമനസ്സോടെ ബ്രാഹ്മണരുടെ നിർബ്ബന്ധത്താലാണ് പലകുറിയും തീർത്ത്സാനത്തിടയായത്.

സാ—അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു വല്ല ഗുണവും ലഭിച്ചതായി തോന്നുന്നുണ്ടോ.

തീ—യാതൊരുഗുണവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നല്ല സംശയം വർദ്ധിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

സാ—എന്താ സംശയം വർദ്ധിക്കുവാനുള്ള കാരണം.

തീ—ബ്രാഹ്മണർതന്നെ കാരോരോ ക്ഷേത്രങ്ങളെ കുറിച്ച് ഇതു ശിവനാണ് സ്വയംഭൂവാൻ (തനിയെ മുളച്ചുണ്ടായത്) ഇവിടെ ചെയ്യുന്ന അഭിഷേകനിവേദ്യദാനാദികളുടെ ഫലം മറ്റൊരാൾക്കുതന്നെയില്ലെന്നും മറ്റൊരു ക്ഷേത്രത്തെ ഇവിടെവെച്ചാണ് ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവും തമ്മിൽ ശബ്ദപിണഞ്ഞതെന്നും ആ ശബ്ദത്തിൽ ശിവൻ അഗ്നിമലയായിനിന്നു എന്നും അതിന്റെ അടിമുടികൾ വിഷ്ണുവും ബ്രഹ്മാവും കണ്ടുപിടിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി വിഷ്ണു പന്നിത്രപമായി പാദാനേപയ്യണം ചെയ്തു ബ്രഹ്മാവ് അരയന്നപക്ഷിയായി ശിരാനേപയ്യണം ചെയ്തു ഇരുവർക്കും പാദശിരസ്സുകളെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് ശിവനാണ് പ്രധാനദേവൻ എന്നു ചില ശൈവാഗമങ്ങളെന്നോക്കി അറിഞ്ഞവർ അതിനുള്ള പ്രമാണങ്ങളും പറയുന്നു. ഈ ശിവൻ ഗണപതിയെ പൂജിക്കാതെ ത്രിപുരന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്തുതോറ്റു. ഗണപതിയെ പൂജിച്ച ശേഷമാണ് ത്രിപുരദഹനത്തിന് സമർത്ഥനായത്. അതുകൊണ്ട് ഗണപതിയാണ് പ്രധാനദേവനെന്നു ഗണപത്യന്മാരും, ശക്തിയാണ് എല്ലാവരിലും മീതെ. ശക്തിയില്ലാത്താൽ ഇങ്ങനേടത്തു നിന്നെണ്ണിക്കുപോലും സാധിക്കാത്ത

താണ്. എന്നു മുതലായ യുക്തിവാദങ്ങളാലും ശാസ്ത്രങ്ങളാലും ശാക്തന്മാരും പറയുന്നു. എന്നിന്നേറെ പറയുന്നു. ചണ്ടൻ ചണ്ടാകരുണൻ കുട്ടിച്ചാത്തൻ അച്ഛാമൻ ദൈരവൻ കപാലികൻ മുണ്ടൂൻ ചാത്തൻ കൊലവൻ അരയാളി പേരാല എന്നു് തുളസിമുതൽ സർപ്പങ്ങളും ഒരു വ്യവസ്ഥയുമില്ലാത്ത ദൈവമെന്നാണ് ഈ ബ്രാഹ്മണർ ഉപദേശിക്കുന്നത്. അതു ശന്നെ സംശയം വർദ്ധിപ്പാനുള്ള കാരണം. ഇതുകൂടാതെ തീർത്ഥാടനം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അഭിഷേകനിവേദ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചിലവുചെയ്യും വാദ്യോന്മാർക്കു ഭക്ഷണമെയ്യും കാശൊന്നു കയ്യിലില്ലാതെ ദാരിദ്ര്യവും പിടികൂടി ഇനിമേൽ എന്തിനൊരു തീർത്ഥവും വേണ്ട ക്ഷേത്രവും വേണ്ട മടുത്തു.

ഇതുകേട്ട് വക്കീൽമാരും ജഡ്ഡിയും ചിരിച്ചു.

തീർത്ഥാടനഭ്രാന്തനെ കൂട്ടിൽനിന്നിറക്കി.

4ാംപ്രതി ജാതിമദാസ്യനെ കൂട്ടിൽ കയറ്റി സത്യംചെയ്യിച്ചു.

4ാംപ്രതി വക്കീൽ ദീപകാരകൻ അവർകൾ ചോദ്യം.

ദീ—നിങ്ങളെ പേരെന്തു.

ജാ—ജാതിമദാസ്യൻ.

ദീ—അച്ഛന്റെ പേരെന്തു.

ജാ—അച്ഛന്റെ പേർപറയാൻ പാടില്ല. അമ്മടെ പേർ ചിരിത.

ദീ—നിങ്ങളെന്താ ജാതി.

ജാ—ഞാൻ ശൂദ്രരിൽ ഉയർന്ന ജാതിയാണ്.

ദീ—ഉയർന്നജാതി എന്നുതന്നെയൊ ജാതിപേർ.

ജാ—അല്പലു കിരിയത്തിലെയെന്നാണ് ജാതിപേർ.

ദീ—നിങ്ങൾക്ക് എന്താ പ്രവൃത്തി.

ജാ—എന്റെ പ്രവൃത്തി വേദവിധിക്കൊത്തതാണ്.

ദീ—വിധിപോലെയാൽ എന്തെന്നു പറയു.

ജാ—ബ്രാഹ്മണദാസ്യം.

ദീ—ഏതു ബ്രാഹ്മണന്റെ ദാസനാണ്.

ജാ—അതേറ്റവും ഉയർന്നത്തന്നെ.

ദീ—ഉയർന്നതെന്നാൽ—ഇന്നാളൊന്നിമൂന്നു വിവരം പറയു.

ജാ—സതിദ്ധപസത്തമനക്കൽ കാമാതുരൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ദാസനാണ്.

ദീ—താങ്കൾ വേദമൊ സൂരിയൊ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

ജാ—അയ്യോ കഷ്ടം. ആവക പാചങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഞാൻ കരുണീതില്ല. ഇനി കരുണുകയുമില്ല. ദൈവകല്പിതമായ സേവയാൽ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ മതി.

ദീ—വേദം വായിക്കുന്നതും കേൾക്കുന്നതും ശുഭജാതിയിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ താങ്കൾക്കകൂടി പാപമാണോ.

ജാ—എന്താ സംശയം. കാമാതുരൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിന് പലപ്പോഴും അരുളിച്ചെയ്യുന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ദീ—അന്ത്യായക്കാക്ക് വേദം പഠിക്കാനോ കേൾപ്പാനോ അധികാരമുണ്ടോ?

ജാ—ഹേ—അന്ത്യായക്കാരൊ—മെര മെര മേര ഏത്രയോ ഹീനജാതികൾ. ഞങ്ങളിൽ ചിലരെയൊ തമ്പുരാക്കന്മാരെയൊ വഴിയിൽ കണ്ടാൽ ദൂരെ തിരിഞ്ഞോടണം. അങ്ങിനെയുള്ളവർ വേദം പഠിക്കയൊ. ആശ്ചര്യം. പഠിക്കാനും കേൾക്കാനും പാടില്ല.

ഇതുവരെ പറയിച്ച് ദീപകാരകൻ വക്കീലിരുന്നു.

അവ—സാധുനിശ്ചലദാസ് ക്രോസ്.—

സാ—താങ്കളുടെ സേവനമായ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്ക് എന്താ ജോലി.

ജാ—അദ്ദേഹത്തിന്നു വിശേഷാൽ ജോലിയൊന്നുമില്ല. മനവക കായ്ക്കങ്ങളെല്ലാം അഹ്ൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിന്നാണ്. എന്റെ തമ്പുരാൻ നീരാട്ടുകളി അമരേത്ത് പള്ളിനിദ്ര സംബന്ധത്തിന്നുപോക്ക് ഇതു മാത്രമാണ് ജോലി.

സാ—താങ്കൾ ഈ കാമാതുരൻ തമ്പുരാന്റെ ദാസനാണോ.

ജാ—എന്റെ ചെറപ്പം മുതൽ തമ്പുരാന്റെ ദാസനാണ്.

സാ—ഈ ദാസ്യം തുടങ്ങി എത്ര കാലമായി.

ജാ—എനിക്കു പത്തുവയസ്സു മുതൽ. എനിക്കിപ്പോൾ അറുപത്തഞ്ചു വയസ്സായി, തമ്പുരാൻ അറുപതുമായി.

സാ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഞ്ചുവയസ്സു മുതൽ ഇന്നേവരെ താങ്കൾ തന്നെയോ ഭാസൻ.

ജാ—അതൊരു ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായി. ആ പുണ്യം നേടാൻ സാധിച്ചു.

സാ—ഹോ ഹോ എന്താ സംശയം. ബ്രാഹ്മണഭാഗ്യം ചെയ്യുന്നതു മഹാപുണ്യമാണല്ലോ. താങ്കൾ മഹാഭാഗ്യവാൻ. മറ്റൊരാൾക്കും സാധിക്കുന്നതാണോ. താങ്കൾക്കു സാധിച്ചുവല്ലോ. താങ്കൾ ഭാഗ്യവാനും പുണ്യവാനമാണ് (എന്നിങ്ങനെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.)

ജാ—ഈ സേവ എന്തെപ്പോലെ മറ്റൊരാൾക്കും സാധ്യമാവാത്തതാണ്. തമ്പുരാന്റെ തൃപ്താഭംകൊണ്ട് എത്ര ചവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാനതൊന്നും വക വെക്കാതെ ഈ പുണ്യത്തിന്നു പാത്രമായെന്നു കരുതുന്നു.

സാ—വളരെ നന്നായി. താങ്കളുടെ തമ്പുരാൻ കുളിയുണ് കഴിഞ്ഞ് സംബന്ധത്തിന്നു പോകമാത്രമാണ് ജോലിയെന്ന് മുമ്പു ബോധിപ്പിച്ചുവല്ലോ. തമ്പുരാൻ സ്വപ്നത്തിൽ വേട്ടിട്ടില്ലയോ.

ജാ—ഹേ വേൾക്കാൻ പാടില്ല. എളമെന്നാണ്. വേട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും ആൾ മഹാ സരസനാണു. എഴുപത്തിരണ്ടോളം സംബന്ധം ഇപ്പോൾ നടത്തിട്ടുണ്ട്. നാലുകാലമിരുന്നാൽ ഇനിയും. ആൾ മഹാ സുഖിയനാണ്. ഇതിന്നെല്ലാം പോകുമ്പോൾ ചെല്ലവും തുക്കി ഞാനുംകൂടെ വേണം. ഇല്ലെങ്കിൽ തിരുമനസ്സിന്നു സുഖമാവില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ തമ്പുരാൻ ഭാഗ്യവാനാണ്.

സാ—ഈ എഴുപത്തിരണ്ടും ഇപ്പോഴും നിലവിലുണ്ടോ.

ജാ—അതല്ലെ രസം. ഒരു സംബന്ധം കഴിഞ്ഞാൽ ഒന്നു പ്രസവിക്കുന്നതുവരെ നടത്തിട്ടുള്ളതു നാലോ അഞ്ചോ മാത്രം. മ

റെല്ലാം ഒരു മാസം, രണ്ടുമാസം തികയും മുമ്പായി അതുവിട്ടും. പിന്നെ വേറെ നോക്കും. ഇതേമാതിരിതന്നെ മാറി മാറി ചെയ്തയാലാണ് ഇത്രയുണ്ണും ആയത്. എന്നിങ്ങനെ മിക്ക സമയത്തും പെണ്ണിനെ അന്വേഷിക്കൽ തന്നെ ജോലി. അതുകൊണ്ടാണ് തമ്പുരാൻ എന്നെ വിടാത്തതും എന്നിലുള്ള സ്നേഹവും.

സാ—ആട്ടെ ഇവർ ചിലവിന്നു വല്ലതും തമ്പുരാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ.

ജാ—എന്തി. ബ്രഹ്മസ്വം അങ്ങിനെ കൊടുപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? പോയ്ക്കുറുന്നകാലത്ത് ഉടുക്കാനും ഭേപ്പാനും മാത്രം.

സാ—ഇങ്ങിനെ അല്പകാലം മാത്രം സംബന്ധം നടത്തി ഉടൻ വിട്ടുപോകുന്നതിനാൽ കൊണ്ടു ഇവരെല്ലാം പിന്നെയും അനുവദിക്കുന്നതില്ലെ ആശ്ചര്യം.

ജാ—അതിലൊന്നു ആശ്ചര്യം. തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അരുളപ്പാടു അനുസരിക്കാത്താൽ അവരുടെ കാര്യം പിന്നെ കുന്തത്തിലല്ലെ.

സാ—ഇമ്മാതിരി ബാലതരണികളുടെ യൗവനം നശിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമായി യാതൊരു പ്രതിഫലവുമില്ലാതെ നടത്തുന്ന സംബന്ധത്തെ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ എന്തുചെയ്യും.

ജാ—അങ്ങിനെ സമ്മതിക്കാത്തവർക്കു ജാതിഭ്രഷ്ട് കല്പിക്കും. ക്ഷേത്രപ്രവേശം കുളം കിണറു തൊടുന്നത് മണ്ണാത്തി മാറ് പരിഷ്കൃതം ഇതെല്ലാം മുടക്കിയതായി തിരുവെഴുത്തഴുതും. ജനദ്രോഹത്ത് തമ്പുരാൻ വലിയ ശക്തനാണ്. കായിക്കന്മാരെല്ലാം കൈവശമാണ്. കരാളം നേരിൽ മരുത്ത് പറകയില്ല. ഇതിലൊന്നും ഫലിക്കാത്താൽ കുടിയിരിപ്പുമുതൽ ഗോഷ്യാഭിമുഖീകരിച്ചാൽ സകലവും ഒഴിപ്പിക്കും. വയറ്റിൽ പിടിച്ചാൽ നിവൃത്തിയുണ്ടോ. ചൊന്നപടി കേട്ടോളണം.

സാ—ഈ വക കർമ്മങ്ങളെല്ലാം തമ്പുരാന്റെ കയ്യിലുണ്ട് അല്ലെ.

ജാ—ഇതു മന്ത്രമല്ലല്ലോ. കാണക്കാലങ്ങളിലൊ കല്യാണസദ്യക്കൊ ശുഭദിനം വീട്ടിൽ വരുത്തുപ്പേരിക്ക് കായ തോൽ കുള

ഞാൻ നരകി വരത്താലും പായസം വെക്കുന്നതിൽ നാഴി അരിക്ക് നാലു പലംവീതം ശർക്കരചേർത്താലും നാളികേരം പാൽ ചിഴിഞ്ഞ് ചേർത്താലും മനക്കൽ നിന്നു ഭ്രഷ്ട് കല്പിക്കും. ഭ്രഷ്ട് തീക്കേണമെങ്കിൽ നല്ലൊരു തുക പിഴയായി വസു ലാഭിക്കും.

സാ—നിങ്ങളെ തമ്പുരാന്റെ പ്രാബല്യവും പരാക്രമവും വളരെ ധർമ്മം തന്നെയാണ്.

ജാ—അവർ ആസ്ത്രമല്ല. അവർക്ക് എതിരായി പ്രവർത്തിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ.

സാ—ശരിയാണ്. ഈ എഴുപത്തിരണ്ടു സംബന്ധങ്ങളും എത്ര ജാതിയിലാണ് നടത്തിയത്.

ജാ—അമ്പലവാസി മുതൽ അന്തിക്കുറിശ്ശിവരെ എല്ലാ ജാതിയിലുമുണ്ട്.

ഇതെല്ലാം കേട്ടു ജഡ്ജി ചിരിച്ചു കൂട്ടിൽനിന്നിറങ്ങാൻ കല്പിച്ചു.

കേസ്സ് വിചാരണകഴിഞ്ഞ് ആഗ്തമേണ്ടിന്ന് 5031 മാഗ്ഗ് ശീഷ്മാസം 11-ാംനം-ക്ക് നിർത്തി കോട്ടുപിരിഞ്ഞു.

സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോട്ടിൽ 5031-ൽ മാഗ്ഗ് ശീഷ്മം 11-ാംനം-

ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി സഹസ്രാക്ഷൻ അവർകൾ ഹാജർ.

അന്യായവക്കീൽ മിസ്റ്റർ സാധുനിശ്ചലദാസ് ഹാജർ.

1-ാംപ്രതി വക്കീൽ കമ്മമാത്രനവർകൾ ഹാജർ.

2-ാംപ്രതി വക്കീൽ മുരളീശങ്കരനവർകൾ ഹാജർ.

3-ാംപ്രതി വക്കീൽ പിണ്ണയാദനഭോജി അവർകൾ ഹാജർ.

4-ാംപ്രതി വക്കീൽ ദീപകാരകനവർകൾ ഹാജർ.

ഇതുകൂടാതെ മറ്റു അനേകവക്കീൽമാരും ഇരുഭാഗം കക്ഷികളും വേറെ കക്ഷികളും ഹാജരായിരുന്നു.

അന്യായവക്കീലെണ്ണിട്ട് ആഗ്തമേണ്ടിന്നാരംഭിച്ചപ്പോൾ ജ

സ്ത്രീ വക്കീലനെ ഇരിപ്പാൻ കല്പിച്ചു. 1-ാം പ്രതിഭ ക്ലീലോടു ആ
ഗ്ഗ്തമേണ്ടിനാജ്ഞാപിച്ചു.

1-ാം പ്രതി വക്കീൽ കമ്മമാത്രന്റെ ആഗ്ഗ്തമേണ്ടി.

ഇരുഭാഗം വക്കീൽമാരും ആഗ്ഗ്തമേണ്ടുചെയ്യുന്നതിനെ ഷോ
ട്ട്മാൻ ചെയ്യാൻ അന്യായഭാഗത്തുനിന്നു ചിദാനന്ദനേയും
പ്രതിഭാഗത്തുനിന്നു ചിത്രഗുപ്തനേയും എല്പിച്ചുപ്രകാരം അവ
രും ഹാജരായിരുന്നു.

(എ) കമ്മമാത്രൻ പറഞ്ഞതുടങ്ങി—ഞങ്ങൾക്ക് ഈ കേസിൽ
പാവാനുള്ളത് ബ്രഹ്മസൂക്തിയാൽതന്നെ മനുഷ്യരിൽ ബ്രാഹ്മ
ണ കുത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രനെന്ന നാലുജാതിയാക്കി ചെയ്യ
പ്പെട്ടതാണ്. അതു ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖാഭി നാലവയവങ്ങ
ളിൽനിന്നു ജനിച്ചതാകുന്നു. മുഖത്തിൽനിന്നു കന്നാമതായി
ജനിച്ചതുകൊണ്ടും മുഖം എല്ലാ അവയവങ്ങളെക്കാൾ ശ്രേ
ഷ്ഠമായതുകൊണ്ടും മുഖജാതനും ബ്രാഹ്മണനുമായ കന്നാപ്രതി
ക്ഷേത്രഭൂമൻ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നു.

ഇതിന്നു ഗൃഹപദം 1-ാം മണ്ഡലം 11-ാം സൂക്തം തെളിവാ
കുന്നു. ആ മന്ത്രത്തെ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

സൂക്തം—ബ്രാഹ്മണോന്യ മുഖമാസീത് ബാഹ്ര രാജന്യഃ കൃതഃ

ഊത്ര തദന്യ യദൈവന്യഃ പട്ട്യാം ശൂദ്രോ അജായത.
എന്നാകുന്നു. ഈ മന്ത്രത്തെ മഹീധരൻ സായണൻ മുതലായ
വർ ഭാഷ്യംചെയ്തു അർത്ഥത്തേയും ഭാഷ്യത്തേയും ബോധിപ്പിക്കാം.
ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖത്തുനിന്നു ബ്രാഹ്മണനും ബാഹ്യകുളിൽനി
ന്നു കുത്രിയനും ഊരകുളിൽനിന്നു വൈശ്യനും പാദങ്ങളിൽനി
ന്നു ശൂദ്രനും ജനിച്ചു എന്നാകുന്നു ഭാഷ്യത്തിലെ അർത്ഥം.

ഭാഷ്യത്തേയും വിവരിക്കാം.

ഭാ—ബ്രാഹ്മണോ ബ്രഹ്മതപജാതിവിശിഷ്ടകഃ പുരഷോ അന്യ
പ്രജാപതേഃ മുഖമാസീത് മുഖാഭ്യർപ്പനഃ ഇത്യർത്ഥഃ—രാജ
ന്യകഃ കുത്രിയതപജാതിവിശിഷ്ടകഃ പുരഷോ ബാഹ്യകൃ
തോ ബാഹ്യതേപ നിഷ്വാദിതഃ. തദാനീം അന്യ പ്രജാപതേ

യ്ക്കു നാവുത തദുപോ വൈശ്വകുഃ സമഭവൽ ഊതഭ്യാമുൽ
പ്ലാഭിതഃ ഇത്യർത്ഥഃ.

അർത്ഥം — ബ്രഹ്മലക്ഷണമായ ജ്ഞാനത്തോടുകൂടിയ ബ്രാഹ്മ
ണൻ അവന്റെ മുഖമായിരുന്നു. മുഖത്തിൽനിന്നുതഭവിച്ചു എ
ന്നർത്ഥം. ക്ഷത്രിയഗുണം (രക്ഷകത്വം) വഹിക്കുന്ന രാജന്യൻ അ
വന്റെ ബാഹുക്കളായി ഭവിച്ചു. ബാഹുസ്ഥഭാവത്തിൽ സൃഷ്ടി
ക്കപ്പെട്ടു. പിന്നെ വൈശ്വനെ അവന്റെ ഊതുകളായിരുന്നവ
യുടെ ആകൃതിയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. തുടകളിൽനിന്നുതഭവിച്ചു എ
ന്നർത്ഥം. പദ്മ ൧൦ ശുഭ്രോ അജായത = ശുഭ്രൻ പാദങ്ങളിൽനിന്നു
ജനിച്ചു എന്നാകുന്നു.

(ബി) ഈ ശ്രുതിയെ അനുസരിച്ച സൂരിയുപദയുന്നണ്ട്.
അതു പറയാം.

ശ്ലോ — ലോകാനാതു വിവൃത്യർത്ഥം മുഖബാഹുരപാദതഃ
ബ്രാഹ്മണം ക്ഷത്രിയം വൈശ്വം ശുഭ്രഞ്ച നിരവർത്തയൽ.

31. മനുസ്മൃതി അ. 1.

ഉത്തമാംഗോരുവോൽ ജൈഷ്ഠ്യം ബ്രഹ്മണയൈവധാര
[ന്നാൽ

സർവ്വൈവായസ്യ സർവ്വസ്യ ധർമ്മതോ ബ്രാഹ്മണഃ പ്രഭുഃ.

93. ടി. അ.

തംഹിസപയംഭൃസ്സപാദാസ്യാൽതപസുപ്താദിതോസുജൽ
ഹവ്യകവ്യാദിവാഹായ സർവ്വസ്യാസ്യ ച ഗുപ്തയേ. 94 ടി.

യസ്യാന്യേന സദാഹ്ണി ഹവ്യാനി ത്രിദിവൗകസഃ

കവ്യാനി ചൈവ പിതരഃ കിം ഭൂതമധികം തതഃ. 95

ഭൂതാനാം പ്രാണിനഃശ്രോഷാഃ പ്രാണിനാംബുഭിജീവിനഃ

ബുഭിമത്സുനരാഃശ്രോഷാഃനരേഷുബ്രാഹ്മണാഃസ്മൃതാഃ 96

ഉല്പത്തിരേവവിപ്രസ്യ മുത്തിർമ്മസ്യ ശാശപതീ

സഹിധർമ്മാർത്ഥമുല്പന്നോ ബ്രഹ്മഭൂതായ കല്പതേ. 97

ബ്രാഹ്മണോ ജായമാനോഹി പൃഥിവ്യാമധിജായതേ

ഊശപരസ്സർവ്വഭൂതാനാം ധർമ്മകോശസ്യഗുപ്തയേ. 98

സർവ്വസ്വം ബ്രാഹ്മണേന്ത്യദം യൽ കിഞ്ചിജ്ജഗരീഗതം
 ശ്രോഷ്ടേനാഭിജനേനേദം സർവ്വൈവ ബ്രാഹ്മണേഹം
 [തി. 99

സ്വമേവബ്രാഹ്മണാ ഭൂതേ സ്വം വന്യേസ്വദേവതി ച
 ആനൃശംസ്യാദ്ബ്രാഹ്മണസ്യ ഭൂജതേ ഹീതരേ നാഃ.

അർത്ഥം.—ലോകവർദ്ധനക്കായിട്ടു ബ്രഹ്മാവും തന്റെ മുഖം
 ബാഹു തുടക്കം കാലുകൾ ഈ അവയവങ്ങളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മ
 ണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രരെന്നു നാലു ജാതികളെ ക്രമത്തിൽ നി
 ർമ്മിച്ചു. (91) ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉത്തമാംഗമായ മുഖത്തിൽനിന്നു ജ
 നിമൂതിനാലും വേദത്തെ അറിയുന്നതിനാലും ക്ഷത്രിയാദികൾ
 ക്കു ധർമ്മോപദേശം ചെയ്യുന്നതിനാലും ഈ ലോകത്തിൽ ബ്രാഹ്മ
 ണൻ ധർമ്മം ഹേതുവായിട്ട് ഉൽകൃഷ്ടതയെ പ്രാപിച്ചു. (92) ബ്രാ
 ഹ്മണനെ സ്വയംഭൂവായ ബ്രഹ്മാവ് ദേവപിതൃക്കൾക്ക് യജ്ഞം
 ശ്രാദ്ധം മുതലായ കർമ്മങ്ങളാൽ തൃപ്തിവരുത്തുവാനായിട്ടും മറ്റു
 ജ്ജ വർണ്ണങ്ങൾക്കു ധർമ്മോപദേശം ചെയ്തു രക്ഷിപ്പാനായിട്ടും ത
 ന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു ആഭ്യന്തരമായി ജനിപ്പിച്ചുതല്പയോ (94) ഏ
 തു ബ്രാഹ്മണൻ കാര്യമായ മന്ത്രവലത്താൽ ദേവന്മാരും പിതൃക്ക
 ളും അവരവരുടെ ഹവിർഭാഗങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നവോ ആ ബ്രാ
 ഹ്മണനെ കഴിച്ചു ഏതു ജീവനാണ് ശ്രേഷ്ഠനാവുന്നത്. ബ്രാ
 ഹ്മണനെ കഴിച്ചു ശ്രേഷ്ഠന്മാരില്ലെന്നു മഥിശാർത്ഥം. (95) സകല
 ചരാചരങ്ങളിൽവെച്ചു (ചരിക്കുന്ന) പ്രാണനുള്ളവ ഉൽകൃഷ്ടവും
 അവയിൽവെച്ചു മനുഷ്യർ ശ്രേഷ്ഠന്മാരും മനുഷ്യരിൽവെച്ചു ബ്രാ
 ഹ്മണർ ശ്രേഷ്ഠന്മാരുകുന്നു. (96) ബ്രാഹ്മണന്റെ ജന്മനന്ത
 നെ ശാശ്വതമായ ധർമ്മത്തെ മുതലാക്കിത്തീർത്തതാകുന്നു. അതുകൊ
 ണ്ടും ധർമ്മത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചാനായി ജനിമൂതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മ
 മായി ഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ടുവല്ലോ. (97) ഭൂമിയിൽ ജനിമൂ ഈ
 ശ്വരനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ സർവ്വമനുഷ്യരുടേയും ധർമ്മമാക
 നു ഭണ്ഡാഗാരത്തെ രക്ഷിപ്പാനുള്ളതാണു ജനിമൂവന്നാകയാൽ
 ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നുവല്ലോ. (98) ഈ ലോകത്തിലുള്ളതാ
 യി യാതൊന്നുണ്ടോ അത് അല്പവും വിടാതെ സർവ്വപദാർത്ഥങ്ങളെ

ളും ബ്രാഹ്മണന്മാർക്കെന്നും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശ്രേഷ്ഠനായി മുൻജനിച്ചതിനാലാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ലോകത്തിലുള്ള സകലവസ്തുക്കളുടേയും അവകാശി ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. (99) അതിനാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരുവനോടു ദാനംവാങ്ങിയാലും തന്റെ സ്വത്തിനെതന്നെ. ദാനംചാങ്ങുന്നതുംദാനംചെയ്യുന്നതും തന്റെ സ്വത്തിനെതന്നെ. ബ്രാഹ്മണനെൊഴിച്ചുള്ളവർ ഈ ലോകത്തുള്ള ഭോഗങ്ങളെ ഭുജിക്കുന്നതുതന്നെ ബ്രാഹ്മണരുടെ കൃപകൊണ്ടാകുന്നു. (100) ഈ വക സ്മൃതിവാക്യങ്ങളാൽ സർവ്വമനുഷ്യാരിലുംവെച്ചു പ്രാധാന്യം ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു തെളിവാകുന്നു. ശ്രുതിയും കൂടി ബ്രഹ്മമുപത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചതിനാൽ ശ്രേഷ്ഠനെന്നുതന്നെ പറയുന്നു. ഇതുകൂടാതെ ബ്രാഹ്മണാദി നാലുജാതികളുടെ കർമ്മങ്ങളെ വിഭജിച്ചറിയാനാണു മനു മുതലായവർ സ്മൃതി മുതലായ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളെ വിധിച്ചതെന്നും മനുസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

(സി) ഛോ—തസ്യ കർമ്മവിവേകാർത്ഥം ശേഷാണാമനുപൂർവ്വശഃ
സ്വായംഭുവോ മനുർലീമാനിദം ശാസ്ത്രമകല്പയൽ.

101. അ. 1.

അർത്ഥം—ബ്രാഹ്മണന്റെ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും ക്ഷത്രിയർക്കു വൈശ്യ ശൂദ്രന്മാരുടെ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും വഴിക്കുവഴി വേർതിരിച്ചറിയാനായിട്ടു ഈ ശാസ്ത്രത്തെ അയോനിജനം ബുദ്ധിമാനമായ മനു കല്പിച്ചതാകുന്നു. (101) ആ വക കർമ്മങ്ങളേയും ഇന്നിന്ന കർമ്മം ഇന്നിന്ന ജാതികൾക്ക് എന്നും മനുതന്നെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ഛോ. സർവ്വത്യാസ്യ തു സഗ്ഗത്സ്യ ഗുപ്തം സ മഹാദ്യുതിഃ
മുഖബാഹുരൂപജ്ജാനാം പൃഥക്കർമ്മാണുകല്പയൽ. 87

അദ്ധ്യാപനം ചാല്യേയനം യജനം യാജനം തഥാ
ദാനം പ്രതിഗ്രഹം ചൈവ ബ്രാഹ്മണാനാമകല്പയൽ. 88

പ്രജാനാം രക്ഷണം ദാനമിജ്യാദ്ധ്യയനമേവ ച
വിഷയഃ പൃഥ്വസക്തിശ്ച ക്ഷത്രിയസ്യ സമാസതഃ. 89

പശ്ചാത്താപം രക്ഷണം ദാനമിജ്യാഭ്യയനമേവ ച
 വണിക്പഥം കസീദഞ്ച വൈശ്വസ്യ കൃഷിമേവ ച. 90
 ഏകമേവ തു ശുഭസ്യ പ്രഭുഃ കർമ്മമാദിശൽ
 ഏതേഷാമേവ വർണ്ണനാം ശുശ്രൂഷാമനസ്യയയാ. 91. അ. 1

അർത്ഥം.—പ്രകാശസ്വരൂപനായ ആ ബ്രഹ്മാവ് ഈ ലോകത്തെ പരിരക്ഷിപ്പാനായൊണ്ടു തന്റെ മുഖബാഹുരൂപങ്ങളിൽ നിന്നു ജനിച്ചവർ ബ്രാഹ്മണാദി നാലുജാതികളാകയാൽ മനു അവർക്കു വെച്ചേറെ കർമ്മങ്ങളെ കല്പിച്ചു. 87. വേദം പഠിപ്പിക്കൽ പഠിക്കൽ യാഗംചെയ്യൽ ചെയ്യിക്കൽ ദാനംകൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ ഈ ആറുകർമ്മങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണർക്കു കല്പിച്ചു. 88. പ്രജകളെ രക്ഷിക്കൽ ദാനംചെയ്യൽ ബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ടു യാഗംചെയ്യിക്കൽ വേദംപഠിക്കൽ ഈ നാലുകർമ്മങ്ങളും വിഷയവിരക്തിയോടുകൂടി ചെയ്യാൻ ക്ഷത്രിയനും കല്പിച്ചു. 89. പശുക്കളെ രക്ഷിക്കുക ദാനംചെയ്യുക ബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ടു യാഗംചെയ്യിക്കുക വേദംപഠിക്കുക കർമ്മവടംചെയ്തു പലിശവാങ്ങുക കൃഷിചെയ്തു ഈ ഏഴു കർമ്മങ്ങളും വൈശ്വസ്യം വിധിച്ചു. 90. ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്വരണ ഈ മൂന്നു വർണ്ണങ്ങളെയും അസൂയയില്ലാതെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക എന്ന ഒരു കർമ്മത്തെ മാത്രം പ്രഭുവാകുന്ന മനു ശുഭസ്യം കല്പിച്ചു. 91. ഇതുപ്രകാരമാകുന്നു മനുസ്മൃതിയിൽ മനു വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ നിശ്ചയങ്ങളെ ഒന്നും വകവെക്കാതെ ഹീനജാതികളായ അന്യായക്കാർ വേദോപനിഷദാദികളുടെ അവകാശികളാണെന്നും അതുകൾ വാങ്ങിക്കിട്ടേണമെന്നും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഈ കേസ്സിനു നിയമവിരോധമുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല ശുഭസ്യം പോലും വേദാഭ്യയനംചെയ്തതായോ വേദം ഉച്ചരിക്കുന്നതു കേൾക്കയോ ചെയ്യുകടന്നും അറിവുണ്ടാകാവുന്ന യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്യുകടന്നും യാതൊരു വൃതാദികളും ശുഭസ്യം ഉപദേശിച്ചുകടന്നും അങ്ങിനെ ആരെങ്കിലും ഉപദേശിച്ചാൽ ഉപദേശിച്ചവൻ ശുഭസ്യംതന്നെ നരകത്തിൽ പതിക്കുമെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ ശുഭരാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു വസിക്കുകതന്നെ മനു

തന്നെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

(ഡി) ഗ്ലോ—നാവിസ്പഷ്ടമധീയേത ന ശുഭജനസന്നിധൗ

ന നിശാന്തേ പരിശ്രാന്തോ ബ്രഹ്മാധീത്യ പുനസ്സുപ

[പേജ്. 99

അർത്ഥം—വേദാഭ്യയനം ചെയ്യുന്നവർ അക്ഷരം സ്വരം ഇവകൾ സ്പഷ്ടമായി അഭ്യയനം ചെയ്യേണ്ട. ശുഭൻ അടുത്തുള്ളപ്പോൾ അഭ്യയനം ചെയ്യുകൂട. പുലർകാലെ വേദാഭ്യയനം ചെയ്യു ക്ഷീണത്താൽ പിന്നെ ഉറങ്ങരുത്. എന്നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ചേദമാഹാര്യം സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. 99 മനുസ്മൃതി അഭ്യായം 4.

ഗ്ലോ ന ശുഭരാജ്യേ നിവസേന്നാധാർമ്മികജനാവുരേ

ന പാഷണ്ഡിഗണാക്രാന്തേ നോപസൃഷ്ടേത്യജൈന്ദ്രഭിഃ.

ന ശുഭായ മതിം ഭദ്രാനോച്ഛിഷ്ടം ന ഹവിഷ്ഠതം

ന ചാസ്യോപദിശേദ്ധമം ന ചാസ്യ വ്രതമാദിശൽ 80

യോഹ്യസ്യ ധർമ്മാചഷ്ടേ യശ്ചൈവാദിശതേ വ്രതം

സോന്ധംവ്രതം നാമ തമസ്സഹതേ നൈവമജ്ജതി. 81 അ. 4

അർത്ഥം—ശുഭരാജാവിന്റെ രാജ്യത്തിലും ധർമ്മം അറിയാത്ത ജനങ്ങൾ നിരീശ്വരവാദികൾ ഇവരിരിക്കുന്ന ഗ്രാമത്തിലും സമീപത്തിൽ ചണ്ഡാളനിരിക്കുന്ന ഗ്രാമത്തിലും ബ്രാഹ്മണർ വാസം ചെയ്യരുതെന്നും, 61. ശുഭന്നു ജ്ഞാനമുണ്ടാകാവുന്ന യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്യുകൊടുക്കരുത്. യാതൊരു ധർമ്മത്തെയും ഉപദേശിക്കരുത്. യാതൊരു വ്രതത്തെയും ഉപദേശിക്കരുത്. ശ്രാദ്ധത്തിലുണ്ടുശേഷിച്ച ഉച്ഛിഷ്ടവും കൊടുക്കരുത്. 80. യാതൊരുത്തൻ ശുഭന്നു ധർമ്മത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നുവോ യാതൊരുത്തൻ വ്രതത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നുവോ അവർ ആ ശുഭനോടു കൂടെ അന്ധവ്രതമെന്നു പേരായ നരകത്തിൽ മുങ്ങുന്നു. 81. എന്നും പറയുന്നതിനാൽ ശുഭൻ ഏറ്റവും ഹീനനെന്നു തെളിയുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ മഹത്വം അവർണ്ണനീയമാകുന്നു. അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

(ഇ) ശ്ലോ. ബ്രാഹ്മണായാപഗുരൈശ്ച ദ്വിജാദിർവ്യാകാശ്യഃ ശതംവഷാണിതാമിത്യേ നരകേഹരിവർത്തതേ. 164. അ4.

താഡയിതപാ തുണേനാപി സംരംഭാമരീപൂർവ്വകം ഏകവിംശതമായാതി പാപയോനിഷു ജായതേ. 165

അയുദ്ധമാനശ്ചോല്ലാഭ്യ ബ്രാഹ്മണസ്യാസൃഗംഗതഃ ദുഃഖംസുമഹദാപ്നോതിപ്രേത്യാ പ്രാജ്ഞതയാനരഃ 166

ശോണിതം യാവതഃ പാംസുൻ സംഗൃഹ്ണാതിമഹീതലാൽ താവതോബ്ബാനമുത്രാസ്തേ ശോണിതോല്ലാദികോദ്യതേ. 167

അർത്ഥം—ബ്രാഹ്മണക്കുത്രിയ വൈശ്വരായാൽ കൂടി ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ വധിക്കേണമെന്നു കരുതി ആയുധത്തെ കൈകൊണ്ടെടുത്താൽ ആറുവത്സരം താമിസ്രമെന്ന നരകത്തിൽ കിടക്കുന്നു. 164—ബ്രാഹ്മണനെ മനുപൂർവ്വം അടിക്കേണമെന്നുകരുതി ഒരു പുല്ലുകൊണ്ടടിച്ചാൽ ഇരിപത്തൊന്നുജനം ശപാധ്യ മുതലായ പാപയോനിജന്തുക്കളായി ജനിക്കും. 165. ബ്രാഹ്മണൻ യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങാതിരിക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണന്റെ ദേഹത്തിൽ നിന്നു രക്തം വീഴത്തക്ക ദേഹോപദ്രവംചെയ്തു രക്തം വീഴ്ത്തിയാൽ മരിച്ചശേഷം ബുദ്ധിശൂന്യനായി ജനിച്ച് മഹത്തരമായ ദുഃഖമനുഭവിക്കും. 166—മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം ബ്രാഹ്മണശരീരത്തിൽനിന്നു ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു രക്തം എത്ര പൊടികളെ നന്നാക്കുന്നുവോ അത്രവഷത്തോളം അവന്റെ രക്തത്തെ നരകത്തിൽനിന്നു നായ കുരുകൻ മുതലായ ജന്തുക്കൾ കുടിക്കുന്നു. 167—എന്നപറഞ്ഞതുനോക്കുമ്പോളും ബ്രാഹ്മണർ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നതന്നെ മനുവിന്റെ അഭിപ്രായം. ഇതുകൂടാതെ (ഏഹ്) ശ്ലോ. നകദാചിദ്വിജേതസ്താദിദ്വാനവഗുരേദപി നതാഡയേത്തുണേനാപി നഗാത്രാൽസ്രവയേദസ്യക്.

168. അ4.

അർത്ഥം—അതുകൊണ്ടു അറിയുള്ളവരാരും ബ്രാഹ്മണനെ

അവമാനിക്കയൊ തുണദളം കൊണ്ടുപോലും അടിക്കുകയൊ ശ
ശരീരത്തിൽനിന്നു രക്തം വീഴത്തക്കവിധം വല്ല ദേഹോപദ്രവ
വും ചെയ്യുകയാത്തതാകുന്നു. (168) ഇതുമാത്രമല്ല. മൃതശരീരത്തി
നെ പോലും ശ്ലശാനത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതുകൂടി ജാതി
ക്രമത്തിന്നു തക്കവിധം വേണമെന്നു മനു വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും
ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ. ദക്ഷിണേന മൃതം ശുഭ്രം പുരഭാരേണയിർഹരേൽ.

പശ്ചിമോത്തരപുഷ്പൈസ്ത യഥായോഗ്യം ദപിജനനാം.

92 അർ.

അർത്ഥം — ശുഭ്രന്റെ മൃതശരീരം വസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിൽ
നിന്നു തെക്കോട്ടും വൈശ്വശരീരം പടിഞ്ഞാട്ടും ക്ഷത്രിയശരീരം
വടക്കോട്ടും ബ്രാഹ്മണശരീരം കിഴക്കോട്ടും കൊണ്ടുപോകേണ്ടതാ
കുന്നു. 92. എന്നും ഇതുകൂടാതെ,

രാജാവു ബ്രാഹ്മണനെ പുരോഹിതനാക്കേണമെന്നും വി
ധിയുണ്ട്.

ശ്ലോ. പുരോഹിതഞ്ച കുർവ്വീത വൃണയാദേവ ചർത്തപിജം
തേസ്യഗൃഹ്യാണികർമ്മാണി കുർവ്വൈതാനികാനിച 78
യജേതരാജാ ക്രതുഭിർവിവിധൈരാപ്തദക്ഷിണൈഃ
ധർമ്മാർത്ഥൈവ വിപ്രഭ്യോദദ്യാൽ ഭോഗാധനാനിച 79
ആവൃത്താനാം ഗുരുക്കുലാദപിപ്രാണാം വൃജകോഭവേൽ
തൃപാണാമക്ഷയോഹ്യേഷാ നിധിബ്രഹ്മോഭിധീയതേ. 82
നതംതേനന ചാമുത്രാഹരന്തി നചനശ്വതി
തസ്മാദുജ്ഞാനിധാതവ്യാ ബ്രാഹ്മണേ ഷപക്ഷയോധിധിഃ 83
നസ്മദതേ നവ്യഥതേ നവിനശ്വതി കർഹിചിൽ
ചരിഷ്ഠമഗ്നിഃഹോത്രേഭ്യോ ബ്രാഹ്മണസ്യ മുഖോഹതം 84
സമബ്രാഹ്മണേ ദാനം ദപിമുണം ബ്രാഹ്മണബ്രവേ
പ്രാധീതേ ശതസാഹസ്ര മനന്തം വേദപാരഗേ 85
ചാത്രസ്യമി വിശേഷേണ ശ്രദ്ധാധാനതയൈവ ച
അല്പം വാ ബഹുവാ പ്രേത്യ ദാനസ്മാവാപ്യതേ ഫലം 88

അത്ഥം—രാജാവു ബ്രാഹ്മണപുരോഹിതനേയും ജ്ഞപി
നേയും (യാഗംചെയ്യുന്നവൻ) തന്റെ അടുക്കൽ വെക്കേണം.
അവർ രണ്ടാളും വേദവിധിപ്രകാരമുള്ള യജമാനശ്രീങ്ങളേയും
അഗ്നിഹോത്രം മുതലായ വൈദികകർമ്മങ്ങളേയും രാജാവിന്നു
ജാഗ്രതയോടുകൂടി ഉപദേശിക്കയും നടത്തിക്കൊടുക്കയും ചെയ്യു
ന്നു. 78- രാജാവു അധിക ദക്ഷിണയോടുകൂടിയ അശ്വമേധം മു
തലായ യാഗങ്ങളെ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുചെയ്യിക്കേണം. ധർമ്മ
സ്ഥാപനത്തിന്നായിട്ടു ബ്രാഹ്മണർക്കു ഗൃഹം മുതലായ ഭോഗവ
സ്തുക്കളും ദ്രവ്യദാനങ്ങളും ചെയ്യേണം. 79- ഗുരുക്കലയാസം കഴി
ഞ്ഞു ഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്ന ബ്രാഹ്മണചാരിബ്രാഹ്മണർക്കു ഗു
രുദക്ഷിണക്കും വിവാഹത്തിന്നും എത്രദ്രവ്യം ആവശ്യമൊ? അ
ത്രയും രാജാവുകൊടുത്തു അവരെ പൂജിക്കേണം. ബ്രാഹ്മണർക്കു
കൊടുക്കുന്ന ദ്രവ്യം രാജാക്കന്മാരുടെ നാശമില്ലാത്ത നിധിയാ
ണെന്നു വേദം പറയുന്നു. 82 എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണ
ർക്കുകൊടുത്ത ദ്രവ്യത്തെ ചോരൻ ശത്രു ഇവർ രാജദ്രവ്യത്തെ
എന്നപോലെ അപഹരിക്കുന്നില്ല. പുണ്യതന്നെയല്ല അഴിവി
ല്ലാത്ത ഫലത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നാശമില്ലാത്ത
നിധിസൂക്ഷിപ്പായ ബ്രാഹ്മണദാനം ചെയ്യേണം. 83- അഗ്നി
യിൽഹോമം ചെയ്തു ദ്രവ്യം ഉരുകിയും ദഹിച്ചും കാണാതെപോകു
ന്നു. ബ്രാഹ്മണമുചൊക്കുന്ന അഗ്നിയിൽ ചെയ്തു ദ്രവ്യഹോമം
(ബ്രാഹ്മണനുകൊടുത്തധനം) കരുതുന്നതും അഴിവില്ലാത്ത നി
ധിയാകുന്നു. 84 ബ്രാഹ്മണനല്ലാത്തവന്നു കൊടുത്ത ധനം കൊ
ടുത്തതുമത്രം ഫലമാകുന്നുള്ളു. യാതൊരു ജ്ഞാനവുമില്ലാത്ത മൂഢ
ബ്രാഹ്മണനായാലും അവനുകൊടുത്താൽ ഏതദിഹലഭ്യം വേദാ
ഭ്യയനം ചെയ്തബ്രാഹ്മണനുകൊടുത്താൽ ലക്ഷംഗുണമുള്ളതാ
യും വേദാമുഴുവൻ കാരിയ ബ്രാഹ്മണനുകൊടുത്താൽ അറാമി
ല്ലാത്ത ഫലമുള്ളതാകുന്നു. 85- ബ്രാഹ്മണൻ സൽപാത്രമായ
തിന്നാൽ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കൊടുക്കുന്നതു അല്പമായാലും അധി
കമായാലും ദാനം ചെയ്യാൻ മരിച്ചശേഷം അനുഭവിക്കുന്നു.
86-7-ാംമദ്ധ്യായം.

രാജാവ് എത്രകഷ്ടപ്പെട്ടാലും ബ്രാഹ്മണരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തു
ത് എന്നും പാഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ. മൃതമാണോപ്യാദദീത ന രാജാ ശ്രോത്രിയാൽ കരം
നചക്ഷുധാസ്യ സംസീദേ ക്ലോത്രിയോ വിഷയേഘസൻ 133
യസ്യരാജാസ്സപവിഷയേ ശ്രോത്രിയസ്സീദതി ക്ഷുധാ
തസ്യാപിതൽ ക്ഷുധാ രാശ്രമചിരേണൈവ സീദതി. 134
ശ്രുതവിത്തെ വിദിതപാസ്യ വൃത്തം ധാമ്യം പ്രകല്പയേൽ
സംരക്ഷേത്സർവ്വതയൈനം പിതാപുത്രമിവേദസഃ. 135

സംരക്ഷ്യമാണോ രാജാവായും കുരുതെ ധർമ്മനപഹം
തേനായുർവ്വർത്തേ രാജൈതാ ദ്രവിണംരാശ്രമേവച. 136

അർത്ഥം — രാജാവു ധനാദിവിഷയത്തിൽ എത്രതന്നെ ക
ഷ്ടപ്പെടുന്നകാലത്തും വേദമോതിയ ബ്രാഹ്മണനോടു കരിക്കലും
നികരി വാങ്ങരുത്. ബ്രാഹ്മണരെ വിശപ്പുനിമിത്തം ദുഃഖിപ്പിച്ചു
രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തിരിപ്പാനിട വരുത്തരുത് 133. എത്രര
ജാവിന്റെ രാജ്യത്തു വേദമോതിയ ബ്രാഹ്മണൻ ഭക്ഷണത്തിന്നു
വകയിപ്പാതെ വിശപ്പിനാൽ ദുഃഖിപ്പാനിടവരുന്നുവാ, ആ രാ
ജാവിന്റെ രാജ്യം മുഴുവനും ഭക്ഷണത്തിൽ ക്ഷാമംപിടിപെട്ടു ദുഃ
ഖപീഡിതങ്ങളായി നശിച്ചുപോകുന്നു. 134. ബ്രാഹ്മണൻ പരി
ച്ച വേദശാസ്ത്രങ്ങളേയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും അറിഞ്ഞു അതി
ന്നുതക്കവിധം അവർക്കു ധർമ്മമായ ജീവനോപായത്തെ നിശ്ചയി
ച്ചു പിതാവും കൗരസപുത്രനെ എന്നുപോലെ സർവ്വദുഃഖങ്ങളിൽ
നിന്നും നിവൃത്തിപ്പിച്ചു രാജാവു രക്ഷിക്കേണം. 135. രാജാവു
നാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടും ബ്രാഹ്മണരെ രക്ഷിച്ചാൽ ആ രാജാവി
ന്റെ രാജ്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മണൻ ദിവസേന പുണ്യകർമ്മങ്ങളായ
ധർമ്മം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു രാജാവിന്നു ആയുസ്സും രാജ്യവും
ധനവുംവർദ്ധിക്കുന്നു. 136_ ഇതുകൂടാതെ രാജാവു എത്രഅറിവും
വിവേകവുമുള്ളവനായാലും രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതു ബ്രാ
ഹ്മണനെ കൂടാതെ ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും മനു വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്.
(ജി) ശ്ലോ — യദാസ്വയംന കുര്യാത്തുഗൃഹത്തിഃ കാര്യാദർഹം

തദാനിയുജ്യാദപിപോംസം ബ്രാഹ്മണം കാര്യാദർഹേ. 9 അർ

സോസ്യകാർജ്ജ്വാനി സമ്പദ്യേസദ്യേവേവത്രിഭിർവൃതഃ
 സഭാമേഷപ്രചിത്യാസ്യാമാസീനസ്ഥിത ഏവ വാ. 10
 യസ്തിൻദേഹേനീഷീദന്തി വിപ്രാവേദവദിസ്രുയഃ
 രാജ്ഞാചാധികൃതോവിദവാൻ ബ്രാഹ്മണസ്താംസഭാംവിദുഃ.
 ജാതിമാത്രോപജീവീ വാ കാമംസ്യാദ്ബ്രാഹ്മണബ്രൂവഃ
 ധർമ്മപ്രവർത്തനപതേന്നുശുഭ്രഃ കദാചന. 20. അ. 8.

അർത്ഥം.—രാജാവു യാതൊരുസമയത്തും വാദപ്രതിവാദം
 മുതലായ രാജകാര്യങ്ങളെ ബ്രാഹ്മണനെക്കൂടാതെ സ്വന്തമായി
 വിചാരണചെയ്യരുത്. അരിലേക്കായി വിദവാനായ ബ്രാഹ്മണ
 നെ ന്യായാന്യായങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നിയമിക്കേണം. 9.
 അങ്ങിനെ നിയമിക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണൻ മറ്റു മൂന്നു ബ്രാഹ്മണർ
 കൂടിയിരിക്കുന്ന സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചു ആ സഭ്യന്മാരോടുകൂടെ
 ഇവൻ ഇരുന്നിട്ടാ വിന്നിട്ടോ കക്ഷികളെ വിചാരണചെയ്യേ
 ണ്ടതാണ്. 10. യാതൊരു ദേശത്തു വേദജ്ഞന്മാരായ മൂന്നു ബ്രാ
 ഹ്മണർ കൂടിവസിക്കുന്നുവോ അവിടം സഭയെന്നു രാജാവിനാൽ
 ന്യായാധിപനാക്കപ്പെട്ട വിദവാനായ ബ്രാഹ്മണൻ അറിയേണ്ട
 താണ്. 11. എത്രതന്നെ പണ്ഡിതനായാലും ന്യായാന്യായങ്ങ
 ലെ തിരിച്ചറിവാൻ അതിചതുരനായാലും ശുഭ്രനെ രാജകാർയ്
 ങ്ങളാണിലും നിയമിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. യാതൊ
 രു ജ്ഞാനവുമില്ലാത്ത മൂഢനായാലും ബ്രാഹ്മണനെ രാജകാർയ്
 ങ്ങൾ തീർക്കേണ്ടതിന്നു നിയമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. 20. ശുഭ്രൻ ബ്രാ
 ഹ്മണനെ ദേഹോപദ്രവമോ മറ്റോ ചെയ്യാലുള്ള ശിക്ഷയേയും
 ബോധിപ്പിക്കാം.

(എച്ച്)ഗ്ലോ — പാണിമുദ്രമൃ ദണ്ഡം വാ പാണിച്ഛേദനമഹ്തി
 പാദേനപ്രഹരൻകോപാൽ പാദച്ഛേദനമഹ്തി. 280 അ. 8
 സഹാസനമദിഃപ്രപ്ലുതൽകൃഷ്ടസ്യാപകൃഷ്ടജഃ
 കട്ടാം കൃതാങ്കോ നിച്ഛാസ്യ സ്തീചം വാസ്ത്യാവകർത്തയേത്.
 അ. 8.

അവനി ക്ലിപഃതാദപ്താ ദാവോഷ്വേ 281 ചേരയേനൃപഃ
 അവമൂത്രയഃതാപേശ്രമവദർയതോ ഗുരേ. 282 അ. 8.

കേശേഷഗുഹ്യാതോ ഹസ്തേ ഛേദയേദവിചാരയൻ
പാദയോദ്ഘാടികായാംശ്വ ഗ്രീവാന്മാംവൃഷണേഷുച. 283

അ. 8.

അർത്ഥം—ഒരു ശുഭ്രൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ കൈകൊണ്ടോ
വടികൊണ്ടോ അടിച്ചാൽ അവന്റെ കയ്യും ചവിട്ടിയാൽ കാലും
ഛേദിക്കേണം. 280. ബ്രാഹ്മണനോടൊപ്പം അവന്റെ ഇരി
പ്പിടത്തിൽ (ബഞ്ചു മുതലായതിൽ) സമമായിരുന്ന ശുഭ്രനെ പ്രാ
ണഹാനി വരാത്തവിധം ഇടുപ്പിൽ ചൂടിട്ടിട്ടോ പുഷ്പഭാഗത്തെ
കുറെ മാംസം അറുത്തുകളഞ്ഞോ രാജ്യംവിട്ടു കാടിക്കേണം. 281.
ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണൻ കാണെ കാറിത്തുപ്പിയാൽ അവന്റെ രണ്ടു
ചുണ്ടുകളേയും മേൽപ്രകാരം മുത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യാൽ ലിംഗ
ത്തേയും മലവിസർജ്ജനം ചെയ്യാൽ ഗുദത്തേയും ചെത്തിക്കളയേ
ണം. 282. ബ്രാഹ്മണന്റെ കുടുംകാലി താടി മീശ കഴുത്ത്
മേഘം ഇവകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ പിടിച്ചു ശുഭ്രന്റെ ര
ണ്ടു കൈകളേയും ചോദ്യംചെയ്യാതെ വെട്ടിക്കളയേണം—എ
ന്നാകുന്നു മനുധർമ്മത്തിലെ വിധി. ശുഭ്രൻ ചെയ്യേണ്ടുന്നതും മു
ഖ്യധർമ്മമായതും മനു വിധിച്ചതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ. വിപ്രാണാം വേദവിദിഷാംഗൃഹസ്ഥാനാം യശസ്വിനാം

തുശ്രശ്ചൈവതു ശുഭ്രസ്യ ധർമ്മോ നൈശ്ശ്രേയസഃ പരഃ.

334. അ. 9.

തുചിരൽകൃഷ്ടു തുശ്രശ്ചഞ്ജദ്യവാഗനഹംകൃതിഃ

ബ്രാഹ്മണാദ്യാശ്രയോനിത്യമൽകൃഷ്ടാം ജാതിമഹ്ലതേ. 335

അ. 9.

അർത്ഥം—വേദശാസ്ത്രജ്ഞനായി കീർത്തിമാനായിരിക്കുന്ന
ഗൃഹസ്ഥശ്രമി ബ്രാഹ്മണനെ തുശ്രശ്ചചെയ്യുന്നതു മാത്രമാണ്
ശുഭ്രനു മോക്ഷംലഭിപ്പാനുള്ള ധർമ്മം. അല്ലാതെ യാതൊരു ക
ർമ്മംഉണ്ടും ശുഭ്രനു മോക്ഷത്തിന്നു മാഗ്ഗമായിത്തീരുന്നില്ല. (334)
നിമ്നലമായ ബാഹ്യാന്തർവൃത്തികളോടുകൂടിയവനായി മുദവാ
ക്കോടുകൂടിയവനായി ഗച്ഛമില്ലാത്തവനായി ബ്രാഹ്മണനേയോ
അവനില്ലെങ്കിൽ ക്ഷത്രിയനേയോ അവനുമില്ലെങ്കിൽ വൈശ്യ

നേയോഇവരിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരുവനെ തുശ്രൂഷചെയ്യുന്ന ശു
ഭൻ അടുത്തജന്മത്തിൽ ഉയൻ ജാതിജനായിത്തീൻ മോക്ഷത്തി
ന്നു അർഹനാകുന്നു. (335)

ഈ വിധിയെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു 4-ാംപ്രതി ജാ
തിമദാസ്ഥൻ പത്തുവയസ്സുമുതൽ അറുപത്തഞ്ചുവയസ്സുവരെ
ബ്രാഹ്മണദാസ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. ഇനിയും ശുഭ
ധർമ്മത്തെത്തന്നെ പറയാം—

(ഐ) ശ്ലോ. സ്വപ്നാത്മമുദയാത്മംവാ വിപ്രാനാരാധയേതൂസഃ
ജാതബ്രാഹ്മണശബ്ദസ്യ സാഹ്യസ്യകൃതകൃത്യതാ. 122
അ. 10.

വിപ്രസേവൈവശുഭസ്യ വിശിഷ്ടം കർമ്മകീർത്തുതേ
യതതോന്യഭിക്ഷുതേ തത്ഭവത്യസ്യ നിഷ്ഠലം. 123

ഉച്ഛിഷ്ടമന്നം ദാതവ്യം ജീണ്ണാനി വസനാനി ച
പുലാകയൈവധാന്യാനാം ജീണ്ണൈവ പരിച്ഛേദേ. 125

നശുഭേ പാതകംകിഞ്ചിത് നചസംസ്കാരമഹി
നാസ്ത്വാധികാരോ ധർമ്മസ്ഥിൻ നധർമ്മൻ പ്രതിഷേധനം.

യഥായഥാഹി സദ്യുതമാതിഷ്ഠത്യനസൃയകഃ
തഥാതഥേമഞ്ചാമം ച ലോകം പ്രാപ്തോത്രിനിന്ദിതഃ. 128

ശക്തനാപിഹിശുഭേണ നകുര്യാലനസഞ്ചയഃ
ശുഭോഹിധനമാസാദൃ ബ്രാഹ്മണാനേവബാധതേ. 129

അത്ഥം—സ്വഗ്ലേച്ഛയാലോ ഇഹഭോഗേച്ഛയാലോ രണ്ടി

ന്നുംകൂടിയോ ശുഭൻ ചെയ്യേണ്ടതു ബ്രാഹ്മണനെ തുശ്രൂഷിക്കൽ
കുന്നു മാത്രമെ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബ്രാഹ്മ
ണനോടുത്ത ശുഭനെന്ന് പേർ ലഭിച്ചാൽ അതുതന്നെയാണ്
ശുഭൻ ഉയൻ ഭാഗ്യം. 122. അതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണനെ ഉപ
ചരിക്കുന്നതു ശുഭൻ എല്ലാ കൃത്യങ്ങളെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടകർമ്മ
ന്നും മറ്റുള്ള യാതൊരു കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതല്ലെന്നും ചെയ്യാൽ
യാതൊരുഫലവുമില്ലെന്നും സാരം. 123. ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടു ശേ
ഷിച്ചു എപ്പിഴ്ചോരും ബ്രാഹ്മണൻ ഉടുത്തുപഴകിക്കീറിയ വ
സ്ത്രവും കേടുപറ്റിയതും അരമനമായ നെല്ല് മുതലായ ധാന്യ

ങ്ങളും പഴകി കേടുപറ്റിയ പാത്രങ്ങളും മാത്രമേ ശുദ്ധനാകൊടുത്തുകൂട്ടൂ. (ഈ വകകൾ മാത്രമേ ശുദ്ധനാകയാഗിച്ചുകൂട്ടൂ എന്നു സാരം.) 125. ഭജിപ്പാനപയോഗമില്ലാത്ത സാധനങ്ങളെ ശുദ്ധൻ ഭജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവന്നു യാതൊരു ദോഷവുമില്ല. എന്നെന്നാൽ ഉപനയനം മുതലായ യാതൊരു സംസ്കാരങ്ങളും ചെയ്യാനധികാരമില്ലല്ലോ. (അതുകൊണ്ടാകുന്നു) 126. യാതൊരു പ്രകാരം അസുയയും നിന്ദയുമില്ലാതെ ശുദ്ധൻ തന്റെ ധർമ്മമായ ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷയാകുന്ന സർവ്വത്തത്തിൽതന്നെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുവോ അതനുസരിച്ചു ഇഹലോകത്തു കീർത്തിയോടുകൂടിയവനായി പരലോകത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. 128. ശുദ്ധൻ ദ്രവ്യസമ്പാദനത്തിൽ സമർത്ഥനായിരുന്നാലും ധനത്തെ സമ്പാദിക്കുവാൻ പാടില്ല. അങ്ങിനെ ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണനെ ഉപദ്രവിക്കും. 129—ഇതുകൂടാതെ ഇനിയും മനു പറഞ്ഞ ധർമ്മങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ—ആഹാരേൽ ത്രീണിവാ ദേവ വാ കാമം ശുഭസ്യവേശ്മനഃ
നഹിശുഭസ്യ യജ്ഞേഷു കശ്ചിദസ്മിപരിഗ്രഹഃ. 13 അ 11
യോ വൈശ്വസ്യോൽ ബഹുപത്നുഃഹീനക്രതുരസോമപഃ
കുടുംബാന്തസ്യതദ്രവ്യ മാഹരേദ്യജ്ഞസിദ്ധയേ. 12 അ 11
അർത്ഥം—യാഗം ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണന്നു ശുദ്ധന്റെ വീട്ടിൽവിന്നു രണ്ടോ മൂന്നോ അരിലധികമോ പത്നക്കളെ യാഗത്തിന്റെ ആവശ്യാർത്ഥം കട്ടിട്ടോ ബലമായോ കൊണ്ടുവരാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശുദ്ധനു യാതൊരു യാഗം ചെയ്യാനും അധികാരമില്ലല്ലോ—13. അ. 11—വളരെ പത്നവുള്ളവനായും ബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ടു യാഗം ചെയ്യിക്കാത്തവനായും സോമപാനം ചെയ്യാത്തവനായുമുള്ള യാതൊരു വൈശ്വനങ്ങോ അവന്റെ കുടുംബത്തിൽനിന്നും ബ്രാഹ്മണന്നു ആവശ്യമുള്ളത്ര ദ്രവ്യവും പത്നക്കളേയും യാഗത്തിന്നായിട്ടു കെട്ടെടുക്കാം. 12. ടി. ഇതു മാത്രമല്ല.

(ഡെ) ശ്ലോ യോസാധുഭ്യോർത്ഥമാദായ സാധുഭ്യസ്സംപ്രയച്ഛതി
സകൃതപാപവമാത്മാനം സന്താരയതിതാവുഭയേ. 19 അ 11

യദനായജന്തശീലാനാം ദേവസ്വം തദപിദർബ്ബധാഃ
 അയജപനാന്തയദപിത്തമാസുരസ്വപന്തദപ്യതേ. 20 അ. 11
 ന തസ്മിൻ ധാരയേദണ്ഡം ധാർഷ്ട്യമിവിപരി
 ക്ഷത്രിയസ്ത്രഹി ബാലിശ്യാൽ ബ്രാഹ്മണസ്സീദതിക്ഷുധാ.

21. അ. 11.

തസ്യ ഭൃത്യജനം ജ്ഞാതം സപക്ഷംബാൻ മഹീപരി
 ശ്രുതശീലേച വിജ്ഞായ പൃത്തിഃ ധർമ്മം പ്രകല്പന്തേ. 22
 അ. 11.

കല്പയിതപാസ്യ വൃത്തിഞ്ച രക്ഷേഭേനം സമന്തതഃ
 രാജാഹി ധർമ്മാഭിഭാഗം തസ്മാൽ പ്രാപ്തോതി രക്ഷിതാൽ
 ധർമ്യ ബ്രാഹ്മണോമൂലമഗ്രം രാജന്യ ഉച്യതേ
 തസ്മാത്സമാഗമ തേഷാമേനോവിഷ്യാപ്യ ശുഭ്യതി. 83
 ബ്രാഹ്മണസ്സംഭവേനൈവ ദേവാനാമപി ദൈവതം
 പ്രമാണഞ്ചൈവലോകസ്യ ബ്രഹ്മാത്രൈവഹികാരണം. 84
 തേഷാം വേദവിദോ ബ്രൂയുസ്മയോപ്യേനസ്സനിഷ്ഠിതം
 സാതേഷാം പാവനായസ്മാൽ പവിത്രം വിദുഷാംഹിവാക്

അർത്ഥം - അബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും ധനത്തെ അപഹരിച്ചിട്ട് സാധുക്കളായ ബ്രാഹ്മണർ യാതൊരുത്തൻ കൊടുക്കുന്ന വെറും അവൻ തന്നെത്തന്നെ ഒരു തോണിയാക്കിചെയ്ത് ദ്രവത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനേയും യാഗം ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണനേയും സംസാരസമുദ്രത്തിന്റെ അക്കര കടത്തുന്നു. (19) യാഗം ചെയ്യുന്നവരുടെ ദ്രവ്യത്തെ ദേവകളുടെ ദ്രവ്യമെന്നും യാഗം ചെയ്യാത്തവരുടെ ദ്രവ്യത്തെ അസുരന്മാരുടെ ദ്രവ്യമെന്നും വിഭാജനം ചെയ്യുന്നു. (20) ധർമ്മിഷ്ഠനായ രാജാവു മേൽപറഞ്ഞ യാഗത്തിന്നു വേണ്ടി കട്ട ബ്രാഹ്മണനെ ശിക്ഷിക്കരുത്. ഈ രാജാവ് ഈവക കാര്യങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചു ബ്രാഹ്മണനെ രക്ഷിക്കാത്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ വിശപ്പു ഹേതുവാൽ ദുഃഖിക്കും - ബ്രാഹ്മണനെത്തുചെയ്യാലും അവനെ ദുഃഖിപ്പിക്കരുതെന്നുസാരം. (21) അതുകൊണ്ടു രാജാവ് കട്ട ബ്രാഹ്മണന്റെ കുടുംബത്തേയും ഭൃത്യജനത്തേയും അഭ്യയനംചെയ്യു വേദത്തേയും സദാചാരത്തേയും

നോക്കി തന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു ആ ബ്രാഹ്മണനു മതിയായ
കുന്നവരെ ജീവനവൃത്തിക്കു ധനം കൊടുക്കേണ്ട. (22) മേൽ
പ്രകാരം കുട്ട ബ്രാഹ്മണനു ദിവസവൃത്തിക്കു വേണ്ടുവോളം ധനം
കൊടുത്തു രക്ഷിച്ചാൽ ആ ബ്രാഹ്മണൻ ചെയ്യുന്ന ധർമ്മത്തി-
ന്റെ ആറിലൊരുഭാഗം രാജാവിനു കിട്ടും. (23) ബ്രാഹ്മണൻ
ധർമ്മത്തിന്റെ മുരട്ടം ക്ഷത്രിയൻ തലയുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു
അവർ രണ്ടുപേരുടെ സമക്ഷം യാതൊരുവന്റെയും ദോഷത്തെ
അറിയിച്ചാൽ പരിശുദ്ധനായിത്തീരുന്നു. (83) ബ്രാഹ്മണൻ ജന-
നാൽതന്നെ ദേവന്മാർക്കുപോലും ദൈവമാകുന്നു. എന്നതിന്നു ജ-
നങ്ങൾക്കുള്ള പ്രമാണം ബ്രാഹ്മണർക്കുള്ള ചേദോധികാരംതന്നെ
കാരണമാകുന്നു. (84) ആകയാൽ ബ്രാഹ്മണന്റെ മുമ്പിൽ യാ-
തൊരുവനാവട്ടെ താൻചെയ്യ പാപത്തെ പറഞ്ഞാൽ മൂന്നുവേ-
ദങ്ങളെ അഭ്യയനംചെയ്യ ബ്രാഹ്മണൻ, ഏതുപ്രായശ്ചിത്ത-
ത്തെ വിധിക്കുന്നുവോ അതിനാൽ ആ പാപം പൊയ്ക്കൊന്നതാ-
കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ വാക്കു തന്നെ വിശുദ്ധ-
മല്ലയോ? (85) മ-സൂ-അ 11. യാതൊരുത്തനും ബ്രാഹ്മണ-
നെ ഭയപ്പെടുത്തുകപോലും പാടില്ലെന്നു മനു വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു. അ-
തും ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ. ഹംകാരം ബ്രാഹ്മണസ്ത്യാകൃതപാ തപങ്കാരഞ്ച ഗരീയസം
സ്താതപാനസ്തന്നഹശ്ലേഷമഭിവാദ്യ പ്രസാദയേൽ. (204)
താഡയിതപാത്രണേനാപി കണ്ഠോവാബദ്ധ്യവാസസാ
വിവാദോവിനിജ്ജിത്യ പ്രണിപത്യ പ്രസാദയേൽ. (205)
അവഗൃഹ്യാസ്തപണ്ഡശതം സഹസ്രമഭിഹത്യച
ജിഹ്വാംസയാ ബ്രാഹ്മണസ്യ നരകംപ്രതിപദ്യതേ. (206)
ശോണിതം യാവതഃ പാംസുൻ സംഗൃഹ്ണാതിമഹീ
[തലേ

താവന്ത്യബ്ധസഹസ്രാണി തൽകർത്താ നരകേ വന്ദേൽ.

[207 അ 11

അർത്ഥം—ബ്രാഹ്മണനെ ഹം എന്നു ശബ്ദിച്ച ഭയപ്പെട്ടു

ത്തിയാലും അറിവുള്ള ബ്രാഹ്മണനെ നീ എന്നു പറഞ്ഞാലും (അവരെ) ബ്രാഹ്മണരെ വന്ദനം ചെയ്യും കാല്ക്കൽവീണപ്രസാദി പിച്ച് അപ്പൊൾ മുതൽ പിറേറദിവസം സൂര്യോദയം വരെ ഉപവസിക്കേണ്ടതാകുന്നു 204. ബ്രാഹ്മണനെ തൃണംകൊണ്ടടിച്ചാൽ പോലും കഴുത്തിൽ വസ്ത്രം ചുറ്റിപിടിച്ചിഴച്ചാലും വാദപ്രതിവാദംകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണനെ തോല്പിച്ചാലും അവന്റെ കാല്ക്കൽവീണ കാലുചിടിച്ച ബ്രാഹ്മണനെ പ്രസാദിപ്പിക്കേണം. 205. ബ്രാഹ്മണനെ കൊല്ലേണമെന്നു കരുതി വടിമുതലായ ആയുധങ്ങളോട് അറിയാൽ നരവത്സരത്തോളവും അടിച്ചാൽ ആയിരം വത്സരത്തോളവും നരകദുഃഖമനുഭവിക്കും. 206. ബ്രാഹ്മണനെ ദേഹോപദ്രവം ചെയ്തു ശരീരത്തിൽനിന്ന് രക്തം ഭൂമിയിൽ വീണു എത്രത്തോളം ചൊടികളെ നനക്കുന്നുവോ ആ ചൊടികണിന്നു ആയിരക്കണക്കിൽ നരകത്തിൽ വസിക്കും. 207

അ 11.

(എൽ) ഇതുകൂടാതെ നടുവത്തു മഹൻ നമ്പൂതിരി എന്ന തിരുനാമധേയമായ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമ ബ്രാഹ്മണനവർകൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് സ്വന്തമായി കവനം ചെയ്യരുളിയതും മിതവാദിപത്രം മാസികയായി നടത്തിയിരുന്ന കാലത്തു അതിൽ പ്രസിദ്ധപട്ടത്തിട്ടുള്ളതുമായ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകമെന്ന തലവാചകത്തിൽ എഴുതിയ എഴുത്തുകളോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണമാഹാത്മ്യത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ - ദീനംകൊണ്ടുളളഴന്നങ്ങിനെ ചകലിരവും

ബുദ്ധിമുട്ടുന്നമന്ത്രിൻ

താനല്ല വല്ലതെന്നാകിലുമവനിസുര-

നാകുസന്തോഷപൂർവ്വം

ദാനം ചെയ്യുന്നതായാലവനു കൈദനം

തീരുമെന്നല്ലനല്ലോ-

രാമനത്തോടറിപ്പാനിടവരുമരിനാൽ

ബ്രാഹ്മണക്കായൊഴുന്നേൻ.

പൂജിച്ചിട്ടു ഭൂമിസുരവർരതിനാ...

ലീശപരമാരുതമോരം

രാജിച്ചിട്ടുവെന്നുതൊഴുകുകപരമതേ...

മൈകുളത്തിടുമോത്താൽ

വ്യാജം കൂടാതിവർക്കുടിമലർ പണിയു...

നോക്കു സംസാരബന്ധം

യോജിച്ചിട്ടില്ല തെല്ലെങ്കിലുമതുകുരുതി

ബ്രാഹ്മണക്കായൊഴുന്നേൻ.

2

ആപത്തൊന്നെങ്കിലും വന്നിടുകലിതുനശി...

ച്ചീവാൻ വേണ്ടിമപ്പോൾ

ഭൂപമാരെന്നുവേണ്ടാ സകലതമവനി...

ദേവരെക്കൊണ്ടുകുറും

ലോപംകൂടാതെ ചെയ്യിച്ചുവരവരഭിലാ...

ഷത്ത നേടുന്നതോത്തും

താപം തട്ടാതിരിക്കുന്നതിനു മനുദിനം

ബ്രാഹ്മണക്കായൊഴുന്നേൻ.

3

ഭൂദേവൻമാർക്കുവേണ്ടും ശുഭനിയമമതി...

ക്കാലദോഷം നിമിത്തം

സാദം സിദ്ധിച്ചുപാരം പരവശതരമാ...

യ്യിൻവെന്നാലുമിപ്പോൾ

ചൈനന്യത്തോടുയർന്നതിനു പലതരം

വേണ്ടയതങ്ങളെല്ലാം

ചെയ്യും ചെയ്യിച്ചുകൊണ്ടും മനുവുമൊരുമഹാ

ബ്രാഹ്മണക്കായൊഴുന്നേൻ.

4

ധാതാവു വിഷ്ണുതാനം ഗിരിശനു മമരാ...

ധീശനും വിഷ്ണുരാജൻ

മാതാവു വാണിമാതും രമയുമതുവിധം

താപസന്മാർകളാകും

ശ്രീതാമ്രം വിപ്രചാരം കഴുകിത്തൊഴുകമ-
 ദ്രിവൃതീർത്ഥം ശിരസ്സിൽ
 ജാതാഗ്നാദംതളിക്കുന്നതുകരുതിയലം
 ബ്രാഹ്മണക്കായ്ക്കാഴ്ന്നേൻ.

5

അത്യന്തം ബുദ്ധിമുട്ടി പകലുമിരവുവി-
 ട്ടുള്ളിലെള്ളോളവുംതാൻ
 വൃത്യാസം വിട്ടുറപ്പിപ്പൊതു മഹിമയെഴും
 വേദമന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട്

സത്തന്മാർ പണ്ടുപണ്ട നിജമനസിനിന-
 ക്കും ചിദാനന്ദരൂപം

നിത്യം സേവിച്ചുപോരുന്നൊരു സുകൃതികളാം
 ബ്രാഹ്മണക്കായ്ക്കാഴ്ന്നേൻ.

6

വിപ്രന്മാരെന്നുകേൾക്കുമ്പോഴതൊരു ബഹുമാ-
 നാദരത്തോടുലോകം

ക്ഷിപ്രം വന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നൊരു മഹിമ മഹി
 പാലനം നാസ്തിയല്ലോ

തൽപ്രീതിക്കായ്പ്രയത്നിക്കണമെവനതാ-
 ണ്തഴിയിൽ ജാതനായാ-

ലിപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടതെന്നാൽ ഗതിവരുമതിനാൽ
 ബ്രാഹ്മണക്കായ്ക്കാഴ്ന്നേൻ.

7

എന്നിങ്ങിനെ ഉത്തമോത്തമനായ മഹൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്
 വർകൾ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണർ ത്രിമൂർത്തികളെക്കൊണ്ടും
 ഇന്ദ്രൻ ഗണപതി പാർവ്വതി വാണി ലക്ഷ്മി തുടങ്ങിയ ദേവികളും
 ജ്ഞികളും ഈ ബ്രാഹ്മണരുടെ കാൽകഴുകിയ തീർത്ഥം ശിരസ്സിൽ
 ധരിച്ച് അവരുടെ പാപം തീർക്കുന്നതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മാവംഭിസ
 മനുദേവന്മാർക്കുപോലും ബ്രാഹ്മണരോളം മഹത്വമില്ലെന്നും വ്യ
 ണ്ണതെളിവാകുന്നു.

(ക) അങ്ങിനെ മഹത്വത്തോടുകൂടിയ ഉത്തമബ്രാഹ്മണ
 രാൽ മന്ത്രപുരസ്സരം പ്രതിഷ്ഠിച്ച അഭിഷേകനിവേദ്യങ്ങളാൽ ആ
 രാധിച്ചവരെന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളും ആരാധനകളും നിന്ദ്രവ്യം നീച

വുമെന്നാണ് അന്യായക്കാർ പറയുന്നത്. അത് ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അനേകേതിഹാസപുരാണങ്ങളാലും ക്ഷേത്രങ്ങളും വിഗ്രഹാരാധനകളും ഏറ്റവും മഹത്വമുള്ളവയെന്നതന്നെ പായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ സ്തന്ദപുരാണാന്തഗ്തമായ ബ്രഹ്മോത്തരഖണ്ഡമെന്ന ഗ്രന്ഥം നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച ഒരു സംഗതികൂടി കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം. അതിനാൽ ക്ഷേത്രം പൂജ ഇതുകളുടെ മഹത്വം തെളിയുന്നതാണ്.

സൂതൻ ഔന്നകാദി ഗൃഹികളോടു പറയുന്നു.

ശ്ലോ. അത്രാദ്ധയാപി യദകുർവാച്ഛിവപുജാം വിമുക്തിദാം

(ക) സോപികാലനമഹതാ പ്രയാതിപരമം പദം. 4

അത്രേവോദാഹരണീമിതിഹാസം പുരാതനം

ആസീൽകിരാതദേശേഷു രാജാ നാല്ലാ വിമർശനഃ. 5

അർത്ഥം—അത്രാദ്ധയില്ലാതെതന്നെ ശിവപുജചെയ്യാൽപോലും അവൻ കാലക്രമേണ പരമപദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. (4) അതിന്നു ഞാനിവിടെ പുരാതനമായ ഒരു കഥപറയാം. കിരാതദേശത്ത് വിമർശനനെന്നൊരു കിരാതരാജാവുണ്ടായിരുന്നു. 5—അവൻ വളരെ ശൂരനും പരാക്രമിയും ശത്രുജയം പ്രാപിച്ചു പ്രതാപിയും എപ്പോഴും നായാട്ടുചെയ്യുന്ന ഹിംസകനും അതിവലവാനുമായിരുന്നു. അവൻ സർപ്പമാംസഭക്ഷകനും സർപ്പവണ്ണങ്ങളിലുള്ള സ്ത്രീകളിൽ രതിയുള്ളവനും ആയിരുന്നു. എന്നിരിക്കിലും ഹിന്ദുവും മടികൂടാതെ ശിവപുജ ചെയ്തിരുന്നു. വിശേഷവിധിയായി രണ്ടുപക്ഷങ്ങളിലുമുള്ള ചതുർശിതിഥികളിൽ അനേകവിഭവങ്ങളാൽ പൂജിച്ചു സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല സന്തോഷത്താൽ പൂജയിൽ കളി പാട്ട് സ്തുതി ഇവകളും ചെയ്തിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ നടത്തിവരുന്ന സർപ്പഭക്ഷകനും ദുരാചാരനുമായ അവന്റെ ശീലഗുണമുള്ള കുമുദപതി എന്നു പേരുമായ ഭാര്യ ഈ വകകളെല്ലാം കണ്ട് ഒരു ദിവസം ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കൽവന്നു അപ്സരയോ ഭർത്താവേ! അങ്ങയുടെ ഈ ചരിതം ആശ്ചര്യകാരണംതന്നെ. എന്തെന്നാൽ അങ്ങയുടെ സർപ്പസമയങ്ങളിൽ

ലുരുള്ള മാംസഭക്ഷണവും സർവ്വസ്രീലബ്ധതപവും എന്ത്? ഈ ശിവഭക്തി എന്നതും എന്ത്? (ഈ രണ്ടിന്നും അന്യോന്യം യോജിപ്പില്ലെന്നു സാരം) സർവ്വ ഹിംസാരതനായും ക്രൂരനായുമിരിക്കുന്ന അങ്ങക്കു ശിവഭക്തി എങ്ങിനെ ഉണ്ടാവുമെന്നു രഹസ്യമായി പറഞ്ഞു. അതിനെ കേട്ട് ആ വിമർശനനെന്ന രാജാവു വളരെ നേരം വിചാരിച്ചിട്ട് അവളെ ഹസിച്ച്കൊണ്ടു സന്തോഷേണ ഹേ സുന്ദരീ! ഞാൻ പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ഒരു നായായിരുന്നു. അപ്പോൾ പമ്പാനഗരത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്ത് ആ ഉത്തമയായ പമ്പാനഗരിയിലെ ഒരു മനോഹരമായ ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ ചതുർശിയാകുന്ന മഹാതിഥിയിൽ പൂജ ചെയ്യുന്നതിനെ കണ്ടുകൊണ്ട് നായായിരുന്ന ഞാൻ അവിടെ ചെന്നു ദൂരെ പൂവാതില്ക്കൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഉത്സവത്തെ കണ്ടുനില്ക്കു ഭണ്ഡധാരികളും ക്രൂരന്മാരുമായ വളരെ ജനങ്ങളാൽ ഞാൻ അടിക്കപ്പെട്ടവനായി.

അതുനിമിത്തം ഞാൻ പ്രാണരക്ഷക്കുവേണ്ടി അചിടെനിന്നു പോകേണ്ടതിലക്കു കാടിയതു മനോജ്ഞമായ ആ ശിവമന്ദിരത്തെ പ്രദക്ഷിണമായിട്ടായിരുന്നു.

പിന്നൊരു ദിവസവും ആ ശിവമന്ദിരത്തെത്തന്നെ പ്രാപിച്ചിട്ട് ഞാൻ പൂജത്തെ താഴ്ന്നുകൊണ്ടു പൂജചെയ്യു ചോര കിട്ടുമോ എന്നു വിചാരിച്ച് ആ ക്ഷേത്രത്തെ പ്രദക്ഷിനംചെയ്യുകൊണ്ടു പിന്നെയും പിന്നെയും അനേകപ്രാവശ്യം ചുറ്റി ക്ഷേത്രവാതിലിന്നരികിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ഒരു വിലാളി എന്നെ ശരം കൊണ്ടെയ്യുകൊന്നു. എപ്പോൾ ഞാൻ കൊല്ലപ്പെടുവോ അപ്പോൾതന്നെ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദഹരകാവല്ലാരനായ്ജനിച്ചു.

ശ്ലോ. ദൃഷ്ടാചതുർശീപൂജാം ദീപമാലാം വ്യലോകയൽ

തേനപുണ്യേനമഹതാ ത്രികാലജ്ഞാസിമാനിനി.

22

അർത്ഥം.—അതിന്നുശേഷം ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ചതുർശീപൂജയേയും ദീപാരാധനമാലനിവേദ്യാദികളേയുംനോക്കി കാണാനിടവന്നതിനാലുള്ള പുണ്യാതിരേകത്താൽ നമ്മുടെ കലത്തിന്നു രാജാവും അല്ലയോ മാനിനീ! ഞാൻ ത്രികാലജ്ഞനായും ഭവി

ചു. പൂർണ്ണജന്മവാസനാബലത്താൽ ദയാഹീനനായും സർവ്വമാംസഭക്ഷകനായും ഭവിച്ചു. ഹേ സുന്ദരി! വിദ്വാന്മാർക്കുപോലും വാസനാബലമായ പ്രകൃതി അലംഘനീയയല്ലയോ.

അതുകൊണ്ടാകുന്നു ഞാൻ ജഗൽഗുരുവാകുന്ന ഈശ്വരനെ ചതുർത്ഥിതോരം അർപ്പിക്കുന്നതും. അല്ലയോ ഭദ്രേ! നീയും പിന്നെ കിരായ ദേവനെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഭജിച്ചാലും—എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിനെക്കേട്ട് അപരൻ ഭയത്തോടെ കുമ്പസാരി പറയുന്നു ങ്ങേ. ത്രികാലജ്ഞാസി രാജേന്ദ്ര പ്രസാദാദ്ഗിരിജാപതേഃ

മൽപൂർണ്ണജന്മചരിതം വക്ത്രമഹസി തതപതഃ. 25

അ—അല്ലയോ രാജേന്ദ്ര! അങ്ങനെയ്താണിങ്ങിനെ പ്രസാദം ഹേതുവായിട്ട് ത്രികാലജ്ഞനായ്ഭവിക്കുന്നുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു എന്റെ പൂർണ്ണജന്മചരിതത്തെ യഥാർത്ഥമാംവണ്ണം പറഞ്ഞുതരണമെ! എന്നു പറഞ്ഞതുകേട്ടു രാജാ,

ങ്ങേ. തപസ്തു പൂർണ്ണദേവ കാചിൽ കപോതീ വ്യോമചാരിണീ

കപാപി ലബ്ധവതീ കിഞ്ചന്ദാസപിണ്ഡം യദൃച്ഛയാ. 26

അ—നീ ആകട്ടെ പൂർണ്ണജന്മത്തിൽ ആകാശചാരിയായ ഒരു കപോതിയായിരുന്നു. അങ്ങിനെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ നിന്നെ ഒരു യദൃച്ഛയാ ഒരു ചെറിയ മാംസകഷണം ലഭിച്ചു—26. അതിനെ കണ്ടുകൊണ്ടു ഒരു പക്ഷസ്തു തന്നിങ്ങു മാംസമൊന്നും കിട്ടാത്തതിനാൽ അതിവേഗത്തിൽ നിന്റെ വക്കലുള്ള മാംസത്തെ അപഹരിപ്പാനായിട്ട് നിന്റെ നേരെ അതിവേഗത്തോടുകൂടി പറന്നുവരുന്നതിനെ നീ കണ്ട് അതിദ്രുതഗതിയായി നീയും പറന്നു. ആ ഗുരൂൻ മാംസത്തിലുള്ള അത്യാശയാ നിന്റെ പിന്മുറയെന്നു പറന്നു. ദൈവഗത്യാ നീ ശ്രീഗിരിയെ പ്രാപിച്ചു. ഏറ്റവും ക്ഷീണമുള്ളവളായിട്ട് അവിടെയുള്ള ശിവാലയത്തെ പ്രദക്ഷിണമായി ചുറ്റിപ്പറന്നു. ഏറ്റവും ക്ഷീണിച്ചപ്പോൾ ആ ദേവാലയത്തിലെ കൊടിമരത്തിന്റെ മുകളിൽ നീ ഇരുന്നു.

അപ്പോൾ നിന്റെ പിന്മുറ നിന്നെ തുരത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു വന്നു കഠിനതുണ്ഡനമായ ആ പക്ഷസ്ത് നിന്നെ കൊത്തിക്കൊ

ന് ഭൂമിയിൽ വീഴ്ത്തി നിന്റെ വക്കുലുണ്ടായിരുന്ന മാംസക്കഷ്ണത്തെ കൊത്തിയെടുത്തു പറന്നുപോകയും ചെയ്തു.

ശ്ലോ—പ്രക്ഷിപ്തപ്രകൃമണാൽ ദേവദേവസ്യ ശൂലിനഃ
തസ്യ ഗ്രാമേശ്വരണാമൈവ ജാതാസീഹനുപാംഗനാ. (31)

അ—നീ ആ ദേവാലയത്തിൽ പലവട്ടം പ്രക്ഷിപ്തം
മായി പറന്നതിനാലും ദേവദേവനായ ശൂലിയുടെ (ശിവലിം
ഗത്തിന്റെ) മുഖിൽവെച്ചു മരിച്ചതിനാലും ഇവിടെ രാജശ്രീ
യായിട്ടു ജനിച്ചതാകുന്നു. എന്നു ഭർത്താവു പറഞ്ഞതിനെ കേട്ട്
കുമ്പേതി അല്പയൊ ഭർത്താവെ എന്റെ പൂർവ്വജന്മചരിതത്തെ
കേട്ടു വലുതായ ആശ്ചര്യവും ഭക്തിയും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ
വേറെ കന്നുകൂടി കേൾപ്പാനിച്ഛിക്കുന്നു.

അങ്ങ ത്രികാലജ്ഞാനിയായ മഹാത്മാവാണല്ലോ. ഈ
നമ്മൾരണ്ടാളുടേയും മരണശേഷം നമ്മൾ ഏതുജന്മങ്ങളാണ്
ലഭിപ്പാൻ പോകുന്നതെന്നുള്ള ഭാവിജന്മത്തെക്കൂടി എനിക്ക്
അതളിചെയ്യണമെന്നു ചോദിച്ചതിന്നു വിമർശൻ പറയുന്നു.

ശ്ലോ—അതോഭവേൽദിതീയേഹം ജനിക്കുതസ്യൈവൈവാനുപഃ
സൃജയേശസുതാതപന്തു മാമേവ പ്രതിവത്സ്യസേ. 34

തൃതീയേസ്താത്ഭവേദ്രാജാ സൌരാഷ്ട്രഭവിതാസ്തപ്തഹം
കലിംഗരാജതനയാ തപംമേപതീ ഭവീഷ്യസി. 35

ചതുർത്ഥേ ഭവീഷ്യാമി ഭവേൽഗാന്ധാരഭൂമിപഃ
മാഗധീരാജതനയാ തത്ര തപം മമ ഗേഹിനീ. 36

പഞ്ചമേവന്തിനാഃപ്രമാഹം ഭവീഷ്യാമി ഭവാനന്തരേ
ദശാണുരാജതനയാ തപമേവ മമ വല്ലഭോ. 37

അസ്തജ്ജന്മനി ഷഷ്ഠേഹ ആനന്തേ ഭവിതാ നുപഃ
യയാതിവംശജാ കന്യാ ഭൂതപാ മാമേവയാസ്യസി. 38

പാണ്ഡ്യരാജകുമാരോഹം സപ്തമേ ഭവിതാ ഭവേ
തത്രമത്സദശാനാന്യോ രൂപൗദാർഢ്യഗുണാഭിഭിഃ 39

സർവ്വശാസ്ത്രാർത്ഥതപജ്ഞാ ബലവാൻ ദ്രവ്യവിക്രമഃ
സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നഃ സർവ്വലോകമനോരമഃ 40

പത്മവണ്ണ് ഇതിശ്ചാതാ പത്മമിത്രസമപ്രഭാ
ഭവിതാ തപഞ്ച വൈഭവേനീ രൂപേണാപ്രതിമാഭവി. (41)

നാമ്നാവസുമതീശ്ചാതാ സർവ്വാവയവശോഭിതാ
സർവ്വരാജകുമാരാനാം മനോനയനനന്ദിനി. (42)

സാതപം സപതംവരൈസർവ്വാൻ വിഹായനൃപനന്ദനാൻ
വരം പ്രാപ്തപ്രസി മാമേവ ഭയേന്തീവ നൈഷധം. (43)

സോഹം ജിതപാ നൃപാൻ സർവ്വാൻ തപാം പ്രാപ്തവരവണ്ണിനീം
സ്വരാജ്യസ്ഥാഖിലാൻ ഭോഗാൻ ഭോക്ത്യവർഗ്ഗണാൻ ച-
ഹ്രൻ.

ഇഹാ ചവിവിധൈര്യജൈഃ വാജപേയാദിഭിശ്ചൈഃ
സംഗ്രഹ്യ പിതൃഭവേച്ഛിൻ ഭാനൈശ്ച ഭിജസത്തമാൻ. (45)

സന്യജ്യ ഭവഭവേശം ശങ്കരം ലോകശങ്കരം.
ചത്രൈരാജ്യധരംസ്ത്രീസ്ത ഗന്താസ്തിതപസേവനം. (46)

അ—ശിവപൂജാമാഹാത്മ്യം ഹേതുവായിട്ട് ഹേ സുന്ദരീ
ഈ ജന്മം കഴിഞ്ഞു. രണ്ടാംജന്മത്തിൽ ഞാൻ സിന്ധുരാജാവായ
യി ജനിക്കും. നീ സുന്ദരരാജപുത്രിയായി ജനിച്ചു എന്നെ
തന്നെ ഭർത്താവാക്കി പ്രാപിക്കും. (34) അതിൽനിന്നു മൂന്നാംജ
ന്മത്തിൽ ഞാൻ സൌരാജ്യരാജകുമാരനായി ജനിക്കും. നീ ക
ലിംഗരാജപുത്രിയായി ജനിച്ചു എന്നെ ഭാര്യയായി ഭവിക്കും. (35)
നാലാംജന്മത്തിലാകട്ടെ ഞാൻ ഗാന്ധാരരാജാവായി ഭവിക്കും.
അപ്പോൾ നീ മാഗധരാജപുത്രിയായി എന്നെ ഗൃഹിണിയായി ഭ
വിക്കും. (36) അഞ്ചാം ജന്മത്തിൽ ഞാൻ അവന്തിരാജാവായി
ജനിക്കും. ഭഗവന്തിരാജപുത്രിയായി നീതന്നെ എന്നെ ഭാര്യ
യായി ഭവിക്കും. (37) അതിൽ നിന്നു ആറാം ജന്മത്തിൽ ഞാൻ
അനന്തരാജാവായി ഭവിക്കും. നീ യയാതിവംശത്തിൽ കന്യക
യായി ജനിച്ചു എന്നെതന്നെ പ്രാപിക്കും. (38) എഴാം ജന്മത്തിൽ
ഞാൻ സർവ്വജനങ്ങളുടേയും മനസ്സിനെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നവനായും
സർവ്വശാസ്ത്രാർത്ഥതത്വജ്ഞനായും രൂപൈരഭാഷാഭിഗുണങ്ങളാൽ
എനിക്കു സദൃശനായി അന്യന്മാരില്ലാത്ത അവസ്ഥയോടുകൂടിയും
ചാന്ദ്യരാജപുത്രയായി ജനിക്കും. അപ്പോൾ നീ സർവ്വരാജകുമാ

രമാരുടെ മനസ്സിനേയും നേത്രങ്ങളേയും നന്ദിപ്പെടുന്നവളായും സർവ്വാവയവശോഭിതയായും പത്മവർണ്ണാ എന്ന പ്രാതിയുജ്ജവളായും സൂര്യന്നു സമം കാന്തിയുള്ളവളായും രൂപംകൊണ്ട ലോകത്തിൽ നിസ്തുലയായും വസുമതിഎന്നു പ്രസിദ്ധനാമത്തോടു കൂടിയവളായും വിദേഹരാജപുത്രിയായിജനിച്ച് ആ നീ സ്വയംവരത്തിൽ സർവ്വരാജകുമാരന്മാരേയും ഉപേക്ഷിച്ച് ദമയന്തി നളനെ എന്നതുപോലെ എന്നെത്തന്നെ വരനാക്കിപ്രാപിക്കും. (39_40_41_42_43) ആ ഞാൻ സുന്ദരിയായ നിന്നെ പ്രാപിച്ചിട്ട് ഇഹലോകസർവ്വഭോഗങ്ങളേയും അനേകവർഷങ്ങളിൽ നിന്നോടൊന്നിച്ച് അനുഭവിക്കും. (44) അതുമല്ലാതെ അശ്വമേധഃമുതലായ പല പുണ്യയാഗങ്ങളാലും യജിച്ചിട്ട് പിതൃദേവന്മാരേയും ദാനങ്ങൾകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തി സർവ്വലോകങ്ങൾക്കും സുഖത്തെ ചെയ്യുന്നവനും ദേവദേവനുമായ ശിവനെ വഴിപോലെ പൂജിച്ചു രാജ്യഭാരത്തെ പുത്രകുലേല്പിച്ചു ഹേ സുന്ദരീ നിന്നോടുകൂടി തപസ്സിനു യി വനത്തെ പ്രാപിക്കും. 45_46_

ശ്ലോ-യ ഏതച്ഛിവപൂജായാ മാഹാത്മ്യം പരമാത്മതം
ശ്രുണയാദോ പരോദോപി ശിവലോകം സ ഗച്ഛതി. (52)

അ-യാവനൊരുത്തൻ ഈ ശിവപൂജയുടെ പരമാത്മതമായ മാഹാത്മ്യത്തെ കേൾക്കുകയോ പഠിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുവോ ഏകിൽകൂടി അവൻ ശിവലോകത്തെ ഗമിക്കുന്നു. എന്നുകൂടി ഫലശ്രുതിയും പറയുന്നു. ഇത്രത്തോളം മഹത്വമുള്ളതായി പറഞ്ഞിരിക്കെ ക്ഷേത്രോപവാസം വിഗ്രഹാരാധനമുതലായ പുണ്യകർമ്മങ്ങളെ നിന്ദിച്ചെന്നും നിസ്സാരമെന്നും അന്യായക്കാർ ഭ്രഷ്ടിക്കുന്നതു ശാസ്ത്രവിരുദ്ധവും ലോകവിരുദ്ധവുമാകുന്നു.

(വി)-ഇതുകൂടാതെ ബ്രാഹ്മണാദികൾ ഗർഭാധാനം പുസവനം സീമന്തോന്നയനം ജാതകമ്ം നാമകരണം അന്നപ്രാശനം ചൗളം ഉപനയനം മുതലായ കർമ്മങ്ങളാൽ പരിശുദ്ധരാക്കപ്പെടുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ച് അശ്വമേധാദി യാഗകർമ്മ

ങ്ങളും ചെയ്യാനും ചെയ്യിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരങ്ങളും ക്ഷേത്രത്തിലുള്ള വിഗ്രഹപ്രതിഷ്ഠാ പൂജ ഇതുകൾക്കുള്ള അധികാരങ്ങളും ബ്രാഹ്മണൻ പ്രത്യേകമുള്ളതായാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ ഗർഭാധാനാദികൾക്കുള്ളാൽ ബ്രാഹ്മണന്റെ ദേഹത്തിന്നു പ്രത്യേക ശ്ലാഘ്യത ഉണ്ടാക്കപ്പെടുമെന്നു മനു വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും ബോധിപ്പിക്കാം. (നാം

ശ്ലോ—വൈദികൈഃ കർമ്മഭിഃ പുണ്യൈർനിഷേകാദിർഭിജന്മാകാർഷ്വശ്ചരസംസ്കാരഃ പാവനഃ പ്രേത്യ ചേഹച 26. അ2 ഗർഭൈർഹോമൈജാതകർമ്മചൗളമൗജ്ജിനിബന്ധനൈഃ വൈജികംഗാഭികഞ്ചൈനോ ഭിജാനാമപമുജ്യതേ. 27-ടി. സപാദ്യായേന വ്രതൈർഹോമൈരത്രവിദ്വേനേജ്യയാസുതൈഃ മഹായജ്ഞശ്ച യജ്ഞശ്ചബ്രാഹ്മീയം ക്രിയതേ തനഃ 28-ടി.

അ—ഭിജന്മാക് ദേവദത്തിൽ പറഞ്ഞ പരിശുദ്ധങ്ങളായ ഗർഭാധാനാദിമന്ത്രകർമ്മങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു പരിശുദ്ധിയേയും മരണശേഷം പുണ്യലോകത്തേയും കൊടുക്കത്തക്കതായ ശരീരശുദ്ധിയേയും കൊടുക്കുന്നു. (26) ഗർഭാധാനമന്ത്രത്താലും സീമന്ത ഹോമത്താലും ജാതകർമ്മാദിക്രിയകളാലും സ്ട്രീഭോഗത്തിന്നു അയോഗ്യമായ ദിനത്തിൽചെയ്ത ദോഷവും പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നു. (27) വേദോച്ചാരണംചെയ്യുന്നതിനാലും വ്രതാദികളാലും കാപാസനഹോമങ്ങളാലും ദേവജ്ഞിതപ്തജ്ഞത്താലും പഞ്ചമഹായജ്ഞങ്ങളാലും അഗ്നിഷ്ടോമാദികളാലും ദേഹമാകട്ടെ മോക്ഷത്തിന്നു അർഹമായിഭവിക്കുന്നു. (28)

ഇതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണന്റെ ശരീരത്തിന്നു തന്നെ ഏറ്റവും പരിശുദ്ധമുള്ളതാകുന്നു.

കൃ—പിന്നെ തീർത്ഥസ്നാനംകൊണ്ടുയാതൊരു പ്രാധാന്യവും ഉണ്ടാവില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു തീർത്ഥസ്നാനം യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്നാണ് അന്ത്യായക്കാർ പറയുന്നത്. അതു ശരിയല്ല. തീർത്ഥസ്നാനത്താൽ ഏതൊരു പാപമോചനമുണ്ടാകുമെന്ന് ഭോഗവതാദി പൂരാണങ്ങളിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശ്വ

ഷിച്ച് ദിലീപമാരാജാവിന്റെ അറുപതിനായിരം മക്കളും ബ്രാഹ്മണശാപത്തിനാൽ ഭസ്മമായി പോയതിനാൽ അവർക്ക് സൽഗതി വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി ദിലീപന്റെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രന്റെ പുത്രനായ അംശുമാനം അവന്റെ മകനും മൂന്നാമത് ഭഗീരഥനും അന്തകകാലം കഴിഞ്ഞു തപസ്സുചെയ്ത് ആകാശഗംഗയെ മഹാമേഘവിന്റെ മുകളിൽ വീഴ്ത്തി ശിവന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി ഹിമാലയത്തുകൂടെ കാശിവഴിയായി ഒഴുക്കി പാതാളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി പിതൃക്കൾക്കു തൃപ്തിവരുത്തി എന്നതിന് “ആകാശഗംഗയെ പാതാളലോകത്തു വേഗേന കൊണ്ടുചെന്നാക്കി ഭഗീരഥൻ തൃപ്തിവരുത്തി” എന്നു രാമായണത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല തീർത്ഥമാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ച് കാവേരീ മാഹാത്മ്യത്തിൽപറഞ്ഞത്.

ശ്ലോ. കാവേരീതോയമാശ്രിത്യ വാതൊയത്രപ്രവർത്തതൈ
തഃദൃശവാസിനാം മുക്തിഃ കിമു തന്തീരവാസിനാം.

അ—കാവേരീജലത്തെ ആശ്രയിച്ചു വീരീടുള്ള കാറ്റ് ഏതുദേശത്തുടേ വീയുന്നുവോ ആ കാറ്റ് തട്ടുന്ന ദേശനിവാസികൾക്കെല്ലാം മുക്തി ലഭിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ കാവേരീതീരത്തുതന്നെ താമസിക്കുന്നവർക്കു ഏതു പ്രയാസമാണ് മുക്തിക്ക്. എന്നാൽ തീരവാസികൾക്കെല്ലാം മുക്തികയ്യിലെണുസാരം.

ഇപ്രകാരം ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുവാനും കാശിരാമേശ്വരം മുതലായ തീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്യതിനാൽ ബ്രഹ്മഹത്യമുതലായ പാപങ്ങളെ തീർത്തതായും പുരാണാദികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുവാനും തീർത്ഥങ്ങളും തീർത്ഥങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന സ്നാനങ്ങളും മുഖ്യമായും പുണ്യമായും ഉള്ളതാണെന്നു ലോകസമ്മതവും ശാസ്ത്രസമ്മതവുമാകുന്നു.

ആർ—ഇനി ഏകാദശ്യാദിപ്രതാനഷ്ടാനങ്ങൾ നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നും അന്യായക്കാർ വാദിക്കുന്നതും ന്യായമല്ല. എന്നെന്നാൽ അംബരീഷനെന്ന് അയോദ്ധ്യാരാജാവു ഏകാദശീപ്രതത്താലാകുന്നു മഹത്തായ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചതു. പ്രതത്തെ

മുടക്കുവാൻ വന്ന ഭൂമിയിലെ ജന്മിയെ ജയിച്ചതും അതുമാത്രമല്ല മൃകണ്ഡസുതനായ മാക്കണ്ഡൻ വ്രതംകൊണ്ടുപോയ ബ്രഹ്മകല്പിതമായ പതിനാറുവയസ്സിനെ മാറി എന്നും പതിനാറെന്നും ബാലയെപ്പോലെയെടുത്തു വാഴ്ചയാടി ഭേദമില്ലാതെയും ജരാതരയില്ലാതെയും ജീവിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ യാതൊന്നും നോക്കി അറിവാൻ ഇടവരാത്തതിനാലാകുന്നു അന്ത്യായക്കാർ വ്രതാദികളേയും മാരം ഭൂഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു വ്രതവും നിഷേധിക്കുതക്കതല്ല. മുഖ്യമായി സ്വീകരിക്കുതക്കതാകുന്നു.

എസ്സ് - ബ്രാഹ്മണൻ ദാനംചെയ്യുന്നതും അന്ത്യായക്കാർ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണദാനത്തിന്റെ മഹത്വം (ശ്ലോകം) വണ്ഡങ്ങളാൽ എന്നാൽ കോടതിയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അന്ത്യായക്കാർ പറയുന്നത് അനീതിയാണ്.

ഇതു കൂടാതെ അന്ത്യായപ്പെട്ട സ്വത്തുകളിന്മേൽ യാതൊരു അവകാശമില്ലാത്ത രണ്ടു മുതൽ പ്രതികളെ ഈ കേസ്സിൽ കക്ഷിചേർത്തതിനാൽ ഈ കേസ്സിന് മിസ്ജോയിണ്ടർ തടസ്സമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അന്ത്യായം നീക്കി ചിലവ് പലിശസഹിതം തരുവാൻ വിധിയുണ്ടാവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

2-ാം പ്രതി വക്കീൽ മുരളീശങ്കരനവർകളുടെ ആഗ്രഹമേണ്ട് ഈ കേസ്സിൽ ഞങ്ങൾക്ക് മിസ്റ്റർ കർമ്മമാത്രൻ പറഞ്ഞതിൽമീതെ കന്നം പറയേണ്ടതില്ല. എങ്കിലും കലികാലവൈഭവം നീചാഃ മഹത്വം ഗതാഃ എന്ന ബ്രാഹ്മണവചനം അനുഭവമായിരിക്കുന്നു. രണ്ടു മുതൽ പ്രതികളെ കക്ഷിചേർത്ത് മിസ്ജോയിണ്ടറാണ്.

അതിനാൽ അന്ത്യായം നീക്കി ഈ പ്രതിയുടെ കോർട്ടുചിലവ് പലിശസഹിതം തരുവാൻ വിധിയുണ്ടാവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

3-ാം 4-ാം പ്രതികളുടെ വക്കീൽ രണ്ടാളും മുരളീശങ്കരൻ ബോധിപ്പിച്ചതുതന്നെ ഞങ്ങൾക്കും ബോധിപ്പിപ്പാനുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞ് ഇരുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ച ആഗ്രഹമേണ്ട് മുഴുവനും ചിദാനന്ദനും ചിത്രമപ്തനും ഷോട്ട്മാന്റെടുത്തു.

അന്യായവകീൽ സാധുനിശ്ചലദാസ് അവർകളുടെ
ആർഗ്ഗുമേൻ്റ.

ഞങ്ങളുടെ കേസ്സ് ഈ ലോകത്തെ മാത്രമല്ല, അഖിലബ്രഹ്മാണ്ടങ്ങളെയും അതുകളിലുള്ള സമസ്ത ചരാചരപ്രാണികളേയും തകൽനിന്നു ഭിന്നയായ പ്രകൃതിയെ അവലംബിച്ച് സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങളെ ചെയ്യുവരുന്ന അത്രുപിയും ഇന്ത്രിയാഗേശ്വരനും സർവ്വാനന്തരമിയും സമുദാനന്ദസ്വരൂപനും ഏകനുമായ ഒരു മഹാചൈതന്യത്തെ ആകുന്നു. ബ്രഹ്മം വിരാട്ട് ഈ ശ്വരൻ പരമാത്മാവ് ജീവാത്മാവ് പുരുഷൻ പ്രകൃതി മഹാമായ വിദ്യാ അവിദ്യാ ബ്രഹ്മ വിഷ്ണു ശിവൻ എന്നു തുടങ്ങി പലേവിധത്തിലും പലേനാമങ്ങളിലും രൂപങ്ങളിലും കല്പിതംചെയ്ത് പലേ മതസ്ഥരും എൻ്റെ ദൈവം വലുത്, എൻ്റെ ദൈവം വലുത് എന്നിങ്ങിനെ ഭ്രാന്ത്യാവ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത് അങ്ങിനെയുള്ളതുംയാതൊരുവനാലും ഇന്നവിധമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമാവാത്തതുമായ മഹാജ്ഞതന്ത്രത്താൽ വിവർത്തമാദാനേന മഹാഭക്തകാരാദികളാൽ ബ്രഹ്മാണ്ടം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട് അതുകളിൽ സ്ഥാവരജംഗമരൂപപ്രാണിരൂപനായി ചേതനാചേതനനായും വിശേഷേണ മനുഷ്യാശരീരത്തിൽ വിശേഷജ്ഞാനത്തോടുകൂടിയും വ്യാപകനായിരുന്നുകൊണ്ട് സർവ്വമനുഷ്യർക്കും ഇഹപരലോകങ്ങളിലെ സുഖപ്രാപ്തിദുഃഖനിവൃത്തികൾക്കും ബ്രഹ്മാനന്ദനിർവ്വിഷയമോക്ഷലബ്ധിക്കും ഉള്ള ഉപായങ്ങളേയും വഴികളേയും കാണിക്കുന്ന ഋഗാദി നാലുവേദങ്ങളേയും തദന്തർഗ്ഗത ഇഗശാവാസ്യോദ്യുപനിഷത്തുകളേയും അതുകളുടെ അർത്ഥവിവരണംചെയ്യുന്ന ശാങ്കരഭാഷ്യം വിവരണം മുതലായ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളേയും നിർമ്മിച്ച് എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും യാതൊരു വ്യത്യാസമെന്നിയെ ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കത്തക്കനിലയിൽ പൊതുവിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകളെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായ ക്നാംപ്രതി തൻ്റെ സ്വന്തകൈവശത്തിലാക്കി ലോഭത്താലോ അസൂയയാലോ അജ്ഞാനത്താലോ സഹോദരസ്നേഹമില്ലാതെ അവകാശബലത്തിലിരിക്കുന്ന മേൽപാഞ്ഞ സ്വത്തുകളെ അന്യായക്കാർക്കു തരാ

തെ കഴിപ്പാൻവേണ്ടി അത്ഥ്വത്തല്ലാത്തതും അസംഭവവുമായ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നും അതിൽ തങ്ങൾ ജാതിശ്രേഷ്ഠരെന്നും മേൽ പറഞ്ഞ സ്വത്തുക്കൾ തങ്ങളെ സ്വകാര്യസ്വത്താണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ് തരാത്തതിനാൽ അതുകൾ വാങ്ങിക്കിട്ടുവാനും താമസം വരുത്തിയതിന്നു നഷ്ടം കിട്ടുവാനും നീചവും നിന്ദ്യവുമായ ഹിംസയോടുകൂടിയ യാഗം വിഗ്രഹാരാധന വ്രതം ബ്രാഹ്മണന്മാരും ഭാഗം ഇതുകൾ മോക്ഷമാഗ്ഗ്വമെന്നും അതുകളെല്ലാം നടത്തിപ്പാനുള്ള അധികാരികൾ ബ്രാഹ്മണരാകുന്ന തങ്ങളാകുന്നുവെന്നും ബ്രാഹ്മണർ ഭാഗഭക്തിന്നുകൾ കൊടുക്കാതെ തീർത്ഥസ്നാനം വ്രതം വിഗ്രഹാരാധന മുതലായതു ചെയ്യുന്നതിന്നു യാതൊരു ഫലവുമില്ലെന്നും മറ്റും ബ്രാഹ്മണർ ഏറ്റുപിള്ളിൽ ലഭിക്കും സമ്പാദിപ്പാൻവേണ്ടി വഞ്ചനയാ അശാസ്ത്രീയവും മൃഗവുമായ കപടഗീതകളാൽ അജ്ഞന്മാരെ ഭ്രമിപ്പിച്ചും ദ്രോഹചിന്തയൊലൊ മറ്റൊ മനുഷ്യരിൽ ഇല്ലാത്ത ജാതിഭേദം ഉണ്ടെന്നാക്കിത്തീർപ്പാൻ വേദവാക്യാത്ഥത്തെ തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിച്ചും അതിന്നനുസാരമായും അയുക്തമായും അനുഭവരഹിതമായുമുള്ള മനുഷ്യതി മുതലായ അശാസ്ത്രീയകപടശാസ്ത്രങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയും തദ്പരാ ഞങ്ങളെ ഹീനരെന്നും തങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠരെന്നും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ദ്രോഹകുറ്റത്തിന്നു നിയമാനുസാരം ശിക്ഷകൊടുപ്പാനുമാകുന്നു.

ഇതിൽ ഒന്നാംപ്രതി വകയിൽ മിസ്റ്റർ കമ്മ്മാത്രൻ വാദിക്കുന്നതു ദൈവസൃഷ്ടുമായി മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നും അതിന്നു വേദം പ്രമാണമാകുന്നു എന്നുമാകുന്നു. അതു ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ—

ഒന്നാം ഖണ്ഡം (1) വേദപ്രമാണം മാത്രമല്ല. വേദാംഗമാകുന്ന തർക്കാദി ആറു ശാസ്ത്രങ്ങളാലും ഉപനിഷൽപ്രമാണങ്ങളാലും മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നു കാണുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നു അനുഭവവും യുക്തിയും കാണുന്നില്ല. അങ്ങിനെ യുക്താനുഭവശൂന്യതകൾക്കു വിരുദ്ധമായ ജാതിഭേദമെന്നു

ത് ഉണ്ടാക്കിത്തീർപ്പാൻവേണ്ടി കർമ്മമാത്രനവർകൾ ഇപ്പോൾ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വേദപ്രമാണത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു ത് വേദോപനിഷത്തുകൾക്കു വിരുദ്ധമായ വിപരീതാത്ഥമാകയാൽ അതുകൾ സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല എന്നതു ഞാൻ വഴിയെ ബോധിപ്പിക്കാം.

എന്നാൽ മനുഷ്യരെ കാര്യ പ്രവൃത്തികളേയും ഗുണങ്ങളേയും ആസ്വദിച്ച് ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-ശൂദ്ര എന്നിങ്ങനെ വർണ്ണങ്ങളെന്ന് നാമങ്ങളെ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ലോകവ്യവഹാരസൗകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി കരേ പിതാവിന്റെ അനേകപുത്രന്മാരെ രാമൻ കോമൻ വീരൻ ശൂരൻ എന്നുമുതലായി സൗകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി പിതാവു പേർവിളിക്കും പ്രകാരം ബ്രാഹ്മണാദി നാലു വർണ്ണങ്ങളായി വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതല്ലാതെ അതു ജാതിയല്ല.

അതുതന്നെയാണ് കന്നാമന്ത്യായം മുദകുപ്പം അന്ത്യായ ഭാഗം പ്രബലമായ രണ്ടു സാക്ഷികളും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിന്നു യുക്തിനവേങ്ങളും യോജിക്കുന്നു.

എന്തെന്നാൽ ലോകത്തിൽ ദൈവസൃഷ്ടമായ ആകാശം വായു അഗ്നി ജലം പൃഥ്വി ഇതുകളെ നോക്കാം— അതുകളിൽ മേൽവിവരിച്ച ക്രമത്തിൽ ശബ്ദ-സ്പർശ-രൂപ-രസ-ഗന്ധങ്ങളാകുന്ന ഗുണങ്ങളാൽ ഏവക്കും എളുപ്പത്തിൽ ഇതു ആകാശം ഇതു വായു ഇതു അഗ്നി ഇതു ജലം ഇതു ഭൂമി എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിച്ചറിവാൻ ഉള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ ദൈവത്താൽ തന്നെ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളെ അതാതുകളിൽ ഇല്ലാതാക്കുവാനോ അന്യമാതപം ചെയ്യാനോ യാതൊരുവനാലും സാധ്യമാവാത്തതാണെന്നും പ്രസിദ്ധമല്ലയോ. ഇതുകൂടാതെ തൃണം വൃക്ഷം കൗഷധി മുതലായ ഭൗതികസ്ഥാവരവസ്തുക്കളേയും അതാതുകളുടെ രൂപഗുണാദികളാൽ സ്വർക്കും വേർതിരിച്ച് അറിയത്തക്കവിധം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജംഗമങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട പക്ഷിവർഗ്ഗത്തിൽ ഗന്ധൻ കൊക്ക് ശൂകം കഴു പരുന്ത് മുത

ലായ അനേകങ്ങളും, മൃഗങ്ങളിൽ ആന കുതിര പശു മുതൽ ആടു പന്നി പുലി സിംഹം മുതലായവകളും രൂപഗുണാദികളാൽ വേർതിരിച്ചറിയത്തക്കവിധത്തിൽ ദൈവത്താൽതന്നെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതു ഒരു ബാലനപോലും അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.

അങ്ങിനെ ഈ ലോകത്തിലുള്ള സർവ്വചരാചരമസ്തുക്കളേയും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള ലക്ഷ്യലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ലോകസ്രഷ്ടാവെന്ന് ഈ കരേജാതി മനുഷ്യരിൽമാത്രം ജാതിഭേദമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ തിരിച്ചറിയത്തക്കവിധയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു അടയാളത്തെ സൃഷ്ടിപ്പാൻ അറിവും ശക്തിയും സാമർത്ഥ്യവും ഇല്ലാതായോയോ. സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തനും ആയ ദൈവത്തിന്ന് മനുഷ്യരിൽമാത്രം ജാതി എന്നതിനുള്ള അടയാളം സൃഷ്ടിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യമില്ലെന്നു പറയുന്നതായാൽ അതു ദൈവവിനയമാകുന്നതാണ്.

അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരെഴിച്ചു മറയ്ക്കു സർവ്വചരാചരങ്ങളിലും ജാതിഭേദം തിരിച്ചറിയാനുള്ള അടയാളം സൃഷ്ടിച്ചതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും മനുഷ്യരിൽമാത്രം അതുസൃഷ്ടിച്ചു കാണാത്തതുകൊണ്ടും മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമില്ലെന്നും എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരു ജാതിതന്നെ ആകുന്നുവെന്നും ആകുന്നു പരമാത്മാവായ ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു. സംശയമില്ല.

രണ്ടാം ഖണ്ഡം(2)സ്തോഹിതൻ കർമ്മമാത്രനവർകൾ ഏ. എന്ന് ഖണ്ഡത്തിൽ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖബാഹുരൂപാദങ്ങളിൽനിന്നു ജനിച്ചതിനാൽ ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രരെന്ന നാലു ജാതി ദൈവകല്പിതമാണെന്നും, അതിൽ ഉത്തമാംഗമാകുന്ന മുഖജാതനായ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നുവെന്നും ആകുന്നു പറഞ്ഞത്. അതിന്നും യുക്തനഭവങ്ങൾക്കു വിരോധമുണ്ട്. അതിനാൽ അതും കോടതി സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ അതിന്റെ മുരട്ടിൽനിന്നും മദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും അവിടെനിന്നു അല്പം മീതെയായും തലക്കൽനിന്നും കാ

ജ്ഞാതായ ഫലങ്ങൾക്കു ജാതിവ്യത്യാസമൊ ഗുണവ്യത്യാസമൊ ഉള്ളതായി കാണണം. അനുഭവത്തിൽ അതൊട്ടില്ലതാനും. ഉണ്ടെന്നു വല്ലവരും പറയുന്നപക്ഷം ഒരു മാവിൽനിന്നു ചക്ക മാങ്ങ മത്തൻ കുവളങ്ങ ഇവകളൊ മറ്റു വല്ലതുകളൊ ഉണ്ടാവുന്നതായി കാണണം. അനുഭവത്തിൽ അങ്ങിനെ കാണുന്നുമില്ല.

അതുകൊണ്ടു കരേ ബ്രഹ്മാവിന്റെ വിശിഷ്ടാവയവത്തിൽ നിന്നു ഉത്ഭവിച്ചതുകൊണ്ടു ശ്രേഷ്ഠമെന്നു പറയുന്നതു അസംഭാവിതമാകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല ഒരു ശരീരിയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും നാനാവിധശരീരികൾ ജനിച്ചു എന്നു വാക്കു പറയാമെന്നു മാത്രമല്ലാതെ അത് ഒരു കാലത്തും ഒരു ദേശത്തും അനുഭവത്തിൽ ശശവിഷാണം വന്ധ്യാപുത്രൻ ആകാശകുസുമം എന്നതിന്നു സമാനം അസംഭാവിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു കരേ ബ്രഹ്മാവിന്റെ വിശിഷ്ടാവയവത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചു എന്നു പറയുന്നതും അതിനാൽ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു പറയുന്നതും സ്ഥാണുപുരുഷൻ മരുമരീചികാജലത്തിൽ വീണു മുങ്ങി ചത്തു എന്നു പറയുന്നതിന്നു തുല്യമാകുന്നു.

മിസ്റ്റർ കമ്മമാത്രൻ പറയുവിധം ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖത്തു നിന്നു ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ആദ്യം ജനിച്ചു. അവന്റെ പുത്രപൗത്രാദികളായി ജനിച്ചു വർദ്ധിച്ചു ആ ഒരു വംശജരാണ് ജാതി ബ്രാഹ്മണരായ ഞങ്ങളെല്ലാവരുമെന്നു ബ്രാഹ്മണർക്കു പറയുവാനും വഴി കാണുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖജാതനും ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ചവനുമായ ബ്രാഹ്മണനു പുത്രന്മാരെ ജനിപ്പിപ്പാനഹ്വതായി ഒരു ഭാര്യ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖത്തുനിന്നൊ മറ്റു വല്ലേടത്തുനിന്നൊ ജനിച്ചതായി ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞിപ്രം പറഞ്ഞുകാണുന്നുമില്ല. മിസ്റ്റർ കമ്മമാത്രനും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

അതിനാൽ ബ്രഹ്മമുഖജാതനായ ആദ്യബ്രാഹ്മണന്റെ സ്വന്തരികളല്ല ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്ന ഇപ്പോഴുള്ള ബ്രാഹ്മണരാരും അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മമുഖജാതന്മാരെന്നും ശ്രേഷ്ഠന്മാരെന്നും ഗവ്വിക്കുന്നതു മൃഗതപമെന്നു പറയേണമൊ.

ഇതമാരിതി ബ്രഹ്മാവിന്റെ ബാഹ്യരൂപഭേദനാരായ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രക്കും ഭാഷാക്കന്മാരില്ലാത്തതിനാൽ അവർക്കും സന്താനാപ്തത്തിന്നു കാരണമില്ല. അരിനാൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരും ബ്രഹ്മാവയവങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായവരുടെ സന്താനങ്ങളല്ലെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം.

എന്നാൽ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖാലികളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ജാതികളായി എന്നു പറയുന്നതു സത്യമായിരുന്നാലും അവർ നാലു പക്ഷം സന്താനങ്ങൾ ജനിക്കാതെ അവർ നാലും കാലത്തി പ്രാപിച്ചതായി ഉദഹിക്കുന്നതിലാണ് അധികന്യായമുള്ളത്. അതിന്നു യുക്തമായ ഒരു തരം ബോധിപ്പിക്കാം.

മിസ്തർ കർമ്മാത്രൻ ബി. എന്നവണ്ഡത്തിൽ കാണിച്ച 31-ാം ശ്ലോകംകൊണ്ട് ലോകവർണ്ണനയെ വേണ്ടി ബ്രഹ്മാവ് തന്റെ മുഖാലികളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണാദികളെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നും 33-ാം ശ്ലോകത്തിൽ മുഖജാതനായതിനാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനെന്നുമാണല്ലോ. ഈ പറഞ്ഞതിന്നു യാതൊരു ചേർച്ചയും വിലയും ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. എന്നാൽ അതേമനുസ്മൃതിയാൽ തന്നെ കോടതിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ തെളിവിലൊ ബോധിപ്പിക്കാം.

മനുസ്മൃതി 10-മദ്ധ്യായം.

ശ്ലോ-യോ സാവതീന്ദ്രിയഗ്രാഹ്യ സ്മൃക്ഷ്യാപ്യകുസ്സനാതനഃ സർവ്വഭൂതമയോചിന്ത്യസ്സ ഏവ സ്വയമദ്ബഭൗ. (7)

അ-ഇന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെടാത്തവനും സൂക്ഷ്മസ്വരൂപനും അപ്രകൃതനും അനാദിവസ്തുവും സർവ്വഭൂതസ്വരൂപനും ചിന്തിച്ചാലെത്താത്തവനുമായ യാതൊരു ചൈതന്യവസ്തുവാ അതു തന്നെയെ പ്രകാശിച്ചു എന്നും. 7

ശ്ലോ-സോഭിദ്യായ ശരീരംസ്വാത്മിസ്യക്ഷുവിവിധാഃ പ്രജാഃ അപഹ്വയ സസജ്ജാദൗ താസുർവ്വബീജമവാസൃജൽ. (8)

തദണ്ഡമഭവലൈരം സഹസ്രാംശുസമപ്രഭം തസ്മിൻജജ്ഞേത് സ്വയംബ്രഹ്മാ സർവ്വലോകപിതാമഹഃ (9)

തസ്മിന്നണ്ഡ സഭാവാനന്ദിതപാ പരിവത്സരം

സ്വയമേവാത്മനോഭ്യോനാത്തദണ്ഡമകരോദ്രിയാ. (12)

ആദ്യാംസശകലാഭ്യാഞ്ചദിവംഭ്രമിഞ്ചനിമ്നൈ
മഭ്യേപ്യാമദിശശ്ചാഷ്ടാവപാം സ്ഥാനഞ്ചശാശപതം. (13)

ദിയാകൃതപാത്മനോ ദേഹമഭേദന പുരുഷോഭവൽ
അഭേദനനാരി തന്ത്യാം സ വിരാജമസൃജൻ പ്രഭു (32)

തപസുപ്താ സൃജതപതു സസ്സപയം പുരുഷോവിരാട്
തംമാംവിദ്യന്ത്യസദ്യന്ത്യ സ്രഷ്ടാരം ദിജസത്തമാഃ (33)

അഹംപ്രജാസിസൃക്ഷുസ്തു തപസുപ്താ സുദൃശരം
പതീൻ പ്രജാനാമസൃജൻ മഹദ്യീനാദിതോദശ. (34)

മരീച്യത്രിരംഗിരസൌ പുലസ്ത്യം പുലഹകൃതം
പ്രചേതസം വസിഷ്ഠം ച ഭഗുനാരദമേവച. (35)

അ--അവൻ വിവിധമായിരിക്കുന്ന പ്രജകളെ സൃഷ്ടി
ക്കേണമെന്നിച്ഛയോടുകൂടി ധ്യാനിച്ചിട്ടും തന്റെ ശരീരത്തിൽ
നിന്നു ആദ്യംതന്നെ ജലത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതിൽ ബീജത്തെ
വിതറിപ്പറന്നു. (8) മേൽ പറഞ്ഞബീജം സൂര്യനുല്പമായ പ്രഭു
യോടും സ്വപ്നാവസ്ഥയായ ഒരു അണ്ഡമായിഭവിച്ചു. ആ അണ്ഡ
ത്തിൽനിന്നു സർവ്വലോകപിതാമഹനായ ബ്രഹ്മാവു ജനിച്ചുപറ
ന്നു. (9) ആ അണ്ഡത്തിൽ ഭഗവാനായ ബ്രഹ്മാവ് ഒരു ബ്രഹ്മ
വത്സരം അതായത് (കൃതത്രേതദോപരകലി എന്നു നാലുയുഗ
ങ്ങൾ കൂടിയതു ഒരു ചതുയുഗം അങ്ങിനെ ആയിരം ചതുർയുഗം
കൂടിയതു ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഒരു പകൽ അത്രകാലം രാത്രിയും. ഇ
ങ്ങിനെയുള്ള രാവുപകൽ കൂടിയതു ഒരു ദിവസം. ഈ ദിവസം
മുൻററിഅറുപതു കൂടിയതു ഒരു ബ്രഹ്മവത്സരമെന്നു പറയുന്നു.)
ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വർഷം താമസിച്ച് ആത്മഭ്യാനത്താൽ
ആ അണ്ഡത്തെ രണ്ടാക്കിചെയ്തു. (12) ആ രണ്ടുഖണ്ഡങ്ങളിൽ
ഉപരിഖണ്ഡത്തിൽ സ്വപ്നത്തേയും അധോഖണ്ഡത്തിൽ ഭൂമിയേ
യും നടുവിൽ ആകാശത്തേയും ഏകദിക്കുകളേയും ശശ-തമാ
യ സമുദ്രത്തെയുംസൃഷ്ടിച്ചു (13) ആ ബ്രഹ്മാവു തന്റെ ശരീര
ത്തെ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളാക്കി. ഒന്നു പുരുഷനായും ഒന്നു സ്ത്രീയായും

സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു. ആ സ്രീപുരുഷന്മാർ സ്വഭാവേന ചുണ്ണൻ വി
രാൾപുരുഷനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും. (32) ആ വിരാൾപുരുഷനും
തപസ്സുചെയ്തിട്ട ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിപ്പാനായിട്ട യാതൊ
രുത്തനെയും നിർമ്മിച്ചുവെച്ചു ആ സ്രഷ്ടാവായതന്നെ ഞാനെന്നു (മ
നുസ്മൃതികർത്താവായ മനുവെന്നു) അപ്സരയോ ഭീമശ്രേഷ്ഠന്മാരെ
അറിഞ്ഞാലും എന്നു മനു പറഞ്ഞതാകുന്നു. (33) ഞാനും അ
നേകപ്രദികളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നമെന്നിച്ഛയോടുകൂടി അന്ധധാരണ
മായ തപസ്സുചെയ്തു. പ്രാണികളെ സൃഷ്ടിക്കത്തക്ക പ്രാദേവമു
ള്ള പത്തു ഋഷികളെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നും (34) ആ പത്ത് ഋഷി
കൾ മരീചി അത്രി അംഗിരസ്സ് പുലസ്ത്യൻ പുലഹൻ ക്രതു പ്ര
ചോത്സ്സ് വസിഷ്ഠൻ ഭൃഗു നാരദൻ എന്നവരാകുന്നു. 35

ഏതാഹിതേ മനുസ്സുസ്തപ്താ നസൃജൻ ഭൂരിതോജസഃ
ദേവൻ ദേവനികായാംശു മഹർഷീംശ്ചാമിതൗജസഃ (36)

യക്ഷരക്ഷപിശാചാംശു ഗന്ധർവാപ്ലരസോസുരാൻ
നാഗാൻസപ്താൻസുപണ്ണാംശുപിതൃണാഞ്ചപുഥഗ്ഗണാൻ. (37)

കിന്നരൻ വാനരൻ മത്സ്യൻ വിവിധാംശുവിഹംഗമാൻ
പശുൻമൃഗൻമനുഷ്യാംശു വ്യാളാംശ്ചോഭയതോഭതഃ (39)

അഹ്വിരവം കാന്തിയാടു കൂടിയ ഋഷികൾ മറ്റു ഏ
ഴു മനുക്കളും ദേവന്മാരേയും സ്വർഗ്ഗാദിലോകങ്ങളേയും ഗന്ധർവ്വ
ന്മാരേയും തപസ്വികളായ മഹർഷികളേയും സൃഷ്ടിച്ചു. (36)

യക്ഷന്മാരേയും രാക്ഷസന്മാരേയും പിശാചുക്കളേയും ഗന്ധർവ്വന്മാ
രേയും അപ്സരസ്സുകൾ അസുരന്മാർ നാഗങ്ങൾ സപ്തങ്ങൾ പക്ഷി
കൾ പലവക പിതൃക്കൾ ഇവകളേയും സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും. (37)

കിന്നരന്മാർ വാനരന്മാർ മത്സ്യങ്ങൾ പലപ്രകാരമുള്ള പക്ഷികൾ
പശുക്കൾ മാനകൾ മനുഷ്യന്മാർ ഗജങ്ങൾ ഇരുഭാഗത്തും പല്ലു
ള്ള ഭൃഷുജന്തുക്കൾ ഇവകളേയും സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും. (39) മനുസ്മൃ
തി പ്രാമദ്യായത്തിൽ തന്നെ പറയുന്നു. ഈ വിധം പറയുന്ന
തു പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധവും യുക്തിഭംഗവും ഉള്ളതാകുന്നു. എങ്ങി
നെയെന്നാൽ പ്രാമദ്യായത്തിൽ ബ്രഹ്മാവു അന്ധത്തെ രണ്ടാ

ക്കിപിളൻ ഒരു ഭാഗം സ്വർഗ്ഗവും ഒരു ഭാഗം ഭൂമിയുമാക്കി ചെയ്തു എന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു. 36-ാം ശ്ലോകത്താൽ പത്തുജ്ജ്വലികൾ ദേവന്മാരെയും സ്വർഗ്ഗാദിലോകങ്ങളേയും മറ്റും സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവു അന്ധതയെ രണ്ടായിപ്പിളർന്നു സൃഷ്ടിച്ച സ്വർഗ്ഗം ഭൂമി മുതലായത്, കന്നുവേറെ. ചത്ത ജ്ജ്വലികൾ സൃഷ്ടിച്ച സ്വർഗ്ഗാദിലോകമെന്നു വേറെ. ഇപ്രകാരം രണ്ടുവക സ്വർഗ്ഗങ്ങളും ഭൂലോകങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു വരുന്നു.

അങ്ങിനെ രണ്ടുവിധ സൃഷ്ടിയായ ഭൂലോകസ്വർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെന്നു ഒരു ശാസ്ത്രപുരാണങ്ങളും കാണുന്നില്ല. അനുഭവവും ഇല്ല. ഇതിൽ മിതെ അന്യോന്യവിരുദ്ധം എന്നാണുള്ളത്.

ഇതുകൂടാതെ മിസ്റ്റർ കർമ്മമാത്രൻ ബി. ഡബ്ല്യു. ത്വിസ്റ്റൻ 31-ാം ശ്ലോകത്താൽ ലോകവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടി ബ്രഹ്മാവു തന്റെ മുഖാഭ്യവയവങ്ങളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണാദി നാലുജാതികളെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നും ഞാൻ ഇതിൽ മുന്യവിവരിച്ചു 32-ാം ശ്ലോകത്താൽ ബ്രഹ്മാവുതന്റെ ദേഹത്തെ പിളർന്നു സ്രീപുരുഷന്മാരാക്കി ചെയ്തുവെന്നും അവർ അന്യോന്യം പുണർന്നു വിരാഡുപുരുഷനെ ജനിപ്പിച്ചുവെന്നും പറയുന്നു.

ബ്രഹ്മാവു ലോകവർണ്ണനക്കുവേണ്ടി തന്റെ മുഖബാഹ്യരൂപങ്ങളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരെന്നു നാലുജാതികളെ 31-ാം ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കെ തന്റെ ദേഹത്തെതന്നെ രണ്ടായിപ്പിളർന്നതായ അതിസാഹസകർമ്മത്തിന്നുള്ള ഹേതു മുന്യ മുഖാദികളിൽ നിന്നുത്ഭവിപ്പിച്ചുനാലുജാതികളിൽ നിന്നും അവർക്കു ഭായ്മാരില്പാത്തതിനാൽ അവർ സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാൽ ലോകം വൃദ്ധിയാവാത്തതുകൊണ്ട് ചെയ്യതായ സാഹസമെന്നതന്നെ അതിനെ ഊഹിക്കാം. എന്നെന്നാൽ ലോകം വൃദ്ധിയാവേണമെന്നാണല്ലോ ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഇച്ഛ.

അതുകൊണ്ടു മുഖാദികളിൽനിന്നു ജനിച്ചവരിൽ സന്താനോല്പത്തി ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം. പക്ഷെ

ബ്രഹ്മാവു തന്റെ മുഖാദികളിൽ നിന്നു ബ്രാഹ്മണാദി നാലുജാതികളെ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ തന്റെ ആലോചന പ്രബലപ്പെടുന്നതിനാൽ സ്രീകളെകൂടി സൃഷ്ടിക്കാത്തതും അതൊരു വലിയ സ്തൂനതയായിത്തീരുകയും ആ സ്തൂനതയെ നിവൃത്തിപ്പാൻവേണ്ടി കഠിനക്രിയയായി തന്റെദേഹത്തെത്തന്നെ രണ്ടായി പിളർന്നു സ്രീപുരുഷന്മാരാക്കുകയും അവർ വിരാടപുരുഷനെ ജനിപ്പിക്കുകയും വിരാടപുരുഷൻ മനുവിനേയും മനു പത്ത് ഋഷികളേയും പത്ത് ഋഷികൾ ചരാചരപ്രപഞ്ചത്തേയും വിശേഷാൽ മനുഷ്യരേയും ജനിപ്പിച്ചതാണെന്നു യുക്തിക്കും യോജിക്കുന്നുണ്ട്. അനുഭവവും ഏകദേശം ഉണ്ടെന്നു ഉറപ്പാക്കാം.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുവിൽനിന്നു ജനിച്ചതിനാൽ മനുജൻ മനുഷ്യൻ മാനുഷൻ മാനവൻ എന്നുള്ള പര്യായനാമങ്ങളാലും മനോരപത്രിം പുമാൻ മാനവഃ എന്നുള്ള വ്യൽപത്തികൊണ്ടും ഇപ്പോൾ ലോകവാസികളായി കാണപ്പെടുന്ന സർവ്വമനുഷ്യരും മനുവാകുന്ന കരേപിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചു വർദ്ധിച്ചു നാനാഭീപാന്തരങ്ങളിലും പലോജ്യങ്ങളിലും താമസിച്ചുവരുന്ന മനുഷ്യരെല്ലാം കരേസമുദായവും സഹോദരരുമാണെന്നും വിവേകബുദ്ധിയാൽ ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് ഏവർക്കും വെളിവാവുന്നതാണ്.

ഇതുതന്നെയല്ല ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖാദികളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണാദികളെ ജനിപ്പിച്ചു എന്ന് മനുസ്മൃതിയിൽ മനു പറഞ്ഞതാണെന്നു പറയുന്നതിന്നും യുക്തിവിശദാധമുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ മനു ജനിക്കുന്നതിന്നു എത്രയൊ മുമ്പാകുന്നു ബ്രഹ്മാവു തന്റെ മുഖാദ്രവയവങ്ങളിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണാദികളെ ജനിപ്പിച്ചു എന്ന് മനുസ്മൃതിയിൽ പറയുന്നത്. അങ്ങിനെ ജനിപ്പിച്ചിട്ടും അവരിൽനിന്ന് സന്താനങ്ങൾ ജനിച്ച് ലോകം വർദ്ധിക്കാഞ്ഞതിനാലാകുന്നു ബ്രഹ്മാവു തന്റെ ദേഹത്തെ പിളർന്നു സ്രീപുരുഷന്മാരാക്കുവാൻ കാരണം. ആ സ്രീപുരുഷന്മാരിൽനിന്നു വിരാടപുരുഷൻ ജനിച്ചുവെന്നും ആ വിരാടപുരുഷനാകുന്നു മനുവി

നെ ജനിപ്പിച്ചതെന്നും പറയുന്നതു ഡോക്ടറേപ്പാൾ മനു ജനി
ക്കുന്നതിന്നു രണ്ടു തലമുറ മുമ്പു ബ്രഹ്മമുഖത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചു
ബ്രാഹ്മണാദികളുടെ വിചാരം അക്കാലത്തു ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മനു
വിന്ന് അരിവുണ്ടാവാൻ കാരണം ഏങ്ങിനെ ഉണ്ടാവും. അതു
കൊണ്ടു ബ്രഹ്മമുഖത്തിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണനും ബാഹുക്കളിൽനി
ന്നു ക്ഷത്രിയനും ഊരുപാദങ്ങളിൽനിന്നു വൈശ്യശൂദ്രയും ജനിച്ചു
എന്നിങ്ങിനെ മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് സ്മൃതിയിൽ പറ
ഞ്ഞത് വിചാരിക്കുമ്പോൾ കരുവന്റെ മുത്തച്ഛന്റെ അച്ഛൻ
ജനിച്ചത് അയാളുടെ അച്ഛന്റെ മുഖത്തിൽ നിന്നാണെന്നൊ
കാലിൽ നിന്നാണെന്നൊ അക്കാലത്തു ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പെര
ത്രനായ ഒരുവൾ പറഞ്ഞു എന്നുവരികിനെ എത്രത്തോളം വിശ്വ
സിക്കാവുന്നതാണെന്നു കോടതിതന്നെ ഊഹിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈവക ന്യായങ്ങളാൽ മനുസ്മൃതി എന്ന ഗ്രന്ഥം ശരിയാ
യ ശാസ്ത്രമെന്ന് കരുതുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നാണ് വിചാരിക്കേ
ണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖാദികളിൽനിന്നു ബ്രാ
ഹ്മണാദികൾ ജനിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിന്നു യാതൊരു അനുഭ
വവും സാക്ഷിയും ഇല്ലാത്തതിനാൽ വിശ്വസിക്കതക്കത്തല്ലാത്ത
അസംഭാവിതമെന്നു പറയാനുള്ളു.

ഇതുകൂടാതെ ഞാൻ താഴെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന കാരണങ്ങ
ളാലും ബ്രഹ്മമുഖത്തുനിന്നു ജനിച്ചവരൊ അവരുടെ സന്താന
ങ്ങളൊ അല്ല ഇപ്പോൾകാണുന്ന ബ്രാഹ്മണർ എന്നുള്ളതുകൂടി
ഞാൻ വേറെ കാരണങ്ങളാൽ കോടതിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തക്ക
വിധം തെളിയിക്കാം.

മൂന്നാംഖണ്ഡം

(3) ട്രാം പ്രതി ക്ഷേത്രഭൂമി വിചാരണയിൽ ബ്രാഹ്മ
ണർക്കു ഗോത്രമുണ്ടെന്നും അതു കാണപായനം കൌശികം മൈ
ത്രായം ഗാർഗ്ഗം ശൈനം മുതലായവകളാണെന്നും സമ്മതിച്ചു
കുപ്പിത്ത് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനെ ക്ഷേത്രഭൂമനും അയാളുടെ
കൂട്ടുകാരായ ബ്രാഹ്മണരെന്നു അഭിനയിക്കുന്ന ജാതിബ്രാഹ്മണ

രും നിർമ്മാദമായി തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയുമാകുന്നു.

ഇതിൽ കാണപായനഗോത്രത്തെക്കുറിച്ച് വിഷ്ണുപുരാണം പറയുന്നത്.

ശ്ലോ. ബൃഹൽക്ഷത്രസ്യ സുഹോത്ര സുഹോത്രാഭാസ്യീയ

ഇദം ഹസ്മിന്നാ പുരമാരോപയാമാസ

അജമീളദിമീളപുരുമീളാസ്രയോ ഹസ്മിന്നസുനയാഃ

അജമീളാൽകണപാനേധാതിമിച്ഛതഃ കാണപായനദിജഃ

അർത്ഥം.—ചന്ദ്രവംശക്ഷത്രിയരാജാവായിരുന്ന ബൃഹൽക്ഷത്രന്റെ മകൻ സുഹോത്രൻ—സുഹോത്രന്റെ മകൻ ഹസ്മിന്നാപുരമുണ്ടാക്കിയ ഹസ്മി—(ഹസ്മിനിർമ്മിച്ചതിനാലാകുന്നു ആ പുരത്തിന്നു ഹസ്മിന്നാപുരമെന്നു പേരുണ്ടായതെന്നു ഭാരതത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്) ഹസ്മിക്കു അജമീളൻ, ദിമീളൻ, പുരുമീളൻ ഇങ്ങിനെ മൂന്നു സുതന്മാരുണ്ടായി. അതിൽ അജമീളന്റെ മകൻ കണപൻ—കണപന്റെ മകൻ മേധാതിമി—മേധാതിമിയിൽ നിന്നു കാണപായനൻ ഉണ്ടായി. കാണപായനൻ ബ്രാഹ്മണനായി. ആ കാണപായനനിൽനിന്നുണ്ടായ വർഗ്ഗത്തെയാകുന്നു ഇന്നും കാണപായനഗോത്രമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ജാതിബ്രാഹ്മണർ.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു അല്പവ്യത്യാസത്തിൽ “ഹരിവംശപുരാണം”

ശ്ലോ. പുത്രഃ പ്രതിരഥസ്യാസീൽ കണപസ്സമഭവന്നുപഃ

മേധാതിമിസ്സുതസ്യസ്യയസ്മാൽ കണപാഭവദിജഃ

അർത്ഥം.—പ്രതിരഥന്റെ മകനായി കണപരാജാവുണ്ടായി—അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ മേധാതിമി—മേധാതിമിയുടെ മകൻ കണപൻ. ഈ കണപൻ ബ്രാഹ്മണനായി—അയാളുടെ ഗോത്രമാണു കാണപായനഗോത്രമെന്നു പറയുന്നത്.

ഏതുപ്രകാരവും ബൃഹൽക്ഷത്രനെന്ന രാജാവിന്റെ വംശത്തിൽ നിന്നാണു കാണപായനബ്രാഹ്മണരുണ്ടായതെന്നു സംശയമില്ല. ഇതുകൂടാതെ ഗാർഗ്ഗന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയവംശത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു വിഷ്ണുപുരാണത്തിൽ പറയുന്നു.

ശ്ലോ. ബ്രഹ്മരൂപം മഹാവിഷ്ണു നരഗർഭാദ്രാ അഭവൻ
 മന്യുപുത്രാഃ ഗർഭാജിനിസുതോഗാർഗ്വാഃ
 ശൈന്യാക്ഷത്രോപേതാദിജാദയോബഭൂവുഃ

അർത്ഥം— മന്യുവിന്റെ പുത്രന്മാരായി ബ്രഹ്മരൂപൻ, മഹാവിഷ്ണുൻ, നരഗർഭൻ തുടങ്ങിയുള്ളവർ ജനിച്ചു. അതിൽ ഗർഭന്റെ മകനായി ശിനി ജനിച്ചു. ശിനിയുടെ മക്കളാകുന്നു ഗാർഗ്വരെന്നും ശൈന്യരെന്നും ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞുവരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ.

അതുകൊണ്ടു ക്ഷത്രിയവർണ്ണത്തിൽ നിന്നു അനേക ബ്രാഹ്മണരുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് തെളിയുന്നു.

ഭാഗവതപുരാണവും ഇതുതന്നെ പറയുന്നു.

ശ്ലോ. ഗർഭാജിനിസുതോഗാർഗ്വാഃ ക്ഷത്രാൽബ്രഹ്മണവ
 ഋത്തതൈ

അ—ഗർഭനിൽനിന്നു ശിനിയും ശിനിയിൽനിന്നു ഗാർഗ്വരും ഉണ്ടായി. ഇതുകൂടാതെ മൈത്രേയ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരിൽനിന്നാണു ജനിച്ചതെന്നു ഹരിവംശപുരാണത്തിൽ പറയുന്നു.

ശ്ലോ. ദിവോദാസസ്യ ദായാലോ ബ്രഹ്മർഷിർമിത്രായുർവൃപഃ
 മൈത്രായണസുതസ്സോമമൈത്രായാസു തരഃ സുതഃ.

അർത്ഥം—കാശിരാജാവായ ദിവോദാസന്റെ ദായാദൻ (മകൻ) മിത്രായു എന്ന രാജാവു ബ്രാഹ്മണർഷിയായിത്തീർന്നു. അയാളുടെ മകനാകുന്നു സോമമൈത്രായനൻ. സോമമൈത്രായന്റെ സന്തതികളാകുന്നു മൈത്രായനന്മാരെന്ന് ഇപ്പോഴും പറയുന്ന ബ്രാഹ്മണർ.

എന്നുമാത്രമല്ല മൗൽഗല്യന്മാരെന്ന ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയവംശജന്മാരാകുന്നു എന്നു വിഷ്ണുപുരാണം പറയുന്നു.

ശ്ലോ—മുൽഗലാച്ച മൗൽഗല്യാഃ ക്ഷത്രോപേതാഃ
 ദിജാദയോബഭൂവുഃ (അ. 29. ശ്ലോ. 4)

അ—അജാമിളന്റെ വംശത്തിൽ ജനിച്ച മുൽഗലന്റെ മക്കളാകുന്നു മൗൽഗല്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ. അവരുടെ വംശത്തെയാകുന്നു മൗൽഗല്യഗോത്രമെന്നു പറയുന്നത്.

ഭാഗവതത്തിലും മൗൽഗല്യഗോത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

ശ്ലോ—മൗൽഗലാൽ ബ്രഹ്മനിർവൃത്തം

ഗോത്രം മൗൽഗല്യസംജ്ഞിതം.

അ—മൗൽഗലനിൽ നിന്നാണു മൗൽഗല്യമെന്ന ബ്രഹ്മണഗോത്രമുണ്ടായത്.

നാലാം ഖണ്ഡം

(4) ഇതു കൂടാതെ ബ്രഹ്മമീമാംസ എന്നു ഉത്തരമീമാംസകർത്താവും ഭാരതകർത്താവും പൌരാണികചാർയ്യനും മഹാത്മാവും പ്രസിദ്ധനും നവവ്യാകരണപാരംഗതനും സർവ്വലോകഗുരുവും ഈ കേസ്സിൽ അന്ത്യായഭാഗം 2-ാം സാക്ഷിയും ആയ വ്യാസഭാഗവാൻ പരാശരമഹർഷിയിൽനിന്നു നീചകലമെന്നഭിമാനിക്കുന്ന മുക്കുവത്തിയിൽ ജനിച്ച ആളും അയാളുടെ അച്ഛൻ പരാശര ജാതിയും നായാടി സ്ത്രീയുടെ മകനുമായിരുന്നവർ ഉദന്തമോത്തമബ്രാഹ്മണരായിപ്പോയോ? അതിന്നുള്ള പ്രമാണവും താഴെ ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ—ജാതോ വ്യാസസ്തു കൈവത്ത്യാഃ ശപപാക്യാസ്തു പരാശരഃ
ബഹവോന്യേപി വിപ്രതപം പ്രാപ്തോ യേപൂർവ്വമപിജാഃ.

അ—മുക്കുവത്തിയിൽനിന്നു ജനിച്ച വ്യാസനും നായടി സ്ത്രീയിൽനിന്നു ജനിച്ച പരാശരനും വിപ്രതപത്തെ പ്രാപിച്ചു. ഇതുകൂടാതെ മുമ്പ് അബ്രാഹ്മണരായിരുന്ന അനേകം പേർ ബ്രാഹ്മണരായിട്ടുണ്ട്.

എന്നുമാത്രമല്ല പ്രസിദ്ധനായ വസിഷ്ഠമഹർഷിയുടെ ജനനത്തെപ്പറ്റി മഹാഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞത്,

ശ്ലോ—ഗണികാഗർഭസംഭൂതോ വസിഷ്ഠശ്ച മഹാമുനീഃ

തപസാ ബ്രാഹ്മണോ ജാതഃസംസ്കാരസുത്ര കാരണം.

അ—വസിഷ്ഠമഹർഷി വേശ്യാസ്ത്രീയിൽനിന്നു ജനിച്ചാളായിട്ടും തപോബലംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനായിത്തീർന്നു. കാരോരുത്തരുടേയും സംസ്കാരമെന്ന സൽകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടാണു വണ്ണ

ഞെ നിജപ്പെടുത്തുന്നത്. അല്ലതെ ജനനംകൊണ്ടല്ല. (എന്നാൽ ഉയർന്ന ജാതിയാണെന്നഭിമാനിക്കുന്നവരിൽനിന്നു ജനിച്ചതിനാൽ മാത്രം ശ്രേഷ്ഠനാവുന്നില്ല. ജ്ഞാനവിജ്ഞാനാദി ഗുണസ്വപന്നനായാൽ ഏതുവംശത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചാൽക്കും ബ്രാഹ്മണത്വമുണ്ടാകുമെന്നു സാരം.) അതിന്നിനിയും ദൃഷ്ടാന്തം—

ജനനംകൊണ്ടു ക്ഷത്രിയനായിരുന്ന വിശ്വപാമിത്രൻ ബ്രാഹ്മണനായ കഥ അനേക ഇതിഹാസപുരാണാദികളിലും മറ്റും ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചു ഭാഗവതം അനുശാസനപർവ്വത്തിൽ പറഞ്ഞത്:—

ശ്ലോ—തതോ ബ്രാഹ്മണതാം ജാതോ വിശ്വപാമിത്രോ മഹാതപാഃ
ക്ഷത്രിയസ്ത്യാപ്യഥ തഥാ ബ്രഹ്മവംശസ്യ കാരകഃ.

അ—ക്ഷത്രിയനായ വിശ്വപാമിത്രൻ മഹാതപസ്സുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണതയെ പ്രാപിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, ബ്രാഹ്മണവംശത്തിന്റെ കാരകനായും ഭവിച്ചു. (കൌശികഗോത്രമെന്നതു വിശ്വപാമിത്രന്റെ സന്തതികളാകുന്നു.) അതിനാലാകുന്നു ബ്രാഹ്മണവംശത്തിന്റെ കാരകനെന്നു പറഞ്ഞത്.

മഹാഭാരതം ആദിപർവ്വത്തിൽ പറഞ്ഞത്—

ശ്ലോ—ക്ഷത്രിയേദ്വയായ ജാതാ ബ്രാഹ്മണാസു ച തേ ശ്രുതാഃ
വിശ്വപാമിത്രപുത്രയഃ പ്രാപ്താ ബ്രഹ്മതപമവ്യയം.

അ—വിശ്വപാമിത്രൻ മുതലായ ബ്രാഹ്മണത്വം സിദ്ധിച്ച ക്ഷത്രിയരുടെ വംശത്തിൽ ജനിച്ചവരായ ബ്രാഹ്മണരെ പറ്റി ഭവാനു അറിഞ്ഞുവല്ലോ. വിശ്വപാമിത്രനെപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണത്വം സിദ്ധിച്ച മറ്റു ക്ഷത്രിയരോടൊന്നിച്ചു ചേർന്നു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ശ്ലോ—i തത്രാരിഷ്ടേഷണഃ കൗരവ്യബ്രാഹ്മണ്യം സംശിതവ്രതഃ

തപസാ മഹതാ രാജൻ പ്രാപ്തവാൻ ഋഷിസത്തമാഃ

ii സിന്ധുദപിപത്യ രാജഷ്ട്രേവാപിത്യ മഹാതപാഃ

ബ്രാഹ്മണ്യം ലബ്ധവാൻ യത്ര വിശ്വപാമിത്രസ്മഥാമുനിഃ.

അ—അല്ലയോ രാജാവേ അവിടെ കൗരവ്യവംശജനായ അരിഷ്ടദ്ധേനൻ എന്ന രാജാവും തപോബലംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനായിത്തീർന്നു. അതേമാരിരി രാജാവായിരുന്ന സിന്ധുദ്രീപനും തപസ്വിയായ ദേവാപിരാജാവും മഹാനായ വിശ്വപാമിത്രനെപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണത്വത്തെ സ്വീകരിച്ചു, എന്നും ഇതുകൂടാതെ ക്ഷത്രിയരാജാക്കൾ ബ്രാഹ്മണരായതിനെ കുറിച്ചു വനപർവ്വത്തിൽ പറഞ്ഞത്:—

ശ്ലോ—മഹാവീർവാദകക്ഷയോ നാമ പുത്രോഭൂത്

തസ്യത്ര്യയാരുണപുഷ്കരിണൌ കപിശ്ച പുത്രത്രയമഭൂത്.

തച്ച ത്രയമപി പശ്യാദപിപ്രതാമുപജഗാമ.

അ—മഹാവീർവെന്ന ക്ഷത്രിയരാജാവിന്ന് ഉരുക്ഷയെന്ന പുത്രനുണ്ടായി. അയാൾക്കു ത്ര്യയാരുണൻ, പുഷ്കരിണൻ, കപി എന്നു മൂന്നു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. ഇവർ മൂന്നുപേരും പിന്നീടു ബ്രാഹ്മണരായിത്തീർന്നു എന്നും ഇതുകൂടാതെ ഹരിവംശപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞത്:

ശ്ലോ—നാഭോഗാരിഷ്ടപുത്രൌ ദൈവ വൈശ്വൌ ബ്രാഹ്മണതാം
(ഗതൌ.

അ—നാഭോഗാരിഷ്ടന്റെ പുത്രന്മാരായ രണ്ടു വൈശ്വന്മാർ ബ്രാഹ്മണരായിട്ടുണ്ട്. നാഭോഗാരിഷ്ടന്റെതന്നെ വൈശ്വനായിരുന്നില്ലെന്നും ശുഭ്രനായിരുന്നവെന്നും സ്വകർമ്മത്താൽ വൈശ്വനായതാണെന്നും ഭാഗവതത്തിൽ പറയുന്നു.

ശ്ലോ—നാഭോഗോ നേദിഷ്ടപുത്രോന്യഃ കർമ്മഭിച്ഛെദ്യതാംഗതഃ
എന്നും, വിഷ്ണുപുരാണത്തിൽ—

ശ്ലോ—നാഭോഗോ നേദിഷ്ടപുത്രസ്തു വൈശ്വതാമഗമത്.

അ—അന്യവണ്ണിയായിരുന്ന നേദിഷ്ടന്റെ പുത്രനായ നാഭോഗൻ കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു വൈശ്വനായിത്തീർന്നു എന്നും നേദിഷ്ടപുത്രനായ നാഭോഗനാകട്ടെ വൈശ്വതയെ ഗമിച്ചു എന്നും പറയുന്നു.

അതുകൊണ്ട് പൗരാണികകാലത്തുകൂടി ജനനാൽ ജാതിയില്ലെന്നും കർമ്മങ്ങളാൽ വർണ്ണങ്ങളായി വ്യവഹരിക്കുമാത്രമാണെന്നും പുരാണങ്ങളിൽതന്നെ അനേക തെളിവുകളുള്ളതിനെ കേടായി കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാം എടുത്തു കാണിക്കുന്നതു കോടതിക്ക് അസൗകര്യമായെന്നു ഭയത്താൽ ചുരുക്കം മാത്രമേ കാണിക്കുന്നുള്ളൂ.

വായുപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞത്:—

ശ്ലോ—പുത്രോ ഗുത്സമദന്ത്യച സുനകോ യസ്യ സൗനകഃ

ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാശ്ചൈവ വൈശ്യാശ്ച ശൂദ്രാസ്തഥൈവ
ഏതസ്യ വംശേ സംഭൂതാ വിചിത്രാഃ കർമ്മഭിർഭിജാഃ (ച

അ—ഗുത്സമദന്തൻ പുത്രനായി സുനകനായി. സുനകൻ പുത്രൻ സൗനകൻ—സൗനകന്റെ മക്കളിൽ കർമ്മഭേദത്താൽ ബ്രാഹ്മണരും, ക്ഷത്രിയരും, വൈശ്യരും, ശൂദ്രരുമായിത്തീർന്നു, എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ വക തെളിവുകളാൽ ചണ്ഡാലകലമെന്ന വർണ്ണത്തിൽ ജനിച്ചവർ മുതൽ നാനാവർണ്ണികളായി വ്യവഹരിക്കുന്നവരും കർമ്മഭേദത്താൽ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യശൂദ്രന്മാരായിട്ടുള്ളതു രേഖാമൂലം തെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജനനമല്ല ബ്രാഹ്മണത്വം വർണ്ണങ്ങളാകുന്നതിനുള്ള കാരണം. ഏതുവംശത്തിൽ ജനിച്ചാലും സജ്ജനതപമെന്നു സർവ്വവർണ്ണവർണ്ണവ്യവഹാരത്തിനുള്ള കാരണം—എന്നതു ഞാൻ ഇതേവരെ ബോധിപ്പിച്ചു പ്രമാണങ്ങളാലും അനുഭവങ്ങളാലും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അഞ്ചാം ഖണ്ഡം

(5) ഇനി സ്റ്റേഫിതൻ മി. കർമ്മമാത്രം (എ) എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു വേദമന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും സായണാദികളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണാദി നാലുജാതികൾ ബ്രഹ്മസൂക്തമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും മറ്റുമാണു പറഞ്ഞത്. അതും ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സായണൻ, മഹീധരൻ,

ഇവർ രണ്ടാളും വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളത് ആ വേദമന്ത്രത്തിന്റെ അനുഭവാനുഭവത്തിന്നു വിപരീതമായും ആ മന്ത്രത്തിലെ വാക്യപദങ്ങളെ ശെറാറി വ്യാഖ്യാനിച്ചതായും കാണുന്നതിനാൽ ആ വ്യാഖ്യാനം കോടതിക്കു സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ തെളിയിക്കാം.

മേൽപറഞ്ഞ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അഞ്ച് അബദ്ധങ്ങളുണ്ട്.

1. അവൈദികം
2. നിരത്ഥകം
3. അവൈയാകരണം
4. അസന്ദർഭം
5. അസംഭാവിതം

1. അവൈദികമെന്നതു:—ഈശ്വരൻ തല, കൈ, കാൽ, മുതലായ അവയവങ്ങളോടുകൂടിയ പഞ്ചഭൂതാത്മകസ്വരൂപനാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടാകുന്നു സംയങ്ങാദികൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈശ്വരൻ നിരാകാരനും സർവ്വവ്യാപിയും ജ്ഞാനമാത്രസ്വരൂപനും ആകുന്നു എന്ന് അനേക ഉപനിഷത്തുകളിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (അതിൽ ശുക്ലയജുർവേദാന്തഗ്ഗ്തനിരലംബോപനിഷത്തിൽ” ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു)—

വാക്യം— കിം ബ്രഹ്മ?

മഹാഹങ്കാര പൃഥിവ്യപ്തേജോവായുരാകാശാത്മകതേപന ബ്രഹ്മഭൂപേണാ ണ്ടുകോശേന കർമ്മജ്ഞാനാത്മരൂപതയാ ഭാസമാന മദേവ മഖിലോപാധിവിനിമ്ലകതം തൽ സകലശക്ത്യ പഞ്ചംഹിത മനാദൃന്തം ശുദ്ധം ശിവം ശാന്തം നിർഗ്ഗുണമിത്യാദി വാച്യ മനിർവ്യാച്യം ചൈതന്യം ബ്രഹ്മ.

അ—ബ്രഹ്മമെന്നത് എന്ത്?

മഹത്തത്വം, അഹങ്കാരതത്വം, ഭൂമി, ജലം, അഗ്നി, വായു, ആകാശങ്ങളായ ഭൂതങ്ങളടങ്ങിയതും അളവിടുവാൻ കഴിയാത്ത അണ്ഡകോശത്തിനാൽ കർമ്മജ്ഞാനാത്മരൂപങ്ങളായി ഭാസമാനമായും രണ്ടെന്നുള്ളതില്ലാത്തതായും സകലവിധോപാധികളിൽ

നിന്നു വേറിട്ടതായും സകല ശക്തികളോടുകൂടിയതായും ആദ്യന്തരഹിതമായും ഇഷ്ടം ശിരം ശാന്തം വിശ്വം ഇത്യാദി പദങ്ങളാൽ പായപ്പെടുവാൻ യോഗ്യമായും വാക്കിന്നെത്താത്തതുമായ ചൈതന്യമേ “ബ്രഹ്മം”.

പ്രകൃതം — ഇശ്വരൻ കട.

ബ്രഹ്മൈവ സ്വശക്തി പ്രകൃത്യാദിയേവ മാശ്രിത്യ ലോകാൻ സൃഷ്ടവാ പ്രവിദ്യാന്തർജ്ജാമിതേവ ബ്രഹ്മാദീനാം ബുദ്ധീന്ദ്രിയനിയന്ത്രതാദീശ്വരൻ.

അ — ഇശ്വരൻ എന്നത് എന്ത്?

മേൽപാഞ്ഞ ബ്രഹ്മത്തെ സ്വശക്തിയായ പ്രകൃതിയാൽ ഇശ്വരനെന്ന് പേരിനെ വഹിച്ച ലോകങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതുകുളിലെല്ലാം അന്തർജ്ജാമിയായ് (ചരാചരപ്രാണികളുടെ ശരീരാന്തർഭാഗങ്ങളിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ടു പ്രകാശിക്കുന്നവൻ) പ്രവേശിച്ചു, ബ്രഹ്മാവ്യമുതലായവരുടെ ബുദ്ധീന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയമനം ചെയ്യുന്നവനായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇശ്വരനെന്ന് പറയുന്നു.

ഇതുകൊണ്ട് രൂപമില്ലാത്ത അരൂപിയായ “ജ്ഞാനസ്വരൂപം” എന്നു മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഇതു കൂടാതെ വിവേകമുദ്ധാമണിയിൽ പറഞ്ഞതു്.

ശ്ലോ. ജാതിനീതികലഗോത്രഭൂതം

നാമരൂപഗുണഭോഷവർജ്ജിതം

ദേശകാലവിഷയാരിവർത്തി യ-

ദ്ബ്രഹ്മ തത്വമസി ഭാവയാത്മനി.

അ — ജാതി, നീതി, കലം, ഗോത്രം, ഇതുകളിൽനിന്നു ഭൂതനായും നാമം, രൂപം, ഗുണം, ഭോഷം ഇതുകളില്ലാത്തതായും ദേശം, കാലം, വിഷയം ഇതുകളിൽ നിന്നു കടന്നതായും ഉള്ള ബ്രഹ്മമാകുന്ന അതു നിജാകുന്നു എന്നു ആത്മാവികൾ (നിന്നിൽത്തന്നെ) ഭാവിക്കു എന്നു ലോകഗുരുവായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ശിഷ്യനോടുപദേശിച്ചതാകുന്നു.

ഈവക ശ്രുതിസ്മൃതികളാൽ ഇശ്വരൻ നിരാകാരനെന്ന്

തന്നെ വരുന്നു. അനുഭവവും അങ്ങിനെ തന്നെ. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരനെ യാതൊരാളും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതും കാണാത്തതുമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഈശ്വരൻ അത്രപിതന്നെ. അങ്ങിനെ രൂപരഹിതനായ ഈശ്വരനെ സായണൻ മുതലായവർ രൂപമുള്ള ഒരു മനുഷ്യാകൃതിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ചു അത്ഥം വേദാനുസാരമല്ലാത്തതിനാൽ അവൈദികമെന്നു തന്നെ പറയാം.

2. നിരത്ഥകം—ഈശ്വരൻ രൂപത്തോടുകൂടിയവനെന്ന് സ്വകപോലകല്പിതമായ് നിശ്ചയിച്ചാൽ—ആ നിശ്ചയിച്ചതായ അത്ഥം അതിലില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ആ വ്യാഖ്യാനം നിരത്ഥകമാവാനു വഴിയുള്ളൂ. അതു മാത്രമല്ല ഒരു ശരീരത്തിൽ നിന്നു വിവിധജാതികളെങ്ങിനെയുണ്ടാകും? അതുകൊണ്ടും നിരത്ഥകമെന്നു പറയാം.

3. അവൈയാകരണം—സായണാദികളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വ്യാകരണസംബന്ധമായ് പല അബദ്ധങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ അല്പം ജ്ഞാനമുള്ള ഏവർക്കും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. എങ്ങിനെ എന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ മന്ത്രത്തിലെ മുഖം, ബാഹു, ഉരുക, എന്നീ പദങ്ങൾ പ്രഥമവിഭക്തിയാണു്. പഞ്ചമിവിഭക്തിയല്ല. “പട്ടുച്ചാ” എന്ന പദം പഞ്ചമി തന്നെ. മുഖാദിപദങ്ങൾ, പ്രഥമവിഭക്തിയായിരിക്കെ എങ്ങിനെയൊക്കെ മുഖത്തിങ്കൽ നിന്നു എന്നും ബാഹുക്കളിൽനിന്നു എന്നും ഉരുകുകളിൽനിന്നു എന്നും യാതൊരു അന്യകാരണവും കൂടാതെ പ്രഥമവിഭക്തിക്കു പഞ്ചമി വിഭക്തിയുടെ അത്ഥം പറയുന്നതു? കരിക്കലും പാടുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ടു പ്രഥമവിഭക്തിക്കു വ്യാകരണവിരോധമായ പഞ്ചമ്യത്വം ചെയ്യതുകൊണ്ടു അവൈയാകരണമെന്നതിന്നും സംശയമില്ല. പട്ടുച്ചാ എന്ന പദത്തിന്നു അല്പം കുഴപ്പമുണ്ടു്. അതു സന്ദർഭാചിതമായ അത്ഥം ചെയ്യുമ്പോൾ തീരുന്നതാകുന്നു. അതു വഴിയെ ബോധിപ്പിക്കാം.

4. അസന്ദർഭം—പ്രാഹ്മണോന്യ—എന്ന മന്ത്രത്തിന്റെ മുന്പേത്തെ മന്ത്രം ഇതാകുന്നു. മുഖം കിമന്ത്യാസീത് കിം ബാ

ഈ കിമൂത്ര പാദവ്യപേതേ. അതും—അവന്റെ മുഖമെന്തു? ബാഹുക്കളെന്തു? ഊരുകളും പാദങ്ങളും എന്തു? എന്നാകുന്നു. അല്ലാതെ മുഖത്തിൽ നിന്നെന്തുണ്ടായി? ബാഹുക്കളിൽ നിന്നെന്തുണ്ടായി? ഊരപാദങ്ങളിൽ നിന്നെന്തുണ്ടായി? എന്നല്ല ചോദിച്ചിട്ടുള്ളതു.

എന്നാൽ മുഖം കിമൂത്ര എന്നമന്ത്രത്താൽ ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരമായിട്ടാണു—ബ്രാഹ്മണോന്മുഖ എന്ന മന്ത്രം. അതുകൊണ്ടു ചോദ്യത്തിന്നു ശരിയായ മറുപടിയല്ല സായണാദികളുടെ വ്യാഖ്യാനത്താൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. മന്ത്രവ്യാഖ്യാതാക്കളായ സായണൻ മുതലായ പൗരാണികചാർവ്വന്മാർ അവർക്കു തോന്നിയവിധം വ്യാഖ്യാനിച്ചതു ഇല്ലാത്ത ജാതിഭേദമെന്നതു ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു ലോകങ്ങളെ ദേഹികേണമെന്നും തങ്ങൾ വലുതാകേണമെന്നും പ്രയത്നം കൂടാതെ ദ്രവ്യസമ്പാദനം ചെയ്തു ദിവസവൃത്തി സുഖമായ് നയിക്കേണമെന്നും ഉള്ള ഭൃഷ്ടവിചാരത്താലും അസൂയയാലും ഉണ്ടാക്കി തീർത്ത മഹാ അബദ്ധവ്യാഖ്യാനമെന്നല്ലാതെ ശരിയായവ്യാഖ്യാനമെന്നു പറയാൻ പാടില്ല.

മേൽ പറഞ്ഞ മുഖാദികളെന്തു? എന്ന ചോദ്യത്തിന്നു മുഖത്തിൽ നിന്നു ബ്രാഹ്മണനും കൈകളിൽനിന്നു ക്ഷത്രിയനും ഊരുകളിൽനിന്നു വൈശ്യനും, പാദങ്ങളിൽനിന്നു ശൂദ്രനും ജനിച്ചു എന്നു, ഉത്തരം പറഞ്ഞതു നോക്കുമ്പോൾ അരിവില ചോദിച്ചതിന്നു പയറത്താഴി എന്നു പറഞ്ഞ മാതിരിയാണല്ലോ. അതിനാൽ സായണാദികളുടെ വ്യാഖ്യാനം സന്ദർഭത്തിന്നു ചിതമല്ലാത്തതിനാൽ അസന്ദർഭംതന്നെ. സംശയമില്ല.

മുൻപറഞ്ഞ മന്ത്രത്തിന്നു സന്ദർഭാനുസാരമായ അതും പറയുന്നതായാൽ പട്ടുവും എന്ന പദം പഞ്ചമിവിഭക്തിയായിത്തന്നാലും അതിന്നു പ്രഥമാത്മം പറയുന്നതാണ് സന്ദർഭം ചിതമായിട്ടുള്ളത്. എങ്ങിനെ എന്നാൽ മുഖാദികൾ പൂർണ്ണ? എന്നാണല്ലോ ചോദ്യം. അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണോന്മുഖ... എന്ന മന്ത്രത്തിൽ മുഖാദി മൂന്നു പദങ്ങളും പ്രഥമവിഭക്തിയായതിനാൽ

പട്ടുപ്രാപ്തം എന്ന പദം പത്മവിഭക്തിയായിരുന്നാലും സന്ദർഭം ചിതാർത്ഥം സിദ്ധിക്കേണ്ടതിന്നു ആ പത്മവിഭക്തിയായ ഒരു പദത്തിന്നു പ്രഥമ വിഭക്തികളായ് മൂന്നു പദങ്ങളുള്ളതിന്നാലും പത്മവിഭക്തി പ്രഥമാർത്ഥം പറയുന്നതു സന്ദർഭാനുസാരമാകയാലും ബാഹുല്യേന പ്രഥമാർത്ഥം തന്നെയാണു് പറയേണ്ടതു്. അതു സന്ദർഭചിതവുമാകുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ മന്ത്രത്തിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന അർത്ഥം ബ്രാഹ്മണൻ അവന്റെ മുഖമായി ക്ഷത്രിയനായിട്ട് കൈകളും വൈശ്യനായിട്ട് തുടകളും പാദങ്ങളായി ശൂദ്രനും ഉണ്ടു് എന്നാകുന്നു.

എന്നാൽ പൗരാണികചാർയ്വന്മാരായ സായണാദികളെ കഴിച്ചുള്ളവർ മന്ത്രത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥത്തെ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഭാഗവതം 2-ാം സ്കന്ധം 5-ാം അദ്ധ്യായത്തിലും മറ്റും കാണുന്നുണ്ടു്. അതിൽ ചിലതു ഇവിടെയും ഉദ്ധരിക്കാം.

ശ്ലോ—പുരുഷസ്ത്ര മുഖം ബ്രഹ്മ
ക്ഷത്രമേതസ്ത്ര ബാഹവഃ
ഉച്ഛ്വൈച്ഛ്വശ്ത്രോ ഭാഗവത
പട്ടുപ്രാപ്തം ശുഭോച്ഛ്വജായത.

അ—ബ്രാഹ്മണൻ ഈ പുരുഷന്റെ മുഖവും ക്ഷത്രിയൻ ഭുജങ്ങളുമാകുന്നു. വൈശ്യൻ ഭാഗവാന്റെ തുടകളാകുന്നു. ശൂദ്രൻ അവന്റെ പാദങ്ങളായിതീർന്നു ഏന്താകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വസ്തു—അതായതു അവന്റെ മുഖമായ് ബ്രാഹ്മണനും ഭുജങ്ങളായ് ക്ഷത്രിയനും തുടകളായ് വൈശ്യനും കാലുകളായി ശൂദ്രനും ഉള്ളതായ ഒരു വസ്തു ഒരു ജീവിയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പുരുഷനോ, ആരാകുന്നു. എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരം പറയേണമല്ലോ. സായണാദികൾ അവരുടെ ഘൃതേന്ദ്രത്തിൽ കുടികൊണ്ടിരിക്കുന്ന അസുയാധികൃത്താൽ സന്ദർഭം നോക്കാതെ അവർക്കു് അർത്ഥം വ്യാഖ്യാനിച്ചതു സന്ദർഭാനുചിതമാകയാൽ അസന്ദർഭമെന്നതു് നിരാക്ഷേപം തന്നെ.

5. അസംഭാവിതം. രണ്ടു കൈകളിൽനിന്നു ഒരു ക്ഷത്രിയനും രണ്ടു തുടകളിൽനിന്നു ഒരു വൈശ്യനും രണ്ടുകാലുകളിൽനിന്നു ഒരു ശൂദ്രനും ജനിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു എത്ര വിധവും ശേഷിക്കുന്നതല്ല. രണ്ടിൽനിന്നു ഒന്നു ജനിക്കേണമെങ്കിൽ കാരണത്തിൽ നിന്നും പകുതിശ്ശ ജനിച്ചു ഒന്നായതായിരിക്കാമെങ്കിൽ അങ്ങിനെ പൂർണ്ണമായിട്ടും കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഒരു വിധത്തിലും അസംഭാവിതമല്ലാത്തതിനെ സംഭാവിതമെന്നു പൂർണ്ണമായിട്ടു നിന്നാൽ അസംഭാവിതമെന്നതും സത്യമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു സായണാദികളുടെ ഭാഷ്യത്തിൽ മേൽ പറഞ്ഞിട്ടു അഞ്ചു വിധ അബദ്ധങ്ങളും പൂർത്തിയാകുന്നുണ്ടു.

എന്നാൽ ഈ വേദമന്ത്രങ്ങളുടെ അനുഭവാനുസാരമായ അർത്ഥം താഴെ വിവരിക്കാം. ബ്രാഹ്മണോക്ത... എന്ന മന്ത്രം വേദങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ പുരുഷസൂക്തമെന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതും അനേകവിധത്തിൽ പ്രധാന്യമുള്ളതും ഹിന്ദുക്കളിൽ ആയുസ്സമാജക്കാരും പൗരാണികഭക്തന്മാരും തമ്മിൽ ഇടവിടാതെ വാദപ്രതിവാദമുണ്ടായ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നു കാരണമായതും ഇന്ത്യാരാജ്യം ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു കൈവിട്ടുപോകുവാൻ മുഖ്യകാരണമായതും നാശകരവും ദോഷഭൂയിഷ്ടവും സഹോദരമർദ്ദനവുമായ “ജാതി”രാക്ഷസന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനമായതും ഗോമേധം മുതലായ ഏറ്റവും പരപിഷ്ടവും ദീപവുമായ ഹിംസാദിഹീനകർമ്മങ്ങളുടെ വിളനിലവുമായിരിക്കുന്നതും അജ്ഞാനാന്ധാസ്യവിൽ ആശ്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഈ മന്ത്രത്തെയും പൂർണ്ണാനന്തരെയും നല്ലവണ്ണം ഉണരേണ്ടതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധ, ഇതിലേക്കായി നയിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പുരുഷസൂക്തമെന്നതു, സൃഷ്ടിയെ വിവരിക്കുന്നു. നാലു വേദങ്ങളിൽ, സാമവേദം ഒഴിച്ചു മൂന്നു വേദങ്ങളിലും ഈ സൂക്തം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവയെ മുഴുവൻ വിവരിക്കുന്നതു കോടതിക്ക് അസൗകര്യമാകയാൽ പ്രസ്തുതമന്ത്രപൂർണ്ണവിശദമാക്കുവാൻ വേണ്ടതു മാത്രം ബോധിപ്പിക്കുന്നള്ളു.

1 മുതൽ 4 കൂടി സൂക്തങ്ങൾ വിശ്വസ്യമായ ഈശ്വരൻ, സർവ്വപ്രാപിയാണെന്നു അറിയപ്പെടുവാൻ കഴിയാത്ത മാഹാത്മ്യമുള്ളവനും അത്രുപിയാണെന്നും അഞ്ചാമത്തെ മന്ത്രം പ്രളയകാലത്തിൽ നിരാകാരാവസ്ഥയിൽ കിടന്നിരുന്ന പദാത്മം, തന്നത്താൻ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുമോ, ഈശ്വരനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട എന്നും അതിൽനിന്നു അവൻ, ഭൂമിയേയും മറ്റു സൃഷ്ടാദിഗ്രഹങ്ങളേയും വികസിപ്പിച്ചു എന്നും. ആറാംമന്ത്രം മുതൽ ഒമ്പതാം മന്ത്രംകൂടി സർവ്വസംപൂർണ്ണമായ, അവനാൽ, എല്ലാ സസ്യങ്ങളും നീരുള്ള വസ്തുക്കളും ആകാശത്തിൽ പറക്കുന്നവയും ഗ്രാമങ്ങളിലും വനങ്ങളിലും നിവസിക്കുന്നവയും ആയ, തിര്യക്കുകളേയും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നും ഒടുവിൽ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ആദ്യനായ സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരനെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രാപിച്ചാശ്വസിക്കുന്ന ദീർഘദർശികളും ജ്ഞാനികളുമായ പ്രബുദ്ധരും അപ്രബുദ്ധരുമുൾപ്പെട്ട മനുഷ്യകുലത്തെ അവൻ ഒരു പുരുഷാകൃതിയിൽ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നാകുന്നു. അതിനെ നമ്മുടെ പൊരാണികൾക്കുതാൻ ധരിച്ചതു ഈശ്വരന്റെ വിരാൾ സ്വരൂപമാണെന്നാകുന്നു. അങ്ങിനെ അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ വിരാൾ പുരുഷന്റെ മുഖാദികളാണെന്നു പത്താം മന്ത്രത്താൽ മുഖം കിമസ്യ എന്നു തുടങ്ങി മന്ത്രകൃത്തുക്കൾ തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിനുത്തരമായിട്ടാണു പതിനൊന്നാമത്തെ ബ്രാഹ്മണോക്തവ്യം എന്നു മന്ത്രം. മേപ്പടി മന്ത്രത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രാപ്തനം വിവരിക്കാം. ആ മന്ത്രം മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ (സമുദായത്തിന്റെ) സംഘടനയെയാണു അറിയിക്കുന്നത്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ മനുഷ്യസമുദായത്തെ ഒട്ടാകെ ഒരു മനുഷ്യശരീരത്തോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്തി വിവരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു.

എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ഒരു ശരീരത്തിന്നു തല, കൈകൾ, തുടകൾ, കാലുകൾ എന്നീ അവയവങ്ങളുള്ളപോലെ മനുഷ്യസമു

ഭായത്തിലും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരെണുള്ളവർ, ശിരസ്സു മുതലായ അവയവങ്ങൾ പോലെയാകുന്നു. അതിൽ തല മുതലായ കാരെ അവയവങ്ങൾക്കും പല ജോലികളും ചെയ്യാനുള്ളതുപോലെ സമുദായമായ മനുഷ്യകുലത്തിനും ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധി കൾക്കുംവേണ്ടി ബ്രാഹ്മണാദികൾക്കും വിവിധതൊഴിലുകൾചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഇവിടെ (സമുദായത്തിൽ) ബ്രാഹ്മണർ (ജ്ഞാനമുള്ളവർ) സമുദായത്തിന്റെ മുഖം (തല) അഥവാ തലച്ചോറ്, എന്നാണു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു. അതു മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള എല്ലാ അവയവങ്ങൾക്കും ഞരമ്പുകൾക്കും ജ്ഞാനത്തിനുമുള്ള ചൈതന്യത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ കേന്ദ്രസ്ഥാനമാകുന്നു. അതിനാൽതന്നെ തലയെ ഉത്തമാംഗമെന്നു പറയുന്നതും. അതുപോലെ തന്നെ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ വിവേകവും ജ്ഞാനവുമുള്ള സമുദായത്തിന്റെ ഒരു ഭണ്ഡാഗാരം പോലെ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ വിവിധമനുഷ്യന്മാർ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടതായ പ്രവൃത്തികളെ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും കാരോരുത്തരും അവരവരുടെ പ്രത്യേകധർമ്മം—എന്നാൽ മനസ്സു, കായ്കായ്കളുടെ കാക്കുക—കൈ, പ്രവൃത്തി എടുക്കുക—കാൽ, നടക്കുക—കണ്ണു, കാണുക—ചെവി കേൾക്കുക—ശ്രവണം, മണക്കുക—തപസ്സ്, സൂക്ഷിക്കുക—മുതലായ സ്വധർമ്മങ്ങളെ എന്നുപോലെ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ കഴിവു വരത്തക്കവിധം ഉപദേശിക്കുകയും നടത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ അറിയും വിവേകവുമുള്ള തലയാകുന്ന ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു, അറിയുള്ളവരെ സമുദായത്തിന്റെ ഉത്തമാംഗമെന്നു പറഞ്ഞു ഉചിതം തന്നെ. ക്ഷത്രിയരെണു പറയുന്നതു സമുദായത്തിന്റെ ബാഹുക്കളെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ബാഹുക്കളുടെ മുഖ്യപ്രവൃത്തി ശരീരത്തെ രക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. നോക്കുവിൻ! വല്ല ഉദാഹരണം, ഈച്ചയോ ദേഹത്തിൽ പററിയാൽ അതിനെ, കൈ തട്ടിക്കളയുന്നു. വല്ലേടത്തും ചൊരിഞ്ഞാൽ മാറ്റുന്നു. വല്ലേടത്തും വേദനയുണ്ടായാൽ, അവിടം തടയുന്നു. വല്ലതും ദേ

ഹത്തിൽ വിഴുന്നതായാൽ കൈ, തടുക്കുന്നു—ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങി ദേഹരക്ഷതന്നെ കയ്യിന്റെ മുഖ്യജോലി. ഇങ്ങിനെ ബാഹുക്കളുടെ ജോലി, അത്യന്തമുഖ്യമായുള്ളതിനാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ഭുജഃ എന്ന പദത്തിന്റെ ധാതത്വം—പാലിക്കുന്നത് എന്നും ഭുജപാലനാഭ്യവഹാരയോഃ എന്നും മറ്റൊരു പര്യായം ദോഃ ശതൃക്കളെ അടക്കുന്നതെന്നും ഒരു ഉപാധമെ എന്നും ബാഹു എന്നതിന്നു ശതൃക്കളോടൊതുക്കുന്നത്—ബാധു വിലോഡനെ എന്നുമാകുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യശരീരത്തിലെ കൈകൾ, എങ്ങിനെ മറ്റുള്ളവയെ വെട്ടി രക്ഷ ചെയ്യുന്നുവോ അപ്രകാരം ക്ഷത്രം എന്നതു ക്ഷത്രിയർ ത്രാണം—നാശത്തിങ്കൽനിന്നു കരകൾ(രക്ഷ)—എന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ക്ഷത്രമെന്ന പരാക്രമമുള്ള മനുഷ്യർ (ക്ഷത്രിയർ) ബാഹുക്കളെന്നതും അനുചിതമല്ല.

ഊത്ര എന്ന വാക്കിന്നു വയർ എന്നും തുട എന്നും രണ്ടർത്ഥം പറയാറുണ്ട്. രണ്ടായാലും ഉപയോഗംതന്നെ. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ഊരുകളെന്നു പറയുന്ന വൈശ്യരുടെ മുഖ്യജോലി, കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായവയാകുന്നു. വയറിന്റെ മുഖ്യപ്രവൃത്തി ഭക്ഷണത്തെ വഹിച്ചു ശരീരത്തിലുള്ള എല്ലാ അവയവങ്ങൾക്കും പോഷണം ചെയ്തു കൊടുക്കുകയാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ വൈശ്യരുടെ മുഖ്യപ്രവൃത്തി, കൃഷി മുതലായതു ചെയ്തു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുണ്ടാക്കി, സമുദായങ്ങൾക്കുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും കച്ചവടം ചെയ്തു മറ്റു ദേശങ്ങളിൽനിന്നു അന്യസാധനങ്ങളെ മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആവശ്യാർത്ഥം, എത്തിച്ചു കൊടുക്കുകയുമാകുന്നു. ഇതുകൂടാതെ വൈശ്യനു പശുരക്ഷ എന്നുള്ളതും വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പശു എന്നാൽ ഇന്ദ്രിയം എന്നൊരുർത്ഥവും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടും വയറിന്റെ മുഖ്യജോലി, ഭക്ഷണങ്ങളെ വഹിച്ചു, ദേഹേന്ദ്രിയങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കൽ എന്നാണു പശുരക്ഷ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം. അപ്പോഴും സമുദായരക്ഷ എന്നതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു സമുദായത്തിന്റെ വയ

നെന്ന് കൃഷ്ണാദികൾക്കുവേണ്ടി വൈകുണ്ഠം പരയുന്നതും അയ്യപ്പൻ. അഥവാ തുടകളാണെന്നുള്ള അർത്ഥമാണെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ തുടകൾ, സഞ്ചാരത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ ഒരിടത്തു നിന്നു മററാറിടത്തേക്കു പോകുവാൻ കഴിവുണ്ടാക്കുന്നതു മുഖ്യമായി തുടയ്ക്കുന്നു. കുമ്പളത്തിന്നും കൃഷ്ണും വേണ്ടി രാജ്യങ്ങൾ തോരം സഞ്ചരിക്കുന്നതു തുടയുടെ മുഖ്യതൊഴിലാകയാൽ അതിന്നു സാമർത്ഥ്യമുള്ള മനുഷ്യനെ വൈകുണ്ഠം പരയുന്നതും യുക്തംതന്നെ.

ശുദ്ധ മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പാദമാക്കി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാദങ്ങളുടെ മുഖ്യജോലി, മനസ്സു മുതലായ ബുദ്ധിശക്തികൾ വീക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെത്തുവാൻ കാര്യസാദ്ധ്യത്തിന്നു വേണ്ടിയും കല്പം, മുളക്, ചളി മുതലായ ഏതു സ്ഥലത്തുകൂടേയും ദേഹമാകുന്ന മററല്ലാ അംഗങ്ങളേയും ചുമന്നുകൊണ്ടു നടക്കുകയോ കാടുകയോ ചെയ്യുന്ന കരൊറ തൊഴിലല്ലാതെ വേറൊന്നും ചെയ്യാൻ സമർത്ഥമല്ലാത്തതുപോലെ നിരക്ഷരങ്ങൾക്കും വിവേകശൂന്യരും ഉൽകൃഷ്ടമായ യാതൊരു തൊഴിലും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തവരും മററുള്ളവർ വല്ലതും പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ അതിനെ ദാസവൃത്ത്വം ചെയ്യാൻ മാത്രം കഴിയുന്നവരുമായ ബുദ്ധിഹീനരെ സമുദായശരീരത്തിന്റെ പാദമെന്നു കല്പിച്ചതും വാസ്തവമാണ്.

മേൽപറഞ്ഞ സാദൃശ്യത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ ഇങ്ങിനെയാണു വിചാരിക്കേണ്ടത്. അല്ലാതെ ദൈവസൃഷ്ടിയിൽ, യാതൊരു അവയവഭേദമോ ആത്മഭേദമോ, ജനനമരണാദിഭേദമോ ഇല്ലാതെ കരേവിധത്തിലുള്ള മനുഷ്യരിൽ ഈ ക്ഷേത്രഭൂമൻ മുതലായ പ്രതികളും മറ്റും ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നും അതിൽ ക്ഷേത്രഭൂമനായ ഞാനും എന്റെ വംശ്യന്മാരും ശ്രേഷ്ഠരെന്നും മറ്റും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ജനങ്ങളെ ദ്രോഹിച്ചു തങ്ങൾമാത്രം സർവ്വസുഖഭോഗങ്ങളും എടുത്തതിന്റെ ഫലമായി അനേകായിരകാലം ഹിന്ദുക്കളുടെ അധീനത്തിലായിരുന്ന ഇന്ത്യയിലെ സർവ്വാധികാരവും

പോയതും, സമസൃഷ്ടിസ്നേഹിയും സമഭാവനാശീലനും സാധുരക്ഷകനും വിഷ്ണുഭക്തനായ ജോർജ്ജ് ചക്രവർത്തി ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തെ ഭരിക്കുവാൻ ഇടയായതും, ആ മഹാനഭാഗനും അവരുടെ പിൻഗാമികളും അചന്ദ്രതാരകം ലോകമൊട്ടുക്കെ ഏകകൂത്രാധിപനായി വാഴുമാറാകുവാൻ ഞാൻ സർവ്വേശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അല്പബോധമുള്ള ഏതൊരു അബ്രാഹ്മണനെന്നു തീർച്ചയാക്കപ്പെട്ടവരെല്ലാം ഇതുതന്നെയാണു ചെയ്യേണ്ടത്. അതു നില്ക്കട്ടെ.

മേപ്പടി വേദമന്ത്രത്തിന്റെ രഹസ്യം ഒരു ശരീരി തന്റെ സർവ്വാവയവങ്ങളേയും ഞാനെന്നും ഏന്റേതെന്നും ഏതുപ്രകാരം അഭിമാനിച്ചു സ്നേഹിച്ചു വർത്തിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം മനുഷ്യസമുദായങ്ങളെല്ലാം കണന്നു സ്നേഹിച്ചു അന്യോന്യസ്നേഹവും സമഭാവനയും ഉള്ളവരായി വർത്തിക്കേണമെന്നും എന്നാൽ സർവ്വാഭിഷ്ടസാധ്യവും ഉണ്ടാകുമെന്നുമാകുന്നു. അല്ലാതെ ശപാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദുരഭിമാനത്താൽ കലഹിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്യേണമെന്നല്ല മാത്രമല്ലമായ വേദത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അറിയാതെ മൂഢതനിമിത്തം ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നാക്കിത്തീർത്തും തങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠരെന്നും മാരം വൃഥാ കലഹമുണ്ടാക്കി കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിലാണു പശ്ചാത്താപിക്കുന്നത്.

ആറാം പണ്ഡം

ഞാൻ കഴിഞ്ഞ പണ്ഡത്തിൽ 6 മുതൽ 9 കൂടി വേദമന്ത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥചുരുക്കം ബോധിപ്പിച്ചതിൽ സകല സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളേയും സൃഷ്ടിച്ചതിന്നുശേഷം കടുവിൽ മനുഷ്യനെ രണ്ടാമതായി സൃഷ്ടിച്ചു എന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞത്. സാക്ഷാദീശ്വരൻ പ്രഥമസൃഷ്ടിയിൽ സ്ഥാവരസൃഷ്ടിക്കുശേഷം, തിര്യക്കുകളായ പലവിധ പക്ഷിമൃഗങ്ങളേയും സൃഷ്ടിക്കയും അതുകൾക്കു വിശേഷജ്ഞാനാർഹമായ അന്തഃകരണം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ വിശേഷജ്ഞാനമില്ലാതാകുകയും തന്നിമിത്തം തനിക്കു (ഈശ്വരനും)

തന്റെ സൃഷ്ടിയെ കുറിച്ച് സന്തുഷ്ടിയില്ലാതെ വരികയും വിചാരമെന്നാലുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും, നല്ലവണ്ണം ധ്യാനിച്ചു, വിശേഷജ്ഞാനത്തിന്നിരിപ്പിടമായ അന്തഃകരണത്തോടു കൂടിയ പരമനെന്ന മനസ്സെന്തെ രണ്ടാമതായ് സൃഷ്ടിച്ചതാകുന്നു.

രണ്ടാമതായ് സൃഷ്ടിച്ച മനസ്സുകൾക്കു പൂർണ്ണസൃഷ്ടമായ തിര്യക്കുകളെ നാനാവിധം സൃഷ്ടിച്ചവിധത്തിലല്ല സൃഷ്ടിച്ചത്. യാതൊരു ഭേദമില്ലാത്ത കരേവിധത്തിലുള്ള സൃഷ്ടിയെയാണു ഭഗവാൻ മനസ്സിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സർവ്വാനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു.

അങ്ങിനെ രണ്ടാമതായ് ജനിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു രണ്ടാം ജന്മമെന്നതുമുള്ള “ഭിജ്” എന്നും വിശേഷജ്ഞാനമുള്ളതുകൊണ്ടു “ജ്ഞാനമെന്നതുമുള്ള ബ്രഹ്മണമെന്നും ഉള്ള ഈ രണ്ടു പേരും സർവ്വമനസ്സിലും സ്വഭാവേന സഹജമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു മനസ്സെല്ലാം ഭിജ്മാരും ബ്രഹ്മണരമാകുന്നു എന്നതിന്നു യാതൊരാക്ഷേപത്തിന്നും കാരണമില്ല.

പ്രതിവർഷം മി. കമ്മന്ദാമുൻ പി. പണ്ഡിത്തിൽ വൈദികങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഗർഭാധാനം, പുണ്യവനം മുതലായ പുണ്യകർമ്മങ്ങളാൽ ഭിജ്ജനമാകുന്നുവെന്നും ടി. പണ്ഡം 28-ാം ശ്ലോകത്താൽ വേദാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിനാലും വ്രതത്താലും ഉപാസനഹോമത്താലും ഭേദമന്മാർ, പിതൃക്കൾ, ഗൃഹികൾ, ഇവർക്കു തല്പ്രണങ്ങളാകുന്ന പഞ്ചമഹായജ്ഞങ്ങളാലും അഗ്നിഷ്ടോമം മുതലായ യാഗാദികർമ്മങ്ങളാലും, ഭിജ്ജനംകൊണ്ടു ഭേദമന്മാരെ ബ്രഹ്മമായി ഭവിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ മൂലവും അശാസ്ത്രീയവും അനുഭവരഹിതവുമായ ഈ മനസ്സുതിയെന്നു കപടശാസ്ത്രത്തെയാണോ, ധർമ്മശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതു? കഷ്ടം! കമ്മന്ദാമുൻവർകൾ പറയുന്നപ്രകാരമുള്ള വേദമന്ത്രങ്ങളാൽ തത്തൽകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ വികൃഷ്ടവും പഞ്ചഭൂതസഞ്ചിതവും മാംസാസ്ഥിമജ്ജരകുശുക്ലങ്ങളാകുന്നതും മലമൂത്രങ്ങളും

ഭോക്തൃകൂടിയതും ഭഗ്ഗ്വസിയും നിശ്ചേഷ്ടകാഷ്ടതുല്യവും മാതാപിതാ
 കളുടെ രക്തശുക്ലങ്ങളാൽ ജന്മവും നാശത്തോടുകൂടിയതുമായ
 ഈ ശരീരം, ബ്രഹ്മമായ് ഭവിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്നു എ
 ന്തൊരർത്ഥമാണുള്ളത്? യാതൊരർത്ഥവുമില്ല — വലിയ മൃഡതപ
 മാണെന്നും പറയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വേദവിധിപ്രകാ
 രമുള്ള ഗർഭാധാനംമുതൽ സമുപസംസ്കാരകർമ്മങ്ങളും ക്രമത്തില
 നഷ്ടിതനായ് ശുദ്ധനാക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണനെന്നു നടിക്കുന്ന
 കർമ്മവനെ കരുണാലത്തു മലമുത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യിക്കട്ടെ — യാ
 തൊരു മന്ത്രശുദ്ധിയും, കർമ്മശുദ്ധിയുമില്ലാത്ത ശുഭനേയോ, നീ
 ചെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ ചണ്ഡാലനേയോ മലമുത്രവിസർജ്ജ
 നം ചെയ്യിക്കട്ടെ — ഇവർ രണ്ടുപേരുടേയും മേലമുത്രങ്ങളെ ഇതു
 ബ്രാഹ്മണന്റേത് — ഇതു ചണ്ഡാലന്റേത് — എന്ന് ഈ ജാ
 തി ബ്രാഹ്മണക്കോ മറ്റു വല്ലവക്കോ വിവരിച്ചറിയുവാൻ സാ
 ധിക്കുമോ? വിവരിച്ചറിയുവാൻ വല്ല വിശേഷവും ഉണ്ടാകുമോ?
 വായ്നീരിനെ തിരിച്ചറിയുമോ? വിയപ്പിനെ തിരിച്ചറിയുമോ?
 രക്തത്തെ തിരിച്ചറിയുമോ? മാംസത്തെ തിരിച്ചറിയുമോ? രോമ
 ത്തെ മുറിച്ചിട്ടാൽ തിരിച്ചറിയുമോ? നഖം മുറിച്ചിട്ടാൽ തിരി
 ച്ചറിയുമോ? ബ്രാഹ്മണദേഹം മരണാനന്തരം പഴുകിയാൽ നാ
 രാതിരിക്കുമോ? ഇത്ര വിവേകശൂന്യരായ് ഭരഭിമാനത്താൽ ലേ
 ശവും ബോധമില്ലാതെ മൃഡതയാ ഏഴുതിക്കൂട്ടിയ “മനുസ്മൃതി”
 എന്ന കപടശാസ്ത്രത്തെ കണ്ണുംമുടി പൂർച്ചാപരചിന്തചെയ്യാ
 തെ മൃഡവിശ്വാസംചെയ്തു കാലം കഴിക്കുന്നുവല്ലോ! അതല്ലെ
 അത്യാശ്ചര്യം! — നോക്കുവിൻ! വിവേകമൃഡാമണിയിൽ ലോക
 ഗുരുവായ ആചാര്യസ്വാമികൾ ദേഹാഭിമാനികളെ കുറിച്ചു പറ
 ണ്ണതു താഴെ വിവരിക്കാം.

ശ്ലോ — ദേഹോഹമിത്യേവ ജഡസ്യ ബുദ്ധിഃ

ദേഹേവ ജീവേ വിദുഷസ്വപഹംധീഃ

വിവേകവിജ്ഞാനവതോ മഹാത്മനോ

ബ്രഹ്മാഹമിത്യേവമതിസ്സദാത്മനി.

തപസ് മാംസതപസ്സായ മേദോമജ്ജാസ്ഥി സങ്കലം
പുണ്യം മുത്രപുരീഷാഭ്യം സ്ഥൂലം വിന്ദ്രമിദം വപുഃ. 89

തപസ് മാംസമേദോസ്ഥിപുരീഷരാശഃ
വഹംമതിം മൃഗജനഃ കരോതി
വിചക്ഷണം വേത്തി വിചാരശീലോ
നിജസ്വരൂപം പരമാത്മരൂപം. 41

അത്രാത്മബുദ്ധിം തൃജമൃഗബുദ്ധേ
തപസ് മാംസമേദോസ്ഥിപുരീഷരാശൌ
സർവ്വാത്മാവി ബ്രഹ്മണി നിർവ്വികല്പേ
കുരുഷ്വ ശാന്തിം പരമം ഭജസ്വ. 43

അ—ജഡനാകുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞാനമില്ലാത്തവന്റെ ബുദ്ധി
ഭേദം ഞാനാകുന്നു എന്നാകുന്നു. സാമാന്യശാസ്ത്രജ്ഞാനമുള്ള
വിദ്വാൻ ആ ഭേദത്തിങ്കലും വികാരിയായ ജീവങ്കലുംകൂടി ഞാ
നെന്നുള്ള ബുദ്ധിയും യഥാർത്ഥതപജ്ഞാനത്താൽ വിവേകവി
ജ്ഞാനിയായ മഹാത്മാവിന്ന് എപ്പോഴും അത്മാവിൽ ഞാൻ
ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നുള്ള ബുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നു. (162)

തപസ്, മാംസം, രക്തം, വസ(മജ്ജ), മേദസ്സു ഇതുകളോ
ടുകൂടിയതായും മലമുത്രങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഈ
സ്ഥൂലശരീരം ഏറ്റവും നിന്ദ്യമാകുന്നു. (89)

തപസ്, മാംസം, മേദസ്സു, അസ്ഥി, മലഃ ഇതുകളുടെ സമു
ഹമായിരിക്കുന്ന ശരീരത്തെ മൃഗബുദ്ധിയായവൻ, “ഞാൻ” എ
ന്നു അഭിമാനിക്കുന്നു. ആത്മാവ് ഇന്നതെന്നും അനാത്മാവ്
ഇന്നതെന്നും ശാസ്ത്രോക്തപ്രകാരം വിചാരശീലനായ വിദ്വാൻ
ഈ സ്ഥൂലശരീരത്തിൽനിന്നു വേറേയും പരമാത്മഭൂതനായും ഇ
രിക്കുന്ന ആത്മാവിനെ “താൻ” എന്നു അറിയുന്നു. (161)

അപ്സരോ മൃഗബുദ്ധേ! തപസ്, മാംസം, മേദസ്സു, അസ്ഥി,
പുരീഷം ഇതുകളുടെ സമുഹമായിരിക്കുന്ന ഈ അന്നമയകോശ
ത്തിൽ ആത്മാവെന്നുള്ള ബുദ്ധിയെ തൃജിച്ചാലും! സർവ്വാത്മാവാ

യി—റിവ്വികളുമായി—ഇരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ ആത്മബുദ്ധിയെ ചെയ്തു ഉൽകൃഷ്ടയായിരിക്കുന്ന “ശാസ്ത്രി”യെ ഭജിച്ചാലും (163)

എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിനെ നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സുകൊണ്ടായ മഹാന്റെ യോഗ്യത പുത്തിയാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ അനുയായികളായ ക്ഷേത്രഭ്രമൻ മുതലായവരുടെ അവസ്ഥ പറയേണമോ—ഇങ്ങിനെ ലോകവിരുദ്ധവും ശാസ്ത്രവിരുദ്ധവും അനുഭവവിരുദ്ധവുമായ അനീതികളെ മൂലതയ്ക്ക ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ലോകോപദ്രവം ചെയ്യാൻവേണ്ടി നിത്യ ഷുഭേഹാഭിമാനത്തെ കയ്ക്കൊണ്ടു “ഞാൻ ബ്രാഹ്മണൻ”, “ഞാൻ ആര്യൻ”, “ഞാൻ ശാസ്ത്രി” “ഞാൻ ദീക്ഷിതൻ” എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഭരഭിമാനത്തെ കയ്ക്കൊള്ളുന്നുവല്ലോ! കഷ്ടം! ഭേഹാഭിമാനിയായിട്ടുള്ളവൻ വിദ്വാനായാൽകൂടി മുക്തനാവില്ലെന്നു ആചാര്യസപാമികൾതന്നെ പറഞ്ഞതു ഇനിയും ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ — ഭേഹേന്ദ്രിയാഭാവസതിഭ്രമോദിതാം

വിദ്വാനഹന്താം ന ജഹാതി യാവൽ

താവന്ന തത്ത്വാനുഭവിമുക്തിവാത്താ—

പുണ്യേഷ വേദാന്തനയാന്തദർശീ.

164

അ—വിദ്വാനായവൻപോലും അസത്തായിരിക്കുന്ന ഭേഹേന്ദ്രിയാദികളിൽ ഭ്രമംനിമിത്തമുണ്ടായതായ അഹംഭാവത്തെ ഏതു കാലംവരെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ലയോ—ആ കാലംവരെ വേദാന്തസിദ്ധാന്തത്തെ അറിഞ്ഞവനായാൽപോലും മോക്ഷത്തിന്റെ വർത്തമാനം അവനുണ്ടാകുന്നില്ല. പിന്നെ വിവേകശൂന്യരായ മൂഢന്മാരുടെ കഥ പറയേണമോ? എന്നു സാരം. (വിവേകമൃഡാമണി 164)

ഇതുകൾ, ഈശ്വരതുല്യനായ്, ലോകഗുരുവായിരിക്കുന്ന ശ്രീശങ്കരാചാര്യസപാമികൾ, അനേകഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ, ഈ ക്ഷേത്രഭ്രമോദികളായ ജഡാഭിമാനികൾ, നിത്യഷ്ടവും നീചവും കത്സിതവും ഭ്രമം വലിക്കുന്നതുമായ വിഗ്രഹാരാധനവും ജാത്യഭ്യോസവും ഹിംസയോടുകൂടി

യ യാഗാദി മൃഗധർമ്മങ്ങളും, നിരന്തരാഭ്യാസാവർത്തനം ചെയ്യും, പുകഴ്ത്തിയും സജ്ജനങ്ങളേയോ, സച്ഛാത്രങ്ങളേയോ അന്വേഷിക്കാതെയും ആശ്രയിക്കാതെയും അജ്ഞാനമൃഗധർമ്മങ്ങളെ മാത്രം, ബലമായിട്ടിട്ടു അതിൽത്തന്നെ പെട്ടഴുന്നു, ജനസമരണവൻകടലിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി, കരകാണാതെ പെട്ടഴലുന്നു. അതിനാൽ “മനുഷ്യതി” എന്ന അജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതെന്നു ഏറ്റവും യുക്തമായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിലും മനുഷ്യരെല്ലാം, ജനനാൽ ഭിജ്ഞാതം ബ്രാഹ്മണനമാകുന്നു, എന്നതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു കേടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ഏഴാം ഖണ്ഡം.

ശ്ലോ— ന വിദശഃപ്രാപ്തി വർണ്ണാനാം സർവ്വം ബ്രാഹ്മണിനാം ജഗൽ ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വസൃഷ്ടം ഹി കർമ്മഭിർവർണ്ണതാം ഗതഃ. 73

കാമഭോഗപ്രിയാസ്തിക്താഃ ക്രോധനാഃ പ്രിയസാഹസാഃ തൃക്തസ്വധർമ്മകൃതാംഗാസ്തേഭിജാഃ ക്ഷത്രതാം ഗതാഃ. 75

ഗാഭ്യോവൃത്തിം സമാസ്ഥായ പീതാഃ കൃഷ്ണപജീവിനഃ സ്വധർമ്മാനാനതിഷ്ഠന്തി തേ ഭിജാ വൈശ്യതാംഗതാഃ. 76

ചാതുർവർണ്ണ്യം സ്യ വർണ്ണേന യദിവർണ്ണാനഭിദൃതേ സർവ്വേഷാം ഖലു വർണ്ണാനാം ദൃശ്യതേ വർണ്ണസങ്കരഃ. 78

കാമഃ ക്രോധോ ഭയംലോഭഃ ശഠകശ്ചിന്താക്ഷുധാശ്രമഃ സർവ്വേഷാം നപ്രഭവതി കന്യാഭവണ്ണോ വിഭജ്യതേ. 79

സേവദമുത്രപുരീഷാണി ഏഷാ പിത്തം സരോണിതം തനഃ ക്ഷരതിസർവ്വേഷാം കന്യാഭവണ്ണാനഭിദൃതേ. 80

ഹിംസാസുതപ്രിയാഃ ലുബ്ധാഃ സർവ്വകർമ്മാപജീവിനഃ കൃഷ്ണാഃശൗചപരിഷ്കോസേഭിജാഃ ശൂദ്രതാം ഗതാഃ. 81

അ—ഈ സർവ്വജഗത്തും ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാകയാൽ ബ്രഹ്മമായെന്നു ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വർണ്ണമെന്നതു ജാതി

യായി ഭവിക്കുന്നില്ല. മന്യ ബ്രഹ്മാവിനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിന്നുശേഷം കർമ്മഭേദം ഹേതുവായിട്ടു വർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചു. (73)

കാമഭോഗങ്ങളിൽ പ്രിയന്മാരും കഠിനതയുള്ളവരും ക്രോധം അധികം ഉള്ളവരും സാഹസകർമ്മത്തിൽ പ്രിയമുള്ളവരും സ്വയം മർദ്ദിച്ചെ (സാത്വികകർമ്മങ്ങളെ) വിട്ടവരും ശരീരം ചുകപ്പുവർണ്ണത്തിലുള്ളവരും ക്ഷത്രിയരെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. (75)

പശുരക്ഷാശീലരും കൃഷിയാലുപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും ശരീരം കറുത്തവിറമുള്ളവരും ആയ ഭിജന്മാർ വൈശ്യതയേയും പ്രാപിച്ചു. (76)

ഹിംസാശീലരും നണുപറയുന്നതിൽ പ്രിയമുള്ളവരും ലുബ്ധരും പുറത്തുചെയ്യും ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും തമോഗുണമുള്ളവരും ശുദ്ധിയില്ലാത്തവരുമായ ഭിജന്മാർ ശൂദ്രരായും തീർന്നു.

ബ്രാഹ്മണാദി നാലുവർണ്ണങ്ങൾക്കു ഭേദത്തിന്റെ നിറവുത്യാസംകൊണ്ടാകുന്നു ജാതിവ്യത്യാസമെന്നു പറയുന്നതെങ്കിൽ സർവ്വവർണ്ണമനുഷ്യരിലും വെളുപ്പ്, ചുരുപ്പ്, കറുപ്പ് എന്ന നിറവ്യത്യാസങ്ങൾ കലർന്നുകാണുന്നുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നിറവ്യത്യാസത്താലും ജാതിഭേദം വരുന്നില്ല. (78)

കാമം, ക്രോധം, ഭയം, ലോഭം, വൃസനം, ചിന്തനം, ക്ഷീണം ഇതുകൾ സർവ്വർക്കും കരുപോലെയുണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടും ജാതി എന്നതു വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. (79)

വിയർപ്പ്, ദുഃഖം, കഠിനം, മലം, പിത്തം, രക്തം ഇവകളോടു കൂടിയ ഏല്ലാ മനുഷ്യശരീരവും നശിക്കുന്നു. അതു ഹേതുവായിട്ടും “ജാതി” എന്നതു വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. (80)

ശ്ലോ. ഇത്യേതേ കർമ്മഭിദ്യന്താ ഭിജാഃ വർണ്ണതാം ഗതാഃ

ധർമ്മാ യജ്ഞക്രിയാ ഭേഷാം നിത്യന്നപ്രതിഷിദ്യതേ. 82

ഇത്യേതേ ചതുരോവർണ്ണയൈഷാം ബ്രാഹ്മീ സരസ്വതീ

വിഹിതാ ബ്രാഹ്മണാ പൂർവ്വം ലോഭാഭാതപജ്ഞാനതാം ഗതാഃ.

അ—ഇപ്രകാരം ദിഗ്ഗമം കർമ്മവൃത്താസത്താൽ വർണ്ണാശ്രമങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു. അവർ, യാഗാദികൃത്യകളെ ചെയ്യുന്നതിന്നു നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. (82)

ഇപ്രകാരമുള്ള നാലുവർണ്ണങ്ങൾക്കൊക്കെയാകുന്നു ഇശ്വരൻ വേദങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചത്. പക്ഷെ (ഈ ബ്രാഹ്മണനെ നമിക്കുന്ന കൂട്ടർ) അത്യന്ത കൊടുത്തുകൊടുത്തുള്ള ലോഭംനിമിത്തം സർവ്വമനുഷ്യരും അജ്ഞാതരായിത്തീർന്നു. (83)

എന്നിങ്ങിനെയാകുന്നു മഹാകവിയും വേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു എടുപ്പത്തിലറിയത്തക്കവിധം രചിച്ചാലുമായ വ്യാസഭഗവാൻ മഹാഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഈ വക യഥാർത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളെ അറിയാതെ ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമായും ലോകവിരുദ്ധമായും അനുഭവവിരുദ്ധമായും, അസൂയയാ ഏഴുതിളുത്തപ്പെട്ട മനുഷ്യരിലുള്ള കപടശാസ്ത്രം കരിക്കലും വിശ്വസിക്കത്തക്കതോക്കോർത്തിരുന്നതായിത്തീർന്നു. ഇനിയും മഹാഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞ കന്നുകൂടി ഇവിടെ ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ. ശൗചാചാരസ്ഥിതസ്സമൃഗ്ധിധർമ്മാശീഗുരുപ്രിയഃ

വിദ്യംവ്രതീസത്യപരസ്സവൈബ്രാഹ്മണ ഉച്യതേ. (14)

അ—ദേഹശുദ്ധിയോടുകൂടിയും സദാചാരത്തോടുകൂടിയും പഞ്ചയജ്ഞങ്ങൾ ചെയ്തു ഭക്ഷിക്കുന്നവനായും, ഗുരുജനങ്ങളിൽ പ്രിയമുള്ളവനായും എപ്പോഴും സ്വരൂപഭ്യാനം ചെയ്യുന്നവനായും സത്യസന്ധനായുമിരിക്കുന്നവൻ, എത്ര വർണ്ണത്തിലായാലും അവൻ ബ്രാഹ്മണനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങിനെയാകുന്നു യഥാർത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

മനുസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അനേകവിരുദ്ധങ്ങളെ മുമ്പു ബോധിപ്പിച്ചതു കൂടാതെ ഇനിയും ചിലതു ബോധിപ്പിക്കാം.

പ്രതിവർഷം സി. ഖണ്ഡത്തിൽ ബ്രാഹ്മണാദി നാലുജാതികളുടേയും കർമ്മങ്ങളെ വിഭാഗിച്ചറിവാനായി മനു, ഈ സ്മൃതിശാസ്ത്രം നിർമ്മിച്ചതാണെന്നും അതിൽ ബ്രാഹ്മണൻ, വേദം പഠിക്കൽ മുതൽ ആറു കർമ്മങ്ങളും ക്ഷത്രിയനുപ്രജാപരിപാലനം

മുതൽ അഞ്ചുകർമ്മങ്ങളും വൈശ്വനര പശുരക്ഷാർത്ഥം ഏഴുകർമ്മങ്ങളും ശുഭ്രന്ന ബ്രാഹ്മണാദികൾ മൂന്നു വർണ്ണികൾ പറയുംപ്രകാരം അവരുടെ ദാസ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു കർമ്മം മാത്രമേ മനു വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നും, അതുകൊണ്ടു ശുഭ്രന്ന, ത്രൈവർണ്ണികളെ ശുശ്രൂഷിക്കയല്ലാതെ യാതൊരു കർമ്മവും ചെയ്യാൻ അധികാരമില്ലെന്നു മാകുന്നു പറഞ്ഞത്.

എന്നാൽ മനുസ്മൃതിയിൽ വിധിച്ച യാതൊരു വിധികളും ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ബ്രാഹ്മണാദി നാലു വർണ്ണികൾക്കും ബാധകമാകുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മനുസ്മൃതി 1-ാം അദ്ധ്യായം 87-ാം ശ്ലോകം സി. ഖണ്ഡത്തിൽ വിവരിച്ചതു, പ്രകാരത്ര പനായ ബ്രഹ്മാവു, സർവ്വങ്ങളായിരിക്കുന്ന സൃഷ്ടിങ്ങളുടെ രക്ഷക്കു വേണ്ടി, തന്റെ മുഖബാഹുരൂപാദങ്ങളിൽ നിന്നു ജനിപ്പിച്ച ബ്രാഹ്മണാദി നാലു വർണ്ണങ്ങൾക്കും വെച്ചേറെ കർമ്മങ്ങളെ വിധിച്ചു എന്നാണല്ലോ. ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖാദിനാലവയവങ്ങളിൽനിന്നു ജനിപ്പിച്ചു എന്നു പറയുന്ന നാൽപ്പതും, മനു ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ സന്താനം ജനിപ്പിപ്പാറിയവരാതെ, മരണം പ്രാപിച്ചു എന്നും, ഇപ്പോഴുള്ള ബ്രാഹ്മണാദി സർവ്വമനുഷ്യരും മനുവിൽനിന്നു ജനിപ്പിച്ച ശാഖോപശാഖകളായിരിഞ്ഞു വർത്തിക്കുന്നവരാണെന്നും, ബ്രാഹ്മണരെന്നാദിമാനിക്കുന്നവർ, പലഗോത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ജനിപ്പിച്ചവരാണെന്നും എന്നാൽ, രണ്ടും മൂന്നും ഖണ്ഡങ്ങളാൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അതു ഹേതുവായിട്ടു മനു, മനുസ്മൃതിയിൽ വിധിച്ച വിധി, ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖാദികളിൽ നിന്നു ജനിപ്പിച്ചവർക്കു മാത്രം ബാധകമാകുന്നതുകൊണ്ടു മനുജാതന്മാരായി ഇപ്പോൾ കാണുന്ന യാതൊരു മനുഷ്യർക്കും ബാധകമാവാത്തതാണെന്നു പറയേണ്ടമോ? അതു കൂടാതെ, മനു ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ മരിച്ചുപോയവരായ ബ്രാഹ്മണാദികൾക്കു വേണ്ടി മനു, കർമ്മങ്ങളെ വിധിക്കുവാൻ കാരണം കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു മനുസ്മൃതി എന്ന ശാ

സൂര്യൻ, മനു പഠത്തെയായിരിക്കുമോ? എന്നുള്ള സംശയത്തിന്നും
 ഹേതുവാകുന്നു. മനു, ഇത്ര വിവേകമില്ലാത്ത മൂഢനാണോ? ഒരി
 ക്കലും മനു മൂഢനാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. അതിനാൽ മ
 നുസൂരി എന്നും, ഭഗവതം എന്നും, ധർമ്മശാസ്ത്രമെന്നും, പ
 രമണമുഖം 12അദ്ധ്യായങ്ങളോടും 2648 ശ്ലോകങ്ങളോടും കൂടിയ
 മനുസൂരി എന്ന പുസ്തകത്തിൽ 1-ാം അദ്ധ്യായം 59-ാം ശ്ലോകം
 വരെ മനു, ജ്ഞികൾക്കു പഠത്തെയും 59-ാം ശ്ലോകത്താൽ ഈ
 ശാസ്ത്രത്തെ മുഴുവനും ഞാൻ ഭഗവന്നു ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും
 ഭഗവന്നിന്നുൾക്കു ഉപദേശിക്കുമെന്നും, മനു പറയും, അതന്നുസ
 രിച്ച ഭഗവൻ, 60-ാം ശ്ലോകം മുതൽ ആ മഹർഷിമാരോടു കേട്ടുകൊ
 ണ്ടാലും എന്നു സന്തോഷത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സൂരി
 അവസാനംവരെ ഭഗവന്തെയായിരുന്നു; അല്ലാതെ മുഴുവൻ മ
 നു പഠത്തെയല്ല.

അതിനാൽ ഭഗവൻ ഒരുസമയം തെറ്റിദ്ധരിച്ചു ഇങ്ങിനെ പ
 ഠത്തെയായിരിക്കുമോ? എന്നും ശങ്കിക്കാം. അതിന്നും വഴികാണ
 ന്നില്ല. ഭഗവൻ നല്ലൊരു ജ്ഞാനിയാണല്ലോ. അയാൾ ഇപ്രകാരം
 പറയുമെന്നു കരിക്കലും വിചാരിച്ചുകൂടാ. മനുസൂരിയിൽ അന്നു
 വധി അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളും, ഇന്നിന്നവർക്കു ഇന്നിന്നവർക്കു
 ഉള്ള ചെയ്യുകയും എന്നു നിബന്ധനയായി വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ
 ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്ന കൂട്ടർ തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതാ
 യും ഇതിന്നു മുമ്പു പലേപ്പട്ടങ്ങളിലും കോടതിയിൽ രേഖാമൂലം
 തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും തെളിയിക്കാം.

എട്ടാം ഖണ്ഡം.

മി. കമ്മമാത്രൻ, സി. എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ ശുഭൻ കേൾ
 ക്കെ വേദോച്ചാരണം ചെയ്യുകയും, അറിവുണ്ടാകാവുന്ന യാ
 തൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ശുഭനു പാടില്ലെന്നും, ശ്രാദ്ധോച്ഛിഷ്ടം
 ശുഭനു കൊടുത്തുകൊടുക്കണം, വ്രതോപദേശം ചെയ്യരുതെന്നും,
 ചെയ്യാൻ ഉപദേശിച്ചവൻ, ശുഭനോടൊന്നിച്ചു നരകത്തിൽ പ
 തിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഇതുകൂടാതെ ശുഭരാജാവിന്റെ

രാജ്യത്തു ബ്രാഹ്മണർ വസിക്കുകതന്നെ, മനുസ്മൃതിയിൽ പാഞ്ഞതായ് കർമ്മമാത്രനവർകൾ രേഖാമൂലം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശുഭരാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു ബ്രാഹ്മണർ വസിക്കുകതന്നെ ഈ വിധിയെ, നമ്മുടെ ക്ഷേത്രഭൂമി മുതലായ ഇന്ത്യാനിവാസി, ബ്രാഹ്മണരെ നടിക്കുന്ന സർവ്വന്മാരും നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മനുസ്മൃതിയെ ബ്രാഹ്മണർ തന്നെ നിഷേധിച്ചതുകൊണ്ട് അവർ തന്നെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു തെളിവിൽ സ്വീകരിപ്പാൻ പാടില്ല. എന്നെ ന്നാൽ ശുഭരാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു ബ്രാഹ്മണർ വസിക്കുകതന്നെ മാത്രം മനുസ്മൃതിയിൽ വിധിച്ചിരിക്കെ, നമ്മുടെ ക്ഷേത്രഭൂമി മുതലായ ബ്രാഹ്മണർ, ഇന്ത്യയിൽ താമസിക്കുന്നതു സ്മൃതിയിലെ നിയമത്തിന്നു വിരോധമായിട്ടുണ്ടല്ലോ.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി മഹാരാജാവ് ശുഭനെന്നതന്നെല്ല. അന്യമതസ്ഥനും ബ്രാഹ്മണരെ കൂടാതെ രാജ്യകാരുണ്യം രാജാവിന്നു നടത്തിക്കൂട്ടുന്നതല്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണനെ മാത്രം ന്യായാധിപനാക്കി വെക്കേണമെന്നും ശുഭൻ എത്ര വിജ്ഞാനിയായാൽപോലും രാജ്യകാരുണ്യത്തിൽ നിയമിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും അറിവുള്ള മൂന്നു ബ്രാഹ്മണർ കൂടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥലം മാത്രമേ സഭയാകയുള്ളൂ എന്നും അങ്ങിനെയുള്ള സഭാമുഖേന മാത്രമേ വാദപ്രതിവാദകാരുണ്യം തീർപ്പാക്കേണ്ടുവാൻ പാടുള്ളൂ എന്നും ബ്രാഹ്മണർ കൂടാലും കുലചെയ്യാലും ന്യായാധിപതിയായി വൃദ്ധിപരിചാരം അവരെ ശിക്ഷിച്ചുകൂടെന്നും രാജാവു യാഗംചെയ്യുന്ന ഋത്യുക്കു ബ്രാഹ്മണനെ രാജസന്നിധിയിൽ എപ്പോഴും പാർപ്പിക്കേണമെന്നും അധികം ബ്രാഹ്മണഭക്ഷണയുള്ള യാഗങ്ങൾ ചെയ്യേണമെന്നും ഗുരുക്കുലവാസം കഴിഞ്ഞു ഗൃഹത്തിലേക്കു വന്ന ബ്രാഹ്മണനെ ഗുരുഭക്ഷണക്കു വിവാഹത്തിന്നും വേണ്ടുന്ന ദ്രവ്യം രാജഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു എഴുത്തു കൊടുക്കേണമെന്നും ദരിദ്രരായി വല്ല ബ്രാഹ്മണ

രും രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു വസിക്കുന്നതായാൽ ആ രാജ്യം മുടിഞ്ഞുപോകുന്നതിനാൽ ദരിദ്രബ്രാഹ്മണരെല്ലാം രാജാവു തന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു ഭൂവും എടുത്തുകൊടുത്തു തന്റെ പുത്രന്മാരെ രക്ഷിക്കുപോലെ രക്ഷിക്കേണമെന്നും ശുഭ്രന് വിദ്യാഭ്യാസമോ ജ്ഞാനാഭ്യാസമോ ചെയ്തുകൊടുക്കരുതെന്നും മറ്റുമുള്ള മനുസ്മൃതിവിധികൾക്കു നേരെ വിപരീതമായി കുററു ചെയ്യുവാൻ ആരായാലും കുററുക്കാരനാക്കി തക്ക ശിക്ഷ കൊടുക്കയും വിദ്യാഭ്യാസം സർവ്വമനുഷ്യർക്കും കഴിയുംവിധം ചെയ്യാമെന്നും ഉയന്ന ക്ലാസിൽ പാസ്സായാൽ അതിന്നുപുറമായ പുതു ഉദ്യോഗവും ഏവർക്കും കൊടുക്കാമെന്നും മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമില്ലെന്നും ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന പക്ഷം അതു ന്യായാന്യായങ്ങളെ നിജപ്പെടുത്തുന്ന രാജകാരുണ്യങ്ങൾക്കു ബാധകമല്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള സാത്വികനിയമങ്ങളെ പാസ്സാക്കി സർവ്വമനുഷ്യർക്കും പിരാവെന്നപോലെയോ ഈശ്വരനെന്നപോലെയോ ഇന്ത്യാരാജ്യമൊട്ടു കൈ ഭരിച്ചു സംരക്ഷിച്ചുവരുന്ന നമ്മുടെ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തി ജാതിഹിതുകൾ പറയുംപ്രകാരം ശുഭ്രജാതിയെന്നു മാത്രമല്ല അന്യമതസ്ഥനാണല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെ രാജ്യമായ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു നമ്മുടെ ക്ഷേത്രഭൂമൻ മുതലായ ജാതിബ്രാഹ്മണരും അവരുടെ പൂർവ്വന്മാരും 150 വർഷങ്ങളായി ഇന്ത്യയിൽതന്നെ താമസിച്ചുവരുന്നതു മനുസ്മൃതിയിലെ ശുഭ്രരാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു വസിക്കരുതെന്ന വിധിയെ നിഷേധിച്ചിട്ടാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർക്കു മനുസ്മൃതിവിധിയെ നിഷേധിച്ചതായും ശുഭ്രരാജ്യത്തു വസിച്ചതിനാൽ ഭൂഷ്ടരായതും അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. അതിനാൽ സ്മൃതിസ്വീകാരയോഗ്യമല്ല. ബ്രാഹ്മണർ ശ്രേഷ്ഠന്മാർ.

ഇതു കൂടാതെ സ്മൃതിയിൽ വിധിച്ച ശ്രാദ്ധാദികളെക്കുറിച്ചും ക്ഷേത്രഭൂമൻ മുതലായവർ നിഷേധിച്ചതും സ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കാത്തവർ പറഞ്ഞതായുള്ള ന്യായരക്ഷയും പ്രമാണങ്ങളാൽ കോടതിയിൽ തെളിയിക്കാം. (സ്മൃതി അദ്ധ്യായം 5)

ശ്ലോ—യായസ്യ മാംസമശ്ലാതി സതം മാംസാഭുച്യതെ
മന്യുദസ്സച്ഛമാംസാഭ സുതോമന്യുവാൻ വിവജ്ജയേൽ.

അ—യാതൊരുത്തൻ യാതൊരുജന്തുവിന്റെ മാംസത്തെ ഭജിക്കുന്നുവോ അവൻ ഭജിച്ച ജന്തുവിന്റെ മാംസം ഭജിച്ചവനെന്നു മാത്രമെ വരുന്നുള്ളൂ. യാതൊരുത്തൻ മന്യുവെ ഭജിക്കുന്നുവോ അവൻ ഏല്പാജന്തുക്കളുടേയും മാംസത്തെ ഭജിച്ചവനെന്നു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു മന്യുവെ ഭജിക്കുന്നതു ഉപേക്ഷിക്കേണമെന്നും 15.

പാഠീനരോഹിതാവദ്യോ നിയുകൈതഃഫവ്യകവ്യയോഃ
രാജിവാൻ സിംഹതുണ്ഡാംശ്വസശൽക്കാശൈവസർവ്വശഃ. 16

അ—പാഠീനമെന്ന മന്യുവും ചെമ്മീൻ മന്യുവും യജ്ഞയാഗങ്ങളിൽ വിധിക്കപ്പെട്ട കൂട്ടമായി സഞ്ചരിക്കുന്ന പരൽമന്യുവും സിംഹമുഖമന്യുവും മുളൻ മന്യുവും ബ്രാഹ്മണനു ഭജിക്കാം. 16

എന്നു പറഞ്ഞതു നോക്കുമ്പോൾ 15-ാം ശ്ലോകത്താൽ യാതൊരു മന്യുവും തിന്നരുതെന്നും 16-ാം ശ്ലോകത്താൽ ഇന്നിന്ന മന്യുവും തിന്നാമെന്നും പറഞ്ഞതിൽ അന്യോന്യവിരുദ്ധമുണ്ടെന്നു പറയേണമോ?

ശപാവിധം ശല്യകം ഗോധാം ഖഡ്ഗകുർമ്മശശാംസുഗ്രാ

ഭക്ഷ്യാൻ പഞ്ചനവേഷപാഹുരനുശ്രോശൈകതോഭതഃ. 18

അ—ഉടുമ്പു, മുളൻപന്നി, കണ്ടാമൃഗം, ആമ, മുയൽ ഇവ അഞ്ചു നഖമുള്ളവയായിരുന്നാലും അവയേയും, ഒരുഭാഗം പല്ലുള്ള മൃഗങ്ങളിൽ, കട്ടകത്തെ കഴിച്ചു മറെറല്ലാറ്റിനേയും ബ്രാഹ്മണനു ഭജിക്കാം.

യജ്ഞാത്ഥം ബ്രാഹ്മണൈർവ്യാഃ പ്രശസ്താമൃഗപക്ഷിണഃ

ത്രോനാഞ്ചൈവ വൃത്യത്ഥം മഗ്നോഹ്യാചരൻ പുരം. 22

അ—ഭജണയോഗ്യമെന്നു പറയുന്ന മൃഗപക്ഷികളെ ബ്രാഹ്മണനു യജ്ഞത്തിനായിട്ടും ത്ര്യേപുത്രാദികളുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി

യം ഹിംസിക്കാം. അഗസ്തമുനി തന്റെ പിതാവു മുതലായവരെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി മൃഗങ്ങളെ കൊന്നിട്ടുണ്ട്. (22)

ഏതദക്തം ദപിജാദീനാം ഭക്ഷ്യാഭക്ഷ്യമശേഷതഃ

മാംസസ്യാതഃ പ്രവക്ഷ്യാമി വിധിം ഭക്ഷണവജ്ജനേ. 26

അ—ദപിജാദികൾക്കു ഭുജിക്കേണ്ടതും ഭുജിച്ചുകൂടാത്തതും ഇതേവരെ പറഞ്ഞു. ഇനി ഭക്ഷണവജ്ജനമായ മാംസവിധിയെ പറയുന്നു. (26)

പ്രേക്ഷിതം ഭക്ഷയേന്മാംസം ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ചകാമ്യായ യഥാവിധി നിയുക്തസ്തു പ്രാണാനാമേവചാര്യയേ. 27

പ്രാണസ്യാന്നമിദം സർവ്വം പ്രജാപതിരകല്പയൽ സ്ഥാവരം ജംഗമം ചൈവ സർവ്വം പ്രാണസ്യ ഭോജനം. 28

ചാണാമന്നചരാംശ്ചിണ്ണാമപ്യഭംശ്ചിണ്ണഃ അഹസ്യാശ്ച സഹസ്യാനാം ശുരാനാഞ്ചൈവഭീരവഃ 29

നതേദൃശ്യത്വദന്നദ്യാൻ പ്രാണിനോഹന്ത്യാഹന്ത്യാപി ധാത്രൈവസൃഷ്ടാഹ്യാദ്യാശ്ച പ്രാണിനോത്താരഹിവച. 30

അർത്ഥം—ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഒരുവനോടു മാംസം ഭുജിക്കേണമെന്നാവശ്യപ്പെടുമ്പോഴും വിധിപ്രകാരം ശ്രാദ്ധത്തിൽ വരിക്കപ്പെട്ട സന്ദർഭത്തിലും വേറെ ആഹാരമില്ലാതെ മാംസം ഭുജിക്കാഞ്ഞാൽ മരിക്കുമെന്നു കാണുന്ന സമയത്തിലും മന്ത്രത്താൽ കൊല്ലപ്പെട്ട മൃഗാദികളുടെ മാംസത്തെ ഭുജിക്കാം. (27)

ധാന്യാദികളായ സ്ഥാവരങ്ങളും മൃഗങ്ങൾ മുതലായ ജംഗമങ്ങളും ജീവനു ആഹാരമായിട്ടാകുന്നു ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടിച്ചതു.

അതെങ്ങിനെ എന്നാൽ മാൻ മുതലായ മൃഗാദി ചരിക്കുന്ന ജന്തുക്കൾക്കു പുല്ലു മുതലായ അചരങ്ങളും ദംശ്ട്രമുള്ള പൂലി മുതലായ ജന്തുക്കൾക്കു ദംശ്ട്രമില്ലാത്ത മാൻ മുതലായവയും മനുഷ്യരായ കയ്യുള്ളവർക്കു കയ്യില്ലാത്ത മത്സ്യം മുതലായവയും ശൂരതയുള്ള സിംഹം മുതലായവക്കു ഭയമുള്ള ആന മുതലായവയും ആഹാരമാകുന്നു. (29)

അതുകൊണ്ടു ജലജന്തുക്കളായ പ്രാണികളെ ബ്രാഹ്മണർ ദിവസംതോറും ഭജിച്ചാലും ദോഷമില്ല. ഭജിക്കത്തക്കതും ഭജിക്കുന്നവരും ബ്രാഹ്മാവിനാൽ തന്നെ ഇപ്പോഴും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായെന്നു ഇരിക്കുന്നുവല്ലോ. (30)

മേൽ വിവരിച്ച 15-ാം ശ്ലോകത്തിൽ ഒരുവൻ ഏതൊരു ജന്തുവിന്റെ മാംസത്തെ ഭജിക്കുന്നുവോ അതു മാത്രം ഭജിച്ചുവെന്നുള്ളതു എന്നും, മത്സ്യത്തെ ഭജിച്ചാൽ അവൻ എല്ലാജന്തുക്കളുടേയും മാംസം ഭജിച്ചതായ ദോഷം നേരിടമെന്നും അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണൻ, മത്സ്യത്തെ ഭജിക്കരുതെന്നും, 16-ാം ശ്ലോകത്തിൽ പാറീന്ദ്രമത്സ്യം, ചെമ്മീൻ, ചരൽ, സിംഹമുഖമത്സ്യം, മുളുൻ മത്സ്യം ഇവകൾ ബ്രാഹ്മണനു ഭജിക്കാമെന്നും; 30-ാം ശ്ലോകത്താൽ ജലജന്തുക്കളായ പ്രാണികളെ ബ്രാഹ്മണർ ദിവസംതോറും ഭജിച്ചാലും യാതൊരു ദോഷമില്ലെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അന്യോന്യവിരുദ്ധമായ ഈ മനുസ്മൃതിയെ, ഏങ്ങിനെയാണു ധർമ്മശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതീ? അന്യോന്യ വിരുദ്ധമോ ഇരിക്കട്ടെ; അതൊരു സമയം യാഗത്തിൽ മദ്യപിച്ചതിനാൽ അപ്പം കാർമ്മരെയായി പണയമായിരിക്കാം. 18-ാം ശ്ലോകത്താൽ ഉടുമ്പു, മുളുന്ധനി, കണ്ടാമുറം, ആമ, മുയൽ ഇതുകളും ഒരു ഭാഗം പല്ലുള്ളവയിൽ കട്ടകത്തെ കഴിച്ചുള്ള എല്ലാമൃഗങ്ങളേയും തിന്നാമെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ പശു, പേയ്ത്, ഇവകൾക്കു ഒരു ഭാഗത്തു മാത്രം പല്ലുള്ളതിനാൽ നമുക്കു സ്മൃതികർത്താക്കളുടെ വിധിയനുസരിച്ചു, പശുവിനേയും, ഏരുമേയും തിന്നാമെന്നാണല്ലോ പറയുന്നതീ. അതിന്നു ദോഷമില്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ അഗസ്ത്യൻ പ്രാണിഹിംസ ചെയ്തു. പിതാവിന്നും ഭര്യന്മാർക്കും മാംസം കൊടുത്തുപുലർത്തി എന്നു 22-ാം ശ്ലോകത്തിലും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനു കൊന്നു തിന്നുന്നതിന്നു യാതൊരു ദോഷമില്ലെന്നും പറയുന്നു.

26-ാം ശ്ലോകത്താൽ ദപിജന്മാർക്കു ഭജിക്കേണ്ടതും ഭജിച്ചുകൊത്തതും ഇതെവരെ പറഞ്ഞു. ഇനി ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത

മാംസവിധിയെ പറയാമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു 27-ാം ശ്ലോകം മുതൽ 30-ാം ശ്ലോകംവരെ പലതരത്തിലും ഉള്ള മാംസമത്സ്യങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കാമെന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ വജ്ജികേണമെന്നു പറയുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ജലജന്തുക്കളെ ഒന്നാഴിയായെ ബ്രാഹ്മണർക്കു തിന്നാമെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു ജലജീവികളായ മുതല, തവള, പാമ്പ്, അട്ട, ഞണ്ടു, മുതലായ ഏല്പാ ജന്തുക്കളേയും തിന്നാമെന്നു വരുന്നു. ഇതാണോ! മാംസത്തെ വജ്ജികേണ്ടെന്നു വിധി? കഷ്ടം! ഈ മനുഷ്യതി എന്ന കപടശാസ്ത്രത്തെ ഒരു യഥാർത്ഥശാസ്ത്രമെന്നോ അല്ല വിവേകമുള്ളവനെഴുതിയതെന്നോ ഏകദേശം പറയാം. ഒരിക്കലും യഥാർത്ഥശാസ്ത്രമല്ല. ഇതുവല്ലാതെ ഇനിയും അന്വേഷണ വിരുദ്ധങ്ങളായിട്ടുള്ളതിനെ ബോധിപ്പിക്കാം.

നാകൃതപ്രാണിനാം ഹിംസാം മാംസമുല്പദ്യതേകപചിത്
നച പ്രാണിവധസ്തപശ്ചസ്മസ്താൽമാംസം ചിവജ്ജയേൽ. 48

അപ്രാണികളെ കൊല്ലാതെ ഒരിക്കലും മാംസം ലഭിക്കുന്നതല്ല. പ്രാണിഹിംസ ചെയ്താൽ സ്വർഗ്ഗാഭിപുണ്യലോകം ലഭിക്കുന്നതുമല്ല. അതുകൊണ്ടു മാംസം ഭജിക്കരുത്. (48)

ന ഭക്ഷയതി യോ മാംസം വിധിംഹിതപാപിശാചവൽ
സലോകേ പ്രയതാം യാതി വ്യാധിഭിശ്ചാനപീഡ്യതേ. 50

അയാൾതൊരുത്തൻ അഹിംസാ പരമോ ധർമ്മം എന്ന വിധിയെ വിട്ടു മാംസത്തെ തിന്നുന്നുവോ അവൻ പിശാചിന്നു തുല്യനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു യാതൊരുത്തൻ മാംസത്തെ തിന്നാതെ കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നുവോ, അവൻ ഈ ലോകത്തിൽ സർവ്വപ്രാണികൾക്കും പ്രിയനായും വ്യാധിപീഡ കൂടാതെയും സുഖജീവിയായ് ഭവിക്കുന്നു. (50) 5-ാമദ്ധ്യായം.

അദ്ധ്യായം 6. സംരക്ഷണാർത്ഥം ജന്തുനാം രാത്രാവഹവിവാ സദാ ശരീരസ്പ്രാന്തയെ ചൈവ സമീകൃ വസുധാംചരേൽ. 68

രാത്രിയിലോ പകലിലോ ഏതുസമയത്തും തന്റെ ശരീരത്തിന്നു ക്ഷീണമുണ്ടെങ്കിൽ കൂടി ഭൂമിയെ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു

നോക്കി കാലടിപെട്ട യാതൊരു പ്രാണികൾക്കും ദുഃഖം നേരിടാത്തവിധം സാവധാനമായി നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. 68

അല്ലോ ടി.പി.തൂണാം മാസികം ശ്രാദ്ധമനപാഹായ് വിദുർബുധാഃ
തച്ചാമിഷേണ കന്തവ്യം പ്രശസ്തേന പ്രയത്നതഃ 123

പിതൃക്കൾക്കുവേണ്ടി മാസത്തോറും ചെയ്യുന്ന അമാവാസ്യ ശ്രാദ്ധത്തെ അനപാഹായ് മെന്നു പറയുന്നു. (പിണ്ഡം വെച്ച ശേഷം ചെയ്യുന്നതും) അതു പുതുതായും നല്ലതായും ഉള്ള മാംസത്തെ പ്രയാസപ്പെട്ടും സ്വന്തമായി; മാംസം കൊണ്ടുതന്നെ ശ്രാദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. (132)

ഇങ്ങിനെ പൂർണ്ണപരവിരുദ്ധമായ് കരിക്കൽ യാതൊരു പ്രാണിഹിംസയും ചെയ്യരുതെന്നും നടക്കുന്നതുകൂടി ഭൂമിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി ചെറുപ്രാണികൾപോലും നശിക്കാതെ കഴിക്കേണമെന്നും, പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വഴിയെ മാസികശ്രാദ്ധത്തിന്നു പണിപ്പെട്ടും മാംസം കൊണ്ടുതന്നെ വേണമെന്നു പറയുന്നതിലുള്ള അബദ്ധത്തെ കോടതി തീച്ചയാക്കേണ്ടതാണ്.

തിലൈർവ്രീഹി യവൈർമാഷൈർദ്വീമ്ബലഫലേനവാ
ഭത്തേന മാസം തൃപ്തന്തിവിധിവൽ പിതരോഽനുണം. 26

എള്ളു, ചെന്നല്ലരി, ഉഴുന്ന്, ചെറുപയറ, കിഴങ്ങ്, പഴം, ഈ വക സാധനങ്ങളെ കൊണ്ടു ശ്രാദ്ധം ചെയ്യാൽ പിതൃക്കൾ ഒരു മാസത്തോളം തൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. 26

ദൈവ മാസേന മത്സ്യമാംസേന ശ്രീ.നാസാൻ ഹാരിണേനതു
കുരഭോണാഥ ചതുരശ്ശാകനേനാഥ പഞ്ചവൈ 268

ഷണ്മാസം ചരാഗമാംസേന പാഷ്ഠത്തേന ച സപ്തവൈ
അഷ്ടാവേണസ്യ മാംസേന ഞ്ജരവേണ നവൈവതു 269

ദശമാസാംസ്തു തൃപ്തന്തി വരാഹമഹിഷാമിഷൈഃ
ശശകുർമ്മയോസ്തു മാംസേന മാസാനേകാഭസൈവതു. 270

സംവത്സരസ്തു ഗവ്യേന പയസാ പായസേന ച
വാഭ്രീണസസ്യമാംസേന തൃപ്തിർഭവാദശവാഷ്കീ. 271

അപാദീനസം മുതലായ മത്സ്യംകൊണ്ടു ശ്രാദ്ധം ഉഴി

യാൽ രണ്ടു മാസവും, മാന്റിന്റെ മാംസം കൊണ്ടായാൽ മൂന്നു മാസവും ചെമ്മരിയാടിന്റെ മാംസം കൊണ്ടായാൽ നാലു മാസവും പക്ഷികളുടെ മാംസംകൊണ്ടായാൽ അഞ്ചുമാസവും പിതൃക്കൾ തൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. 268

വെള്ളാട്ടിന്റെ മാംസംകൊണ്ടായാൽ ആറുമാസവും പുളിമാൻ മാംസംകൊണ്ടായാൽ ഏഴുമാസവും കറുത്തമാന്റിന്റെ മാംസംകൊണ്ടായാൽ എട്ടുമാസവും കലമാന്റിന്റെ മാംസംകൊണ്ടായാൽ ഒമ്പതു മാസവും പിതൃക്കൾ തൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. മുളുൻപന്നി, കാട്ടുപോത്തു, ഇവയുടെ മാംസംകൊണ്ടായാൽ പത്തുമാസവും, മുയൽ, ആമ, ഇവയുടെ മാംസംകൊണ്ടായാൽ പതിനൊന്നു മാസവും പിതൃക്കൾ തൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. 270

പശുവിൻപാൽ, തയിർ, നെയ്യ് ഇവകൊണ്ടായാൽ ഒരു വത്സരം വരേയും വെള്ളം കുടിക്കുമ്പോൾ കണ്ണാനംവരെ ജലത്തിൽ താഴ്ത്തി വെള്ളം കുടിക്കുന്ന ക്ഷീണേന്ദ്രിയത്തോടുകൂടിയ വാർദ്ധ്വികനുമെന്ന വെള്ളാട്ടുമാംസംകൊണ്ടായാൽ 12 വർഷത്തോളവും പിതൃക്കൾ തൃപ്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. 271

എന്നു ദിവാമദ്ധ്യായത്തിലും 5-ാം അദ്ധ്യായം 48, 50 ശ്ലോകങ്ങളാൽ പ്രാണികളെ കൊല്ലാതെ മാംസം കിട്ടാത്തതിനാൽ, പ്രാണികളെ കൊല്ലരുതെന്നും കൊന്നാൽ പുണ്യഃലോകപ്രാപ്തിയില്ലെന്നും, മാംസം തിന്നുന്നവൻ, പിശാചിനു തുല്യനെന്നും പ്രാണിമിംസ ചെയ്യാത്തവൻ സുകൃതിയും സുഖവാന്മാകുന്നുവെന്നും, ദിവാ അദ്ധ്യായം 58-ാം ശ്ലോകത്താൽ മനുഷ്യൻ, ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതു ഭൂമിയിലുള്ള ചെറുപ്രാണികൾക്കു ഇവന്റെ കാലടിചെട്ടു ഉപദ്രവം നേരിടാത്തവിധത്തിലായിരിക്കണമെന്നും ദിവാ അദ്ധ്യായം 123-ാം ശ്ലോകം, മാസികശ്രാദ്ധം, നല്ല മാംസംകൊണ്ടുതന്നെ ചെയ്യേണമെന്നു നിർമ്മുന്ധമായും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നതന്നെയല്ല ടി അദ്ധ്യായം 268 ശ്ലോ—മുതൽ 271-ാം ശ്ലോകംവരെ ഇന്നിന്നമാംസംകൊണ്ടുശ്രാദ്ധം ഈ

ദിനാൽ ഇത്രയിത്രകാലം പിതൃക്കൾ തൃപ്തിയടയ്ക്കുമെന്നും പറയുന്നത് നോക്കുമ്പോൾ, പൂർണ്ണപരവിരുദ്ധം എത്രത്തോളമെന്നു പറയണമോ?

ഇങ്ങിനെ അന്യോന്യവിരുദ്ധവും പരപിഷ്ടവും ന്യായരഹിതവുമായ ഒരു കപടശാസ്ത്രം ആദിപുരുഷനായ മനുവേദം, അയാളുടെ പുത്രനായ ഭൃഗുവേദം, പറയുമെന്നോ പറഞ്ഞതായോ വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു മനുസ്മൃതി, തെളിവിൽ സ്വീകരിക്കത്തക്ക യോഗ്യമല്ല. ഇപ്പോഴുള്ള ബ്രാഹ്മണരും മനുസ്മൃതിയിലെ ഈ വക വിധികളെ മുഴുവനും അനുഷ്ഠിച്ചും കണണിപ്പി. അതുകൊണ്ടും മനുസ്മൃതി നിഷേധശാസ്ത്രമെന്നു തീർച്ചയാകുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഏതൊരു ശാസ്ത്രത്തിന്നും അപേക്ഷ കേൾയതാപമെന്നും നിത്യതാപമെന്നും രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളും മനുസ്മൃതിക്കിപ്പാത്തതിനാൽ, അതു ശാസ്ത്രമാകുന്നില്ല.

അപൗരുഷേയതാപമെന്നതു സാമാന്യപുരുഷന്മാരുടെ ബുദ്ധിക്കെത്താത്തതും വിശിഷ്ടപുരുഷന്മാരായും പണിപ്പെട്ടും ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള ഗുഡാത്മത്തെ എത്രതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചാലും മുഴുവൻ രഹസ്യാത്മം ആയിട്ടില്ലെന്നും, ഇനിയും ബാക്കിയുണ്ടെന്നതെന്ന അഭിപ്രായം നിലക്കുന്നതായ അമാനുഷന്മാരാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ശാസ്ത്രമേ ശാസ്ത്രമാകുന്നുള്ളൂ. ഈ ലക്ഷണം ആകുന്നു.

നിത്യതാപം എന്നതു ഒരു ശാസ്ത്രത്തിനാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട നിശ്ചിതാത്മത്തിന്നു യാതൊരു ഭേദവുമില്ലാതെ സർവ്വന്മാരായും അനുഷ്ഠേയമായും അനുഭവയോഗ്യമായും ഇരിക്കുന്ന ലക്ഷണമാകുന്നു. ഇതിന്നു ദുഷ്ടാന്തം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിശ്ശാസ്ത്രം, തർക്കശാസ്ത്രം, യോഗശാസ്ത്രം, വേദാന്തശാസ്ത്രം ഇതുകൂടാകുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിയമിച്ചതായ അതാതുകളുടെ അനുഭവഫലങ്ങൾ, അതുകളിൽ നിത്യമായെന്നു ഇരിക്കുന്നതല്ലാതെ അതുകളിൽനിന്നു വേർപെട്ടു നിലക്കുന്നില്ല. ജ്യോ

തിശ്ശാശ്രുത്താൽ ഗോളഗതികളെ പറഞ്ഞ ഗണിതത്തിന്നു അ
ണമാത്രമേകിലും വൃച്ഛാസം വരുന്നില്ലല്ലോ; എന്നതു നമുക്കു ഗ്ര
ഹണതാൽ അനുഭവമല്ലയോ?

പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തേയും നോക്കുക! പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്താൽ ദൃ
വ്യഗുണകർമ്മാദികളുടെ നിയമങ്ങളെ അറിവു തരുന്നതാകയാൽ
അതിന്റെ ഫലമായി, ആവിയത്രും മുതലായ ഇപ്പോൾ കണ്ട
പിടിക്കപ്പെട്ട ആകാശവിമാനംവരെ ഉള്ള വാഹനാദികളും ക
മ്പിയിപ്പു, തപ്പാൽ മുതലായ് ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽ വരുത്തിയതും ഇ
നിയും കണ്ടു പിടിക്കാവുന്നതുമായ അനവധി വസ്തുഗുണങ്ങൾ
പ്രകൃതി ശാസ്ത്രത്തിലും മറ്റും നിത്യമായ് അതാതു കളിൽ നില്ക്കുന്ന
തുകയാൽ നിത്യതപവും ഉള്ളതാകുന്നു. ഇവകളിൽ ഇനിയും അ
നേകരഹസ്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ബാക്കിയായ് കിടപ്പുള്ളതി
നാൽ അപൊരുഷേയത്വമെന്ന ഗുണവും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഉണ്ടെ
ന്നു കോടതി അറിയേണ്ടതാണ്.

ഈ മനുസ്മൃതി എന്ന കപടശാസ്ത്രം, യുക്ത്യനുഭവമെന്നതു
അതിന്റെ സമീപത്തിൽ പോലും ഇല്ലാത്തതും അശാസ്ത്രീയവും
മുഷ്ഠതപവുമായിട്ടുള്ളതും രാഗദ്വേഷാദി ചിത്തവൃത്തികളാൽ മ
ലിനമാക്കപ്പെട്ട, അന്തഃകരാനന്തോടുകൂടിയവരും ക്ഷേത്രപ്രതി
ഷ്ഠ, വിഗ്രഹാരാധനം മുതലായ ക്ഷുദ്രകർമ്മാനുഷ്ഠിതരും, ജാതിഭേ
ദമെന്നതു ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു, തങ്ങൾക്കു എളുപ്പത്തിൽ ലാഭം സ
മ്പാദിപ്പാനും സ്വപ്രഭുത്വം നേടുവാനും വേണ്ടി ലേശവും തത്വ
ബോധമില്ലാത്ത ജഡാഭിമാനികളായ അനേകം പേർ കൂടി
അവര പരയുടെ ഹിതത്തിന്നൊത്തവണ്ണം മദ്യപന്മർ, മദ്യപാന
ത്താൽ മരിച്ചയങ്ങി പൂർവാപരവിരുദ്ധവും അയുക്തവുമായ്ക്കു
ന്ന മാതിരി ഏഴുതികൂട്ടിയ ഒരു വെറും കെട്ടുകഥയെ അവർത
ന്നെ മനുപറഞ്ഞതാണു; ഭഗുപറഞ്ഞതാണു; ചൂന്നൊക്കെ ക
പടവാക്കുകളാൽ അജ്ഞാനിജനങ്ങളെ വഞ്ചിപ്പാൻ വേണ്ടി
ചെയ്തവെച്ചതായ ഈ മനുസ്മൃതിക്കു യാതൊരു വിലയോ, അനു
ഷ്ഠാനയോഗ്യമോ, അനുഷ്ഠിച്ചാൽ ഫലാനുഭവമോ ഉണ്ടാകത്തക്ക
തല്ല.

എന്നാൽ ഈ മനുസ്തതി എന്നു പറയുന്നത് ആരാലുണ്ടാക്കപ്പെട്ടു? എപ്പോഴാണു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതു? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം പറയേണ്ടതു എങ്കിൽ കാലവ്യവഹിതമായതുകൊണ്ടു ത്രികാലജ്ഞന്മാരായ മഹാത്മാക്കൾക്കു മാത്രമേ അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതതപം മുഴുവൻ പറയുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഏകിലും യുക്തിയുക്തമായ ചില അനുമാനങ്ങളാൽ, ഊഹിച്ചറിയാമെന്നല്ലാതെ കാലത്താൽ മറയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു അനുഭവപ്പെടുവാൻ കഴികയില്ലെന്നിരിക്കിലും അനുമാനിക്കാം.

എങ്ങിനെയെന്നാൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞർക്കു പ്രകാരം കലിയുഗം തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ 5033-വർഷങ്ങൾ മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. കലിയുഗാരംഭം അവതാരരൂപനായ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ അക്കാലത്തു ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയായിരുന്ന യുധിഷ്ഠിരൻ ഭൂലോകവാസം വെടിഞ്ഞ തിയ്യതി മുതലാണെന്നും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്താലും അറിയപ്പെടാവുന്നതുമാണല്ലോ. ഭാരതയുദ്ധം കഴിഞ്ഞു 36-ാം വർഷമാണു കലിയുഗം തുടങ്ങിയതെന്നു, ഇതിഹാസാദികളിൽ പറയുന്നുണ്ടു. മനുസ്തതി ഉണ്ടാക്കിയവരേയും, അതിന്റെ കാലത്തേയും പറയേണ്ടതിന്നു യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാത്ത കലിയുഗകാലത്തേയും, ഭാരതയുദ്ധകാലത്തേയും, പറഞ്ഞതിനാൽ പ്രകൃതം തെറ്റിപ്പോയെന്നു കോടതിക്കു ശങ്കക്കവേശമുണ്ടു. അങ്ങിനെ ശങ്കിക്കരുതു. ഈ മനുസ്തതി എന്നു കപടശാസ്ത്രം, കന്നാമതായി ജാതിഭേദമെന്നതു സ്ഥാപിച്ചു തങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠരെന്നാക്കുവാനും, രണ്ടാമതു വിഗ്രഹാരാധനം, യാഗാദിനിചകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്തു അദ്ധ്വാനിക്കാതെ അന്ത്യന്റെ പണം പറ്റിക്കുവാനും, മദ്യമാംസം ഭുജിക്കുവാനും, വല്ലവരും അഗതികൾക്കു വല്ലതും കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു മുടക്കി ആവക ദാനങ്ങൾ തങ്ങൾക്കു തട്ടിക്കുവാൻ വേണ്ടിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തുകൊടുത്തത്രമാണു ഈ മനുസ്തതി, അല്ലാതെ ശാസ്ത്രാനുസാരവും വിശ്വാസയോഗ്യവുമല്ല.

ജാതിഭേദമെന്നതു കൃതാദി മൂന്നു യുഗങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കലിയുഗം തുടങ്ങി സുമാർ 2500-ന്നു മേൽ 3000-വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിലായിട്ടാണു ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങിയതെന്നും യുക്തിയാൽ കാണിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണു യുഗവിവരം പറയുവാനുള്ള കാരണം. പോപരയുഗാവസാനം വരെ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയില്ലെന്നുള്ളതിന്നു തെളിവെന്തെന്നാൽ ധൃതരാഷ്ട്രന്റെയും പാണ്ഡുരാജാവിന്റെയും അർജ്ജുന്റെ അമ്മ മുത്തച്ഛനായ ശന്തനുരാജാവിന്റെ പട്ടമഹിഷി മുക്കുവവണ്ണമെന്നു പറയുന്ന വംശത്തിൽ ജനിച്ച സത്യവതി എന്ന മുക്കുവസ്ത്രീയാണെന്നു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമല്ലയോ? അന്നു മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമുണ്ടെങ്കിൽ, ചന്ദ്രവംശക്ഷത്രിയരാജാവു ഹിനജാതിയെന്നു പറയുന്ന മുക്കുവത്തിയെ ഭാര്യയാക്കി ചെയ്യുമോ? എന്നുതന്നെയല്ല, പട്ടമഹിഷിയുമായിരുന്നു. അവളിൽ ജനിച്ച മക്കളെ രാജാവാക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു അക്കാലത്തു ജാതി ഇല്ലെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. പോപരയുഗാവസാനം വരെ മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമില്ലെന്നു മേൽപറഞ്ഞ സംഗതിയാൽ പൂർണ്ണമായ തെളിചായതുതകൊണ്ടു, അതിന്നു മുമ്പു കഴിഞ്ഞ കൃതത്രേത രണ്ടു യുഗങ്ങളിലും ജാതിഭേദമില്ലെന്നതു നിർവാദമാണല്ലോ. മുമ്പു ജാതിഭേദമുണ്ടായിരുന്നാൽ ഏടയിൽ വിട്ടുപോകുവാൻ കാരണമില്ല. അതുകൊണ്ടു പോപരയുഗാവസാനം വരെ ജാതിഭേദമേ ഇല്ല.

ഇതു കൂടാതെ, വ്യാസമഹർഷിയുടെ പുത്രനായ ശ്രീശുകമഹർഷി, കലികാലത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ തന്റെ പുത്രിയെ ക്ഷത്രിയരാജാവിന്നു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്തതായ് ദേവീഭാഗവതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. അതും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം. ശ്ലോ—പിതൃണാം സുഭാഗ കന്യാ പീഠരീ നാമ സുന്ദരീ

ശുകശ്ചകാര പത്നീന്ദ്രം യോഗമാഗ്ഗ്വസ്ഥിതോപിഹി 40

സ തന്വ്യാം ജനയാമാസ പുത്രാംശ്ചതപാര ഏവഹി

കൃഷ്ണം ഗൌരപ്രഭഞ്ചൈവ ഭൂരിം ദേവശ്രുതം തഥാ. 41

കന്യാ കീർത്തിം സമുല്പാദു വ്യാസപുത്രഃ പ്രതാപവാൻ

ദൈവിഭാജപുത്രായ തപൗഹായ മഹാത്മനേ. 42

അണഹസ്യ സുതഃശ്രീമാൻ ബ്രഹ്മഭട്ടേഃ പ്രതാപവാൻ
ബ്രഹ്മജ്ഞഃ പൃഥിവീപാലഃ ശുക്ലകന്യാസമുത്ഭവഃ. 43

അത്ഥം - പിതൃക്കളുടെ കന്യകയായ പീവരീ എന്ന സുന്ദരിയെ ശുക്ലൻ യോഗിയായിരുന്നാലും, ഭാര്യയാക്കി ചെയ്തു (40)

അവൻ അവളിൽ കൃഷ്ണൻ, ഗൗരപ്രഭൻ, ഭൂരി, ദേവശ്രുതൻ ഇങ്ങിനെ നാലു പുത്രന്മാരെ ജനിപ്പിച്ചു (41)

തേജസ്വിയായിരിക്കുന്ന ശുക്ലൻ കീർത്തി എന്നു പേരായ ഒരു പുത്രിയെയും ജനിപ്പിച്ചു. അവളെ മഹാത്മാവായ അണഹൻ എന്നുപേരായ വിഭാജരാജാവിന്റെ പുത്രനു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്തു. (42)

അണഹന്നു ശുക്ലപുത്രിയിലുണ്ടായ പുത്രൻ ശ്രീമാനും, ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയും, തേജസ്വിയുമായ ബ്രഹ്മഭട്ടേണെന്ന രാജാവു കുന്നു. (48) (ഭേദീഭാഗവതം 19-ാം അദ്ധ്യായം)

ഇതു നോക്കുമ്പോൾ കലികാലം തുടങ്ങി അടുത്തകാലത്തും ജാതിഭേദമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന ഈ തെളിവിനാൽ പൂർത്തിയാകുന്നുണ്ട്.

ഈ മനുസ്മൃതി എന്ന അശാസ്ത്രീയകുതന്ത്രശാസ്ത്രവും, ജാതിരാക്ഷസനെന്ന ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സും, അതുലാചിശാചനും, ജനിച്ച് തു കലിയുഗം തുടങ്ങി സുമാർ 2500 വർഷങ്ങൾക്കുമേൽ 3000 വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിലായിട്ടാകുന്നു. അക്കാലത്ത് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷത്രിയരാജാക്കളുടെ പ്രാവേത്തിന്നു ദൈവഗത്യാ ഏതാണ്ട് ഉടച്ചിൽ തട്ടിയ കാലത്തു മാഗദേഷുവൃത്തികൾ തന്നെ മുതീകരിച്ചതോ എന്നു തോന്നുമാറു സമസ്തഋമനുഷ്യാരെ, മർദ്ദനശീലരും, മദ്ധ്യേഷ്യയിൽനിന്നു വന്നു ഇന്ത്യയിൽ കുടികയറി പാർത്തവരും, ആയുരെന്ന (തങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠരെന്നു) ആയുർഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരും, അഭിമാനിക്കുന്നവരും, കാമ,ക്രോധ, ലോഭ, മോഹ, മദ, മാത്സര്യം, ഡംഭാഹങ്കാര, ഹിംസാഭി ഭരദൃഷ്ടചിത്തവൃത്തിയോടുകൂടിയവരും, പരഹിംസാഭി മദ്ദനരാക്ഷസവൃത്തിയോടുകൂടിയവരും, യോഗീലാഭിതരും, ജഡാഭിമാനികളും, അ

ജാതിഭേദമെന്നിരിക്കട്ടെ, കന്നടപ്രതിയുടെ വംശം ആയ പാ
 മരജനങ്ങൾ, തങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുന്ന ഉദ്യോഗത്തിലും സമസ്തജന
 ശ്രീകൃഷ്ണൻ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നാക്കിത്തീർത്ത് അതു പ്രബലപ്പെടുത്തു
 വാൻ വേണ്ടിയും, ഇന്ത്യാരാജ്യചുറ്റുമിവാസികളെ അവരുടെ ദാ
 സരാക്കി ദേവപിപ്പാൻവേണ്ടിയും, ദുരഭിമാനത്താൽ മദ്യാന്ധന്മാ
 രായ് പലരുംകൂടി എഴുതിക്കൂട്ടി, ഇതു ബ്രഹ്മപിതമാണെന്നും,
 മനു പറഞ്ഞതാണെന്നും, ഭൂമി പറഞ്ഞതാണെന്നും മറ്റും കപ
 ടഗീതകളാൽ, അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഇന്ത്യാരാജാക്കളെ കൂടി
 പിരട്ടി, അവരുടെ ചൊൽകീഴിലാക്കിത്തീർത്തതായ ഒരു കുതന്ത്ര
 മാണു മനുസ്മൃതി എന്ന കപടശാസ്ത്രം. അല്ലാതെ മനുവോ, ഭ
 ഗവോ, പറഞ്ഞതല്ല. മനുവും, ഭഗവാനും ഇങ്ങിനെ പൂർവ്വാപ
 രചിതമുമാകും, അനുഭവചിതമുമാകും, ഹിംസാദി ഭൂമിതവുമായ
 ഒരു കപടശാസ്ത്രം എഴുതുന്നവരല്ല. അവർ എഴുതിയിട്ടില്ലെ
 ന്നു ഇതുകൊണ്ട് ഉറപ്പുവരുത്താം.

എന്തെന്നാൽ മനുസ്മൃതിയിൽതന്നെ പറഞ്ഞതു നോക്കുക!
 ശ്ലോ—യോവമന്വേത തേ മൂലേ ഹേതുശാസ്ത്രാശ്രയാഭിജഃ
 സസാധുഭിഷ്ണാഹിഷ്ണാഞ്ച നാസ്തികോ വേദനിനഃ.

അ—യാവനൊരുത്തൻ ധർമ്മത്തിന്നു കാരണമായിരിക്കുന്ന
 മനുസ്മൃതിയെ, തർക്കശാസ്ത്രമായയുക്തിയാൽ പണ്ഡിക്കുന്നുവോ,
 അവൻ, സജ്ജനങ്ങളാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതും. എന്തുകൊ
 ളെന്നാൽ അവൻ നാസ്തികനാകുന്നു. (അ. 2. ശ്ലോ. 11)

മേൽപറഞ്ഞ മനുസ്മൃതിശ്ലോകംകൊണ്ടുതന്നെ മനുസ്മൃതി,
 ന്യായശാസ്ത്രമല്ലെന്നു തെളിവാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ തർക്കമെ
 ന്നതു (അദ്ധ്യാഹാര സൂക്തമുമാകും) ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല. ഉപ
 ഹമെന്നതു യഥാർത്ഥന്യായത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ചിന്തനം,
 അതിനാൽ ന്യായം ഇന്നതെന്ന് അറിയുന്നു. അതിന്റെ വി
 പരീതം അന്യായം; ന്യായത്താൽ ന്യായം പണ്ഡിതമാകയില്ല
 ല്ലോ. ന്യായത്താൽ അന്യായം പണ്ഡിതമാകുന്നതു സാധാര
 ണമല്ലേ? അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുൻകരുതലായ് ന്യായത്താൽ സ്മൃ

തിയെ പണ്ഡിക്കുന്നവരെ പാഷണ്ഡികളെന്നു വിശേഷിച്ചു ഉപേക്ഷിക്കേണമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, മനുസ്മൃതി അന്യായശാസ്ത്രമെന്നു, ശാസ്ത്രകൃത്തുകൾതന്നെ സമ്മരിക്കുന്നതിനാൽ മനുസ്മൃതി യായശാസ്ത്രമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യാജമെന്നു തിച്ഛപ്പെടുന്നു.

അഥവാ മനുസ്മൃതി, മനു പറഞ്ഞതായാലും ഭേദ പറഞ്ഞതായാലും ആർപറഞ്ഞതായാലും, പൂർ്വ്വപരവിരുദ്ധമായതിനാൽ സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല എന്നതിന്നു പ്രബലവചനമുണ്ട്. ശ്ലോകം—യുക്തിയുക്തമുപാദേയം വചനം ബാലകാദപി

അന്യതൃണമിവത്യാജമപ്യുക്തം പത്മജവനം.

യുക്തിയുക്തമായി ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞാലും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. യുക്തിയുക്തമല്ലാതെ ബ്രഹ്മാവി പറഞ്ഞാലും പല്ലുപോലെ തള്ളിക്കളയേണ്ടതുമാണ്. അതുകൊണ്ടു മനുസ്മൃതിയെ പല്ലുപോലെ തള്ളാം.

കമ്പതാം പണ്ഡം

മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം ഈ കപടഹൃദയന്മാർ അവരുടെ ലാഭത്തിന്നും സ്വപ്രഭുത്വത്തിന്നും മാത്രം വേണ്ടി ഈ ഇന്ത്യയിൽ വിരോധിച്ച് മലയാളത്തിൽ ജാതിഭേദവും ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ, വിഗ്രഹാരാധന, പ്രാണിഹിംസയോടുകൂടിയ പൈശാചികയാഗം ഇതുകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തും, പൂർ്വ്വന്ത്യാനിവാസികളെ അബ്രാഹ്മണരെന്നാക്കിത്തീർത്തിന്റെയും ഫലമായ്, അവരുടെ സങ്കടനിവൃത്തിചെയ്യാൻവേണ്ടി അബ്രാഹ്മണപ്രാർത്ഥനയാൽ സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്മീദേവി, യൂറോപ്പിൽ “വിക്ടോറിയ” എന്ന തിരുനാമത്തിൽ അവതരിച്ചു, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത പരമർദ്ദനാദി ദ്രോഹങ്ങളെ അടക്കി, സമഭാവനയോടുകൂടിയ നിയമങ്ങളെ നടപ്പിൽ വരുത്തി രക്ഷിപ്പാനും അവരും അവരുടെ പുത്രനും, പൗത്രനായ വിഷ്ണു അവതാര ജോർജ്ജചക്രവർത്തിയും ഇന്ത്യാധിപത്യം ഭരിക്കുവാനും ഇടയായത്. ഇനിയും അവരുടെ പുത്രപൗത്രാദികൾതന്നെ ആചന്ദ്രതാരകം അജാതശത്രുവായ് ഇന്ത്യാചക്രവ

ത്തിങ്കളായ് വാഴമാറാകേണമേ! എന്നുതന്നെ സർവ്വ അബ്രാഹ്മണരായ എന്റെ കക്ഷികളും, ഞാനും സർവ്വേശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

അതു നില്ക്കട്ടെ; മേൽ വിവരിച്ച മദ്ധ്യേഷ്ടയിൽ നിന്നു വന്നവരും രാക്ഷസവൃത്തിയോടുകൂടിയവരും ആയവർ, ഉപദ്രോധരെന്നും, ശാസ്ത്രിപുനും, ദീക്ഷിതരെന്നും മറ്റും ഗർവ്വിതരായ ജഡാഭിമാനികളാൽ, സോമയാഗം, സൗത്രാമണിയാഗം, ഗോമേധം, അശ്വമേധം, മുതലായ ഹിംസാസാനീചകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തും ആവക യാഗകർമ്മത്തിൽ, മാംസവും, മദ്യവും കണ്ഠപ്രമാണം ചെയ്യുത്തി, മതി മറന്നു ഗുണദോഷജ്ഞാനമില്ലാതെയും, ധർമ്മധർമ്മങ്ങൾ അറിയാതെയും, എഴുതി കൂട്ടിയതിനാൽ ഈ മനുസ്മൃതിക്കു കുതന്ത്രശാസ്ത്രമെന്നു കോടതിയിൽ നിന്നു ഒരു പേർ കൊടുക്കേണ്ടതാണു. ആ ചേരിന്നാഹ്മായിട്ടാണു മനുസ്മൃതിയിലെ ഏല്പാവിധികളും.

അങ്ങിനെയുള്ള കുതന്ത്രശാസ്ത്രത്തെ, യഥാർത്ഥവ്യാഖ്യാനസ്മൃതം നടത്തുന്ന ഈ കോട്ടിൽ സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല. അതുകൊണ്ടു വക്കീൽ കമ്മമാത്രൻ അവർകൾ, മനുസ്മൃതിയാണെന്നു കാണിച്ചു ഖി. ഖണ്ഡം മുതൽ കെ. ഖണ്ഡംകൂടി കോടതിയിൽ ഖോധിപ്പിച്ചു യാതൊരു രേഖകളും സ്വീകരിക്കത്തക്കതും വിശ്വസിക്കത്തക്കതും അല്ല.

എ. ഖണ്ഡത്തിൽ കാണിച്ചു വേദപ്രമാണം അരിന്റെ അർത്ഥത്തെ തെറ്റി വ്യാഖ്യാനിച്ചതാണെന്നും, ആ വ്യാഖ്യാനം ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, ഞാൻ 5 മുതൽ 7 കൂടി ഖണ്ഡങ്ങളാൽ യുക്ത്യനുഭവങ്ങളോടും ഉപനിഷദാദി പ്രമാണങ്ങളോടും കോടതിയിൽ ഖോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് അതുകൊണ്ടു എ. ഖണ്ഡത്താൽ മി. കമ്മമാത്രനാൽ തെളിയിക്കപ്പെട്ട സകല രേഖകളും നിന്മവിരുദ്ധമാകയാൽ കോടതിക്കു സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

പത്താം ഖണ്ഡം.

വക്കീൽ കമ്മമാത്രൻ അവർകളാൽ എൽ. എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ നടപത്തു മഹാൻമുരരിരി അവർകൾ രചിച്ചതായ

ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകത്താൽ, ബ്രാഹ്മണർ പ്രത്യേകമാഹത്വമുണ്ടെന്നും മാത്രമാണ് ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു.

സമുദ്രാസ്രപാരംഗതനും, ജഡത്തെ മാത്രം ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്നവനും, മഹാനഭാഗനുമായ മഹാൻവത്യരിരി അവർ കളുടെ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകമെന്ന ഏഴു ശ്ലോകങ്ങളും അക്ഷരപ്രതി നിഷ്പേധിക്കത്തക്കതാകുന്നു. ഏതുകൊണ്ടെന്നാൽ 1-ാം ശ്ലോകത്താൽ, വല്ലവർക്കും വല്ല ദീനവും ഉണ്ടായാൽ അവർ, ബ്രാഹ്മണർക്കു അപ്തമായി വല്ലതും ദാനം ചെയ്യാൻ അവരുടെ ദീനം മരം, എന്നുമാത്രമല്ല വളരെ ആനന്ദത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുമെന്നും പറയുന്നു.

ദീനം പിടിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവർ ബ്രാഹ്മണൻ ദാനം കൊടുത്താൽ ദീനം മാത്രമെന്നു പറയുന്നതു സത്യമായിരുന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി മുതലായ മഹാരാജാക്കന്മാരും മരം അനേകകാലം തുടങ്ങി ദിവസം തോറും ആയിരം ബ്രാഹ്മണർക്കു മുഷ്ടാഷ്ടിയും അനേകവിധ ഭക്ഷണകളും വിശേഷവിധി കാലങ്ങളിൽ സാധാരണ പ്രായശ്ചിത്തം— അസാധാരണപ്രായശ്ചിത്തം— മുറജപം—ശാന്തി—ഹോമം—മൃത്യുഞ്ജയം—ഹിരണ്യഗർഭം—അതിരദ്—മഹാരുദ്രം— എന്നു മുതലായ ഗോഷ്ടികൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു എത്ര പണമാണ് ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനത്തിന്റെ നിലയിൽ, സാധുക്കൾ വിയർത്തു നമ്പാദിച്ചു സ്വത്തിനെ ശുദ്ധമായ രാജാക്കന്മാർ, വൃഥാ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത്? അതിന്നു കണക്കുണ്ടോ? അങ്ങിനെ അനവധി ദാനങ്ങൾ ചെയ്യുവരായിട്ടും അവരുടെ രോഗശാന്തി വന്നതായ് കാണുന്നില്ലല്ലോ. രോഗശാന്തി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അരമനവൈദ്യനേയും ഡാക്ടറേയും, അരമനയിലും അരമനക്കു സമീപവും ദ്രവ്യവൃതം ചെയ്തു പാർപ്പിക്കേണമോ? എന്നിട്ടുകൂടി ഇപ്പോഴത്തെ കൊച്ചിമാഹാരാജാവു, എത്ര കാലമായ് ദീനത്താൽ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം ചെയ്യാത്തതിട്ടാണോ? നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ 1-ാം ശ്ലോകത്തിന്നു ചമല്ലാരം വരുത്തി അത്മശുന്യമായ വാക്കു പറ

കു; എന്നല്ലാതെ എന്താണു അതിന്നതർത്ഥമുള്ളതു? മഹൻ നമ്പു
തിരിയുടെ കന്നം ഘോരത്തെ വിചാരബുദ്ധ്യോനോക്കുന്നതായാൽ
ബ്രാഹ്മണനെന്നുള്ള ജഡാഭിമാനം, ഹൃദയത്തിൽ തിങ്ങിവിങ്ങി,
അകത്തടക്കാൻ കഴിയതെ പുറത്തേക്കു ചിന്നി ചാടിപ്പോക ഒരു
മൊഡ്യം മാത്രമെന്നോ അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

2ാം ഘോരം. ബ്രാഹ്മണൻ ഈശ്വരന്മാരെ പൂജിക്കുന്നു
എന്നും, അതുകൊണ്ടു ഈശ്വരന്മാർ ശോഭിക്കുന്നുവെന്നും, അ
തു കേൾക്കുമ്പോൾ ശരീരം കുളിക്കുന്നുവെന്നും, അങ്ങിനെ യുള്ള
ബ്രാഹ്മണരുടെ പാദങ്ങളിൽ കപടം കൂടാതെ നമസ്സടിക്കുന്നവ
ർക്കു സംസാരബന്ധമുണ്ടാവില്ലെന്നുമാണ് പറഞ്ഞതു ഈ നമ്പു
തിരിയുടെ ഈശ്വരന്മാർ കല്പമനുഷ്ഠിച്ച് വീട്ടുണ്ടാക്കിക്കേരുന്നത്രമെ
ന്നു ചേരിട്ടു അതിന്നുള്ളിൽ മറ്റൊരു കല്പിനെ സ്ഥാപിച്ചു
നാനാഭാവങ്ങളും നാമങ്ങളും കല്പിച്ച അനേകം ഈശ്വരന്മാരെ
നാം തീർച്ചപ്പെടുത്തി ജലഗന്ധാദികളാൽ ബാഹ്യപൂജചെയ്യുന്ന
അജ്ഞാന നിപകർമ്മത്തെ മാത്രം പൂജയെന്നറിയുന്നതിനാലും,
അനേകേശ്വരന്മാരെന്നു അശാസ്ത്രീയ മൂഢവിശ്വാസത്താലും,
നിഷേധകർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ മാത്രം മുഴുകിക്കിടക്കുന്നതിനാലും, ന
ശ്വരസ്വസ്ഥവാഞ്ഛാസങ്കാരത്താൽ, മറയ്ക്കപ്പെട്ട വിവേകത്തോടു
കൂടിയതിനാലും, അജ്ഞാനകാണ്ഡരത്നാകരമെന്നു ചോലും അ
റിയാനുള്ള ബുദ്ധിയെ അജ്ഞാനകർമ്മാസക്തി മറയ്ക്കപ്പെട്ടതിനാ
ലും, വിവേകമില്ലാത്തതിനാലും, മൂഢത്വത്താൽ തത്ത്വമന്യോഭി
മാഹവാക്യഗത തല്പരലക്ഷ്യം സമുദ്രതാൻതർബ്ബുചിസ്ഥിത പ
രമാത്മചൈതന്യവും തത്ത്വലക്ഷ്യം കൂടസ്ഥചൈതന്യവും
കൊണ്ടുള്ള സാക്ഷാൽക്കാരമാകുന്നു. ആന്തരപൂജയെന്നുള്ള ജ്ഞാ
നം, ഗുഹ്യഗ്രഹത്താൽ ലഭിക്കേണ്ടതാകയാൽ ദുരഭിമാനത്താൽ
അങ്ങിനെയുള്ള ഗുഹ്യചിനെ അന്വേഷിക്കാതെയും ലഭിക്കാതേ
യും ബാഹ്യവൃത്യാ ജഡാഭിമാനത്താൽ ഉളരുന്ന മഹാ മൊഡ്യ
ത്തിന്റെ ആവിഭാവം മാത്രമാണു രണ്ടാം ഘോരത്തിന്റെ
സാരം.

ദിവാലോകം വല്ലാപത്തും മനുഷ്യർക്കു നേരിട്ടാൽ രാജംവാ യാലും, ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു ലോഭമില്ലാതെ കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്തി ച്ചാൽ ആപത്തുതീർന്നു ദുഃഖംകൂടാതെ ഇരിക്കാമെന്നാകുന്നു.

ആപത്തു എന്നാൽ ശത്രുക്കളിൽനിന്നും ചോരന്മാരിൽ നിന്നും സപ്തവ്യാഗ്രാഭികളിൽനിന്നും ഉള്ള ഭയവും ദുർമ്മരണം, മഹാ വ്യാധി, മുതലായവയും മററമാകുന്നു. ഈ വക ആപത്തുകളെ നിവൃത്തിപ്പാൻ ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കു അധികഭവ്യം കൊടുത്തു മു ത്യഞ്ജയം, ഗണപതിഃഹാരം, ഭഗവൽസേവ മുതലായതും അ ധർമ്മപേടത്തിൽ പറഞ്ഞ ആഭിചാരം മുതലായ അജ്ഞാനമന്ത്ര കർമ്മങ്ങളും ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു ചെയ്തിച്ചാൽ സർവ്വആപത്തും നീങ്ങി ഇഷ്ടസാദ്ധ്യം വരുമെന്നു പറയുന്നതു യാതൊരു അനുഭവ വുമില്ലാത്ത നിഗ്ഗന്ധിമുരുകിൻ പൂവിന്നു സമാനവും അജ്ഞാ നിജനങ്ങളെ വാഗാധംബരം കൊണ്ടു ഭ്രമിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഭ വ്യമാണ അപഹരിപ്പാൻവേണ്ടി പുരോഹിതപരുഷകളുടെ ക ക്കൾക്കുതന്ത്രത്തെ വീണ്ടും പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻ ചെയ്യതെന്നു ല്ലാതെ യാതൊരു ഫലവും ഉള്ളതല്ല എന്നറിന്നു അനുഭവദൃഷ്ടാ ന്തയും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ഇയിടെ 1921-ൽ ഏറാണ്ടു താലൂക്കിൽ ഉണ്ടായ മാപ്പിള ലഹളയിൽ എത്ര നമ്പൂതിരികളേതാണു — എത്ര തമ്പുരാക്കളെ യാണു, മാപ്പിളമാർ കെട്ടിയിട്ടടിച്ചും, പ്രാണനാശം ചെയ്തും, അ വരുടെ ഭവ്യമപഹരിച്ചും, അതു കൂടാതെ ജനനംമുതൽ പുറത്തി റങ്ങി സഞ്ചരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എത്ര ആത്തോല (അനുജ്ജനം)മാ രേതാണു മാപ്പിളമാർ മുടിചിടിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു പോയ് അവരുടെ അധീനത്തിൽ വെച്ചിരുന്നതു? ഈ സംഗതി അറിയാത്തവർ ഭൂലോകത്തിൽ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഇതിൽ മീതെ വലിയാപത്തു വേറെയുണ്ടോ?

അങ്ങിനെ സർവ്വജനങ്ങൾക്കും, വിശേഷാൽ ബ്രാഹ്മണർക്കും നേരിൽതന്നെ അനുഭവിച്ചതായ ആപത്തിൽ നമ്മുടെ മഹൻ

നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ വല്ലവർക്കും നേരിടുന്ന സർപ്പാപത്തുകളും തീർത്തുകൊടുപ്പാൻ സമർത്ഥമായ മന്ത്രങ്ങളും, തന്ത്രങ്ങളും, പണയം വെച്ചിരുന്നുവോ? എന്തുകൊണ്ടാണ് ബ്രാഹ്മണരെന്നും ആര്യരെന്നും ശ്രേഷ്ഠരെന്നും, വേദാധികാരികളെന്നും ശാപനഗ്രഹകർത്താക്കളെന്നും നടിക്കുന്നവർക്കുതന്നെ, നേരിൽ സംഭവിച്ച കഠിനാപത്തിനെ തീർക്കാഞ്ഞതു? ആ ആപത്തു തീർപ്പാൻ, ത്രിദീപ്തഗവയമണ്ഡിനെ പുന്തിനാശ്രയിച്ചു? ഇതുമത്രമല്ല, ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ എത്ര ബാലമരണം! എത്ര ഗർഭത്തിൽ മരണം! എത്ര പ്രസവത്തിൽ ഡാക്ടർമാരുടെ സഹായം! എത്ര വന്ധ്യാത്വം! എത്ര ഗർഭച്യുതി! എത്ര അംഗവൈകല്യം! എത്ര മുകുതപം! എത്ര ബധിരത്വം! എത്ര അന്ധത്വം! എത്ര കുഷ്ഠികൾ! എത്ര പ്രമേഹികൾ! എത്ര രാജയക്ഷ്ഠികൾ ഇതു മുതലായ അനേകവിധത്തിലുള്ള ആപത്തുകൾ, ബ്രാഹ്മണരെന്നും, അഗ്നിഷ്ടോമം, സോമയാഗം മുതലായ വിശിഷ്ടവൈദികകർമ്മാനുഷ്ഠിതരെന്നും, നടിച്ചു ഞെളിയുന്ന കൂട്ടർ എത്രയോ അനുഭവിച്ചതും, അനുഭവിക്കുന്നതും, അനുഭവപ്രമേകുന്നതുമായ ഈ വക ആപത്തുകളെ അല്ലെ നമ്മുടെ മഹൻ നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ തിരുമനസ്സിലെ ആജ്ഞാനുസാരമായ മന്ത്രകർമ്മങ്ങളാൽ അന്യന്മാർക്കു നേരിടുന്ന ആപത്തുകളെ പോലും നിവൃത്തിച്ചു കൊടുക്കാമെങ്കിൽ അവർക്കുതന്നെ നേരില്ലാണ്ടാകുന്ന ആപത്തിനെ എന്തുകൊണ്ടു നിവൃത്തിച്ചു കാണുന്നില്ല. അവരും നാട്ടുവൈദ്യന്മാരെയും ഡാക്ടർമാരെയും അപേക്ഷിച്ചു ചികിത്സിപ്പിച്ചു കാണുന്നുവല്ലോ.

ഇനിയും ബ്രാഹ്മണരുടെ ബാലതരണികളെ വിവാഹം ചെയ്യിച്ച് മംഗളകർമ്മം അവസാനിക്കുന്നതിലിടക്കു ചിലതു വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഉടനും ചിലതു ജന്മമതിയാകുന്നതിന്നു മുമ്പും ചിലതു ജന്മവായി ജന്മശാന്തിക്കു മുമ്പും ജന്മശാന്തി കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ചിലതും ചിലതു ഗഭീച്ച ഉടനും ചിലതു കന്നു പ്രസവിച്ച ഉടനും എത്രയോ ബ്രാഹ്മണയുവതികളുടെ ഭർത്താക്കളും ബ്രാഹ്മണനുവാക്കുകളുടെ ഭാർയ്യാമാരും യമപുരിക്കു യാത്ര ചെയ്തതും ചെയ്തതായി കണ്ടുവരാറുള്ളതും അനുഭവമല്ലയോ.

അങ്ങനെ ഭർത്താവ് യമപുരിപുക്കതായ കഠിനാപത്തിൽ പെട്ടു കണ്ണീരും കയ്യോടെ ഭുഷാശ്രാപകളായി കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഏതു ലക്ഷം ബാലതരുന്നികളാണ് ഈ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ. അവരുടെ സമുദായത്തിൽ ഉള്ളതെന്നു കാനേഷുമാരി കണക്കു നോക്കിയാലല്ല അറിയാവൂ. ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണബാലതരുന്നികൾ, ഭർതുവിരഹത്താൽ തപിക്കുന്നതിൽ മീതെ കഠിനാപത്തു എന്താണുള്ളത്? ഇങ്ങിനെയുള്ളതും, ബ്രാഹ്മണരെ നടിക്കുന്നവർക്കുതന്നെ നേരിൽ അനുഭവിക്കുന്നതുമായ ആപത്തിനെയല്ല! നമ്മുടെ മഹൻ നമ്പൂതിരിയുടെ, വല്ലഭർക്കു നേരിടുന്ന ആപത്തിനെ തീർത്തുകൊടുക്കുവാൻ സാധ്യമായതും, മനുവൈഭവത്തായതും, തീർപ്പുണ്ടോ? അതെന്നുകൊണ്ടു തീർക്കുന്നില്ല? അയ്യോ! കഷ്ടം! ലോകവും താപയോഗമില്ലാതെ, കേവലം ജഡാഭിമാനത്താൽ ഭർതുമനസ്സ് നേർത്തുവാൻ കഴിയാതെ ശപരഭേദത്തെ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണൻ, ആര്യൻ, വൈദികൻ; ശാസ്ത്രി, ഭിക്ഷിതൻ, എന്നെല്ലാം ഉടരുന്നതിലാണു ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നതു. അതുകൊണ്ടു ഓം ശ്ലോകവും തെളിവിൽ എടുപ്പാൻ പാടില്ല.

4-ാം ഘോഷം.-കാലഭോഷത്താൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ തുല്യനിയമകർമ്മങ്ങൾക്കു മുടക്കമുണ്ടെന്നും, അങ്ങിനെ മുടക്കമുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു ചില നമസ്കാരാദികൾ ചെയ്തും, ചെയ്യിച്ചും, ആ സ്തുനതയെ തീർക്കുന്നു എന്നാണു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

നമ്പൂതിരി അവർകൾ, കാലത്തിന്നു ദോഷമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു അനുഭവവിരുദ്ധമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ കാലമെന്നതു കഴിഞ്ഞുപോയ കൃതാദിയുഗങ്ങളിൽ ഈ കലിയുഗംപോലെ അല്ല, ശുഭനിയമങ്ങൾക്കു മുടക്കം കൂടാതെ നടന്നിരുന്നു. കലിയുഗമായതിനാൽ ശുഭനിയമങ്ങൾക്കു മുടക്കം വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാണല്ലോ നമ്പൂതിരി പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. അതു നമ്പൂരി ത്രുലോചിക്കാതെ പറഞ്ഞുപോയതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദിനരാത്രികൾക്കൊ, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികളുടെ ഉദയം

സ്മനങ്ങൾക്കൊ, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികൾക്കൊ, അതുകൾക്കൊ, ഗതിവിഗതികൾക്കൊ, പഞ്ചഭൂതഭൗതികാദി ദൃശ്യഗുണാദികൾക്കൊ, മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കൃതത്രേതപാപര യുഗങ്ങളിലുള്ളപ്പോൾ അല്ലാതെ, ഈ കലിയുഗമായതുകൊണ്ടു, മേൽ പറഞ്ഞവകൾക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണുന്നില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കാലദോഷമെന്നു നമ്പൂരിരി പറഞ്ഞതു അനുഭവത്തിലില്ലാത്തതാണ്. ഇനി കാലദോഷമെന്നതു മനുഷ്യരുടെ ദൃഷ്ടവൃത്തികളാലാണെന്നു പറയുന്ന പക്ഷം മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തിക്കും, കാലത്തിന്നും യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ല. അതിനാൽ ദൃഷ്ടവൃത്തിയാണു കാലദോഷമെന്നു പറയുന്നതും യുക്തമല്ല. അഥവാ മനുഷ്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ കാലദോഷമെന്നു പറയുന്നതായാൽ കൃതാദി കഴിഞ്ഞ മൂന്നു യുഗങ്ങളിൽ നടന്ന ചരിത്രങ്ങളേയും കലിയുഗത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന ചരിത്രത്തേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതായാൽ മനുഷ്യർക്കു മനുഷ്യനെന്നനിലയിൽ പരിമാമെന്നതിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യമായ് വർത്തിക്കുന്നതിന്നും കഴിഞ്ഞ മൂന്നു യുഗങ്ങളെക്കാൾ കലിയുഗമാണു ഉത്തമയുഗമെന്നു നിർവാചനമുണ്ടാകാം. കാരണം, ഇതിഹാസപുരാണാദികളിൽ പറയുന്ന ശൂരൻ, ശൂരപത്മൻ, ഹിരണ്യൻ, ഹിരണ്യാക്ഷൻ, രാവണൻ മുതലായ അസുരാദികളുടെ ഉപദ്രവം പോലെ ഈ കലിയുഗത്തിൽ, യാതൊരാളാലും, യാതൊരാൾക്കും, ഉപദ്രവം നേരിടുന്നില്ല എന്നതു അനുഭവമല്ലയോ! അങ്ങിനെ വല്ലവരും സ്വപ്നമായ ഉപദ്രവം ചെയ്യാൽ അതിന്നു തക്ക ശിക്ഷകൊടുപ്പാൻ, ബ്രിട്ടീഷുകാർ രാജാപകൽ ഇടവിടാതെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്നുമുണ്ടു. അതുകൊണ്ടു പ്രവൃത്തിമൂലം കാലത്തിന്നു ദോഷമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതും ശരിയല്ല. കാലദോഷമെന്നു പറയുന്നതായാൽ മുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയ കൃതാദി മൂന്നു യുഗങ്ങളേയും, ബ്രിട്ടീഷു ഗവണ്മെണ്ടു, ഇന്ത്യയിലെത്തിയ ദിവസിത്തിന്നു തലേദിവസം വരെ ഉണ്ടായിരുന്ന കലിയുഗകാലത്തേയുമാണു കാലദോഷമെന്നു പറയേണ്ടതു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൃതയുഗത്തിൽ ശൂരപത്മാദി

കൾ, ദേവേന്ദ്രനെ പിടിച്ചു ജയിലിലിടുകയും, ദേവേന്ദ്രന്റെ സ്വർഗ്ഗലോകത്തു കയ്യേറി, മുതലും, ഇന്ദ്രാണിമുതലായ സ്ത്രീകളേയും ബലാൽ കൊണ്ടുപോകയും, ദേവേന്ദ്രനു മദ്യവും മാംസവും വെച്ചു, യാഗം കഴിക്കുന്ന ജാതിബ്രാഹ്മണരെ തച്ചോടിച്ചു, ദേവേന്ദ്രനു കൊടുപ്പാൻ കരുതിയ ആടുമാടുകളും റാക്കും, അപഹരിച്ചു യാഗം ചെയ്യാനയക്കാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതും, സ്തന്ദപുരാണത്തിലും വേറേയും വിസ്മരിച്ചിട്ടുള്ളതു സർപ്പം അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. ത്രേതായുഗത്തിൽ രാവണാദികളുടെ ഉപദ്രവത്താൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ, രാമാവതാരമെടുത്തു ജാനകീസമേതം സഹോദരനോടും വനവാസത്തിന്നു പോയപ്പോൾ, ഭണ്ഡകാരണ്യവാസികളായ ഗുഹികളെ കാണാൻ പോയ് അനേക തപസ്വികളെ കാണുകയും, അവരൊന്നിച്ചു മറ്റു ഗുഹികളേയും, അവർ തപസ്സു ചെയ്തു താമസിക്കുന്ന ആശ്രമങ്ങളേയും കാണാനായ് രാമാദികൾ ചില ഗുഹികളേയും കൂട്ടിനടന്നു, കാരോരോ പണ്ണശാലകളും ഗുഹികളേയും കാണുകയും, അതിന്നിടക്കു പല സ്ഥലങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ തലയോടുകളും എല്ലുകളും കാരോ കുന്നുപോലെ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു രാഘവൻ ചോദിച്ചു—മന്ത്രിമന്യുക്കളുമന്ഥി കൂടവുമെല്ലാമരൈവമുലമെന്താണിത്രയുണ്ടാവാനഹോ—അതിന്നു മുമ്പികൾ രാമഭദ്ര നീ കേൾക്കു മുമ്പിസത്തന്മന്മാരെക്കൊന്നു നിദ്രയും രക്ഷോഗനം ഭക്ഷിക്കനിമിത്തമായിദ്രേശമന്ഥിപ്രാപ്തമായ് ചമഞ്ഞിതു നാഥ എന്നാകുന്നു പറഞ്ഞതു.

അതുകണ്ടു ത്രേതായുഗത്തിൽ മനുഷ്യരെ കൊന്നുതിന്നുന്ന മനുഷ്യരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു. ഈ കലിയുഗത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ ആ വക ഇപ്പോളില്ലെന്നു തീർച്ചപറയാം. ആ ഭണ്ഡകാരണ്യം ഇപ്പോഴും വനമായെന്നു കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതിലൂടെ ജനസഞ്ചാരത്തിന്നു യാതൊരു തടസ്സമോ ഉപദ്രവമോ യാതൊരാളാലും ഉണ്ടാകുന്നതുമില്ല. ഇപ്പോൾ ഒരു മനുഷ്യനെക്കൊന്നിടുകയും മറ്റൊരു മനുഷ്യൻ കൊന്നുതിന്നുന്നതായും കേൾക്കുന്നില്ല. വല്ല സംഗതിവശാലും ഒരുവൻ ഒരുവനെ

കൊന്നാൽ രാജനിയമാനുസരണം നല്ല ശിക്ഷയും കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കലിയുഗം ഏററും സത്യയുഗമെന്നാണു പറയേണ്ടത്. കാലദോഷമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല.

കൃതയുഗമാഹാത്മ്യത്തെ കന്നുകൂടി ബോധിപ്പിക്കാം.
പുരാ കൃതയുഗേ രാജാ ഹരിശ്ചന്ദ്രോതിയാർച്ചികഃ
അയോദ്ധ്യോമാവസന്നീത്യാ പാലയാമാസ വൈ പ്രജാഃ

പണ്ടു കൃതയുഗത്തിൽ അതിയാർച്ചികനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രരാജാവു അതി നീതിയോടെ പ്രജകളെ പാലിച്ചു അയോദ്ധ്യയിൽ വസിച്ചിരുന്നു. (ഹരിശ്ചന്ദ്രോപാഖ്യാനം)

അങ്ങിനെയുള്ള ഹരിശ്ചന്ദ്രരാജാവു, തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഗുരുരോഗശാന്തി വരുത്തുവാൻ വരുണപ്രീതിക്കു നരമേധത്തിനുവേണ്ടി തുനശ്ശേഫൻ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണക്കുട്ടിയെ അവന്റെ അച്ഛനായ അജീകർണ്ണൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കു ഒരു പത്നിക്കുളെ വിലയാക്കുമാറു തുനശ്ശേഫനെ വാങ്ങി വരുണനാക്കുണ്ടു ബലി കഴിച്ചു എന്നു മനുസ്മൃതിയിലും ദേവീഭാഗവതത്തിലും പറയുന്നു.

അജീകർണ്ണസ്തം ഹതുരപാസപ്തം ബുഭുക്ഷിതഃ
ന ചാലിപൃത പാപേന ക്ഷുൽപ്രതീകാരമാചരൻ.

അ — അജീകർണ്ണനെന്തെന്നു മുമ്പു വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു പീഡിതനായിട്ടു തുനശ്ശേഫനെന്തെന്നു തന്റെ പുത്രനെ യാഗത്തിൽ കൊല്ലുവാൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രനു കൊടുത്തു. അതിന്റെ വിലയായ് ഒരു പത്നിക്കുളെ വാങ്ങി വിശപ്പു തീർത്തു. * അതിനാൽ അജീകർണ്ണനെ പാപമുണ്ടായില്ല. എന്നു പറഞ്ഞതു നോക്കുമ്പോൾ ഈ ജാതിചിന്തകൾക്കു എന്തും ചെയ്യാമെന്നു ആക്കിത്തീർത്ത സ്മൃതിയെ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം.

ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ തുനശ്ശേഫനെ വിലക്കുവാങ്ങി യാഗശാലയിൽ കൊണ്ടുവന്നു യാഗത്തിൽ കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ കുട്ടി, അതികഠിനമായ് നിലവിളിച്ചു കരയുന്നതിനെ കേട്ടു സ

ഹിച്ചുകൂടാത്തയാൾ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി, ഹരിശ്ചന്ദ്രനോടു പര
ഞ്ഞവയിൽ ചിലതു കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

രാജൻ മുഖേന നൂനശ്ലേഘം തുടങ്ങും ഭരതദൂഷിതം	1
കുതുമ്പേ ഭവിതപുണ്ണോ രോഗനാശശാസനമുദാ.	
ഭയാസമം നാശിപ്പുണ്യം പാപം ഹിംസാസമനഹി	2
അത്ഭുതമന്യുരക്ഷാതമം പാദേഹനികൃന്തനം.	
നകർത്തവ്യം മഹാരാജ സർവ്വതസ്സ പരിച്ഛേദം	3
അത്ഭുതവൽ സർവ്വഭൂതേഷു ചിന്താധീയം നൃപോത്തമ.	
ജീവിതവ്യം പ്രിയം നൃപം സർവ്വേഷാം സർവ്വാകില	4
തപമിച്ഛ സിന്ധുവം കർത്തും ദേഹേഹതപാതപമുദപിജം.	
കഥം നേഷ്ടദസൈഭേഹം രക്ഷിതം സപസുഖാസ്സഭം	5
ജനകോസ്യ സുഭാഷ്ടാത്മായേനാസൈ തേ സമപ്തിതഃ	
സപാത്മജോ ധനലോഭേന പാപാചാരസ്സദമ്തിതഃ	7
ദേശമദ്ധ്യേ ച യഃ കശ്ചിത് പാപകർമ്മ സമാചരേൽ.	
ഷഷ്ഠാംശം തസ്യ പാപസ്യ രാജാഭ്യർത്ഥന സംശയഃ	6
നിഷേധനീയാ യാ രാജാസൈ പാപകർമ്മഃ സമുദ്യമഃ	
ന നിഷേധസ്വപന്താകസ്താൽ പുത്രം വിക്രേതമുദ്യമഃ	8
മോചനാനുമതിപുത്രസ്യ കരണാഭപനസ്യമേ.	
തവദേഹേ സുഖം രാജൻ ഭവിഷ്യത്യവിചാരണാൽ	

അ - അല്ലയോ രാജാവേ! ഏറ്റവും ദുഃഖിതനായൊരാളെന്ന
നൂനശ്ലേഘനെ വിട്ടുക, കൊല്ലരുതു. നിന്റെ യാഗം പുണ്യമാ
യ്ക്കുവേണ്ടും. എല്ലാപ്പോഴും നിന്റെ രോഗനാശവും ഭവിക്കും.

ഹേ! മഹാരാജൻ, യേശുസമമായ പുണ്യവുമില്ല. ഹിംസ
ക്കു സമമായ പാപവുമില്ല. തന്റെ ദേഹരക്ഷക്കു വേണ്ടി അ
ന്യദേഹത്തെ കരിക്കലും ഹിംസിക്കരുത്. അല്ലയോ രാജശ്രേ
ഷ്ഠ! ഇങ്ങനെ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ സർവ്വപ്രാണികളേയും എല്ലാപ്പോഴും
തന്നെല്ലാലേ കരുതേണം.

(2. 3.) എല്ലാവർക്കും എല്ലായ്പ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിലാ
കുന്നു പ്രിയം. സംശയമില്ല. അങ്ങനെ ഈ ബ്രാഹ്മണന്മാർ

നെ കൊന്നിട്ടു സുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുവാനല്ല ഇച്ഛിക്കുന്നത്. 4

അതുകൊണ്ടു സ്വസ്വഖാസ്വദമായ ദേഹത്തെ രക്ഷിപ്പാനല്ലൊണ്ടു ഈ കുട്ടി എങ്ങിനെ ഇച്ഛിക്കാതിരിക്കും? (നിന്നെ പോലെതന്നെ ഈ കുട്ടിക്കും തന്റെ സുഖത്തിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു സാരം) അവന്റെ പിതാവോ ദുഷ്ടാത്മാവു. ധനത്തിലുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടു തന്റെ മകനായ ഇവനെ നിങ്ങളു വിലക്കു തന്നു. അവൻ ഏറ്റവും പാപിയും ദുഷ്ടനുദ്ധിയും ആകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിലിരിക്കുന്നവരിൽ ആരെങ്കിലും ഒരു രാജാ ഇതുപോലുള്ള പാപം ചെയ്താൽ ആ പാപത്തിന്റെ ആഘാതം ഭാഗം രാജ്യത്തിലെ രാജാവു അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്നു, സംശയമില്ല. (അതുകൊണ്ടു രാജ്യത്തു പാപകരം ചെയ്യുന്നതിനെ മുടക്കി നല്ലവഴി നടത്തേണ്ടുന്ന രാജാവുതന്നെ ഈ വക ചെയ്താൽ പുത്രപാപമാണെന്നു സാരം.) അതിനാൽ പുത്രനെ ഹിംസിക്കുവാനായ് വിലക്കുവിലക്കുവാൻ തുനിഞ്ഞ നിന്ദിതകർമ്മിയായ ആ ബ്രാഹ്മണനെ നീ എന്തുകൊണ്ടു മുടക്കം ചെയ്യില്ല? (5. 6. 7.) അല്ലയോ രാജാവേ! എന്റെ ഈ വാക്കിനെ കേട്ടു ഈ കുട്ടിയെ കൊല്ലാതെ വിട്ടയച്ചാൽ അങ്ങയുടെ ദേഹത്തിലുള്ള രോഗശാന്തി വന്നു സുഖം ഭവിക്കും. (8)

എന്നിങ്ങിനെ വിശ്വാമിത്രൻ പുത്രനെ പറഞ്ഞിട്ടും ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ കൂട്ടാക്കാതെ ആ കുട്ടിയെ കൊന്നു നരമേധം കഴിച്ചു. എന്നാണു ദേവീഭാഗവതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു. കൃതയുഗത്തിലുള്ളപ്പോലെ നരമേധവും മറ്റും ഈ കലിയുഗത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുജനം തുടങ്ങിതു മുതൽ നടത്തുവാൻ സംധിക്കുമോ?

പരപീഡ കൂടാതെ നടത്തുന്നത് കാലദോഷമാണോ? ഈ ജാതിഹിന്തുക്കളുടെ താത്സാഹ്യം മുമ്പത്തേപ്പോലെ നടക്കാത്തതിനാൽ കാലദോഷമെന്നു വെറുതെ ഉള്ളതാണ്. നല്ല നീതിയല്ലേ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ നടത്തിയതു. ഈ ദുർമ്മാഹികളുടെ വാക്കു കേട്ടു ഭ്രമിച്ചു. പാപം. ആ പൊട്ടരാജാവ് നരമേധം കൂടി ചെയ്യതു പുണ്യമാണു പോൽ. അതിരിക്കട്ടെ—മഹാൻമനു

തിരി അചർകൾ കാലദോഷമെന്നു പറഞ്ഞതിന്നു ഇനി ഒരു സംഗതി കൂടി ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മെണ്ടു വരുന്നതിന്നു മുമ്പു കേരളത്തിൽ ചില പെരുമാക്കന്മാർ നാടുവാഴികളായിരുന്നു. അക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണരെന്നും ആര്യ്യരെന്നും നടിക്കുന്ന കൂട്ടർ ചില പെരുമാക്കളെ ചതിയാൽ കൊല്ലുകയും അവരുടെ മക്കളെ ജേലിൽ പാറ്റിക്കുകയും ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണരുടെ നാടുവാഴ്യം നടത്തിയതായും ബ്രാഹ്മണർക്കു കക്കുവാനും പിടിച്ചുപറിപ്പാനും വൃഥിചരിക്കാനും ജാതിശ്രേഷ്ഠരായതിനാൽ അധികാരമുള്ളതായും അതു ന്യായമല്ലെന്നു വല്ലവരും പറഞ്ഞാൽ അവന്റെ ശിരശ്ശേദം ചെയ്യുതായും കൈവീട്ടി വാക്കു പറഞ്ഞാൽ അവനെ തൂക്കിക്കൊന്നതായും കേരളചരിത്രത്തിൽ ഗോദവണ്മെന്ന ഒരു പുസ്തകത്തിൽ വായിച്ചതായ് ഞാൻ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വക ദുഷണകൃത്യങ്ങൾ ജോജ് ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലമായ ഇക്കാലത്തു ഛലിക്കാത്തതിനാലായിരിക്കാം. മഹൻ നമ്പൂതിരി തന്റെ കൃതിയിൽ കാലദോഷമെന്നു ഘോഷിച്ചതു. പരമാത്മസ്ഥിതിക്കു നോക്കുന്നതായാൽ കഴിഞ്ഞ കൃതാദി മൂന്നു യുഗങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കലിയുഗവും ആകുന്നു. കാലദോഷത്തോടുകൂടിയത് ബ്രിട്ടീഷു ഭരണം തുടങ്ങിയ മുതൽ ഇന്ത്യാരാജ്യം അതിലും വിശേഷിച്ചു കേരളം സ്വർഗ്ഗത്തോടുപമിക്കാം. ഇങ്ങിനെ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണത്തെപ്പറ്റുത്താലും സമഭാവനയിയമനിമ്നാണത്താലും സ്വർഗ്ഗതുല്യമാക്കി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഇന്ത്യയെ ഇനിയും പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ ആര്യ്യരെന്നും, ശ്രേഷ്ഠരെന്നും, ഭൂമിയെല്ലാം ബ്രാഹ്മണന്റെ സ്വന്തസ്വത്താക്കീട്ടാണ് ബ്രഹ്മാവ് കല്പിച്ചതെന്നും കള്ളപ്രമാണങ്ങളെ എഴുതിക്കൂട്ടി സ്തുതി എന്നു പോരിട്ടു സമഭാവന സമസൃഷ്ടിസ്സേഹം ജന്മനഃ ലേശവും ഇല്ലാത്തവരും യാതൊരു ശക്തിയും യോജിപ്പും ഇല്ലാത്തവരും ദരാഗ്രഹികളും അസുയാലുക്കളുമായവർ സ്വയംഭരണചഞ്ചികാഗ്രഹിക്കുന്നതു ഇന്ത്യയെ

പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലാക്കുവാനാണോ എന്ന സംശയം ജനിക്കുന്നു. ഇനിയും കാലത്തെ കുറവും പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

അഥമപ്യതി വാമോരു പീഡിതാഃ ക്ഷുധയാ വനേ
 പ്രവീഷ്ടശ്ചായുർഭാവേന കുരൂചിശ്ശപചാലയെ. 1
 ശപചം നിദ്രിതം ദൃഷ്ട്വാ ക്ഷുധയാപീഡിതോഭശം
 മഹാനസം പരിജ്ഞായ ഭക്ത്യാത്മം സമുപസ്ഥിതഃ 2
 യദാഭാസം സമുൽപാദ്യ പകപംശതനജാമിഷം
 ഗൃഹ്ണാമി ഭക്ഷണാത്മായ തദാദൃഷ്ടസ്തുതേനവൈ. 3
 ഭിക്ഷുതേ കഥം കാല സുപയാനീതസ്സലോചനേ

(ദേവീഭാഗവതം)

അല്ലായാ സുന്ദരീ! ഞാൻ വിശപ്പുകൊണ്ടു ഭുജിത നായിട്ടു വനത്തിലൊരേടത്തു ഒരു നായാടിയുടെ വീട്ടിൽ കൂടുവാനായ്ക്കൊണ്ടു 1. നായടി ഉറങ്ങി എന്നറിഞ്ഞിട്ടു ഏറ്റവും ക്ഷുൽപീഡിതനായ ഞാൻ അടുക്കൂ ഇന്നതെന്നറിഞ്ഞു അതിന്നുള്ളിൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ അവൻ വെച്ചിട്ടുള്ള പാത്രത്തെ എപ്പോൾ തുറന്നു നായുടെ മാംസത്തെ പചിച്ചുവെച്ചു തിന്നെ എടുത്തുവോ അപ്പോൾ അവൻ എന്നെക്കണ്ടു. ഹേ! സുന്ദരീ! ഈ ഭിക്ഷുകാലത്തെ നീ ഏങ്ങിനെ കഴിച്ചു കൂട്ടി എന്നു വിശ്വാമിത്രൻ തന്റെ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞതാകുന്നു.

മനുസ്മൃതിയിൽ വിവരിച്ചതും ബോധിപ്പിക്കാം.
 ശപമാംസമിച്ഛന്നാത്തോത്തും ധർമ്മാധർമ്മവിചക്ഷണഃ
 പ്രാണാനാം പരിരക്ഷാത്മം വാമദേവോനലിപ്തവാൻ. 106
 ക്ഷുധാർത്തശ്ചാത്തു മദ്യാഗാദിശ്വാമിത്രഃ ശപജഃപനിം
 ചണ്ഡാളഹസ്താദാഭായ ധർമ്മാധർമ്മവിചക്ഷണഃ 108

അത്ഥം—ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ അറിഞ്ഞു വാമദേവനെന്ന മുനി വിശപ്പുകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെട്ടു ശപവിന്റെ മാംസത്തെ ഭക്ഷിച്ചു. അതുകൊണ്ടു അയാൾക്കു പാപമുണ്ടായില്ല. ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ അറിഞ്ഞ വിശ്വാമിത്രൻ ക്ഷുൽപീഡിതനായിട്ടു ചണ്ഡാളന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന നായിന്റെ കണകാലിലെ മാംസം

ത്തെ വാങ്ങി ഭജിച്ചു. അതുകൊണ്ടും അയാൾക്കു പാപമുണ്ടായില്ല. (108. 10-ാം അദ്ധ്യായം)

ഈ വക കൃതാദിയുഗങ്ങളിൽ നടന്ന ചരിത്രങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ കലിയുഗമായതിനാൽ കാലദോഷമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതും ന്യായമല്ല.

കൃതാദിയുഗങ്ങളിൽ നടന്നതും, നടത്തിച്ചതുമായ അനീതികളെപ്പറ്റി പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ പറഞ്ഞതു നോക്കുമ്പോൾ സാധുക്കളായ സജ്ജനങ്ങൾക്കു കഠിനോപദ്രവവും, പക്ഷഭേദവും, നടത്തിട്ടുള്ളതു കൃതാദിയുഗങ്ങളിൽ ഹിന്ദുരാജാക്കളുടെ രാഷ്ട്രഭരണകാലത്തു ശുഭൻ തപസ്സു ചെയ്യതിനാൽ ബ്രാഹ്മണന്റെ കുട്ടി മരിച്ചു എന്നും, അതിന്നുവേണ്ടി ശുഭനെ കൊല ചെയ്തു എന്നും, നടത്തിയിരുന്ന കാലത്തേയ്ക്കാണ് കാലദോഷമെന്നു പറയേണ്ടതു. അല്ലാതെ ബ്രിട്ടീഷുഭരണം തുടങ്ങിയ മുതൽ ഭൂലോകം സ്വർഗ്ഗതുല്യമാക്കിട്ടാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഭരണം. അതു നമ്മുടെ ജാതിബ്രാഹ്മണക്കു മാത്രം രുചിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ബ്രിട്ടീഷുചക്രവർത്തി, ഇന്ത്യയിൽ വരുന്നതിന്നു മുമ്പു, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ—വിശേഷിച്ചു കേരളത്തിൽ അബ്രാഹ്മണക്കു നല്ല വീടുണ്ടാക്കി പാക്കുവാനോ, നല്ല പദാത്ഥം ഭക്ഷിപ്പാനോ, നല്ല വസ്ത്രം ധരിപ്പാനോ, വാഹനങ്ങളിൽ നടപ്പാനോ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിപ്പാനോ, മറ്റു വല്ല സല്കാര്യങ്ങളും ചെയ്യാനോ, പാടില്ലെന്നു തുടങ്ങിയ അനേക അഴിമതികൾ, നടത്തിട്ടുള്ളതു കേരളചരിത്രചിന്തകന്മാർക്കു അറിയാവുന്നതാണ്. അതിനെ ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നില്ല.

പൂർവ്വസ്ഥിതിപോലുള്ള അഴിമതികളും, ജാതിബ്രാഹ്മണക്കു അവരുടെ ജന്മികുരവും നന്നുവാൻ ഇപ്പോൾ സാധിക്കാത്തതിനാൽ കലികാലമാണെന്നും, നീചരാജാവാണെന്നും, പറയുന്നതു അവരുടെ ദുർമ്മാഹമാണ്. അതു ഇനി മേൽ ഫലിക്കുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

ഈ ജാതികൾക്കുമേൽ, പിറ്റിൽ പെട്ടിട്ടല്ലേ മഹാനഭംഗം, സത്യസന്ധനം, സാധുവുമായ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻകൂടി ഇഹപരവിരുദ്ധവും, നിന്ദ്യവും, പാപിഷ്ഠവുമായ നരമേധം ചെയ്തു. ഇതേമാതിരി പുരോഹിതന്മാർ, വൈധവ്യം വന്ന സ്ത്രീകളുടെ ആഭരണത്തെ പാറിക്കാൻ വേണ്ടി ഉടഞ്ഞിരുന്നെന്നു കരുതിയവർക്കു് എന്തു പറ്റിപ്പോയി? ഈ വക സംഗതികൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ബോധിപ്പിച്ചാൽ തീരുന്നതാണോ? കോടതി, സമയമില്ലാത്തതിനാൽ അതു വിടുന്നു. ശ്രേഷ്ഠനാരണാക്കിത്തീർത്ത ശ്രേഷ്ഠരും നടിപ്പുകാണ്ടു നടക്കുന്ന ജാതിബ്രാഹ്മണക്കു് വേണം? ആരെക്കൊല്ലിച്ചാലും, പാപികളാക്കി തീർത്താലും തീയിൽ ചാടിച്ചാലും, ഭക്ഷണവും പണ്ടുണ്ടു് പോരും കിട്ടണം. ഇതല്ലേ അവരുടെ കള്ളതന്നു്! അതിരിക്കട്ടെ; മഹാൻമന്ത്രിയുടെ അടുത്തുള്ള മേൽ വിവരിച്ച പൂർവ്വാസനാസമേതം 5033 വർഷമായി വിവരിച്ച യാതൊരുതർക്കത്തിന്നും നിലയില്ലാത്തതിനാൽ അതു നിരസിക്കുന്നു.

പതിനൊന്നാം ഖണ്ഡം.

5033-ാം വർഷം നോക്കാം. ഇതിലാണ് അത്യാശ്ചര്യം ജനിക്കുന്നത്. ത്രിമൂർത്തികളും, ഗണപതിയും, വാണി, ലക്ഷ്മി, പാർവ്വതി മുഖായ ദേവികളും, സർവ്വതാപസന്മാരും, ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്ന ബോധഹീനരും, ജഡാഭിമാനികളുമായ ജാതിബ്രാഹ്മണരുടെ നശപരവും കർഷിതവും, ദുർഗ്ഗന്ധസ്വഭാവവുമായ നികൃഷ്ടപാദം കഴുകിയ ഭേദമില്ലാത്ത ദിവ്യതീർത്ഥമെന്നു കരുതി സന്തോഷത്തോടുകൂടി ശിരസ്സിൽ തളിക്കുന്ന പോൽ. എന്തൊരു കഷ്ടമാണിതു! കലിയുഗം തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ 5033 വർഷമായി. അതിൽ ബ്രിട്ടീഷുഭരണം തുടങ്ങിയ 150 വർഷം മുമ്പുവരെ ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണർ, തങ്ങൾ ജാതിശ്രേഷ്ഠരെന്നും, ബ്രഹ്മമുഖ ജാതരെന്നും, വേദമന്ത്രത്തിന്റെ സ്വന്താവകാശികളാണെന്നും

ന്നും, ശാപാനുഗ്രഹകർത്താക്കളെന്നും, ശപിച്ചാൽ കല്പം—
 ഭസ്മമാക്കും—കാന്തമാക്കും—ആനയാക്കും—പാമ്പാക്കും. കല്ലിനെ
 പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ, ജീവപ്രതിഷ്ഠ, മുതലായ മന്ത്രം ജപിച്ചു വിഷ്ണു, ശി-
 വൻ, ഗണപതി, സുബ്രഹ്മണ്യൻ മുതലായ മൂർത്തികളും, ദേവ-
 നാരദമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും, മറ്റുമുള്ള ഭോഷ്ടകളാൽ അറിവും
 വിവേകവുമില്ലാത്ത ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരെകൂടി ഭൂമിപ്പിച്ചു വ-
 ണ്ണാശ്രമം നിലനിർത്തണം—എന്നാൽ മാത്രമേ സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ
 ഉദയാസ്തമനം ചെയ്യയുള്ളൂ എന്നും ബ്രാഹ്മണൻ മന്ത്രം ചൊല്ലി
 ആദിത്യനമസ്കാരം ചെയ്തിട്ടാണു സൂര്യനെ ഉദയാസ്തമനം ചെ-
 യ്യിക്കുന്നതെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ യാഗം ചെയ്തിട്ടാണു മഴ പെയ്യി-
 കുന്നതെന്നും അതിന്നു വേദം പ്രമാണമാണെന്നും അണപറ-
 ണ്ണു അറിവും വിവേകവുമില്ലാത്ത സാധുജനങ്ങളെ വഞ്ചിപ്പാൻ
 വേണ്ടി മന്ത്രമെന്നു പറയുന്ന ശ്ലോകത്തെ കോടരിയിൽ ബോധി-
 പ്പിക്കാം.

അഗ്നൗ പ്രാപ്താഹുതിസ്സമൃഗാദിത്യമുപതിഷ്ഠതെ

ആദിത്യാജ്ജായതെ വൃഷ്ടിഃ വൃഷ്ടേരന്നം തതഃ പ്രജാഃ

അ—യാഗത്തിൽ അഗ്നിയിങ്കൽ ഹോമിക്കുന്ന ദ്രവ്യത്തി-

ന്റെ ഹവിസ്സു (ആവി) വഴിപോലെ ആദിത്യങ്കൽ ചേരുന്നു.
 അതിനാൽ ആദിത്യങ്കൽ നിന്നു മഴയുണ്ടാകുന്നു. അതിൽനിന്നു
 ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും അതിൽനിന്നു പ്രജകളും ജനിക്കുന്നു എ-
 ന്നും യാഗം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ മഴ പെയ്യില്ലെന്നും വണ്ണാശ്രമധർമ്മം
 നിലനിർത്താത്താൽ ലോകം മുടിഞ്ഞുപോകുമെന്നും അതിന്നു മ-
 ന വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണന്റെ അടിമയായിരി-
 ക്കേണമെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്താൻ രാജാവു ശുഭ്രനെ
 ബ്രാഹ്മണന്റെ അടിമയാക്കി ചെയ്യിക്കേണമെന്നും അതിന്നു
 സ്മൃതി പ്രമാണവും പറയുന്നു. അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

വാണിജ്യം കാരയേദൈശ്യം കസീദം കൃഷിമേവച

പശൂനാം രക്ഷണം ചൈവദാസ്യം ശുഭ്രം വിജന്മനഃ(410

അ. 8)

അ— കച്ചവടം പലിശവാങ്ങൽ കൃഷി പശുരക്ഷ ഇവകൾ
 പൈശ്വര്യം പ്രാപ്തമാകട്ടെ ശുശ്രൂഷ ശുഭനോടും രാജാവ്
 ശാസനചെയ്യും ചെയ്യിക്കേണം. ചുറ്റുമുള്ള മനുഷ്യന്മാരോടും
 ധർമ്മശാസ്ത്രമാണ്— എന്നു സംസ്കൃതഭാഷാപരിചിതരും
 കർമ്മശാസ്ത്രമുള്ളവരായ സപരദാദാരിദ്ര്യം അവരുടെ ലാഭം
 തിന്നുന്നവർക്കു വായിൽ വന്നപോലെ അശാസ്ത്രീയവും അധർമ്മം
 അറിയില്ലായ്മയും സാധാരണമായ പരദാദാരിദ്ര്യം അശാസ്ത്രം
 എഴുതി കൂട്ടിയപോലെ നമ്മുടെ മഹാനന്ദത്തിൽ അവർക്കുള്ള
 തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും കല്പിച്ചുള്ള 5ാം ശ്ലോകത്തിലെ സാരം
 നോക്കുമ്പോൾ ദുരഭിമാനാഗ്രഹത്താൽ ഗ്രസിക്കപ്പെട്ട അന്ധകര
 നായത്തോടും അജ്ഞാനത്തിലിരുന്നതാൽ മൂടപ്പെട്ട ബോധദൃഷ്ടിയോ
 ടും രാഗദോഷാദി ക്രൂരരക്ഷസ്സുകളുടെ പ്രേരണയോടും മഹാനന്ദ
 ത്തിൽ അവർക്കു ഇപ്രകാരം എഴുതിയതാണെന്നു മാത്രമേ
 5ാം ശ്ലോകത്തെപ്പറ്റി വിചാരിപ്പാനുള്ളൂ. അല്ലാതെ അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ കാര്യമല്ലെന്നു പറയേണ്ടതു്.

6ാം ശ്ലോകം— രാജാവു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഉദാത്തനായ
 ദാത്തസാനനാസികനിരനാസികാദി സ്വരങ്ങളും അക്ഷര
 ങ്ങളും പിഴക്കതെ കാതി ഉറപ്പിച്ചതായ വേദമന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു
 പണ്ടുപണ്ടു ശുദ്ധനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ മന
 സ്സിൽ വിചാരിക്കുന്ന ചിദാനന്ദരൂപത്തെ ദിവസേന സേവിച്ചു
 വരുന്നതിനാൽ സൂക്തങ്ങളാകുന്നുവെന്നും 7ാം ശ്ലോകം നാട്ടുകാ
 രു ബ്രാഹ്മണനെന്നു ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോഴും വളരെ ബഹുമാ
 നാദരങ്ങളോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണരെ വന്ദിക്കുന്നതായ മഹിമ രാ
 ജാവിനുപോലും ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണപ്രീ
 തി സമ്പാദിപ്പാനാണു ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യജനം ലഭിച്ചാൽ മുഖ്യ
 മായ് വേണ്ടതു്— എന്നാൽ ഗതിവരും— എന്നും അതുകൊണ്ടു
 ഞാൻ ബ്രാഹ്മണക്കാരെപ്പറ്റി എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മഹാനന്ദത്തിൽ അവർക്കു വേദം കാതിയതുകൊണ്ടു ശു

ഭൂമിമാരാകുന്നു എന്നാകുന്നു പറയുന്നത്. ഇതും ഞാൻ മേൽ പ്രസ്താപിച്ചപോലെ തുച്ഛമാകുന്നു എന്നെന്നാൽ ജഗാദി നാലുവേദങ്ങളും ദുർബ്ബലമായ പൂർവ്വപക്ഷവും അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും തുച്ഛവും നശപരവുമായ സ്വർഗ്ഗലോലുപതും അജ്ഞാനികളായവരാൽ മാത്രം അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതുമായ അജ്ഞാനകർമ്മത്തെയും തൽഫലത്തെയും പുകഴ്ത്തുന്നതും ഫലശൂന്യപുഷ്പിതചചനവുമായ കർമ്മകാണ്ഡത്തെ വേദമെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ ശിവസ്വരൂപത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

ന വേദം വേദേത്യാഹുർവ്വേദേവേദോനവിദ്യതേ

വരാന്മാ വേദ്യന്തേന സവേദോ വേദ ഉച്യതേ 15

അ — ജഗാദി നാലുവേദങ്ങളേയും വേദമെന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. വേദത്തിൽ വേദം കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ (വേദ്യത അനേനേതി വേദഃ) എന്നുള്ള വ്യുല്പത്തികൊണ്ടും ഏതൊന്നിനാൽ പരമാത്മാവു അറിയപ്പെടുന്നുവോ അതാകുന്നു വേദമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു എന്നും ഇതു കൂടാതെ മുണ്ഡകോപനിഷത്തു പ്രഥമമുണ്ഡകം,

മൂലം — തസ്മൈ സഹോവാചദേവിദ്യേ വേദിതവ്യേ ഇതിഹ

സ്മ യൽ ബ്രഹ്മവിദേവേദന്തിപരാ ചൈവാവരാച. 4

അർത്ഥം — യാതൊരു ബ്രഹ്മജ്ഞന്മാർ വരെയെന്നും അവരെയെന്നും രണ്ടു വിദ്യകളെന്നു പറയുന്നുവോ — അതുകൾ അറിയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു എന്നു ആ ശൗനകനോടു ആ അംഗിരസ്സു പറഞ്ഞു. (4)

മൂലം — തത്രാവരാ ജഗേപദോ യജുർവ്വേദസ്സാമവേദോഽർച്ചശിക്ഷാകല്പോ വ്യാകരണം നിരക്തം ഛന്ദോജോതിഷമിതി. അഥ പരായയാ തദക്ഷരമധിമൃതേ (5. മുണ്ഡകം)

അതിൽ ജഗേദം യജുർവ്വേദം സാമവേദം അധർവ്വവേദം ശിക്ഷ കല്പം വ്യാകരണം നിരക്തം ജ്യോതിഷം ഇതുകളാകുന്നു അവര എന്ന വിദ്യാ — പിന്നെ യാതൊന്നാകൊണ്ടു അക്ഷരത്തെ

(ബ്രഹ്മത്തെ) അധിഗമിക്കുന്നുവോ അതാകുന്നു പരം എന്ന വിദ്യാ. ഇതിനാൽ സിദ്ധിക്കുന്നത് മേൽ പറഞ്ഞ പരം അവരം എന്ന പറയുന്ന രണ്ടുവിദ്യകളേയും അറിഞ്ഞാൽ അവരവിദ്യ എന്ന കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ കർത്താവു കരണം തുടങ്ങി അനേക സാമഗ്രികളോടുകൂടി അഗ്നിഹോത്രാദി കർമ്മം ചെയ്യപ്പെടുവാൻ മാത്രം കഴിവുള്ളതും നാശരഹിതമായിട്ടുള്ളതും ആകയാൽ അതു തുച്ഛവും സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലാത്തതും ആകുന്നു. പരവിദ്യയാകട്ടെ ബ്രഹ്മതാനമുണ്ടാക്കുന്നതും നാശരഹിതമായ പരമപുരുഷരൂപമാകുന്ന മോക്ഷത്തെക്കൊടുക്കുന്നതുമായാൽ പരവിദ്യാഭ്യസമാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു സാരം. അങ്ങിനെയിരിക്കെ വേദമല്ലാത്തതും കർമ്മത്തെ വിവരിക്കുന്നതും അവരവിദ്യയുമായ കർമ്മകാണ്ഡത്തെ കാര്യത്തിനാൽ ശുദ്ധനാരായി എന്നു നടിച്ചുകൊണ്ടു മഹാൻമനുതിരിപ്പാടവർകൾ 6-ാം ശ്ലോകത്താൽ കൊട്ടിപ്പോയിക്കപ്പെട്ടതു മോഹമെന്നു മാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

പിന്നെ മഹാൻമനുതിരി അവർകൾ 7-ാം ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞതു ബ്രഹ്മണരുടെ മനസ്സിൽ ചിദാനന്ദരൂപത്തെ സേവിക്കുന്നു എന്നാണല്ലോ. ചിദാനന്ദരൂപമെന്നതു എന്തു; ഇവർ സേവിക്കുന്നതായ മനസ്സെന്നതു എന്തു? ഈ ചക നാട്ടുങ്ങൾ എത്ര ശാസ്ത്രവിജ്ഞാമായിരിക്കുന്നു. വല്ലതും ഉള്ളതല്ല എന്നുമാത്രമെന്നു അതിന്നർത്ഥമുള്ളു. എന്തെന്നാൽ യാതൊരു വസ്തുവോ ഉള്ളതു അതു നാശരഹിതവും ബുദ്ധീന്ദ്രിയാദികളാൽ അറിയപ്പെടാത്തതും ബുദ്ധിയെ അറിയുന്നതും ബുദ്ധീന്ദ്രിനാദികളെ നിയമനം ചെയ്യുന്നതും ആയ സച്ചിദാനന്ദത്തെ കാമാദ്യവസ്ഥകളോടുകൂടിയും ചഞ്ചലസ്ഥാവയുമായ മനസ്സുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മാനിക്കുന്നുപോൽ. എന്തൊരു കഷ്ടമാണിതു. ഇവരുടെ ചിദാനന്ദരൂപം ക്ഷേത്രത്തിന്നുള്ളിലൊരു കല്ലുവെച്ചു പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ ജീവപ്രതിഷ്ഠ ചെയ്ത് പായസം വെച്ചുകൊടുക്കുന്ന കല്ലായിരിക്കാം. അല്ലാതെ സച്ചിദാനന്ദമെന്നതു ഇന്നതെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ല

ന്നാണു തോന്നുന്നതു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ താഴെവിവരിക്കുന്ന ശ്രുതിയാൽ അതിനെ ഞാൻ കോടതിക്കു ബോധ്യപ്പെടുത്താം. മൂലം—യത്തദദൃശ്യ മഗ്രാഹ്യ മഗോത്ര മവണ്ണമചക്ഷുശ്രോത്രം തപോണിപാദം നിത്യം വിഭിംസർച്ചഗതം സുസൂക്ഷ്മം ദതവ്യയംയൽ ഭൂതയോനിംപരിപശ്യന്തിധീരാഃ (6.51 മണ്ഡകം.

അ — മുൻവാക്യത്താൽ പരവിദ്യയാൽ ബ്രഹ്മത്തെ അധിഗമിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആ ബ്രഹ്മം (ചിദാനന്ദം) എങ്ങിനെയുള്ളതെന്നാൽ യാതൊരു ലോകകാരണവസ്തുവോ അതു കാണപ്പെടാത്തതും ഗ്രഹിക്കപ്പെടാത്തതും ഗോത്രമല്ലാത്തതും വണ്ണമല്ലാത്തതും നേത്രവും ശ്രോത്രവുമല്ലാത്തതും പാണി പാദങ്ങളല്ലാത്തതും നിത്യമായിട്ടുള്ളതും വിഭി(പ്രാപകം) ആയതും എല്ലാ റിദ്യം ഉള്ളതും ഏറാവും സൂക്ഷ്മവും നാശമില്ലാത്തതും സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും കാരണമായ ഭൂതങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനമായ ആ വസ്തുവിനെ ധീരന്മാർ (വിവേകികൾ) കാണുന്നു.

മന്ത്രം — നതത്രചക്ഷുശ്ശക്തി നവാഗ്ങ്ക്തിനൊമനോനവിദ്മോ നവിജാനീമോയൈവതദനു ശിഷ്യാൽ

അന്യദേവതദിഗിതാദൈവം അവിദിതാദധി

ഇഹിതുശ്രൗമ പൂർവ്വേഷാം യേനസുദ്യോചക്ഷിരെ

(ദീക്ഷേനോപനിഷത്തു ചതുർത്ഥവണ്ഡം)

അ — അതിൽ ചക്ഷുസ്സേതുനില്ല — വാക്കേതുനില്ല — മനസ്സും എന്തുനില്ല — ഞങ്ങളറിയുന്നില്ല — യാതൊരുപ്രകാരത്തിൽ ഇതിനെ ശിഷ്യമാർക്കുപദേശിക്കാം അപ്രകാരത്തെ ഞങ്ങളറിയുന്നില്ല. അതു (ബ്രഹ്മം) അറിയപ്പെട്ടതിൽ നിന്നു പേരെ തന്നെ — എന്നാൽ അറിയപ്പെടാത്തതിൽനിന്നും മേലേയാകുന്നു. ഇപ്രകാരം പൂർവ്വന്മാരുടെ വചനം ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അപരാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കു അതിനെ ഉപദേശിച്ചതു.

ഇങ്ങിനെ വാങ്മനസഗോചരമായ അത്രപവസ്തുവിനെ അഹങ്കാരമകാരങ്ങളോടും കാമാദ്രവസ്ഥകളോടുംഭ്രാന്തമായുമുള്ള

മനുഷ്യരിൽ വിചാരിച്ചു സേവിച്ചു വരുന്നു എന്നു മഹാത്മജ്ഞാപി
 തി അറുപതുകൾ പാഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ആ വാക്കിന്നു യാ
 തൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല.

മഹാത്മജ്ഞാപി അറുപതുകൾക്കു ഏഴാം ഘട്ടത്തിൽ ബ്രാ
 ഹ്മണനെ കേൾക്കുമ്പോഴും സർവ്വതും ചെറിയതല്ല. ആകട്ടെ മ
 ഹാത്മജ്ഞാപി രാജാവിന്നു പോലും ഇല്ലെന്നാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു
 ഇപ്പോഴത്തെ നാട്ടുവർത്തമാനം അറിവില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഏ
 തൊരു ഹിന്ദുജാതിയെന്നു കല്പിക്കപ്പെട്ടവനായാലും അയാളാൽ
 പല ജനങ്ങൾക്കും വ്യാപാരം മൂലമോ കൈത്തൊഴിൽ മൂലമോ ഉ
 ദ്വോഗം മൂലമോ ധനധാന്യോദിമൂലമോ വിദ്യാമൂലമോ വൈദ്യമൂല
 മോ ഇഹലോകസുഖത്തിനുള്ള ഉപകാരസിദ്ധി ഉണ്ടാവുന്ന പ
 ക്ഷം എത്ര നിത്യജന്മനന്ത്യരേയും ബഹുമാനാരദവോടു വന്ദനാദി
 കൾ ചെയ്യുന്നതും അതുകൂടാതെ ഭേദഭാവന ചെയ്യാതെ മയ്യാദ
 യാജ്ഞാതമാനവരിലും സർവ്വജനങ്ങൾക്കും ബഹുമാനാരദവുകൾ
 കലഭേദം നോക്കാതെ ഉണ്ടായ്ക്കുന്നുവല്ലോ. അതിൽവെച്ചു
 മഹാത്മജ്ഞാപി അറുപതുകൾക്കും ജാതിബ്രാഹ്മണരേയും ഒരു പ്ര
 ത്യേക ബഹുമാനി പരിഷ്കൃതദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നി
 ല്ല. പക്ഷെ വല്ലമൂലയിലും വിദ്യാശൂന്യനായ് കപടശാസ്ത്രമായ
 മനുസ്മൃതിവിധി അനുസരിച്ചു ബ്രാഹ്മണനാടുത്തു കീറിയ പഴയ
 വസ്ത്രവും ചുറ്റി ബ്രാഹ്മണനെ നടിക്കുന്നവർ ഉണ്ടുശേഷിച്ചു
 ഉഷ്ണിഷ്ടവും ഭജിച്ചു മൂക്കിൽ വിരലും തുറത്തു പഞ്ചവസ്ത്രവും അ
 ടക്കി ബ്രാഹ്മണനെ കേൾക്കുമ്പോഴും അടിയൻ റാൻ
 ചെന്നുകാട്ടു കഞ്ഞികുറപ്പാൻ പഴുത്തിലുണ്ടെട്ടി എന്നു മുതലാ
 യ അപഗന്ധങ്ങളും ഉച്ചരിച്ചു തിരിഞ്ഞുനടക്കുന്ന ചില അടിമ
 ശൂദ്രരോടൊത്തും എടുപഴകുന്നതിനാൽ അറുപതുകൾ കാണിക്കുന്ന ഗോ
 ഷ്ടികൾ ബ്രാഹ്മണരോടുള്ള ബഹുമാനമാണെന്നു മനുസ്മൃതി അ
 വർകൾക്കു തോന്നി പ്രകടിപ്പിച്ചതാണ്. ബഹുമാനിക്കു എന്നതു
 ബ്രാഹ്മണനെ കണ്ടു ഉടൻ ഉടുത്തവസ്ത്രമഴിച്ചു കളഞ്ഞു വെക്കു

നാനൂറു മക്കളുപേക്ഷകൾ കാണിക്കുന്നതുമാണെന്നാണു നമ്മുടെ മഹാൻനമ്പൂതിരി അവർകൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു.

എന്നാൽ കോഴിക്കോട്ട് പാലക്കാട് കോയമ്പത്തൂർ മദിരാശി മുതലായ പരിഷ്കൃതപട്ടണങ്ങളിലും അറിയപ്പെട്ടവർതാമസിക്കുന്ന ഇതരദേശങ്ങളിലും പോയി ആവൃത്തിയെ ജാതിക്കനുസരിച്ചു കാണിക്കുമ്പോൾ അറിയാം ബ്രാഹ്മണനെന്നു കേൾക്കുമ്പോഴുള്ള ബഹുമാനാദരവുകളുടെ മഹിമ.

പന്ത്രണ്ടാം വാഗ്ദാനം

നമ്മുടെ മഹാൻനമ്പൂതിരി അവർകളുടെ രണ്ടാംശ്ലോകത്താൽ ബ്രാഹ്മണർ ഈശ്വരന്മാരെ പൂജിക്കുന്നുവെന്നും, 5-ാം ശ്ലോകത്താൽ ബ്രാഹ്മാവു, വിഷ്ണു, ശിവൻ, ദേവേന്ദ്രൻ, ഗണപതി, പാർവ്വതി, വാണി, ലക്ഷ്മി ഇവരും എല്ലാ തത്വസവികളും, ബ്രാഹ്മണരുടെ കാൽക്കഴുകിയ വെള്ളത്തെ ശിരസ്സിൽ തളിക്കുന്നു എന്നും പറയുന്നു. ഇതെത്ര പൂർവ്വാപരവിശ്വഭാഷാണീ! പൂജപൂജകഭാവമുണ്ടെന്നല്ല രണ്ടാംശ്ലോകത്താൽ പറയപ്പെട്ടത്? അതുകൊണ്ടു ഈശ്വരന്മാർ പൂജന്മാരും, ബ്രാഹ്മണർ പൂജകന്മാരും ആകുന്നു. ('ഈശ്വരന്മാരെന്ന്' ബഹുവചനപ്രയോഗം ശാസ്ത്രവിശ്വഭാഷാണീ. അതുപോലെ) പൂജനെന്നതു, പൂജിക്കപ്പെട്ടവൻ യോഗ്യനെന്നും, പൂജകനെന്നതു പൂജിക്കുന്നവനും എന്നാണല്ലോ. പൂജിക്കുക എന്നതു സ്തുതിവന്ദനനമസ്കാരാദികളാൽ ഭക്തിയോടെ ഭജിക്കുക എന്നാണ് അതിന്റെ സാരം. വന്ദനനമസ്കാരാദികൾ ചെയ്യുന്നവൻ ഭാസനെന്നോ, കിങ്കരനെന്നോ പറയാം. അങ്ങിനെ ഭാസഭാവേന ഭജിക്കുന്നവരുടെ കാൽക്കഴുകിയ മേൽപ്പൂജയെ പൂജന്മാരായ വിഷ്ണു മുതലായ സാത്വികദേവന്മാർ, ശിരസ്സിൽ തളിച്ചു അർച്ചയുടെ പാപമോചനം വരുത്തുന്നു എന്നാണല്ലോ നമ്പൂതിരി പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. എന്തൊരു അസംഭവിതമാണിത്! മദ്യപന്മാർ മദ്യപിച്ചു, — മതിമറന്നു — "പാതിൽവന്നതു കോതക്കു പാട്ടെന്നു" കൂട്ടത്തിൽ മഹാനായ മഹാൻനമ്പൂതിരി അവർകളും പറഞ്ഞതാണ് മഹാകവ്യം.

എന്നാൽ ഈ കേസിലെ 4-ാം പ്രതി ജാതിമോശൻ, വിചാരണയിൽ ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ ചവിട്ടിയാലും ബ്രാഹ്മണരെ സേവിച്ച ഭാസനായിരിക്കുന്നതാണ് ശുഭ്രൻ ഉയർന്ന ഭാഗ്യവും, പുണ്യവുമെന്നു ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ജാതിമോശൻ തുല്യനാകും, യാതൊരു വിവേകവുമില്ലാതെ മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഫലമിന്നതെന്നു മറിയാത്ത മൂഢബുദ്ധികളും ബ്രാഹ്മണരെ നടിപ്പുന്നവർ ഉടുത്തുപഴുകി കീറിയവസ്ത്രവും ചുറ്റി, അവരുണ്ടുൾക്കൊണ്ടു എഴുതിപ്പോകുകൊണ്ടു ഉദരപൂരണവും ചെയ്തു, മൃഗപ്രായമായ ബ്രാഹ്മണരുടെ അടിമകളായ് വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ, അവരോടുമാത്രം മഹൻനമ്പൂതിരിയാൽ പറയപ്പെട്ട 'ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകം' വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു സന്തോഷിപ്പിക്കാം.

അല്ലാതെ യഥാർത്ഥതപശ്ചാദത്ത ഉണ്ടാക്കുന്ന ശ്രുതിമന്ത്രകാദി ന്യായാഗമങ്ങളെ പരിശീലിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലോ, ന്യായാഗമവിചാരശീലനാരായ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലോ ന്യായാ ന്യായങ്ങളെ വിഭജിച്ചറിഞ്ഞു പക്ഷഭേദമറിതമായ തീർപ്പ് കല്പിക്കുന്ന കോടതിയിലോ, ഈ വക കപടശാസ്ത്രങ്ങളെ തെളിവിൽ സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല. അതുകൊണ്ടു മഹൻനമ്പൂതിരി അവർകൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചുള്ളിയ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകത്തിലെ ഒട്ടാകെ സാരത്തെ നോക്കുമ്പോൾ പൂർവ്വാചാരമെന്നും, പഴമ്പുരാണമെന്നും, പറഞ്ഞുകൊണ്ടു യാതൊരു വിവേകവുമില്ലാതെ, മക്ടമുഷ്ടിന്ത്യായെന്ന അധഃപതനത്തിലേക്കു നീങ്ങുന്ന നീചവും, പരമദ്വന്ദ്വമായ ഒരു പഴുനടവടിയെ മാത്രം ബലമായിട്ടിട്ടുകൊണ്ടു, പൂർവാചാരചിന്തനം ചെയ്താതെ അവിവേകത്താൽ ജാതിക്കുറവുകൊണ്ടു ജനസമുദായത്തെ പാടെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തി, അന്ധാസ്യവിൽനിന്നു കരകയറുവാൻ സമയംകൊടുക്കാതെ, ദ്രോഹിക്കണമെന്ന ദുഷ്ടവിചാരത്താൽ എഴുതിക്കുട്ടിയതും, ഐഹികപാരത്രികവിരുദ്ധവും, നിഷ്പലവുമായ ഒരു 'വികടകവി' എന്നു മാത്രമേ അതിനെക്കുറിച്ച് ബോധിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ വിഷയത്തിൽ കോടതി പ്രത്യേകശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടതാണ്.

മഹൻനമ്പൂതിരിയുടെ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകത്തിന്നു വിപരീതമായി കാരുണ്യശീലനം, സമസൃഷ്ടിസ്തേഹിയും, സർവ്വശാസ്ത്രാത്മതപഃവദിയും, സമസ്യകല്യാണഗുണഗണസ്ഥനീമ്ലമനസ്തനും, മഹാനഭാഗനും, കവികലതിലകനുമായ പുത്തൻതോപ്പിൽ “പത്മനാഭപണിക്കരവർകളാൽ” അവിഭവകിമനയ്യരുടെ ദുരഭിമാനംനീക്കി, സദ്യുത്തരാക്കേണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തോടും സമഭാവനയോടും, ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകമെന്നപേരിൽ സാതപികവൃത്യാകവനംചെയ്തു ‘സഹോദര’മാസികയിൽ, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ശ്ലോകങ്ങളേയും ബോധിപ്പിക്കാം. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിയുടെ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകത്തിന്നു മതിയായ സമാധാനമെന്നു കോടതിക്കു ബോദ്ധ്യമാവും.

സ്വന്തം കാന്തയെയും സ്വബീജമതിൽനിന്നുപുനരായിട്ടു മസ്സന്താനങ്ങളെയും തൊടാനിടവരുന്നാകിൽ കുളിച്ചീടണം ഹന്താത്യാന്തകരോരമീവിധമെവക്കാണിന്നനിബ്ബന്ധമത്തന്തകൂറിയലാത്തൊരന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം. 1

മേത്തും തീണ്ടലുകൊണ്ടെന്ന പറയൻ തൻചോരമുണ്ടിട്ടുവന്നെത്തും നാജ്ജളെ വേണമെങ്കിൽ മണിമഞ്ചംതന്നിലേറീടുമേ ചിത്തം ബുദ്ധി വിവേകമെന്നിവയെഴും മന്ത്രിയ്ക്കു തീണ്ടുണ്ടിതെന്നത്യാനം വിളികൂട്ടുമന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം. 2

ചാരംമേനിവെലിഞ്ഞുലഞ്ഞു രദനംപോയ്ക്കണ്ണുകാണാതെയായ് നേരെച്ചാക്കിനു ചീട്ടുവാങ്ങിനിവസിച്ചീടുന്ന മുപ്പിന്നിനെനാൽ തീരപ്രായമഴാത്തതൻറെ ചെറുചെൺകുഞ്ഞിന്നു ചൊൻകാത്ത പോരും ഹന്ത വരിപ്പൊരന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം.

ഇല്ലാ മുൾജമില്ല ചാരുവസനം ഭൂചാവിശേഷങ്ങളിലില്ലാസ്തേദു തെളിഞ്ഞു കാണതു സദാ കണ്ണീരുവാക്കുന്നഹോ! ചെല്ലപ്പുത്രികൾ ഭർത്തുദുഃഖഭരമാനേവം ഗൃഹേ വാഴ്ചിലും തെല്ലും കൂറിയലാത്തൊരന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം. 4

ദൈവത്തെ ശ്ലീലയാക്കി വീട്ടുപണിയിച്ചുള്ളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിൽ
കൈവല്യത്തിനുചേരവെച്ച ശിലയെ തീരദന്നമോഹാസ്വരായ്
ഏവർക്കും സുഖമേറീടും സുഹൃത്തിഷ്ടേത്രങ്ങൾ ഗാത്രങ്ങളാ-
ണേ ചംചൊല്ലറിയാത്തൊരന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം.
ചൈതന്യം കലരാതകല്പിനമുടൻ പ്രാണൻ കൊടുക്കുന്നു നീ-
രേതാലാലുമതു ഭിത്തിത്തു ശരിയാക്കീടുന്നു മന്ത്രത്തിനാൽ
ഏതൽ സംഗതി സാധ്യമാക്കുമിവരാൽ മന്ത്രിംവിലംതിർക്കുവാൻ,
മാത്രം പാടിതുകാട്ടുമന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം. 6
സ്വന്തം ദേവനിലും മതത്തിലുമലം വിശ്വാസമൊഴ്ത്തിപ്പോട്ടും
സ്വന്തം സാധുസഹോദരങ്ങളെയെല്ലാം പലേമട്ടിലും
വെന്തിങ്ങേതാ ഇവർ തൊപ്പിയോ ചപലമിടുന്നാലടുപ്പിച്ചീടും
തന്നോന്നിതപമിതേരമന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം. 7
സത്യം നീതി സമതപമെന്നിവയെടിഞ്ഞു നമദ്യാസ്വരായ്
കൃത്യാകൃത്യവിവേകലേശമിയലാതോടുന്നു നൽപേരിടും
സദ്യാനേപഷണകൃത്യമാട്ടുമനിശം ക്ഷേത്രങ്ങൾതോരം നട-
ന്നേതും മൃഗതയേരമന്തണരെ നാം കണ്ടാൽ കുളിച്ചീടണം. 8

ഈ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകം ന്യായത്തിന്നും ശ്രുതിയുക്തി അനുഭവങ്ങൾക്കും ഇപ്പോഴത്തെ കേരളരാജ്യത്തുള്ള നടപ്പിന്നും ഒത്തതാകുകൊണ്ടും, മഹാൻനന്ദുരിരി അചർകളുടെ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകത്തെ പണ്ഡിതമുതലായതുകൊണ്ടും, ഈ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകത്തെ കോടതി സ്വീകരിക്കേണ്ടതു ന്യായമായിരിക്കും.

പരിമുഖനാം പണ്ഡിതം

പ്രതിവർഷം കർമ്മമാത്രം അവർകൾ 'ക' എന്ന പണ്ഡിതത്തിൽ അനേകേതിഹാസപുരാണങ്ങളാലും, വിഗ്രഹാരാധനാക്ഷേത്രോപവാസം ഇതുകൾ പ്രധാനമെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ബ്രഹ്മോത്തരപണ്ഡിതത്തിൽ പറഞ്ഞ വിമർശനമെന്ന കിരാതരാജാവിന്റെയും, ഭാഷ കുമ്പസാരങ്ങളും ചരിത്രമാണു കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചത്. അതു ശുദ്ധമേ കളവാകുന്നു.

ക്ഷേത്രമെന്നതു മനുഷ്യരാൽ കല്പമരങ്ങളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട

ട്ടു മഹാഭക്തിയെ ദൈവമെന്നു സങ്കല്പിച്ചു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ മുതലായ നിഷ്ഠകപടകമ്ങ്ങളെ ചെയ്തുവെച്ചു, അജ്ഞാനിജനങ്ങളെ ഭൂമിപ്പിച്ചു അവർ കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിച്ചു ഭൂപുണ്ണ അപഹരിപ്പാൻവേണ്ടി നിരക്ഷരകുക്ഷിയായ ഈ ക്ഷേത്രഭൂമനും, അയാളെപ്പോലുള്ള കൂട്ടുകാരായ പുരോഹിതന്മാരാരും, ചെയ്തുവെക്കപ്പെട്ട ഒരു കുത്സിതകപടതന്ത്രമെന്നല്ലാതെ വിഗ്രഹപൂജയാലോ, ക്ഷേത്രോപവാസത്താലോ, അജ്ഞാനം വർദ്ധിച്ച ജനനമരണങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ലാതെ യാതൊരു ഗുണഫലവുമില്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ച് 'മൈത്രേയോപനിഷത്തിൽ' പറഞ്ഞതു കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

മൂലം— പാഷാണലോഹമണിമുൺമയവിഗ്രഹോഷു

പൂജാപുനജ്ജനനഭോഗകരിമുമുക്ഷോഃ

തസ്മാദ്യതി സ്വഹൃദയോച്ഛന്നമേവകർത്താൽ

ബാഹ്യാച്ഛനം പരിഹരേദപുനർവായ.

അ—കല്പം, ലോഹം, രത്നം, മണ്ണ് മുതലായതുകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട വിഗ്രഹങ്ങളിൽ പൂജിക്കുന്നതു പുനജ്ജന്മനേതയും വിഷയഭോഗങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കുന്നതാകയാൽ, മോക്ഷേച്ഛയുള്ളവൻ പുനജ്ജന്മത്തെ ഇല്ലാതാക്കുവാനായ്ക്കൊണ്ടു ബാഹ്യപൂജയെ (വിഗ്രഹപൂജയെ) വിട്ടു ജ്ഞാനാഭ്യാസമാകുന്ന ഹൃദയപൂജയെ ചെയ്യേണ്ടതാണ് എന്നും ('കർമ്മാജ്ഞാനം വർദ്ധയതി') എന്നു വാസുദേവമനനത്തിൽ പറഞ്ഞതു കർമ്മത്താൽ അജ്ഞാനം വർദ്ധിച്ച ജനനമരണമാകുന്ന സംസാരാണുവത്തിൽ മുങ്ങി കരകാണാതെ ഉഴലുന്നതിനാലും, അതിൽനിന്നു കയറി മോക്ഷമടയുന്നതിനേയും, മോക്ഷത്തിനുള്ള വഴിയേയും, മുടക്കിത്തീർക്കുന്നതുമായ ഒരു നീചകർമ്മവുമാകുന്നു വിഗ്രഹാദി പൂജ. അതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രപൂജാദികളിൽ ഭൂമിപ്പിച്ചു അതുകളെത്തന്നെ ചെയ്യുന്നതിനെ 'നിർത്തിവേക്കേണ്ടതിന്നു' കോടതിയിൽനിന്നു ഒരു പ്രത്യേകനിയമം പാസ്സാക്കേണ്ടതാണ്.

കമ്മമാത്രൻ അധർമ്മം, വിമർശൻ മുമ്പു നായായിരുന്നുവെന്നും, യാദൃച്ഛികമായി ക്ഷേത്രപ്രവേശിപ്പിച്ചതിനാൽ വിമർശനം ക്ഷേത്രത്തിൽപ്പെട്ടു മരിച്ചതിനാലും, ത്രികാലജ്ഞനായി എന്നും, അതിനാൽ ഏഴുജനം രാജാവായി ജനിച്ചു എന്നും കടുവിൽ ശിവസായുജ്യം ലഭിച്ചു എന്നും പറയുന്നതും, ക്ഷേത്രസ്ഥാപനകഥയെ പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻ മറ്റൊരു കഥപ്രയോഗം എന്നല്ലാതെ വിമർശന്റെ ചരിത്രത്തിന്നു യാതൊരു നേരവും ഇല്ല.

വിമർശൻ, പൂർവ്വജന്മത്തിൽ നായായിരിക്കുകയും ക്ഷേത്രത്തിൽപ്പെട്ടു മരിക്കാൻ ഇടവരികയാൽ 'മനുഷ്യജനവും, ത്രികാലജ്ഞതയും, ലഭിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു സത്യമായിരുന്നാൽ ജാതിശ്രേഷ്ഠം ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ വിഗ്രഹങ്ങളെ മഹാമന്ത്രവുമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ (ഈശ്വരനാശി) പൂജിച്ചു മഹത്വമുണ്ടാക്കി അതെ പ്രവൃത്തിയായ് ജനം മുഴുവനും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഈ ജാതി ബ്രാഹ്മണരിൽ ഒരാളെങ്കിലും ഇതുകാലപര്യന്തം ത്രികാലജ്ഞരാകുകയോ രാജാവായതോ ഏതുകൊണ്ടു ചെയ്യുകാണുന്നില്ല? ധേനു! കഷ്ടം! യാതൊരു നേരവുമില്ലാത്ത ഈ കഥശാസ്ത്രങ്ങളെ ഏഴുതി കൂട്ടുവാനും അതു ശിവൻ പറഞ്ഞതാണെന്നു—വിഷ്ണു പറഞ്ഞതാണെന്നു—ദേവൻ പറഞ്ഞതാണെന്നു—മനു പറഞ്ഞതാണെന്നു—വേദവിധിയാണെന്നു എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു ഘോഷിച്ചു നടക്കുന്നതിന്നും അതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നും നാണമില്ലല്ലോ. ഈ ക്ഷേത്രഭൂമി മുതലായവർ ക്ഷേത്രമെന്നതു ഏതെന്നും ദേവാലയമെന്നെന്നും പൂജയെന്നെന്നുമുള്ള ശാസ്ത്രവിധിയെ അറിയാതെ തങ്ങൾ ജാതിശ്രേഷ്ഠരെന്നും പൂജകരെന്നും നടിച്ചുകൊണ്ടു അവരോ തത്ത്വബോധമില്ലാതെ കെട്ടുപോയ്. അന്യജനങ്ങളെയും ഭൂമിപ്പിച്ചു അവരുടെ പണം പററിച്ച് ഉദരപൂരണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി ഇങ്ങനെയുള്ള കഥതന്ത്രത്താലും, കഥശാസ്ത്രത്താലും; ഭൂലോകത്തിലുള്ള സർവ്വമതങ്ങളുടേയും മാതൃസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതും, മനുഷ്യജനങ്ങൾക്കു ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളായ ചതു

വ്വിധ പുരുഷാർത്ഥലബ്ധിക്കുള്ള വഴികളെ — ഇതരമതങ്ങളാൽ കണ്ടു പിടിക്കപ്പെടാത്തരഹസ്യങ്ങളെ വിശദമായിവരിക്കുന്നതും, അനാദികാലമായ് നടന്നു വരുന്നതുമായ ഈ ഹിന്ദുമതസുഖം ണ്ണത്തെ ജന്തുമതമാക്കിത്തീർത്തതും, ഈ ക്ഷേത്രഭൂമി മുതലായ പുരോഹിതപരിഷ്കർഷകളുടെ കുതന്ത്രത്താലാണ്.

ഈവക കുതന്ത്രങ്ങളെ സമൂലം നശിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ ഹിന്ദുസമുദായങ്ങൾക്കു സ്വൈരവാസവും യഥാർത്ഥതയുണ്ടാകൂ. ധത്തിന്നു സമയവും ലഭിക്കുമുള്ളൂ. യഥാർത്ഥശാസ്ത്രമായ ഗീതയിൽ ക്ഷേത്രത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞതു വിവരിക്കാം.

ഇദം ശരീരം കൌന്തേയ ക്ഷേത്രമിത്യഭിധീയതേ

ഏതദ്യോ വേത്തി തം പ്രാഹുഃ ക്ഷേത്രജ്ഞ ഇതിതദപിദേ(2)

അ—ഹേ! കുന്തിപുത്ര! ഭോഗങ്ങൾക്കു കാരണമായ ഈ ശരീരം ക്ഷേത്രമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തെ യാതൊരുവൻ ച്ചെൻ്റെ ശരീരമെന്നറിയുന്നുവോ അവൻ ക്ഷേത്രജ്ഞനെന്നു ക്ഷേത്രത്തേയും ക്ഷേത്രജ്ഞനേയും ഭേദത്തേയും ഭേദിക്കുകയും അറിഞ്ഞവർ പറയുന്നു [ഗീത 2-ാംഅദ്ധ്യായം]

‘ഭേഹോ ഭേവാലയഃ പ്രോക്തഃ സജീവഃ കേവലശ്ശിവഃ

ത്വജ്ജേദജ്ഞാനനിർമ്മാല്യം സോഹംഭാവേന പൂജയേൽ’

അ—ഭേവാലയമെന്നതു ഭേഹമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഭേഹത്തിലുള്ള ജീവൻ (ആത്മാവ്) ഏകനായിരിക്കുന്ന ശിവനാകുന്നു. മാല്യാപ്ഷാദികളാൽ നിഷിദ്ധമായിരിക്കുന്ന വിഗ്രഹാദികളെ പൂജിക്കുന്നതിനെ ത്വജിച്ഛാലം! ഭേഹത്തിലിരിക്കുന്ന മംഗളരൂപനായ ആത്മസ്വരൂപമാകുന്നു ഞാൻ എന്നുള്ള ഭാവനമാകുന്നു പൂജ. ആ പൂജയെ ചെയ്യാലും. (മൈത്രേയോപനിഷത്ത് 2-ാംഅദ്ധ്യായം)

ഇതുകൾകൊണ്ടു കല്പമുതലായതുകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങൾ ക്ഷേത്രങ്ങളല്ലെന്നും പുഷ്പാഞ്ജലി മുതലായതു ചെയ്യുന്നതു പൂജയല്ലെന്നും ജ്ഞാനത്താൽ ആത്മസ്വരൂപത്തെ അറിയുന്നതാകുന്നു പൂജയെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇവരുടെ

കല്ലിനെ ദൈവമാക്കി പൂജിക്കുന്നത് നിഷ്ഠുലമെന്നു കോടതിക്കു തന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്.

ഇതു കൂടാതെ ക്ഷേത്രമേന്മ കൂട്ടുകാരാൽ അനേക കപട ശാസ്ത്രങ്ങളും നിർമ്മിച്ച യതൊരനുഭവവും ഇല്ലാതെ ജനങ്ങളെ ദ്രോഹിച്ചതായ ചില തന്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളേയും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

കൈലാസശിഖരാസീനം ദേവദേവം മഹേശ്വരം

ദത്താത്രേയശ്ച പപ്രച്ഛ ശങ്കരം ലോകശങ്കരം (1)

കൃതാഞ്ജലിപുടോ ഭൂതപാ പൃച്ഛതേ ഭക്തവത്സലം

ഭാക്താനാഞ്ച ഹിതാത്മ്യായ കാലമത്രം പ്രകത്വതാം (2)

മന്ത്രവിദ്യാ മഹാഗുഹ്യാ ദേവാനാമപി ഭിദ്യഭാ

തവാഗ്രേ കമിതോ ഘ്രേഷാ മന്ത്രവിദ്യാശിരോമണിഃ (6)

അഥാതസ്സംപ്രവക്ഷ്യാമി ശ്രുണുത്രേയസുമാത്മനഃ

കലൗസിദ്ധിർമ്മഹാമന്ത്രം വിനാകാലേന കഥ്യതേ (4)

നതിമിന്നമ നക്ഷത്രം നിയമോനാസ്തി വാസരഃ

നവുജാനജപോഹോമൊനചകാലാദിനിർണ്ണയഃ (9)

കേവലം മന്ത്രതന്ത്രേണ കൗഷഡീ സിദ്ധിരൂപിണീ

യസ്യസാധനമാത്രേണ ക്ഷണംസിദ്ധിശ്ച ജായതേ (10)

മാരണം മോഹനം സുഭം വിദോഷോച്ഛാടനം വശീ

ആകർഷണം ചേന്ദ്രജാലം യക്ഷിണീച രസായനം (11)

കാലജ്ഞാനമനാഹാരം തഥൈവ നിധിഭർതം

വന്ധ്യാപുത്രവതിയോഗം മൃതസഞ്ജീവിനീ തഥാ (12)

വാജീകരണവിദ്യാ ച ഭൂതഗ്രഹനിവാരണം

സിംഹവ്യാഘ്രഭയം സപ്തവൃശ്ചികാനാം തഥൈവ ച (13)

വിഷാദിനാശനം ചൈവ നാന്യമാശങ്കരോദിതം

ഗോപ്യം ഗോപ്യം മഹാഗോപ്യം ഗോപ്യം ഗോപ്യം പുനഃ

[പുനഃ (14)]

അ— കൈലാസപർവ്വതത്തിന്റെ ശിഖരത്തിൽ വസിക്കു

ന്നവനായ് ദേവദേവനായ് ലോകങ്ങൾക്കു സുഖത്തെ കൊടുക്കുന്നവനായ ശിവനോടു ഭക്തന്മാരെന്നെ ജ്ഞി ചോദിച്ചു(1) ഭക്തവത്സലനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാനോടു അഞ്ചലി കൂപ്പി ചോദിക്കുന്നു? എനിക്കു ഭക്തന്മാരുടെ അഭീഷ്ടത്തിനുവേണ്ടി കാലമത്രത്തെ ഉപദേശിക്കേണമേ!(2) ഈ ശാപരൻ പറഞ്ഞു — മന്ത്രവിദ്യ ഏറ്റവും മറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ദേവന്മാർക്കുകൂടി പ്രയാസേന ലഭിക്കത്തക്കതും ആകുന്നു; എന്നിരിക്കിലും അങ്ങക്കു ഞാൻ പറഞ്ഞുതരുന്നു. ഇതു മന്ത്രവിദ്യകളിൽ ശ്രേഷ്ഠവും ഗോപ്യവുമാകുന്നു. (6) അതുകൊണ്ടു ഇനി ഞാൻ പറയാം — ആത്മാവിന്നു ശ്രേയസ്സുരിയായ വിദ്യയെ കേട്ടുകൊൾക. കലികാലത്തിൽ കാലനിയമം കൂടാതെ സിദ്ധിയുണ്ടാകുന്ന മഹാമന്ത്രം പറയപ്പെടുന്നു. (8) ഈ മന്ത്രവിദ്യക്കു തിഥി, നക്ഷത്രം ഇതുകളുടെ നിയമമോ പൂജാ, ജപം, ഹോമം ഇതുകളോ കാലനിയമമോ ഇല്ല(ഏതുസമയത്തും ഫലിക്കുമെന്നു സാരം) (9) ഈ മന്ത്രംകൊണ്ടുതന്നെ സിദ്ധി വേഗമുണ്ടാകുന്നതാണു. ഏതുപോലെയെന്നാൽ കാഷ്ഠധിമാത്രത്താൽ സിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതുപോലെ എന്നു സാരം. (10) എന്നാൽ ഈ മന്ത്രങ്ങളാൽ സിദ്ധിക്കപ്പെടുന്ന കാർയ്യങ്ങൾ പറയുന്നു. മാതണം മോഹനം സുഭനം വിദ്വേഷണം (അന്യോന്യവൈരമുണ്ടാക്കുക) ഉച്ഛാടനം (കുരുവനെ സ്വസ്ഥനാക്കുന്നതു നിന്നു കാടിക്ക) വശ്യം ഇന്ദ്രജാലം യക്ഷിദേവതയെ വശീകരിക്കൽ രസായനം (സ്വപ്നമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള വിദ്യ) (11) ത്രികാലജ്ഞാനം ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ ജീവിക്കു നിധിയെ കണ്ടു പിടിക്കുക മലടിയെ പ്രസവിപ്പിക്കു മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കു (12) ധാതുപുഷ്ടിയുണ്ടാക്കൽ ഭൂതപിശാചുക്കളെ അകറ്റൽ സിംഹവ്യാഗ്രാദികളാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കൽ സപ്തവൃശ്ചികങ്ങളുടെ വിഷമില്ലാതാക്കൽ (13) ഇതെല്ലാം ശിവനാൽ പറയപ്പെട്ടതാകുന്നു. മരിച്ചാകുന്നതല്ല. ഏത്രയും ഗുഡമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. (14) (ഭക്തന്മാരേയതന്ത്രം അദ്ധ്യായം 1)

ഈ വകവിദ്യകൾ പ്രവൃത്തിചെയ്യാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ജപി

കേണ്ടതായ മന്ത്രം — കാം പരം ബ്രഹ്മ പരമാത്മനെ കാം നമഃ
ഉല്പത്തിസ്ഥിതി പ്രളയകരായ ത്രിഗുണാത്മനെ സർവ്വകൈര്യകാ
നി ദർശയ ദത്താത്രേയമന്ത്രാണി സിദ്ധിം ക്ഷു ക്ഷു സ്വഹ. ഈ
മന്ത്രാണി 108 ഉരു ജപിച്ചതിന്നുശേഷം എന്തു കാര്യം സിദ്ധിക്കു
വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവോ അതുചെയ്യാൽ സദൃശഫലം ഏകദേശം
പറയുന്നു. ഇതി കാര്യം സിദ്ധിക്കുവാൻ മന്ത്രങ്ങളിൽ ചിലതു വിവ
രിക്കാം.

തദസ്മിൻ ലമാത്രസോ ജപേദേകാഗ്രമാനസഃ

അകന്യാദാജ്യമാപ്നോതി നാസ്ത്വമാശങ്കരോദിതം

7

അങ്കോലവൃക്ഷമാത്രസോ ജപേദേകാഗ്രമാനസഃ

രാജാധിരാജോഭവതി നാസ്ത്വമാശങ്കരോദിതം

8

തദസ്മിൻ ലമാത്രസോ ജപേദേകാഗ്രമാനസഃ
മന്ത്രത്തെ ഏകാഗ്രമാനസനായ് പഠിന്നായിരം ഉരു ജപിച്ചാൽ
കാരണം കൂടാതെ രാജ്യം ലഭിക്കും. 7 അങ്കോലവൃക്ഷത്തിന്റെ
മുകളിൽ കയറി മേൽ പ്രകാരം ജപിച്ചാൽ ചക്രവർത്തിയാകുമെ
ന്നും പറയുന്നു. 8 (അദ്ധ്യായം 2) അതിന്നുള്ള മന്ത്രം കാം ക്ലീം
ക്ലീം വമഃ എന്നാകുന്നു

ഈ മന്ത്രത്തെ പഠിന്നായിരം ഉരു തദസ്മിൻ ലമാത്രസോ ജപേദേകാഗ്രമാനസഃ
ന്നോ അങ്കോലവൃക്ഷത്തിൽ കയറിനിന്നോ ജപിച്ചാൽ രാജാവോ
കുടുംബം ചക്രവർത്തിയാകുകയോ ചെയ്യുമെന്നും വേറെ ചില മ
ന്ത്രങ്ങളാൽ നിധി കാണപ്പെടുമെന്നും പറയുന്നതു ഞാൻ ഇവി
ടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടും സത്യമായിരുന്നാൽ നമ്മു
ടെ ക്ഷേത്രഭരതൻ മുതലായവർ കല്പിന്നു പായസം വെച്ചു കൊടു
പ്പാൻ വേണ്ടിയും മൃത്യുഞ്ജയകപടക്രിയ ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയും അ
ജ്ഞാനാരോടു 4൩൪ ണ വാങ്ങി കാലം കഴിപ്പാൻ നോക്കുമോ?
കരിക്കലും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു ഈ സംഗതി കോടതിയിൽ
ബോധിപ്പിപ്പാനുള്ള കാരണം ദത്താത്രേയതന്ത്രത്തിൽ പറയും
പ്രകാരംതന്നെ പുരാണാദികളിൽ വിശദമാകുന്നതിനാലും ഫല
മുണ്ടെന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ അനുഭവത്തിൽ യാതൊരു ഫലവും
ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. വിവേകമില്ലാത്ത മൂഢജനങ്ങളെ കുറുകുകൾ

ഭൂമിപ്പിച്ചു അവരുടെ ദ്രവ്യത്തെ അപഹരിച്ചു തിന്നാൻ വേണ്ടി, ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠയും പൂജയും ചെയ്യുന്നതും പ്രാണിഹിംസ ചെയ്യുമാംസവും മദ്യവും ഭുജിപ്പാൻവേണ്ടി യാഗാദികൾങ്ങളും വേദത്തിൽ കളവായ് എഴുതിക്കൂട്ടിയ കള്ളതന്ത്രമല്ലാതെ മാതൃതുല്യയായ വേദം ഹിംസാകുലം പുണ്യമെന്നു കരിക്കലും വിധിക്കുകയില്ല - വിധിച്ചിട്ടുമില്ല. അങ്ങിനെ വിധിയുണ്ടെന്നു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കളവായെഴുതിക്കൂട്ടിയതാണ് എന്നു ഭാഗവതത്തിൽ പറഞ്ഞതിനേയും ബോധിപ്പിക്കാം.

തേ മേ മതമവിജ്ഞായ പരോക്ഷം വിഷയാത്മകാഃ

വൃഥാപശൂൻ വിഹിംസന്തി ഹിംസ്യന്തേ പ്രേത്യതൈസ്തതേ.

അ - വിഷയാസക്തന്മാരായവർ എന്റെ ഗുഡാഭിപ്രായത്തെ അറിയാതെ വെറുതെ പശുക്കളെ ഹിംസിക്കുന്നു. അവർ മരിച്ചശേഷം മറ്റൊരു ജന്മത്തിൽ അവർ ഹിംസിച്ച പശുക്കളാൽ അവരും ഹിംസിക്കപ്പെടുന്നു.

കാലം യജ്ഞതപോദാന തീർത്ഥദേവാച്ചനഭ്രമൈഃ

ചിരമാധിശതോപേതാഃ ക്ഷപയന്തിമൃഗാഇവ. (വാസിഷ്ഠം)

യാഗം, തപസ്സു, ദാനം, തീർത്ഥസ്നാനം, വിഗ്രഹാദി ദേവപൂജ ഇതുകളാകുന്ന ഭൂമത്താൽ വളരെക്കാലം അനേക ആധികളോടുകൂടിയവരായ് മൃഗങ്ങളെന്നപോലെ കാലത്തെ കളയുന്നു എന്നു വസിഷ്ഠഭഗവാൻ,

ദപിജൈഭോഗരതൈർച്ചേദേ ദർശിതം ഹിംസനം പശൗഃ

ജിഹ്വാസ്വാദപരൈഃ കാമമഹിംസൈവ പരം മതം.

ഭോഗസുഖത്തിൽ അത്യാഗ്രഹമുള്ളവരും രസനാരസതല്പരന്മാരുമായ ദപിജന്മാരാൽ അതികലുള്ള കാമം ഹേതുവായിട്ടു പശുവിന്റെ ഹിംസനം വേദത്തിൽ ചേർത്തപ്പൊട്ടാകുന്നു. അല്ലാതെ വേദവിധിയല്ല. വേദത്തിലെ മുഖ്യമായ മതം അഹിംസതന്നെ—എന്നു ശ്രീവേദവ്യാസമഹർഷിയായ അന്യായം. 2-ാം സാക്ഷി ദേവീഭാഗവതത്തിലും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും ഹിംസയോടുകൂടിയ യാഗാദികൾ നിന്ദ്യമെന്നു സംശയമില്ല.

ഇതു കൂടാതെ

(മൂലം) യജ്ഞപ്രതാപപോദാന വിധിവിധാന ജ്ഞാന സങ്കല്പോ ബന്ധഃഅർത്ഥം—യാഗം, വ്രതം, തപസ്സ് ദാനം ഇതുകളുടെ വിധിയെ അറിയുന്നതും അതുകളെ ചെയ്യുന്നതുമായ മനോവ്യോപാരം ബന്ധമാകുന്നു എന്നു നിരൂപണംപ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ ദേവീഭാഗവതം പ്രഥമസ്കന്ധം ശുക്ലജനകസംവാദം യാഗത്തെ കുറിച്ച് പറഞ്ഞതും ബോധിപ്പിക്കാം.

(ശ്ലോ) വേദധർമ്മേഷു ഹിംസാ സ്വാദധർമ്മബഹുലാഹിംസാ കഥം മുക്തിപ്രദോ ധർമ്മോ വേദോക്തോ ബത ഭൂപതെ. 49

അ—വേദോക്തങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളിൽ ഹിംസയുണ്ടല്ലോ. കഷ്ടം. അതു വളരെ അധർമ്മമല്ലയോ ഹേ രാജാവേ! വേദത്തിൽ പറഞ്ഞ ഹിംസാകഥം എങ്ങിനെ മോക്ഷപ്രദമാകും. മോക്ഷപ്രദമാവില്ലെന്നു സാരം. 49

(ശ്ലോ) പ്രത്യക്ഷേണാതനാചാരസ്സോമപാനം നരാധിപ പശുനാം ഹിംസനം തപേൽ ഭക്ഷണശാമിഷസ്യ ച. 50

അ—ഹേ രാജൻ സോമമദ്യപാനം ചെയ്യുന്നതു പ്രത്യക്ഷമായ അനാചാരമല്ലയോ. അതുപോലെതന്നെ പശുഹിംസയും മാംസഭക്ഷണവും ചെയ്യുകൂടാത്തതല്ലയോ? 50

(ശ്ലോ) സൌത്രാമണൌ തഥാപ്രോക്താഃപ്രത്യക്ഷേണസുരാഗ്രഹഃ ദൃതക്രീഡാതഥാപ്രോക്താ വ്രതാനിവിവിധാനിച. 51

അ—സൌത്രാമണി എന്ന യാഗത്തിൽ മദ്യപാനം അതേ പ്രകാരം അനാചാരമല്ലയോ? അപ്രകാരം ചുരുക്കുകയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതും പലവിധ വ്രതങ്ങളും അനാചാരമല്ലയോ. 51

(ശ്ലോ) ശ്രുതതേസു പരാഹ്യാസീകൃശവിന്ദർഹപോത്തമഃ യജപാധർമ്മപരോനിത്യം വദാന്യസ്സത്യസംഗരഃ 52

ഗോപ്താച ധർമ്മസേതുനാം ശാസ്താചോല്പഥഗാമിനാം യജ്ഞാശ്ച വിഹിതാസ്മേന ബഹവോഭൂരിഭക്ഷിണാഃ 53

ചമന്നാ പർവ്വതോ ജാതോ വിന്ധ്യചലസമഃ പുനഃ
മേഘാഞ്ജലാവനാജ്ജാതാ നദീമർണ്ണപതീ ശുഭോ. 54

സോപി രാജാ ഭിചം യാതഃ കീർത്തിരസ്യചലാഭവി
ഏവം ധർമ്മേഷു വേദേഷു ന മേ തുഷ്ടിഃ പ്രവർത്തതെ. 55

അർത്ഥം - പണ്ടു ധർമ്മലോകം വളരെ യാഗം ചെയ്യുവാനും വളരെ ദാനം ചെയ്യുവാനും ബഹു സത്യവാന്മാരായി ശശവിരു എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട് (52) അദ്ദേഹം ചിറകെട്ടിയതുപോലെ ധർമ്മങ്ങളെ നീലനിർത്തി രക്ഷിക്കുന്നവനും മർദ്ദാഭവിട്ടു നടക്കുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നവനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്താൽ ബഹു ദക്ഷിണകളോടുകൂടിയ അനേക യാഗങ്ങളും ചെയ്യപ്പെട്ടു. (53) ആ യജ്ഞത്തിൽ കൊന്ന പശുക്കളുടെ തോലുകളാൽ വിന്ധ്യപർവ്വതത്തുലയമായിട്ടു ഒരു പർവ്വതമുണ്ടാക്കപ്പെട്ടു. അതിൽ മഴപെയ്യു വീണ ജലവും തോലളിഞ്ഞു ചീഞ്ഞു പുഴയ്ക്കു നാറിയ ജലവും കൂടി ഒഴുകി ചമന്നപതീ എന്നു പേരോടുകൂടി ഒരു പുണ്യനദിയുണ്ടായി. (54) ആ രാജാവു സ്വർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തിഭൂമിയിൽ സ്ഥിരയായ് ഭവിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിൽ എനിക്കു വിശ്വാസവും സന്തോഷവും വരുന്നില്ല. (ഇതു ശ്രീനുകൻ ജനകനോടു പറഞ്ഞതാകുന്നു)

യാഗത്തിൽ കൊന്ന പശുക്കളുടെ തോൽ വിന്ധ്യപർവ്വതത്തോളം കൂടി എന്നും അതു ചീഞ്ഞഴുകി നാറി പുഴയ്ക്കു കിടക്കുന്നതിൽ മഴപെയ്യു വെള്ളവും ചേർന്നു ഒഴുകുന്നതു ചമന്നപതീ എന്നു പുണ്യനദിയായ് എന്നു പറയുന്നു. ഈ നാറാവെള്ളം പുണ്യനദിയാകുമോ? ഒരു തോൽകിടങ്ങിൽ തോൽ കൂറക്കിട്ടു ദുഗ്ഗന്ധം നീക്കി ശുദ്ധിച്ചെണ്ണാൻ ഔഷധാദികളാൽ എത്രയോ പരിശുദ്ധിച്ച ശുദ്ധിവരുത്തുമ്പോൾ ആ തോൽകിടങ്ങിന്റെ ചുറ്റും മൂന്നു മൈൽ ദൂരം ദുഗ്ഗന്ധത്താൽ ജനങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നതിൽ കഷ്ടപ്പെടുന്നതു നമുക്കുവേദമല്ലയോ? അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഇവരുടെ ഹിംസയാടു കൂടിയ നീചകർമ്മത്തിൽ അനേകകോടി

പത്തുക്കളെ കൊന്നു മലപോലെ കൂട്ടിയതും കൂറുകിട്ടുന്നതുമതിരി യാതൊരു പരിഷ്കാരവും ചെയ്യാത്തതും ചീഞ്ഞഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതുമായ തോൽ നാരായേയും പുഴുക്കാരേയും ഇരിക്കുമോ! അങ്ങിനെ നാരായണതും പുഴുത്തതുമായ തോലിൽ മഴ നറഞ്ഞു പുഴുവോടുകൂടി കഴുകുന്ന വെള്ളം തീർത്ഥമാകുമോ? അതു തീർത്ഥമെന്നു പറയുന്നതു അജ്ഞാനിജനങ്ങളെ പിന്നേയും ഭ്രമിപ്പിച്ചു തങ്ങൽക്കു ലാഭമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഒരു കള്ളതന്ത്രമല്ലാതെ ഇതൊരതന്ത്രമല്ല. മാതൃക പുരാണമെന്നു കരിക്കലും വിശ്വസിച്ചു കൂട്ടുന്നതല്ല.

വിഷ്ണുഭാഗവതത്തിൽ ഏന്റെ മതം അറിയാതെ—എന്നാൽ പത്തുഹിംസ എന്നതു ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ അറിയാതെ സാധുപത്തുക്കളെ കൊല്ലുന്നതു കഷ്ടമാണെന്നും വസിഷ്ഠി യോഗം തപസ്സു തീർത്ഥസ്നാനം മുതലായതു ചെയ്യുന്നതു മൃഗപ്രായമാണെന്നും ദേവീഭാഗവതത്തിൽ തന്നെ ഭീഷ്മൻ മദ്യമാംസം ഭജിക്കാൻ വേണ്ടി യോഗത്തിൽ പത്തുവധം ചെയ്യാമെന്നു വേദത്തിൽ വിധി ഏഴതിമൂത്തതെന്നും സിദ്ധാന്തപക്ഷമായ നിരാലംബോപനിഷത്തു യോഗവൃതാദികളുടെ വിധിയെ അറിയുന്നതും അതു ചെയ്യുന്നതും അജ്ഞാനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നും അഹിംസാപരമോ ധർമ്മഃ എന്നു വേദത്തിൽ മുഖ്യധർമ്മം വിധിച്ചതിനാലും ഇതുകൾക്കെല്ലാം വിപരീതമായ ഹിംസാദികൾക്കു ഏറ്റവും നിന്ദ്യവും വിമുഖ്യമാകുന്നു എന്നതു അനുഭവവ്യക്തമാകുന്നു.

ഇനിയും ഭഗവദ്ഗീതയിൽനിന്നു ജീണ്ണമെന്നാകിലും ദേഹികൾക്കേററം പ്രിയം ദേഹമോക്കു നീ (അഭ്യന്തരമേയണം കിളിപ്പാട്ട്. ഹനുമാൻ രാവണനോടു പറഞ്ഞതാകുന്നു) പത്തൊന്നൊന്നു അതിലധികമോ വയസ്സായാലും പ്രാധികളാലോ മറ്റൊരു ശരീരം എത്രതന്നെ ജീണ്ണമായിരുന്നാലും ശരീരികൾക്കു ശരീരം ഏറ്റവും പ്രിയമായെന്നു ഇരിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ “മാനഭവംഹിഭയാസ മിതി പ്രേമാത്മനീകൃതം” ഞാൻ മരിക്കണമെന്നു ആർക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നില്ല. എപ്പോഴും ജീവിക്കു

ണമെന്ന ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടും വിചാരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ എല്ലാ പ്രാണികൾക്കും സ്വദേഹം ഏറ്റവും പ്രിയമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രാണിഹിംസ ഏറ്റവും പാപമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ.

സർവ്വപ്രാണികളുടേയും ദേഹാന്തർഗത്തു ജീവരൂപേണ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആത്മാവാകുന്നതു കരെ ചൈതന്യവസ്തുവാണെന്നും സർവ്വാത്മസമ്മതവും അനുഭവവ്യക്തമാകുന്നു.

പരമാത്മാഭയാനന്ദപൂർണ്ണഃ പൂർവ്വം സ്വമായയാ
സ്വയമേവ ജഗദ്ഭൂതം പ്രാവിശജീവരൂപതഃ (1)

വിഷ്ണുപാദ്യുത്തമദേഹേഷു പ്രവിഷ്ടോ ദേവതാ ഭവേൽ
മന്ത്യാദ്യധമദേഹേഷു സ്ഥിതോ ഭജതി മന്ത്രിതാം. (2)

രണ്ടെന്നുള്ളതില്ലാതെ ആനന്ദരൂപനായ് പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവു തകൽനിന്നു മിന്നയായിരിക്കുന്ന മായഹേതുവായിട്ടു മുന്യതന്നെ ജഗത്തായ് ഭവിച്ചു ജീവരൂപതയെ പ്രാപിച്ചു (1) വിഷ്ണു മുതലായ ഉത്തമശരീരങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു ദേവനായ് ഭവിച്ചു. മനുഷ്യൻ മുതലായ അധമശരീരങ്ങളിൽ സ്ഥിരനായിട്ടു മന്ത്രിതപരേതയും ഭജിച്ചു. (മന്ത്യാദ്യധമദേഹേഷു എന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ മനുഷ്യൻ തുടങ്ങി പശു പക്ഷി മുതലായ സർവ്വശരീരികളിലും ജ്ഞാനരൂപനായ് തത്തന്നു മങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു എന്നാകുന്നു) (ചഞ്ചദശപ്രകരണം - നാടകദീപം.)

അതുകൊണ്ടു സർവ്വചരാചരപ്രാണികളുടെ ദേഹവും ദേഹിയാകുന്ന ജീവനും കരെ പരമാത്മചൈതന്യത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഭവിച്ചതായാൽ ഒന്നായ്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ പ്രാണിഹിംസ ചെയ്യുന്നതു തന്നത്താൻ ഹിംസിക്കുന്നതിന്നു തുല്യമാകുന്നു. പ്രാണിഹിംസ ചെയ്യാതെ ഫലമൂലധാന്യോദികളാൽ മനുഷ്യന്റെ സുഖമായ് ജീവിക്കാമല്ലോ പിന്നെന്തിന്നു ഹിംസിക്കുന്നു?

പക്ഷെ ഈ ക്ഷേത്രഭരതൻ ദുതലായ കർമ്മങ്ങൾ പതു പക്ഷി മുതലായ തിന്മകളെല്ലാം മനുഷ്യരും പുണ്യനെ കണക്കാക്കും? മൃഗാദികൾക്കു വിശേഷാൽവിശിഷ്ടം! മനുഷ്യരിൽ പ്രാണി ഹിംസ ചെയ്തു യാഗം ശ്രാദ്ധം മുതലായ കർമ്മങ്ങളിൽ മാംസം ഭജിക്കുമെന്നും യാഗം പതുവധഃ കർത്തവ്യമെന്നു വേദത്തിലും വിധിയുണ്ടല്ലോ; എന്നു പറയുമായിരിക്കാം. അങ്ങിനെ അവർ പറയുന്നതു അവരുടെ ചിത്തവൃത്തി ഇഹലോകങ്ങളേയും ആ ഭാഗ്യകീർത്തിയേയും മാത്രം അറിയുന്നതുകൊണ്ടും ഈ വിഷയഭോഗസുഖമല്ലാതെ നിർവിഷയപരമാനന്ദമെന്നു ഉണ്ടെന്നുപോലും അറിയാതെ. ഭൂമിതന്ത്രം — ഭൂമിമാനന്തരം — ബുദ്ധി മാലിന്യപ്പെട്ട വിഷയഭോഗലബ്ധകർമ്മകാണ്ഡങ്ങളിൽപ്പെട്ട മുങ്ങി ജ്ഞാനകാണ്ഡകൾക്കു കയറുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കർമ്മകാണ്ഡചരകിൽപ്പെട്ട അജ്ഞാനസ്വഭാവമായുഴുന്നതിനാലും ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ പോലും ഇടകിട്ടാത്തതിനാലും നോക്കാത്തതിനാലും കർമ്മം പുണ്യമെന്നും പ്രബലമെന്നും വെണ്ണിക്കുന്നതാകുന്നു.

യഥാർത്ഥതപത്തെ ചിന്തിക്കുന്നവർക്കു പതു പക്ഷി മുതലായ തിന്മകളെല്ലാം മനുഷ്യരെല്ലാമുള്ള യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നു കാണാം. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു വിധ ഉപാധിയോടുകൂടിയ മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുമോ? ഈ ക്ഷേത്രഭരതൻ മുതലായവർ മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നു ഉള്ളതെന്നതു അവരുടെ ഭൂമിതന്ത്രമാകുന്നു.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ സർവ്വപ്രാണികളും ഒന്നെന്നും ഉപാധിഭേദത്താൽ പക്ഷിമൃഗാദി വ്യവഹാരമാത്രമാണെന്നും അനേകഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ അപരോക്ഷാനുഭൂതിയിൽ പറഞ്ഞ ഒന്നുകൂടി കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

സുവർണ്ണാജ്ഞായമാനസ്യ സുവർണ്ണതപഞ്ച ശാശ്വതം

ബ്രഹ്മണോ ജ്ഞായമാനസ്യ ബ്രഹ്മതപഞ്ചതഥാ ഭവേൽ (51)

സുവർണ്ണത്താൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ആഭരണാദികൾ സുവർണ്ണമാ

യുനെ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചതായ സർവ്വപ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മമായുനെ ഭവിക്കുന്നു. എന്നും

ബ്രഹ്മണസ്തർവ്വഭൂതാനി ജായന്തേ പരമാത്മനഃ

തസ്മാദേതാനി ബ്രഹ്മൈവ ഭവന്തീത്യവധാരയേത്. (49)

പരമാത്മാവായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു സർവ്വഭൂതങ്ങളും (സർവ്വചരാചരങ്ങളും) ജനിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാണപ്പെട്ട ഈ ലോകം മുഴുവനും ബ്രഹ്മമായ് ഭവിക്കുന്നു. എന്നറിയേണം—എന്നുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ പ്രപഞ്ചമാകുന്ന ചരാചരപ്രാണികളും ഒന്നിൽനിന്നു ജനിച്ചതും ഒന്നായുനെ ഇരിക്കുകയും എന്നുമാകുന്നു ആന്തരാത്മം.

എന്നിരിക്കിലും നാനാത്വമായ്താണെന്നതു വാസ്തവമല്ലയോ? അതിനെ നാനാത്വവസ്തുക്കളെ എന്നെന്നു രീതിപ്പെടുത്തുന്നതു ലോകവിതലേമാകുമല്ലോ—എന്നതു സർവ്വസമ്മതംതന്നെ. എന്നാൽ നാനാത്വമെന്നതു എങ്ങിനെയാണു്.

നാനോപാധിവശാദേവ ജാതിനാമാശ്രമാദയഃ

ആത്മന്ത്യാരോപിതാസ്തേയൈ രസവണ്ണഭിദേവേത്.

പല പ്രകാരത്തിലുള്ള അവയവങ്ങളോടുകൂടിയ ശരീരങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ടു ജാതി നാമം ആശ്രമം മുതലായതു ജലത്തിൽ രസവും വണ്ണവും ഉപാധിഭേദത്താൽ അതായതു മധുരം പുളി എരിവു കഷ്ഠ് എന്നതും കറുപ്പു ചുരുപ്പു നീലം മുതലായ നിറഭേദങ്ങളും ജലത്തിന്നു മറ്റു സംബന്ധങ്ങളാലുണ്ടാകുന്നതു പോലെ ആത്മാവിലും ആരോപിത (ചൊരിച്ചാരണ)മാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതു ഒരേ വസ്തു നാനാത്വമായതു ശരീരഭേദത്താൽ മാത്രവും ആത്മാവസ്ഥക്കു യാതൊരു ഭേദവുമില്ലെന്നുമാകുന്നു. ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ വക്കീൽ കമ്മ്മാത്രനവർകൾ ശരീരഭേദത്താൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നുവല്ലോ. ശരീരവ്യത്യാസംകൊണ്ടാണു ഞങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരെന്നു പറയുന്നതു—എന്നു പറയുമായിരിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്നു അത്രമാത്രമെ

വിവരമുള്ള. ശരീരഭേദമെന്നതു പക്ഷിപശുക്കളിൽ പലവിധത്തിലും മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ പലവിധത്തിലും ജാതിഭേദം തിരിച്ചറിയാനുള്ളതുപോലെ മനുഷ്യരിൽ യാതൊരു ശരീരഭേദമോ അവയവഭേദമോ ജനനമരണാദി ഭേദമോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ മനുഷ്യർക്കും ഒരു ജാതിയല്ലാതെ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയില്ലെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം.

അങ്ങിനെ അവയവഭേദമോ മറ്റൊരു ഇല്ലാതെ വിശേഷജ്ഞാനത്തോടു കൂടിയ മനുഷ്യർ ഒരു ചൈതന്യത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചതും ആത്മാവസ്ഥയിൽ യാതൊരു ഭേദവുമില്ലാത്തതുമായ സാധുഗുണപക്ഷികളെ ഹിംസിച്ചു ദേവപ്രീതി സമ്പാദിക്കാമെന്നും യാഗം പുണ്യകർമ്മമാണെന്നും കപടം പറഞ്ഞു മാംസവും മദ്യവും സംഭരിച്ചു ദേവേന്ദ്രൻ വരണൻ ബൃഹസ്പതി ഇവർക്കു വേണ്ടിയാണെന്നും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു മദ്യമാംസങ്ങൾ ഭജിച്ചു മത്സിമയ്ക്കി അഹങ്കരിപ്പാൻവേണ്ടി ഹിംസിക്കുന്നതിൽ പരം പാപമായതു മറ്റു വല്ലതുമുണ്ടോ! കയ്യും! കയ്യും! നാം കാണുന്നില്ലയോ! ആടു മാടു മുതലായ മൃഗങ്ങൾ വേറെ വല്ലതുകളും അവരുടെ ശത്രുക്കളായ ഇതരമൃഗങ്ങളെ കണ്ടാൽ വളരെ ഭയത്തോടു കൂടെ അവരെ പോറ്റി വളർത്തുന്ന യജമാനന്റെ വീട്ടിലോ വേറെ വല്ലേടത്തുമോ കാടി രക്ഷപ്രാപിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. അതുകൂടാതെ ഒരു ഹിംസകൻ ആട്ടിനെ പിടിച്ചു വീഴ്ത്തി ഹിംസിക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ വളരെ ഭ്രമത്തോടെ നിലവിളിച്ചു കരയുന്നതും കാലും കയ്യും പിടിച്ചു എണ്ണീറോടുവാൻ ഭാവിക്കുന്നതും അതിന്റെ ദുഃഖസൂചകങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു ഹിംസകന്റെ മുഖത്തു പരിഭ്രമത്തിലും സങ്കടത്തിലും നോക്കുന്നതും കരയുന്നതും കണ്ടാൽ ഏതൊരു കഠിന ഹൃദയന്റെ ഹൃദയമാണ് തുടിക്കാത്തതു? ഏതൊരു ദയാഹീനന്റെ കണ്ണിൽനിന്നാണു വെള്ളം ചാടാത്തതു? ഏതൊരു പാപിയുടെ ഹൃദയമാണ് ഉരുക്കാത്തത്? അയ്യോ ദൈവമെ! ഈ ഹിംസ അധികതാമസം കൂടാതെ കഴിയുന്നുണ്ടല്ലോ! അതല്ലല്ലോ നമ്മുടെ ക്ഷേത്രഭ്രമന്റെ

യാഗത്തിലെ ഹിംസ! എത്ര സങ്കടം! മൃഗത്തിന്റെ വായും മൂക്കും അടക്കിപ്പിടിച്ചു വീഴ്ച്ച് മുട്ടിച്ച സാധുമൃഗങ്ങളെത്ര ബുദ്ധിമുട്ടണം. ചോരകളായാതെ കൊല്ലണം പോൽ—ചോര കളയാതെ കൊന്നാൽ മാത്രമേ ഇവരുടെ ദേവേന്ദ്രാദികൾ—ഇവർ മന്ത്രം ചൊല്ലിവിളിച്ചാൽ മദ്യമാംസങ്ങൾ ഭുജിപ്പാൻ വരികയുള്ളപോൽ എന്നാണു ഈ കർമ്മന്മാരുടെ വിശ്വാസം. ഇത്ര പാപിഷ്ടവും നീചവുമായ ക്രൂരകർമ്മത്തെ പുണ്യകർമ്മമെന്നും അതു ചെയ്യുന്നവരെ പുണ്യവാൻ—ആക്കിത്തിരി—സോമേതിരി—ദീക്ഷിതർ—ആവൃതർ എന്നൊക്കെ പുകഴ്ത്തുന്നതും ഇതിൽ മീതെ എന്തൊരു ദുരാചാരമാണുള്ളതു? അതുകൊണ്ടു യാഗം ഏറ്റവും നീചകർമ്മമെന്നതന്നെ പറയാം. അതിനാൽ ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്നവർക്കു അധോഗതിയും പാപവുമല്ലാതെ കരിക്കലും പുണ്യലേശമുണ്ടാകയില്ല.

പതിനാലാം-ഖണ്ഡം.

1ാംപ്രതിയുടെ ഭൂതന്മാരായ അയിത്തോച്ചാടനൻ മുതലായവർക്കു ക്ഷേത്രഭ്രമൻ, അവരെ സ്വാധീനിപ്പാൻവേണ്ടി ഭദ്രാക്ഷേത്രമെന്നു പേരിട്ടു ചില ഭഗവതീക്ഷേത്രങ്ങളും ദുർമുഹൂർത്തികളും, അയിത്തോച്ചാടനാദികളുടെ അധീനത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതുകളിൽ കാലത്തോരം എത്ര ആടുകളെയാണ് എത്ര കോഴികളെയാണ് വെട്ടിക്കൊല്ലുന്നത്? ശിവ! ശിവ! ഈ അനാഥപ്രാണികളെ ഇങ്ങിനെ ദ്രോഹിക്കുന്നുവല്ലോ. ഈ സാധുമൃഗങ്ങളെ തിന്നാൻവേണ്ടി വൃഥാ ദ്രോഹിക്കുന്നതിനെ നിന്തൽചെയ്യാൻ ഒരു രാജകല്പനയോ ഒരു വക്കീൽമാരോ പൊരുട്ടാത്തതല്ല അതികൃഷ്ടം. ഈ വക പാപിഷ്ടവും അനാർത്ഥവും പൈശാചികവുമായ ഭുജ്ജ്വൽത്താൽ പാപമല്ലാതെ വല്ല ഫലവും ഉണ്ടാകുമോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഈ കർമ്മം കള്ളന്മാർ വരുണപ്രീതിക്കാണ്—ജന്മപ്രീതിക്കാണ്—എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു എത്രകാലമായി ഈ സാധുമൃഗങ്ങളെ കൊന്നു ബലികഴിക്കലും റാക്കുകടിക്കലും, മാം

സം തിന്നലും, ഇവരുടെ ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവൻ പായസം വെച്ചുകൊടുക്കലും അത്താഴമുട്ട് കഴിക്കലും മുറജപം കഴിക്കലും അതിരൂറും കഴിക്കലും, ഇതുകൊണ്ട് പായപ്പെടുന്ന ഫലങ്ങൾ സത്യാചാര്യന്മാർ അനാദികാലം മുതൽ ഹിന്ദുക്കളിൽ ശ്രേഷ്ഠരെന്നു നമിക്കുന്ന ക്ഷേത്രദാരികർ പറയുകയും കേട്ടു നടന്നിരുന്ന ക്ഷത്രിയരാജാക്കളുടെ കയ്യാശത്തിലായിരുന്നതും, “സർവ്വസംബ്രഹ്മണസ്വേദം യൽകിഞ്ചിത് ജഗതീഗതം” എന്നു കർമ്മശാസ്ത്രം, ‘ബി’യിൽ 99-ാം ശ്ലോകം പറഞ്ഞതുപോലെ അവരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്ന ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഗളന്മാർ തുടങ്ങിയ അസൂയയുള്ളതായ അല്ലാവുദ്ദീൻ, അറംഗസീബ്, ടിപ്പു മുതലായവർ കയ്യാശക്കിയും മതമാറാം ചെയ്തിച്ചും ക്ഷേത്രങ്ങളെ തട്ടിനീക്കിയും ശിവലിംഗങ്ങളെ തച്ചുടച്ചും ബിംബങ്ങളെ ഭർഹിയിൽ കൊണ്ടിട്ടു മുഹമ്മദീയർക്കൊക്കെ ചവിട്ടിച്ചും ദ്രോഹിച്ചപ്പോഴും ‘എറണാകുളം’ ലഹളയിൽ ഇവരുടെ സ്വത്തും സ്ത്രീശതങ്ങളും അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോയപ്പോഴും ഇവരുടെ ഹവിർഭക്ഷകളായ ഇന്ദ്രാദികളെ മന്ത്രംചൊല്ലി വിളിച്ചുവരുത്തി, സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചാൽ, ഇന്ദ്രൻ മുപ്പത്തിമൂന്നുകോടി ദേവന്മാരോടുകൂടി—കാ ഹെ! അതു പണ്ടത്തെ കണക്കാണ്ല്ലോ. ഈ പെൺകൊതിയന്മാർ വെറുതെയിരിക്കുമോ? ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തേതിൽ തുറന്നിട്ടു കൂട്ടത്തുണ്ടായിരിക്കും.—അവരൊന്നിച്ചു വശായുധപാണിയായി ‘ഉച്ചൈശ്വരവസ്സേ’ന്നു കതിരപ്പുറത്തോ ‘പ്രേരവത’മെന്ന നാൽക്കൊമ്പൻ വെള്ളാനപ്പുറത്തോ കയറിവന്ന് ഇവരുടെ വേദവിരോധികളായ ഇതരമതക്കാരെ കാടിച്ച് കല ചെയ്തോ ഇവർ രാജ്യം തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കൊടുക്കുമായിരുന്നുവല്ലോ. നമ്മുടെ ബ്രിട്ടീഷു ചക്രവർത്തിയുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നില്ലല്ലോ. ഗവണ്മെണ്ടു സഹായമില്ലെങ്കിൽ കാണാമായിരുന്നു, മന്ത്രംചൊല്ലലും പതുവിനെ ശപഥംകൂട്ടിച്ചുകൊല്ലലും മുറജപം ചെയ്യലും അതിരൂറും ചെയ്യലും മൃത്യുഞ്ജയം ജപിക്കലും കല്പിത പായസം വെച്ചുകൊടുക്കലും.

വൃഥാ ലോകോപദ്രവം ചെയ്യാൻവേണ്ടി. ജാതിശ്രേഷ്ഠൻ മന്ത്രാധികാരികളാണ് ക്ഷേത്രകൃത്യങ്ങളാണ് യാഗകർത്താക്കളാണ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു സാധുദ്രോഹം ചെയ്യാമെന്നല്ലാതെ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പലവും ഇല്ല. അന്നു കിലാപത്തിൽ മാപ്പിളമാർ ഉപദ്രവിക്കുമ്പോൾ തല്ലാലം നീ ചെന്നു പറയുന്ന ചാത്തനും കാളിയും മറയൽവാസികളും മന്ത്രമെ സഹായത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

ഇവരുടെ ആയിരം കണ്ണുള്ള ഇന്ദ്രനും ദേവന്മാരും, ക്ഷേത്രത്തിന്നുള്ളിൽ പൂട്ടിവെച്ചു ദേവനും, ആപത്തിൽ സഹായിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇനിമേൽ പ്രാണിഹിംസചെയ്തു മാംസമുണ്ടാകുലുള്ള യാഗാദി നീചകർമ്മങ്ങളും, കല്പിത പായസം വെച്ചുകൊടുക്കലും നിന്തി, മനുഷ്യർതമ്മിൽ അന്യോന്യഭേദമില്ലെന്നും, എല്ലാവരും സഹോദരസഹോദരികളാണെന്നുള്ള സമഭാവത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നതായാൽ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും യാതൊരു ദുഃഖമില്ലാതെ വസിക്കാറാകും. അതിന്നുള്ള നിവൃത്തി കോടതി ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

പതിനഞ്ചാം ഖണ്ഡം.

കർമ്മമാത്രൻ അവർകൾ 'പി' ഖണ്ഡത്തിൽ ഗർഭാധാനാദി കർമ്മത്താൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതിന്നു ഞാൻ മുമ്പു 6ാം ഖണ്ഡത്താൽ മനുസ്മൃതി ഖണ്ഡിച്ചുകിട്ടിയിൽ ഗർഭാധാനാദി പരിഷ്കൃതകർമ്മം മന്ത്രജപം വിഗ്രഹപൂജ യാഗം മുതലായ കർമ്മത്താൽ വിശിഷ്ടത സിദ്ധിക്കുമെന്നതിന്ന് അനുഭവമില്ലാത്തതിനാൽ നിഷ്പലമെന്നു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'കൃ' ഖണ്ഡത്തിൽ തീർത്ഥസ്നാനം ശ്രേഷ്ഠമായതെന്നു കാണിപ്പാൻ 'ദിലീപചരിത്രവും' ആകാശഗംഗയെ ഭഗീരഥൻ തപസ്സിനാൽ കൊണ്ടുവന്നതെന്നും, അതാണു കാശിയിൽ ഇപ്പോഴും കാണുന്ന ഗംഗാനദിയെന്നും പറയുന്നു. അതിന്നു യാതൊരു രനുഭവവും യുക്തിയും ഇല്ലാത്ത മൂഢവിശ്വാസമെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ഗംഗയുടെ ഉല്പത്തിയും മാഹാത്മ്യവും ഭാഗവതത്തിൽ പറയുന്നതു, ബ്രാഹ്മണശാപത്താൽ ഭൃംശമാക്കപ്പെട്ട പിതൃക്കൾക്കു ഗതി വരുത്തുവാൻവേണ്ടി, അംശുമാൻ മുതൽ ഭഗീരഥൻവരെ മൂന്നു തലമുറ തുടച്ചുയായ് തപസ്സുചെയ്തു, ആകാശഗംഗയെ കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നും, ആകാശത്തിൽനിന്നു ഗംഗ ഭൂമിയിലേക്കു പതിക്കുമ്പോൾ പതനശക്തിയാൽ ഭൂമി ഉടഞ്ഞുപോകുമെന്നുള്ള ഭയത്താൽ അതിന്റെ നിവൃത്തിക്കു ഭഗീരഥൻ ശിവനെ തപസ്സിനാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി ശിവന്റെ ശിരസ്സിലൂടെ വീഴ്ത്തി ഭൂമിക്കു കേടുപറ്റാതെ കൊണ്ടുപോരാമെന്നു കരുതി ശിവനെ മഹാമേരുവിന്റെ മുകളിൽ നിർത്തിയെന്നും, ഗംഗ തന്റെ പതനശക്തിയാൽ ശിവനേയും മുക്കിക്കളയാമെന്നു ഹംകരിച്ച ശിവന്റെ ജടയോടുകൂടിയ ശിരസ്സിൽ അനേകായിരവർഷം പ്രവഹിച്ചിട്ടും ഒരു കണവും പോലും ഭൂമിയിൽ വീണില്ലെന്നും, ഭഗീരഥൻ വൃണുനിച്ച രണ്ടാമതും ശിവനെ വന്ദനംചെയ്തു ശിവന്റെ പ്രസാദത്താൽ തന്റെ ജടയെ പിഴിഞ്ഞു മേരുവിന്റെ മുകളിൽ ഒരു കണവും ജലം വീഴ്ചയും അതിനെ ഭഗീരഥൻ എത്രയോ തടസ്സങ്ങളെ നിവാരണംചെയ്തു പാതാളത്തിൽ എത്തിച്ചു പിതൃക്കൾക്കു ഗതിവരുത്തി എന്നും, ആ ജലമാണ് ഇപ്പോഴും 'ഭാഗീരഥി' എന്നും 'ഗംഗ' എന്നും ചേരോടുകൂടി കാശിയിൽ ഒഴുകുന്നത് എന്നാണു മി. കർമ്മമാത്രൻ പറഞ്ഞത്.

ഈ പാഞ്ഞരിൽ വിശ്വപ്രസാദിക്കത്തക്കതോ അനുഭവമായിട്ടുള്ളതോ യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നതു ഞാൻ താഴെ ബോധിപ്പിക്കാം.

മഹാമേരു എന്ന പർവ്വതം, ജമ്മുദുർഗ്ഗപായ ഈ ഭൂമിയുടെ നടുവിൽ 84000 യോജന ഉയരത്തിൽ നിലകൂടുന്നു എന്നും, അതിന്റെ വടക്കും തെക്കും ഭാഗങ്ങളിൽ, കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രങ്ങളിൽ മുട്ടിക്കിടക്കുന്ന മുമ്മൂന്നു പർവ്വതങ്ങൾ കാരോന്നം 10000 യോജന ഉയരത്തിലും 2000 യോജന വീതിയിലും കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതിൽ വടക്കേതു നീലം ശേഖരം ശൃംഗവാൻ എന്നും, തെക്കേതു നിഷധം ഹേമകൂടം ഹിമവാൻ എന്നും പേരാകുന്നു. ഇതുപോലെ മേരുവിന്റെ കിഴക്കും പടി

ഞ്ഞാറും തെക്കുവടക്കായി നീലനിഷധങ്ങളിൽ മുട്ടി, കിഴക്കു
 ഗന്ധമാദനമെന്നും, പടിഞ്ഞാറു മാല്യവാനെന്നും പേരോടുകൂടി
 രണ്ടു പച്ചതങ്ങളും, മേൽപറഞ്ഞ ഉയരത്തിൽ കിടക്കുന്നുവെ
 ന്നും, ഈ എട്ടു പച്ചതങ്ങളും നിലക്കുന്നതിന്റെ നടുവിൽ മേൽ
 നിലക്കുന്നതും, അതിന്റെ സാനപ്രദേശം ഇളാവൃതഖണ്ഡമെ
 ന്നും, നീലത്തിന്നു വടക്കു രമ്യകഖണ്ഡവും, ശേഠത്തിന്നു വട
 ക്കു ഹിരണ്മയഖണ്ഡവും, ഗ്രാംഗവാനു വടക്കു കുരുഖണ്ഡവും,
 നിഷധത്തിന്നു തെക്കു ഹരിഖണ്ഡവും, ഹേമകൂടത്തിന്നു തെക്കു
 കിംപുരുഷഖണ്ഡവും, ഹിമവാനു തെക്കു ഭാരതഖണ്ഡവും, ഗ
 ന്ധമാദനത്തിന്നു കിഴക്കു ഭദ്രാശപഖണ്ഡവും, മാല്യവാനു പടി
 ഞ്ഞാറു കേതുമാലഖണ്ഡവും ഇങ്ങിനെ ഭൂമി നമ്പതു ഖണ്ഡമെ
 ന്നും പറയുന്നതിന്റെ നടുവിൽ നിലക്കുന്ന മഹാമേരുവിന്റെ മു
 കളിൽ ശിവനെ നിർത്തി, ശിവന്റെ ശിരസ്സിൽ ഗംഗയെ വീ
 ങ്തി, അതിൽനിന്നു ഒരു കണം മേരുവിന്റെ മുകളിൽ വീഴ്ത്തി
 അതു കീഴ്പോട്ടു 84000 യോജന കഴുകി, ഇളാവൃതഖണ്ഡമായ
 താണഭൂമിയിൽ വീണു 9000 യോജന താണപരപ്പിലൂടെ തെ
 ക്ക്കോട്ടൊഴുകി, 10000 യോജന നിഷധത്തിൽ മേല്പട്ടും 2000
 യോജന മുക്തപരപ്പിൽ തെക്കോട്ടും, 10000 കീഴ്പട്ടും, 9000
 യോജന ഹരിവർണ്ണതട്ടെ തെക്കോട്ടും, ഹേമകൂടത്തിൽ 10000
 മേല്പട്ടും, 2000 മുകളിൽ തെക്കോട്ടും 10000 കീഴ്പട്ടും, 9000
 തെക്കോട്ടു കിമ്പുരുഷഖണ്ഡത്തട്ടെയും, 10000 ഹിമവാനിൽ മേ
 ല്പട്ടും, മുകളിൽ 2000 തെക്കോട്ടും ഒഴുകി ഭാരതഖണ്ഡത്തിലേ
 ക്കു 10000 യോജന കീഴ്പോട്ടും ഒഴുകിവന്നതാണെന്നു കരിക്ക
 ലും വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. ജലത്തിന്റെ ധർമ്മം 'നിമ്നഗാ'
 എന്നാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മേല്പട്ടു ഒഴുകി എന്നു പറയുന്ന
 തു ശുദ്ധമെ അസംഭാവിതമാണ്. ഇങ്ങിനെ ഒരു മഹാമേരുപ
 വൃതമുണ്ടെന്നുകൂടി ഇപ്പോഴത്തെ ഭൂമിശാസ്ത്രംകൊണ്ടു ഏവിയ്ക്കയും
 കാണുന്നമില്ല. ഹിമവാൻ മുതലായ എട്ടു പച്ചതങ്ങളുണ്ടെന്നും,
 അവ എല്ലാം 10000 യോജന ഉയരമാണെന്നും പുരാണത്തിൽ

പറഞ്ഞതു ശുദ്ധമെ കളവാണെന്നു നമുക്കു ഹിമാലയത്തെ നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ അങ്ങിനെയൊരു 'ഗംഗ'യും ഇല്ല—ഭഗീരഥൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടില്ല.

എന്നാൽ ഗംഗാനദിയെ പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം എന്തെന്നാൽ ഹിമാലയത്തിന്റെ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തുനിന്നു യാതൊരു കലക്കുമില്ലാതെ ധവളമായ ജലം പാറകളിൽക്കൂടി അടിച്ചുചാടി കീഴ്പോട്ടു വരുന്നതു കാഴ്ചക്കു ബഹു ആനന്ദകരമായും, ഉയർന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു വരുന്നതിനാൽ താണുകിടക്കുന്ന മൈതാനഭൂമികളിൽ കൃഷി ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതിരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാൻ പ്രയാസംകൂടാതെ—എടുപ്പത്തിൽ അനേക ഏക്കർ സ്ഥലങ്ങളിലെ കൃഷികൾക്കു പച്ചിപ്പൊയ്ക്കാൻ കഴിവുള്ളതിനാലും, തന്നിമിത്തം അനേകകോടി ജനങ്ങളുടെ ആഹാരങ്ങൾക്കു അനുകൂലമാകുന്നതിനാലും, ഏറ്റവും മഹത്വമുള്ളതെന്നു സർവ്വസമ്മതമാണ്.

അല്ലാതെ പൂർവ്വവിചിന്താപഞ്ചഭൂതങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട ജഡപദാർത്ഥമായ ഗംഗാജലത്തിന്നു സമുദ്രാനന്ദരൂപനും നിഷ്കളങ്കനുമായ ആത്മാവിനെ ശുദ്ധനാക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യമോ യോഗ്യതയോ ഗംഗക്കില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, യാതൊരു പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും ഇല്ലെന്നുള്ളതു അല്പവിവേകമുള്ളവർക്കു അറിയാവുന്നതാണ്.

പുരാണാദികളിൽ ഗംഗ മുതലായ തീർത്ഥങ്ങൾ പാപനാശിനികളെന്നും, തീർത്ഥസ്നാനംചെയ്തു ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്താൽ സർവ്വപാപനിവൃത്തിവന്നു മോക്ഷമടയുമെന്നും, കളഭായ്, ക്ഷേത്രങ്ങളേയും വിഗ്രഹാരാധനയേയും വണ്ണിച്ചതുപോലെ പുരോഹിതന്മാരുടെ ലാഭത്തിന്നുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ഒരു കള്ള തന്ത്രമല്ലാതെ സത്യമല്ല. സത്യമായിരുന്നാൽ പുരാണാദികളിൽ തന്നെ തീർത്ഥസ്നാനം മുതലായതുകളെ നിഷേധിക്കുവാൻ കാരണമില്ല. സത്യത്തെ നിഷേധിക്കാവുന്നതുമല്ല. തീർത്ഥസ്നാനത്തെ ഗാഢധർമ്മാനത്തിൽ നിഷേധിച്ചതായ് പറഞ്ഞതും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

‘ആജാമരണാന്തഞ്ച ഗംഗാദി തടിനീസ്ഥിതാഃ
മണ്ഡുകമത്സ്യപ്രമുഖാഃ യോഗിനശ്ചേവേന്തി കിം’.

അ — തവള, മത്സ്യം മുതലായ ജലജന്തുക്കൾ ജനനംമുതൽ
മരണപക്ഷം കാശിഗംഗ മുതലായ തീർത്ഥങ്ങളിൽ കിടക്കുന്നു
വല്ലോ. അവരെത്തുകൊണ്ടു യോഗികളായ് ഭവിക്കുന്നില്ല? എ
ന്നും, ദേവീഭാഗവതത്തിൽ,

ക്ഷാളയന്തിഹി തീർത്ഥാനി സർവ്വമാ ദേഹജം മലം
ആത്മാനം ക്ഷാളിതം താനി നസമത്ഥാനി വൈ ശുഭ.
ശാശ്വതേനിയദിചേത്താനി ഗംഗാതീരനിവാസിനഃ
മനുജാഃ ദ്രോഹസംയുക്താഃ കഥംസ്യുഃ പാപജീവിനഃ.

അ — തീർത്ഥങ്ങൾ എപ്പോഴും ദേഹത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചളിയെ
കഴുകുവാൻ മാത്രം കൊള്ളാം. അല്ലാതെ ആത്മാവിനെ ശുദ്ധ
മാക്കുവാൻ — അല്ലയോ രാജൻ! അതുകൾ സമത്ഥമാകുന്നില്ല.

തീർത്ഥങ്ങൾ ആത്മശുദ്ധിചെയ്യാൻ ശക്തങ്ങളായിരുന്നാൽ
ഗംഗാതീരനിവാസികളായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ദ്രോഹശീലന്മാരും,
പാപജീവികളുമായി എങ്ങിനെ ഭവിക്കും? ഗംഗക്കരയിൽ ഇരി
ക്കുന്നവരും രാഗദോഷാദിമാലിന്യമുള്ളവരായും പ്യാധി ദാരിദ്ര്യം
ദിദൃഃപജീവികളായും കാണുന്നതിനാൽ തീർത്ഥത്തിന്നു ആത്മശു
ദ്ധിയുണ്ടാക്കുവാനുള്ള സാമത്വമില്ലെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടു ഗംഗാസ്നാനംചെയ്യാൽ പുണ്യമുണ്ടാകും — പാ
പംതീരം — എന്നൊക്കെ പറയുന്നതു വഞ്ചനയാണ്.

പതിനാറാം ഖണ്ഡം

തീർത്ഥമെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു ജഡമായിരിക്കു
ന്ന ജലത്തെയല്ല. വിവേകികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സാധാരണ
ന്മാർ, വിവേകമില്ലാതെ തീർത്ഥമെന്നതു ജലമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെ
ടുത്തി അതിൽ ഭ്രമിക്കുന്നു. തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്യുന്നതു കിഴക്കു
മുതലായ ദിക്കുകളെ അനുസരിച്ചു വേണമെന്നും, കാശി, പ്രയാ
ഗ, ഹരിദവാർ മുതലായ ദേശങ്ങളിൽവെച്ചു വേണമെന്നും, ജാ
തിക്രമത്തിന്നു തക്കവിധം വേണമെന്നും, ശീതോഷ്ണാദികാലം
അറിഞ്ഞു വേണമെന്നും, വിധിയുണ്ടല്ലോ. ഈ വിധമുള്ളതാ

തൊരു വിധിയും നിബന്ധനയും ഇല്ലാത്തതും, എല്ലാവർക്കും എല്ലാകാലങ്ങളിലും അനുഷ്ഠിക്കാവുന്നതും, മുഖ്യതീർത്ഥമായിട്ടുള്ളതും ഇതാണെന്നു ലോകഗുരുവായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനേയും കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ദിക്ദേശകാലാഭ്യന്തരപക്ഷി സർപ്പം
ശീതാഭിഹ്വാനിത്യസുഖംനിരഞ്ജനം
യസ്സപാത്മതീർത്ഥം ഭജതേ പിറവിഷ്ട്രിയഃ
സസർപ്പവിഷ് സർപ്പഗതോ മുതോ ഭവേൽ.

ദിക്, ദേശം, കാലം ആദിയായവകളുടെ അപേക്ഷയില്ലാത്തതും ശീതോഷ്ണാദികളില്ലാത്തതും, അന്യമായി യാതൊന്നിനേയും ആശ്രയിക്കാതുള്ളതായും നിത്യസുഖമായിട്ടുള്ളതുമായ ആത്മതീർത്ഥത്തെ സർപ്പകർമ്മങ്ങളേയും വിട്ടു യാചനാഭയത്താൽ ഭജിക്കുന്നുവോ; അവൻ സർപ്പങ്ങളേയും അറിഞ്ഞവനും സർപ്പങ്ങളിലും ഗമിച്ചവനും അമൃതനും ആയി ഭവിക്കുന്നു. (ഇതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ ആത്മാനാത്മവിചാരം ചെയ്തു ആത്മജ്ഞാനാനുഭവം വരുത്തുന്നതുതന്നെ തീർത്ഥസ്നാനവും, പുരുഷനു ലഭിക്കേണ്ടും മുഖ്യഫലങ്ങളെല്ലാം ഇതിലടങ്ങിയതല്ലാതെ മറ്റൊന്നൊന്നുമില്ല പ്രയോജനമില്ലെന്നാകുന്നു).

പതിനേഴാം ഖണ്ഡം

ഈ വക പ്രബലവും യുക്തനഭവങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ സിദ്ധാന്തപക്ഷത്തെ ലേശവും നോക്കാതെ നശപരവിഷയഭോഗങ്ങളിൽ മാത്രം ആസക്തനായാൽ അതിന്നു നിഷ്പ്രയാസം സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടി, ക്ഷേത്രം, തീർത്ഥം, ഗ്രഹണാദിപുണ്യകാലം, അമാവാസിപുണ്യകാലം, വ്രതം, ദാനം എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കി അതിന്നു വേണ്ടതായ കള്ളപ്രമാണങ്ങളേയും എഴുതിക്കൂട്ടി, ഹിന്ദുമതത്തെ ദുഷിപ്പിച്ചതാകുന്നു എന്നു ആധികാരികപുരുഷനും, ലോകഗുരുവുമായ വസിഷ്ഠമഹർഷി പറഞ്ഞതിനേയും ബോധിപ്പിക്കാം.

നാനാകപടശാസ്ത്രാണി പ്രപഞ്ചകഥിതാനിവൈ
ദൃഷ്ട്വാ വിശ്വാസപൂർവ്വത്തു നിദാനവിചലതൃഹേം.

യഥാർത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളിലും അനേകകളപ്രമാണങ്ങളെ എഴുതിച്ചേർത്തു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവല്ലോ. അതിനെ കണ്ടു വിശ്വസിച്ചിട്ടു വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ഭൂമിക്കുറവു; എന്നു വസിഷ്ഠമഹർഷി പറഞ്ഞതിനാൽ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

1-ാം പ്രതിവക്കിൽ 'ആർ' എന്ന വണ്ഡത്തിൽ വ്രതാനുഷ്ഠാനം ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതെന്നും, അർദ്ധചന്ദ്രാജാവും, മാർക്കണ്ഡേന ഇവരെല്ലാം വ്രതങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തരായതും മാർക്കണ്ഡേന 'എന്നും പതിനാറ്' എന്ന ആയുസ്സു ലഭിച്ചതും പറയുന്നതു ശാസ്ത്രാനുസാരമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതു അനുഭവമായിട്ടുള്ളതല്ല.

എന്തെന്നാൽ 'എന്നും പതിനാറെന്ന' ചിരംജീവിതപം മാർക്കണ്ഡേന വ്രതത്താൽ സിദ്ധിച്ചു എന്നതു സത്യമായിരുന്നാൽ ആ മാർക്കണ്ഡേനെ ഇന്നും കാണേണ്ടതല്ലയോ? അയാൾ എന്നും പതിനാറെന്ന വയസ്സിനെ സമ്പാദിച്ചതു തൃക്കുടയുരുന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചാണെന്നും പുരാണം പറയുന്നു. അയാൾ ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തോ മറുവല്ല സ്ഥലങ്ങളിലോ ഉള്ളതായി ഞാൻതന്നെ ആളും കണ്ടതായ് പറയുന്നില്ല. എന്നും പതിനാറുവയസ്സായി ചിരംജീവിയായിരിക്കുന്നപക്ഷം 'എന്നും' എന്ന വാക്കു, കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ മാത്രമല്ല കുറിക്കുന്നത്. ഭൂതവർത്തമാനഭാവി എന്നുള്ള മൂന്നു കാലവും 'എന്നും' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. മാർക്കണ്ഡേന എന്നും പതിനാറ് എന്ന ചിരംജീവിതപം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അയാളെ ഇപ്പോഴും കാണേണ്ടതാണ്. കാണാത്തതിനാൽ ആ വാക്കു വ്യഥാ പറയാമെന്നല്ലാതെ യാതൊരു അർത്ഥവും ഇല്ലാത്തതാണ്. വ്രതത്താൽ കാര്യശേഷം ചെയ്യുന്നതു വെറും ഭ്രമമാണ്. വ്രതത്തെക്കുറിച്ച് ഗാർഡപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ഏകഭക്തോപചാരാശ്ചൈവേന്നിയാമൈഃ കാര്യശേഷൈഃ
മൃഗാഃ പരോക്ഷമിച്ഛന്തി മമ മായാവിമോഹിതാഃ.

അശാസ്ത്രവിഹിതം ഘോരം തച്ഛ്വന്തേ യേ തപോ ജനാഃ
 ഭംഭേഹംങ്കാരസംയുക്താഃ കഥരാഗബലാനപിതാഃ 5
 കൾശയന്തശ്ശരീരസ്ഥം ഭൂതഗ്രാമമചേതസഃ

മൃലം - ഉപസമീപം യോ വാസോ ജീവാത്മപരമാത്മനോഃ

കായശോഷണമാത്രേണ ക്വാ തത്രാഹ്വവിവേചിനാം

പത്മീകതാഡനാദേവ മൃതഃ കിന്ന മഹോരഗഃ. 2

ഉപവാസമെന്നതു ആഹാരം കുഴിക്കാതെ ശരീരത്തെയും ആത്മാവിനേയും തപിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു മൂഢന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. വേദാനുസാരമായ ഉപവാസം എന്തെന്നു മേൽ പറഞ്ഞ ഉപനിഷത്തിനാൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നു. ഉപഹൃന്നതിന്നു സമീപം എന്നാകുന്നു അർത്ഥം. ജീവാത്മപരമാത്മാക്കളുടെ സമീപവാസം യാതൊന്നൊ അതാകുന്നു ഉപവാസം. അല്ലാതെ ശരീരശോഷണം ചെയ്യുന്ന പട്ടിണികിടക്കു ലഭ്യ എന്നറിയേണം. ജീവാത്മപരമാത്മാക്കൾ ഒന്നാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനഭാവത്താടി

രിക്കുന്നതെന്നു സാരം. 1 വിവേകമില്ലാത്തവർക്കു ശരീരത്തെ ശോഷിപ്പിക്കുന്നതായ വ്രതത്താൽ ഇച്ഛിച്ചുപലസ്ഥി ഉണ്ടാവുമെന്നു കരുതുന്നതു പുററിനെ അടിക്കുന്നതിനാൽ അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും പാവപ്പെട്ട കരുതുമ്പോലെയാകുന്നു. അല്ലാതെ വ്രതത്താൽ യാതൊരു ഫലവുമില്ലെന്നു സാരം.

ഗാന്ധർവ്വപുരാണത്തിൽ മായാമോഹിതരായ മൂഢന്മാർ വ്രതത്തെ ചെയ്യുന്നുവെന്നും ഭഗവൽഗീതയിൽ കായരോഷണം ചെയ്യുന്നതും ആത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നതുമായ വ്രതത്തെ ചെയ്യുന്നവർ ആസ്വാതിത്വയത്തോടുകൂടിയ മൂഢനെന്നും വരാഹോപനിഷത്തിൽ ഉപവാസമെന്നതു ആത്മാനാത്മവിവേകജ്ഞാനമെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടും വ്രതത്താൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട ഫലം പരമാർത്ഥമായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരു കാലത്തും സ്വാനഭവമാവാത്തതിനാലും വ്രതം അശാസ്ത്രനിഷ്ഠയും ആയതിനാലും ത്രാജ്യമെന്നതന്നെ പാതാം. അതിനെ ഒന്നാം പ്രതിയും വക്കീലും പുണ്യമെന്നും ശ്രേഷ്ഠമെന്നും പറയുന്നതു തത്ത്വബോധമില്ലാത്തതിനാലാകുന്നു.

പതിനേഴാം ഖണ്ഡം.

മി. കർമ്മമാത്രൻ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം കൊടുത്താൽ മാത്രമേ ഫലമുള്ളൂവെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ കൊടുക്കുന്ന ദാനത്തിന്റെ ഫലം ഇത്രയെന്നു കണക്കാക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നും ഭയം. എന്തെന്നു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ വിവരിച്ചതു കൂടാതെ എസ്സു ഖണ്ഡത്താൽ രണ്ടാമതും എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു ക്ഷേത്രഭൂമൻ മുതലായവർ അനേകകാലമായി ലോകവഞ്ചനയായ് കരെ വിശേഷജ്ഞാനത്തോടു കൂടിയ മനുഷ്യരിൽ ഞങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠരെന്നും ബ്രാഹ്മണരെന്നും കർമ്മാധികാരികളെന്നും പേദാധികാരികളെന്നും ശാപാനുഗ്രഹകർത്താക്കളെന്നും അജ്ഞാനികളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു ആ കപടം പുറത്തുപാടാതിരിപ്പാൻ വേദം പഠിപ്പാനും പഠിപ്പിപ്പാനും ബ്രാഹ്മണൻ മാത്രമേ

അധികാരമുള്ളവനും വേദം പഠിക്കലും ധർമ്മം വേദം ചെയ്യും ശുഭം പാടിപ്പെന്നും മുമ്പുള്ള സാധാരണക്കളെ കൂടി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു മനുഷ്യരെ വിദ്വാദ്യം ചെയ്യാനയക്കാതെയും അവർ അദ്ധ്വാനം ചെയ്തു സമ്പാദിച്ചു സ്വത്തിനെ ഹോമത്തിനാണു — ശിവപൂജക്കാണു — യാഗത്തിനാണു — മുഖേനത്തിനാണു എന്നു പറഞ്ഞു ബ്രാഹ്മണൻ ചെയ്യുന്നതിനു മേൽമേൽ ലഭമുള്ളവനും നടപ്പാക്കിയ കള്ളതന്ത്രത്തെ ഇറിലും ബലപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ഉള്ളുന്നതാണു. അതു ഇറിക്കൽ പെടിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാനം ചെയ്യേണ്ടതു ശ്രീമദ് ആചാര്യസ്വാമികൾ പറഞ്ഞതു കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ഗോവർഗീതാനന്ദസഹസ്രം
ധൃതം ശ്രീപരിത്രപമജസ്രം
നേയസ്ജനസംഗോചിത്തം
ദേവം ദീനജനായചവിത്തം
ഭജഗോവിന്ദം ഭജഗോവിന്ദം
ഗോവിന്ദം ഭജമൃഗമതേ!

ഗാനം ചെയ്യേണ്ടതു ഭഗവൽഗീതയേയും നാരായണസഹസ്രനാമത്തേയും ആകുന്നു. ഭ്യാനിക്കേണ്ടതു ലക്ഷ്മീപരിയായ വിഷ്ണുസ്വരൂപത്തേയും ഏല്പോഴും നയിക്കേണ്ടതു സജ്ജനസംഗത്തേയും ധനത്തെ ഭാനം ചെയ്യേണ്ടതു ദീനന്മാർക്കു അതായതു സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഉപജീവനം കഴിപ്പാൻ അംഗവൈകല്യത്താലോ രോഗങ്ങളാലോ സാദ്ധ്യമാവാത്തവർക്കു എന്നാകുന്നു. അല്ലാതെ ജഡാഭിമാനത്താൽ ഞാൻ ശ്രേഷ്ഠനെന്നഭിമാനിക്കുന്നവനും കപടധൃതനും ജഡാഭിമാനിയുമായ കള്ളന്മാർക്കു കൊടുക്കുന്നതു പാപമാണു. ആചാര്യസ്വാമികൾ ദീനന്മാർക്കു കൊടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ ബ്രാഹ്മണരെന്ന് നദിക്കു നവകു കൊടുക്കുന്നതിൽ പ്രയോജനമില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

പതിനെട്ടാം ഖണ്ഡം.

ക്ഷേത്രഭൂമി മുതലായവർ മനുസ്മൃതിവിധിക്കനുസരിച്ചു ണു നടക്കുന്നതെന്നും ധർമ്മഹിതമായ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ലെന്നും

നും മറ്റു വണ്ണികൾക്കു ധർമ്മോപദേശം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി ബ്രഹ്മാവു മുഖത്തിൽ നിന്നു ജനിപ്പിച്ചവരാണ് ബ്രാഹ്മണരെന്നും സൂതിരിയിൽ പറഞ്ഞതായ് ട്രാമ്പ്രതി വകയിൽ കോടതിയിൽ റിക്കാട്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനുസ്മൃതിക്കു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണ് ഇവരുടെ നടപെടുന്നള്ളതു മനുസ്മൃതിയാൽ തന്നെ ഞാൻ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

- ഗുരുണാനുമതഃ സ്തത്രേപാസമാവത്തോയഥാഹിധിഃ
ഉദപഹേത ദപിജോഭാർത്യാം സവണ്ണാം ലക്ഷണാനപിതാം 4
ഹിനജാതിസ്രിയം മോഹാഭദ്രപഹന്തോ ദപിജാഭയഃ
ക്ഷലാസ്ത്രേവനയന്ത്യാതു സസന്താനാനിശ്ശുഭതാം 15
ശുഭ്രാവേദീപതത്യാത്രൈതപ്രതനയസ്യച
ശൗനകസ്യസുതോപ്യത്യാതദപത്യതയാമൃഗോഃ 16
ശുഭ്രാംശയനമാരോപ്യബ്രാഹ്മണോയാന്ത്യധോഗതിം
ജനവിതപാസുതം തസ്യാം ബ്രാഹ്മണ്യോദേവഹീയതൈ 17
ദൈവചിത്രാതിഥേയാനി തൽപ്രദാനാനി യസ്യതു
നാശ്നന്തിപിതൃദേവാന്യേ നചസപഗ്ങ്ംസഗച്ഛതി 18
വൃഷലീഹേനപിതസ്യ നിശപാസോപഹതസ്യച
തസ്യാഞ്ചൈവ പ്രസുതസ്യ നിഷ്കൃതിൻചിധീയതൈ 19

ഗുരുക്ഷലവാസം കഴിഞ്ഞു വന്ന ബ്രാഹ്മചാരിബ്രാഹ്മണൻ ഗുരുവിന്റെ അനുജന്മയോടു കൂടി തന്റെ ജാതിയിൽ ജനിച്ചവളായും ലക്ഷണത്തോടുകൂടിയവളുമായ സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യേണം (4) തന്റെ ജാതിയിൽ നിന്നു താണജാതിയിലുള്ള സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ കുലത്തേയും പുത്രന്മാരേയും ശുഭ്രരൂപത്തെ പ്രാപിപ്പിക്കുന്നു. (15) ശുഭ്രജാതിയിലുള്ള കുന്യാകയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ പരിതനാകുന്നുവെന്നു അത്രിയും ഗൌതമനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ക്ഷത്രിയൻ ശുഭ്രകുന്യാകയിൽ പുത്രനെ ജനിപ്പിച്ചാൽ ആ ക്ഷത്രിയൻ പരിതനാകുന്നു എന്നു ശൗനകമുനി അഭിപ്രായ

പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ചൈത്ര്യൻ ശുഭകന്യകയിൽ പുത്രനെ ജനിപ്പിച്ചാൽ ആ പുത്രൻ പതിതനാകുന്നുവെന്നു ഭഗവതാർച്ചനാദിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (16) ശുഭസ്രീയോടു കൂടി ഒരു ദിവസം ശയിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ശുഭസ്രീയിൽ സന്താനോല്പാദനം ചെയ്യു ബ്രാഹ്മണന്റെ ബ്രാഹ്മണത്വം നശിക്കുന്നു. (17) യാതൊരു ബ്രാഹ്മണനും സ്വജാതിസ്രീയിൽ ജനിച്ച പുത്രനില്ലാതെ ശുഭസ്രീയിൽ ജനിച്ച പുത്രൻ ശ്രാദ്ധാദി വൈദിക കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നുവോ ആ ഹവിസ്സിനെ ദേവന്മാരും പിതൃക്കളും ഭജിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു അങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണനെ സ്വഗ്ലാഘിപുണ്യലോകം ലഭിക്കുന്നില്ല. (18) ശുഭസ്രീയുടെ അധരപാനം ചെയ്യു ബ്രാഹ്മണനും അവളുടെ ഉച്ഛ്വാസവായു ദേഹത്തിലേറെ ബ്രാഹ്മണനും അവളിൽ ജനിച്ച സന്താനത്തിനും പ്രായശ്ചിത്തം വിധിക്കപ്പെടുന്നില്ല (19) എന്നാൽ ശുഭസ്രീയെ ഭാര്യയാക്കി അവളിൽ സന്താനം ജനിപ്പിച്ച ബ്രാഹ്മണൻ അധപ്തരിച്ച ബ്രാഹ്മണത്വം പോയതിനാൽ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യു ഏതുകുപോലും പാടില്ലെന്നു മഥിതാത്മ്യം. (മനുസ്മൃതി 31ാം അദ്ധ്യായം)

ഈ വിധം സ്മൃതിയിൽ വിധിച്ചിരിക്കെ കന്നാടം പ്രതിഷേധം ശ്രമം സ്വജാതിയിൽ വേളികഴിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാലും ശുഭസ്രീയെ സംബന്ധം ചെയ്ത അനേക സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചതിനാലും മനുസ്മൃതി വിധിയനുസരിച്ച ശുഭസ്രീയും ഹീനത്വം പ്രാപിച്ചതിനാലും എന്തുകൊണ്ടാകുന്നു ബ്രാഹ്മണനെന്ന് ഞങ്ങളിരിക്കുന്നു. അതുമൂലം ഈ ക്ഷേത്രഭൂമിയിൽ കൂട്ടുകാരായ ഏതാ ബ്രാഹ്മണരാണ് സ്വജാതിയിൽ വേരുകൊണ്ടു ശുഭസ്രീകളെ സമ്മതമാക്കിയാക്കി അവളെ തന്നെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടു ജന്മം മുഴുവനും കഴിച്ചവരും കഴിക്കുന്നവരും കണ്ടെത്തേണ്ട? എന്നു മാത്രമല്ല രണ്ടാംപ്രതി അഭിനോദനാചാര്യൻ വിചാരണയിൽ പാമരൻ തന്മൂലം സ്വജാതിമദാധൻ കാമാതുരൻ തന്മൂലം സ്വജാതിയിൽ വേളികഴിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ശുഭസ്രീകളെ സമ്മതം ചെയ്തി

ട്ടു മാത്രമെ ഉള്ളൂ എന്നും പറയുന്നു. ഇതു കൂടാതെ ഇപ്പോൾ നടന്നു വരുന്ന കേരളസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച ആവൃത്യബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്നവരുടെ സംഘത്തിൽ ഒരു പിതാവിൽ നിന്നു എത്ര മക്കൾ ജനിച്ചാലും അവരിൽ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനു മാത്രം സ്വജാതിയിൽ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ വിധിയുള്ളൂ എന്നതു ലോകപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അതു നിമിത്തം ആവൃത്യരുടെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനൊഴിച്ചു ബാക്കി പുത്രന്മാരെല്ലാം ശുഭദായങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെ സമ്മതക്കരകളാക്കി അവരുടെ സന്താനങ്ങളായ് ജനിപ്പിച്ചു എത്ര ശുഭസ്ത്രീപുരുഷന്മാരാണ് കേരളത്തിലുള്ളതെന്നു കണക്കാക്കാൻ പ്രയാസമല്ലേ? ഇതാണൊരു ധർമ്മശാസ്ത്രമായ സ്മൃതിയെ അനുസരിച്ചു നടപടി? കോടതി ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകദൃഷ്ടി വെക്കേണ്ടതാണ്. ഇതാണൊരു ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു മഹിമ! മനുസ്മൃതി മൂന്നാം അദ്ധ്യായം 4-ാം ശ്ലോകവും 15 മുതൽ 19 കൂടി ശ്ലോകങ്ങളിലെ സാരവും ഇവരുടെ നടപടികൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തി കോടതി തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

ലോകാന്തരസുഖം പുണ്യം തപോദാനം സമുത്ഭവം

സന്തതിശുദ്ധവംശ്യാതു പരത്രേഹ ച ശമ്നേ.

തപസ്സുകൊണ്ടും ദാനംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്ന പുണ്യം, ലോകാന്തരസുഖം (സ്വർഗ്ഗാദി ലോകങ്ങളിൽ മാത്രമെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ) ശുദ്ധവംശ്യയായിരിക്കുന്ന സന്തതിയാകട്ടെ ഈ ലോകത്തും പരലോകത്തും സുഖത്തെ തരുന്നു. എന്നു മഹാകവി കാളീദാസൻ പറഞ്ഞിരിക്കെ ഈ ആവൃത്യരെന്നും ബ്രാഹ്മണരെന്നും നടിക്കുന്ന കൂട്ടർ, ശുഭസ്ത്രീസേവയാൽതന്നെ കാലംകഴിക്കുന്നതു നരകത്തിലേക്കു പോകുവാൻ ഭാഗ്യം കെട്ടി യമഭേദന്മാരുടെ വരവുനോക്കി കാത്തിരിക്കയാണോ? ഇതാണൊരു ബ്രാഹ്മണ്യം? ഇതാണൊരു ആവൃത്യത്വം? ഇതാണൊരു ശ്രേഷ്ഠത്വം? ഇതാണൊരു വേദാധികാരം? ഇതാണൊരു മന്ത്രാധികാരം? ഇതാണൊരു ഗായത്രിജപം? എന്തെന്നൊന്നു ചാരമാണിത്? കോടതി ഇവകകളിലെല്ലാം നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രത്യേകം അപേക്ഷയുണ്ട്.

പത്തൊമ്പതാം വാക്യം.

പിന്നെ കർമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം ഈ കേസിൽ രണ്ടാമതായി പ്രതികളെ കക്ഷിയാക്കിയതിനാൽ മിസ്ജോയിണ്ടർ(Misjoinder) ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ രണ്ടാമതായി പ്രതികളോടു വിരുത്തി ചോദിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ മിസ്ജോയിണ്ടർ വില്ലാത്തതാണ്.

ഞാൻ മേൽ വിവരിച്ച ശ്രുതിസ്മൃതിതിഹാസോപനിഷൽപ്രമാണങ്ങളാൽ ജാതിഭേദം മനുഷ്യരിലില്ലെന്നും ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ, വിഗ്രഹാരാധന, തീർത്ഥസ്നാനം, വ്രതം, ബ്രാഹ്മണഭരണം, മന്ത്രജപം ഇതുകളെല്ലാം അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന മൂഢകർമ്മങ്ങളാണെന്നും പൂണ്ണമായൊഴിച്ചിപ്പോയിട്ടുണ്ട്.

ജാതിഭേദം മനുഷ്യരിലുണ്ടെന്നും ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ, വിഗ്രഹപൂജ, തീർത്ഥസ്നാനം ബ്രാഹ്മണഭരണാദികർമ്മങ്ങൾ മുഖ്യമായതും പുണ്യകർമ്മമെന്നും പ്രത്യേകം സ്ഥാപിക്കുന്ന മനുസ്മൃതിയെ ആസ്മൃതിയാൽ തന്നെ അന്യോന്യവിരുദ്ധം കാണിച്ചും മറുപനിഷൽപ്രമാണങ്ങളാലും ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കയാൽ ഞങ്ങളെ അന്യായത്തിലെ ഏല്ലാ അപേക്ഷകളേയും അനുസരിച്ചു ഒരു വിധി ഉണ്ടാവാൻ വണക്കമായപേക്ഷിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ഇതു കഴിഞ്ഞശേഷം ജഡ്ജി വിധി പറയുവാൻ 5031 മംഗ്ലിഷ് മാസം 12-ാംനം-ക്കു നിർത്തി കോർട്ടു പിരിഞ്ഞു.

ടി ന-ക്കു കോട്ടിൽ വിധി വായിക്കുന്നു.

വിധിന്യായം—

സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ട് കോട്ടിൽ
കല്യൺ 5031ൽ ട്രം നമ്പ് 1

മുഖ്യ മുതൽ നാലാൾ—അന്യായം

ക്ഷേത്രഭൂമി മുതൽ നാലാൾ—പ്രതികൾ

ഹാജർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി സഹാസ്രാക്ഷൻ അവർകൾ.

അന്യായസാരം—

ഭൂലോകവാസികളായ സർവ്വ മനുഷ്യരും ഒരു പിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ച പല പിരിവുകളായ് താമസിച്ചു വരുന്നുണ്ടു

കിലും സമോദരഭാവേന ഏകകുടുംബികളാണെന്നും അവ കെല്ലാവർക്കും സുഖപ്രാപ്തിദുഃഖനിവൃത്തികളെ പ്രാപിപ്പാൻ അവരുടെ ഏക പിതാമഹനാൽ സംഭരിച്ചു വെക്കപ്പെട്ട വേദോപനിഷദാദി പ്രമാണങ്ങളെ 1ാം പ്രതി കയ്യിൽ നിന്നു അവ കാശബലത്തിന്മേൽ വാങ്ങി കിട്ടുവാനും അന്വേഷകാലം ജ്യേഷ്ഠനായ 1ാം പ്രതി കയ്യിൽപ്പെടുത്തി അന്ത്യായക്കാർക്കു ആവശ്യങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാതെ കാലവിളബനം വരുത്തിയതിനാലുള്ള നഷ്ടം കിട്ടുവാനും യഥാർത്ഥത്തിലില്ലാത്ത ജാതിഭേദമെന്നതൂണ്ടാക്കിത്തീർത്തു ദ്രോഹിച്ചതായ കുറ്റത്തിന്നു നിയമാനുസൃതം ശിക്ഷ കൊടുപ്പാനുമാകുന്നു അന്ത്യായം.

പ്രതികളുടെ വാദം —

1ാം പ്രതി ക്ഷേത്രഭൂമൻ മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദം ദൈവസൃഷ്ടിയുള്ളതെന്നും കൃതാദിയുഗം മുതൽക്കേ നടന്നു വരുന്ന പൂർവ്വചാരമാണെന്നും ക്ഷേത്രനിർമ്മാണവും അതിന്റെ പൂജകളും അനാദികാലം മുതൽക്കേ നടന്നു വരുന്നു, ബഹുജനസമ്മതമായിട്ടുള്ള ഹിന്ദുമതസംബന്ധമായ പുണ്യകർമ്മമാണെന്നും അതു ഇപ്പോഴും അന്വേഷജനങ്ങൾ അനുസരിച്ചു വരുന്നുതാണെന്നും തീർത്ഥാടനം, ദാനം, വ്രതം, മുതലായതും മേൽപ്രകാരം പൂർവ്വാചാരവും പുണ്യകർമ്മവുമാകുന്നുവെന്നും ഈ വക പൂജാദികർമ്മങ്ങളെല്ലാം ബ്രാഹ്മണനാകുന്ന ഏനിക്കു മാത്രമാണ് ചെയ്യാനധികാരാവകാശങ്ങളുള്ളതെന്നും വാദിക്കുന്നു. ഇതുകളെ സാക്ഷികൾ പിന്തുടരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ലാതെ പ്രതിഭാഗത്തുനിന്നു യുക്തനുഭവങ്ങളായ യാതൊരു രേഖകളും തെളിയിപ്പാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. പ്രതിഭാഗം സാക്ഷികൾ രണ്ടാളും ഒന്നാംപ്രതിയുടെ ദാസ്യവൃത്ത്വം ഉപജീവനം നയിക്കുന്നവരും സ്വശക്തരല്ലാത്തവരുമാകയാൽ സാക്ഷികളുടെ വാക്കിനെ വിശ്വാസയോഗ്യമെന്നു നാം കരുതുന്നില്ല.

ഒന്നും രണ്ടും പ്രതികൾ രണ്ടുമുതൽ പ്രതികളെ ഈ കേസിൽ കക്ഷിചേർത്തതിനാൽ മിസ്സ് ജോയിണ്ടരെന്ന നിയമവി

രോധമുണ്ടെന്നു വാദിക്കുന്നു. ഇതു സാരമായ കരാളോചനക്കിടയുണ്ടെന്നാണ് നാം വിചാരിക്കുന്നത്.

അന്ത്യായോഗം തെളിവ് —

1. ഒന്നാം അന്ത്യായം മുദക്ഷ മനുഷ്യരിൽ ദൈവസൃഷ്ടിയായ മാതൃവല്ല വിധമായൊ ജാതിയില്ലെന്നും കാരെ കർമ്മങ്ങളാൽ വർണ്ണങ്ങളായ് വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതു ജാതിയല്ലെന്നും പ്രതികരം ജാതിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു ഒന്നാം പ്രതിയുടെ അസൂയയാലും സ്വാർത്ഥതയാലുമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തതെന്നും അതിന്നു യുക്തനഭവങ്ങളായ രേഖകളും തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

2. അന്ത്യായം ഒന്നും രണ്ടും സാക്ഷികളിൽ 1-ാം സാക്ഷി അവതാരപുരുഷനും 2-ാം സാക്ഷി ലോകഗുരവും ആകുന്നു. ഇവർ രണ്ടാളും അന്ത്യായത്തെ ബലമായിത്താങ്ങുന്നു. 1-ാം സാക്ഷിയെ 1-ാം പ്രതി വക്കീൽ ചലെ കുറ്റങ്ങളും സ്ഥാപിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. അതു സാക്ഷിയുടെ പ്രാബല്യത്തെ അറിയാൻ ശക്തിയില്ലാത്തതിനാലാണ്. അതിനാൽ പ്രതിവക്കീലിന്റെ ആക്ഷേപം സാരവത്താകുന്നില്ല. 2-ാം സാക്ഷിയേയും കുറ്റാരോപം ചെയ്തില്ലെന്നില്ല. ആ കുറ്റാരോപവും സ്വീകാരയോഗ്യമല്ല. ഈ രണ്ടു സാക്ഷികളുടെ വായ്പൊഴികളും പൂർണ്ണമായ് വിശ്വസിക്കാവുന്നതെന്നാണ് നാം കരുതുന്നത്.

3. 1-ാം പ്രതി വക്കീൽ ജഗദഗമന്ത്രത്താലും ദൈവസൃഷ്ടിയായി മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു കാണിച്ചതു തെറ്റി വ്യാഖ്യാനിച്ചതാണെന്നു അന്ത്യായവക്കീൽ അനുഭവങ്ങളോടുകൂടി പൂർണ്ണമായെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. വേദോപനിഷത്തുകളാലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളാലും മനുഷ്യരിൽ ജാതി വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണാദി നാലു വർണ്ണികൾ എന്നതു കർമ്മഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണത്വാദി വർണ്ണമാകുന്നതും അതിന്നു വിചാരിതങ്ങളാൽ വീചര്യം പ്രാപിക്കുന്നതും അനുഭവങ്ങളോടുകൂടെ മൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. ഇതുകളെല്ലാം ഒട്ടാകെ വിചാരിപ്പോൾ അന്ത്യായക്കാർ

എന്നതന്നെയല്ല അന്യായത്തിൽ പരയും പ്രകാരം ഭൂലോകനി-
വാസി സർവ്വമനുഷ്യരും വേദവേദാംഗാദികളുടെ അധികാര അ-
വകാശികളും കാലതാമസം നേരിട്ടിട്ടുപ്രതിനാൽ നഷ്ടം അനുഭ-
വിക്കപ്പെട്ടവരും ജാതി ഇല്ലെന്നു പൂണ്ണത്തെളിവുള്ളതുകൊണ്ടും
ജാതി ഉണ്ടെന്നാക്കിത്തീർത്ത ദ്രോഹം അനുഭവിച്ചവരും ആകുന്നു
ഏതാനും നമുക്കു അഭിപ്രായവും യോജിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കിലും ക-
ന്നം രണ്ടും പ്രതികൾ മിസ്സ് ജോയിണ്ടർക്കുണ്ടെന്നു വാദിച്ചപ്രകാ-
രം മിസ് ജോയിണ്ടർ തടസ്സം ഉണ്ടെന്നു നമുക്കും അഭിപ്രായമു-
യറിനാൽ നാം അന്യായം നീക്കി വിധിക്കുകയും ഇതുകക്ഷി-
കളുടെ കോർട്ടചിലവു് അവരവർ സഹിക്കേണമെന്നു കല്പിക്കു-
യും ചെയ്യിരിക്കുന്നു എന്നു 5031 മാഗ്നീഷ്യം 12-ാം ന-
സഹസ്രാക്ഷൻ (കപ്പി) ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ജഡ്ജി.

വിധി വിധിന്യായം മുതലായ ഏല്ല്യ രേഖകളും ഇതുകക്ഷി-
കളും അച്ച കോപ്പിച്ചെഴുത്ത് വാങ്ങി. മുമ്പു മുതലായവർ ക്ഷീര-
സാഗരം ഹൈക്കോർട്ടിൽ 5031-ൽ 2-ാം നമ്പ്രായി അപ്പീൽ
ബോധിപ്പിച്ചു.

5031-ചൈത്രമാസം 18-ാംനു-ക്ക് വിചാരണക്കു വെച്ചു.
ക്ഷേത്രഭൂമൻ മുതലായ പ്രതികൾക്കു നോട്ടീസ്സു കിട്ടി.

1-ാം പ്രതി ക്ഷേത്രഭൂമൻ അഗ്നിഹോത്രി അവർകളെ വ-
ക്കീലാക്കി. രണ്ടുമുതൽ പ്രതികൾ ഏക്സ് പാട്ടി.

ചൈത്രമാസം 18-ാംനു- ചൊവ്വാഴ്ച ക്ഷീരസാഗരം ഹൈ-
ക്കോർട്ടിൽ.

1-ാം ജഡ്ജി അനന്തശയനൻ അവർകൾ ഹാജർ.

2-ാം ജഡ്ജി ചന്ദ്രശേഖരൻ അവർകൾ ഹാജർ.

3-ാം ജഡ്ജി കമലാസനൻ അവർകൾ ഹാജർ.

അന്യായവക്കീൽ മണ്ഡനമിത്രൻ അവർകൾ ഹാജർ.

1-ാം പ്രതി വക്കീൽ അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ ഹാജർ.

2-ാം നമ്പ് കേസ്സ് വിചാരണ കൊടുത്തു.

1-ാം പ്രതി വകിൽ എണ്ണിട്ട് കേസ്സിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവം തുടങ്ങി.

(5) എ-ത്തങ്ങളെ കേസ്സ് ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ജാതിയും ദൈവം സൃഷ്ടിയിൽതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതാണെന്നു ജഗദഗ്രഹം 1-ാം മണ്ഡലം 11-ാം മന്ത്രം സായനാദികളുടെ വ്യാഖ്യാന സഹിതം കീഴ്ക്കോടതിയിൽ വകിൽ കർമ്മാത്രനവർകൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെ പിന്താങ്ങുന്ന സൂതി മുതലായ അനേകനിഗമങ്ങളും ഹാജരാക്കിയിട്ടുള്ളതും കീഴ്ക്കോടതി വകിൽ ആർ ഗുമേണ്ട ചെയ്യതും സോട്ട്മാൻ ചെയ്ത അച്ചുകോപ്പിയാക്കിയതും ബഹുമാനപ്പെട്ട ഈ കോട്ടിലും ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൂടാതെ ശുഭ്രകം സ്രീകൾക്കും മന്ത്രജ്ഞാദികൾ ചെയ്തുകൂടുന്നുള്ള വിധിയേയും ബോധിപ്പിക്കാം.

(ശ്ലോ) ജപസുചന്ദ്രീതർമ്മയാത്രാ പ്രവൃജാ മന്ത്രസാധനം

ദേവതാരാധനം ചെയ്ത സ്രീശുഭ്രപതനാനി ഷർ. 135

ജപം, തപസ്സു, തീർത്ഥയാത്ര, സന്യാസം, മന്ത്രസിദ്ധി, ദേവതാരാധനം ഈ ആറു കർമ്മങ്ങൾ സ്രീകൾക്കും ശുഭ്രനും അധഃപതനത്തിന്നു ഹേതുവാകുന്നു. (അത്രിസംഹിത)

നാഭിപ്രാഹരയേൽ ബ്രഹ്മസപതോപനയനാദിതെ

ശുഭ്രേണ ഹി സമസ്താവദ്യാവദേദേന ജായതെ. 712

ഉപനയനം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പു ബ്രാഹ്മണൻ ശുഭ്രനും തുല്യനാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉപനയനം ചെയ്യാത്ത ബ്രാഹ്മണബാലനപ്പോലും വേദം ഉച്ചരിച്ചു കൂടാത്തതാകുന്നു. അതിനാൽ ഉപനയനാദി പരിഷ്കാരകർമ്മമില്ലാത്ത ശുഭ്രനും വേദം കേൾക്കുപോലും പാടില്ല. (മനുസ്മൃതി 2-ാം അദ്ധ്യായം)

(5) ബി-ബ്രാഹ്മണം ദശവർണ്ണ ശതവർണ്ണ ഭൂമിപം

പിതാപുത്രോ വിജാനീയാദ് ബ്രാഹ്മണസ്തു തയോഃ പിതാ. 135

പത്തുവയസ്സുള്ള ബ്രാഹ്മണനേയും നൂറുവയസ്സുള്ള കുത്രിയനേയും അച്ഛനും മകനുമെന്നറിയേണം. പത്തുവയസ്സുള്ള

ബ്രാഹ്മണൻ നൂറുവയസ്സുള്ള ക്ഷത്രിയന്റെ അച്ഛനെ നന്നിയെ
ണമെന്നു സാരം. (മനുസ്മൃതി 2-ാം അദ്ധ്യായം)

ഇതുകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണൻ ജനനാൽ ശ്രേഷ്ഠനെന്നു സി
ദ്ധിക്കുന്നു.

യോധിതേഹസ്ത്രഹസ്ത്രേതാം ത്രീണിവർഷാഞ്ചതന്ത്രിതഃ
സ ബ്രാഹ്മ പരമദ്വേതി വായുഭൃതഃ ഖമുത്തിമാൻ. 82

യാതൊരുവൻ മടികൂടാതെ മൂന്നുവർഷകാലം ഇടവിടാതെ
ദിവസംതോറും വേദപാരായണം ചെയ്യുന്നുവോ അവൻ വായു
രൂപനായ് ഭവിച്ചു ആകാശമുത്തിയായ് ബ്രാഹ്മണനെ പ്രാപി
ക്കുന്നു. (2-ാം അദ്ധ്യായം)

ബ്രാഹ്മണൻ പയ്യുപാസീത പ്രാതഃകൃതമായ പാത്മ്യവഃ
ത്രൈവിദ്യാവുദ്ധാൻ വിദിഷഃ തിഷ്ഠത്യേഷാഞ്ച ശാസനേ. 37
വുദ്ധാംശു നിത്യം സേവേത വിപ്രാൻവേദവിദ്യേ ചീൻ
വുദ്ധസേവീഹി സതതം രക്ഷോഭിരപിപുജ്യതേ. 38

തേജോധിഗച്ഛേദേനയം വിനീതാത്മാപിനിത്യശഃ
വിനീതാത്മാഹി നൃപതിൻവിനശ്യതി കർഹിചിത്. 39

ബഹവോവിനയാന്നപ്തോ രാജാനസ്സപരിച്ഛേദഃ
വനസ്ഥാ അപി രാജാനി വിനയാൽ പ്രതിപേദിരെ. 40

വേനോപിനഷ്ടോവിനയാൽ നഹുഷശ്ചൈവപാത്മ്യവഃ
സുദാസോ യവനശ്ചൈവ സുമുഖോനിമിരേവച. 41

പൃഥുസ്ത്വം വിനയാദ്രാജ്യം പ്രാപ്തവാൻ മനുരേവച
കുബ്ജേരശ്ച ധനൈശ്ചപ്തം ബ്രാഹ്മണ്യഞ്ചൈവഗാമിജഃ. 42

ത്രൈവിദ്യേഭ്യസ്തയീം വിദ്വാം ഭണ്ഡനീതിംച ശാശ്വതീം
ആനപീക്ഷകീഞ്ചാത്മാവിദ്വാം വാർത്താരംഭശ്ച ലോകതഃ 43

രാജാവു നിത്യേന പുലർകാലെ എഴുന്നീറ്റു മൂന്നു വേദ
ങ്ങളെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുവതും വിദ്യാവുദ്ധന്മാരായ ബ്രാഹ്മ
ണരെ ഉപചരിച്ചു അവർ പറയുന്നപ്രകാരം കേട്ടു നടക്കേണ്ടതാ
ണ്. (37) രാജാവു ദിവസംപ്രതി വേദമറിയുന്നവരായ് ഇചി
യുള്ളവരായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരെ ഭജിക്കേണം. ബ്രാഹ്മണരെ
നിത്യം ഭജിക്കുന്ന രാജാവു രാക്ഷസന്മാരാൽപോലും പൂജനായി

ഭവിക്കുന്നു. (38) രാജാവു ഏതത്രന്നെ നീതിന്യായങ്ങളെ അറിഞ്ഞവനായിരുന്നാലും, ദിവസംതോറും ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു നീതികളെ അറിയേണ്ടതാകുന്നു. അങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു അവർ പറയുംവിധം കേട്ടുനടക്കുന്ന രാജാവു കരിക്കലും നശിക്കുന്നില്ല. (39) അനേകരാജാക്കൾ ബ്രാഹ്മണഭക്തിയില്ലാത്തതിനാൽ രഥ തുരഗാദികൾക്കുടി നശിച്ചു കാട്ടിൽ കാടിപ്പോയവരും ബ്രാഹ്മണഭക്തിയാൽ വീണ്ടും രാജ്യം ലഭിക്കപ്പെട്ടു. (40) ബ്രാഹ്മണരിൽ വണക്കമില്ലാത്തതിനാൽ വേനൻ നഹുഷൻ സുദാസൻ യവനൻ സുമുഖൻ നിമി എന്നുള്ള പാത്ഥിവന്മാർ നശിച്ചു പോയിട്ടുണ്ട്. (41) പൃഥുചക്രവർത്തിയും മനുചക്രവർത്തിയും ബ്രാഹ്മണരിലുള്ള വണക്കംകൊണ്ടു രാജ്യത്തേയും, കുബേരൻ ബ്രാഹ്മണഭക്തിയാൽ ധനാധിപത്യവും, വിശ്വാമിത്രൻ ബ്രാഹ്മണഭക്തിയാൽ ബ്രാഹ്മണത്വവും പ്രാപിച്ചു. (42) അതുകൊണ്ടു രാജാവു മൂന്നുവേദങ്ങളെ അറിഞ്ഞു ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു വേദങ്ങളേയും ശാശ്വതിയായിരിക്കുന്ന ദണ്ഡനീതികളേയും വേദാന്തശാസ്ത്രത്തേയും തർക്കശാസ്ത്രത്തേയും അറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. (43) (മനുസ്മൃതി അദ്ധ്യായം 7)

(5)സി-പരമപുരാപദം പ്രാപ്തോ ബ്രാഹ്മണാനപ്രകോപയേൽ
തേഹ്യേനം കുപിതാഹസ്തസ്തദൃസ്സബലവാഹനം. 313
യൈഃ കൃതസ്തദ്യുഭക്ത്യാഗ്നിരപേയശ്ച മഹോദധിഃ
ക്ഷയിചാപ്യായിതസ്സോമഃ കോനനശ്യേൽ പ്രകോപ്യ താൻ.
ലോകാനന്ത്യാൻ സൃജേയ്യേ ലോകപാലാംശ്ച കോപിതാഃ
ദേവാൻ കുർവ്വേദേവാംശ്ച ക്ഷക്ഷിണപംസ്മാൻ സമൃദ്ധ്നയാൽ.
യാനപാശ്രിത്യ തിഷ്ഠന്തി ലോകാ ദേവാശ്ച സർവ്വാ
ബ്രഹ്മചൈവധനം യേഷാം കോഹിംസ്ത്യാത്താൻജിജീവിഷുഃ.
അവിദപാംശ്ചൈവവിദപാംശ്ച ബ്രാഹ്മണോ ദൈവതംമഹൽ
പ്രണീതശ്ചാപ്രണീതശ്ച യഥാഗ്നിർദൈവതം മഹൽ. 317
ശ്ലശാനേഷപി തേജസപി പാവകോനൈവദൃച്യതി
ഹ്രയമാനശ്ച യജ്ഞേഷു ഭൂഃ ഏവാഭിവൽതേ. 318

ഏവം യദ്രൂപ്യനിഷ്ടേഷു വർത്തന്തേ സർവ്വകർമ്മസു
 സർവ്വമാ ബ്രാഹ്മണഃപൂജ്യഃ പരമം ദൈവതം ഹിതൽ. 319
 ക്ഷത്രസ്യാപി പ്രവൃത്തസ്യ ബ്രാഹ്മണാൻ പ്രതിസർവ്വശഃ
 ബ്രഹ്മൈവസന്നിതം രൂപ്യാൽ ക്ഷത്രംഹി ബ്രഹ്മസംഭവം. 320
 ഭതപാ ധനന്തു വിപ്രേത്യസ്സർവ്വം ഭണ്ഡം സമൃദ്ധിതം
 പൂജത്ര രാജ്യം സമാസൃജ്യ കുർവ്വീത പ്രായണം രണേ. 323

രാജാവു തനിക്കു വലിയ ആപത്തിനാൽ ഭണ്ഡാരനശം
 മുതലായതു വന്നാലും രാജഭോഗങ്ങൾ ചിരിച്ചു ബ്രാഹ്മണക്കോ
 പത്തിനിടവരുത്തരുത്. ബ്രാഹ്മണർ കോപിച്ചാൽ രാജാവി
 നെ സൈന്യവാഹനങ്ങളോടുകൂടെ ശപിച്ചു നശിപ്പിക്കുന്നതാക
 ന്നു. (313) യാതൊരു ബ്രാഹ്മണന്റെ ശാപത്താലാണോ അ
 ഗ്നി സർപ്പങ്ങളേയും ഭവിപ്പിക്കുന്നവനായും സമുദ്രം ഉപ്പുജലമായും
 ചന്ദ്രൻ വൃശ്ചികയങ്ങളുള്ളതായും വർത്തിക്കുവാനിടവന്നത്. അ
 ണ്ണിനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണനെ കോപിപ്പിച്ചാൽ എവൻ നശിക്കാ
 തിരിക്കും? (314)

ബ്രാഹ്മണർ കോപിച്ചു ശപിച്ചാൽ സ്വർഗ്ഗലോകത്തെ മറ്റൊരാ
 രുവിധത്തിലാക്കി ചെയ്യാനും, അഷ്ടദിക്പാലകരെ വേറൊരു
 വിധത്തിലാക്കിത്തീർക്കുവാനും, ദേവന്മാരെ അദേവന്മാരാക്കുവാ
 നും സാധ്യമാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണരെ ചീഡിപ്പി
 ക്കുന്ന ഏവനാണു ക്ഷേമം ഭവിക്കുന്നത്? (315) സർവ്വദേവന്മാ
 രും സർവ്വമനുഷ്യരും എല്ലായ്പ്പോഴും യാതൊരു ബ്രാഹ്മണരുടെ ആ
 ശ്രയത്താൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവോ യാതൊരുബ്രാഹ്മണരുടെ ധ
 നം വേദമാകുന്നുവോ അങ്ങിനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണരെ, ജീവിച്ചി
 റിപ്പാൻ ഇച്ഛയുള്ള എന്തൊരുത്തനാണു ഉപദ്രവിക്കുന്നത്? (316)
 വേദാധികാരികളായ ബ്രാഹ്മണകൃപയാലാണു ദേവലോകവുംദേ
 വന്മാരും മനുഷ്യലോകവും മനുഷ്യരും നിലനില്ക്കുന്നതെന്നു സാ
 രം. യാതൊരുപ്രകാരം അഗ്നി പൂജിക്കപ്പെട്ടാലും പൂജിക്കപ്പെ
 ടാഞ്ഞാലും മഹത്തായ ദൈവതമായി ഭവിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാ
 രം ബ്രാഹ്മണൻ വിഭാഗനായാലും മൃഗനായാലും മഹത്തായദൈ
 വമായ്ത്തന്നെ ഭവിക്കുന്നു. (317) ഏതുപോലെയെന്നാൽ പ്ര

കാശരൂപനായ അന്തി, ശൂശാനത്തിൽ ശവത്തെ ഭവിക്കിച്ചാലും യാഗത്തിൽ ഹോമം ചെയ്യുമ്പോൾ വലിക്കുന്നപോലെ ബ്രാഹ്മണൻ മൃഗനായാലും ശ്രേഷ്ഠനെന്നു സാരം. (318) ഇപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണൻ നീചമായിരിക്കുന്ന സർപ്പകുടുംബത്തിലും പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും അവർ പൂജ്യന്മാരായിത്തന്നെ ഭവിക്കുന്നു; അവർ ശ്രേഷ്ഠമായ ഹൈന്ദവമല്ലയോ! (319) ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷത്രിയരാജാക്കൾ കൂരകൃത്യങ്ങളാൽ ഉപദ്രവിച്ചാൽ ശപിച്ചോ ആഭിചാരംചെയ്തോ ക്ഷത്രിയരെ കൊല്ലുവാൻ ബ്രാഹ്മണൻതന്നെ സമർത്ഥനായി ഭവിക്കും. ക്ഷത്രിയൻ ബ്രാഹ്മണനിൽനിന്നു ജനിച്ചവനല്ലയോ? (320) രാജാവു, തനിക്കു മൂപ്പുവന്നശേഷം തന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിലുള്ള ദ്രവ്യത്തെ മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണക്കു കൊടുത്തു രാജ്യത്തെ പുത്രനും സമർപ്പിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്തു മരിക്കേണം, എന്നും (323) (അദ്ധ്യായം 3)

(3) ഡി—ന ബ്രാഹ്മണനോ നിവേദയേൽ കിഞ്ചദാജനിധമ്വിൽ സ്വപിച്ഛേണൈവ താശ്ശിഷ്ടാത്മാനവാനപകാരിണഃ. 31 ശ്രുതിരഥമ്യാംഗിരസിഃ കുർവാദിത്യവിചാരയൻ വാക്ശസ്രം വൈ ബ്രാഹ്മണസ്യ തേനഹന്ത്യാദരീൻഭവിജഃ.

ധമ്വനിഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണനു ചല്ലവരായും ഉപദ്രവം നേരിട്ടാൽ രാജാവിനോടു അന്യായം ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. തനിക്കു അപകാരം ചെയ്യവരെ ബ്രാഹ്മണൻതന്നെ മന്ത്രബലത്താൽ ശിക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. (31) അഥമ്വേദത്തിൽ പറഞ്ഞ 'ആംഗിരസി' എന്ന ആഭിചാരമന്ത്രത്തെ ശത്രുവിനെ വിചാരണചെയ്യാതെ പ്രവൃത്തിക്കാം. ആ മന്ത്രമാകുന്ന വാക്കുതന്നെ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശസ്ത്രമാണല്ലോ. ആ വാക്ശസ്രംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണൻ ശത്രുക്കളെ ഹനിക്കും. (33) (അ. 11)

ഇതുകൾകൊണ്ടുതന്നെ ബ്രാഹ്മണൻ എല്ലാ വർണ്ണികളിലും വെച്ചു ശ്രേഷ്ഠനും സ്വതന്ത്രനാകുന്നു.

(3) ഇ—പണ്യാന്യന്ത്യാനികച്ചീത ശ്രദ്ധയാനോ ജിതേന്ദ്രിയഃ നതപലുദക്ഷിണൈര്യജ്ഞൈര്യജേതേഹ കഥഞ്ചന. 39

ഇന്ദ്രിയാണിയശസ്സപഗ്ഗ്വായഃ കീർത്തിം പ്രജാഃ പശൂൻ
ഹന്ത്യപ്രഭക്ഷിണോയജ്ഞേ സുസ്താനാപ്തധനോയജ്ഞേ. 40

അപ്രഭക്ഷിണയോടു കൂടിയ യാഗം ഒരിക്കലും ചെയ്യരുത്.
പുണ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രിയമുള്ളവൻ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹത്തോടു കൂടെ
തീർത്ഥയാത്ര മുതലായതു മാത്രമേ ചെയ്യുകൂട്ട. (39) അപ്രഭക്ഷി
ണയോടു കൂടി യാഗം ചെയ്യാൽ നേത്രം മുതലായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും
യശസ്സും സ്വപ്നവും ആയുസ്സും പുത്രന്മാരും പശുക്കളും നശിച്ചു
പോകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അപ്തധനമുള്ളവൻ യാഗം ചെയ്യ
രുത്. (40) (അ. 11)

(5)ഏഹം യേ ശുഭാദധിഗമ്യാത്ഥമഗ്നിഹോത്രമപാസതേ
ഋതപിജന്യേഹി ശുഭാണാം ബ്രഹ്മവാദിഷു ഗഹ്വിതാഃ. 42

യാതൊരു ബ്രാഹ്മണൻ ശുഭന്മാരിൽനിന്നു ഭൂപുത്രൻ വാ
ങ്ങി യാഗം ചെയ്യുന്നുവോ അവൻ ആ ശുഭന്നു ഋതപിക്കായി പ
റയുന്നതല്ലാതെ ആ യാഗത്തിന്റെ ഫലത്തെ പ്രാപിക്കുന്നില്ല.
പുണ്യതന്നെയല്ല, ബ്രഹ്മവാദികളാൽ വിനീകപ്പെട്ടവനായും ഭ
വിക്കുന്നു. (42) (അ. 11)

ശുഭായാം ബ്രാഹ്മണാജ്ഞാതഃ ശ്രേയസോ ച പ്രജായതേ

ആശ്രേയാംശ്ശ്രേയസിംജാതിം ഗച്ഛത്യാസപ്തമാദ്യഗാൽ. 62

ശുഭശ്രീയിൽ ബ്രാഹ്മണനിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നവർ ശ്രേയ
സ്സുള്ളവരായി ജനിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഏഴു തലമുറ
യോളിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ശ്രേയസ്സോടു കൂടിയ ബ്രാഹ്മണജാതി
യായി പ്രാപിക്കുന്നു. (62) (അദ്ധ്യായം 10) ബ്രാഹ്മണൻ സംബ
ന്ധംവെച്ച ശുഭശ്രീയിൽ ജനിച്ച കന്യക മരൊരാൾ ബ്രാഹ്മണ
നെന്നെ സംബന്ധക്കാരനാക്കി വരിച്ചു അവൾക്കും പുത്രിയാ
യി ജനിച്ചവൾ ബ്രാഹ്മണനെന്നെ സംബന്ധക്കാരനാക്കി
അവളുടെ മകളും അതേപ്രകാരം ക്രമത്തിൽ തെറ്റാതെ ബ്രാഹ്മ
ണരിൽനിന്നുതന്നെ സന്താനം ജനിപ്പിച്ചാൽ ആ വംശം മുഴുവ
നും ബ്രാഹ്മണരാകുമെന്നു ഭാവം.

(5) ജി—യസ്സാൽ ബീജപ്രഭാവേന തിര്യഗ്ജാ ള്വായോഭവൻ
പൂജിതാശ്ച പ്രാസ്താശ്ച തസ്സാൽ ബീജം പ്രശസ്ത്യതേ. 72

ബീജത്തിന്റെ മഹിമയാൽ തിര്യക്കുകളായ മൃഗങ്ങളിൽ
നിന്നു ജനിച്ച ഋശ്യകൃഷ്ണൻ മുതലായവരും, മഹാമാരാൽ പൂ
ജിതന്മാരായി ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായ ള്വായികളായി ഭവിച്ചു. അതി
നാൽ ബീജംതന്നെ ധ്യാനമായിട്ടുള്ളത്.

അനാർയുമാർക്കു മഹാമാർയുഞ്ചാനാർയുക്കമ്മിണം.

സംപ്രധാർയാബ്രവീദ്ധാതാ ന സമൗ നാസമാവിതി. 73
(അദ്ധ്യായം 10)

ശുഭൻ ശ്രേഷ്ഠകർമ്മം ചെയ്യുന്നവനായാലും ബ്രാഹ്മണൻ
നീചകർമ്മം ചെയ്യുന്നവനായിരുന്നാലും സമന്മാരാകുന്നില്ലെന്നു
ബ്രഹ്മാവു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴും ശുഭൻ ഏറ്റവും രാജ്യം
വെന്നു സാരം.

വൈശ്വവത്യാപിജീവംസ്തു ബ്രാഹ്മണഃ ക്ഷത്രിയോപിവാ
ഹിംസാപ്രായം പരാധീനാം കൃഷിം യരേനവജ്ജ്വേൽ. 83

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയന്മാർ വൈശ്വകർമ്മങ്ങളാൽ ഉപജീവിക്കു
ന്നതായാലും ഹിംസയോടുകൂടിയതും പരാധീനമായതുമായ കൃഷി
യെ പണിപ്പെട്ടും ചെയ്യാതെ കഴിക്കേണ്ടതാകുന്നു. (83)

സദ്യുപതതി മാംസേന ലാക്ഷായാലവണേന ച
ത്ര്യഹേണശുഭ്രീവേതി ബ്രാഹ്മണഃ ക്ഷീരവിക്രയോൽ. 92

ഇതരേഷാംതുപണ്യാനാം വിക്രയാദിഹകാമതഃ

ബ്രാഹ്മണസ്തപ്തരാത്രേണ വൈശ്വഭാവം നിയച്ഛതി. 93

അ—ബ്രാഹ്മണൻ മാംസം, അരക്കു, ഉപ്പ് ഇവയെ വി
റ്റാൽ ഉടൻ പതിതനായി ഭവിക്കും. പാൽവിറ്റാൽ മൂന്നുദിവ
സംകൊണ്ടു ശുഭനാകും. (92) ദ്രവ്യച്ഛിന്നിമിത്തം മരണസാധനങ്ങ
ളെ ക്രയംചെയ്യാൽ ഏഴുദിവസംകൊണ്ടു വൈശ്വനായിരുന്ന. 93
[അ. 10] (ൽ

(5) എച്ച്—നാഭ്യോപനാദ്യാജനാപോഗർഹിതാപോപ്രതിഗ്രഹാ
ഭോഷോഭവതിവിപ്രാണാം ജപലനാംബുസമാഹിതേ. 103

ജീവിതാത്യയമാപനോ യോന്നമത്തിയരസുതഃ
ആകാശമിവചങ്കേന നസപപേനലിച്യതേ. 104

തൊഴിലില്ലാതെ ഭുജപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ വേദോക്താം
പാഠിപ്പാത്രം ശുഭനോ ചണ്ഡാളനോ വേദംപഠിപ്പിക്കുക, യാഗം
ചെയ്യിക്കുക, നിന്ദ്യമായ ഭാഗം ചാങ്ങുക എന്നിവ ചെയ്യുന്നതി
നാൽ ദോഷമില്ലാത്തതാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ജ
ലം അഗ്നി ഇവയെപ്പോലെ പരിശുദ്ധനാകുന്നുവല്ലോ. (103)
ബ്രാഹ്മണൻ നശിക്കുന്നതിന്നു ആരെന്നമായ ദമയത്തിൽ ഏ
തൊരു ചണ്ഡാലന്റെ അന്നത്തേയും ഭുജിക്കാം. അതിനാൽ
ദോഷമില്ല. എതുപോലെയെന്നാൽ ആകാശത്തിലേക്കു ഏറി
ഞ്ഞു ചെന്ന് ആകാശത്തിൽ ചരകുന്നില്ലല്ലോ. അതുപോലെ ബ്രാ
ഹ്മണൻ പരിശുദ്ധനായതിനാൽ ബ്രാഹ്മണനു പാപസ്സർവ്വം
ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നു സാരം.

നാദദീത ഇപസ്സാശുർമാഹപതേകിനോധനം
ആദാനസുതഃപ്ലാഭാത്തനദോഷേണലിച്യതേ. 243

അപ്സുപുഷ്പശൃതംഭണ്ഡം വരണായോപപാദയേൽ
ശ്രുതവുത്തോപപന്നോ വാ ബ്രാഹ്മണേ പ്രരിചാദയേൽ. 244

ഈശാഭണ്ഡസ്യവരണോ രാജ്ഞാഭണ്ഡധരോഹിസഃ
ഈശഃസപ്തസ്യജഗതോ ബ്രാഹ്മണോ വേദപാരഗഃ. 245

യത്രവജ്ജയതേരാജ പാപകൃദ്ഭ്യോ ധനാഗമം
തത്രകാലേനജായന്തേ മാനവാഃ ദീർഘജീവിനഃ. 246

ബ്രാഹ്മണാൻബാധമാനന്തു കാമാദവരവണ്ണജം
ഹന്ത്യാശ്ചിത്രൈർവ്യധാപായൈരുദേവജനകരൈർന്ദപഃ 248

മഹാപാതകികൾ ഗുരുതല്പഗൻ, മദ്യപാനി, കനകംക
ക്കുന്നവൻ, വിശ്വാസവഞ്ചകൻ ഇവരാകുന്നു. ഇവരുടെ ധന
ത്തെ രാജാവു പിഴയായും കൊള്ളയിട്ടും എടുക്കേണ്ടതാണ്. അ
ങ്ങിനെ എടുത്ത ധനത്തെ രാജാവിന്നു എടുത്തുകൂടാത്തതാണ്.
ദ്രവ്യേച്ഛനിമിത്തം രാജാവ് എടുത്താൽ പാപികളുടെ പാപത്തെ
രാജാവു അനുഭവിക്കേണ്ടതായ്ക്കും. (243) ആ ദ്രവ്യത്തെ വര

ണനാജ്ഞാണ്ടു ജലത്തിലിടുകയോ വേദമറിഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്യയോ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. (244) വരണൻ കുററം ചെയ്തു രാജാവിന്നു ശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന ഈശ്വരനായതിനാലും, ബ്രാഹ്മണൻ വേദമറിഞ്ഞതിനാൽ സർവ്വജനങ്ങളുടേയും ഈശ്വരനായതിനാലും, അവർ രണ്ടുപേരും മഹാപാപികളുടെ ദണ്ഡു ന്യായത്തിന്നു അവകാശികളായി ഭവിക്കുന്നു. (245) യാതൊരു രാജ്യത്തിലെയും രാജാവു, മേൽപാഞ്ഞ മഹാപാപികളുടെ ദ്രവ്യത്തെ താൻ ഏടുക്കാതെ ആ ദ്രവ്യത്തെ ബ്രാഹ്മണനോ വരണനോ, രണ്ടാൾക്കുംകൂടിയോ കൊടുക്കുന്നുവോ, ആ രാജ്യത്തിൽ പ്രജകൾ കാലാനുസാരം ജനിക്കയും ദീർഘായുസ്സായിരിക്കയും ചെയ്യും. അല്പായുസ്സാകയില്ല. (246) ശൂദ്രൻ, കാമംഹേതുവായിട്ടു ബ്രാഹ്മണന്റെ വല്ലതും ഉപദ്രവിച്ചാൽ ആ ശൂദ്രനെ ചിത്രവധമെന്ന ഉപായത്താൽ കൊല്ലേണ്ടതാണ്. (246) [അ. 9]

(5)ഐ - ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയോവൈശ്യസുയോവണ്ണാദപി ജാതഃ ചതുർത്ഥഃ ജാതിസ്തു ശൂദ്രോ നാസ്യ ചതുർത്ഥമഃ. 4
സർവ്വവണ്ണേഷു യജ്ഞാസു പത്നീഷ്ഠപക്ഷരഃ ശോഭിഷു
ആനലോത്രേന സംഭൂതാ ജാത്യാ ജ്ഞേയാസു യൈവതേ. 5

ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷത്രിയൻ വൈശ്യൻ ഈ മൂന്നുപേരും ദ്വിജന്മാരാകുന്നു. നാലാമത്തെ ശൂദ്രൻ ദ്വിജനാകുന്നില്ല. അവൻ ശൂദ്രൻതന്നെയാകുന്നു. ഈ നാലു ജാതിയെ കഴിച്ചു അഞ്ചാമതൊരു ജാതിയില്ല. (4) ഈ നാലു ജാതികളിലും അവരവരുടെ ജാതിയായും, വൃദ്ധിപാരദോഷമില്ലാത്തവളായും ഉള്ള ധർമ്മത്തിയെ വിചാഹംചെയ്തു വരന്റെ ബീജത്താൽ ആ ധർമ്മത്തിയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന പുത്രന്മാർ അനലോമമായ് അതതു ജാതികളെന്നു അറിയേണ്ടതാകുന്നു. (5) [അ. 10]

ഈ വക സൂതിപ്രമാണങ്ങളാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ജാതിശ്രേഷ്ഠനെന്നു പൂർണ്ണതെളിവാതിട്ടുണ്ട്. അതുപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണന്മാർ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം ഉണ്ടെന്നു പരമ്പരാഗതവചനമുള്ളതിനേയും തെളിയിക്കാം.

(5) ഡയ—‘ഉജ്ജയിനി’ എന്ന പട്ടണത്തിൽ ചന്ദ്രസേനനെ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ രാജ്യത്തുള്ള കാളഹസ്തിക്ഷേത്രത്തിൽ അഭിഷേകനിവേദ്യാദികളാലുള്ള നിത്യ പൂജകൾ നടത്തിവന്നതിനാൽ ഉള്ള ഭക്തിവിശ്വാസം കണ്ട്, മാണിദ്രൻ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, ചിത്താമണിയെന്ന സൂര്യപ്രഭുപോലുള്ള ഒരു രത്നം ചന്ദ്രസേനനു നല്കി. അതിന്റെ രശ്മി തട്ടുന്ന സൂര്യപോഹങ്ങളും സപണ്ണങ്ങളായിരുന്നതു സാധാരണയായിരുന്നു. അതിനെ ചന്ദ്രസേനരാജാവു തന്റെ കുഞ്ഞിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു ഹേതുവാൽ രാജാവു സൂര്യനെപ്പോലെ പ്രകാശിച്ചു. ഈ വിവരം മറ്റു നൃപന്മാരിൽനിന്നാൽ, ചില സൂചനകളായ രാജാക്കന്മാർ ആ രത്നത്തെ വാങ്ങി കുറെ ലോഹങ്ങളെ സപണ്ണമാക്കി ചന്ദ്രസേനനതന്നെ മടങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിൽ ചന്ദ്രസേനനോടു ആ രത്നത്തെ ആവശ്യപ്പെടുകയും, അതുപ്രകാരം കൊടുക്കാഞ്ഞതിനാൽ അനേകരാജാക്കളും അസൂയയാലും ദ്രാഗ്രഹത്താലും പാഞ്ചാല, അവന്തി, സൌചീര, മാഗധ, മത്സ്യ, സുഞ്ജയ പ്രദേശികളായവർ, കന്നായി നോജിച്ച ചതുരംഗസേനാസമേതം യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങി, ഉജ്ജയിനി പട്ടണത്തെ കുലുക്കിക്കൊണ്ടു, അതിനെ വളഞ്ഞപ്പോൾ ചന്ദ്രസേനരാജാവ് വളരെ ഭയത്തോടുകൂടി മഹാകാളക്ഷേത്രത്തിന്റെ അകത്തുകടന്നു.

ചന്ദ്രസേനോ മഹാകാളം തമേവശരണഃയയൌ
നിച്ഛികല്പോ നിരാതകോ സരാജാദൃഡനിശ്ചയഃ. 26

പാലയേദേവ സർവ്വേശ ഇത്യസൌ കൃതനിശ്ചയഃ
അച്ഛയാമാസഗൌരീശം ദിവാനക്തമനന്ദയഃ. 27

ചന്ദ്രസേനൻ ഭയത്താൽ ആ മഹാകാളക്ഷേത്രത്തെത്തന്നെ ശരണംപ്രാപിച്ചു. നിച്ഛികല്പനായ്, ദുഃഖരഹിതനായിട്ടു ഉറപ്പോടുകൂടി സർവ്വേശ്വരൻ രക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്താൽ അന്യ ചിന്തകൂടാതെ രാവുപകൽ ഗൌരീശനാകുന്ന ആ ശിവലിംഗത്തെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. (26-27) [ബ്രഹ്മോത്തരഖണ്ഡം അ. 5]

അങ്ങിനെയിരിക്കെ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരു ഗോപി (ഭാസി) വന്നു. അവളുടെ ഒരു ചെറിയ മകനും ഒരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ആ കുട്ടി ചന്ദ്രസേനരാജാവു പൂജചെയ്യുന്നതിനെ നോക്കിക്കണ്ടു സന്ധ്യാസമയം അവന്റെ അമ്മയോടൊന്നിച്ചു പോകുകയും ചെയ്തു. ആ ബാലൻ, പിറേറന്നു കാലത്തു വെറും കല്ലുകളെ എടുത്തുവെച്ചു, ശിവലിംഗമെന്നു കല്പിച്ചു, കണ്ണികളെ ഇലകളും പൂപ്പുകളും അമർത്തുവെച്ചു, ജലഗന്ധധൂപദീപങ്ങളെ നു ചില കൃത്രിമങ്ങളാൽ കല്പിച്ചു, പൂജ തുടങ്ങി. പൂജാവസാനത്തിൽ കണ്ണടച്ചു, ശിവഭ്യാനം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ മാതാവ്, ബാലൻ ഉണ്ണാൻ വൈകീട്ടും വന്നില്ലല്ലോ! എന്തായിരിക്കുമെന്നു സംശയിച്ചു വിളിച്ചുനോക്കീട്ടും വരായ്ക്കയാൽ പരിഭ്രമിച്ചു കുട്ടി എവിടെയെന്നു നോക്കുവാനായ്, അന്വേഷിച്ചു തിരയുമ്പോൾ, കുട്ടി മേൽപ്രകാരം പൂജചെയ്തു കണ്ണടച്ചു ധ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ കണ്ടു കുട്ടിയെ വിളിച്ചും എണ്ണിക്കൊയ്ക്കയാൽ കോപത്തോടെ കൈപിടിച്ചു വലിച്ചിട്ടും, വരുന്നില്ലെന്നുകണ്ടു കുട്ടിയെ അടിച്ചു; കുട്ടി കരഞ്ഞുതുടങ്ങി; തന്നോടുകൂടി വരുന്നില്ലെന്നുകണ്ടു അതികോപേന കുട്ടി ഉണ്ടാക്കിവെച്ച കൃത്രിമലിംഗത്തെയും, പൂജാപകരണങ്ങളേയും കാൽകൊണ്ടു തട്ടിക്കളഞ്ഞു പോവുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ ആ ബാലൻ അത്യന്തവ്യസനാക്രാന്തനായ് കരയുന്നസമയത്തു ശിവന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ

തതോമണിസുംഭവിരാജമാനം

ഹിരണ്മയപാദകപാടതോരണം

മഹാഹ്നീലാമലവജ്രവേദികം

തദേവജാതം ശിബിരം ശിവാലം.

43

പ്രോദ്യപിപ്ലവേമകലശൈശ്വഹൃദിച്ഛിചിത്രം

പ്രോത്ഥാസിതസ്തദികസൗധതലാഭിരാമം

രമ്യം ശിവാലയമയം വരപീഠമഭ്യു

ലിംഗം ച രത്നഖചിതം സ ദദൗ ബാലഃ.

44

സദൃശ്ച സഹസോത്ഥായ ഭീതോവിസ്തീതമാനസഃ

തം മന ഇവ സന്തോഷാല്പരമാനന്ദസാഗരേ.

45

രത്നതുണകളാൽ ശോഭിക്കുന്നതായ സ്വപ്നം കൊണ്ടുള്ള കട്ടള വാതിലുകളാലും തോരണങ്ങളാലും അലംകൃതമായും മഹാമാർദ്ദ മാത്രം ലഭിക്കാവുന്നതായും നീലം വൈരം ഇതുകളാൽ കെട്ടി ഉയർത്തപ്പെട്ട ദീപദൃഷ്ടത്തോടു കൂടിയതായും ശിഖിരമെന്നു പ്രസിദ്ധിയോടു കൂടിയും ഒരു ശിവക്ഷേത്രം അവിടെ തനിയെ പെട്ടെന്നുണ്ടായി (43) എന്നു മാത്രമല്ല അനേക പ്രഭയോടുകൂടിയ സ്വപ്നകുടുംബങ്ങളും അനേകവിചിത്ര പണികളോടു കൂടിയ ഗോപുരങ്ങളാൽ ശോഭിതമായിരിക്കുന്ന ആ ശിവലിംഗത്തലൈ വരപീഠത്തിൽ രത്നത്താൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ശിവലിംഗത്തേയും ആ ബാലൻ കണ്ടു (44) അതു കണ്ടവുടൻ അവൻ സന്തോഷത്താൽ പരമാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിയപ്പോലെ അരദിശയിച്ചു മനസ്സോടും ഭയത്തോടുംകൂടെ ഏണിട്ടു.

വിജ്ഞായ ശിവപൂജായാ മാഹാത്മ്യം തത്പ്രഭാവജം

നനാമ ഭണ്ഡവൽ ഭൂമൗ സ്വമാതുരവശാസയേ

36

ദേവ ക്ഷമസ്വഭൂരിതം മമ മാതുരമാപതേ

മൃഡായാസ്വപാമജാനന്ത്യാഃ പ്രസന്നോഭവശങ്കര.

47

ശിവപൂജയുടെ പ്രാഭവമായ മാഹാത്മ്യത്തെ അറിഞ്ഞു തന്റെ അമ്മയുടെ പാപശാന്തിക്കായ്ക്കാണ് ആ ശിവലിംഗത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഭണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു, (46) അല്ലയോ! ഉമാപതേ! മൃഡയായിരിക്കുന്ന എന്റെ അമ്മയുടെ, അങ്ങയെ, അറിയാതെ ചെയ്ത ഭൂരിതത്തെ (ചവിട്ടിയതായ പാപത്തെ) ക്ഷമിച്ചു, അല്ലയോ ശങ്കര! പ്രസന്നനായി ഭവിക്കണമേ! എന്നിങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ആ ശിവലിംഗത്തെ പിന്നെയും, പിന്നെയും, നമസ്കരിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ചിട്ടു സുതാസുതനത്തിന്നുശേഷം, ആ ബാലൻ ശിവലയത്തിൽനിന്നു തന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി. വീട്ടിൽ പോയശേഷം കണ്ടത്,

അഥാപശ്യൽ സ്വശിഖിരം പൂരന്ദരപുരോപമം

സദ്യോഹിരഞ്ജയീഭൂതം വിചിത്രം വിഭവോജപലം.

50

മഹാമണിഗുണാകീർണ്ണം ഹേമരാശി സമുജപലം

സോന്മുഖപ്രവിശ്രസഹസാമാദമാനോ നിശാമുഖേ.

51

ശിഖിരപട്ടണത്തിൽ ഒരു കുടിലായിരുന്ന തന്റെ വീടു പൊട്ടുന്നതായെ സ്വപ്നമയമായി ദേവേന്ദ്രന്റെ ഭവനത്തിന്നു തുല്യമായതും അനേക ധനസമൃദ്ധങ്ങളാൽ ശോഭിച്ചതുമാണുണ്ടു. (50) അനേക രത്നക്കല്ലുകളാൽ നിറയപ്പെട്ടതും സ്വപ്നങ്ങളാൽ പ്രകാശിക്കപ്പെട്ടതുമായ ആ ഭവനത്തിൽ സന്ധ്യാസമയത്തു സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. (51) അവിടെ രത്നഭരണങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ അംഗങ്ങളോടും ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങളാൽ ശോഭിതയായും രത്നനിർമ്മിതമായകട്ടിലിൽ വിരിച്ച ശയ്യയിൽ എന്തെന്നറിയാതെ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന തന്റെ അമ്മയെ ദേവസ്ത്രീയോ എന്നു തോന്നുമാറു കണ്ടു.

സംഭ്രമത്തോടുകൂടി ആ ഉല്ലാസത്തിനെ ഏഴുനീലിച്ച് അല്ലയോ അമ്മേ! സുഖം തന്നെയല്ല! വലിയ അത്ഭുതത്തെ നോക്കുവിൻ! എന്നിങ്ങിനെ മകനാൽ പറയപ്പെട്ട ഗോപിക സംഭ്രമത്തോടെണീട്ടു വീടുമുതലായവ നോക്കിക്കണ്ടു അതിശയിച്ചു മനസ്സോടുകൂടിയവളായ് അത്ഭുതം അപൂർവ്വം എന്നു പറഞ്ഞു. ഈവിധം ഏങ്ങിനെ ഭവിച്ചു? എന്നു മകനോടു ചോദിച്ചു.

മകൻ ഈശ്വരപൂജയുടെ മാഹാത്മ്യത്താലുണ്ടായതാണെന്നു പറഞ്ഞ ഉടൻ ഈ വിവരമെല്ലാം സദാസമയവും ശിവനെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രസേനരാജാവിനെ അറിയിക്കയും രാജാവ് ബാലനെന്നിച്ച് വന്നു ഗോപബാലന്റെ ഭാഗ്യത്താൽ തനിയെ ഉണ്ടായ ക്ഷേത്രത്തേയും ഭവനത്തേയും രാജഭൂതൃപുത്രസമേതം കണ്ടു അതിശയിച്ചവനായി പരമാനന്ദത്തിൽ മഗ്നനായ് നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു സന്തോഷബാഷ്പം തൂകിക്കൊണ്ടു ആ ബാലനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

പുരവാസികളെല്ലാം ആ രാത്രിതന്നെ ഈ അത്ഭുതകാഴ്ച കാണാൻ തിരികിത്തിരക്കി വന്നുകൂടി.

രാജാനന്ദപ്രഭാതഭൂതൃപുത്രപരമാത്മതം

തേ തൃക്കുതൈവരാസ്സഹസാ രാജാനന്ദകിതാ ഭൂശം. 63

മുന്ദു യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങി ഉജ്ജയിനീപട്ടണത്തെ വളഞ്ഞി

രുന്ന ശതക്കുളായ രാജാക്കൾ എല്ലാം പരമമായ ഈ അത്തുത
ത്തെ ചാരന്മാർ മൃഗമറിഞ്ഞു ചന്ദ്രസേനരാജാവിൽ ഉൾക്കൊള്ള
ത്തെ വെടിഞ്ഞു അയാളിൽ വളരെ സന്തോഷത്തോടു കൂടിയവ
രായ് ശത്രുക്കളെ ഉപേക്ഷിച്ചു, ആ പട്ടണത്തിൽചെന്നു ച
ന്ദ്രസേനന്റെ അടുത്തു പോയി.

ആ ഗോപകന്യകയുടെ വീട്ടിലും തനിയെ ഉണ്ടായ ശിവ
ക്ഷേത്രത്തിലും ചെന്നുകണ്ടു ഏറ്റവും പ്രീതരായി. ആ ഗോപക
മാരനായൊണ്ടു സ്വർണ്ണം, രത്നം, വസ്ത്രം, പത്മം, ആന, കുതിര
മുതലായ ഉപകരണങ്ങൾ കൊടുത്തുപോകയും ചെയ്തു.

അതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രോപവാസം ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയോടെ
ഇതിനാൽ തെളിയുന്നു. കീഴ്ക്കോടതിവക്കീൽ ക്ഷേത്രോപവാ
സം നിന്ദ്യമെന്നു പറയുന്നതു ന്യായമല്ലാത്തതാകുന്നു.

(5) കെ—കീഴ്ക്കോടതി വക്കീൽ കർമ്മമാത്രനവർകൾ
ബ്രാഹ്മണരുടെ മാഹാത്മ്യം തെളിയിപ്പാൻ മഹൻനമ്പൂതിരി അ
വർകളുടെ ബ്രാഹ്മണാധ്യക്ഷത കൈകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെ
അന്യായവക്കീൽ പല കുതൽക്കൂട്ടങ്ങളാലും വെടിയില്ലാൻ
നോക്കി. പക്ഷെ കീഴ്ക്കോടതി ജഡ്ജി അതിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടി
ല്ല. അതുകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണർ ജാതിശ്രേഷ്ഠരെന്നതന്നെ കീ
ഴ്ക്കോടതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കീ
ഴ്ക്കോടതി പ്രതിവക്കീൽ കടവണ്ഡംമുതൽ എസ്സ് വണ്ഡംകൂടി
കാരോന്നിലും ക്രമത്തിൽ ത്രികാലജ്ഞാനമുണ്ടായതും രാജാവായി
ജനിച്ചതും ക്ഷേത്രോപവാസം പൂജ ഇതുകൊണ്ടാണെന്നും ഗർഭാ
ധാനാദി പരിഷ്കൃതകർമ്മങ്ങളാൽ ദേഹശുദ്ധി ഉണ്ടാവുമെന്നും തീ
ർത്ഥസ്നാനത്താലും വ്രതത്താലും അനേകർ മുക്തന്മാരായിട്ടുണ്ട
െന്നും ബ്രാഹ്മണൻ ദാനം കൊടുത്താൽമാത്രമേ ദാനഫലം ഉണ്ടാക
യുള്ളുവെന്നും മറ്റും കീഴ്ക്കോടതിയിൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ
വക റിക്കാർട്ടുകളെല്ലാം അച്ചുകോപ്പി ചെയ്തു ബഹുമാനപ്പെട്ട
ഈ കോട്ടിലും ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു കീഴ്ക്കോടതി
അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്രകാരം ഈ കേസ്സിന്നു മിസ്ജോയിണ്ടർ തട

സ്ഥമുള്ളതുകൊണ്ടും അന്യായം നീക്കി വിധിക്കുവാനും ഞങ്ങളെ ആദ്യത്തിൽ കോർട്ടചിലവ് പലിശസഹിതം തരുവാനും കല്പന അവേണ്ടതിന്നും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

എന്നുപറഞ്ഞ് കനാംപ്രതി വക്കീൽ ഇരുന്നു.

അന്യായവക്കീൽ മണ്ഡനമിശ്രനവർകൾ എണ്ണിട്ടു പ്രസംഗം തുടങ്ങി.

ഞങ്ങളെ ഭാഗം കീഴ്ക്കേടതിവക്കീൽ മിസ്റ്റർ സാധുനിയ്യ ലഭാസൻ യുക്തനഭവങ്ങളോടും ശാസ്ത്രാനുസാരമായും മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമില്ലെന്നും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഇഹപരങ്ങളിൽ ഭേദമില്ലാത്തതി സുഖപ്രാപ്തിക്കും മോക്ഷത്തിന്നുമുള്ള വഴികളെ കാണിക്കുന്ന വേദോപനിഷദാദി സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളും സർവ്വമനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ സമാവകാശമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ, പിഗ്രഹാരാധന, യാഗം, വ്രതം, തീർത്ഥസ്നാനം, ബ്രാഹ്മണഭാഗം മുതലായതും ഗർഭാധാനം ആദിയായ കായികപരിഷ്കൃത സർവ്വകർമ്മങ്ങളും അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും നിഷ്ഫലമായിട്ടുള്ളതും ബ്രാഹ്മണരെന്ന് അഭിനയിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാരുടേയും അവരുടെ സംഘങ്ങളുടേയും വയറു വളർച്ച വാൻവേണ്ടി മാത്രം അശാസ്ത്രീയവും അനുഭവരഹിതവുമായി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതും ആകുന്നു എന്നും അതിനെ പ്രബലമാക്കുവാനും മേൽപറഞ്ഞ അജ്ഞാനകപടകർമ്മങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യം തങ്ങൾക്കു മാത്രമാണെന്നാക്കുവാനുംവേണ്ടി മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നും കുരബലത്താലും ധനബലത്താലും കയ്യുക്തിയാലും ന്യായരഹിതമായി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതാണെന്നും കീഴ്ക്കേടതിയിൽ യുക്തനഭവങ്ങളോടും രേഖാമൂലവും ആർട്ട് മേണ്ടുമൂലവും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു മുഴുവനും അച്ചുകോപ്പി ചെയ്ത് ഞാൻ ഈ കോട്ടിലും ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രതിഭാഗം വാദം മുഴുവനും ചഞ്ചനയും അന്വീതിയുമാണെന്നു പൂണ്ണതെളിവായിട്ടുണ്ട്. അതു കീഴ്ക്കേടതി ജഡ്ജിയും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ മിസ്ജോയിണ്ടർ തടസ്ഥമുണ്ടെന്നും തെറ്റിധരിച്ചുത

നാലാണ് അന്യായം നീക്കിയത്. മിസ് ജോയിന്റർ തടസ്സം ഇല്ല. അതു ഞാൻ വഴിയെ ബോധിപ്പിക്കാം.

ബി. ഒന്നാം ഖണ്ഡം.

പ്രതിവക്കീൽ അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ എ. എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ സ്ട്രീ ശുഭൻ ഇവർക്കു മന്ത്രജപം തീർത്ഥസ്നാനം പാടിപ്പെന്നു ബോധിപ്പിച്ചതു ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാണ്. ഏതെന്നാൽ മന്ത്രശൃംഗിൽ ജാതിയേ ഇല്ലെന്നു കീഴ്ക്കോടതിയിൽ അന്യായവക്കീൽ അനുഭവങ്ങളാൽ തെളിയിച്ചിരിക്കെ പിന്നെ ശുഭനെ ഒന്നാൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു ശാസ്ത്രമല്ല. സ്ട്രീയെന്നതു അവയവഭേദത്താലുണ്ടെങ്കിലും ആത്മഭേദമില്ലാത്തതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു സ്ട്രീയായാലും പുരുഷനായാലും ഭൂഖവിവൃത്തി സുഖപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടതായ ഏതുകാര്യവും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അതിനെ ശാസ്ത്രം വിരോധിക്കയില്ല. അതുപാടില്ലെന്നു അഗ്നിഹോത്രി പറഞ്ഞതും പ്രമാണം കാണിച്ചതും കെട്ടുകഥയാണ്. ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതിയിൽ സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

എന്നാൽ ഈ സ്വജനദ്രോഹികളായ ക്ഷേത്രഭ്രമൻ മുതലായ പുരോഹിതന്മാർ ലേശവും തത്ത്വബോധമില്ലാതെ ഐഹിക സുഖലബ്ധിമാത്രമാണ് പുരുഷാത്മമെന്നു തിച്ഛപ്പെടുത്തി അതിനുവേണ്ട ലാഭമുണ്ടാക്കുവാൻ മാത്രം ചോരമാരെന്നപോലെ അന്ധഗോലാംശുലന്യായേന ലോകങ്ങളെ കയ്യടപ്പെടുത്തുന്നതിനെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതിയിൽ നിന്നു ഒരു ന്യായത്തിൽ ചെയ്തേണ്ടതാണ്. അന്ധഗോലാംശുലന്യായം ഏതെന്നാൽ ഒരു മഹാധനികന്റെ പുത്രൻ അനേകവിലയുള്ള പലവിധ ആഭരണങ്ങളും ധരിച്ചു നടക്കൽ പതിവായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പതിവുപ്രകാരം ആഭരണധാരിയായി വീട്ടിൽനിന്നു കറേ ദൂരമുള്ള ഒരു കാട്ടിനരികെ പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കെ തന്മൂലമാരവനെ പിടിച്ചു സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന വൻകാട്ടിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുപോയി അവൻ ധരിച്ചിരുന്ന സർപ്പഭരണങ്ങളും അഴിച്ചെടുത്തു അവന്റെ രണ്ടുകണ്ണും കുത്തിപൊട്ടിച്ചു സമീപത്തു മേഞ്ഞുകൊണ്ടു നി

നിന്നു കരുതാൻ കാര്യമുണ്ടെങ്കിൽ വാലിൽ പിടിപ്പിച്ചു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: — നീ ഈ കാര്യമെന്തെങ്കിലും വാലിൽ പിടിപ്പിച്ചാൽ അതു നിന്നും താമസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിൽ നിന്നെ എത്തിക്കും. പട്ടണത്തിൽ ചെന്നാൽ നിന്റെ വീട്ടിലെത്തുവാൻ എളുപ്പമല്ലെന്ന്. എന്നുപറഞ്ഞു ചോരമാരോടൊന്നിച്ച്.

ആ ബാലൻ അതു സത്യമെന്നോർത്തും കാട്ടിൽ കിടന്നാൽ ഭയപ്പെട്ടു. അയാൾ ഉണർന്നു കയറിയപ്പോൾ കരുതിയും കാര്യമെന്തെങ്കിലും വാലിൽ പിടിപ്പിച്ചാൽ അതു നിന്നും താമസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിൽ നിന്നെ എത്തിക്കും. പട്ടണത്തിൽ ചെന്നാൽ നിന്റെ വീട്ടിലെത്തുവാൻ എളുപ്പമല്ലെന്ന്. എന്നുപറഞ്ഞു ചോരമാരോടൊന്നിച്ച്.

ഇതുവേണ്ടി കേരളത്തിൽ മുതലായ കപടപ്രഭുക്കൾ ഈ വിദ്യയെപ്പറ്റി ചെല്ലപ്പറയുന്ന കള്ളപ്രമാണങ്ങളാക്കി ജനമുണ്ടാവാൻ സമയം കൊടുക്കാതെ ജനമുണ്ടായെ നശിപ്പിച്ചു സ്വദേശമായ ബ്രഹ്മപദം ചേരേണ്ടതിന്നു കാര്യമെന്തെങ്കിലും വാലിൽ പിടിപ്പിച്ചുപോലെ കേരളോപചാരം തീർത്തപ്പോൾ ദാനം വ്രതം തുടങ്ങിയ നീചകർമ്മങ്ങളെ വിടാതെ ചെയ്യാൻ ബ്രഹ്മപദം ചേരുന്നതും ബാലന്റെ ആഭരണങ്ങൾ അപഹരിച്ചു പോലെ (ഹിന്ദുസമുദായങ്ങളുടെ) ദ്രാഗ്ദ്ധപഹരിപ്പാൻ കേരളത്തിൽ മാല നിവേദ്യം അത്താഴം മുതൽക്കുതന്നെ സൽപരത്രദാനം മുതലായ കപടക്രിയകൾക്കുവേണ്ടി പണം അപഹരിച്ചു ഈ കേരളത്തിനും പുരോഹിതന്മാരുമായ തസ്കരന്മാർ ഹിന്ദുസമുദായത്തെ മുഴുവനും വിശേഷാൽ അബ്രാഹ്മണസംഘങ്ങളെ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളിൽ വീഴ്ത്തി കരകയറാനയക്കാതെ പിന്നെയും പിന്നെയും പാടെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുന്നു. ഈ വക കള്ളതന്ത്രങ്ങളാൽ ഹിന്ദുരാജാക്കളെക്കൂടി കണ്ടിൽ ചാടിച്ച് അവരുടെ രാജാധികാരത്തെപ്പോലും കളയിച്ചു. ഇതാണ് ജാതിബ്രാഹ്മണക്കളെ യോഗ്യത. ബി. രണ്ടാംപദ്ധതി.

(2) അനിഹോത്രി അവർകൾ എ. ഖണ്ഡത്തിൽ ഉപനയനം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ബ്രാഹ്മണൻ വേദം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടും

ബി. ഖണ്ഡത്തിൽ പത്തുവയസ്സ് ബ്രാഹ്മണൻ നൂറുവയസ്സ് ക്ഷത്രിയൻ അച്ഛൻ തുല്യനായികരുരേണമെന്നും രാജാവു ബ്രാഹ്മണൻ പറയും വിധം കേട്ടു നടക്കേണമെന്നും ബ്രാഹ്മണരെ ഭജിക്കേണമെന്നും രാജാവു എത്ര നീതിജ്ഞനായാലും ബ്രാഹ്മണനോടു ചോദിച്ചു നടക്കേണമെന്നും അങ്ങിനെയായാൽ രാജാവു നശിക്കില്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണഭക്തിയില്ലാതെ അനേകരാജാക്കൾ നശിച്ചുവെന്നും രാജാവു ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളും പഠിക്കേണമെന്നും മനുസ്മൃതിയിൽ പറയുന്നതായി പറയുന്നു. മിസ്തർ അഗ്നിഹോത്രി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു കീഴ്ക്കോടതിവക്കീൽ മനുസ്മൃതിയെ കള്ളശാസ്ത്രമെന്നു നിഷേധിച്ചതിനെ നോക്കാതെ പറഞ്ഞതാണ്. മനുസ്മൃതി എന്നു മാത്രമല്ല ഏതു വേദോപനിഷത്തായാലും അനുഭവമില്ലെങ്കിൽ പുല്ലുപോലെ നിഷേധിക്കാമെന്നു സർവ്വസമ്മതമാണല്ലോ.

മിസ്തർ അഗ്നിഹോത്രി ബ്രാഹ്മണൻ ജാതിശ്രേഷ്ഠനെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടാൻ പിന്നെയും വ്യഥാ ഹേതപാഭാസവാദം ചെയ്യുന്നു. അതു കോടതി സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണർ വേദമെന്നും മന്ത്രമെന്നും ശുഭ്രന്നു കേൾക്കുപോലും പഠിക്കില്ലെന്നും ജ്ഞിപ്രോക്തമെന്നും ഞങ്ങളെ സ്വന്ത സ്വത്തെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഏന്റെ കക്ഷികൾക്കു കൊടുക്കാതെ ഈ കേസ്സിന്നു കാരണമായ വേദോപനിഷദാദികൾ അനേകവും ബ്രാഹ്മണൻ തുടങ്ങി ചണ്ഡാളപുത്രനെന്നു വണ്ണങ്ങളായി വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടവരാൽ കണ്ടുപിടിച്ച് എഴുതിവെക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതിക്കു രേഖാമൂലം ഞാൻ തെളിവുതരാം.

(1) ക്ഷത്രിയനായിരുന്ന വിശ്വപാമിത്രൻ ജഗേപദം 3-ാം മണ്ഡലത്തിലെ അനേകസൂക്തങ്ങളുടെ ജ്ഞിയാണ്. (ജ്ഞിസൂക്തം കണ്ടുപിടിച്ച് എഴുതിയവൻ)

(2) വേശ്വാപുത്രനും ശുഭ്രവണ്ണിയുമായ വസിഷ്ഠൻ ടി വേദം 7-ാം മണ്ഡലത്തിന്റെ ജ്ഞിയാണ്.

- (3) ക്ഷത്രിയനായ കണ്ഡൻ ടി 8-ാം മണ്ഡലഗ്രാമിയാണ്.
- (4) ക്ഷത്രിയരാജാവായ ഹസ്തിയുടെ മകൻ പുരുമിളൻ ടി വേദം 4-ാം മണ്ഡലം 43-ാം 44-ാം സൂക്തങ്ങളുടെ ഗ്രാമിയാണ്.
- (5) ദാസീപുത്രനായ കവയൻ ടി വേദം 10-ാം മണ്ഡലം 30 മുതൽ 34 കൂടി 5 സൂക്തങ്ങളുടെ ഗ്രാമിയാണ്.
- (6) അംഗിരസ്സുകളെന്നവർ ടി വേദം 9-ാം മണ്ഡലത്തിന്റെ ഗ്രാമികളാണ്. അംഗിരസ്സുകളെ കുറിച്ച് വിഷ്ണുപുരണം പറഞ്ഞത്.

ശ്ലോ—ഏതെ ക്ഷത്രപുസൃതാവൈ പുനശ്ചാംഗിരസഃ സൃതാഃ
രഥീതരാണാം പ്രവരാഃ ക്ഷത്രോപതാഃ ദിജാഭയഃ.

അ—ക്ഷത്രിയവംശജരായ അംഗിരസ്സുകൾ രഥീതരന്മാരിൽവെച്ച് പ്രധാനികളും ക്ഷത്രജരായ ബ്രാഹ്മണന്മാരും.

- (7) ഇതുകൂടാതെ സായണൻഏഴതിയ വേദഭാഷ്യത്തിൽ ക്ഷത്രിയരായവർ അനേകവൈദികഗ്രാമികളായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതും ബഹുമാനപ്പെട്ടകോടരിയിൽബോധിപ്പിക്കാം. ഗ്രഹപദം 1-ാം മണ്ഡലം 100-ാം സൂക്തത്തിൽ സായണൻ പറഞ്ഞതു.

തത്രാനുകൂല്യതെ—സയോവുഷൈ ഏകോ വാവാഷാ ശി
രാ ഗുജാശപാംബരീഷസഹദേവ ഭയമാന സുരാധസ ഇതി വു
ഷാഗിരോമഹാരാജസ്യ പുത്രഭതാഃ ഗുജാശപാഭയഃ പഞ്ചരാജഷ്
യസ്സഹേദം സൂക്തം ദദർശുഃ. അതസ്യ അസ്യസൂക്തസ്യ ഗ്രാ
മഃ—സയോവുഷാ എന്നുതുടങ്ങിയ ഈ സൂത്രാനുകൂല്യനികയിൽ
പറയുന്നതു—വുഷാഗീർ എന്ന മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രന്മാരാ
യ ഗുജാശപൻ അംബരീഷൻ സഹദേവൻ സുരാധസ്സ് എന്ന
ഈ അഞ്ചുപേർ കന്നായികൂടി ഈ സൂക്തത്തെ കണ്ടതി
നാൽ അവർ അഞ്ചുപേരും കന്നായി 1-ാം സൂക്തത്തിന്റെ ഗ്രാ
മികളായി.

- (8) ഗ്രഹപദം 4-ാം മണ്ഡലത്തിൽ 42-ാം സൂക്തത്തെക്കുറിച്ച് സായണൻ.

ശ്ലോ—പുരുഷസ്വ പുത്രസ്രാസദസ്വ രാജാജ്ഞിഃ അത്രാ
നക്രമണികാ മമദപിജാ ഭരത്രാസദസ്വപൗരുഷസ്വഃ— എന്നു
പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മേൽകാണിച്ച 42-ാംസൂക്തത്തിന്റെ ജ്ഞി പുരുഷസ്വ
ന്റെ മകനായ ത്രാസദസ്വ എന്നാണ്. പത്തു മന്ത്രങ്ങളടങ്ങിയ
മമദപിതാ എന്ന സൂക്തത്തിന്റെ ജ്ഞി പുരുഷസ്വപുത്രൻ ത്രാസദ
സ്വ എന്നാണ്.

(9) ഇനിയും ടി വേദം 5-ാം മണ്ഡലം 27-ാംസൂക്ത
ത്തെ കുറിച്ചും സായണൻ പറഞ്ഞത്.

ത്രിച്ചുഷ്ണസ്വ പുത്രസ്രാസദസ്വ പുരുഷസ്വ പുത്രസ്രാസദ
സ്വഃ ഭരതസ്വ പുത്രാശപമേധാ ഏതേ ത്രയാപി രാജാനസ്സംഭ
താസ്വ സൂക്തസ്വ ജ്ഞിയഃ.

അ— ത്രിച്ചുഷ്ണന്റെ മകനായ ത്രാസദസ്വനും പുരുഷസ്വപു
ത്രനായ ത്രാസദസ്വയും ഭരതന്റെ പുത്രനായ അശപമേധനും
ഈ മൂന്നു രാജാക്കളാണ് ഗ്രഹപദം 5-ാംമണ്ഡലം 27-ാം സൂ
ക്തത്തിന്റെ ജ്ഞികൾ.

ഇതുകൂടാതെയും ക്ഷത്രിയവർണ്ണികൾ ജ്ഞികളായവർ അനേ
കമുണ്ട്—അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

(10) ഗ്രഹപദം 6-ാംമണ്ഡലം 15-ാംസൂക്തത്തിന്റെ ജ്ഞി
വീതഹവ്യനെന ക്ഷത്രിയരാജാവാണ്.

(11) 10-ാംമണ്ഡലം 75-ാം സൂക്തജ്ഞി പ്രജാമേധക്ഷ
ത്രിയരാജാവിന്റെ പുത്രനായ സിന്ധുക്ഷിതരാജാവാകുന്നു.

(12) ടി വേദം 10-ാംമണ്ഡലം 134-ാം സൂക്തജ്ഞി യു
വനാശപപുത്രനായ മന്ധാത്രിരാജാവാകുന്നു.

(13) ടി വേദം ടി മണ്ഡലം 179-ാംസൂക്തത്തിന്റെ ജ്ഞി
കൾ വസുമനസ്സം ശിബിയം ദിവോദാസപുത്രനായ പ്രതാപ്ത
നനമാകുന്നു.

(14) ടി മണ്ഡലം 148-ാം സൂക്തത്തിന്റെ ജ്ഞി വേന
ന്റെ മകനായ പുഷ്കരാജാവാകുന്നു—ഈ വേനൻ ശ്രാഹണരെ

വളരെ ഉപദ്രവിച്ച യാഗാദികൾക്കെതിരെ മടക്കി എന്നും അതിനാൽ മഴയില്ലാതായെന്നും തല്ലാരണാൽ ബ്രാഹ്മണരവരെ ശപിച്ചു കൊണ്ടുവെന്നും മന്ത്രശക്തിയാൽ വേദപുത്രനായ പൂർവ്വിനെ സർക്കർമ്മിയാക്കി എന്നും ഭാഗവതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ മേൽവിവരിച്ച വസിഷ്ഠനും കവഷനും ഒഴികെ എല്ലാവരും ക്ഷത്രിയരും വസിഷ്ഠനും കവഷനും ഭാസിപുത്രന്മാരായ കന്യാൾ പ്രതിവർഷം പരയും പ്രകാരം ശുഭ്രരും ആകുന്നുവല്ലോ. അവരും മന്ത്രകൃത്തുക്കളായിരിക്കെ ശുഭ്രൻ വേദോച്ഛാരണം ചെയ്യുകയും എന്നും ബ്രാഹ്മണന്മാരത്രെ വേദം പഠിക്കാൻ പാടുള്ളു. ക്ഷത്രിയൻ പഠിപ്പിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും സ്മൃതി തെളിവുണ്ടെന്നും പറയുന്ന ന്യായം എങ്ങിനെ യോജിക്കും. എന്നതു കോടതി തീർച്ചയാക്കേണ്ടതാണ്.

മനുഷ്യരിൽ ജാതിയെന്ന വിഷയവും നട്ടുവളർത്തിയ സാധനവും ക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാരും വേദമന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഭാഷ്യന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. അതിനാലും മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി പറയുന്നതും ശാസ്ത്രസമ്മതമല്ല. മുറാൾവാദം എന്നു മാത്രമേ കരുതേണ്ടതുള്ളൂ. സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

ഇതുകൂടാതെ ക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാരിൽ ഉൾപ്പെട്ട മന്ത്രകൃത്തുക്കളിൽ മുമ്പുപേർ ഉൽകൃഷ്ടശ്രേഷ്ഠികളുണ്ടെന്നും മന്ത്രിപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതും ബഹുമാനപ്പെട്ട കോർട്ടിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ... മനുഷ്യവസുപതയൈവ ഇന്ധോരാജാപുത്രരവാഃ
ക്ഷത്രിയാനാം വരാ ഹ്യേതേ വിജ്ഞേയാമന്ത്രവാദിനഃ 1
ഭേദനയൈവ വന്ദ്യശ്ച സങ്കീർത്തിയൈവ തേ ത്രയഃ
ഏതേമന്ത്രകൃതോജ്ഞേയാ വൈശ്യാനാം പ്രവരാസ്സഭാ. 2

അ—വിവസുപുത്രനായ മനുവും ഇന്ധൻ പുത്രരവ എന്നരാജാക്കളും ക്ഷത്രിയന്മാരായ മന്ത്രവാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെന്നറിഞ്ഞാലും (1) ഭേദനം വന്ദ്യനും സങ്കീർത്തിയും ആയ ഈ മൂന്നു പേരും മന്ത്രത്തെചെയ്യുവരായ വൈശ്യന്മാരിലും

ശ്രേഷ്ഠന്മാരാകുന്നു എന്നറിഞ്ഞാലും—(2) ഇനിയും മത്സ്യപുരം
ണത്തിൽ പറഞ്ഞത്—

ഇത്രേകനവതി പ്രോക്താഃ മന്ത്രാ യൈശ്ച ബഹിഷ്ഠതാഃ

ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാഃ വൈശ്യാഃ ജ്ഞിപുത്രാൻനിബോധത

അ — ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും കൂടി
91 പേർ മന്ത്രങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയവരുണ്ട്. ഇവരെല്ലാവരും ജ്ഞിപു
ത്രന്മാരെന്നറിയേണം. (3) എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഈ മന്ത്ര
ങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്ന മുൻകാലത്ത് ജാതിഭേദമില്ലെന്നു വ്യ
ക്തമായും തെളിയുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ മന്ത്രകൃതുകളായവ
രെ എല്ലാം ജ്ഞിപുത്രന്മാരെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു തൊഴി
പന്നംപറ്റിച്ച ബ്രാഹ്മണാദി നാലു വർണ്ണികളായെന്നും അന്യോ
ന്യപിവാഹാദി സഹകരണം നടന്നിരുന്നുവെന്നും അവരിൽ
ജാതിവിവേകമുള്ളവരെ ജ്ഞികളെന്നും ബ്രാഹ്മണരെന്നും ശ്രേഷ്ഠരെ
ന്നും വിശ്വയിച്ചിരുന്നുവെന്നും അതു പാരംപര്യക്രമത്തിൽ ജാ
തിയാവുന്നില്ലെന്നും അനുഭവതെളിവായിരിക്കുന്നു.

ബി മൂന്നാം പണ്ഡം

ഇനിയും ഗ്രഹദിവേദങ്ങളാൽതന്നെ മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരു
ജാതിയാണെന്നും അവരിൽ ദുർവൃത്തന്മാരേയും ദ്രസ്യകളെ (കള്ള
ന്മാരെ)യും ശാസിച്ചുവെന്നും ഗ്രഹപദത്തിൽ പറഞ്ഞതും ബോ
ധിപ്പിക്കാം.

മൃ-വിതപക്ഷണസ്സമൃതൗ ചക്രമാസജൗ. സുനപതൗ
വിഷ്ണൗ സുനപതൗ വൃധഃ. ഇത്രോ വിശപന്ത്യ ഭദിയാ വി
ഭീഷണൗ യഥാവശം നയതി ദാസമായ്ഃ-ജ-5-34-6

അ — ദുർവൃത്തനായ ആയുരാജാവ് ആയുധപാണിയായി യുദ്ധ
ത്തിൽ ശത്രുക്കളെ തോല്പിച്ചു. യജ്ഞം ചെയ്യാതവരോടുപൊരുതു.
യജ്ഞം ചെയ്യുന്നവരെ രക്ഷിച്ചു. എല്ലാവർക്കും നാഗരികതപംനൽ
കി. ക്രമേണ ദ്രസ്യകളെയെല്ലാം വശത്താക്കുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ യജുർവേദം പാഞ്ഞതു.

മൃ-അഥം നോധേഹി ബ്രാഹ്മണേഷു അഥം രാജസുനന്തൃധിഃ
അഥം വിശേഷശുഭ്രേഷു മയിധേഹി അഥം. 11 യജു-18-48

അ — ഞങ്ങൾക്ക് ബ്രാഹ്മണരോടും ക്ഷത്രിയരോടും വൈശ്യരോടും ശൂദ്രരോടും സ്നേഹമുണ്ടാകേണമെ. ഞങ്ങൾക്ക് പരസ്പര സ്നേഹമുണ്ടാകേണമെ—അപൂർവ്വവേദത്തിൽ പറഞ്ഞതും ബോധ്യപ്പെടാം.

മു—പ്രിയം മാർദ്ദകൃണ ബ്രഹ്മരാജസ്യാം ശൂദ്രേണ ച യുദ്ധ യസ്മൈ ച കാമയാമഹൈ സർവ്വസ്മൈ ച വിപശ്യതെ 19-32-8

അ—അല്ലയോ ധർമ്മപുരനായ ഈശ്വര ഞാൻ ബ്രാഹ്മണരേയും ക്ഷത്രിയരേയും ശൂദ്രരേയും വൈശ്യരേയും കാണുന്ന എല്ലാവർക്കുമേയും സ്നേഹിക്കുമാറാകേണമെ. മേൽപറഞ്ഞമന്ത്രത്തിൽ സൂക്ഷ്മനെന്ന പദത്തിന്നു വൈശ്യനെന്നാണു അർത്ഥം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു. ആയ്ക്കെന്ന പദത്തിന്റെ ധാതപത്ഥം (കരിയുള്ളവൻ) കൃഷിക്കാരൻ എന്നാകുന്നു. കൃഷി മനുഷ്യജീവിതത്തിന്നു ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുന്നതിനാൽ കൃഷിക്കാരെ ശ്രേഷ്ഠരെന്നു പറയുന്നതു യുക്തമാകുന്നു.

ഈ വക വേദപ്രമാണങ്ങളേയും അനുഭവങ്ങളേയും നോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമില്ലെന്നും കാരോ പ്രവൃത്തിനിമിത്തം വർണ്ണങ്ങളായി വ്യവഹരിച്ചു വന്നതാണെന്നും അവരന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചു സഹോദരഭാവേന വർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്നും വേദോപനിഷത്തുകൾ പലതും പലകാലങ്ങളായി കണ്ടുപിടിച്ചതാണെന്നും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശാധികാരങ്ങളുള്ളതാണെന്നും മേൽ വിവരിച്ച വേദമന്ത്രങ്ങളാൽ മതിയായ തെളിവായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ വിഭവകുടിലാതെ നീചകൃത്യം നടത്തുന്ന ദസ്യക്കളെ അരിൽ നിന്നു നിവൃത്തിപ്പെട്ടു സദ്യുത്തരാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെന്നും എല്ലാവർക്കും നാഗരികതപംനല്കിയെന്നും വേദപ്രമാണങ്ങളാൽ പൂർണ്ണതെളിവായിരിക്കയാൽ മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രിയും കീഴ്ക്കോടരി വകയിൽ കർമ്മമാത്രനവർകളും സ്മൃതിപ്രമാണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളത് വേദവിരുദ്ധവും അനുഭവവിരുദ്ധവും ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രതിഷേധത്തോടെ മുതലായവരുടെ അസൂയയും സഹതന്മരയും ഹേതുവായി കപടമായി എഴുതികൂട്ടിയ കള്ളപ്രമാണങ്ങളാണ്.—

മേൽവിവരിച്ച ജഗേപദം വിതപക്ഷണ എന്ന മന്ത്രത്തിൽ യജ്ഞം ചെയ്യുന്നവരെ രക്ഷിച്ചുവെന്നും യജ്ഞം ചെയ്യാത്തവരെ ശിക്ഷിച്ചുവെന്നും പറഞ്ഞതിന്റെ ശരിയായും ലോകസമ്മതമായുള്ള അർത്ഥം— ഈ ക്ഷേത്രഭൂമി തുടങ്ങിയുള്ള കർമ്മങ്ങൾ സോമേതിരിയാൻ അക്കിത്തിരിയാണ് പുരോഹിതനാണ് ഇതിനാണ് എന്നും കല്പിച്ച പ്രാകൃതവേഷംകെട്ടി കഞ്ചാവും വലിച്ച നടന്നതിന്റെ ലഹരിയാൽ തൃപ്തിപ്പെടാതെ മദ്യമംസം കൂടി കുറെ ചെയ്യുന്നതി മതിമാനു അഹംകരിപ്പാൻഭേദി ഇത്ര പ്രീതിക്കാണ് വരുന്ന പ്രീതിക്കാണ് എന്നെല്ലാം കപടഗീതകളാൽ അന്താവിജനങ്ങളെ ഭ്രമിപ്പിച്ച് ആടുമാടു മുതലായ അനാഥപ്രാണികളെ ഹിംസിച്ചും അപേയമദ്യത്തെ വെച്ചും പൂജിച്ച യാഗമാണെന്നു പറയുന്ന നിതൃഷ്ടകർമ്മത്തെയല്ല വേദം യജ്ഞമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ നീചകർമ്മത്തെ യജ്ഞമെന്നോ യാഗമെന്നോ പറയാൻ പാടില്ല.

ബി.-നാലാംഖണ്ഡം

എന്തെന്നാൽ ഈ കർമ്മങ്ങൾതന്നെ ഇതിഹാസാദികളിൽ ദേവേന്ദ്രൻ അമൃതപാനം ചെയ്യുവെന്നും, ഉത്തമദേവനെന്നും, കാമധേനു കല്പകവൃക്ഷം മുതലായ ദിവ്യവസ്തുക്കൾ ഇന്ദ്രന്റെ അധീനത്തിലുണ്ടെന്നും കല്പകവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽപ്പോയിനിന്നു എന്തുവേണമെന്നു വിചാരിച്ചാലും ഉടൻ സർവ്വവും ആവൃക്ഷത്തിൽനിന്നു ജനിച്ച് ഇന്ദ്രാദികൾക്ക് അനുഭവിക്കത്തക്കവിധം തത്സമയം കിട്ടുമെന്നും അതേവിധം കാമധേനുവെന്ന പശുവും ദേവന്മാർ കാംക്ഷിച്ചതിനെ കൊടുപ്പാൻ തെയ്യാറാണെന്നും കൊട്ടിപ്പോലിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അധികസമ്പന്നനും ഉത്തമനുമായ ഇന്ദ്രൻ ഇവരുടെ അഭ്യക്ഷമായ ആടുമാടു മുതലായ സാധു മൃഗങ്ങളെ കൊന്നുണ്ടാവുന്നതും ദുർഗ്ഗന്ധിയും ത്രുകൃരകൃതസമ്മേളന ജന്യവുമായ മാംസവും മദത്തേയും ഉന്മാദത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്ന മദ്യവും (അതിന്റെ പേർ മദിപ്പിക്കുന്നത് എന്നാണല്ലോ) ദേവരാജാവായ ഇന്ദ്രൻ ഭജിക്കുമെന്നും ഭജിച്ചു തൃപ്തിനായി ഇവക്ക് അനുഗ്രഹംചെയ്യുമെന്നും പ്രകൃതിവൈഭവത്താൽ സ്വന്തവേ ഉ

ണ്ടാവുന്ന വാതവർഷാദികൾ ഈ കർമ്മകർമ്മമാത്രംവേണ്ടി ഇത്രയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാണെന്നും ഈ കർമ്മങ്ങൾ നാശത്തിൽ മാംസമദ്യങ്ങൾ കണക്കിലധികം ചെലുത്തി ബുദ്ധി ഭ്രമിച്ചതിനാൽ വൃഥാ തോന്നി പറയുന്നതല്ലാതെ അതു ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. അതിനാൽ ഹിംസയോടുകൂടിയ യജ്ഞം യജ്ഞമുറപ്പു യാഗവുമല്ല.

യജ്ഞമെന്നതു എന്തെന്നാൽ അതും ബോധിപ്പിക്കും. സർവ്വമനുഷ്യരും അവരവരുടെ ആഹാരവിഹാരാദികൾക്കു അവശ്യം ചെയ്യേ കഴിവുള്ളവെന്നും ചെയ്യാത്താൽ കഴിവില്ലെന്നും നിശ്ചയിതമായ പ്രവൃത്തികളാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന പാപങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുവാനായി ചേരും വിധിച്ചതായ പഞ്ചയജ്ഞങ്ങളാകുന്നു യജ്ഞം.

ആ പാപങ്ങൾ എവിടെ എന്നാൽ.

ശ്ലോ—കുട്ടിണീ പേഷിണീ ചുപ്പി ഉദകംഭി ച മാജ്ജനീ

പഞ്ചസുനാഃ ഗൃഹസ്ഥസ്യ താഭിഃ സ്വപ്നം ന ഗച്ഛതി.

അ—നെല്ല് മുതലായ ധാന്യാദിമദ്യം അമ്മയിൽ അർക്കൽ അടുപ്പിൽ തീകത്തിക്കൽ വെള്ളംകോരൽ അടിച്ചുരളി ഇങ്ങിനെയുള്ള അഞ്ചുപ്രവൃത്തികളാൽ ധാന്യാദിമദ്യം അണക്കുളായ പ്രാണിമാരും തുടങ്ങി അഞ്ചുപ്രകാരത്തിൽ ഗൃഹസ്ഥശ്രമിക്കു പാപം നേരിടുന്നു. അതിനാൽ അവർ സ്വപ്നം ഗമിക്കുന്നില്ല. ആ പാപനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി അഞ്ചുവിധ യജ്ഞങ്ങൾ ചെയ്യേണമെന്നും ശാസ്ത്രവിധിയുണ്ട്. അതായത്.

അദ്ധ്യാപനം ബ്രഹ്മയജ്ഞഃ പിതൃയജ്ഞസ്തു തല്പുണ്യം

ദാനം ദൈവോ ബലിഭ്യോതോ നൃയജ്ഞോരിഥിവുജനം. 1

പഞ്ചൈതാൻ യോമഹായജ്ഞാനഹാപയതിശക്തിതഃ

സഗൃഹേപിവസൻവിത്യം സുനാദോഷൈർന്നഭിപ്യതേ. 2

അ—ജ്ഞാനാത്മാസം ചെയ്യുന്നതു ബ്രഹ്മയജ്ഞവും മാതാപിതാക്കളെ ഭക്തിയോടുകൂടെ രക്ഷിക്കുന്നതു പിതൃയജ്ഞവും ദീനന്മാർക്കു യഥാശക്തി ദാനംചെയ്യുന്നതു ദൈവയജ്ഞവും പ്രാണികളിൽ കരുണയോടുകൂടി കൊല്ലാതിരിക്കുന്നതും അഹയേ തീർന്നി

പോരുന്നതും ഭൂതയജ്ഞവും അതിഥിസൽക്കാരം ചെയ്യുന്നതു മാ
നഷയജ്ഞവും ഇതുകൾ അഞ്ചും പഞ്ചമഹായജ്ഞങ്ങളാകുന്നു (1)
ഈ അഞ്ചു യജ്ഞങ്ങളെ യാവനൊരുത്തൻ മുടക്കുകൂടാതെ ശ
ക്തിക്കുതക്കവണ്ണം ചെയ്യുന്നുവോ അവൻ ഭാര്യാപുത്രസമേതം വീ
ട്ടിൽതന്നെ ഇരുന്നാലും പഞ്ചസുനങ്ങൾ അവനെ ചേരുന്നില്ല. 2

ഇതേപ്രകാരം ഭഗവൽഗീത ദ്വിതീയാധ്യായം 13-ാം ശ്ലോകവും
യജ്ഞശിഷ്ടാശിനസ്സന്തോ മുച്യന്തേ സച്ഛകിൽബിഞ്ചൈഃ
തേ തപഃപം ഭംജതേ പാപാ യേ പചന്ത്യാത്മകാരണം. 13

അ - മേൽപറഞ്ഞ പഞ്ചയജ്ഞങ്ങളെ സമയോചിതം ചെ
യ്യശേഷം യാവനൊരുത്തൻ ഭക്ഷണാദികൾ ഭജിക്കുന്നുവോ അ
വർ മേൽപറഞ്ഞ പഞ്ചപാപങ്ങളിൽനിന്നു മോചിക്കപ്പെടുന്നു.
യാതൊരുത്തൻ അവരവർക്കുവേണ്ടി പാകംചെയ്ത് അതിഥി മുത
ലായ യാതൊരാൾക്കും കൊടുക്കാതെ ഭജിക്കുന്നുവോ അവർ പാ
പികളാകുന്നു. അവരാകട്ടെ പാപങ്ങളെ ഭജിക്കുന്നു.

ഈ വക യഥാർത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളാൽ നെല്ലുകുത്തൽ മുതലായ
ധാന്യമുട്ടനങ്ങളാൽ ബീജനാശം വരുന്നതിനാലും അടുപ്പിൽ തീ
ക്കുത്തിക്കൽ ജലംകോരൽ മുതലായതിനാൽ അണുപ്രാണിനാശം
വരുന്നതിനാലും പാപം നേരിടുന്നുവെന്നും തൽപരിഹാരാർത്ഥം
പഞ്ചയജ്ഞം ചെയ്യണമെന്നും വേദം വിധിച്ചിരിക്കെ ബുദ്ധി
യോടുകൂടിയ പത്തു മുതലായ പ്രാണിഹിംസചെയ്ത് യാഗംചെയ്യേ
ണമെന്നും യാഗംചെയ്യാൽ പുണ്യലോകം ഗമിക്കുമെന്നും മാത്രമു
ല്പരമായ വേദം വിധിക്കുമോ? കുറിക്കലും വിധിക്കുന്നില്ല. വിധിച്ചി
ട്ടുമില്ല. വേദവിധിയുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാനും ഈ ഭൂഷ്മബുദ്ധിക
ളായ 1-ാം പ്രതി മുതലായ സ്വാർത്ഥികൾ അന്യന്റെ മുതൽ അ
പഹരിപ്പാനും മദ്യമാംസം ഭജിച്ചു കൂത്താടുവാനുംവേണ്ടി ഉടന്ത
ടിയോറം യാഗം മുതലായ അനേക നീചകർമ്മങ്ങളെ ഈ ഹി
ന്ദു മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എഴുതിച്ചുത്ത് ജന്തു മതമാക്കിത്തീർത്തതാ
ണെന്നു കീഴ്ക്കോടതിവക്കീൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ
യാഗംതുടങ്ങി ഹിംസയോടുകൂടിയ ഏതൊരു കർമ്മവും നീചകർമ്മ

മല്ലാതെ ഹിന്ദു മതധർമ്മമല്ല. അതുകൊണ്ട് കോടതിക്കു സപീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

കീഴ് കോടതിവക്കീൽ ജി. ഖണ്ഡം 20-ാം ഫ്ലോകത്താൽ ബ്രഹ്മണൻ ജനനാൽത്തന്നെ ശ്രേഷ്ഠനെന്നും മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി ബ്രാഹ്മണബാലൻ ഉപനയനം കഴിയുന്നതുവരെ ശുദ്ധതയുണ്ടെന്നും ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടിന്നും രണ്ടുവക്കീൽമാരും മനുഷ്യതിപ്രമാണങ്ങളേയും തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അന്യോന്യവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതു വിശ്വസിക്കത്തക്കതോ അല്ലയോ എന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതി തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഏതൊരു ബോധിപ്പിപ്പാനുള്ളതു പ്രതീവക്കീൽ ഒരാൾ ജനനാൽ ശുദ്ധനെന്നും ഒരാൾ കർമ്മത്താൽ ശുദ്ധനെന്നും അവർതന്നെ അന്യോന്യവിരുദ്ധമായി ബോധിപ്പിക്കുന്നു. അതിൽ കർമ്മശുദ്ധി പറയുന്നതു ഗർഭാധാനം മുതലായ വൈവിധ്യകർമ്മങ്ങളാണെന്നും ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

ബി. അബ്ദുൾ ഖണ്ഡം

ഗർഭാധാനം പുണ്യപ്രവൃത്തി സീമത്തോന്നായെന്നും ജാതകർമ്മം നാമകരണം അന്നപ്രാശനം ചൊലും ഉപനയനം മുതലായ കർമ്മങ്ങളാൽ പരിശുദ്ധിയുണ്ടെന്നും ഈ കർമ്മങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവർക്കു യാതൊരു പരിശുദ്ധിയും ഇല്ലെന്നും പറയുന്നതല്ലാതെ അനുഭവത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ ഈ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം പ്രാർത്ഥനാരൂപമായി അന്യനാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന വാഗ്ദാനപ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. അതിൽ ചൊലുമെന്നതു പ്രകൃത്യാലുള്ള ശിരാരോമത്തെ മുഖാവിലോ പുഷ്പഭാഗത്തോ കുറച്ചുസ്ഥലത്തു ക്ഷാരംചെയ്യാതെ നിർത്തുന്നതിനെ ശിഖയെന്നും കുടുമയെന്നും പേർവെക്കുന്ന ക്രിയയെ ചൊലുമെന്നും നൽകിയിട്ടു മൂന്നു ഇഴകളോടുകൂടി രണ്ടുതലയും ചേർത്തുകെട്ടി ഇടത്തെച്ചുമലിൽക്കൂടെ വലുത്ത പാർവ്വതാഗത്തു ഇഴഞ്ഞുകിടക്കത്തക്കവിധം ധരിക്കുന്നതിനെ ബ്രഹ്മസൂത്രമെന്നും, പൂണുലെന്നും പേർപറയുന്ന ക്രിയയെ ഉപനയനമെന്നും പറയുന്നു. ഇതേമാതിരി ഗർഭാധാനം മുതലായ മറ്റുകർമ്മങ്ങളും തത്തൽക്രിയാമന്ത്രങ്ങളാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു വൈകുണ്ഠ ഗോഷ്ഠി എന്നല്ലാതെ ഇതുകൾ യാതൊരു പ

രിനുഭീഷം കാരണമാവുന്നില്ല. ഈ ക്രിതകൾ ഏല്പാനുഷ്ഠി
 ക്കും ചെയ്യാവുന്നതുമാണ്. പൂണയും കുടുംബം മാത്രമാണ് ബ്രാ
 ഹ്മണ്യമെങ്കിൽ കോമുട്ടി, തട്ടാൻ, ആശാരി, ചക്കാൻ എന്നു പ
 റയുന്നവരും മറ്റു അധികാരം പൂണയും കുടുംബം ധരിച്ചവരും
 യി അനുഭവത്തിൽ ഉള്ളതാകുന്നു അവരേയും ബ്രാഹ്മണരാണെന്നു
 പ്രതികരിക്കു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

അതുകൊണ്ടു ചെറുപ്പമുറപ്പായനാദികൃതകളാൽ പരിശുദ്ധ
 നാരണെ ഞെളിയുന്നതിൽ യാതൊരു അനുഭവവും ഇല്ല. അ
 നുഭവത്തിൽ പരിശുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ ആ പരിശുദ്ധിയുടെ വല്ല
 ലക്ഷണവും ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കു കാണേണ്ടതല്ല. ദേഹ
 ത്തിലുള്ള മലമൂത്രാദികളിലോ ഇന്ദ്രിയാദികളിലോ വല്ല ഭേദമോ
 വിശേഷമോ ഉണ്ടായിക്കാണണം. അതൊട്ടില്ലതാനും. പിന്നെ
 ന്നാകുന്നു പരിശുദ്ധിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നത്. അഥവാ പരിശു
 ധി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണാരെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നവർക്കു പേരും
 കാതാതെ തനിയെ തോന്നേണ്ടതാണ്. ഉപന്യാദികളാൽ പ
 റിശുദ്ധനായവർ പിന്നെന്തിന്നു ഗുരുക്കൾവാസവും വേദവും കേ
 തവും ചെയ്യുന്നു. യാതൊരു കർമ്മങ്ങളാലും പരിശുദ്ധിപ്പെടുത്താ
 ത്ത ശുഭ്രബാലനെയും ചണ്ഡാലബാലനെയും ബ്രാഹ്മണബാല
 നെയും ഒന്നിച്ചു ഒരു ഗുരു വേദാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചാൽ ശുഭ്ര ച
 ണ്ടാലന്മാർക്കു പഠിയാതിരിക്കുമോ? ഉച്ചരിച്ചാൽ താലാദി
 സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു സ്വരവ്യഞ്ജനാദിശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുകയി
 ല്ലതോ. പഠിച്ചതു ബുദ്ധിയിൽ ഉറക്കയില്ലയോ. ഏതൊരു മൂഢന്ത
 യും താനോന്നിതപവുമാണ് പറയുന്നത് കഷ്ടം. അതിനാൽ വേ
 ദം പഠിച്ചുകൂടേണം കേട്ടുകൂടേണം പറയുന്നത് പുരോഹിതന്മാരു
 ടെ കഞ്ഞിപോകുമെന്ന ലോഭത്താലാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഗർഭാ
 ധാനാദി യാതൊരു കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യേണമെന്നില്ല. അഥവാ ചെ
 യ്തുന്നതായാൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരുടെ വയറുവളുക്കാൻവേണ്ടി മാത്ര
 മല്ലാതെ യാതൊരു ഫലവും അതുകൊണ്ടു ലഭിക്കില്ല. ഈ ഗർഭാധാനാ
 ദി വൈദികകർമ്മം മുഴുവനും കീഴ്ക്കോട്ടരിവക്കീൽ ഖണ്ഡിച്ചിട്ടു
 ണ്ട്, അല്പമായ യുക്തിവാദം മാത്രമേ ഞാൻ ബോധിപ്പിക്കുന്നുള്ളു.

ബി. ആറാംഖണ്ഡം

ബി ഖണ്ഡത്തിൽ ബ്രാഹ്മണൻ മൂന്നുവർഷം വിടാതെ വേദ മോതിയാൽ വായുരൂപനായി ബ്രാഹ്മപദം ചേരുമെന്നു പറയുന്ന ത്തിൽ യാതൊരു അനുഭവവും ഇല്ല. എന്തെന്നാൽ ഋഗാദി നാലുവേദങ്ങളും പൂർവ്വപക്ഷവും ക്ഷപടകമ്തെ പുകയ്ക്കുന്നതും അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഭുഞ്ചലശ്രുതിയുമാകുന്നു എന്നു കീഴ്ക്കേടതിവക്കിൽ 11-ാംഖണ്ഡത്തിൽ മഹൻനമ്പൂതിരിയുടെ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകഖണ്ഡനം 15-ാംശ്ലോകത്താലും ഖണ്ഡകോപനിഷത്ത് 4-5 മന്ത്രങ്ങളാലും ഋഗാദി നാലുവേദങ്ങളും വേദങ്ങളല്ലെന്നു നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

അല്ലാത്തപക്ഷം ഈ ബ്രാഹ്മണർ അനേകയുഗമായി വർഷം രംഭകോലത്തു ഭേകഗജ്ജനംപോലെ വേദം കാരീട്ടും ഇതുപയ്ക്കുന്നും കരുവനെങ്കിലും ആകാശമുത്തിയായി ബ്രാഹ്മപദം ചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തെളിവുതരുവാൻ സാധിക്കുമോ? വെറുതെ മിഥ്യയാലോചിക്കുന്നല്ലാതെ യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. ഇനിയും ബി. ഖണ്ഡത്തിൽ പൂമു മനു ഇവർക്കു സാർവ്വഭൗമത്വം ലഭിച്ചതും വൈശ്രവണനു ധനാധിപത്യം ലഭിച്ചതും വിശ്വപാമിത്രനു ബ്രാഹ്മണ്യം ലഭിച്ചതും ഈ ജാതി ബ്രാഹ്മണരുടെ അനുഗ്രഹത്താലാണെന്നു മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി പറഞ്ഞതു സത്യമായിരുന്നാൽ ഈ ഇന്ത്യമുഴുവനും കൃതത്രേതപോപരയുഗങ്ങൾ കഴിയുന്നവരേയും കലിയുഗത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ വരുന്നതിന്നുമുമ്പ് 4881 വർഷങ്ങളും ഈ ജാതി ബ്രാഹ്മണരുടെ അടിമത്വത്തിൽതന്നെ അവർ പറയുംവിധം കേട്ടു നടന്നിരുന്ന ക്ഷത്രിയരാജാക്കൾതന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നു എന്നതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമല്ലയോ. അവരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരുടെ കല്ലന അനുസരിച്ചു മദ്യമാംസം ഭജിപ്പാൻവേണ്ടി നരമേധം മുതലായ യാഗങ്ങളും അന്യന്റെ മുതലപഹാരിപ്പാൻവേണ്ടി ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രാതലുദൽ അത്താഴുദൽ മുതലായ വഞ്ചനകളും ധാരാളം നടത്തിവന്നിരുന്നു എന്നതു പൂരാണാദികളിൽ ഈ കർമ്മന്മാർതന്നെ കൊട്ടിഘോഷിച്ചതിനാലും കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ നാട്ടുരാജാക്കൾ ഇപ്പോൾ

ഴം നടത്തിവരുന്നതിനാലും അനുഭവമെന്നു കോടതിക്കുതന്നെ പ്രത്യക്ഷമല്ലയൊ.

അങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണരെന്ന് നടിക്കുന്നവർ പറയുംവിധം കേട്ടുനടന്നിട്ടും ഹിന്ദുരാജാക്കളിൽ ഒരാളെങ്കിലും എന്തുകൊണ്ടു ചക്രവർത്തിയായില്ല. മാത്രമല്ല 'നേരേമരിച്ചു രാജ്യാധികാരം കൂടി കയ്യിൽനിന്നു പോയിട്ടല്ലെ ഇരിക്കേണ്ടിവന്നത്'. ഈ വിഷയത്തിൽ കോടതി പ്രത്യേകശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടതിന്നുപേക്ഷയുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇന്ത്യ ഹിന്ദുരാജാക്കളിൽനിന്നു അന്യായീനപ്പെടുവാനുള്ള മുഖ്യകാരണങ്ങളെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതിക്കു ഞാൻ ബോധ്യപ്പെടുത്താം.

(1) ഹിന്ദുമതതത്വങ്ങളെ ലേശവും അറിയാതെ ഈ സ്വാതന്ത്രികളുടെ ഉദരപുരണത്തിന്നുമാത്രം വേണ്ടി ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ പൂജ അത്താഴ്ത്തു പ്രാതലുട മുതൽ ജയഹോമം മുറജപം യാഗം മുതലായ കപടകർമ്മങ്ങളെ നടത്തിവരുന്നത്.

(2) മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നും പാരമ്പര്യക്രമത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ശ്രേഷ്ഠരെന്നും പൂജാദികർമ്മങ്ങളുടെ കർത്താക്കളെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തിയത്.

(3) ബ്രാഹ്മണൻ ദാനംചെയ്യാൽ മാത്രമേ ഫലമുള്ളൂവെന്നും ഇതര ഏഴു ജനങ്ങളിൽ ലേശവും കരുണയില്ലാതെ ബ്രാഹ്മണർക്കുമാത്രം സത്രംകൊടുത്ത് അവരെ മടിയരാക്കിത്തീർത്തത്.

(4) ജാതികല്പിതത്താൽ മനുഷ്യരിൽ അന്യോന്യസ്നേഹത്തെ ഇല്ലാതാക്കി ചെയ്തത്.

(5) ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ഇവർ പൂട്ടിവെച്ചു കല്ല് ദൈവമെന്നും ദൈവത്തിന്നു ദാഹവും ക്ഷുത്തും ഉണ്ടെന്നും നിവേദ്യദികളാൽ പൂജിക്കാഞ്ഞാൽ ദൈവം ക്ഷുൽപിപാസകളാൽ ബുദ്ധിമുട്ടി കോപിച്ചു മനുഷ്യരെ ദ്രോഹിക്കുമെന്നും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ചാരജനങ്ങളെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നത്.

മേൽപറഞ്ഞ അശാസ്ത്രീയവും അജ്ഞതയും അത്യന്തനീചവുമായ ഭിജ്ഞങ്ങളാൽ സമസ്തജനങ്ങളെ എല്ലാം ദ്രോഹി

ചുരുങ്ങിയൊരു അപ്പോൾമുതൽ ഇന്ത്യാസ്വാതന്ത്ര്യവും ചിന്ത രാജാക്കളുടെ അധികാരവും പോയ്ക്കിഴിഞ്ഞു. ഏപ്പോൾ ഈ ഭ്രാന്തി നീങ്ങി മനുഷ്യരിൽ സമഭാവനയും സ്നേഹവും ഉണ്ടാവുന്നുവോ അപ്പോൾ മാത്രമേ ഇന്ത്യയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലാതെ ഈ ജാതിക്കോടും അതിന്റെ മതിലുകളായ ക്ഷേത്രം വിഗ്രഹാരാധന യാഗം വ്രതം ബ്രാഹ്മണഭാവം തീർത്ഥാടനം പൗരോഹിത്യം എന്ന ഏഴിനേയും ബലപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കുമൊ എന്ന സംശയം ജനിക്കുന്നു സ്വരാജ്യം സ്വരാജ്യം എന്നു കോൺഗ്രസ്സുകാർ ഇപ്പോൾ മുറയിടുന്നതാണ്. അതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമെന്നെന്നാൽ കപ്പിയൂർ നാരായണഭാരതിസ്വാമി (ചാമി) കളുടെ ഈഴവകമീഷണരെ മാറി ജാതിയിൽ വിരോധമില്ലാത്ത കമീഷണരെ വെച്ചുകിട്ടാൻ ബോധിപ്പിച്ചതും ചവറുകൊട്ടയിലെറിഞ്ഞതുമായ ആദ്രിപ്പീൽഹരജികളും സാമൂതിരിപ്പാടവർകളും മുന്തൂക്കമുള്ളവരായ പട്ടന്മാരും തളിരോഡിനെ സംബന്ധിച്ച ബോധിപ്പിച്ചതും ജില്ലാനഗരം ചെയർമാനവർകളുടെ ചവറുകൊട്ടയിൽ ഉണരാറിദ്രപ്രാപിച്ചതുമായ ഭീമഹരജിയും പല്ലശ്ശേന തൊണ്ടികളും ഈ ഗ്രാമങ്ങളിലെ പോസ്റ്റ് മേൻമാർ പേരിലുള്ള ആക്ഷേപഹരജികളും കാവിൽപാട് സ്കൂൾമാസ്റ്ററെ മാറികിട്ടുവാനുള്ള ഹരജിയും ജലഗോൺ എന്ന സ്ഥലത്തുകൂടിയ വണ്ണാശ്രമധർമ്മസഭയിൽ അധ്യക്ഷതയ്ക്കു പ്രവേശനം നല്കാതിരുന്നതും ആകുന്നു. അതു നില്ക്കട്ടെ.

എന്നു പറഞ്ഞവുടൻ പ്രതിവക്കിൽ അഗ്നിഹോത്രി എണീട്ട്, മണ്ഡനമിശ്രനോട്—

അഗ്നിഹോ—താങ്കൾ വണ്ണാശ്രമധർമ്മത്തെ ഇത്രത്തോളം വെറുക്കുന്നുവല്ലോ. താങ്കൾ ശങ്കരാചാര്യരോട് വണ്ണാശ്രമധർമ്മം ശ്രേഷ്ഠമെന്നും, വിഗ്രഹാരാധനം തീർത്ഥാടനം മുതലായ കർമ്മങ്ങൾ പ്രധാനമെന്നും, കർമ്മത്താൽ മനുഷ്യർ മുഖ്യചലം അനഭവിക്കുമെന്നും, വണ്ണാശ്രമത്തിന്നനുസരിച്ച കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്നും വാദിച്ചിട്ടില്ല.

മണ്ഡന—ഉച്ചി, അന്നു ഞാൻ അങ്ങിനെ വാദിച്ചത് പുരോഹിതന്മാരുടെ വഞ്ചനയിൽപെട്ട പൂർവ്വപക്ഷവും പരോക്ഷവും ഫലശൂന്യപുഷ്പിതവും നശപരവും പുനരാവർത്തിയും അജ്ഞാതവൽനവുമായ കർമ്മകാണ്ഡത്തെമാത്രം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും സിദ്ധാന്തപക്ഷവും അപരോക്ഷവും മാനസികവിവേകാഭി നാലുസാധനസമനപിതം ഇതരപദാർത്ഥസഹായാപേക്ഷകൂടാതെ സ്വവിചാരജന്യവും സ്വാനുഭവമായതും ഭൂവാത്മ്യന്തനിവൃത്തിയും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിരൂപവും പുനരാവൃത്തിരഹിതവുമായ മോക്ഷത്തിന്നു ഹേതുവായ ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻപോലും കർമ്മമുടങ്ങുകൾ ഏകദിത്താത്തതിനാലും വിവേകമില്ലാത്തതിനാലും ചെയ്യുപോയതാണ്.

അഗ്നി—ഹോ ഹോ അങ്ങിനെയൊ, ഇപ്പോൾ വിവേകം വന്നുവൊ.

മണ്ഡന—എന്താ സംശയം. ലോകഗുരുവിനോട് വാദപ്രതിവാദത്തിന്നു എപ്പോൾ എടുവന്നുവോ അപ്പോൾ എന്റെ സർവ്വസംശയവും തീർന്നു ജീവനുക്തനായി എന്നുമാത്രമല്ല കർമ്മകാണ്ഡകുപ്പയെ നീശ്ശേഷം ഹരിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. ജ്ഞാനാനന്ദാനുഭവാബ്ധിമഗ്നനായിതന്നെ ഇപ്പോൾ വർത്തിക്കുന്നു.

അഗ്നി—നിങ്ങളുടെ ഗുരു ശങ്കരാചാര്യർ ശങ്കരസ്മൃതി എന്നൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളേയും ജാതിഭേദശൂന്യലാശുലങ്ങളേയും വിധിച്ചുകാണുന്നുവല്ലോ.

മണ്ഡന—എന്റെ ഗുരു മാത്രമല്ല സർവ്വലോകഗുരുവായ് ആ മഹാനഭാഗൻ ശങ്കരസ്മൃതി എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം എഴുതിയിട്ടില്ല. അവരുടെ ഏകദയം കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയുമില്ല. അതിന്നു സമയവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. വല്ല മൂഢബുദ്ധികളും വിവേകമില്ലാതെ സ്വാർത്ഥനായ അസത്യമായ വണ്ണാശ്രമധർമ്മമെന്നും ഇല്ലാത്ത ജാതിഭേദത്തേയും എഴുതികൂട്ടി ശങ്കരസ്മൃതിയെന്നു പേരിട്ടു സ്വാമികൾ ബ്രഹ്മപദം ചേർന്നു പിന്നെ ശങ്കരാ

ചാതുർ എഴുതിയതെന്നു പുരോഹിതപരിഷ്കളുടെ ലാഭത്തിന്നുവേണ്ടി നണപറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയതാണ്. അല്ലാതെ സത്യമല്ല. ആചാര്യസ്വാമികൾ എഴുതീട്ടുള്ള സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും വണ്ണാശ്രമധർമ്മത്തെയും ജാതിഭേദത്തെയും കർമ്മത്തെയും തുണവൽക്കരിച്ചിട്ടാണെന്നതു സ്വാമികളുടെ ഭാഷ്യത്തെയോ സ്വന്തമായെഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയോ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു വായിച്ച് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ ധരിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ സ്വാമികൾ വണ്ണാശ്രമധർമ്മവും ജാതിയും വിധിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് ശുഭമെങ്കിലും അസംഭാവ്യവുമാകുന്നു.

ഇതു കേട്ടവുടൻ അഗ്നിഹോത്രി ഇരുന്നു.

1-ാം ജഡ്ഢി അനന്തശയനനവർകൾ രണ്ടും മൂന്നും ജഡ്ഢി മാറോട് എന്തൊ സ്വകാര്യത്തിൽ ചിരപിരത്തശേഷം—മണ്ഡനമിശ്രനോട്—

1-ാം ജ—ശങ്കരസ്മൃതി എന്ന ഗ്രന്ഥം ശങ്കരാചാര്യർ എഴുതീട്ടില്ലെന്നും അതിന്നു സമയമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും താങ്കൾ എന്തുകൊണ്ടു പറയുന്നു.

മണ്ഡന—ആചാര്യരുടെ ജീവചരിത്രം മുഴുവനും കീഴ്ക്കോടതി അന്വായം. 2-ാം സാക്ഷി വ്യാസർ കീഴ്ക്കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ച കയ്യിൽ മുഴുവനും അച്ചുകോപ്പിച്ചെഴുതാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഈ കോർട്ടിൽ ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു നോക്കിയാൽ ആചാര്യർ നടത്തിട്ടുള്ള സകല കാര്യങ്ങളും അറിയാവുന്നതാണ്. ഞാനും ലോകഗുരുവോട് കർമ്മസ്ഥാപനത്തിനായി മൂന്നുമാസം പല ശാസ്ത്രങ്ങളാലും യുക്തികളാലും വാദിച്ചുനോക്കി. എന്റെ വാദത്തെ മുഴുവനും അനുഭവങ്ങളാലും യുക്തികളാലും ഖണ്ഡിച്ച് എന്നെ ശിഷ്യനാക്കി. അതിൽപിന്നെ ഞാൻ കർമ്മകാണ്ഡമെന്നത് ഒരു ജാലവിദ്യപോലെ കപടമെന്നു ഭവിച്ചുറിഞ്ഞതിനാൽ ഭൂതനീക്കി ഞ്ഞാ

നാഭാസംചെയ്ത് ആനന്ദാനഭവലാഭത്താൽ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല ഇനി കൈകാലത്തും ഞാൻ അജ്ഞാനകർമ്മത്തെ ചെയ്തയുമില്ല. എന്റെ അറിവിൽപെട്ട ആരെങ്കിലും ഈ വിഗ്രഹാരാധന യോഗം മുതലായ നീചകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തതോ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ അതിനെ യുക്ത്യനുഭവങ്ങളാൽ ദോഷമെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി അവരെ അതിൽനിന്നു പിൻവലിപ്പിപ്പാൻ കഴിയുന്ന ശ്രമവും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതിന്നു ന്യായമുണ്ടെന്നു കോടതിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം കോടതിയിൽനിന്ന് അതിന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേക പ്പനകൂടി പുറപ്പെടിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ 1-ാം ജഡ്ജി രണ്ടും മൂന്നും ജഡ്ജികളെ വീക്ഷിച്ചു മന്ദഹാസേന ഇരുന്നു.

വീണ്ടും മണ്ഡനമിശ്രനവർകൾ ആഗ്ഗമേൻ്റ് തുടങ്ങി.

ബി. എഴാം ഖണ്ഡം.

പ്രതിവർഷം സി. ഖണ്ഡത്തിൽ രാജാവിന്നു എത്ര ഭൂമി നഷ്ടം വന്നുകാലത്തും ബ്രാഹ്മണനോടു നികുതി വാങ്ങരുതെന്നും അങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണനോടു നികുതി വാങ്ങുകയോ മറ്റൊരു ചെയ്ത ബ്രാഹ്മണനെ കോപിപ്പിച്ചാൽ രാജാവിനെ ശപിച്ചു നശിപ്പിക്കുമെന്നും അഗ്നി സർപ്പങ്ങളേയും ഭേദിപ്പിക്കുന്നതും സമുദ്രം ഉപ്പുജലമായതും ചന്ദ്രന്നു വൃദ്ധിക്കയമുണ്ടാവുന്നതും ബ്രാഹ്മണരുടെ ശാപത്താലാണെന്നു ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്നു സ്മൃതി തെളിവു ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തൊരു ദുർദ്വയം ദുരഭിമാനവും ദുരഹംകാരവുമാണിത്. കഷ്ടം കോടതിക്കുതന്നെ വിചാരിച്ചാലറിയാമല്ലോ.

ലോകോപകാരാർത്ഥം ഈശ്വരസൃഷ്ടമായ (പ്രകൃത്യാലുള്ള) അഗ്നിയുടെ സ്വഭാവമായ ദഹനശക്തിയും സമുദ്രജലത്തിന്റെ ഉവർസ്വഭാവവും സൂര്യചന്ദ്രാദികളുടെ പ്രകൃത്യാലുള്ള സ്വഭാവഗതിഭേദത്താൽ ഭൂമിയുടെ മറവിൽ എത്തുമ്പോൾ അപ്രകാശഗ്രഹ (ഗോള)മായ ചന്ദ്രന്റെ മുഴുവൻഭാഗത്തു സൂര്യപ്രകാശം ത

ദാജ്ഞാൽ സൂര്യരശ്മി തട്ടുന്ന ഭംഗംമാത്രം നമുക്കു പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നതും അഗ്നിസ്വഭാവേന ദഹിക്കുന്നതും സമുദ്രജലം ഉപ്പായതും ഈ ജഡബുദ്ധികൾ ശപിച്ചതിനാലാണെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്തു വിലയാണുള്ളതെന്നു കോടതി തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

അഗ്നിക്കു ഹേതശക്തിയില്ലാതേയും സമുദ്രം ശുദ്ധജലമായും ചന്ദ്രനു ക്ഷയവുദ്ധിയില്ലാതേയും ഇരുന്നിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നെന്നു ഈ കപടധൂയേന്മാർക്കു തെളിവുതരവാൻ സാധിക്കുമൊ. സാധിക്കുമെങ്കിൽ തെളിയിച്ചുതരട്ടെ. ദുരാഗ്രഹത്താൽ വിവേകമില്ലാതെ വല്ല ധൂത്തന്മാരും ഏഴുതികൂട്ടിയതിനെ ധർമ്മശാസ്ത്രമാണ് സൂതിയാണ് എന്നെല്ലാം വൃഥാ ഉള്ളെന്നത് പോരായ്മ അറിവില്ലാത്ത ബാലന്മാരോടു അവരെ വിനോദിപ്പിപ്പാൻ ആകാശത്തുടെ മദിച്ചോടുന്ന കൂറ്റനാനയെ വന്ദ്യപുത്രനായ വീഴ്ചപുരുഷൻ മുയൽ കൊമ്പിനാലടിച്ചുകൊന്നു ഭൂമിയിൽ വീഴ്ത്തിയഉടൻ ഒരു കൊതുക് ആ ഗജത്തെ വിഴുങ്ങി എന്നും പറയുന്നതു സത്യമായിരുന്നാൽ ഇവരുടെ ശാപവും അനുഗ്രഹവും ശരിയായിരിക്കും. അല്ലാതെ ശാപാനുഗ്രഹസാമർത്ഥ്യം ഈ ദുരഭിമാനികളായ ക്ഷേത്രഭൂമാദികൾക്ക് ഒരു കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല. ഉണ്ടാകുമില്ല. ശാപാനുഗ്രഹശക്തിമനുഷ്യാദിലുണ്ടാവുന്നതു എന്തു കാരണത്താലാണെന്നു ഈ കർമ്മം ഇനിയും അറിയാതിട്ടില്ല.

കപടശാസ്ത്രമായ മനുസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ കൂലങ്കഷമായി ചിന്തിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ മദ്യപന്മാർ മദ്യപിച്ച് മതിമാന്നു സ്ഥിരമില്ലാതെ വല്ലതും പായും വിധം എത്രയൊ പൂർണ്ണപരചിന്താധമായിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ കോടതിയിൽ തെളിവുതരാം.

അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ സീയിൽ 314-ാം ശ്ലോകത്താൽ അഗ്നി ബ്രാഹ്മണശാപത്താൽ സർവ്വഭക്ഷകനായെന്നും 317-ാം ശ്ലോകത്താൽ അഗ്നി പൂജിക്കപ്പെട്ടാലും പൂജിക്കപ്പെടാഞ്ഞാലും

മഹത്തായ ദൈവമാകുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷവിരുദ്ധമുള്ളതമാത്രമല്ല അന്നിദ്ദേവാദിജാദീനാംമുനീനാംപുദിദൈവതം.

പ്രതിമാസപ്രവൃദ്ധാനാംസർവ്വരൂസമദർശിനാം(അത്രിസംഹിത)

അ—ബ്രഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യക് ദൈവം അഗ്നിയും മനനശീലനാക് ദൈവം പുരയചൈതന്യവും യാതൊരുവിവേകമില്ലാത്ത മൂഢനാക് മൂഢിലാദികളാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട വിഗ്രഹങ്ങൾ ദൈവവും സമഭാചനാശീലനാരായ മഹാത്മാക്കൾക്ക് സർവ്വ ചരാചരങ്ങളിലും തങ്കലും പ്രകാശിച്ചും നാശരഹിതവുമായ സംവിൽസപരൂപം ദൈവമാകുന്നു. ഇതുനോക്കുമ്പോൾ ബ്രഹ്മണമെന്നു നടിക്കുന്നവർ തന്നെ അഗ്നിയേയും ദേവന്മാരേയും ഇവരുടെ ദൈവമെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി പൂജിച്ചുവരുന്നു എന്നു സ്മൃതിയാൽതന്നെ തെളിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ പൂജ്യനായ ദൈവത്തെ ഇവർതന്നെ ശപിച്ചു സർവ്വഭക്ഷകനായ മോശക്കാരനാക്കി എന്നും സ്മൃതിയിൽതന്നെ പറയുന്നു. ഈ വിരുദ്ധമൊ ഇരിക്കട്ടെ ഇവരുടെ ശാപത്തെ ഏറ്റ നീചത്വം പ്രാപിച്ച അഗ്നി ഏതുവിധത്തിലാണ് ഇവക്ക് പൂജ്യനായും കർമ്മസാക്ഷിയായും ഇവരുടെ ഹവിർഭുക്തായും ദൈവമായും ഭവിച്ചതെന്നു കോടതി തീച്ചയാക്കണം.

എന്തൊരനീതിയാണിത്? ഏതു മതത്തിലും; ഏതുഭാഷയിലും ഏതു ദേശത്തും ഏതു മനുഷ്യക്കും ചേരാത്തതും അശാസ്ത്രീയമായതും യുക്ത്യനുഭവങ്ങളല്ലാത്തതും വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാത്തതും വിമൂഢവുമായ ഈ വാക്കിനേയും പ്രമാണങ്ങളേയും ഈ സത്യക്കോർട്ടിൽ എങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കും. കരിക്കലും സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

ഇനിയും സി. ഖണ്ഡം 315-ാം ശ്ലോകത്തിൽ ബ്രഹ്മണൻ കോപിച്ചു ശപിച്ചാൽ ദിക്പാലരേയും ദേവന്മാരേയും ദിക്

പാലരല്ലാതെയും ദേവന്മാരല്ലാതെയും ആക്കുമെന്നും 316ാം ശ്ലോകത്തിൽ ബ്രാഹ്മണകൃപയാലാണ് ദേവന്മാരും മനുഷ്യരും ജീവിക്കുന്നതും എപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നതെന്നും ബ്രാഹ്മണരെ ഭൂവിപ്ലിച്ഛാൽ അവർ ശപിച്ച ലോകം മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കുമെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ അനുഭവശൂന്യമായും അർത്ഥശൂന്യമായും പറയുന്നതിനെ ഞാൻ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഏനിക്കുതോന്നുന്നത് സോത്രാമണിയാഗം സോമയാഗം മുതലായ ഹിംസയോടും മദ്യമാംസഭക്ഷിതോടും കൂടിയ നീചകർമ്മങ്ങളിൽ മദ്യമാംസങ്ങൾ കണ്ഠപ്രമാണം ചെയ്തതിൽ മദ്യമാംസഭൂഷ്ണത്താൽ മതിമറന്നവായിൽ വന്നത് കോതക്കുപാത്ത് എന്നുമട്ടിൽ പലരും പലപ്പോഴായി എഴുതികൂട്ടി കന്നായിചേത്തുകെട്ടി ബ്രഹ്മാവുപറഞ്ഞതാണ് ശിവൻ പറഞ്ഞതാണ് മനു പറഞ്ഞതാണ് ഭൂ പറഞ്ഞതാണ് ശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞതാണ് വേദവിധിയാണ് ധർമ്മശാസ്ത്രമാണ് എന്നെല്ലാം ഈ മദ്യചന്ദാർഭനെ ലോകവഞ്ചനചെയ്തു അദ്ധ്വാനിക്കാതെ അവരുടെ വയറുവളർക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതായ ഒരു വെറുംകെട്ടുകഥയാണ് മനുസ്മൃതി മുതലായ കുപടശാസ്ത്രങ്ങൾ. അല്ലാതെ മനുഹോ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞതും അല്ല യഥാർത്ഥശാസ്ത്രവുമല്ല. എന്നതന്നെ കീഴ്ക്കോടതി വക്കീൽ സാധുനിശ്ചലദാസരവർകളും യുക്തനഭവങ്ങളോടും പലകാരണങ്ങളോടുംകൂടി ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാനും അതുതന്നെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഈ കോട്ടിലും ബോധിപ്പിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ ഏതു ശാസ്ത്രമായാലും വേദമായാലും അനുഭവമില്ലെങ്കിൽ ശപവാന്താശനമെന്നപോലെ തൃജിക്കാം. അതുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതിമുതലായി പ്രതിഭാഗത്തുനിന്നു ഇതുകോടതികളിലും ബോധിപ്പിച്ചു റിക്കാർട്ടുകളിൽ പറയുന്നതിന്നൊ രണ്ടു കോട്ടിലും പ്രതിഭാഗം വക്കീൽമാരും പ്രതികളും ബോധിപ്പിച്ച വായുശികളിലൊ യാതൊരു അനുഭവവും ഇല്ല.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈജാതി ബ്രാഹ്മണർക്കു ശപവാന്താശനമെന്നു മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി പറയുന്നതു സത

വും അനുഭവവും ഉള്ളതായിരുന്നാൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഇപ്പോൾ എത്ര ബ്രാഹ്മണരെയാണ് ക്രിമിനലും സീവിലും ജയിലുകളിൽ പാപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും പാപ്പിക്കുന്നതും കോടതിക്കും അനുഭവമല്ലയൊ. കോപിച്ചാൽ സ്വസ്ഥലോകഭൂലോകങ്ങളെയും ദേവമനുഷ്യന്മാരെയും ശപിച്ചു നശിപ്പിപ്പാൻ സമർത്ഥനായ ഈ കുമാരക്കുളനാറെ കാരാഗൃഹത്തിലേക്ക് ഇഴുത്തുകൊണ്ടു പോകുമ്പോഴോ കാരാഗൃഹത്തിനുള്ളിലേക്ക് പിരടിപിരടിച്ച് ഉത്തുമ്പോഴോ ജേലിനുള്ളിൽ കിടക്കുമ്പോഴോ ഒരു ശാപം ശപിച്ച് ന്യായാധിപനേയോ ആനയാക്കുകയോ പമ്പാക്കുകയോ കൊന്നാക്കുകയോ ചക്രവർത്തിയേയോ രാജഭടന്മാരേയോ കല്ലാക്കുകയോ മറുവല്ലതും ആക്കുകയോ ചെയ്യുകയോ. ഇതെവരെ യാതൊരു ബ്രാഹ്മണനും അങ്ങിനെ ശപിച്ചു ഫലിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നില്ലല്ലോ.

ഏതെന്നതല്ല ഇപ്പോൾ സ്വയംഭരണത്തിനുവേണ്ടി കോൺഗ്രസ്സുകാരുടെ സഹനസമരത്തിൽ എത്ര ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്നവരെയാണ് രാജഭടന്മാർ ലാത്തിചാർജ്ജും മുഷിപ്രഹരവും ബുക്സ് മർദ്ദനവും ഏല്പിച്ചതും ഏല്പിക്കുന്നതും. ഭേദം സ്വസ്ഥലോകങ്ങളോടുകൂടി മനുഷ്യദേവന്മാർക്കും ശപിച്ചു നശിപ്പിപ്പാനും സാക്ഷ്യമാകുന്ന ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്ന കൂട്ടർ അടിയും, ഇടിയും, ചവിട്ടും വാങ്ങിക്കെട്ടി ജേൽവാസം ചെയ്യുന്നതു ഇവരുടെ ദേവലോകത്തെപ്പോലും നശിപ്പിക്കാവുന്ന കഠോരശാപം ശപിച്ചാൽ ഇവരുടെ വിരോധിയായ ഇന്ത്യാഗവർണ്മേണ്ടും ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യവും ഇല്ലാതാക്കിത്തീർത്ത ഇന്ത്യയെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും സേപ്തയിലും അബ്രാഹ്മണരെ അടിമകളാക്കി ഉടുത്തുകീറിയ പഴയവസ്ത്രവും കേടുപാറിയ ധാന്യദികളും ഉണ്ടുശേഖിച്ചു എച്ചിൽ ചേരും മാത്രം ഉപജീവനത്തിന്നുകൊടുത്ത് അബ്രാഹ്മണരെ (ശൂദ്രരെ) കൊണ്ടു ദാസ്യവും ചെയ്തിച്ച് സതീഭംഗവും ചെയ്തു കൂത്താടി നടക്കുമായിരുന്നുവല്ലോ. വേദമാകുന്ന ബ്രാഹ്മണസ്വത്തും ശപിച്ചു നശിപ്പിപ്പാനുള്ള പ്രാബല്യവും ഭൂമിനതമായ സമുപസ്തകളും സമുഭൂമിയും ബ്രാഹ്മണനു മാ

രൂപംവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നു മനു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഡംഭവും രാജബലത്തെക്കാൾ ബലമേറുന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ വാഗസ്രശക്തിയും വല്ലഭത്തുവെച്ചു മറന്നുവെച്ചു. വല്ലഭവും കളുത്തുവെച്ചു. എന്തുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളെ ശപിച്ചു ജേലിൽനിന്നു പുറത്തുചാടി ബ്രാഹ്മണമാഹാത്മ്യവും ശാപാനുഗ്രഹപ്രാബല്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചു കാണാത്തു. പട്ടിയെപ്പേലൈ ബന്ധനത്തിൽ കിടക്കുക എന്നുപോലെ ഗത്യന്തരമുണ്ടോ. അയ്യോ കഷ്ടം ശപിക്കും നശിപ്പിക്കും എന്നുതടങ്ങിയ കള്ളതന്ത്രങ്ങളെ ഇനിമേൽ മൂന്നുവയസ്സുള്ള ഒരു ബാലൻപോലും വിശ്വസിക്കുമോ. ഒരുവിധത്തിലും ചേച്ചയില്ലാത്തതും അനുഭവമാവാത്തതും വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ലാത്തതുമായ ബ്രഹ്മാണ്ഡമുന്മുഖത്തെ വൃഥാ ജപിച്ചുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രിയും വൃദ്ധ ശാപനയും ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നത്.

ഇതമാത്രമല്ല; ഈ ബ്രാഹ്മണരെന്ന് നടിക്കുന്നവർ വരുണൻ, ഇന്ദ്രൻ, ബൃഹസ്പതി, അഗ്നി, സൂര്യൻ മുതലായ അനേകദേവന്മാരാണെന്നും അവരുടെ അനുഗ്രഹത്തെ കാംക്ഷിച്ച് ഏറ്റവും ഭക്തിയോടുകൂടെ ഭജിച്ചതായും ദേവന്മാരുടെ പ്രസാദലബ്ധിക്കായി യാഗാദിനിഷ്ഠകമ്മങ്ങളെ പുണ്യകർമ്മമെന്നും പേരിട്ട് ഹിംസയോടുകൂടിയ യാഗങ്ങൾ ചെയ്യുതായും നമസ്കാരം ചെയ്യുതായും നാലുവേദങ്ങളിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ജഗദഗ്രത്തിൽ വിവരിച്ചവയിൽ കോടതിതെളിവിന്നുവേണ്ടി ചിലതു ബോധിപ്പിക്കാം.

ബി. എട്ടാം ഖണ്ഡം.

ഇന്ദ്രനെക്കുറിച്ചുള്ള മന്ത്രം—

മന്ത്രം—ഏഹിസ്തോമാനഭിസ്വരാഭിഗൃണീഹ്യാഭവ

ബ്രഹ്മചനോവസോസചേന്ദ്രയജ്ഞം പവർയ

ഉക്തമിന്ദ്രായശംസ്യം വർധനം പുരുനിഷ്ഠിയെ

ശക്രേയേഥാസുതേയുണോതാരണത്വച്ഛ്വേച്ഛുച.

അർത്ഥം—ഞങ്ങളുടെ സ്തോത്രഗീതങ്ങളെ നിൻസ്വരംകൊ

ണ്ടു സ്വീകരിപ്പാൻ വരേണമെ. അവറെ കയ്ക്കൊൾവാൻ ഗർഭി
ച്ചുകൊണ്ടു അടുത്തു വരുന്നമെ. ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയെ തേജ
സ്വിയായ നീ സാധിപ്പിക്കേണമെ. ഇത്രനായുള്ളോവെ യാഗസ്
ഫിതം അതു ഞങ്ങൾക്കു സാദ്ധ്യമായുരട്ടെ. ഇത്രന്നു ഒരു സ്തോ
ത്രം പാടിക്കൊൾക. ധാരാളമായി അകറ്റിവെക്കുന്നവന്നു തണു
പ്പിന്നായെന്നു കഷ്ടം ഇങ്ങിനെ ശക്തിമാനായവൻ ഞങ്ങളുടെ
രക്ഷാളിലും ആനന്ദിച്ചുരുളേണമെ. ഋഗ്വേദം 1-10-4-5

അഗ്നിയെക്കുറിച്ചു ഗീതമായി പ്രേർമ്മിക്കുന്നതു.

മന്ത്രം—പ്രാതരഗ്നിഃ പുരുപ്രിയോവിശഃ സുവേതാരിഥിഃ
വിശ്വാപാനിയോ അമത്തത്യാ ഹവ്യാമൃതേഷു രണ്യതി ||

അ—പ്രാതഃകാലത്തു ഏറ്റവും പ്രിയനായിരിക്കുന്ന അ
ഗ്നിയും നമ്മുടെ വംശത്തിന്റെ അതിഥിയും അമൃതനും മനുഷ്യ
രുടെ മദ്ധ്യേ സകല ഹവിസ്സുകളാൽ ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊൾവാൻ
സത്തൃപ്തനായവൻ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു. ഋ. 10-18

ആദിത്യവർണ്ണനാരെക്കുറിച്ചു്.

മ-പ്രാതർദേവീമദിതിം ജോഹവീമി

മദ്ധ്യംദിന ഉദിതാ സൂര്യസ്യ

രാത്രിമിത്രാവരുണാ സർവ്വതാതേ

ഡേതോകായ തനയായശഃയോഃ

അ—അദിതിദേവിയെ ഞാൻ പുലർകാലെ വിളിക്കുന്നു.
മാദ്ധ്യാഹ്നത്തിലും സൂര്യാസ്തമാനത്തിലുംതന്നെ മിത്രവരുണന്മാ
രായുള്ളോവെ ഞാൻ മക്കൾക്കും പൗത്രന്മാർക്കും ധനം, സമൃദ്ധി,
സുഖം, ഭാഗ്യം, നിങ്ങളോടു കൈച്ചി യാചിക്കുന്നു. ഋ 5-69-3

ഇതുകൂടാതെ 33 ദേവന്മാരെ വന്ദിക്കുന്നതു്.

മ-ഏദിരണൈസരഥം യാഹ്വവാങ്—

നാനാരഥം വാവിഭവോഹൃശപഃ

പത്നീവതസ്രിംശതം ത്രിംശ്ചദേവാ-

നനുഷ്ഠധമാവഹമാദയസ്വ ||

അ—ഇവരോടുകൂടി അതൈരഥത്തിലൊ വേറെ ഒന്നിലൊ അഗ്നിയെ വരേണമേ. അശ്വപാദം സൗന്ദര്യമുള്ളവരെന്നു. സപതികളോടുകൂടി മുപ്പത്തിമൂന്നു ദേവന്മാരെ നീളമനഃപൂർവ്വമായി കൊണ്ടുവന്നു ഉല്പത്തിച്ചു കൊൾക. ഗ്ര. 3-6-9

ഇനിയും—3339-ദേവന്മാരെ സ്മരിക്കുന്നു.

മ-ത്രിണിശതാത്രിസഹസ്രാണി.

ത്രിംശശ്ചദേവാനാവചാ സപത്യൻ

കൗക്ഷൻ ഘൃതൈരസ്മിന്നുണ്വന് വഹ്നിരസ്മാ

ആദിഭ്യോതാരം നൃസംഭവന്ത ॥

അ—മൂന്നരും മൂപ്പായിരവും മുപ്പത്തൊമ്പതും ദേവന്മാർ അഗ്നിദേവനെ ഒരിക്കൽ ആരാധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവന്നു അവർ നെയ്യും ബഹിസ്സു എന്ന കശുപ്പുലും വെച്ചുകൊടുത്തു. ഏ എന്നിട്ടു അവൻ പുരോഹിതനായ അഗ്നിയെ അതിൽ ഇരയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്ര. 3-9-9

ഇതേപ്രകാരം ഗ്രീഷ്മ യജുസ്സു് സാമം അഥവും എന്ന നാലു വേദങ്ങളിലും സംഹിതയെന്നും ബ്രാഹ്മണമെന്നും ആരണ്യകമെന്നും മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ കാരോന്നിലും അനേക മന്ത്രങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സംഹിതയെന്നത് പ്രാതർന്നാത്രചന്ദ്രോത്രങ്ങളാകുന്നു. അതിൽ ഗൃഹപദസംഹിതയും അഥവ്വസംഹിതയും ശ്രേഷ്ഠമെന്നു കാണുന്നു. ഗൃഹപദസംഹിതയിൽ പെട്ടവയാകുന്നു ഞാൻ മേൽവിവരിച്ചവ. ഏലും വിവരിക്കുന്നതു കോടതിക്കു അസൗകര്യമാകയാൽ വിട്ടു. ഇങ്ങിനെയുള്ള വേദപ്രമാണങ്ങളാൽ ബ്രാഹ്മണരെന്നു വിളിക്കുന്നവർ ഇന്ദ്രൻ വരുണൻ സൂര്യൻ മുതലായി കുറേക്കു പറയുന്നതായാൽ മുപ്പത്തിമൂന്നെന്നും മൂപ്പായിരത്തി മൂന്നായിരമുപ്പത്തൊമ്പതെന്നും മുപ്പത്തിമൂന്നുകോടി എന്നും വിചാരിച്ചു ദൈവമായിക്കുതി ഭജിക്കുന്നു. ഒന്നിലും നിലയില്ലാതെ അനന്തദേവന്മാരെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായ പ്രാതർന്നാവിഷയമൊ ഐഹികമായ ധനം സ്വപ്നം വഷം യുദ്ധത്തിലെ ജയം കൊള്ളയിട്ടു ധ

നാപഹരണം ഗോക്കൾ വർധിക്കണം പുത്രസമ്പത്ത് ശരീര സൗഖ്യം ഇത്യാദി നശപരവും അനിത്യവുമായ ഐഹികസുഖത്തെ മാത്രമെ പ്രാർത്ഥിച്ചു കാണുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ചില മന്ത്രങ്ങളാൽ പാപമോചനത്തെയും പ്രാർത്ഥിച്ചതായും കാണാം. എന്നാൽ അതിനും വളരെ ലഘുതപമാണ് കാണുന്നത്.

എന്തെന്നാൽ പാപമോചനമെന്നതു ഇല്ലാതായാൽ ഐഹികസുഖലബ്ധി ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു കരുതി പാപമോചനം ഉണ്ടായി ഐഹികസുഖഭോഗങ്ങൾ ദേവന്മാരുടെ സഹായത്താൽ ഉണ്ടായ്വരണമെ എന്നല്ലതെ പരമാനന്ദപ്രാപ്തിരൂപമുക്തി എന്നൊരു കാൽമുങ്ങെന്നുപോലും വേദങ്ങളിലെ മേൽപറഞ്ഞ സംഹിത ബ്രാഹ്മണം ആരണ്യകം എന്ന മൂന്നുഭാഗങ്ങളിലും ഇല്ലവേ ഇല്ല. അതിനാലാകുന്നു കിഴ്ക്കേടതി വക്കീൽ ജഗാദിവേദങ്ങളെയും നിഷേധിച്ചതു. ഞാനും വേദങ്ങളെ സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ലെന്നു വേറെ വിധത്തിലും ബോധിപ്പിക്കാം.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം അനേക ദേവന്മാരെന്നും അവരുടെ അനുഗ്രഹലാഭത്തിന്നായി ഈ 1-ാം പ്രതി മുതലായവർ ഇപ്പോഴും അനാഥപ്രാണികളായ ആടുമാടുകളെ ഹിംസിച്ചും മൃഗ്വംവെച്ചും യാഗമാണ് യജ്ഞമാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ് ചെഴുവരുന്ന നികൃഷ്ടകർമ്മങ്ങളാൽ എത്ര നീചതപം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഗണിച്ചാൽ തീരമൊ. അങ്ങിനെ അധോഗതി അടഞ്ഞിട്ടും അവർ പുത്രമിത്രകുളത്രാദികളും ധനധാന്യാദികളും ബ്രാഹ്മണരെന്ന പ്രഭാവവും ദേവന്മാരുടെ അനുഗ്രഹത്താലാണെന്നു ദൃഢവിശ്വാസത്താൽ കോടതികളിലും ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

1-ാംപ്രതിയുടേയും വംശ്യന്മാരുടേയും മഹിമക്കും ശാപാനുഗ്രഹശക്തിക്കും ഹേതുഭൂതരും ഒന്നാംപ്രതിമുതലായവരാൽ ദൈവമെന്നു വിശ്വസിച്ചു ഭജിക്കപ്പെട്ടവരുമായ ദേവന്മാരേയും അവരുടെ ലോകത്തേയും ബ്രാഹ്മണൻ ശപിച്ചു നശിപ്പിക്കുമെന്നു മനുസ്മൃതിയിൽ പറയുന്നതിന്റെ സാരമെന്തെന്നു കോടതി തീച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

അതുകൊണ്ട് ജാതി നാശ വേദങ്ങളും മനുസ്മൃതിയും തെളിവിൽ സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല. ബ്രാഹ്മണനെന്നുള്ള ജാതി കുടുംബനിമിത്തം മദ്യമാംസം തിന്നാനും അലോപാനിക്കാതെ നിത്യവൃത്തി കഴിപ്പാനും വേണ്ടി കെട്ടികൂട്ടിയ ഒരു കുതന്ത്രശാസ്ത്രമെന്നു കോടതിക്കുതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്.

ഇനിയും സിയിൽ 319-ാം ഘോഷം ബ്രാഹ്മണൻ ഏതു നീചകളും മെന്റാലും ശ്രേഷ്ഠനെന്നും ദൈവമെന്നും 323-ൽ രാജാവിന്നു പ്രാധികൃതമായാൽ ഭണ്ഡാരധനം മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണക്കും രാജ്യം പുത്രനും കൊടുത്തു യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കയൊ മരവു റിധരിച്ച് വനവാസം ചെയ്തയൊ ചെയ്യണമെന്നും പറയുന്നു.

ബ്രാഹ്മണനു ഏതു നീചകളും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ദോഷമില്ലെന്നു പറയുന്നതു ദേഹാഭിമാനമാത്രമായ ദുരഹങ്കാരവും ഭൂധനവും മാത്രമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. എന്തെന്നാൽ യാതൊരു സങ്കല്പശൂന്യതയും അവർക്കില്ലെന്നു ഈ ഒരു സംഗതിയാൽ തെളിയുന്നു. ഏതൊരു ശാസ്ത്രവും ലോകവാർത്തയും മതങ്ങളും ദുഷ്ടമെന്തെ സർക്കുളമെന്നൊ അതു ചെയ്യുന്നവരെ പൂണ്യവാണെന്നൊ ശ്രേഷ്ഠനെന്നൊ ഇതേവരെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ലാത്തതാണ്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ക്ഷേത്രഭ്രമനും വക്കീലും ഇപ്രകാരം പറയുന്നതിനെപ്പറ്റി കോടതി തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

പ്രാധികൃതമായ രാജാവ് മോക്ഷത്തിനായി ഭണ്ഡാരസ്വത്തു മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണനുകൊടുത്ത വനവാസംചെയ്തയൊ യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കയൊ വേണമെന്നു പറയുന്നത് രാജധനം അപഹരിച്ചു തിന്നാനും അപഹരിച്ച ശേഷം രാജാവു നിർബന്ധമായി രാജ്യത്തുതന്നെ വസിക്കുന്നതായാൽ ആഹാരാദികൾക്കു വഴിയില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടും തന്നിമിത്തം പശ്ചാത്താപത്തിനിടവരും അതുകൂടാതെ കഴിപ്പാൻവേണ്ടി രാജാവിനെ കൊല്ലിക്കുകയൊ രാജ്യംവിട്ടോടിക്കുകയൊ ചെയ്യാൽ ആ സ്വപ്ന വരാതെ കഴിപ്പാനുള്ള ഉദ്ദേശത്തിൽ അനുകൂലശരൂവായി ചെയ്യുന്ന ഒരു കപടത്തൊഴിലാണെന്നു അല്ലബുദ്ധിയുള്ള ഏവർക്കും ചിന്തിച്ചാലറി

യാവുന്നതാണ്. ദാനവും യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കലും മോക്ഷപേതകൾ ഉല്ലെന്ന് ശാസ്ത്രസമ്മതമല്ലയൊ. മോക്ഷോപായം വേറെയാണെന്നു ഉപനിഷദാദി പ്രമാണങ്ങൾ അനേകമുള്ളവയിൽ ചിലതു ബഹുമാനപ്പെട്ട കോട്ടിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ന കർമ്മണാ ന പ്രജയാ ധനേന ത്യാഗേനൈകേ
അമൃതതപമാനതഃ (കൈവല്യോപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം.—ഏതു വിധ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാലും പുത്രന്മാരെ ജനിപ്പിച്ചാലും ധനം സമ്പാദിച്ചാലും ദാനം ചെയ്യാലും സർവ്വ സംഗ്രഹിത്യാഗം ചെയ്യാലും മോക്ഷത്തെ അനുഭവിച്ചില്ല എന്നു മുണ്ഡകോപനിഷത്ത് ദ്വിതീയമുണ്ഡകം ദ്വിതീയഖണ്ഡം.

മൂലം.—യസ്മിൻ ദൈവ പുഥിവീചാന്തരീക്ഷമോതംമനഃ

സഹ പ്രാണൈശ്ച സർവ്വൈഃ തമേവൈകം ജാനഥ

ആത്മാനമന്ത്യാ വാചോവിമുഞ്ചമാമൃതസ്യൈവ സേതുഃ 5

അ—യാതൊന്നികലാകുന്നു സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയും ആകാശവും മനസ്സും സർവ്വപ്രാണന്മാരും ഊടപോലെ നില്ക്കുന്നതും (കാതപ്രോതം എന്നു പറയുന്നതു ഊടയും പാറും) ആ ഏകം തന്നെ ആത്മാവെന്നറിഞ്ഞാലും. കർമ്മത്തെ പുകഴ്ത്തുന്ന അന്ത്യവാക്കുകളെ ഉപേക്ഷിച്ചാലും. അമൃതതപത്തിന്നു (മോക്ഷത്തിന്നു) ഇതാകുന്നു സേതു (സംസാരസമുദ്രത്തെ കടക്കുവാനുള്ള വഴി) ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം സർവ്വലോകങ്ങളും സർവ്വപ്രാണന്മാരോടുകൂടിയ മാനസാദീന്ദ്രിയങ്ങളും യാതൊരു ചൈതന്യവസ്തുവിൽ സമപ്പിതമായിരിക്കുന്നുവോ—നിലനില്ക്കുന്നുവോ—ആവസ്തു സർവ്വങ്ങൾക്കും ആശ്രയമായും ഏകമായുമുള്ള ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നറിഞ്ഞാലും. ഹേ ശിഷ്യന്മാരെ ആത്മാവിനെ നിങ്ങൾക്കും സർവ്വപ്രാണികൾക്കും പ്രത്യേക ആന്തരാത്മാവെന്നറിഞ്ഞിട്ടു അന്ത്യാത്മമായിരിക്കുന്ന യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ സ്തുതിക്കുന്ന അപരർ വിദ്വന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചാലും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതാകുന്നു മോക്ഷത്തിന്നുള്ള വഴി.

ഏകം പറഞ്ഞതു നോക്കുമ്പോൾ ഇവരുടെ കർമ്മത്തെ പുക

കർമ്മവും അജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും വൃദ്ധപക്ഷവുമായ കർമ്മകാണ്ഡത്താൽ യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്നു നിഷേധിച്ചു തിന്നാലും.

ശ്ലോ — കർമ്മിണോപി നിവൃത്തന്തേ നിവൃത്തന്തേ ഉപാസകാഃ
ജ്ഞാനിനോന നിവൃത്തന്തേ ഇതിവേദാന്തഡിംഡിമഃ. 20

പരോക്ഷാസൽഫലം കർമ്മ ജ്ഞാനം പ്രത്യക്ഷാസൽഫലം
ജ്ഞാനമേവാത്മസേൽ തസ്യാദിതിവേദാന്തഡിംഡിമഃ. 21

അ—ഏതു പുണ്യകർമ്മം ചെയ്യുവതും ആ കർമ്മഫലത്തെ പരലോകാദികളിൽ അനുഭവിച്ചു വീണ്ടും ജനനമരണങ്ങളിൽ പെടുന്നു. ഉപാസകനും അതെ അപ്രകാരം ഭവിക്കുന്നു. ജ്ഞാനികളാകട്ടെ ജ്ഞാനത്താൽ പരമപദം പ്രാപിക്കുന്നു. പിന്നെ വീണ്ടും ജനനം ചെയ്യുന്നില്ല എന്നു വേദാന്തമാകുന്ന വാദ്യം ഘോഷിക്കുന്നു. (20) പുണ്യകർമ്മത്താലുള്ള ഫലം പരലോകാദികളിലുണ്ടാവുമെന്നു കരുതുന്നതല്ലാതെ കർമ്മാലത്തും പ്രത്യക്ഷാനുഭവമായു നില്ക്കുന്നു. ജ്ഞാനത്താലുണ്ടാവുന്ന സൽഫലം ഈ ദേഹത്തോടുള്ള സമയത്തുതന്നെ പ്രത്യക്ഷമായി സ്വാനുഭവബ്രഹ്മാനന്ദത്തെ അനുഭവിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജ്ഞാനാത്മസമാകുന്നു ചെയ്യേണ്ടത്. എന്നു വേദാന്തമെന്ന വാദ്യം ഘോഷിക്കുന്നു. (21) എന്നും ലോകഗുരുകരാചാര്യർ പറഞ്ഞതിനാലും കർമ്മത്തിന്നു പ്രാബല്യമില്ലെന്നു തീർച്ചയായും.

ഈവിധ സിദ്ധാന്തപക്ഷപ്രബലശ്രുതികളെ ലേശവും അറിയാതെ വിഷയഭോഗത്തിന്നുമാത്രം ആഗ്രഹിച്ചു വഞ്ചനയാ അന്ത്യന്റെ മുതലപഹരിപ്പാൻ വേണ്ടി രാജാവിന്നു പ്രായമധികമായാൽ ധനാദികൾ മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണനെന്നഭിനയിക്കുന്നവനെ കൊടുത്തു വനവാസം ചെയ്യേണമെന്നു പറയുന്നതു യഥാർത്ഥശാസ്ത്രബോധമില്ലാത്തതിനാലാണെന്നു ഞാൻ രേഖാമൂലം കോടതിക്കു തെളിവുതരാം.

മൈത്രേയോപനിഷത്ത് പിതീയാഭ്യായം.

മു—അഹംകാരസൂതം വിത്തദ്രാതരം മോഹമന്ദിരം

ആശാപത്നീം തൃജേദ്യാവത്താവനുക്താനസംശയഃ.

അ—ദേഹഗേഹാദികളിലുള്ള അഹംകാരമകാരമാകുന്ന പുത്രനേയും ധനാശയാകുന്ന സഹോദരനേയും അജ്ഞാനമാകുന്ന ഭവനത്തേയും സർവ്വവിഷയങ്ങളിലുള്ള ആശയാകുന്ന ഭായ്മയേയും എപ്പോൾ വിടുന്നുവോ അപ്പോൾ മുക്തനാകുന്നു എന്നാകുന്നു. അല്ലാതെ ബാഹ്യത്തിലുള്ള പുത്രന്മാരേയും സഹോദരന്മാരേയും തന്റെ ജീവിതദശയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഭവനംമുതലായ ദ്രവ്യങ്ങളേയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളായ ഭായ്മയേയും സഹോദരാദികളേയും തൃജിച്ചു സത്യാസംചെയ്യേണമെന്നോ വാനപ്രസ്ഥം ചെയ്യേണമെന്നോ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം മേൽ വിവരിച്ച ഉപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞതും ശരിയായിട്ടുള്ളതും അനുഭവമായതുമായ തത്വശാസ്ത്രം ബോധമില്ലാതെ കർമ്മകാണ്ഡകപടശാസ്ത്രത്തെ മാത്രം നോക്കിയും പൂർവാചാരമെന്ന ഭ്രാന്തിലും ദുരാഗ്രഹമെന്ന ചിത്തഭ്രമത്തിലും പെട്ടഴുന്ന ഈ അഗ്നിഹോത്രി അവർകളും ക്ഷേത്രഭ്രമനം ഉള്ളവനായി ശരിയായ ശാസ്ത്രവുമല്ല അനുഭവവുമല്ല.

വനവാസമെന്നും സത്യാസമെന്നും പറയുന്നതിന്റെ ആന്തരാർത്ഥം ഏകാന്തവാസംചെയ്ത് ആത്മാനാത്മജ്ഞാനാനുഭവമുണ്ടാക്കി മുക്തനാവേണമെന്നാണല്ലോ. 'ഏകാന്തവാസമെന്നത് യാതൊരു സഹായവും കൂടാതെ വനത്തിൽ പോയിരുന്നു ആഹാരാദികളില്ലാതെയും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളാലുള്ള ഉപദ്രവം സഹിച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടേണമെന്നല്ല അതിന്റെ രഹസ്യം വേറെയാണ്. അതും ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം.

ടി. ഉപനിഷത്ത്

ഏകമേവാദിതീയം യദ്ഗുരോർച്ചാക്രേന് നിശ്ചിതം

ഏതദേകാന്തമിത്യുക്തം ന മം ന വനാന്തരം

അ—ഗുരുവാക്യത്താൽ തത്വപദലക്ഷ്യംമായ സജാതീയ വിജാതീയ സ്വഭാവതദ്ദേശുന്യബ്രഹ്മമാകുന്നു ഞാൻ എന്നറിയുന്നതാകുന്നു ഏകാന്തവാസമെന്നു പറയുന്നത്. അല്ലാതെ പ്രത്യേക മഠംകെട്ടി ആരേയും കണ്ടുകൂടാതെ പറഞ്ഞുകെണ്ടിരിക്ക

യൊ ജനശൂന്യമായ വനത്തിൽ പോയി സപ്തവ്യാഘ്രസിംഹാഭി
ദൃഷ്ടമുഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ആഹാരാദികളില്ലാതെ പട്ടിണികിട
ക്കയൊ ചെയ്യേണമെന്നല്ല വേദാഭിപ്രായം — ഈ രഹസ്യത്തേ
യും യഥാർത്ഥതപത്തേയും അറിയുവാനിടകൊടുക്കത്തരും ഭ്രമ
ത്തെ മേൽക്കുമേൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും പുരോഹിതപരിഷ്കളുടെ
ജീവിതോപായത്തിന്നുമാത്രം കൊള്ളാവുന്നതും അവരും പെട്ടുഴ
ന്നു കരകാണാതെ തട്ടുമാറിവലയുന്നതും ബ്രാഹ്മണരെന്ന് ജഡ
ത്തെമാത്രം അറിയുന്നവരും ഐഹികഭോഗസുഖം മാത്രമാണ്
പുരുഷാർത്ഥമെന്നു നിശ്ചയിച്ചവരും അജ്ഞാനികളുമായ പുരോ
ഹിതപരിഷ്കളാൽ കെട്ടികൂട്ടിയതും വെറും വഞ്ചനാശാസ്ത്രവുമാ
കുന്നു അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ച
രേഖകൾ മുഴുവനും. അല്ലാതെ ലോകസമ്മതവും ശാസ്ത്രസമ്മ
തവും ആയിട്ടുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ടു അവകളൊന്നും തെളവിൽ
സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ ഡി. ഖണ്ഡം 31-ാം ശ്ലോകത്താൽ
ബ്രാഹ്മണൻ വല്ലവരാരും ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ടാൽ ബ്രാഹ്മണന്റെ
മന്ത്രവലത്താൽ ഉപദ്രവിച്ചവൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതല്ലാതെ രാ
ജാവിനെ അറിയിച്ചു രാജശിക്ഷ ചെയ്യിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും 32-ം
33-ം ശ്ലോകങ്ങളാൽ രാജവീര്യത്തെക്കാൾ ബ്രാഹ്മണവീര്യം ശ്രേ
ഷ്ഠമെന്നും അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണന്റെ വാഗസ്രൂകകേണ്ടും ആ
ഭിചാരമന്ത്രംകൊണ്ടും ശത്രുനാശം ചെയ്യാമെന്നും പറയുന്നു. ഈ
പറയുന്നതിന്നെല്ലാം സമാധാനമായി ഞാൻ 7-ാം ഖണ്ഡത്താൽ
പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഇനിയും ആവർത്തിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ വിചേകലേശമില്ലാതെ ബ്രാഹ്മണരെന്ന് നടിച്ചു
കൊണ്ട് കന്നാമ്പ്രതിയും മറ്റും ദുഷ്ടോഹത്താൽ സ്വപ്രഭുതേച്ഛ
യാ പണ്ടുള്ള സാധുസഹോദരരെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാനയക്കാ
തെ മേൽപറഞ്ഞ കപടങ്ങളെ പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻ അജ്ഞാ
രായ ഹിന്ദുരാജാക്കളേയും ഭ്രമിപ്പിച്ച് ഇതേവരെ ലോകവഞ്ചന
ചെയ്യുപോലെ ഇനിമേൽ ബ്രിട്ടീഷുചക്രവർത്തിയുടെ വാഴ്ചക്കാല
ത്തു സാദ്ധ്യമാവുന്നതല്ല.

ഇനിയും ഡിയിൽ 35-ാം ഘോഷാകർത്താൽ വേദവിധിപ്രകാരം കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തലും അതിനെ ക്ഷത്രിയവൈശ്യക്ടപദേശിക്കുന്നതിനാലും മൈത്രബ്രാഹ്മണനെന്നു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണൻ അനിഷ്ടമായ വാക്കോ കഠിനവാക്കോ പറഞ്ഞുകൂടെന്നും പറയുന്നു. ഈ പറയുന്നതും സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല. എന്തെന്നാൽ ഗുഹാദി നാലുവേദങ്ങളും അജ്ഞാനവൽക്കമായ നിഷ്ഠലകപടകമ്ങ്ങളെ മാത്രം പുകഴ്ത്തുന്നതും തത്പഞ്ചോധോപയോഗി ഉപനിഷദാദികളുണ്ടെന്നുള്ള അറിവിനെക്കൂടി ഇല്ലാതാക്കുന്ന അജ്ഞാനശാസ്ത്രമെന്നു കീഴ്ക്കോടതിവക്കീൽ സാധുനിശ്ചലദാസരവർകൾ ശ്രുതിയുക്തനഭവങ്ങളാൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രതിവക്കീൽ മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി അതുകളെ നോക്കാതെയോ നോക്കിട്ടും കാര്യം ധരിക്കാതെയോ വിവേകമില്ലാതെ ദുർമ്മോഹത്താൽ വൃഥാ പുലമ്പുന്നതു ദൈവം കല്പിക്കുന്ന തീർച്ചപ്പെടുത്തി പൂജിച്ചതിനാലും യാഗമെന്നു പേരിട്ട പ്രാണിഹിംസചെയ്യ മാംസമദ്യങ്ങൾ ഭജിച്ചതിനാലും ബുദ്ധിക്കു മാലിന്യം പറ്റിയതുകൊണ്ടാണ്. അല്ലാതെ അപ്സവിവേകമുള്ള ഏതൊരു മനുഷ്യനും ഇപ്രകാരം പറയുന്നതല്ല.

ബി. നമ്പതാംഖണ്ഡം.

അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ ഇ. ഖണ്ഡം 39-ാം ഘോഷാകർത്താൽ അധികദക്ഷിണയോടുകൂടിയ യാഗമെ ചെയ്യുകുടവെന്നും 40-ാം ഘോഷാകർത്താൽ അപ്സദക്ഷിണയോടുള്ള യാഗംചെയ്യാൽ യാഗകർത്താവിന്റെ നേത്രാദീന്ദ്രിയങ്ങളും യശസ്സും പത്നക്കളും ധനവും പ്രജകളും നശിക്കുമെന്നും അയാൾക്കു സ്വർഗ്ഗം ലഭിക്കയില്ലെന്നും അതിനാൽ യാഗത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠം ബ്രാഹ്മണദാനമാണെന്നും പറയുന്നു.

മനുസ്മൃതിയിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണരെ നശിക്കുന്നവരുടെ ദുരാഗ്രഹത്തിന്റെ മുഖ്യരായെ തെളിയിക്കുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യാഗംചെയ്യുന്നത് ഇന്ദ്രാദിദേവന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിച്ച് അവരുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ പുത്രോല്പത്തി

യോ മഴയുണ്ടാവുകയോ ധനമുണ്ടാവുകയോ രാജാവാവുകയോ സ്വപ്നപ്രാപ്തിയോ മറ്റോ ഉണ്ടാവുകയോ ചെയ്യാൻവേണ്ടി ഇവരുടെ അജ്ഞാനത്താൽ കാമ്യമായി ചെയ്യുന്ന ഒരു നികൃഷ്ടകർമ്മമാകുന്നു.

അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന യാഗത്തിലെ മന്ത്രതന്ത്രങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ തെറ്റാതെ ജപിച്ചും ചെയ്തും സമയോചിതം പത്നാഹിംസചെയ്തും മാംസം പചിച്ചും മദ്യം തെയ്യോർചെയ്തും ഋതപിക്കുകയും യജമാനനും തീനും കുടിയും കഴിക്കുന്നതാണ് യാഗത്തിലുള്ള മുഖ്യകാര്യം. ഇതു ക്രമത്തിൽ നടത്തിയാൽ ദേവന്മാർ പ്രസാദിച്ചു എന്നു ഈ കർമ്മം മാർഗ്ഗമെന്നു പറയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ യിരികെ ഭക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് യാഗാനന്തരം യാഗംനടത്തിയ ഋതപിക്കുകൾക്കുള്ള കൂലിയാണെന്നതു ഏവർക്കും വിശേഷാൽ കോടതിക്കും അറിയാവുന്ന ഒരു പണ്ണിക്കുകാര്യമാണല്ലോ. ഭക്ഷിക്കു ചെയ്യുപണം ദേവന്മാർ വന്നു വാങ്ങുന്നു എന്നു ഈ കർമ്മങ്ങളാൽ പറയുന്നുമില്ല. ദേവന്മാർ കൂലിവാങ്ങുവാൻ അത്ര ദരിദ്രരുമല്ല. അവരുടെ ചീട്ടതന്നെ അധികവിലപിടിച്ച് വൈരം വൈദ്യുതും മുതലായ വിശേഷഗുണങ്ങളാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടതെന്നു ഈ വഞ്ചകർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും ദേവന്മാർ ദരിദ്രരല്ല തീർച്ച.

അതുകൊണ്ടു ദേവന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നല്ല ഭക്ഷിക്കു ചെയ്യുന്നതെന്ന് എന്നതു നിവ്വാദമാകുന്നു. ഭക്ഷിക്കു എന്നത് ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണർ യാഗംചെയ്തുകൊടുത്തവകൾക്കു ചിലവുകഴിച്ചുള്ള കൂലിയാണെന്നതന്നെ എത്രവിധവും വരുന്നുള്ളു. ആ കൂലി അല്പം കറഞ്ഞാൽ യാഗംചെയ്യിച്ചു യജമാനന്റെ കണ്ണുപൊട്ടും, പത്നക്കൾ ചാകും, മക്കൾ ചാകും, ധനം നശിക്കും എന്നു മാത്രമല്ല സ്വപ്നവും ലഭിക്കില്ലെന്നു പറയുന്നത് ഈ ദുരാത്മാക്കളുടെ ദുർമ്മാഹമാണെന്നു കോടതിക്കു ഞാൻ പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

യാഗത്തിന്നുവേണ്ടി വലിയ വലിയ കാളകളേയും മൃഗങ്ങളെയും നെയ്തുകിട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതായ വലിയ കൊററനാടകളേയും ആയിരക്കണക്കിൽ വാങ്ങിച്ചെപ്പാനും, അതേകണക്കിൽ മദ്യംനിറ

മുളള കുടുംബവും മറ്റു പാൽ നെയ് തേൻ മുതലായ അനേകവി
ഭവങ്ങളെയും സംഭരിക്കുവാൻ അനവധി ദ്രവ്യവൃത്തന്മാരെ സാ
ദ്ധ്യമാക്കുകയുള്ളു. ഈ പണപിശാചുക്കൾ ഒന്നിന്നു പത്തുവേണമെ
ന്നും പറയും. അങ്ങിനെ അധികചിലവുചെയ്യണമെന്നു മാം
സമദ്യങ്ങൾ തീനും കുടിയും കഴിഞ്ഞതിന്റെ മീതെ സദ്യയിൽ
ഊണുംകഴിച്ചു ഭക്ഷിപ്പറയുന്ന കൂലി അല്പവും ചുരുങ്ങത്തന്നും
ചുരുങ്ങിയാൽ കണ്ണുപൊട്ടും ചെവികൾക്കയില്ല മക്കൾ ചാകും
കടുവ് സ്വർഗ്ഗവും കിട്ടില്ല എന്നെല്ലാം പറയുന്നതിന്റെ സാരം
ഈ ക്ഷേത്രഭൂമി മുതലായ ജാതിബ്രാഹ്മണക്ക് എതുവിധവും
അന്യന്റെ മുതലപഹരിക്കേണമെന്നുള്ള ഒരേവിചാരം മാത്രമാ
ണെന്നു തെളിവാകുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, യജമാനനെ വഞ്ചിക്ക
യണെന്നതിനും സംശയമില്ല. എത്രയോ അധികദ്രവ്യം ചി
ലവുവരുമെന്നത് ഈ കർമ്മം നല്ലപോലെ അറിയാം. അതു
മുഴുവനും തീനും കുടിയും കഴിക്കുന്നതും ഇവർതന്നെ. എന്നാൽ
കൂലിയിൽ അല്പം ചുരുങ്ങിയാലും ഇവർ നഷ്ടം വരാനില്ലല്ലോ.
എന്നിട്ടുകൂടി കൂലികൊണ്ടാൽ കണ്ണു പൊട്ടും മക്കൾ ചാകും എ
ന്നെല്ലാം പാപം സാധുക്കളെ ഭയപ്പെടുത്തി പണം പിടുങ്ങുന്നതു
ദുരാഗ്രഹമെന്നു പറയേണമോ.

ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണരുടെ ദുരാഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് ബഹുമാ
നപ്പെട്ട കോടതിയിൽ ഒന്നുകൂടി ബോധിപ്പിക്കാം. ആരെങ്കിലും
ഒരു ധനികൻ ജന്മക്ഷത്തിലോ മറ്റുവല്ല കാരണത്തിലോ പണ്ടു
ത്തെ ഭൂമിയിൽ ബ്രാഹ്മണദാനം തീച്ചപ്പെടുത്തി അനേകവി
ഭവസഹിതം ഭക്ഷണവും യഥാശക്തി ഭക്ഷിപ്പാനും കൊടുത്താൽ
അതും വാങ്ങി ചാത്തുചാടിയാൽ നാലു കൊടുത്തിരുന്നാൽ
എട്ടു കുടക്കുറുപ്പാതാ. എട്ടുണയായിരുന്നാൽ വാലാലോഴി
ഒരു രൂപ കുടക്കുറുപ്പാതാ. ഒരുരൂപയായിരുന്നാൽ തേവിടി
യാമ്മകൻ രണ്ടുരൂപ കുടക്കുറുപ്പാതാ. എന്നിങ്ങിനെ അതുപി
യായി പറയുന്നതല്ലാതെ ആളൊന്നിന്നു ലക്ഷം ഉരൂപികവീതം
കൊടുത്താലും തുപ്പിയാവാതെ രണ്ടു കത്തേരിക്കായാവത്. ഒരു
തേക്കായാവത് ഒരുചീപ്പ് വാഴക്കായാവത് നാലു വാഴയിലായാവ

ത് ഉണ്ണിതണ്ടാവത് കടാ എന്നിങ്ങനെ ഇരുന്നതടങ്ങും. എ
തെങ്കിലും ഒരു കൊടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ മുണ്ടമകൻ നാശമായി പോ
കട്ടമടാ. എന്നു പറഞ്ഞു സന്തോഷമില്ലാതെ പടികടന്നുപോകും.
എന്നു മാത്രമല്ല, അവർക്കു കൊടുത്ത സദ്യവട്ടം രാജഭോഗതുല്യം
ഷ്ട്രസങ്ങളോടുള്ളതായിരുന്നാൽപോലും പരമാനന്തരൂപ പാൽ
പത്തല, എരിച്ചുകുറിക്കു തേക്കുപോരാത്, സാമ്പാദക്കു പരുപ്പു
നല്ലാഹല, പുളിച്ചുകുറിക്കു കറുപ്പാല, പപ്പടം ചിന്നതാച്ച് ഇങ്ങി
നെ ഭുഷ്യാരോപം ചെയ്യുന്നതു സഹജമാണ്.

ഈ ഭുഷ്യാരോപം ലോകരേയും നവരന്മാരേയും വഞ്ചിച്ച്
അദ്ധ്വാനംകൂടാതെ പണം പാറിപ്പാനും മദ്യമാംസം ഭജിപ്പാനും
വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ഹിംസാദിനീചയാഗവും മുറജപവും
ഹോമവും ഹിരണ്യഗദ്യവും മൃത്യുഞ്ജയവും വജ്രത്തപ്പനും ഗുരുവര
യുരപ്പനും മാരം പ്രാതലൂട്ടം അത്താഴ്ലൂട്ടം വൃഥാ പരദ്രവ്യഹരണ
തന്ത്രമാകുന്നു. അല്ലാതെ മേൽപറഞ്ഞ കർമ്മങ്ങളാൽ യാതൊരു
പ്രയോജനവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇനിമേലിൽ ബഹുമാനപ്പെ
ട്ട കോർട്ടിൽനിന്നു ഈവിധ നിഷ്പലകർമ്മങ്ങളാൽ വൃഥാ ഭ
വ്യവ്യയം ചെയ്യുന്ന ഭ്രാന്തിനെ നിർത്തക്കുവിധം ഒരു പ്രത്യേക
നിയമം പാസ്സാക്കേണ്ടതും അതിന്നുപേക്ഷയുള്ളതും ബഹുജന
ങ്ങൾക്കു ഉപകാരപ്രദമാകുന്നതും ആകുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ കർമ്മങ്ങൾ ലോകനിയന്താവാനുള്ള ഈ
ശുദ്ധപ്രസാദത്തിന്നാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള കർമ്മവാക്കുകളാൽ
മിക്കതും അജ്ഞാനമായ സാമാന്യജനങ്ങൾ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടവരാ
യിതിന്ന് ഇവരുടെ കർമ്മത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനമില്ലാത്തതിനാൽ
വിശ്വസിച്ചു ചെയ്യുവാനായ ഒരു രീതി നടപ്പിൽവരുത്തിയ
ത് ഉപാദ്ധ്യായന്മാരുടെ ജീവിതോപായതന്ത്രമാകുന്നു. സാക്ഷാ
ദീശ്വരൻ നമ്മുടെ ദുഷ്ടിഗോചരമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം
പോലെ അനന്തകോടി ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളെ കരേ നിമിഷത്തിൽ
സൃഷ്ടിപ്പാനും അതിനെ രക്ഷിപ്പാനും സംഹരിപ്പാനും കഴിവുള്ള
സർവ്വേശ്വരൻ ഈ അജ്ഞാൻ പാണ്ഡിത്യം വെച്ചുകൊടുത്തിട്ടാ
ണോ ദിവസവൃത്തികഴിക്കുന്നത്. അഥവാ അങ്ങിനെയാണെ

കിൽ തന്റെ സൃഷ്ടിയിൽപെട്ട മനുഷ്യരിൽ ആർ പായസം വെച്ചുകൊടുത്താലും സുഖമായി ഭക്ഷിക്കുമല്ലോ. പിന്നെ അതിനാകുന്നു ജാതിബ്രാഹ്മണക്കു മാത്രമേ അതിനധികാരമുള്ളൂ എന്നുണ്ടാക്കിത്തീർത്തത്. അതുകൊണ്ടും അവരുടെ ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയെന്നു വരുന്നു പല്ലോ. അതിനാലും ഈശ്വരനുവേണ്ടിയല്ലെന്നു ഏവർക്കും കാത്താലറിയാവുന്നതാണ്. അതു നില്ക്കട്ടെ. മേൽപറഞ്ഞ അത്യായങ്ങളാൽ പ്രതിവർഷം മിസ്സർ അഗ്നിഹോത്രി ഇ. ഖണ്ഡത്താൽ ഹാജരാക്കപ്പെട്ട രേഖകളും അതു സംബന്ധമായി ബോധിപ്പിച്ച വായ്പാശീകളും മുഴുവൻ വഞ്ചനയാണ്.

ബി. പത്താം ഖണ്ഡം.

പ്രതിവർഷം അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ ഏകം. ഖണ്ഡം 42-ാം ശ്ലോകത്താൽ ശുഭന്റെ മുതൽവാങ്ങി ബ്രാഹ്മണൻ യാഗംചെയ്യാൻ ശുഭന്റെ ജ്വതപിക്കാകുന്നതല്ലാതെ യാഗഫലം അനുഭവിക്കയില്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ നിന്ദിതനാകുമെന്നും പറയുന്നു. കീഴ്ക്കോടതിവർഷം കർമ്മമാത്രനവർകൾ ഏകം. ഖണ്ഡം 13-ാം ശ്ലോകത്താൽ യാഗംചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ പശുമൃഗലായ സാമാനങ്ങൾ പോരാതെവന്നാൽ ശുഭന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു കട്ടിട്ടൊ കയ്യേറിയൊ യാഗത്തിന്നാവശ്യമുള്ളതോളം ശുഭന്റെ ദ്രവ്യമെടുത്തു യാഗംചെയ്യാമെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തൊരു കഷ്ടമാണിത്. ഒരു മനുഷ്യതിയിൽ ഒരിക്കൽ ശുഭന്റെ ദ്രവ്യം യാഗത്തിന്നുപയോഗിച്ചാൽ യാഗഫലം ലഭിക്കയില്ല എന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്ത ബ്രാഹ്മണൻ ഭൂഷ്ടനാവുമെന്നും മറ്റൊരിക്കൽ ശുഭന്റെ ദ്രവ്യം യാഗത്തിന്നുപയോഗിക്കാമെന്നും അതിന്നു ദോഷമില്ലെന്നും പറഞ്ഞതു നോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യതി എഴുതിയവരുടെ ഹൃദയം രാഗദേഷ്ഠവൃത്തികളാൽ അളവറ്റ മാലിന്യമടങ്ങി സൂര്യപ്രകാശമെത്താത്ത മാനസോത്തരപർവ്വത്തിന്റെ മരുഭാഗത്തുള്ള ഗുഹാന്തർഭാഗമെന്നപോലെ നിരന്തരമായകാരമായിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. (അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യതി വെറും ഭ്രമശാസ്ത്രമാകുന്നു. തെളിവിൽ എടുത്തു കാണിക്കട്ടെ.)

ഇനിയും കീഴ്ക്കോടതിവക്കീൽ ഐ. ഖണ്ഡം 19ാം ഘോഷാകർഷാൽ അസാധുവിന്റെ മുതൽ കവർന്നിട്ടും കട്ടിട്ടും സംധുവിന്നു കൊടുത്താൽ കവർന്നവനോ കട്ടവനോ അവനും മുതലുടമസ്ഥനും സ്വർഗ്ഗം ഗമിക്കുമെന്നു പറയുന്നു. ഇവരുടെ മനുനീതി പ്രകാരം അസാധു ശൂദ്രനും സാധു ബ്രാഹ്മണനുമായവരെയും— ഏതുവിധവും ശൂദ്രനെ ഭേദിച്ചിരിക്കണമെന്ന കരേ ഭൂഷ്ടവിചാരം മാത്രമാണ് മനുസ്മൃതിയിലെ കട്ടാകെ സ്വാരം. അതുകൊണ്ടും മനുസ്മൃതി ശാസ്ത്രമല്ല, രാഗഭേദപാദികളുടെ വിത്താണ്.

ബി. പതിനൊന്നാം ഖണ്ഡം.

അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ എഫ്. ഖണ്ഡത്തിൽ 62ാം ഘോഷാകർഷാൽ ബ്രാഹ്മണർ ഒരു ശൂദ്രവീട്ടിൽ ഏഴു തലമുറ തെറ്റാതെ വഴിക്കുവഴി സന്താനം ജനിപ്പിച്ചാൽ ആ ശൂദ്രവംശം മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണരാവുമെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ കേരളത്തിൽ എത്ര മലയാളതറവാടുകളിലാണ് മരുമക്കത്തായം ഏറ്റെടുത്തിയ തിയ്യതിമുതൽ ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണരെ മാത്രം സംബന്ധത്തിനെടുക്കുന്നതും അത് ഇന്നും നടപ്പായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതും. കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ കേരളം കടക്കും പ്രസിദ്ധമല്ലയോ. ആ വക നടപ്പുള്ള തറവാടുകാരിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു തറവാടുകാർ ബ്രാഹ്മണരാണെന്നു ഇതേവരെയും സ്ഥിരീകരിച്ചതായൊ ശൂദ്രഭായ്ക്കേയും അവളിൽ സ്വബീജജന്മമായ പുത്രനേയും ബ്രാഹ്മണപിതാവ് തൊട്ടാൽ കുളിയില്ലെന്നുള്ളതായൊ ഇന്നേവരെ ആയിട്ടും ഉണ്ടായതായി പ്രതിഭാഗത്തുനിന്നു തെളിവുതരാമൊ, സാധിക്കയില്ല തീർച്ച. ഏഴുതലമുറക്കു ഏഴായിരമല്ല. അതിലും ഏറിയിരിക്കുമെന്നുകോടതിക്കുതന്നെ നല്ലവണ്ണം അറിയാമല്ലോ. ഇവകളെ ചിന്തിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ജാതിബ്രാഹ്മണക്കുക്കാരും കവരാനും വൃഥിച്ചരിക്കാനും വേണ്ടികുടിതമതികളാൽ സ്മൃതി എന്ന കപടശാസ്ത്രം ഏഴുതിക്കൂട്ടി മനുപറഞ്ഞതാണ് ഭേദപറഞ്ഞതാണ് ബ്രഹ്മാവുപറഞ്ഞതാണ് ശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞതാണ് എന്നും മറ്റും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതായ ലോകവഞ്ചനശാസ്ത്രം

മെന്നു ഈ സൂതിക്കു കോടതിയിൽനിന്നു ഒരു പട്ടപ്പേർ കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു സൂതിശാസ്ത്രം തെളിവിൽ എടുക്കത്തക്കതല്ല.

കീഴ് കോടതി അന്യായവക്കീൽ 33-ാം ഖണ്ഡം 15-ാം ശ്ലോകത്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ സ്വജാതിവിട്ട് അന്യജാതിസ്രീയെ വിവാഹംചെയ്താൽ ആ ബ്രാഹ്മണൻ വംശത്തോടെ ശൂദ്രനായുമെന്നും 16-ാം ശ്ലോകത്താൽ ശൂദ്രയെ വിവാഹംചെയ്തു ബ്രാഹ്മണൻ അധഃപതിതനായുമെന്നു അത്രിയും ഗൌതമനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും 17-ാം ശ്ലോകത്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രയോടു കൂടി ഒരുദിവസം ശയിച്ചാൽ പതിതനായുമെന്നും സന്താനം ജനിപ്പിച്ചാൽ അവന്റെ വംശമടക്കം ബ്രാഹ്മണ്യം നശിക്കുമെന്നും 19-ാം ശ്ലോകത്താൽ ശൂദ്രയുടെ അധരപാനം ചെയ്യുന്നതും ഉച്ഛ്വാസവായു ദേഹത്തിൽ ഏറ്റുവന്നും അവളിൽ സന്താനം ജനിപ്പിച്ചവനുമായ ബ്രാഹ്മണനെ പ്രായശ്ചിത്തംചെയ്തുകൊണ്ടും പാടില്ലാത്തവിധം ബ്രാഹ്മണത്വം നശിച്ചുപോകുമെന്നും അതേ മനുസ്മൃതി 3-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചതായി കീഴ് കോടതിയിൽ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു രണ്ടിനേയും 1-ാം പ്രതിക്കും പ്രതിഭാഗം രണ്ടു വക്കീൽമാർക്കും സമ്മതിക്കാതെ നിയുക്തിയുണ്ടില്ല. ഇങ്ങിനെ വിരുദ്ധമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ ഏതിനെയാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്നും ഏതിനെയാണ് നിഷേധിക്കേണ്ടതെന്നും ഏതാണ് സത്യമായിട്ടുള്ളതെന്നും കോടതിയിൽനിന്നുതന്നെ ഒന്നാംപ്രതിയോടും വക്കീൽമാരോടും ചോദിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. കീഴ് കോടതി വക്കീൽ കമ്മമന്ത്രാവർകളാണ് മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രിയുടെ അരികെ ഇരുന്നു ഉപദേശം കൊടുക്കുന്നതും രേഖകൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു കൊടുക്കുന്നതും. അയാളോടും ചോദിക്കണം.

ബി. പന്ത്രണ്ടാം ഖണ്ഡം.

മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രീ ജി. ഖണ്ഡത്തിൽ 72-ാം ശ്ലോകത്താൽ തിരുശ്യാനിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച ബ്രാഹ്മണവീജമഹത്വത്താൽ ഋഗ്വേദംഗനെന്നൊരു മുനി ഉണ്ടായെന്നും ശ്രേഷ്ഠനാ

യിത്തീൻ്റെവെന്നും അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണബീജത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന സന്താനങ്ങളെല്ലാം ശ്രേഷ്ഠരായതിനാൽ ഏതു നീചകുലം ചെയ്യാലും ശ്രേഷ്ഠൻതന്നെ എന്നും ശൂദ്രൻ ഏതു ഉൽകൃഷ്ടകുലം ചെയ്യാലും നീചനെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ പറയുന്നതിന്നു യാതൊരു വിലയും ഇല്ലെന്നു ഞാൻ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാം. ഇപ്പോഴത്തെ രാജനീതിപ്രകാരം ഏതും ജാതിയിൽ ശ്രേഷ്ഠനെന്നഭിമുഖീകരിക്കുന്നവനായാലും ന്യായരഹിതമായ പ്രവൃത്തിയൊ വാക്കൊ ഉപയോഗിച്ചാൽ അവൻ കുറ്റവാളിയും ശിക്ഷാർഹനാകുന്നു. ക്ഷേത്രഭ്രമൻ മുതലായവർ നീചനെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തിയവനായാലും അയാൾ ന്യായാനുസാരമായ പ്രവൃത്തിയും വാക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ അയാൾ പൂജ്യനും മാന്യനാകുന്നു എന്നതു അനുഭവസിദ്ധമല്ലയൊ. അങ്ങിനെയിരിക്കെ മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി ഈ വക അബദ്ധങ്ങൾ കോടതിയിലും ബോധിപ്പിക്കുന്നത് കലിയുഗം തുടങ്ങി 2000 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ക്ഷത്രിയർക്കു ദൈവഗത്യാ ശക്തി ക്ഷയിച്ചിരുന്ന കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സാധു നാട്ടുരാജാക്കൾ ഈ ജാതിബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നതെല്ലാം വേദവിധിയെന്നും ദൈവവാക്കെന്നും വിശ്വസിക്കുവാൻ മാത്രമേ രാജാക്കൾക്കു ബുദ്ധിയും പഠിപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അക്കാലത്ത് ഇവരുടെ സ്വാർത്ഥത നടത്തി. ജാതിബ്രാഹ്മണൻ കുട്ടാലും കുലചെയ്യാലും വ്യഭിചരിച്ചാലും ശിക്ഷിച്ചുകൂടെന്നും മറ്റും ബ്രാഹ്മണർതന്നെ നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്ത് അതു വേദവിധിയാണെന്നും ബ്രാഹ്മണപിതമാണെന്നും മനുനീതിയാണെന്നും സാധു രാജാക്കളെ പറഞ്ഞു ഭ്രമിപ്പിച്ച് വിശ്വസിപ്പിച്ചു പാസ്സാക്കിച്ച് നടപ്പിൽവരുത്തി പണ്ടു നടന്നതായ പൂർവ്വാസനയാൽ ഇപ്പോഴും അതിനെ സ്മരിച്ച് ഉള്ളുന്നതാണ്. ഇനിമേൽ ആ കാലത്ത് ഫലിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ സ്മൃതിശാസ്ത്രവും മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി ബോധിപ്പിക്കുന്ന ന്യായവും ഒട്ടാകെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ മനുസ്മൃതി എഴുതിയവർക്കും അതു മഹത്തായ പ്രമാണമെന്നുകരുതി ബഹുമാനപ്പെട്ട കോർട്ടിൽ ലജ്ജയില്ലാതെ ഹാജരാക്കിയ അഗ്നി

ഹോത്രീ അവർകൾക്കും ബുദ്ധിയില്ലെന്നു കോടതിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാവുന്നതാണ്.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണന്റെ ബീജമഹിമയാൽ മൃഗത്തിൽനിന്നു ഒരു മനുജൻ ജനിച്ചുവെന്നും അയാൾ കൃഷിയായിത്തീർന്നുവെന്നും ഈ മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രീതന്നെ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

അത്ര മഹത്വമുള്ള ബ്രാഹ്മണബീജത്തെ വിശേഷ ജ്ഞാനമുള്ളതും വൃഥാ ശുഭരെന്നു പറയുന്നതും സമസൃഷ്ടിയുമായ മനുഷ്യസ്രീയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു ജനിപ്പിക്കുന്ന സന്താനങ്ങൾ ഹീനത്വമായും ശുഭത്വമായും തൊട്ടാൽ കുളിക്കേണ്ടതായും ഉണ്ടാവുമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ സാരമെന്തെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണബീജത്തിന്റെ മഹത്വം മൃഗയോനിയിലായാലുണ്ടാവുമെന്നും മനുഷ്യയോനിയിലായാൽ ആ മഹത്വം നശിക്കുമെന്നും പറയുന്നത് ഒരു ഭ്രാന്തൻപോലും വിശ്വസിക്കുമൊ. യാതൊരു യുക്തിയും അനുഭവവുമില്ലാത്ത മിശ്രവാദമെന്നുമാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

മൃഗയോനിയിലായാൽ മഹത്വമുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞതു സത്യമായിരുന്നാൽ ഈ അഗ്നിഹോത്രീയൊ മറ്റു ബ്രാഹ്മണനെന്നു നടിക്കുന്നവരെ വല്ലവരുമൊ കന്നാംപ്രതിയൊ മൃഗസ്രീയിൽ ഒരു മനുഷ്യക്കുട്ടിയെ ജനിപ്പിക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഈ പറഞ്ഞതിന്നു വിലയുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം പല്ലുപോലെ ധിക്കരിക്കണം. എന്തെങ്കിലും ഉളറി ജയിക്കുന്ന കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി.

ബി. പതിമൂന്നാം ഖണ്ഡം.

അഗ്നിഹോത്രീ അവർകൾ എച്ച്. ഖണ്ഡത്തിൽ ബ്രാഹ്മണൻ വൈശ്വകർമ്മത്താൽ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടിവന്നാൽ കുരിക്കലും കൃഷിചെയ്യുകയുണ്ടെന്നും കൃഷി നല്ല തൊഴിലെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഹിംസയുള്ളതിനാൽ സജ്ജനനിന്ദിതമായ കർമ്മമെന്നും ബ്രാഹ്മണന്റെ മുഖ്യജീവനോപായം യാഗംചെയ്യിക്കൽ വേദംപഠിപ്പിക്കൽ ദാനംവാങ്ങൽ ഈ മൂന്നു കർമ്മങ്ങളാകുന്നുവെ

നം 92-ം 93-ം ശ്ലോകങ്ങളാൽ മാംസം അരക്കി ഉപ്പ് ഇവകൾ വിറ്റാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ഉടൻ പതിതനാവുമെന്നും പാൽവിറ്റാൽ മൂന്നടിവസംകൊണ്ടു ശുഭനാവുമെന്നും കച്ചവടം ചെയ്യാൽ ഏഴു ദിവസംകൊണ്ടു വൈശ്വനാവുമെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ സൂരിയിൽ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനുഭവത്തിൽ ഇപ്പോൾ പാൽവില്പനയോ കച്ചവടം ചെയ്യയോ കൃഷിമെ ള്ലയോ ചെയ്യാത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണർ നന്നെ ചുരുക്കമെ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർ മിക്കതും വൈശ്യശുഭ്രരായിക്കഴിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ അധഃപതനംവന്ന വൈശ്യശുഭ്രബ്രാഹ്മണരോടു സർവ്വബ്രാഹ്മണരും അന്യോന്യവിവാഹം പന്തിഭോജനം മുതലായ സഹകരണത്താൽ ബ്രാഹ്മണജാതി മുഴുവനും രാജ്യത്തില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നെന്നാൽ പാൽവിക്രയം മുതലായ കച്ചവടത്തൊഴിലിനാലും ശുഭ്രസ്മിയിൽ സന്താനോല്പത്തി ചെയ്യതിനാലും ബ്രാഹ്മണ്യം പോയവരെ പിരിച്ചുനിർത്തി ശുദ്ധബ്രാഹ്മണരെന്നു തിരിച്ചറിവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു എല്ലാ മനുഷ്യരും വൈശ്യരും ശുഭ്രരും ആകുന്നു. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു ബ്രാഹ്മണനേ ഇല്ല.

ബി. പതിനാലാം ഖണ്ഡം.

മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി ഐ ഖണ്ഡം 102_103_104 ഈ മൂന്നുശ്ലോകങ്ങളാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ഏറ്റവും പരിശുദ്ധനായതിനാൽ ഏതു നീചനോടും ഉപജീവനത്തിന്നുള്ള ധനം ഇരുന്ന വാങ്ങാമെന്നും ഏതു ചണ്ഡാളനോ ശുഭ്രനോ വേദം പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കയോ യാഗം ചെയ്യുകൊടുക്കയോ ചെയ്യാമെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ ജലത്തെപ്പോലെയും അഗ്നിയേപ്പോലെയും പരിശുദ്ധനാണെന്നും അതിനാൽ ചണ്ഡാളന്റെ ചോരം തിന്നാമെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്യാലും ആകാശത്തിലേക്കു ചേര വാരി ഏറിത്താൽ ആകാശത്തിൽ പററത്തതുപോലെ ബ്രാഹ്മണനു അശുഭി ബാധിക്കുകയില്ലെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം സൂരിയിൽ പറഞ്ഞതു യഥാർത്ഥമായിരുന്നാൽ ബ്രാഹ്മണരെന്നു നടിക്കുന്ന ഈ ഒന്നാം പ്രതി മുതലായവയ്ക്കു

എല്ലാ മനുഷ്യരോടും സഹകരിക്കുന്നതിന്നും ശപാവിന്നു തുല്യം സർവ്വവും ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്നും വിരോധമില്ലെല്ലാം. പിന്നെത്താകുന്നു ബ്രാഹ്മണൻ അത്യാപനാദി ആറു കർമ്മങ്ങൾ മാത്രമെ ചെയ്യുകയും എന്നും മറ്റൊരു കർമ്മവും ചെയ്യുകയെന്നും മനുസ്മൃതിയിൽ വിധിയുണ്ടെന്നും മിസ്തർ അഗ്നിഹോത്രിതന്നെ ജീവിതപര്യന്തം ചെയ്യുന്നു. മേൽ കാണിച്ച 102 മുതൽ 3 ശ്ലോകങ്ങളാൽ മനുസ്മൃതിയിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റുള്ള നിയമവിധികൾ മുഴുവനും മറ്റാക്കുണ്ടാകട്ടെ എന്നു പ്രതിവർഷം അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ പൂണ്ണമായും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അതുകൊണ്ടു മനുസ്മൃതിവിധിയാൽ ജാതിഭേദം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഇവർ കുരയ്ക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു നിലയും വിലയും ഇല്ല. ഇനിയും ഐ ഖണ്ഡം 243-മുതൽ 247 കൂടി അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളാൽ മദ്യപാനാദി മഹാ പാപങ്ങൾ ചെയ്യുവരുടെ ധനത്തെ മുഴുവനും രാജാവു ബലമായപഹരിച്ച് വരുണപ്രീതിക്കായി ജലത്തിലിടുകയോ ബ്രാഹ്മണൻ കൊടുക്കുകയോ രണ്ടും കൂടി ചെയ്യുകയോ ചെയ്യേണമെന്നും പാപികളുടെ ധനം രാജാവെടുത്താൽ അവരുടെ പാപം രാജാവിനെ ചേരുമെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ പരിശുദ്ധനായതിനാൽ ബ്രാഹ്മണൻ പാപം ചേരിപ്പെടുന്നു. മേൽപ്രകാരം പാപികളുടെ ധനമെടുത്ത് ബ്രാഹ്മണൻ കൊടുത്താൽ രാജ്യത്തു പ്രജകൾ വലിക്കുകയും ദീർഘായുസ്സുണ്ടാകുകയും കൃഷിമുണമുണ്ടാകുകയും അംഗഹീനരായി ജനിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നും പറയുന്നു.

ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം അന്യസ്വത്തിനെ നല്ല വാക്കിനാലോ ബലം പ്രയോഗിച്ചോ കുറാം ചുമത്തിച്ചോ കളവു ചെയ്തിച്ചോ ബ്രാഹ്മണൻ കിട്ടത്തക്കവിധം ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിൽ പലേ ഉപായങ്ങളും എഴുതികൂട്ടിയ ഒരു കള്ളതന്ത്രമെന്നു മാത്രമെ സ്മൃതിയെ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സത്യവും അനുഭവവ്യക്തമായതായിരുന്നാൽ ബ്രാഹ്മണനെ ഉപദ്രവിച്ച്

ശുഭനെ ചിത്രവധം ചെയ്യേണമെന്നു ഏഴുതേണ്ടുന്ന കാരണമില്ല. ഏതെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ജലത്തെപോലെയും അഗ്നിയെപ്പോലെയും ആകാശത്തെപോലെയും ശുദ്ധനാകുന്നു എന്നു അഗ്നിഹോത്രി ഐ പണ്ഡത്തിൽ 103-104 ശ്ലോകങ്ങളാൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകാശവഹ്നിജലങ്ങളെ യാതൊരു ശസ്ത്രം സൂത്രങ്ങളാലും ഖണ്ഡിപ്പാനോ ഉപദ്രവിപ്പാനോ യാതൊരാൾക്കും കഴിയില്ലെന്നുള്ളതു അനുഭവമല്ലയോ. അതുകൾക്കു സമാനം ശുദ്ധനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനെ ആരാര്യം ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുവാൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ. യാതൊരു ഉപദ്രവവും നേരിടാതിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനെ ഉപദ്രവിച്ച് ശുഭനെ ചിത്രവധം ചെയ്യേണമെന്നു വിധിക്കുവാൻ മനുസ്മൃതികർത്താവിന്നു സുബോധമില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കുമോ എന്നും സംശയിക്കാം.

ബ്രാഹ്മണരെ യാതൊരാളും ഉപദ്രവിച്ചാൽ ഫലിക്കയില്ലെന്നു ആകാശാഗ്നിജലദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കെ ഉപദ്രവമേല്ക്കുവാൻ ന്യായമില്ലല്ലോ. പിന്നെന്തിന്നാകുന്നു ഉപദ്രവിച്ചവനെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടും വിധിയെ സ്മൃതിയിൽതന്നെ പറഞ്ഞതു. ഇതു നോക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ പരിശുദ്ധനെന്നു പറഞ്ഞതും ശാപാനുഗ്രഹശക്തനെന്നു പറഞ്ഞതും ശുദ്ധമെങ്കിലുമാണെന്നു മനുസ്മൃതികർത്താവുതന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനെന്നു ജാത്യാലുള്ളൊരു മഹത്വമുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു ദുരാഗ്രഹമാകുന്നു.

ബ്രാഹ്മണമെന്നതു ബ്രഹ്മവിജ്ഞാനമാകുന്നു എന്നും ആ ബ്രഹ്മവിജ്ഞാനം യാതൊരു മനുഷ്യനുണ്ടോ അയാൾ ചണ്ഡാളനെന്നു പറയുന്ന വംശജനായാലും ആരായാലും അയാളാകുന്നു ബ്രാഹ്മണൻ. അല്ലാതെ ഈ ക്ഷേത്രഭൂമൻ മുതലായ ദുരഭിമാനികൾ ബ്രാഹ്മണരല്ല. ജഡാഭിമാനികൾക്കു ബ്രാഹ്മണ്യവും ഇല്ല. ബ്രാഹ്മണ്യമുള്ളവർക്കു ജഡാഭിമാനവും ഇല്ല.

ബ്രാഹ്മണൻ ആരാകുന്നു എന്നു ശ്രീമദാചാര്യർ പറഞ്ഞതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ഘോ-ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്തിഷു സ്തോത്രം
 യാസംവിദുജ്ജ്ഞൈ
 യാബ്രഹ്മാദിപീലികാന്തതനഷ്ട
 പ്രോതാജഗത്സാക്ഷിണി
 സൈവാഹം ന ചദ്യവസ്ഥിതി യദി
 പ്രജ്ഞാപിയസ്യാസ്തിചേൽ
 ചണ്ഡാളോസ്തുസ്തുഭിതോസ്തു ഗുരുരി-
 ത്വേഷാമനീഷാമമ || മനീഷാപഞ്ചകം.

അത്ഥം - ജാഗ്രത്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി എന്നീ മൂന്നവസ്ഥകളിലും വ്യക്തമാകുവണ്ണം യാതൊരു അറിവാകുന്നു പ്രകാശിക്കുന്നതു. യാതൊരു അറിവാകുന്നു ബ്രഹ്മാചുരുതൽ ഉരവുവരെയുള്ള സർവ്വശരീരികളിലും പ്രകാശിച്ചിരിക്കുന്നതായും ജഗത്സാക്ഷിയായും ശോഭിക്കുന്നതു അതുതന്നെ ഞാൻ. അപ്പോൾ ശബ്ദസ്पर्ശരൂപരസഗന്ധങ്ങളാൽ അറിയപ്പെടുന്ന ദൃശ്യവസ്തുവല്ല. എന്നിപ്രകാരമുള്ള ബുദ്ധി യാതൊരുവനുണ്ടാവുന്നുവോ അവൻ ചണ്ഡാളനെന്നു പറയുന്നവനായാലും ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. അവൻ എന്റെ ഗുരുവാകുന്നു. എന്നാകുന്നു ലോകഗുരുവും തീർത്ഥപാദനമായ ശ്രീമൽശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു.

ഈ വക യുക്ത്യനുഭവങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രബലശ്രുതികളുണ്ടെന്നു അനേചയിക്കുപോലും ചെയ്യതെ പൂർവ്വപക്ഷവും ദുഷ്ടലവും അനുഭവരഹിതവുമായ കർമ്മകാണ്ഡാജ്ഞാനപങ്കത്തിൽ തല കീഴായി മുങ്ങി ഭൂമിച്ചു വിവേകബുദ്ധിയില്ലാത്തതിനാൽ വിചാരം ചെയ്യാതെ മുപ്പിരിനൂലിനെ വൃഥാ ബ്രഹ്മസൂത്രമെന്നു പേരിട്ടു തോളിൽ പേറിയും യാതൊരു വിവേകവുമില്ലാതെ ഈ കർമ്മമാത്രനവർകൾ അബലത്തിനുള്ളിൽ കുഴിച്ചുവെച്ചു കല്ലുമാത്രമാണ് ദൈവമെന്നും ദൈവം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും സ്വതു വാതിലിനോടുകൂടിയതും മൂന്നു തുണോടുകൂടിയതുമായ ക്ഷേത്രമിന്നതെന്നറിയാതെയും ദുർമ്മാഹത്താൽ നശപരവും ജഡവുമായ ദേഹത്തെ ഞാൻ ബ്രാഹ്മൻ ശ്രേഷ്ഠൻ ആവ്യൻ ശാസ്ത്രി ദീക്ഷിതൻ അദ്ധ്യാനി പൊരാണികൻ എന്നും മറ്റും ഗമിച്ചു വൃഥാ

കാലത്തെ കളയുന്നതല്ലാതെ മനുഷ്യജനം ലഭിച്ചാലുള്ള മുഖ്യപ്രയോജനമെന്തെന്നോർക്കുന്നില്ലല്ലോ അതാണ് ആശയം.

ഇങ്ങിനെ വിവേകമില്ലാതെ ക്ഷേത്രഭരണം അയാളുടെ വക്കീൽമാരും വ്യഥാ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു പുലമ്പുന്നത് അറിവില്ലായ്മയാകുന്നു. അതു കോടതി സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല. മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ ജാതിയല്ലാതെ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല.

ബി. പതിനഞ്ചാം ഖണ്ഡം

മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി-യെ ഖണ്ഡം 1 മുതൽ 5 കൂടി ഫോക്സോളാൽ ബ്രാഹ്മണാദി മൂന്നു വർണ്ണികളും വേദോദ്യേയനും ചെയ്യേണമെന്നും അതിൽ ക്ഷത്രിയവൈശ്യർക്ക് വേദോപദേശം ബ്രാഹ്മണൻ ചെയ്യേണമെന്നും ക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാർ മറ്റൊരാൾക്ക് വേദോപദേശം ചെയ്യരുതെന്നും അതിന്നധികാരമില്ലെന്നും നാലുവർണ്ണികൾക്കും ജീവനോപായം വിധിക്കുന്നത് ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കേണമെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ ഉയർന്ന ജാതിയാകയാൽ പ്രഭുവെന്നും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യരെന്ന് ഈ മൂന്നു കൂട്ടരും ദ്വിജന്മാരാകുന്നുവെന്നും നാലാമത്തെ ശൂദ്രൻ ദ്വിജനാകുന്നില്ലെന്നും അവൻ ശൂദ്രൻതന്നെ എന്നും ഈ നാലു ജാതി കഴിച്ചു അഞ്ചാമതൊരു ജാതിയില്ലെന്നും നാലു ജാതികളിലും അതാതു ജാതി സ്ത്രീകളിൽ അതാതുജാതി പുരുഷന്മാരാൽ ജനിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവർ അനുലോമമെന്ന അതാതുജാതിയാണെന്നും പറയുന്നു.

ഈ പറയുന്നതു യഥാർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്നും അനുഭവത്തിന്നും നേരെ വിചര്യതമായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽ കാണുന്നത്. എന്തെന്നാൽ മിസ്റ്റർ അഗ്നിഹോത്രി സ്മൃതിയാൽ പറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണൻ മുതൽ അതാതുജാതിയിൽനിന്നു ജനിച്ചവർ അതാതു ജാതികളെന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല.

മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ ജാതിയും ഗുണകർമ്മങ്ങളാൽ ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങളെന്നു വ്യവഹരിക്കു മാത്രമെന്നും അനേക ഉപനിഷത്തു മുതലായ പ്രമാണങ്ങളുള്ളവയിൽ ചിലതു ബഹുമാനപ്പെട്ട കോട്ടിൽ ബോധിപ്പിക്കാം. (ശാസ്ത്രോപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞതു.)

സത്യകാമജാബാലൻ എന്നു പേരായ (പിതാവിന്നാരെന്ന റിവാസ് കഴിയാത്ത) ഒരു ദാസീപുത്രനായ ബാലൻ ജ്ഞാനവിദ്യാ ഭ്രാസം ചെയ്യുന്നമെന്നു അത്യാഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഗൗതമമുനിയുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടെ മുനിയെ വണങ്ങിനിന്നു എന്നിങ്ങ ജ്ഞാനാഭ്രാസം ചെയ്തതരേണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഗൗതമൻ സത്യകാമജാബാലനോടായി നിന്റെ ഗോത്രമേതെന്നു ചോദിച്ചതിന്നു സത്യകാമജാബാലൻ പാരമാത്യേന പറഞ്ഞത് താഴെ വിവരിക്കാം.

വാക്യം—നാഹമേതത് വേദഭോധത് ഗോത്രോഹമസ്മി

പ്രച്ഛംമാതരം സാ മാം പ്രത്യുബ്രവീൽ പ്രഹപഹം.

ചരന്തീപരിചാരിണീ യൌവ്വനെ തപാമലഭേ (സ്മി.

സഹഃമതന്നഃവദേയത് ഗോത്രസുപമസിജബാലാതുനാമാഹമ

സത്യകാമാനാമതപമസീതി സോഹം സത്യകാമജാബാലോ

സ്മിഭോ ഇതി.

അർത്ഥം—അല്ലയോ മഹദ്യെ എന്റെ ഗോത്രം എനിക്കറിവില്ല. ഞാൻ എന്റെ അമ്മയോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അമ്മ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ യൌവ്വനത്തിൽ ഒരു പരിചാരിണിയായി കാലം കഴിച്ചു വരുമ്പോഴാണ് നിന്നെ പ്രസവിച്ചത്. നിഘൃത ഗോത്രത്തിൽ നിന്നാണ് ജനിച്ചതെന്നു എനിക്കറിവില്ല. എന്റെ പേർ ജബാല എന്നാണ്. നിണക്കു പേർ സത്യകാമനെന്ന്. അതുകൊണ്ടു അല്ലയോ മഹാനഭാഗ—ഞാൻ സത്യകാമജാബാലനാണ്. എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. സത്യകാമജാബാലന്റെ സത്യമുഖികൾ ഗൗതമ ഗുഹി ആശ്ചര്യഭരിതനായിട്ടു അവനെ തന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ചു.

അവന്നു ബ്രഹ്മവിദ്യയുടെ എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളേയും ഉപദേശിച്ചു. കുറച്ചുകാലം കൊണ്ട് ആ ബാലൻ താണനിലയിലുള്ള ഒരു ദാസീപുത്രനായിട്ടും വലിയനിലയിലുള്ള ഒരു മഹദ്യിയായി തീർന്നു. അതുകൊണ്ടു ജാതി എന്ന നിയമം കാണുന്നില്ല. ഇനിയും അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ ബ്രാഹ്മണൻ മാത്രമാണ് വേദം ഉപദേശിച്ചിരുന്നള്ള അധികാരി എന്നു പറഞ്ഞതും ശരിയല്ല.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മുൻകാലത്ത് ഏറ്റവും വിപരീതം ന്യായമായി ബ്രാഹ്മണരെ പരയുന്നവർക്കു ജ്ഞാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ക്ഷത്രിയന്മാരെ ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ഉദാലകിണി എന്ന ബ്രാഹ്മണനും തന്റെ മകൻ ശേഖരകേതുവു കൂടി ജ്ഞാനോപദേശം വാങ്ങുവാനായി ക്ഷത്രിയരാജാവായിരുന്ന ചിത്രഗുപ്തനെയുടെ അടുക്കൽ പോയി പാദസേവ ചെയ്ത് ജ്ഞാനവിദ്യ അഭ്യസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ധർമ്മോദ്യോപനിഷത്തിൽ തന്നെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇതു കൂടാതെ പ്രവാഹനജൈബാലി എന്ന മറ്റൊരു ക്ഷത്രിയരാജാവ് മേൽപറഞ്ഞ ശേഖരകേതുവിന്നു തന്നെ ജീവികളുടെ പുനർജന്മത്തെക്കുറിച്ച് ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈവക തെളിവുകളാൽ ബ്രാഹ്മണൻ മാത്രമാണ് വേദോപദേശാവെന്നു അഗ്നിഹോത്രി പറഞ്ഞിരുന്നതല്ല.

ഇതു കൂടാതെ മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ

ഭരദാജപി ഭഗവീനോടു ചോദിച്ചതു.

ഘോ... ബ്രാഹ്മണഃ കേന ഭവതി ക്ഷത്രിയോ വാ ദിജ്ഞാതമ
വൈശ്യാശ്ച ദ്രാശ്ച ബ്രഹ്മണ്യം തദബ്രൂഹിവദതഃപര! 7
ഭഗവതഃ

സത്യം ജ്ഞാനമഥാദ്രോഹമാനൃശംസ്യം രൂപാ ഘൃണാ
തപശ്ച ദുഷ്ടതൈര്യത്രസഃ ബ്രാഹ്മണൈരപി സ്മൃതഃ 8

ക്ഷത്രിജംസേവതെകമവേദാഭ്യയനസംഗതഃ
ദാനാദാനരതിഷ്ഠസു സവൈക്ഷത്രിയ ഉച്യതേ. 9

വിശത്യാനുപതുഭ്യശ്ച കൃഷ്ണാദാനരതിശ്ലാചിഃ
വേദാഭ്യയനസമ്പന്നഃ സവൈശ്വരീ സഞ്ജാതഃ 10
സമുദക്ഷരതിർന്നിത്യം സമുക്തമകരോതുചിഃ

ത്വക്തഃ വദസ്യപനാചാരഃ സവൈശ്വരീ ഇരിസ്മൃതഃ 11

ശുഭ്രൈരപരതൽ ഭവേല്ലക്ഷ്യം ദിജ്ഞേതമ്യ ന വിദ്യതേ
നവൈശ്വരോഭവേച്ഛുഭോ ബ്രാഹ്മണോബ്രാഹ്മണപ. 12
യത്രൈവ ലക്ഷ്യതേ സമ്യം വൃതംസഃ ബ്രാഹ്മണഃ സ്മൃതഃ
യത്രൈവ ഭവേസമ്യം തം ശുഭമിതി നിർദ്ദിശേൽ. 13

എന്നു പറഞ്ഞതിനെ 2-ാം 3-ാം ജഡ്ജിക്ടർ ശരിയെന്നു വദിച്ചു. പിന്നെയും 1-ാം ജഡ്ജി ഞാൻ മേൽപറഞ്ഞ സ്വരൂപഭ്യാനവും മൂന്നാംപക്ഷമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ബുദ്ധി പതിയാത്തവക്ക് മുൻപറഞ്ഞ ഭ്യാനവും ഉത്തമമാവുന്നില്ല. ഗ്യാനം ആകട്ടെ ഉത്തമമായത് മനസ്സിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നൽകുവാൻ ഉപായമാണ് ഉത്തമമെന്നും ചെയ്യേണ്ടതെന്നുമാകുന്നു നമ്മുടെ മുഖ്യാഭിപ്രായം. സ്വരൂപഭ്യാനം മനസ്സിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നൽകുന്നതാണെങ്കിലും അതിലും ചില ഭിന്നഭിപ്രായഭോഷമുണ്ട്. എന്നെന്നാൽ തക്കൽനിന്നുവന്നാണ് ദേവനെന്നും ആ ദേവന്റെ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കണമെന്നും കരുതി ദേവന്റെ രൂപകല്പന ചെയ്ത് ദേവഭജനം ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ എന്നും ദേവൻ അന്യനെന്നുള്ള അന്യത്വഭാവത്തോടുകൂടിയതായും തല്പരണാൽ ദേവന്മാരനേകമെന്നും അവരിൽ ഉത്തമനും പ്രാവീണ്യമുള്ളവനുമായ ദേവൻ ആരെന്നും ഇതു മുതലായ ഭ്രാന്തി സ്വരൂപഭ്യാനത്തിലും ഉള്ളതിനാൽ മൂർത്തിഭ്യാനവും ഭോഷമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ട് മൂർത്തിഭ്യാനവും ഭ്രമത്തിന്നു ഹേതുവാകുന്നു. അതിനാൽ ചെയ്യരുത്.

ഭ്രമനിവൃത്തി ചെന്നു മുക്തനാവേണമെങ്കിൽ മനസ്സുപാധിതം ചെയ്യേണം. യാതൊരുത്തന്റെയും സുഖത്തിന്നും ദുഃഖത്തിന്നും അവനവന്റെ മനസ്സു കാരണമാവുന്നതല്ലാതെ അന്യമായ യാതൊന്നും കാരണമാവുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ ഞാൻ സുഖി ദുഃഖി എന്നിങ്ങിനെ നിശ്ചയം ചെയ്യുന്നതു മനസ്സാണല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള മനസ്സുപാധിതം ചെയ്യാൻ ബ്രഹ്മവിദ്യാഭ്യാസമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. അല്ലാതെ കർമ്മപാസനം മുതലായ യാതൊന്നും ഹേതുവാകുന്നില്ല. മനസ്സുമാധാനത്തിന്നു വിഷയിമുദുകുസംവാദം കീഴ്ക്കേടതിയിൽ റിക്കാർഡാക്കീട്ടുണ്ട്. അതു മതിയായതാണ്. അതിന്നും ബുദ്ധിയെത്താത്തവക്ക് ബുദ്ധതത്വം അറിഞ്ഞ് ബുദ്ധമതാനുസാരം പഞ്ചശീലങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു ഏറ്റവും ഉചിതവും എളുപ്പവുമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അപ്പോഴും വിഗ്രഹാരാധനവും സ്വരൂപഭ്യാനവും ദൂരെ ത്യജിക്കേണ്ടതെന്നു സംശയമില്ല. എന്നാകുന്നു നമ്മുടെ അഭിപ്രായമെന്നു 1-ാം

ജസ്റ്റി കമലാക്ഷനവർകൾ പറഞ്ഞതിനെ രണ്ടും മൂന്നും ജസ്റ്റി കൾ ശരിയെന്നുവദിച്ചു. പിന്നെയും ഒന്നാം ജസ്റ്റി പറയുന്നു.

എന്നാൽ ബുദ്ധതത്വത്തിലെ പഞ്ചശീലത്തെ ഞാൻ ചുരുക്കം പറയാം. സി. കൃഷ്ണൻ ബി. എ.ബി. എൽ. അഡ്വക്കേറ്റ് മിതവാദി പത്രാധിപർ അവർകൾ എഴുതിയ ബുദ്ധതത്വ പ്രദീപത്തിൽനിന്നു എടുത്തത്.

പാലിവാക്യങ്ങളും അർത്ഥവും.

പഞ്ചശീലം

(1) പാണാതി പാതാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ പ്രാണിവാധത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(2) അഭിന്നാദാനാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ തരാത്തതു എടുക്കുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(3) കാമേസു മിഹാചാരാ വേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ കാമങ്ങളിൽ തെറ്റുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(4) മുസാവാദാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ കള്ളംപറയുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(5) സുരമേരേയമജ്ജപമാദട്ഠാനാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ സുരാ മൈരേയം മദ്യം എന്നീ പ്രമാദഹേതുക്കളിൽനിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

പഞ്ചശീലം കിളിപ്പാട്ട്

കെ. അയ്യപ്പൻ. ബി. എ. അവർകൾ കവനംചെയ്ത് ബുദ്ധതത്വപ്രദീപത്തിൽ എഴുതിയതിനെ പകർത്തി.

പരമസുഖഭോം ജീവിതചയ്ക്കുള്ള
മുറകൾ വിധിച്ചിതു ഭഗവാൻ തഥാഗതൻ.
സകല മനുഷ്യക്കു മുതകും പഞ്ചശീല
വിധികളനുഷ്ഠിക്കിലത്തുതഫലദങ്ങൾ.

ശ്ലോ — യോനയിത്രാപിജോ വേദമന്യത്രകുരുതൈശ്രമം

സജീവന്നേവശുഭ്രതപമാശുഗച്ഛതിസംനപരഃ (മഹാഭാരതം)

അ — യാതൊരു ദ്വിജൻ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതായ വേദാദികളെ പഠിക്കാതെ അന്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവൊരു അവൻ ഉടനെ വംശത്തോടുകൂടെ ശുഭ്രനായിത്തീരുന്ന എന്നും ഇതുകൂടാതെ ബ്രാഹ്മണാദി നാലുവർണ്ണികളും പ്രവൃത്തിഭേദത്താൽ മേന്മയും താഴ്മയും പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മഹാഭാരതത്തിൽതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതും ബോധിപ്പിക്കാം.

ശ്ലോ — ശുഭ്രാബ്രാഹ്മണതാമേതി ബ്രാഹ്മണൈവേരിശുഭ്രതാം

ക്ഷത്രിയാൽ ജ്ഞാതമേവേതു വിദ്വാദൈശ്ശാന്തമൈവേവച.

അ — കർമ്മഗുണത്താൽ ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണനായിട്ടുണ്ട്. കുവർമ്മദോഷത്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശുഭ്രനുമായിട്ടുണ്ട്. അതേവിധം കർമ്മങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളനുസരിച്ച് ക്ഷത്രിയവൈശ്യരും ഉൽപതിക്കയൊ അധഃപരിക്കയൊ ചെയ്തിട്ടുണ്ട് — ഇതേവിധം ഞാൻ മുമ്പു ബോധിപ്പിച്ചു ഉപനിഷൽപ്രമാണങ്ങളാലും സത്യാകാമജാബാലചരിത്രത്താലും വിശ്വപാമിത്രപരാശരവ്യാസ വസിഷ്ഠാദികളുടെ ചരിത്രത്താലും തെളിവാക്കുന്നു.

ഇനിയും ആപസംബന്ധശ്രുത്തിൽ പറഞ്ഞതു

മൃ — അസമചയ്യാ വൃച്ഛാ വണ്ണാ ജഘന്ത്യാ ജഘന്ത്യാ വണ്ണമാപദ്യതെ. ജാതിപരിവൃത്തൗ ധമചയ്യാ ജഘന്ത്യാ വണ്ണഃ പൃച്ഛം പൃച്ഛം വണ്ണമാപദ്യതെ ജാതിപരിവൃത്തൗ.

അ — മേൽവണ്ണത്തിൽ ജനിച്ച കുരുവൻ ദുഷ്ടർത്താൽ താണവണ്ണത്തിലേക്ക് പതിക്കുന്നു. താണവണ്ണത്തിൽ ജനിച്ച കുരുവൻ സല്പുഷ്ടർത്താൽ മേൽവണ്ണത്തിലേക്കും ഉയരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ജാതി ഏകനാനില്ല. കർമ്മഭേദാനുസാരമായി ബ്രാഹ്മണാദികളെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു വ്യവഹാരമാത്രമാണ്. അല്ലാതെ മനുഷ്യരിൽ ജാതിയില്ല.

ബി. പതിനേഴാം ഖണ്ഡം

അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ ടു. കെ. ഖണ്ഡത്താൽ ഉജ്ജയിനീപട്ടണത്തിൽ ചന്ദ്രസേനരാജാവു് തന്റെ ശത്രുക്കൾ യുദ്ധ

ത്തിന്നൊരുങ്ങി കോട്ടയെ വളഞ്ഞപ്പോൾ ശത്രുക്കളുടെ ഉപദ്രവ നിവൃത്തിക്കായി കാളഹസ്തിക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച വിഗ്രഹം രാധനചെയ്തും അതുകണ്ട് ഒരു ദാസീബാലൻ കൃത്രിമപൂജ വെരുകല്ലിൽ ചെയ്തതിനാൽ രത്നനിർമ്മിതമായ മഹാക്ഷേത്രവും ഇന്ദ്രമന്ദിരതുല്യമായ ഒരു വീടും ശിവപ്രസാദത്താൽ തനിയെ മുളച്ചുണ്ടായെന്നും ഇതറിഞ്ഞു ചന്ദ്രസേനന്റെ ശത്രുക്കൾ രാജാവിനെയും ക്ഷേത്രത്തെയും നമസ്കരിച്ച് യുദ്ധം വേണ്ടെന്നു വെച്ചു മടങ്ങിപ്പോയെന്നും അതിനാൽ ചന്ദ്രസേനൻ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു സുഖമായിരുന്നു എന്നുമാണ് പറഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ വിഗ്രഹാരാധന പ്രത്യക്ഷഫലമുള്ളതാണെന്നും ഏറ്റവും മഹത്വമുള്ളതെന്നും പറയുന്നു.

ഈ പറയുന്നതു വെറുതെ പറയാമെന്നല്ലാതെ ഇതിന്നു യാതൊരു അനുഭവവുമില്ലാത്ത പുഷ്പിതവചനമെന്നു ഞാൻ ഒരു ദാഹരണത്താൽ കോടതിക്കു ബോധ്യപ്പെടുത്താം.

പഞ്ചദശി അദ്വൈതാനന്ദപ്രകരണം.

ശ്ലോ—ബാലസ്യഹിവിനോദായ ധാത്രിവക്തിശുഭാം കഥാം

കപചിത്സന്തിമഹാബാഹൊ രജപുത്രാസൂയശ്ശുഭോഃ 22

ദ്രോണജാതൗതമൈകസ്തു ഗർഭ ഏവ ന ച സ്ഥിതഃ

വസന്തിതേധമ്യുക്താഃ അത്യന്താസതി പത്തനൈഃ 23

സ്വകീയാച്ഛന്നഗരാനിഗ്ന്ത്യ വിമലാശയാഃ

ഗച്ഛന്തോഗഗനൈ വൃക്ഷാൻ ഭദ്രശുഭഫലശാലിനഃ. 24

ഭവിഷ്യന്നഗരൈതത്ര രാജപുത്രാസൂയോപിതൈ

സുഖമദ്യസ്ഥിതാഃ പുത്ര മൃഗയാപ്യവഹാരിണഃ. 25

ധാത്രേണികഥിത രാമ ബാലകാഖ്യാനികാ ശുഭാ

നിശ്ചയംസയയൌ ബാലൈ നിച്ഛിചാരണയാധിനാ. 26

അ—ഒരു ധനികന്റെ കുട്ടിയെ പോറ്റിരക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന പോരമ്മ—ഉപമാതാവ്— ആ കുട്ടിയെ വിരോദിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ട! ഒരു കഥപറഞ്ഞു. അല്ലയോ മഹാബാഹൊ ഒരുദിക്കിൽ അതിഗുണവാന്മാരായ മൂന്നുരാജകുമാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. (22) അവരിൽ രണ്ടാൾ ജനിച്ചിട്ടില്ല. അതേപ്ര.

കാരം മറ്റൊരു ആൾഗർഭത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടും ഇല്ല. അവർ ഏറ്റവും ധർമ്മത്തോടു കൂടിയവരായി ഇല്ലാത്ത നഗരത്തിലെ ഭവനത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. (23) നിമ്മലബുദ്ധികളോടുകൂടിയ അവർ അവരുടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത നഗരത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ആകാശത്തിൽ വളരെ കാച്ചുറിച്ചിരിക്കുന്നതായ അനേകവൃക്ഷങ്ങളെ കണ്ടു (24) അപ്പയൊ മകനെ ആ മൂന്നു രാജകുമാരന്മാർ ആകാശത്തിൽ നായാട്ടുചെയ്തുകൊണ്ട് അവിടെ ഉണ്ടാവാനുപോകുന്ന നഗരത്തിൽ ഇപ്പോഴും സൂക്ഷമായി താമസിക്കുന്നു. (25) അപ്പയൊ രാമ ധാത്രിയാൽ ഇങ്ങിനെ പറയപ്പെട്ട കുട്ടികളായ ശുഭകുലയെ ആ ബാലൻ ആലോചിപ്പാൻ കഴിയാത്ത ബുദ്ധികൊണ്ട് അതുശരിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചു (ഇതു വാസീഷ്ഠത്തിൽ പറഞ്ഞതാകുന്നു.) ആലോചനചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ബാലബുദ്ധികൊണ്ടു അതിനെ ശരിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചതുപോലെ വിവേകമില്ലാത്ത അജ്ഞാൻ ചന്ദ്രസേനന്റെയും ഗോപബാലന്റെയും വിഗ്രഹപൂജയാൽ ക്ഷേത്രവും ഭവനവും തനിയെ ഉണ്ടായെന്നു വിശ്വസിക്കും. അപ്പവിചാരശക്തിയുള്ളവർ വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല—അതുകൊണ്ടു ഈ വക വഞ്ചനകൾ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കി ക്ഷേത്രഭൂമിന്റെ വംശ്യരും സംസ്കൃതഭാഷാപരിചിതരും ആയ വാചാലന്മാർ പുരോഹിതപരിഷ്കരുടെ ആവശ്യാർത്ഥം അദ്ധ്വാനിക്കാതെ അജ്ഞാതജനങ്ങളുടെ മുതലപഹരിച്ചു ദിവസവൃത്തി കഴിപ്പാൻവേണ്ടി കളവായി എഴുതി കൂടിയ വെറും കെട്ടുകഥയാകുന്നു ചന്ദ്രസേനന്റെയും ദാസീപുത്രന്റെയും കഥ. അപ്പാതെ സത്യവും അനുഭവവും ഉള്ളതല്ല. ധാത്രിയുടെ കഥ സത്യമായാൽ അഗ്നിഹോത്രിയുടെ കഥയും സത്യമായും.

ബി. പതിനെട്ടാം ഖണ്ഡം

അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ കെ. ഖണ്ഡത്തിൽ കീഴ്ക്കോടതിയിൽനടുവുള്ള മഹൻനമ്പൂതിരിയുടെ ബ്രാഹ്മണാഷ്ടകത്തെ പ്രതിവകിൽ തെളിവിന്നു ബോധിപ്പിച്ചതിനെ കീഴ്ക്കോടതിജഡ്ജി ബലമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടാണ് അന്ത്യായം നീക്കിയതെന്നു പറ

യെന്നു. അതു ശരിയല്ല. നന്മയിൽ അധർമ്മങ്ങളുടെ ബ്രാഹ്മണാചാര്യ
കളെ പരമാർത്ഥമായിക്കണ്ടെത്താൻ ബ്രാഹ്മണാചാര്യകളാൽതന്നെ
തീരെ പരിശീലിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോരുകിൽ വെക്കിൽ സാധുനിശ്ചല
ഭാസ് അധർമ്മങ്ങളും അനേക യുക്തിവാദങ്ങളാലും അശാസ്ത്രീയമാ
ണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നവരായി ഉടച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നു തന്നെയല്ല കീഴ്
ക്കോടതി അന്യായഭാഗം പൂർണ്ണമായും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഡി
സ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജിക്കുതന്നെ പൂർണ്ണാഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു വിധിസ്വായ
ത്താൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മി. അഗ്നിഹോത്രി ആ ഭാഗത്തെ
നോക്കാതെ പറയുന്നതാണ്. പക്ഷെ കീഴ്ക്കോടതി അന്യായം
നീക്കിയത് മിസ് ജോയിണ്ടുണ്ടെന്നു തൊറിയെടുത്തിട്ടുണ്ട് അ
ങ്ങിനെ ചെയ്യുപോയതാണ്. അന്യായസത്തക്കളിൽ സർവ്വ
നഷ്ടം പൂർണ്ണാവകാശവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടെന്നും ശ്രീമതി
മതമായ തെളിവായിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ അവകാ
ശമില്ലാത്ത (സംഗതിയില്ലാത്ത) കക്ഷിയെ കക്ഷിചേർത്തു എന്നു
ഭാഷം ഈ കേസിൽ ഇല്ലാത്തതാണ്.

പ്രതിവക്കീൽ മനപ്പൂരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നും വേദത്തിന്റെ
അധികാരാവകാശം ജാതിശ്രേഷ്ഠമായ ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമാണെന്നും
പറയുന്നതിന്നുതെളിവെന്നായിബോധിച്ചിട്ടു രേഖകളിൽ മു
ഖ്യമായിട്ടുള്ളതു മനസ്സുതീയാണ്. ആ മനസ്സുതീയെ ആദ്യവ
സാനം നോക്കുമ്പോൾ അന്യോന്യവിരുദ്ധവും പൂർണ്ണവിരുദ്ധ
വും അസംഭാവ്യവുമാണെന്നു കീഴ്ക്കോടതിവക്കീലവർകളും
ഞാനും പ്രബലശ്രുതികളാലും അനുഭവത്താലും കോടതിക്കു
ബോധ്യപ്പെടത്തക്കവിധം തെളിവുതന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ മന
സ്സുതീ എന്നതു സ്വാതന്ത്രികാൽ സ്വപ്രഭുത്വം ഉണ്ടെന്നുവെന്ന്
വേണ്ടി എഴുതിക്കുട്ടിയ ഒരു കള്ളശ്ലോസമാണ് എന്നതിന്നു മ
നസ്സുതീയിൽതന്നെ അഭ്യക്തമായ ഭൂമരജലചരഭൂകാശചരജ
സ്തകളെയെല്ലാം മനപ്പൂരിൽ തിന്നാമെന്നും വിധിച്ചതു അനുഷ്ഠ
യമല്ലാത്തതിനാൽ കപടശാസ്ത്രമെന്നു നിർദ്ദേശമാവുന്നുണ്ട്.

അതുകൊണ്ടു പ്രതികളുടെ വാദം ദുരാഗ്രഹവും അസൂയ
യും ആകുന്നു. കോടതി സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ല.

അതുകൊണ്ടു ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതിയിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ അന്യായത്തിലെ ഏല്ലാ അപേക്ഷകൾക്കും തന്നെസാരമായ ഒരു വിധി ഉണ്ടാവാനും ഞങ്ങളെ ആദ്യപ്പീൽകോട്ട് ചിലവു പലിശ സഹിതം തടയാൻ കല്പന ആവേണ്ടതിന്നും അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നുപറഞ്ഞു മണ്ഡനമിശ്രൻ ഇരുന്നു.

ഇതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മൂന്നു ജഡ്ജികളുടേയും അന്യോന്യഗുണാലോചന.

3-ാം ജഡ്ജി 1-ാം 2-ാം ജഡ്ജികളോട്.

പ്രതിവക്കീൽ അഗ്നിഹോത്രി അവർകൾ മനഷ്യരിൽ ജാതി ഉണ്ടെന്നു വാദിക്കുന്നതിൽ അനുഭവത്തിന്നും ശാസ്ത്രത്തിന്നും വിരുദ്ധമുണ്ടെന്നു അന്യായവക്കീൽ മി. മണ്ഡനമിശ്രൻ പ്രബല ശ്രുതികളാൽ ഈ കോട്ടിലും കീഴ്ക്കോട്ടിൽ മി. സാധുനിശ്വലദാസനും അന്യായക്കാരും പ്രബലന്മാരായ രണ്ടു സാക്ഷികളും തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എന്റെ അഭിപ്രായവും അന്യായഭാഗത്തെ പിന്തുടരുന്നു.

പക്ഷെ വിഗ്രഹാരാധനം തീർത്ഥാടനം മുതലായവ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ബുദ്ധി എത്താത്ത മന്ദമതികൾക്ക് അന്തരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വിസംവാദിഭൂമമായി വെച്ചിട്ടുള്ളതിനെ തീരെ നിഷേധമായി വാദിക്കുന്നതിൽ എന്റെ അഭിപ്രായം പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നില്ല.

ഇതുകേട്ടു 1-ാം ജഡ്ജി അനന്തശയനനവർകൾ

വിഗ്രഹാരാധന തീർത്ഥാടനം മുതലായ അജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളാൽ ആത്മജ്ഞാനത്തിന്ന് ഏറ്റവും തടസ്സമായിട്ടാണ് അനുഭവമാവുന്നത്. എന്തെന്നാൽ പുജാപകരണങ്ങളായ ജലഗന്ധപുഷ്പാദിസമ്പാദനത്തിന്നു വ്യക്തമായ സമയംകളെന്ന ഒരു ദോഷം. 2. പുജാർക്കം ജാതിബ്രാഹ്മണനെക്കുറിച്ചു അറിയുന്ന ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്ന ദോഷം. 3. ദൈവം മൃച്ഛിലാദികളിൽ മാത്രമാണെന്നു ഭ്രമിക്കുന്ന ദോഷം. 4. വിഗ്രഹാരാധനയിൽ അഭിഷേകനിവേദ്യാദിദ്രവ്യവ്യയം സർവ്വമനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ ഉപയോഗപ്പെടാതെ ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്നു

ദോഷം. 5. അത്രാപിദൈവത്തെ രൂപമുള്ളവനെന്ന് കല്പനം ചെയ്യത്തായ ദോഷം. 6. രൂപരഹിതനായ ദൈവത്തിന്ന് കഷ്ടം പിപാസയുണ്ടെന്നു കല്പിച്ചു നിവേദ്യാദികളാൽ പൂജിക്കുന്നു ദോഷം. 7. സമുപാധിയെ പണ്ഡിതരൂപവെന്നാക്കി കാശ്യാദിയാ രൂപമെന്ന ദോഷം. 8. വാക്കിന്നെത്താത്ത വസ്തുവിനെ സ്തുതിയാൽ പ്രസാദിപ്പിക്കാമെന്നു സ്തുതിക്കുന്നതായ ദോഷം. 9. മനസ്സിന്നെത്താത്ത വസ്തുവിനെ ധ്യാനിക്കുന്നതായ ദോഷം. 10. നീട്ടികാരിയെ വികാരിയെന്നാക്കി ദാസി മുതലായ വഴിവാടും വേദ്യാദികൾ ചെയ്യുന്നതുമായ ദോഷം. ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങി ഇനിയും അനേകവിധ ദോഷങ്ങൾ വിഗ്രഹാരാധനാദികളാലുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവനിന്ദയായി പരിണമിക്കുന്നു.

എന്നതന്നെയല്ല പുരോഹിതപരിഷ്കളുടെ ലാഭത്തെ മാത്രം ഇച്ഛിച്ച് അശാസ്ത്രീയമായി കല്പിച്ചു നീചകർമ്മമാകയാലാകുന്നു ബുദ്ധദേവനും ക്രിസ്തുദേവനും മഹമ്മതുനബിയും വിഗ്രഹാരാധനയെ നീചകർമ്മമെന്നു കല്പിച്ചതും അതുകളെ തീരെ വിട്ടതും.

അതു നോക്കുമ്പോഴും വിഗ്രഹാരാധനാദികൾ ഏറ്റവും നിന്ദ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ അതു ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതുതന്നെ സംശയമില്ല.

അഥവാ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ബുദ്ധി എത്താത്തവർ ശാസ്ത്രങ്ങളെ വീണ്ടും അഭ്യസിക്കയും സജ്ജനസംഗം ചെയ്തയുമാണ് മുഖ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത്. അപ്പോഴും വിഗ്രഹാരാധന ചെയ്യരുത്. ശാസ്ത്രാഭ്യാസം പുനരാവർത്തി ചെയ്യും സജ്ജനസേവചെയ്യും ജ്ഞാനം ഉറക്കത്തോടെ ചഞ്ചലമായിരിക്കുന്ന പുരുഷത്തോടുകൂടിയവർ മനസ്സുപാധിനം ചെയ്യാൻ സ്വരൂപം കല്പിച്ചു ഭ്യാനിക്കേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ മൂന്നാം പക്ഷമായി ഇഷ്ടദേവതാസ്വരൂപം വരച്ചു പടത്തെ തന്റെ വശത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലം നിയമിച്ച് അവിടെവെച്ച് മനസാ ദേവനാരൂപപൂജയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. അല്ലാതെ അഭിഷേകനിവേദ്യാദികളാൽ പൂജിക്കരുത്. അങ്ങിനെ പൂജിക്കുന്നത് ദൈവനിന്ദയായിട്ടാണ് ഭവിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വിഗ്രഹാരാധന പാപകർമ്മമാണ്.

എന്നു പറഞ്ഞതിനെ 2-ാം 3-ാം ജഡ്ജിക്ടർ ശരിയെന്നു വദിച്ചു. പിന്നെയും 1-ാം ജഡ്ജി ഞാൻ മേൽപറഞ്ഞ സ്വരൂപ പ്രാപ്തവും മൂന്നാം പക്ഷമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ബുദ്ധി പതിയാത്തവക്ക് മുൻപറഞ്ഞ പ്രാപ്തവും ഉത്തമമാവുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥത്തോളം ഉത്തമമായത് മനസ്സിനെ കരുങ്ങി ചെയ്യാനുള്ള മറ്റൊരു ഉപായമാണ് ഉത്തമമെന്നും ചെയ്യേണ്ടതെന്നുമാകുന്നു നമ്മുടെ മുഖാഭിപ്രായം. സ്വരൂപപ്രാപ്തം മനസ്സിനെ കരുങ്ങിച്ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിലും അതിലും ചില ഭിന്നഭിപ്രായഭോഷമുണ്ട്. എന്നെന്നാൽ തക്കൽനിന്നുവന്നാണ് ദേവനെന്നും ആ ദേവന്റെ അനുഗ്രഹം വഭീഷണമെന്നും കരുതി ദേവന്റെ രൂപകല്പന ചെയ്ത് ദേവഭജനം ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ എന്നും ദേവൻ അന്യനെന്നുമുള്ള അന്യത്വഭേദതാഴാവമുള്ളതായും തല്പരണാൽ ദേവമാരനേകമെന്നും അവരിൽ ഉത്തമനും പ്രാവേദമുള്ളവനുമായ ദേവൻ ആരെന്ന് ഇതു മുതലായ ഭ്രാന്തി സ്വരൂപപ്രാപ്തത്തിലും ഉള്ളതിനാൽ മുന്തിപ്രാപ്തവും ഭോഷമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ട് മുന്തിപ്രാപ്തവും ഭ്രാന്തിന്നു ഹേതുവാകുന്നു. അതിനാൽ ചെയ്യരുത്.

ഭ്രാന്തിച്ചത്തി ചെന്നു മുക്തനവേണമെങ്കിൽ മനസ്സുപാധിതം ചെയ്യേണം. യാതൊരുത്തന്റെയും സുഖത്തിന്നും ദുഃഖത്തിന്നും അവനവന്റെ മനസ്സു കാരണമാവുന്നതല്ലാതെ അന്യമായ യാതൊന്നും കാരണമാവുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ ഞാൻ സുഖി ദുഃഖി എന്നിങ്ങിനെ നിശ്ചയം ചെയ്യുന്നതു മനസ്സാണല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള മനസ്സുപാധിതം ചെയ്യാൻ ബ്രഹ്മവിദ്യാഭ്യാസമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. അല്ലാതെ കർമ്മോപാസനം മുതലായ യാതൊന്നും ഹേതുവാകുന്നില്ല. മനസ്സുമാധാനത്തിന്നു വിഷയിമുദക്ഷുസംവാദം കീഴ്ക്കേടതിയിൽ റിക്കാർഡാക്കീട്ടുണ്ട്. അതു മരിയായുന്നതാണ്. അതിന്നും ബുദ്ധിയെത്താത്തവക്ക് ബുദ്ധതത്വം അറിഞ്ഞ് ബുദ്ധമതാനുസാരം പഞ്ചശീലങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു ഏറ്റവും ഉചിതവും ഏറ്റുപ്തവുമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അപ്പോഴും വിഗ്രഹാരാധനവും സ്വരൂപപ്രാപ്തവും ദൂരെ ത്യജിക്കേണ്ടതുതന്നെ സംശയമില്ല. എന്നാകുന്നു നമ്മുടെ അഭിപ്രായമെന്നു 1-ാം

ജസ്തി കമലാക്ഷനവർകൾ പറഞ്ഞതിനെ രണ്ടും മൂന്നും ജസ്തികൾ ശരിയെന്നുവദിച്ചു. പിന്നെയും ഒന്നാം ജസ്തി പറയുന്നു.

എന്നാൽ ബുദ്ധതത്വത്തിലെ പഞ്ചശീലത്തെ ഞാൻ ചുരുക്കം പറയാം. സി. കൃഷ്ണൻ ബി. എ.ബി. എൽ. അഡ്വക്കേറ്റ് മിതവാദി പത്രാധിപർ അവർകൾ എഴുതിയ ബുദ്ധതത്വ പ്രദീപത്തിൽനിന്നു എടുത്തത്.

പാലിവാക്യങ്ങളും അർത്ഥവും.

പഞ്ചശീലം

(1) പാണാതി പാതാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ പ്രാണിവാധത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(2) അദിന്നാദാനാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ തരാത്തതു എടുക്കുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(3) കാമേസു മിഹാചാരാ വേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ കാമങ്ങളിൽ തെറ്റുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(4) മുസാവാദാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ കള്ളംപറയുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

(5) സുരമേരേയമജ്ജപമാദട്ഠാനാവേരമണി സിക്ഖാപദം സമാദിയാമി=ഞാൻ സുരാ മൈരേയം മദ്യം എന്നീ പ്രമാദഹേതുക്കളിൽനിന്നു വിരമിക്കുക എന്ന ഉപദേശമാഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.

പഞ്ചശീലം കിളിപ്പാട്ട്

കെ. അയ്യപ്പൻ. ബി. എ. അവർകൾ കവനംചെയ്ത് ബുദ്ധതത്വപ്രദീപത്തിൽ എഴുതിയതിനെ പകർത്തി.

പരമസുഖഭോം ജീവിതചയ്ക്കുള്ള
മുറകൾ വിധിച്ചിതു ഭഗവാൻ തഥാഗതൻ.
സകല മനുഷ്യക്കു മുതകും പഞ്ചശീലം
വിധികളനുഷ്ഠിക്കിലത്തുതഫലദങ്ങൾ.

കൊല്ലുകില്ലെന്നവ്രതം പ്രഥമശീലമതു
കല്പത ചേർത്തിടുന്ന കാരുണ്യം സുഖാവഹം.

ജീവിത സർവ്വോപരി ജീവനിൽ പ്രിയമേതരം
ജീവിതാഗ്രഹം ജന്തുസഹജം ഗുണമല്ലോ.

ജീവനൊക്കെടുക്കുവാനാർക്കുമെ കഴിവില്ല
ജീവനെയെടുക്കുവാനൊന്നൊരു മുറവിന്നെ.

കൊല്ലരുതൊരു ജീവിതന്നെയുമതുകൊണ്ടു
കൊല്ലുക പാപം ഘോരനരകഫലപ്രദം.

യജിക്കാൻ കൊന്നിടൊലാ രമിക്കാൻ കൊന്നിടൊലാ
അടക്കാൻ കൊന്നിടൊലാ കൊല്ലൊലാ ഭജിപ്പാനും.

പ്രാണിയെക്കൊന്നു ചോര വീഴ്ത്തികിൽ ദേവതകൾ
പ്രീതരാമെന്നു മൃഗബുദ്ധികൾ കരുതുന്നു.

വേദങ്ങൾ വിധിച്ചാലും വൈദികർ ശരിച്ചാലും
യാഗങ്ങളെല്ലാം സഭാമന്ദിരഭാഗങ്ങൾ.

മുറിച്ചു കൊൾവാൻ തന്റെ ഗളത്തെക്കാട്ടിബുദ്ധൻ
വിടുത്തി വെട്ടാൻ കൊണ്ടു പോകുന്ന മൃഗങ്ങളെ.

എങ്കിലുമന്ധരുടെ നിർത്തവിശ്വാസത്തെ
പറ്റിത്തൊരു കഷ്ടം ഹന്ത! തപ്പണം ചെയ്യാനായി.

മിണ്ടുവാൻ വഹിയാത്ത നിർദ്ദോഷപ്രാണികളെ
കൊന്നവർ ദേവാലയവേദികൾ ഭജിപ്പിപ്പൂ.

മതത്തിൻ ചേരംചൊല്ലിയിത്തരം ക്രൗഞ്ചമിനി
നടത്തിടൊലാ വേഗം വെടിയിൻ യാഗങ്ങളെ.

മൃഗയാവിനോദവും മനുജൻ വെടിയേണം
കരുണാധർമ്മത്തിനു ചേരുകില്ലതു തെല്ലും.

നിരപദവികളായിടുന്ന ജന്തുക്കളെ
സർവ്വം വേട്ടയാടി വിരതു കാട്ടുന്നതും.

അണ്ണിയും, പൊന്നും, മയിലീവക നിസ്സഹായ
ശാന്തസുന്ദരങ്ങളാമോമനപ്രാണികളെ.

വധിച്ച പരാക്രമമോർമ്മിപ്പാനതുകളെ
യുണക്കിത്തൂർക്കിത്തേഹം വികൃതമാക്കുന്നതും.

വൈധേയമനോഹരമായിട്ട് മതിനീച ,
പൈശാചികചിത്രം ജ്ഞാനമെന്നേവേണ്ട.

ചെറുപ്പകാലത്തിങ്കൽ ഭഗവാൻവെക്കൊണ്ടു
പിടിച്ചുവീണഹംസപ്പക്ഷിയെത്തടയ്ക്കു.

പറിച്ച ശരംമെല്ലെ യതുതൻ ശരീരത്തിൽ
തറച്ചുനോക്കി കണ്ണീർ വാർത്തഹോ ഭയങ്കരൻ.

പക്ഷിയെ വീണ്ടും വീണ്ടും മുത്തിനാൻ തലോടിനാൻ
തൃശ്ശൂരിച്ചതിനേററ മുറിയും പൊറുപ്പിച്ചാൻ.

ഇതുപോൽ കാരുണ്യംവർത്തിയ ഭഗവാന്റെ

പരമധർമ്മത്തിന്റെ മഹിമ ചൊല്ലാവതോ!

രണവും തൃജിക്കേണം മനുജൻ രണത്തിന്റെ
കുറിനഖങ്ങളാരിയാതിരിക്കുന്നു?

അന്യരെ ജയിച്ചിട്ടു തങ്ങളെയധീനത്തിൽ

ലെന്നമെവെക്കാനുള്ള മോഹത്താൽ മനുജന്മാർ.

അന്യോന്യം നശിപ്പിച്ചു മന്നിടമാകുന്ന

തന്ദിലമാക്കിടുന്നു ദുരതാൻ ഭയങ്കരി.

നിഖിലമനുഷ്യർക്കും സുഖമായാക്കാൻ വേണ്ടും

വിപുലഫലാശ്വമീ വിസ്തൃതം മഹീതലം.

അതിനെയസമമായി പകർത്തിത്തേറുക

വതതു പാത്തു മന്ത്രികൾ തങ്ങളിൽ കലഹിപ്പു.

കലിംഗാക്രമണത്തിലേറെയാൾ ചത്തവാർത്ത

കരുണഭയങ്കരം അശോകനൃപൻ കേട്ടു.

വെടിഞ്ഞു നരരക്തപങ്കിലം ജഗൽപ്പിതം
 വിജയവാഞ്ഛാഹൃപൻ സഭാമന്ദിരനാഥൻ.
 ഭഗവാൻ തന്റെ ശാന്തിസന്ദേശപ്രവാഹത്താൽ
 ഭവനം പ്രക്ഷാലിച്ചു നൃപതി മഹാഭാഗൻ.
 ചത്തന്യനൃപതികൾ കൊല്ലുവാൻ മടിമുറ്റി
 പൃഥ്വിശൻ ജീവിക്കുന്നു ലോകൈകമഹാരാജൻ.
 ചൊന്നതിലൊക്കെക്കൊള്ളുമധികം ജന്തുവധം
 നിന്ദ്രമാം മന്ദ്രമാംസക്കൊരിയാൽ നടത്തുന്നു.
 അതിനെത്തടയേണമഹിംസാപ്രണയിക
 ഉള്ളവാമെങ്കിലത്ര നന്മകൾ ഭവനത്തിൽ.
 കൊന്നിട്ടും തിന്നീടൊലം കൊല്ലിച്ചും തിന്നീടൊലം
 തന്നെപ്പോലല്ലോ മാരജീവികളുൾക്കും.
 ജീവിപ്പാൻ കൊരിയുണ്ടു ചാകുവാൻ ഭയമുണ്ടു
 വേദനാനുഭവമുണ്ടല്ലോ ജീവികൾക്കും.
 എങ്ങിനെ പിന്നെയൊരു ജീവിയെക്കൊന്നുനാളെ
 മണ്ണിനു ചോരാകുമിത്തൻ തടിപോറും നരൻ.
 അന്യങ്ങളുനവധി ഭക്ഷ്യങ്ങളുനവെങ്കൾ
 തന്നീടുമ്പോൾ ജീവധാത്രിയാം വിശപംഭര.
 ധാന്യങ്ങൾ ഫലങ്ങളും മൂലങ്ങൾ ശാകങ്ങളും
 തിന്നുവാൻ ഹൃദ്യസാദുപോഷകവിഭവങ്ങൾ.
 പോരയോ മന്ത്രിനിവ നാരന്ന മന്ദ്രമാംസം
 ദൂരവേഹിംസാപരം തൃജിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ.
 അത്താദാനദോഷമൊഴിക്കും വ്രതമാകും
 പ്രസിദ്ധശീലങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തതു കേൾപ്പിൻ.
 കളിമുഖം ഖലമായൊ കൗശലം കൊണ്ടോ മറെറേ
 പരസ്യം ഹരിക്കുകിലത്താദാനമത്രേ.
 സമ്മതിച്ചു പരന്മാർ തന്നീടാതവരുടെ
 യൊന്നുമേ എടുക്കരുതെന്നൊരുപ്രകാരവും.

എടുക്കുന്നുകിലതുകളവാം കളവെക്കാൾ
 നികൃഷ്ടനിഷ്ഠരമായെത്തുള്ള ജഗത്തിങ്കൽ.
 ഘാതകൻ തന്നെപ്പോലെ ചോരനും ലോകക്ഷേമ
 ഹാരിയായുള്ള നരവൈരിയാണറിവേണം.
 അന്യരെ ദ്രോഹിക്കുന്നു തന്നെയൊ കെട്ടുകുന്നു
 നിന്ദ്യനാം ചോരൻതന്റെയവസ്ഥയെത്തുചൊൽ വ്യ.
 സുഖമില്ലാത്ത നാളമവനു ഭയമെന്നും
 ജയമില്ലാന്നിങ്കലുമെല്ലാം വിരോധികൾ.
 ന്യായമായി സമാജ്ജിമു സമ്പത്തു ഭുജിക്കുന്ന
 നീതിമാനാത്മപരസുഖഭം സ്വജീവിതം.
 പരദ്രവ്യച്ഛയോത്താൽ ജീവിതം ദ്രാന്തമാക്കും
 കടുത്ത നഞ്ചു സർവ്വദോഷൈകനിലയനം!
 ഭൃഗുവഹാരം, ചതി, പിടിച്ചുപറി, കൊല
 ഇവകളെല്ലാമതിന്നരുമസ്സന്താനങ്ങൾ.
 ലോകത്തിൻ പറ്റുപത്തിലും ഭൂരിതജാലത്തിലും
 പാതിക്കീദരാസക്തി ഹേതുവാണസംശയം.
 അതിനാൽ രണ്ടാമത്തെ ശീലത്താൽ വിധിച്ചിതു
 ഭഗവാൻ പരദ്രവ്യാനിച്ഛയാം മഹാഗുണം.
 അന്യന്റെ മുതൽ കവൻകൂട്ടു തന്നെയൊരാൾ
 തന്നോടു കവരിലും കുണ്ഠിതം തന്നിക്കണ്ടാം.
 എങ്ങിനെ പിന്നെയൊരാൾക്കുള്ളൊരു മുതലന്ത്യൻ
 കൊണ്ടുപോകുകിലവൻ തപിക്കാതിരിക്കുന്നു?
 പരസ്വം ഹരിക്കാലാ പരന്റെ ശ്രമഫലം
 ഭുജിപ്പാൻ സഹായിപ്പിനവനെ എതുകൊണ്ടും.
 സകലം തനിക്കാക്കാൻ കൃപണൻ കൊതിക്കുന്നു
 സകലം പരന്മാർക്കു കൊടുപ്പാനദാരനും.
 മുതലിൽകൊതിയന്റെ മനുജഗുണമെല്ലാം
 അവനെ വിട്ടുവെന്ന് നിർദ്വയമുഗപ്രായൻ.

വിവേചാഭിവാദം തികഞ്ഞ സിംഹാസനം
 ഭവദക്ഷമമാഗ്നമാരാജ്യൻ മായാസുതൻ.
 അകലത്തുള്ളിപ്പോയോരതുതമനോഹരം
 ചരിതമോത്തരം പിന്നെ കാല്പിണ്യം വരവതെ!
 കാമങ്ങൾ ഭൂപയോഗം ചെയ്യാത്ത പ്രതമല്ലൊ
 മൂന്നാമതായ ശീലം ഭഗവദുപരിഷ്കൃതം.
 നിളച്ചു വെള്ളംപോലെ യിളകിമറിയുന്നു
 മനസ്സു കാമങ്ങളാൽ ക്ഷോഭിച്ചു കലങ്ങുകിൽ.
 അങ്ങിനെയുള്ള ഹൃത്തിലെങ്ങിനെ വിവേകാദി
 നിമഗ്നനോടേം ചേർന്നു തമോപഹം.
 അനന്തപരമാദിഭൂതകായിട്ടു ചത്തുപോലെ
 പഴുതിലവിവേകി ജീവിതം കഴിക്കുന്നു.
 വിഷയാസക്തിമൂലിക്കഴിയിൽ ചെന്നുമുങ്ങി
 മറിച്ചുതുല്യനവനങ്ങിനെ വിനോദിച്ചു.
 ദൈഹികവികാരങ്ങളെത്രയും വിഷമങ്ങൾ
 തടയാൻ തടഞ്ഞവ ക്രമമായ് വെണ്ണാകിലൊ.
 ബലമായ് മനുഷ്യരെ യേതെല്ലാമചഥത്തിൽ
 അവകൾ കൊണ്ടുചെന്നു ചാടിച്ചു വലക്കുന്നു.
 കസുമസ്പന്ദമായ വഴിയെ ഹിംസ്രാകുല
 വിപിനഗർഭത്തിങ്കൽ വിദയം തളിർത്തു.
 സുഖദുഃഖാനന്ദമെന്നു പുറമേ തോന്നീടുന്ന
 നിരന്തരനീകേതത്തിൽ കൊണ്ടുടൻ കുടക്കുന്നു.
 മധുര പദാർത്ഥങ്ങൾ പൊതിഞ്ഞു പ്യാമോഹിപ്പി-
 ച്ചാരികാളകൂടം സുഖമായ് തിരിർന്നു.
 പിഴവിലാമൊയെന്നാലീവക വികാരങ്ങൾ
 മനുജനേകിയതു പ്രകൃതീ ഭഗവതി?
 അല്പമുതവക നാമടിമല്ലെട്ടീടതെ
 നമ്മുടെ തലിനത്തിലവയെ നിറത്തിനാം.

നിമ്മായം നിഷ്കന്ധം ജീവികിൽ വിഷയങ്ങൾ
 നിമ്മലാഭോഭത്തിന്റെ നിത്യമാമുവുകൾ.
 വൃദ്ധിചാരത്തെയെല്ലാം തടഞ്ഞു ധർമ്മൻ
 വിമലഭോഗങ്ങളെ ഗൃഹികൾ വെടിവേണ്ടോ.
 പരസ്പരഭേദഗുണമനം മാത്രമല്ല
 വിധിച്ചു വൃദ്ധിചാരഭോജനം ശീലാചാര്യൻ.
 വിഷിദ്ധമാഗ്നങ്ങളിലതിലും കുമാരൻപോൽ
 ചരിക്കുന്നെങ്കിലതു സർവ്വം വൃദ്ധിചാരം.
 മലിനചിന്തയുള്ള നോട്ടങ്ങൾ പോലും ധർമ്മ
 പ്രണയി വെടിവേണം നരകമൊഴിപ്പാൻ.
 ജീവിതവൈഭവമായി സിദ്ധാർത്ഥകുമാരനെ
 ലോകമോഹനരൂപ ശീലനാഥം യശോധര.
 സേവനംചെയ്തു നൃപസുന്ദരനും കാന്തനാളെ
 പ്രാണനും പ്രാണനായി പ്രേമവാൻ ലാലിച്ചിതു.
 ലോകരക്ഷണമാഗ്നം തിരയാനൊരുമ്പെട്ടു
 വീടുവിട്ടിറങ്ങുന്ന വേളയിൽ മഹാഭോഗൻ.
 പ്രിയന്മാർ കുഞ്ഞുമാരായ് ശയിക്കും ശയ്യക്കുറേ
 വലയം ചെല്ലുമ്പോഴെങ്കിലും നിന്നിട്ടു നടന്നടൻ.
 തിരിഞ്ഞു വീണ്ടുംനിന്നു പിന്നെയും നടന്നടൻ
 പിന്നെയും നിന്നോടൊന്നാ! കഴുകി പോലും ഭേദൻ.
 ഇങ്ങിനെമുള്ള ബലം തന്നെയും പോളിച്ചുജ്ഞാ-
 തന്നതത് പ്രമേധം വൈരാഗ്യനിർഭരം.
 നമ്മുടെ മുമ്പിൽനിന്നു ശാസിക്കിൽ വൃദ്ധിചാര
 കന്ധം നീണ്ടുള്ള ജീവിതമസാധ്യമോ!
 എടുത്തുമാക്കുന്നതൊക്കെയും ചാരിരുന്നതിൻ
 വിത്തുലി കയ്യാതന്നെ മേവണം മനുജന്മാർ.
 ചൊല്ലീടാമിനി മൃഷാവാദത്തിൻ വിരമന-
 മെന്നുള്ള വിമലാം നാലാമാതായ ശീലം.

കളവു പറയുകയില്ലെന്ന വ്രതമല്ലോ
 ഭഗവാനിതുകൊണ്ടു മുഖ്യമായ് വിധിച്ചിതു.
 പറഞ്ഞു തമ്മിൽ തമ്മിലാശയമറിയിക്കാൻ
 നരകം മാത്രമല്ലോ ഭാഷയാമനുഗ്രഹം.
 അതിന്റെ സഹായത്താൽ വളൻ നിന്നീടുന്നു
 മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ നാഗരികതതന്നെ.
 വാക്കിന്റെ മഹിമകൾ വിസ്തൃതപരതന്ത്രം
 രാജ്യം മനുജരെ യവനമതിന്നായി.
 തീർക്കുന്നു കോവിലുകൾ പുജകൾ നടത്തുന്നു
 സ്തോത്രങ്ങൾ രചിക്കുന്നു പുരാണം ചമക്കുന്നു.
 ഇത്രമേൽ പ്രഭാവങ്ങളുള്ളൊരു മഹാശക്തി
 ജിഹ്വയിലിരിക്കുന്നു മന്ത്രിൻ കാമപ്രഭം.
 അതിന്റെ ശുഭാശുഭ സ്ഥിതിപോലഭേദമാ
 യവന്റെ ശുഭാശുഭസ്ഥിതിയും വരുന്നിതു.
 സത്യനിർമ്മലസാത്മ്യം മാനിയ വചസ്സിഹ
 മന്ത്രിൻ പുരുഷാത്മ്യം പ്രകാശമാക്കുന്നു.
 അസത്യമലിനമായനന്മയായിടിന
 വചസ്സോ നരകത്തിൻ താക്കോലുമായിടുന്നു.
 അമൃതമിരിപ്പതും ഗരളമിരിപ്പതും
 നരനാക്കിലെന്നു വിബുധർപറയുന്നു.
 അമൃതം ചൊരിയുന്നു സത്യഭാഷണംനിത്യം
 മന്ത്രവാദം ഹാലാഹലവും വമിക്കുന്നു.
 വാസുവമറിഞ്ഞീടാനേവരും കൊതിക്കുവാൻ
 വാസുവവിരുദ്ധമായ് പറവോൻ ലോകത്തിന്റെ.
 പൊതുവാമാകാം ക്ഷണങ്ങളെതിരെ പോയിടുന്ന
 സ്വപരദ്രോഹിയാകുമറിയാ സാഹസികൻ.
 വഞ്ചനവ്രതനാകുമവനെ വെരക്കുന്നു
 ധന്യരാം മനുജന്മാർ നിത്യനാണവനാകും.

ജനത്തിൽ സമ്മതിയും ജീവിതവിജയവും
 തൃപ്തിയും പോയിട്ടുണ്ടിതസത്യവാദിതന്നെ.
 കാനലിൽ ജലംതേടും വിഹലശ്രമൻ കള്ള-
 ഭാഷണം കൊണ്ടുകൊണ്ടും നേട്ടവാൻ നോക്കുന്നവൻ.
 ഭാഷണധേനുവിന്റെ പാലോലമകിട്ടിക്കൽ
 ചോരതാൻ കുടിക്കുന്നു കൊതുകാണവൻനീചൻ.
 അന്യരെയിരളികളിട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചവൻ
 തന്നെയെക്കത്തകുരിശുമാൽനിറക്കുന്നു.
 മാനസദുഷ്ടാനത്തിൻ കാന്തിയും വെളിച്ചവും-
 മായവേ ഹരിച്ചിട്ടുസത്യമചിനതം.
 മലിനമാനസത്താനപഥചാരിയായി
 നിയതംകെട്ടുന്നിതു കെട്ടവനുണ്ടോഗതി?
 കളവായോരുമോരോ പദവും വിഷപല്ലി-
 ക്കുവാം മുളച്ചതു പടൻ തിങ്ങിക്കൊച്ചു.
 ഉതിരും തിരുത്തുക്കു ഫലങ്ങളവയ്ക്കുള്ള
 കൊട്ടിയ ഗരളവുമചിന്ത്യഭയങ്കരം.
 കളിയാശ്ശോലും കള്ളമുറിയാടരുതാനും
 കളവുകല്യാണത്തിൻ വാതിലുപൂട്ടിടുന്നു.
 സത്യഭാഷണം മഹാനുഭവം ചിത്താംബുവെ
 സ്വപ്നമാക്കിടുംതേറാംപരലാണരിയുക.
 സത്യത്തിൽപരമായിട്ടില്ലാതെ ധർമ്മിഹ
 സത്യംതാനല്ലെ ധർമ്മം സത്യപശ്ചാത്തം ധർമ്മം.
 സത്യവാനെല്ലാവരും വശഗരഭിവൃദ്ധി
 എപ്പോഴും മായാസമവനെത്തുടരുന്നു.
 സത്യത്തിൽനിന്നുമത്തിൽ നടക്കുംലോകമിതിൽ
 സത്യമേവലഭുന്നിതസത്യം തുലയുന്നു.
 ഒടുവിൽ പരഞ്ഞീടാം പഞ്ചമമാകുംശീലം
 ലാഹരിപദാത്മങ്ങളൊഴിക്കും മഹാബ്രതം.

പ്രമത്തരജ്ഞാനം പ്രകൃത്യാ, പ്രമാണേന
 വരുത്തുംമദ്യാലികളൊക്കെയും ഭോജനംവേദം.
 ബോധനിമിത്തലഞ്ജനമാനനമല്ലംകൈകൾ
 മോഹദൃഷ്ടിതവിന്നമാകുന്നു മദിരയന്തം.
 സമൃദ്ധിമാനാലക്ഷി കളിപ്പും നിലയറും
 അരിയുവികലമാൽമാഴ്കുന്നുക്കുണത്തംവേദം.
 മോഹബുദ്ധികൾകൈട്ടും, ദ്രാഗ്ദ്ധനാബലംപോയും,
 ഭോജനംവേദംവേദം, ചിന്തിതരായമിഹ.
 വിരേഖൈഷ്വര്യത്തിൻ പരമകാഷ്ഠകളോ-
 ഹണമാകും നിന്ദ്രജീവിതം മുതികല്പം.
 ത്വം! ഹ! ഹ! നയിക്കുന്നു മദ്യപരചര്യയെ
 മുഴുവനും പിമ്പും ഭൂമിതനിവസനം.
 മോഹകുലംമുഖങ്ങളെ പിഴക്കാബീജംമുളാൽ
 പുരിതമല്ലോ! നാരം മദിരാമഹാവിഷം?
 ലഹരിപ്രിയമെന്ന പൈശാചപ്രകൃതിയെ
 സ്വപരമകുലംകുലംകുലംജ്ഞിക്കേണം.
 മദ്യവും, കഞ്ചാവയും, കറുപ്പും, പുകയും
 മന്ത്രിയൻ ശത്രുക്കളാണവയെക്കൊന്നിൻ.
 ശീലമുള്ളവരും സംരക്ഷിച്ചുവെച്ചു
 ഭോജനവുമായും ജീവിതനിയമങ്ങൾ.
 മതത്തിൻ പ്രാധാന്യംകരഹസ്യാമിഹകളിൽ
 അർക്കിത്തനായോസിന്ദുവാം മഹാഗുരു.
 മതങ്ങൾക്കെക്കെപ്പൊതുമാമിതിൽസർവ്വ
 മതവും വൈഭവ്യങ്ങളെന്ന യോജിക്കുന്നു.
 മന്ത്രിയൻ ഇല്ലം, ശാന്തി, സുഖങ്ങൾ നല്ലിത്തേ-
 സുസ്ഥിതി രക്ഷിക്കുവാൻ പോരുന്നീതേകമതം.

ധർമ്മപദത്തിൽ ഇരുപത്തിനാലുപ്രായങ്ങളിൽ ബുദ്ധമത സരം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധമതമെന്നതു ബുദ്ധൻ പ്രസംഗിച്ചപ്രകാരമുള്ള തത്വങ്ങളും ആദികാലങ്ങളിൽ ധർമ്മമെന്ന വിശേഷണമധേയത്തോടുകൂടിയുള്ള മതമാകുന്നു. ധർമ്മത്തെ ദൃഢത്വജിജ്ഞാപുണ്യത്തെ ഐശ്വര്യോഴ്ചം കലാജ്ഞാപ്രാപ്തികളിൽ സ്നേഹം, സത്യം, ക്ഷമ, ശുദ്ധി ഇവയോടുംകൂടി ഇരിക്കുകയാകുന്നു ധർമ്മം. ഐശ്വര്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം അശോകൻ പറയുന്നു. എന്നാൽ സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ ബുദ്ധമതത്തെ വിചാരിച്ചുപോരുന്നതു ഈ നിലയിലല്ല. ഹിന്ദുക്കൾ പ്രത്യേകിച്ചു മലയാളത്തിലെ ഹിന്ദുക്കൾ ബൌദ്ധനെന്ന് പദം ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ ഇപ്പോഴും അവരുടെ മുഖത്തിന്നു വശത്തുള്ളതന്ന ഗോഷ്ടികൊണ്ടു മുഹമ്മദീയനെന്ന് അത്മത്തെ കല്പിച്ചു ബൌദ്ധനെന്ന് അർത്ഥം മറ്റൊന്നാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

ബുദ്ധന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശത്തോടും ഹിന്തുക്കൾ കൗതുകത്തോടെ പരിചരിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു എന്നതിന്നു സാമാന്യത്തിലധികം തെളിവുണ്ട്. ബുദ്ധൻ വിഷ്ണുവിന്റെ കവചമാണെന്നു അവതാരമാണെന്നു ഹിന്തുക്കളിന്നും വിശ്വാസമുണ്ടെന്നും ആ അവതാരശ്രേണി പൂർണ്ണമായെന്നതിൽനിന്നു കാണാം.

ശ്ലോ — ദുഷ്ടജനാദിവിചാരമേ പശുഹിംസാനിർദ്വേഷമേ

ബോധശുദ്ധി കൈമാറ്റം തന്റെ ദൈവാനുഭവം നമുക്ക്

അ — ഭയഭാവിയില്ലെന്ന യോഗത്തിന്റെ നാശത്തിനുള്ളതും പത്തു മിന്നലിറച്ചിയിലുള്ളതും യോഗത്തെപ്പറ്റിയാണ് ബുദ്ധരൂപത്തെക്കുറിച്ചത്. ആ ഭവനാധിപനായ അന്യർക്കായിരിക്കും നമസ്കാരം എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും ബുദ്ധനെത്തന്നെക്കുറിച്ചു

ജ്ഞാപിതൃക്കളും ഒരു ദേവനായും അവതാരരൂപനായും കരുതി വന്നിരുന്നു. ബുദ്ധകാലത്തിന്നു മുമ്പും ഇന്ത്യയിൽ അശ്വമേധയേയും പതുക്കെയും എന്നുവണ്ടാ മനുഷ്യരേയുംകൂടി കുലചെയ്യ യോഗംകഴിച്ചിരുന്നതു സാധാരണയായിരുന്നു എന്നു സർവ്വസമ്മ തമായ കാഴ്ചമാണല്ലോ. ഇപ്പോഴോ ആ ഹിന്ദുക്കൾതന്നെ അ ഹിംസാ പരമോ ധർമ്മം എന്ന പ്രമാണം തങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളി ലെ പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തമാണെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. അങ്ങിനെ പറയുന്നതല്ലാതെ ഹിന്ദുക്കൾ ആ വാക്യാത്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കു ന്നിപ്പതും. എന്നാൽ ബുദ്ധൻ ഹിന്ദുമതദോഷിയാണെന്നു ഹിന്ദുക്കൾക്ക് അഭിപ്രായമേകും ഉണ്ടാവാനുള്ള കാരണം യോഗാ ദിനീപകർമ്മങ്ങളും ധിഗ്രഹാരാധനാദി മൂലകർമ്മങ്ങളും നിന്ദ്യമെ ന്നും ചെയ്യരുതെന്നും ജീവനിൽ കരുണയും ജീവിതത്തിൽ സത്യ വുമാകുന്നു സകലഗുണങ്ങളിലുംവെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളെന്നു ബുദ്ധൻ പ്രസംഗിക്കുകയും ബുദ്ധന്റെ ഈ ഉപദേശങ്ങൾ രാജ്യ മാസകലം പരക്കുകയും സർവ്വജനങ്ങളും അതിനെ അനുഷ്ഠിക്കു യും ചെയ്യുതുടങ്ങിയപ്പോൾ യോഗാദിനീപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളുമരുടെ സമ്പാദ്യം കുറഞ്ഞതിനാൽ ബുദ്ധനെ നിന്ദി ച്ചു ബുദ്ധമതം ഹിന്ദുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിരോധിയാണെന്നു ക്കിത്തിരിത്ത് ബുദ്ധനെ ദോഷിക്കുകയും ഹിന്ദുക്കൾ ഹിംസാദിനീ പകർമ്മം പുനരാവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുതുടങ്ങി.

സകലപാപത്തേയും ത്യജിക്കുക, നന്മയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുക, അന്തഃകരണത്തെ ശുദ്ധമാക്കുക ഇതാണ് ബുദ്ധശാസനം. എ ന്നാൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിനാൽ സാരം പ്രത്യക്ഷമാവാത്തതി ന്നാൽ പാപമിന്നത് പുണ്യമിന്നത് എന്നെല്ലാം വിവരമായി ഹി ന്ദുമതത്തിലും പറയുന്നു. മനുഷ്യകർമ്മം പാപപുണ്യമിത്രമായി ള്ളാണല്ലോ ഉള്ളത്. ബുദ്ധമതപ്രകാരം പാപങ്ങൾ പത്തുണ്ട്. അതുതന്നെ അഷ്ടാംഗഹൃദയകർമ്മാവ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ള്ളോ—ഹിംസാസേവയാന്യമാകാമപൈതൃപരഷാരതം സംഭിന്നാലാപംവ്യാപാദമഭിന്യ്യാദഗപിപദ്യം.

ഇതിൽ ഹിംസ കളവ് പരസ്പരീകരണം ഈ മൂന്നും ശരീരത്താലും പൊളിപാഞ്ഞു ഭേദിപ്പിക്കുക ക്രൂരമാകും അസത്യം ചെയ്യുക വാക്കുമാറുക ഈ നാലും വാക്കിനാലും പരദ്രോഹചിന്താ പരദ്രവ്യപുഷ്പം (തത്ത്വത്തിന്റെ) വിചരീതധാരണ ഈ മൂന്നും മനസ്സാലും (ത്രിവിധകരണങ്ങളാൽ) ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകളുടെ വിചരീതമായിട്ടുള്ളതു പുണ്യാമണം പറയാം. മനുഷ്യൻ മുതൽ കൃമിവരെ സകല പ്രാണികളിലും ഭയം ഭാഗശീലം (ഭയം അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അനുഭവിക്കത്തക്കസാധാരണം ചെയ്ത) ചാരിത്രതുഷ്ടി സത്യവാങ്മൂല തത്വീൽ തെറ്റിയവരെ പഠിപ്പിപ്പിക്കുക മൃദുഭാഷണം അസൂയയില്ലായ്മ പരസ്പരീകരണത്തിൽ സന്തോഷം തത്ത്വജ്ഞാനം ഇവകൾ പുണ്യങ്ങളാകുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞ പാപങ്ങളെ വർജ്ജിച്ചും പുണ്യങ്ങളെ ചെയ്തും മനുഷ്യജാതികൾക്കുണ്ടാകുന്നതാണ് ബുദ്ധമതപ്രകാരമുള്ള ധർമ്മപാഠം. ഈ മതത്തിന്റെ സന്ദർഭം എന്തെന്നാൽ പ്രപഞ്ചതത്ത്വജ്ഞാനം മോക്ഷമാർഗ്ഗം എന്നിവയാകുന്നു. ബുദ്ധമതതത്ത്വം അറിയേണമെങ്കിൽ ബുദ്ധൻ ഈ മതത്തെ സ്ഥാപിപ്പാനുള്ള ഉദ്യേശ്യം അറിയേണ്ടതാണ്—പൂർവ്വ ചാഹം ഭിക്ഷവെ ഏതർഹി ച ഭുജ്ജ്ഞൈവ പ്രജ്ഞാപമയി ഭുജസ്വ ചനിരോധം. അർത്ഥം—പണ്ടുപഠിപ്പിച്ചതുപോലെതന്നെ ഇപ്പോഴും ഭുജ്ഞൈവപഠിയും ഭുജ്ഞൈവപഠിയെ പഠിയും മാത്രമാണ് ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് എന്ന് ബുദ്ധന്റെ സ്വന്തവാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ തന്റെ ഉദ്യേശം സംസാരസാഗരത്തിൽ കിടന്നു വലയുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഭുജ്ജ്ഞൈവവും ഭുജ്ഞൈവത്തിലും ഉപദേശിക്കുന്നതാണെന്നു ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. ലോകസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചോ സ്രഷ്ടാവിനെ പഠിയ്ക്കുകാലം ദീർഘം പ്രപഞ്ചം ഇവകൾക്ക് ആദ്യം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നോ ഈ വക വിഷയങ്ങളെപഠിച്ച് ബുദ്ധൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. ആവക വിഷയങ്ങൾ അപ്രമേയങ്ങളാണെന്നും അതിനെപഠിയ്ക്കുവാനുള്ള പ്രസംഗത്താൽ വൃഥാകാലക്ഷേപമല്ലാതെ യാ

തൊഴു ഗുണവും സിദ്ധിക്കാത്തതാണെന്നും ആകുന്നു ബുദ്ധൻ്റെ അഭിപ്രായം.

ബുദ്ധതപഹ്വദീപത്തിൽ ടി. നാരായണനമ്പി അവർകളുടെ ഹിന്തുരുത്തലോഷം കാണിച്ചു ബുദ്ധമതത്തെ ഋഷിക്കുന്ന പരിവേഷം ഋഷകളെയും രാഷ്ട്ര വിവരിപ്പും.

തീണ്ടവും തൊടലൊച്ചുതാട്ടലായിത്തമി വകയത്രും കൊണ്ടുതീവമുയിഞ്ഞു തമ്മിപ്പിടഞ്ഞിടുന്നമഹാജനം വേണ്ടവണ്ടുദിച്ചു ഹിന്തുരുതം സഹോദരബുദ്ധിയെ കണ്ടിടൻ വഴിവെച്ചു ബുദ്ധമതത്തിൽ മേ മതിചേരണം. 1

ആത്മവല്ലഭനാമമല്ലവ സിദ്ധമീശപരരെന്നിതാ ലമ്പലത്തിൽ വണങ്ങിടും പണികമ്പമാണുനിനക്കകിൽ വേണ്ടഹിന്തുരുതം ദുഷിച്ചതു ബുദ്ധനോരിരുതാംമതം വേണ്ടതിന്നു സുഖം വിഹാരശുദ്ധം വിശിഷ്ടസമാകിലും. 2

ഭദ്രകാളി മുന്നേഴനുംഹരിഷൺ മുഖൻയദുനന്ദനൻ തദ്രേവമസംഖ്യ ദേവരെ യാക്കസേവപിടിച്ചിടാം വേണ്ടഹിന്തുരുതം നമുക്കറിയാത്തതാരിശപരനെ രേഖയ്ക്ക് പണ്ടുപുനയേകിടാത്ത വിശുദ്ധബുദ്ധമതം മതി. 3

നാലരീടാർ പട്ടർ പഞ്ചമർ ചെട്ടിയമ്പലവാസിയെ നായസംഖ്യ വകുപ്പിൽ വേറെയിരുത്തിടുന്നു മനുഷ്യരെ ഏതുഹിന്തുരുതം നമുക്കിതുവേണ്ട ജാതിപിടാചിതൻ ബന്ധനത്തിലകപ്പെടാതൊരു ശുദ്ധബുദ്ധമതം മതി. 4

ആദരത്തുനടത്തണം ബലി കോഴിയെക്കലവെ ചെയ്യണം താടിനായമപൂർവ്വമല്ല മനുഷ്യരേയമറക്കണം. പേരിതാം പടിയിശപരപ്പണമായിതേവിധമത്രും ധർമ്മതാടുവിധിച്ചു ഹിന്തുരുതം നമുക്കതിസങ്കടം. 5

ഇപ്പുബുദ്ധമതത്തിലേവമഹിംസയാണതിൽ മുഖ്യമായ് ചൊല്ലിടുന്നതുബുദ്ധദേവവിഹാരമത്രമനോഹരം.

- അമ്പലമുഖമുള്ള ജീവബലിശ്രീയാദികളേതു മി
 പ്പമ്പെഴുംമതമെന്നു ബുദ്ധമതം നമുക്കുതന്നെ നേരി. 6
- രാമനെച്ചിലർമാരെന്നു ചർച്ച നേരിച്ചിലർവിണ്ണവെ
 സീമയാറവിധത്തിലിങ്ങിനെ വാഴ്ത്തുമേ ബഹുദേവരെ
 കേമനാരുനീനക്കിടീശപരജാതിയിൽ ദൃഢമാക്കുവാ
 നീമനുഷ്ഠാനപദ്ധതിക്കുനീക്കിത്തു ബുദ്ധമതം മതി. 7
- മുമ്പിനാൽപലതരം സാര മെഴുന്നബുക്കുകൾ നോക്കിനാൽ
 പിമ്പിലുള്ളതു നീക്കത്തിനേററവും വിചാരിതമാം
 കമ്പമാംമഹിത്തുധർമ്മമറിഞ്ഞു വേണ്ടതുചെയ്യുവാൻ
 സമ്പ്രദായമൊരവിധത്തിൽ വിധിച്ചബുദ്ധമതം മതി. 8
- വൃത്തിയുള്ളൊരുശുഭനേകിയ വെള്ളമേററമതു ഭാമാം
 വൃത്തികെട്ടൊരുവിശുദ്ധനേകിയതെങ്കിലായതു ഭാമാം
 ഇത്രയുക്കിവിതലായതുകൊണ്ടുവിൻമതമൊന്നതാൻ
 ബുദ്ധനേതീയയുക്കിയുക്കുമതത്തിൽ മേ മതിചേരണം. 9
- സേവയജികളാകുവാൻ ചിലഭൂമിദേവർനടന്നിടം
 കേമമാംഗ്രീതയെഴുചന്ദ്രാകുടപ്പമെത്രയേക്കും
 ഗോവിന്ദെചലർകൂടി ഞെക്കി വധിക്കുമെന്നൊരുമുട്ടുമേ
 പോവതിന്നവർനൽകയില്ലിട വേണ്ടഹിത്തമതം മമ. 10
- ഏത്രമേൽനമുക്കു നോല്ലണം പണമെത്രവിപ്രനന്തരകണ്ഠം
 ശ്രോത്രമെക്കൊടുത്തതാൻ മുതലുള്ളതൊക്കെക്കിടിക്കണം
 വേണ്ടഹിത്തമതംനമുക്കു വിപ്രനോതിയൊരുമുട്ടുമാം
 വേണ്ടതായ മതം തഥാഗതബുദ്ധകല്പിത മതമതാൻ. 11

ഇതിനും പാണ്ഡിതവിചാർ കെ. അൻ. ചാത്തുണ്ണി കവ
 നം ചെയ്തു ന്യായതത്വവിചാരികൾ മേൽക്കൽ വിവരിക്കാം.

“കാമനത്തിങ്കൽ പാപകരം ഏതെങ്കിലും
 ജന്തുധർമ്മം പുലർത്തു നോക്കുന്നിങ്ങവേണാനമുക്ക്
 ലോകമേ നിന്ദാർജ്ജുനമുട്ടിടത്തു കണ്ഠം കാലപ്പിറപ്പാൻ.
 നിർമ്മാണസിദ്ധിയെഴുതാൻ കണ്ഠം തുല്യംപട്ടത്തെയുംതൻ
 ചാരുകളേബരമാകും പ്രിയ ദേവകളേയും തുണപേരേ.

ദുരേഖലിചെച്ചിങ്ങേതാരാ ധർമ്മധീരൻ കൃപാവാരിരാശി
 ഹിംസാപരശൂരകർമ്മം തീരെ സംഹരിച്ചുജ്ഞാതാരൻ.
 സർപ്പവിഷുധ സന്യജ്ഞൻ പ്രാജ്ഞ നിർദ്വാണ്ഡചിന്താപ്രശാന്തൻ
 ശ്രീബുദ്ധഃദേവൻകൃമത്താൽ ഭൂവിസ്ഥാപിച്ചാരമ്മതമിന്നം
 നമ്മുടെഭാഗ്യാതിരേകാൽ സർപ്പസമ്മതമാക്കീടുവാനായ്.
 തപ്തപ്രയുരൈകകണ്ഠേന വിളിച്ചുച്ചത്തിലോതുന്നതോത്താൽ
 എന്തിനശൂരകർമ്മത്താൽകെട്ട ഹിന്തു മതഃനാംവരിപ്പൂ.
 ജന്തുഹിംസാജാരിഭേദ മല്ലാതെത്തുള്ള ഹിന്തു മതത്തിൽ
 ദൈവങ്ങളെസാക്ഷിനിർത്തി നരക്കായുന്നവേഷ്ടക്കാരും.
 അമ്മാനെകലചെയ്താ മരിതമ്മായവൻസാക്ഷിവിഷ്ണു
 മൂന്നംതപംചെയ്യുന്തദ്രൻ സാധുതന്നെവധിച്ചവൻതാനൊ
 കോപാലിതപത്തിയൊന്നു വട്ടം ഭൂപാലരെകൊന്നവനൊ
 കണ്ണായിരമുള്ളവനൊ മൂന്നു കണ്ണനായിട്ടംശിച്ചനൊ
 ആനത്തലയുടയോനോ ചിത്രമാനനമാറുള്ളവനൊ
 നാനുചനാംവിധാതാവൊ ദൈവംനമ്മൾക്കുപേണ്ടവനാരൊ.
 കാശിയിൽവാഴുന്നവനൊ വജ്രത്താശിസ്സുരുളുപോൻതാനൊ
 രാമോ പരത്തുള്ളവനൊ ഗുരുവായുരിരികുമങ്ങാരൊ.
 കാഞ്ചീപുരത്തരുളീടും സർപ്പവാഞ്ചരിതമേകുന്നവനൊ
 ആരാണദൈവംനമുക്കെന്നുള്ള തോരുവാൻതന്നെത്തൈക്കും.
 ജന്തുബലികളെകൊണ്ടും പിന്നെസന്തതംമദ്യാദികൊണ്ടും
 പ്രീതരാംമൃഗ്ഗികളെല്ലാമേറാം ഭീതിവളത്തുന്നടുപ്പൂർ.
 പോരേയിതിൽപരമുണ്ടോ ദൈവംവേറെയീഹിന്തു മതത്തിൽ
 മൃഗ്ഗികൾമുവതംകൂടി കാണകപാത്താൽ ദുരാചാരമുഖ്യർ
 മറവദൈവങ്ങളെപറ്റി യിനിമുറും പറയേണ്ടതുണ്ടോ.
 മാനവകുടുംബമിങ്ങും ഹാ തീണ്ടൽമാനഭംഗമെന്നിതിലും
 എന്തിനിജന്തു മതമാം നീചഹിന്തു മതത്തിലിരിപ്പൂ.
 ജന്തുധർമ്മത്തെപുലർത്തും മതമെന്നിവേണ്ടാനമുക്ക്
 ശാക്രമുനിശിഷ്യരോതും നീതിവാക്യംശ്രവിച്ചുനടപ്പിൻ.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരവും ഇനിയും പലവിധത്തിലും ലോകതത്വപരമ്പരപണ്ണിവിചക്ഷണനായ ബി. എ. മിസ്റ്റർ കെ അയ്യപ്പൻ മുതലായ മഹാനുഭാവരുടെ പര്യാലോചനയിലും ബുദ്ധധർമ്മത്തെ ആചരിക്കുന്നതാണ് മനുഷ്യർ ഭൂഖണ്ഡത്തിനുസുഖപ്രാപ്തികൾക്ക് എടുത്തുമാറ്റമെന്നും ജാതിയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതും അജ്ഞാനത്തെ ഉളവാക്കുന്നതും ഹിംസാഭിപാദം ബുദ്ധമതമായ വിശ്വാസാരാധനയാഗാദികൾക്കും കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിനാലും വിശ്വാസാരാധനാദികളാൽ യാതൊരു ഫലവും അനുഭവത്തിലില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആവകനീചകർമ്മങ്ങളെ നിശ്ശേഷം വിട്ട ബുദ്ധധർമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ മനസ്സമാധാനമുണ്ടാവുകയും ദൈവതഭാവമില്ലാത്തവകയും ചെയ്യും. എന്നുമാത്രമല്ല ശങ്കരാചാര്യരുമായ അദ്വൈതത്തോടു യോജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരമായാൽ ഇഹലോകവാസസുഖവും മരണാനന്തരം നിർവാണസുഖവും ലഭിക്കും.

അതുകൊണ്ട് വിശ്വാസാരാധനം മുതൽ സ്വരൂപഭൂതപര്യന്തമായ സമസ്തജ്ഞാനകർമ്മങ്ങളെ സമൂഹം ത്യജിക്കണമെന്നുതന്നെ നമുക്കേയും അഭിമതം—ഇതുകേട്ട് രണ്ടും മൂന്നും ജഡ്ഢികൾ ശരി. ഞങ്ങളും അതിൽ യോജിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

രണ്ടാംജഡ്ഢി വീണ്ടും പറയുന്നു.

താങ്കൾ ബുദ്ധധർമ്മം ശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതമതത്തോടു യോജിക്കുന്നു എന്നുപറഞ്ഞതിൽ നമുക്കൊരു ശങ്ക ജനിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ശങ്കരാചാര്യർ ജാതി പിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതിന്നടിസ്ഥാനമായി ശങ്കരസ്കൃതി എഴുതിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ളകിംവദന്തി തീരെ അസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതാണ്. ശങ്കരാചാര്യർ ബാല്യകാലത്തുമാത്രമേ കേരളത്തിൽ വസിച്ചിരുന്നുള്ളുവെന്നും അക്കാലത്തു ബാലനായതിനാൽ ജാതി പിരിപ്പാൻ കാരണമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും എട്ടു വയസ്സുമുതൽ ബ്രഹ്മപദം ചേരുന്നവരെ കേരളം വിട്ടന്യരാജ്യങ്ങളിലാണ് കഴിച്ചുകൂടിയതെന്നും അക്കാലങ്ങളിലും കർമ്മപരമായ യാതൊരു ഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നും താ

നൈശ്വരിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭാഷ്യാദികളും കർമ്മകാണ്ഡകൾ വന
 ജ്യേഷ്ഠകേരാരമാണെന്നും ജീവചരിത്രത്താലും കീഴ്ക്കേടര, അ
 ന്ത്രായം 2-ാം സാക്ഷിയുടെ വാക്കുശീതാലും പൂണ്ണരളിയിട്ട
 ണ്ട് എന്നിരിക്കിലും ശങ്കരാചാര്യരുടെ മല വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങ
 ലിൽ പാമരൻ വിഷയി മുക്ത മുക്തനെന്ന നാലുവിധമാണ്
 പുരുഷനെ വിവരിച്ചു കാണുന്നത്. അതിനപ്പുറിയും വി
 ചരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇതുകേട്ട് 1-ാം ജഡ്വി

പാമരാദി അപുവിധ പുരുഷന്മാരെന്നു ശങ്കരാചാര്യർ
 വിഭാഗിച്ചതിന്റെ സ്വരം നാലുജാതിയാണെന്നു ഒരേ പിതാ
 വരികുന്നു ജനിച്ചുപരിവൃത്തി തുടങ്ങുന്നതായ ഒരു വൃത്തി
 ഭേദത്താൽ പാമരാദി നാലുനാമങ്ങളായി വിഭജിക്കുന്നതാണ്. അ
 തിന്റെ ഭേദത്തെ പറയും.

(പാമരലക്ഷണം)

യാതൊരു സജ്ജനസംഗവും ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സ്വശക്തി
 യും ഇല്ലാതെയും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളറിയാതെയും അപ്രാപ്തിക്കാരെ
 യും ഉദാഹരണത്തിന്നുമാത്രം പ്രവർത്തിച്ചു കാലംകഴിക്കുന്നവൻ
 പാമരനെന്നും,

(വിഷയിലക്ഷണം)

പാപപൈശ്വര്യം, പുണ്യചെയ്യണം, പാപപുണ്യങ്ങളെ
 തിരിച്ചറിയാനുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞാനമോ സജ്ജനസംഗമോ ഇ
 ല്ലാതെ 1-ാം പ്രതിയോപോലുള്ള കർമ്മങ്ങളെ കന്യകയിൽപെട്ട്
 ധർമ്മവിജ്ഞാപവും അജ്ഞാനവർണ്ണവും അന്യായമായ ക്ഷേ
 ത്രോപവാസം വിഗ്രഹാരാധന തീർത്ഥസ്നാനം പ്രാണദാനം
 വ്രതം ഇതുകളെ അത്യാസക്തിയോടെ ചെയ്തും പൂണ്ണാത്മനി
 യമങ്ങളായ യാഗാദ്രധർമ്മീകർമ്മങ്ങളെയും ധർമ്മം അന്യ
 ന്റെ പാപിനാൽ വിചാരിച്ചു ചെയ്ത് കാലംകഴിക്കുന്നവൻ
 വിഷയിയെന്നും.

(മുക്കുലക്ഷണം)

സർവ്വമനുഷ്യരുടേയും അന്തഃകരണത്തിൽ മലഃ(ചാപം) വിഷേപം (ചഞ്ചലം) ആവരണം (സത്രൂപത്തെ മറയ്ക്കുന്ന അജ്ഞാനം) അഥവാ പ്രകൃതി-ഏകാദിയിൽനിന്നു മൂന്നുദോഷങ്ങളുള്ളതിൽ സത്യം ഭയം അഹിംസ പരോപകാരതല്പരത മുതലായ പുണ്യവിശേഷത്താൽ മലവും സജ്ജനസമ്പദ്ഃ സർവ്വാസൂത്രവണ്ണം മുതലായവയാൽ വിഷേപവും ഇല്ലാത്തവിധി അന്തഃകരണത്തിൽ ആവരണംമാത്രം ഉള്ളവനും ജനനമരണാദി സംസാരം ദുഃഖമെന്നറിഞ്ഞവനും വിഷകാദി നാലുസാധനങ്ങളുള്ളവനും (അതായതു 1 വിവേകം 2 വൈരാഗ്യം 3 ശമാദിഷ്ടലോകസമ്പത്തി 4 മുക്കുലത) വണ്ണാത്രോമാദിഭ്യം ക്ഷേത്രരീതിഭ്യം മുതലായ നീചകൃത്യങ്ങളെ തുണവൽക്കരിച്ചവനും മോക്ഷലംഗ്നിക്കുള്ള മാഗ്ഗോപദേശാദിയിനെ അനവധിക്കുന്നവനും മുക്കുലവനും.

(മുക്കുലക്ഷണം)

സർഗ്ഗഭവിന്റെ കരുണയാ തത്പരസ്യാദിമഹാവക്ത്രോപദേശത്താൽ അഹം ബ്രഹ്മസ്മി (ഞാൻ ബ്രഹ്മമായിത്തീർക്കുന്നു) എന്ന സംശയവിചിന്തയൊന്നിതാനഭവജ്ഞാനത്താൽ കൃതകൃത്യനായി പ്രാപ്താവായെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ബധിരന്ധമുകരെപ്പോലെയൊ അഥവാ ലോകോപകാരാത്മകം അഹംകാരമകാരരഹിതരായി (നാസ്തി മഹാത്മജിയെപ്പോലെയും സ്വാമിവിവേകാനന്ദരെപ്പോലെയും) പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുകൊണ്ട് കാലത്തെ അവസ്ഥയാക്കി നയിക്കുന്നവൻ മുക്കുലനും ആകുന്നു ലോകഗുരു മനുഷ്യരെ നാലായി വിഭജിച്ചു. അല്ലാതെ ജന്മിയെക്കീട്ടല്ല.

(എന്നപരഞ്ഞതിനെ 2ാംജസ്തി ശരിയെന്നുവദിച്ചു)

പിന്നെയും 1ാംജസ്തി പറയുന്നു - ഇതേപ്രകാരം കരേ പിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചവരിലും ഗുണകർമ്മഭേദത്താൽ സൈകല്യത്തിന്നുപേണ്ടി ബ്രാഹ്മണാദി നാലായി വ്യവഹരിക്കേണ്ടതും, അങ്ങനെ വ്യവഹരിക്കുന്നതും ജാതിയല്ല. അതിനെ ജന്മിയെ

നാക്കി ദ്രോഹമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തത് കന്നാംപ്രതിയാണെന്നും മറ്റും അന്യായഭാഗത്തുനിന്നു പൂണ്ണമായി തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രതികളുടെ വാദം ശ്രുതിയുക്തനഭവങ്ങൾക്കൊക്കെത്തുല്ക്കാരമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു വിധി ഏഴുതേണ്ടതു എളുപ്പമായെന്നു നിങ്ങൾ പറയുവിൻ. എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ 2-ാം 3-ാം ജഡ്ജികൾ എന്നു സംശയം. അന്യായപ്രകാരമെന്നു സമ്മതം കൊടുത്തു. ഇങ്ങിനെ ഗുഡ്സംവാദം കഴിഞ്ഞു 1-ാം ജഡ്ജി വിധിന്യായം ഏഴുതുവാൻ തുടങ്ങി.

(വിധിന്യായം)

ബഹുമാപ്പെട്ട ജൂറിസാഗരം ഹൈക്കോർട്ടിൽ

കല്യൺ 5031-ൽ അപ്പീൽ നമ്പർ (2)

മുദ്രാമുതൽ നാലാൾ

അന്യായം

ക്ഷേത്രമേൽ മുതൽ 4-ാൾ

പ്രതികൾ.

(1) മേൽനമ്പ്രന്യായം ഭാരതഖണ്ഡം സുരലോകം ഡിസ്ട്രിക്ടുകോർട്ടിൽ അന്യായക്കാർ വേദവേദാംഗവേദങ്ങളാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും അതുകൾക്കു ശാങ്കരഭാഷ്യം വിവരണം വാർത്തികം മുതലായ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളും അവകാശബലത്തിൽ വാങ്ങികിട്ടുവാനും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ കൊടുക്കാതെ കാലതാമസംവരുത്തിയതിന്നു നഷ്ടം കിട്ടുവാനും കളവായി ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നാക്കിയും യാഗമെന്ന വ്യാജത്താൽ പ്രാണിഹിംസ മുതലായ ദ്രോഹകരത്തിന്ന് ശിക്ഷകൊടുപ്പാനും പ്രതികളുടെ പേരിൽ 5031-ൽ ഗ്രാം 1-ാം നമ്പ്രായി ബോധിപ്പിച്ചു കേസ് കീഴ്ക്കോടരിവിചാരണ ചെയ്ത് മിസ് ജോയിതണ്ടെന്നു കല്പിച്ച് നീക്കി വിധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

(2) എന്നാൽ അന്യായഭാഗം ഹിന്തുനിയമത്തിന്നനുസരിച്ച് ന്യായമായ തെളിവുണ്ടെന്നും അന്യായത്തിലെ അപേക്ഷകൾ മുഴുവനും ന്യായമായും സത്യമായും ഉള്ളതാണെന്നും കീ

കീഴ്ക്കോടതി വിധിന്യായംകൊണ്ടും തെളിവുകൊണ്ടും രേഖകൾ കൊണ്ടും ധാരാളം വ്യക്തമാവുന്നുണ്ട്.

(3) പക്ഷേ അന്യായം നീക്കിവിധിച്ചത് ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി സാറസ്രാക്ഷനവർകൾക്ക് അല്പം സ്ത്രീജിതത്വമെന്നൊരു മാതൃകാദൃഷ്ടാന്തം നിയമങ്ങളിൽ ഉറപ്പില്ലാത്തതിനാലും ഒന്നാം പ്രതി സ്വജാതിയെന്നുള്ള അഭിമാനത്താൽ—(എന്നവരെ എഴുതി 2-ാം 3-ാം ജഡ്ജികളോട് സംഗതി ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ അവർ ശരി ശരി പക്ഷപാതയും ലഭ്യവും എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതിന്നുശേഷം 1-ാം ജ. ഇതേവിധം സീവിലും ക്രിമിനലും കീഴ്ക്കോടതികളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വളരെ സാധുദ്രോഹം ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നാണ് കേൾവി എന്നു പറഞ്ഞ് വീണ്ടും എഴുതിത്തുടങ്ങി)—പക്ഷപാതത്താലും പണം മോഹിച്ചും ചെയ്യുപോയതാണ്.

(4) മനുഷ്യരിൽ ദൈവകല്പിതമായൊരു വല്ലവിധമായൊരു ജാതിഭേദമില്ലെന്നു കീഴ്ക്കോടതി അന്യായവക്കീൽ സാധുനിശ്ചലഭാസ് അവർകളും ഈ കോർട്ടിൽ മണ്ഡനമിശ്രനവർകളും പ്രതികളുടെ ജാതിവാദത്തെ സിദ്ധാന്തപക്ഷപ്രബലശ്രുതികളാലും യുക്തികളാലും അനുഭവങ്ങളാലും സർവ്വന്മാർക്കും അറിയാത്ത കവിധംപണ്ഡിമെന്റിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ഭാഗങ്ങളെ ഇവിടെ എടുത്തെഴുതുന്നില്ല.

(5) മനുഷ്യരിൽ ബ്രാഹ്മണാദി വ്യവഹാരം ഗുണകർമ്മങ്ങളനുസരിച്ചും തൊഴിലനുസരിച്ചും ദേശമനുസരിച്ചും ഭാഷയനുസരിച്ചും മതമനുസരിച്ചും ഉണ്ടായതാണെന്നു മതിയായ അനുഭവങ്ങളാൽ അഭിപ്രായമാകുന്നു.

(6) എന്തെന്നാൽ സത്യജ്ഞാനാദി സൽഗുണമുള്ളവനെ ബ്രാഹ്മണനെന്നും രക്ഷാശിക്ഷകർ ചെയ്യാൻ സമർത്ഥനുള്ളവനെ ക്ഷത്രിയനെന്നും കച്ചവടം കൃഷി ഇവകൾ ചെയ്യുന്നവനെ വൈശ്യനെന്നും സ്വശക്തിയില്ലാതെ അന്യന്റെ ഭാഗ്യം വഹിച്ചു ഭുജിതനായവനെ ശൂദ്രനെന്നും പൊൻപണിക്കാരനെ സുവ

ണ്ണകാരൻ (തട്ടാൻ) എന്നും ഇരിമ്പിനെ ഉലയിൽ വേവിച്ച് പണി എടുക്കുന്നവനെ കരുവാൻ (കൊല്ലൻ) എന്നും ലോഹങ്ങളെ മൂരയിൽ വെച്ചുകുടി പണി എടുക്കുന്നവനെ മൂശാരിയെന്നും ചക്കാട്ടുന്നവനെ ചക്കാനെന്നും നെയ്യുന്നവനെ നെയ്യുകാരൻ (കയ്ക്കോളൻ) എന്നും തുണുന്നവനെ തുണൽക്കാരൻ എന്നും കുളങ്ങരക്കുന്നവനെ ചെത്തുകാരനെന്നും ക്ഷൗരം ചെയ്യുന്നവനെ ക്ഷൗരക്കനെന്നും ഇനിയും അനുകതൊഴിലിനെ അസ്സദിച്ച് കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പറയുന്നതുളളിൽ പറഞ്ഞവിധം നായിനെ വളർത്തി നായാട്ടു ചെയ്യുന്നവനെ നായർ എന്നും

നായർക്കു ബലം നല്കനായുണ്ടെങ്കിലെയുള്ള

നായരെന്ന പേരിന്നു നായുതന്നെ കരുമുലം. (പറയുന്നതുളളൽ) എന്നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തൊഴിലനുസരിച്ചു നാമപ്രവഹാരം ഉണ്ടാവുന്നു.

(6-ൽ 2) ജന്മനിയിൽനിന്നു വന്നവനെ ജന്മനെന്നും യുരോപ്പുകാരനെ യൂറോപ്പ്യനെന്നും ചൈനക്കാരനെ ചീനനെന്നും ജപ്പാൻകാരനെ ജാപ്പാനെന്നും ഇറ്റാലിക്കാരനെ ഇറ്റാലിയനെന്നും യാപ്പോണത്തുകാരനെ യാഴുവനെന്നും (അതുലോപിച്ചു ഈഴുവനെന്നും) ചോഴദേശക്കാരനെ ചോഴിയനെന്നും ഇനിയും അനേകം ദേശമനുസരിച്ചുള്ള പ്രവഹാരവും ഉണ്ടാവുന്നു.

(6-ൽ 3) തമിഴ് ഭാഷക്കാരനെ തമിഴനെന്നും തെലുങ്കുകാരനെ തെലുങ്കനെന്നും കണ്ണാടകഭാഷക്കാരനെ കണ്ണാടകൻ (കന്നടിയൻ) എന്നും മലയാളഭാഷക്കാരനെ മലയാളി എന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷക്കാരനെ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ എന്നും മറ്റും ഭാഷ അനുസരിച്ചുള്ള പ്രവഹാരവും,

(6-ൽ 4) ഹിന്ദുമതക്കാരനെ ഹിന്ദുവെന്നും മുഹമ്മദുതക്കാരനെ മുഹമ്മദീയൻ എന്നും ക്രിസ്തുമതക്കാരനെ ക്രിസ്ത്യനെന്നും ബുദ്ധമതക്കാരനെ ബുദ്ധൻ (ബൌദ്ധൻ) എന്നും കാലാചികമതക്കാരനെ കാലാചികൻ എന്നും ഭൈരവമതക്കാരനെ

ഭൈരവനെന്നും ശിവമതക്കാരനെ ശൈവനെന്നും വിഷ്ണുമതക്കാരനെ വൈഷ്ണവനെന്നും ശക്തിമതസ്ഥരെ ശാക്തരെന്നും ഗണപതിമതക്കാരെ ഗാണപത്യരെന്നും ഇനിയും അനേകവിധ മതസംബന്ധമായ നാമവ്യവഹാരവും ഉണ്ടാവുന്നതും ഉണ്ടായതും അനുഭവമാകുന്നു. ഇതെല്ലാം ജാതിയാണെന്നു പറയുവാൻ ന്യായമില്ല. മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ ജാതി മാത്രമാണ്.

(7) പ്രതിവക്കീൽ ടു ഐ ബ്ലൈത്തിൽ ബ്രാഹ്മണക്കുത്രിയ വൈശ്വരണ മൂന്നുകൂട്ടരും ഭിജരെന്നും നാലാമത്തെ ശുഭ്രൻ ശുഭ്രൻതന്നെ എന്നും അഞ്ചാമതൊരു ജാതിയില്ലെന്നും മനുസ്മൃതിയാൽ കാണിക്കുന്നു. സ്മൃതി യഥാർത്ഥശാസ്ത്രമല്ലാത്തതിനാൽ അതു സ്വീകരിക്കത്തക്കതുമല്ല.

ലോകത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ള നടപ്പു നോക്കുമ്പോൾ 6-ൽ 1 മുതൽ 4 കൂടി വകുപ്പുകളിൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം നാലുജാതി എന്നതിന്നു നാലായിരമായി അനുഭവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടും മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വഴിയില്ല. എന്നാൽ ഈ സമസ്യയിൽ മനുഷ്യരിൽ വ്യഥാ ജാതിയുണ്ടെന്നുണ്ടാക്കി ദ്രോഹിപ്പാനും ജാതിശ്രേഷ്ഠരെന്നു ഗർവ്വിക്കുവാനും പ്രയത്നം കൂടാതെ സമ്പാദ്യമുണ്ടാക്കുവാനും ഇതരസമുദായങ്ങളെ കുതിരകയറാനും വേണ്ടി 1-ാം പ്രതി മുതലായ അവരുടെ സമുദായങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു അനേകവിധത്തിലും അഭിപ്രായപ്പെടാവുന്നതാണ്.

8. എങ്ങിനെയെന്നാൽ കൃതാദി മൂന്നു യുഗങ്ങളിലും കലിയുഗം ആദ്യം സുമാർ 2000-2500 വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്നതുവരെയും ഈ ജാതിശല്യം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു അന്യായഭാഗത്തുനിന്നു പൂണ്ണമായി തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് അനുഭവങ്ങളാൽ പൂണ്ണവിശ്വാസം ചെയ്യാതെക്കേതായും ഇരിക്കുന്നു. കലിയുഗം തുടങ്ങി സുമാർ 2500 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആയുധാധികാരായ മദ്ധ്യേഷ്ടക്കാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നുചേർന്നശേഷമാണ് ഈ ജാതിശല്യവും തീണ്ടൽ മുതലായ പൈശാചിക

കനീചകർമ്മങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതെന്നു കീഴ്ക്കോടതി അന്യായവക്കിൽ 8-ം9-ാം ഖണ്ഡങ്ങളാൽ സയുക്തീകം സപ്രമാണം തെളിവുതന്നിരിക്കുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ ആയുർവിൽ കരാർ രാജ്യം തിരഞ്ഞെടുപ്പിടിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ കേരളത്തേയും കണ്ടുപിടിച്ചു. രാജ്യഗുണങ്ങൾ തന്റെ കഡംബികളിൽ ചിലരെ കൊണ്ടുവന്നുകേരളത്തിലും ചാപ്പാക്കി. സാധുക്കളായ പൂർണ്ണിവാസികളെയെല്ലാത്തതിനടിമകളാക്കിയും ദ്രവ്യനാശം വരാതിരിപ്പാൻ അവിഭക്ത (ഭാഗിക്കാത്ത) കഡംബമെന്നും കരപ്പുന്ന് എന്നു മക്കളുണ്ടായാലും ജ്യേഷ്ഠപുത്രനു മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യുകയുണ്ടെന്നും മറ്റുള്ളവർ സന്യാസിക്കേണമെന്നും മറ്റും നിയമം ഏല്പിച്ചതിൽ കേരളം മുഴുവനും അവരുടെ സ്വന്തസ്വത്താണെന്നും ആക്കിത്തീർത്തു. അങ്ങിനെ ചെയ്ത പരശുരാമനാണെന്നു പ്രാപ്രതി സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ കാലക്രമത്തിൽ മലയാളത്തിലെ മഴ കൃഷി വാസയോഗ്യത മുതലായ ഗുണങ്ങളെ കേട്ടറിഞ്ഞു ചോഴും ചാണ്ടി മുതലായ രാജ്യക്കാർ സുഖജീവിതത്തോടുകൂടി ആയുരെ വന്നു കണ്ട് ഞങ്ങളെ ഇവിടുത്തെ പ്രജകളാക്കി താമസിപ്പാൻ അനുവദിക്കേണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചതിന്ന് അവരേയും വഞ്ചിച്ച് ഇവിടെ നിങ്ങൾക്കു കുടിപാക്കേണമെങ്കിൽ നിങ്ങളെ മക്കത്തായ നടവടിവിട്ടു മരുമക്കത്തായവും അവിഭക്തകഡംബവും ആക്കേണമെന്നും നിങ്ങൾ ശുഭദ്രാകയാൽ നിങ്ങളെ സ്ത്രീകളെ ഞങ്ങൾ സംബന്ധം വെക്കുന്നത് എപ്പോഴും അനുവദിക്കേണമെന്നും അതിലുണ്ടാവുന്ന സന്താനങ്ങൾക്കൊക്കെ മറ്റൊരാളെ സ്വത്തിൽ യതോരവകാശവും ചോദിപ്പാതെ അച്ഛനെ അച്ഛനെന്നു വിളിപ്പാതെ ചാടില്ലെന്നുമുള്ള നിശ്ചയങ്ങളെല്ലാം അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങൾക്കു ചില സ്ഥാനമാനങ്ങളോടുകൂടി ഇവിടെ കുടിപാക്കാനനുവദിക്കാമെന്നതനുസരിച്ചതിനാലാണ് യാതൊരു രാജ്യത്തും ശാസ്ത്രത്തിലും നടപ്പില്ലാത്തതും പിതാവു തന്നെത്തന്നെ ബന്ധം ചൂറാക്കിയിട്ടുള്ളതുപോലും ഇല്ലാത്തതും ഭേ

യുദ്ധകൃത്യങ്ങൾ തൊട്ടാൽ പിതാവ് അശുഭമായവയെന്നും ഇഹ പരങ്ങളിലും ഇല്ലാത്ത ശുഭപ്രശാധനപ്പെടുകയുള്ള ഈ കേരളത്തിൽമാത്രം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതും ലോകത്തെ കെടുത്തതും ആധ്വനം നൽകുന്ന ക്ഷേത്രഭൂമി മുതലായ ആയുർതന്നെ സംശയമില്ല.

(9) ഈ വക ഭൂമിയിൽ രാജഭരണമില്ലാതെ നടത്തിവരുന്നവർ കാലക്രമേണ അന്യരാജ്യക്കാരും അന്യമതക്കാരും മലയാളത്തെ ആക്രമിച്ചുതുടങ്ങുകയും തന്നിവാസനാമം തമിഴ് ഭാഷയിലെ രാജാക്കൾക്ക് പെരുമാളെന്നു പട്ടപ്പേർ ഉണ്ടായിരുന്നകാലത്ത് അവരിൽ ചിലരെ കേരളരക്ഷക്കായി എല്ലിച്ചു പരദ്രോഹങ്ങൾക്ക് ഏതാണ്ടു സമാധാനമായി വർത്തിച്ചവരുമ്പോഴും അന്യഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു കേരളത്തിൽ സ്ഥിരവാസത്തിനായി ജനങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടും സ്ഥിരതാമസം ഉറപ്പിച്ചും ഇരുന്നിരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ യാചാണതുനിന്നു ചിലർ വരികയും അവരെ യാഴ്ചവെന്നും കാലാന്തരത്തിൽ യാഴ്ചവെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. അതും ജാതിയല്ല. ഭേദമനുസരിച്ചുണ്ടായ നാമമാണ്. പെരുമാൾ രാജ്യം ഭരിക്കുന്ന കാലമായതിനാൽ സ്ഥിരവാസം ചെയ്യാൻ ആയുർമാരുടെ സമ്മതം ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു യാഴ്ചവാക്കും കേരളത്തിലെ മറ്റു മക്കത്തായക്കാർക്കും മതമതത്തായം കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതും ആയുർത്തിനിന്നും അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുനില്ക്കേണ്ടിവന്നതും—ചാലിത്രഭംഗം വന്നില്ലല്ലോ അതു പൊരതി.

(10) അതുകൊണ്ട് ഈ കേന്ദ്രീയ കടാകെ വിചാരിച്ചതിൽ മനുഷ്യരിൽ ജാതിഭേദമുണ്ടെന്നു കള്ളം പ്രയോഗിച്ചുവിശ്വഹാരായന യാഗം മുതലായ മറ്റൊരു കളവിനാൽ സാധുക്കളായ അന്യരുടെ മുതലപഹരിച്ച് അധ്വാനിക്കാതെ കാലം കഴിപ്പാൻ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ഒരു കരുത്തും മാത്രമാണ്.

വിധി.

അന്യായത്തിലെ എ. എന്ന് അപേക്ഷനനുസരിച്ച് സക

ല വേദോപനിഷൽഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭാഷ്യവിവരണഗ്രന്ഥങ്ങളും ലോകവാസികളായ സർവ്വ മനുഷ്യരുടേയും അവകാശസ്വത്തുക്കളായതിനാൽ അതുകളെല്ലാം അന്ത്യായക്കാരുടേയും മറ്റും ഹിതത്തിന്നൊത്തവണ്ണം പാടത്തോ പറമ്പിലോ എവിടേയും എല്ലാ സമയവും പരക്കെ ജനസദസ്സിൽ പഠനപാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തക്കുവിധം അന്ത്യായക്കാർ വശം കൊടുപ്പാനും.

കാലതാമസംവരുത്തിയ നഷ്ടനിവൃത്തിക്കുംകേൾട്ട് ചിലവിന്നും ക്ഷേത്രഭൂമിന്റെ ഇന്ത്യയിലുള്ള സർവ്വ ക്ഷേത്രങ്ങളും അതുകളിലെ ദേവസ്വങ്ങളും ക്ഷേത്രഭൂമിന്റെ അധികാരം വിടുത്തി ഗവണ്മേണ്ടധികാരത്തിലാക്കി അന്ത്യായക്കാർക്കും മറ്റൊല്ലാജനങ്ങൾക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നും.

ജാതിഭേദം ഉണ്ടെന്നാക്കി ദ്രോഹിച്ചതിന്നും യാഗമെന്ന വ്യാജത്താൽ ഹിംസിച്ചതിന്നും മദ്യംകുടിച്ചതിന്നും ബഹുജനം കൂടുന്ന തീവണ്ടിസ്റ്റേഷൻ കോടതി ചന്ത മുതലായസ്ഥലങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രഭൂമി ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ പാകം ചെയ്ത് സർവ്വമനുഷ്യർക്കും പൈദാഹനിവൃത്തിക്കു വേണോ വേണോ എന്നു അന്വേഷിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതിന്നും ഇനിമേൽ മദ്യം തീരെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന നിയമം പാസ്സാക്കുവാനും,

ഇനിമേൽ വിഗ്രഹാരാധനാദികൾക്കോ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉത്സവങ്ങൾക്കോ ബ്രാഹ്മണപ്രാധാന്യതയ്ക്കോ ഒരു കാതൃപോലും വഴിവാടായൊ ദാനമായൊ സൗജന്യമായൊ കൊടുത്തുപോകരുതെന്നും ക്ഷേത്രസംബന്ധമായി യാതൊരു കാര്യശൃംഗാരവും ചെയ്യരുതെന്നും,

മനുഷ്യരിൽ ജാതിയുണ്ടെന്നു പിരിച്ചു നിർത്തിയതിന്നു മേലാൽ സർവ്വമനുഷ്യർക്കും സ്രീപുരുഷന്മാരുടെ അന്യോന്യാനുരാഗത്തിലോ സമുദായസമ്മതത്തിലോ ഏതു വണ്ണങ്ങളിലുള്ളവർക്കും വണ്ണത്തെ നോക്കാതെ പിതൃസ്വത്തിന്മേലുള്ള അവകാശബലത്തിന്മേൽ വിവാഹം നടത്താവുന്നതും പൈശാചിക മതമുക്ത

ത്തായവും അവിഭക്തകുടുംബവും വിട്ടുത്തി സർവ്വമനുഷ്യർക്കും മ
ക്കത്തായവും വിഭക്തകുടുംബവും ആക്കേണ്ടതും,

ബാലതരണികൾക്കു വൈധവ്യം നേരിട്ടാൽ അവർക്കു മ
നസ്സുള്ള പക്ഷം ഹിതാനുസാരം പുനർവിവാഹം ചെയ്യേണമെ
ന്നും മനുഷ്യരിൽ ആരെങ്കിലും തീണ്ടലുണ്ടെന്നു കല്പിച്ചു വ
ഴിമാറുവാൻ ആരെങ്കിലും പറയുന്നതായാൽ വഴി മാറുവാൻ പ
റഞ്ഞവൻ മാറി പോകേണമെന്നും അതിന്നു ശരിക്കുന്നപക്ഷം
തക്കതായ പരിഹാരമാഗ്ഗ് സപര്യം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതാണെ
ന്നും അതിന്നു കോർട്ടിൽ കേസ്സുകൊടുക്കുന്നതായാൽ സമുദാ
യസഹായത്താൽ നിവൃത്തി ഉണ്ടാക്കേണമെന്നും വിധിക്കുകയും
കല്പിക്കുകയും ചെയ്യിരിക്കുന്നു.

എന്ന് കല്പവും 5032-ാമാണ്ടു് ചൈത്രമാസം 18-ാംനു-

1-ാം ജസ്തി അനന്തശയനൻ അവർകൾ (ഒപ്പ്)

2-ാം ജസ്തി ചന്ദ്രശേഖരൻ അവർകൾ (ഒപ്പ്)

3-ാം ജസ്തി കമലാസനൻ അവർകൾ (ഒപ്പ്)

ശുഭമസ്തു.

